CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 7

DESPRE URMĂRIREA ADEVĂRULUI

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

CUVÂNTUL
SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 7

DESPRE URMĂRIREA ADEVĂRULUI

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

Cum să urmărești adevărul (1)

Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea

Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu

I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu

A. Închipuirea oamenilor potrivit căreia lucrarea lui Dumnezeu este îndeosebi supranaturală și fantezistă

B. Noțiunile și închipuirile oamenilor privind rezultatele pe care Dumnezeu Își propune să le obțină în lucrarea Sa

C. Noțiunile și închipuirile oamenilor privind modul în care Dumnezeu îl purifică și îl mântuiește pe om

Cum să urmărești adevărul (2)

Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea

Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu

I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu

D. Convingerea oamenilor că lucrarea lui Dumnezeu le poate schimba calibrul, instinctele, personalitățile și așa mai departe

E. Noțiunile și închipuirile oamenilor privind suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu

Principiile și scopul suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor

Cum să dobândești adevărul în mediile pregătite de Dumnezeu

Cum să urmărești adevărul (3)

Cum să urmărești adevărul (4)
Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea
Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu
I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu
F. Lucrarea lui Dumnezeu nu schimbă condițiile înnăscute ale oamenilor; aceasta urmărește să le schimbe firile corupte
4. Ce sunt condițiile înnăscute
5. Deosebirea și legătura dintre condițiile înnăscute, umanitate și firile corupte
Exemplul 1: A crește în sărăcie și a crește în bogăție
Exemplul 2: Aspectul fizic plăcut și calificările academice înalte
Exemplul 3: A părea taciturn
Exemplul 4: A-i păsa de aspectul exterior
Exemplul 5: A încerca în mod deliberat să atragă sexul opus
Exemplul 6: A considera punctele forte ale cuiva drept un capital
Exemplul 7: Plăcerea de a mânca alimente picante
Exemplul 8: Instinctele umane
Exemplul 9: A nu-i păsa de igienă
Exemplul 10: A fi taciturn din fire
Exemplul 11: A părea amabil, dar a risipi ofrandele
Cum să urmărești adevărul (5)
Cum să urmărești adevărul (6)
Cum să urmărești adevărul (7)
Cele 11 standarde pentru evaluarea calibrului unei persoane
Numărul 10: Capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile

Numărul 11: Capacitatea de inovare
Cum se evaluează în mod cuprinzător calibrul oamenilor
Cum se abordează corect calibrul cuiva
Cum să urmărești adevărul (8)
Cum să urmărești adevărul (9)
Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea
Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu
I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu
F. Lucrarea lui Dumnezeu nu schimbă condițiile înnăscute ale oamenilor; aceasta urmărește să le schimbe firile corupte
6. Diverse manifestări ale condițiilor înnăscute, ale umanității și ale firilor corupte
Cum să urmărești adevărul (10)
Cum să urmărești adevărul (12)
Cum să urmărești adevărul (13)
Cum să urmărești adevărul (14)
Cum să urmărești adevărul (15)
Cum să urmărești adevărul (16)
Cum să urmărești adevărul (17)
Cum să urmărești adevărul (18)
Cum să urmărești adevărul (19)
Cum să urmărești adevărul (26)

Cum să urmărești adevărul (1)

Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea

Avem părtășie despre acest subiect al urmăririi adevărului de destul de mult timp și toată părtășia noastră a implicat un aspect al practicii privind modul de urmărire a adevărului: renunțarea. Cu alte cuvinte, tot conținutul părtășiei noastre s-a referit la lucrurile la care oamenii ar trebui să renunțe pe parcursul credinței în Dumnezeu și al urmăririi adevărului, acestea fiind, de asemenea, lucruri la care oamenii ar trebui să renunțe în viața lor și pe calea vieții pe care merg. Acestea sunt tocmai câteva dintre lucrurile care influențează urmărirea adevărului de către oameni. Așadar, care a fost primul element al conținutului nostru despre renunțare? (Renunțarea la diversele emoții negative ale oamenilor.) Și care a fost al doilea element? (Renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la aspirațiile și dorințele lor.) Primul element al conținutului nostru despre renunțare a fost renunțarea la diversele emoții negative, iar al doilea a fost renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la aspirațiile și dorințele lor. Fiecare element a cuprins destul de multe subiecte secundare și detalii, nu-i așa? (Da.) Indiferent de subiectul părtășiei noastre, de categoriile și elementele existente în acest conținut, de câte exemple au fost date sau de câte stări și esențe ale problemelor au fost expuse, pe scurt, tot conținutul despre care am avut părtășie se referă la diversele probleme cu care se confruntă oamenii pe parcursul credinței în Dumnezeu și al urmăririi adevărului sau în viața lor reală, precum și la căile de practică pe care oamenii ar trebui să le aleagă și la adevărurile-principii pe care ar trebui să le respecte ori de câte ori se confruntă cu aceste probleme. Diversele aspecte pe care le implică aceste probleme nu sunt deșarte și nu există doar în gândurile oamenilor sau

în lumile spirituale. În schimb, ele există în viața reală a oamenilor. Așadar, dacă ești dispus să urmărești adevărul, atunci, indiferent ce fel de probleme se abat asupra ta, sper că poți să cauți adevărul și să găsești adevărurile-principii corespunzătoare pe care să le consideri baza ta, să descoperi calea de practică și, astfel, să ai o cale de urmat ori de câte ori se abat aceste probleme asupra ta. Acesta este un scop fundamental al părtășiei despre tot acest conținut. Chiar dacă am terminat părtășia despre toate aceste adevăruri, va dura ceva timp ca oamenii să intre în aceste adevăruri-realități. Ei ar trebui să înceapă cu părtășia despre aceste adevăruri, să considere diversele adevăruri-principii ca fiind baza lor și să-și schimbe punctele de vedere cu privire la tot felul de lucruri, precum și atitudinile lor în viață și modurile de a trăi. În acest mod, pe parcursul credinței în Dumnezeu sau în timp ce trăiesc și există, ajungând să accepte aceste adevăruri-principii, oamenii vor reuși, fără să-și dea seama, să-și schimbe diversele gânduri, puncte de vedere sau atitudini false și modurile de a trăi care erau preexistente, vechi și proveneau de la Satana și vor reuși să se elibereze de firile corupte. Prin urmare, aceste cuvinte despre care am avut părtășie anterior și cuvintele despre care vom avea părtășie în viitor nu sunt un fel de cunoaștere sau un fel de învățătură și, cu siguranță, nu sunt o teorie. În schimb, sunt folosite pentru a-i ghida, îndruma și ajuta pe oameni să rezolve diversele probleme și dificultăți pe care le întâmpină în viața lor de zi cu zi. Ori de câte ori te confrunți cu o problemă, o împrejurare sau o persoană, un eveniment sau un lucru, poți căuta în conținutul părtășiei noastre adevărurile-criterii pe care ar trebui să le respecți și să le pui în practică, astfel încât să poți acționa având adevărul ca bază și criteriu, în loc să practici conform firilor tale corupte și vechilor tale puncte de vedere incorecte. Scopul credinței oamenilor în Dumnezeu este să urmărească adevărul, dar scopul urmăririi adevărului nu este de a le umple viețile pustii,

de a le schimba viețile pustii sau de a le îmbogăți lumile spirituale. Care este scopul urmăririi adevărului? Pentru oameni, scopul este acela de a se elibera de firile corupte pentru a fi mântuiți; desigur, eliberarea de firile corupte este și în scopul de a se supune lui Dumnezeu, a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Dar, pentru Dumnezeu, scopul și semnificația urmăririi adevărului de către oameni nu sunt atât de obișnuite; nu se referă doar la mântuirea cuiva. În schimb, se referă la câștigarea de către Dumnezeu a unei persoane care nu mai este păcălită de firile corupte ale Satanei și, desigur, se referă și la câștigarea unui tip de om care poate fi compatibil cu Dumnezeu; mai important, se referă la faptul că Dumnezeu poate câștiga, din rândul omenirii create, un tip de om pe care îl dorește, unul care poate gestiona toate lucrurile și poate exista veșnic cu toate lucrurile. Această semnificație nu este la fel de simplă ca a fi doar mântuit, așa cum este pentru oameni. Prin urmare, atât pentru oameni, cât și pentru Dumnezeu, urmărirea adevărului este foarte importantă. Întrucât este atât de importantă, conținutul unui aspect al practicii privind urmărirea adevărului – cel de „renunțare” – este esențial pentru toți cei care doresc să urmărească dobândirea mântuirii. Întrucât practica „renunțării” este atât de importantă, oamenii trebuie să înțeleagă în detaliu diversele adevăruri-principii referitoare la „renunțare”, precum și diversele stări, dezvăluiri ale firilor corupte și gândurile și punctele de vedere corupte legate de practica „renunțării”, care au fost expuse. Oamenii vor atinge scopul de a urmări adevărul doar când vor examina și vor înțelege gândurile și punctele de vedere false ce sunt adesea dezvăluite în viața de zi cu zi, precum și firile corupte și dezvăluirile lor de corupție, ajungând astfel să se cunoască pe ei înșiși, să înțeleagă și să accepte un aspect al adevărului și apoi să practice în conformitate cu adevărurile-principii corespunzătoare. Practic, am ajuns la sfârșitul părtășiei noastre din această perioadă în legătură cu cele două

elemente majore ale „renunțării” în cadrul modului de a urmări adevărul. Care a fost primul element? Renunțarea la diversele emoții negative ale oamenilor. Care a fost al doilea element? Renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la aspirațiile și dorințele lor. Deși am acoperit mult conținut în părtășia noastră despre aceste două elemente, ceea ce e mai important este că trebuie să înțelegi fiecare dintre adevărurile-principii specifice implicate în aceste subiecte. Doar când înțeleg adevărurile-principii, oamenii pot să se comporte și să acționeze în conformitate cu acestea în viața lor de zi cu zi și pe calea vieții lor, să pătrundă treptat în adevărul-realitate și, pe parcursul urmăririi adevărului, să obțină treptat rezultatele de a înțelege și a dobândi adevărul.

Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu

Cele două elemente ale practicării „renunțării” din cadrul modului de urmărire a adevărului despre care am avut părtășie mai devreme se referă la firile corupte ale oamenilor, la diversele lor gânduri și puncte de vedere și la diversele probleme pe care le întâmpină în viața lor de zi cu zi. Dar există un alt element mai important sau, s-ar putea spune, chiar mai semnificativ în cadrul „renunțării”, despre care chiar trebuie să avem părtășie. Care este acela? Cel care se referă la atitudinile oamenilor față de Dumnezeu, gândurile și punctele lor de vedere față de El și principiile de practică după care Îl tratează pe Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Se poate spune că acest element este puțin mai important decât primele două. Deoarece acest element se referă direct la atitudinile oamenilor față de Dumnezeu, la gândurile și punctele lor de vedere față de El și la relația dintre oameni și Dumnezeu, este ultimul despre care vom vorbi în cadrul acestui element al „renunțării” și, desigur, este și cel mai important. Unele dintre subiectele

din cadrul celor două elemente pe care le-am discutat anterior se referă la anumite atitudini și puncte de vedere pe care le au oamenii în legătură cu Dumnezeu sau la relația dintre oameni și Dumnezeu, dar în ceea ce privește perspectiva pe care am adoptat-o în părtășia noastră, am disecat în esență diversele probleme ale oamenilor dintr-o perspectivă umană – am disecat diversele firi corupte sau gândurile și punctele de vedere false ale oamenilor în contextul diferitelor lor tipuri de probleme. Astăzi vom avea părtășie despre atitudinile lor față de Dumnezeu și despre gândurile și punctele lor de vedere în legătură cu Dumnezeu. Acestea sunt cele mai importante lucruri la care oamenii trebuie să renunțe pe parcursul urmăririi adevărului. Nici acest element nu este așa simplu, deoarece, indiferent despre cine este vorba sau ce fel de persoană este, nimeni nu are un singur tip de atitudine față de Dumnezeu sau un singur tip de gânduri și puncte de vedere în legătură cu Dumnezeu și, desigur, relația dintre oameni și Dumnezeu nu este un singur tip de relație și, de asemenea, nu implică un singur tip de stare umană. Din cauza diverselor atitudini ale oamenilor față de Dumnezeu și din cauza diverselor gânduri și puncte de vedere pe care aceștia le au față de identitatea, statutul și imaginea lui Dumnezeu, precum și din alte motive, iau naștere diverse tipuri de relații între oameni și Dumnezeu. Așadar, astăzi vom avea părtășie despre acest element și vom vedea ce probleme grave sau ce conflicte ireconciliabile există încă între oameni și Dumnezeu și la ce altceva trebuie să renunțe ei mai exact. După ce vei înțelege asta, dacă ești cineva care urmărește adevărul, relația ta cu Dumnezeu se va îmbunătăți, iar punctul tău de vedere în privința Lui va deveni treptat mai aproape de a fi corect, pozitiv sau în acord cu adevărul. Al treilea element al conținutului despre renunțare ar trebui să fie renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu – acesta este al treilea element al lucrurilor la care ar trebui să renunțe oamenii. Înainte de a avea

oficial părtășie despre acest subiect, să discutăm mai întâi pe scurt ce probleme din viața de zi cu zi implică bariere între oameni și Dumnezeu și ostilitatea lor față de Dumnezeu. Pe lângă unele probleme subiective legate de oameni în sine, nu există tot felul de probleme legate de modul în care aceștia Îl tratează pe Dumnezeu în timp ce cred în El și urmăresc adevărul? Oamenii au tot soiul de gânduri și puncte de vedere false și principii incorecte de practică în felul în care tratează diverse evenimente și lucruri și, la fel, au tot soiul de gânduri și puncte de vedere false și principii incorecte de practică în felul în care Îl tratează pe Dumnezeu. Dacă ești capabil să tratezi tot felul de persoane, evenimente și lucruri și să practici pe baza adevărurilor-principii – cu alte cuvinte, dacă ajungi să cunoști gândurile și punctele de vedere false pe care le ai cu privire la tot felul de persoane, evenimente și lucruri și, totodată, să rectifici aceste gânduri și puncte de vedere false și să renunți la ele, apoi să înfrunți și să rezolvi diverse probleme în conformitate cu gândurile și punctele de vedere corecte pe care Dumnezeu le spune oamenilor – atunci principiile tale de practică privind modul în care tratezi tot felul de persoane, evenimente și lucruri vor fi relativ în conformitate cu adevărurile-principii. Poate fi considerat acesta un semn că o persoană este mântuită? Privind lucrurile acum, nu, nu poate. Dacă nu aș fi adus în discuție conținutul părtășiei de astăzi, oamenii poate că s-ar fi gândit: „Când vine vorba de tot felul de lucruri, sunt capabil să le privesc și să practic în concordanță cu adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu, deci cred că sunt o persoană care urmărește adevărul, o persoană care a obținut rezultate în urmărirea adevărului și care este mântuită.” Judecând pe baza subiectului pe care l-am adus în discuție astăzi – diversele atitudini pe care le au oamenii față de Dumnezeu – este în conformitate cu faptele această idee a lor? (Nu, nu este.) Este foarte clar că nu este în conformitate cu faptele. Chiar dacă ai o anumită bază și o

anumită atitudine pozitivă în felul în care tratezi tot felul de oameni, evenimente și lucruri, încă există tot felul de bariere între tine și Dumnezeu, iar atitudinea ta față de Dumnezeu încă este ostilă când vine vorba de diverse chestiuni. Această problemă este gravă și este cea mai mare dintre toate problemele. În perioada în care L-ai urmat pe Dumnezeu și ți-ai făcut datoria, prestația ta în toate aspectele le pare altora destul de decentă și, la prima vedere, pare a fi în concordanță cu adevărul și cu principiile. Însă, în inima ta, există multe noțiuni despre Dumnezeu și bariere între tine și El și încă ai o atitudine ostilă față de Dumnezeu când te confrunți cu multe probleme. Aceste chestiuni sunt foarte grave. Dacă ele există în inima ta, asta nu dovedește că ești o persoană mântuită. Deoarece încă există multe bariere între tine și Dumnezeu și încă ai o atitudine ostilă față de Dumnezeu când vine vorba de chestiuni cheie, semnificative, nu doar că nu ești o persoană mântuită, dar ești și în pericol. Chiar dacă ai impresia că ești capabil să acționezi conform adevărurilor-principii când întâmpini multe probleme în viață și că acțiunile tale sunt relativ în concordanță cu adevărul, s-ar putea spune că acest lucru este doar o aparență exterioară și nu poate dovedi că ai fost mântuit. Aceasta deoarece nu ai ajuns la compatibilitate în relația ta cu Dumnezeu și nu I te supui încă lui Dumnezeu sau nu te temi de El. Prin urmare, ori de câte ori ți se întâmplă diverse lucruri, comportamentul tău exterior sau gândurile și punctele tale de vedere pot doar să arate că ai respectat doctrine, sloganuri și reglementări pe care le consideri corecte în aceste privințe, în loc să respecți adevărurile-principii. Poate exista aici un fel de relație de deducție și poate suna complicat, dar după ce voi avea părtășie despre conținutul specific al renunțării la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu, iar oamenii vor apela la o examinare atentă, vor înțelege sensul cuvintelor Mele.

Înainte de a avea părtășie în mod oficial despre subiectul renunțării la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu, să discutăm mai întâi ce bariere există între oameni și Dumnezeu. Ce bariere între oameni și Dumnezeu și ce ostilitate există față de El, pe care poți să le simți și de care ești conștient în viața ta de zi cu zi sau care apar la alți oameni? Aceste manifestări există cu siguranță. Au loc în preajma oamenilor în fiecare zi și le manifești în fiecare zi, prin urmare nu este nevoie să folosești prea multă energie gândindu-te – cum vei deschide gura, vei înșirui aceste probleme. Nu este așa? (Ba da.) Care sunt mai exact barierele dintre oameni și Dumnezeu? Să vorbim mai întâi despre ce anume include termenul „bariere”. Include conflict, sfidare, noțiuni, înțelegeri greșite și altele asemenea, nu-i așa? Spuneți-Mi mai multe. (Când cineva este dezvăluit sau emondat în timp ce-și face datoria, poate avea unele înțelegeri greșite despre Dumnezeu și poate deveni precaut față de El, gândindu-se că va fi dezvăluit cu atât mai rapid cu cât îndeplinește o datorie mai importantă. Prin urmare, vor exista în inima lui niște bariere între el și Dumnezeu și nu va putea accepta anumite îndatoriri și însărcinări cu o inimă pură și deschisă.) Care este bariera aici? (Precauție și înțelegeri greșite.) Precauție și înțelegeri greșite. Acesta este un tip de barieră. Cine poate adăuga ceva aici? Nu există bariere între ceilalți dintre voi și Dumnezeu? Sunt inimile voastre curate și sfințite? Nu ați avut niciodată gânduri negative despre Dumnezeu? (Dumnezeule, pot să adaug eu ceva. Ori de câte ori lucrurile decurg destul de bine în împrejurările pe care le orchestrează Dumnezeu pentru mine, relația dintre mine și El pare relativ normală. Dar dacă mă confrunt vreodată cu o adversitate sau cu ceva ce nu este conform noțiunilor mele, încep să speculez despre ce va face Dumnezeu, ce mi se va întâmpla în continuare și care va fi rezultatul. Mă gândesc mult și chiar mă plâng, judecându-L și înțelegându-L greșit pe

Dumnezeu în mintea mea, iar atunci inima mi se închide. Vreau să vorbesc și despre ceva ce am văzut. Când unii oameni se confruntă cu circumstanțe nedorite, sunt potrivnici în inimile lor și spun: „De ce mă face Dumnezeu să mă confrunt cu aceste circumstanțe? De ce nu s-au abătut asupra altora?” Nu se pot supune acestor circumstanțe pe care le pregătește Dumnezeu pentru ei, iar între ei și Dumnezeu iau naștere conflicte.) Problema pe care ai menționat-o prima dată a fost că există bariere între oameni și Dumnezeu și, ca reflex condiționat la anumite circumstanțe, între oameni și Dumnezeu apar bariere, precauție și înțelegeri greșite față de El. A doua problemă pe care ai menționat-o a fost că oamenii devin ostili față de Dumnezeu pentru că sunt sfidători în sinea lor. Cine mai poate adăuga ceva? (De câte ori sunt emondat de Cel de mai sus și calibrul meu slab este dezvăluit, dau verdicte despre mine însumi, mă gândesc că nu pot fi mântuit și nu am nicio motivație să urmăresc adevărul, chiar dacă vreau. Acesta este un fel de înțelegere greșită despre Dumnezeu. În plus, când se îmbolnăvesc și se confruntă cu moartea, unii frați și surori gândesc: „Oare Dumnezeu nu-Și amintește cât de mult am alergat și m-am consumat pentru El?” În inimile lor, se ceartă cu Dumnezeu, vociferează și se luptă împotriva Lui. Acest tip de stare este destul de obișnuită.) În ceea ce privește barierele dintre oameni și Dumnezeu și ostilitatea față de El, problemele pe care le manifestă majoritatea sunt, mai mult sau mai puțin, precauția și înțelegerile greșite, precum și sfidarea și nemulțumirea pe care le dezvăluie oamenii când se confruntă cu anumite lucruri, acestea fiind, cu alte cuvinte, ostilitate față de Dumnezeu. Practic, asta este tot. Diversele probleme legate de atitudinile lăuntrice ale oamenilor față de Dumnezeu, de fapt, depășesc cu mult sfera problemelor despre care ați avut părtășie. Există unele probleme de care nu sunteți conștienți. Aceasta deoarece, într-o privință, oamenii nu examinează ce probleme există înlăuntrul lor ori de câte ori se confruntă cu diverse

circumstanțe. În altă privință, nu s-au gândit niciodată cu atenție cum anume este relația lor cu Dumnezeu sau care sunt atitudinile și punctele de vedere corecte pe care ar trebui să le aibă față de Dumnezeu. Așadar, pe baza diferitelor manifestări ale oamenilor și a acestor stări care chiar există în prezent înlăuntrul lor, astăzi vom avea părtășie în mod specific despre diferitele manifestări ale barierelor dintre oameni și Dumnezeu și despre ostilitatea lor față de Dumnezeu. Scopul părtășiei despre aceste diferite manifestări este de a le da oamenilor posibilitatea să renunțe din proprie inițiativă la barierele dintre ei și Dumnezeu și la ostilitatea pe care o au față de El ori de câte ori apar aceste lucruri în sinea lor în viața de zi cu zi, să obțină o relație armonioasă cu El și, în cele din urmă, să devină pe deplin compatibili cu El. Astfel, vor fi înlăturat complet barierele dintre ei și Dumnezeu și ostilitatea lor față de El și vor ajunge să se teamă de Dumnezeu și să I se supună cu adevărat. Doar aceasta este o relație normală între oameni și Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt adevărate ființe create.

I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu

A. Închipuirea oamenilor potrivit căreia lucrarea lui Dumnezeu este îndeosebi supranaturală și fantezistă

Când vine vorba de renunțarea la barierele dintre ei și Dumnezeu și la ostilitatea lor față de Dumnezeu, primul lucru la care ar trebui să renunțe oamenii sunt noțiunile și închipuirile lor. Acesta este un conținut foarte important, nu-i așa? (Așa este.) Nu cumva fiecare persoană are noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu? (Ba da.) Nicio persoană nu trăiește în vid și nicio persoană nu este un robot. Fiecare are liber arbitru și diverse gânduri

și puncte de vedere pe care le-a dobândit din lumea exterioară; desigur, fiecare persoană are și diverse noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, care s-au dezvoltat în cadrul voinței sale subiective, pe baza propriilor nevoi, preferințe și dorințe. Faptul că se numesc „noțiuni” și „închipuiri” înseamnă că nu sunt în niciun caz conforme cu adevărul sau cu faptele; cel puțin, nu sunt în concordanță cu intențiile, identitatea și esența lui Dumnezeu. Prin urmare, aceste noțiuni și închipuiri sunt primul lucru important la care ar trebui să renunțe oamenii. Așadar, ce include în principal conținutul referitor la noțiunile și închipuirile despre Dumnezeu? Într-o privință, include noțiunile preexistente pe care oamenii le au despre Dumnezeu înainte de a ajunge să creadă în El. În altă privință, include noțiunile noi pe care le capătă despre Dumnezeu după ce încep să creadă în El, iar aceste noțiuni noi sunt noțiuni și închipuiri mai specifice și mai realiste. Înainte ca oamenii să ajungă să creadă în Dumnezeu, inimile lor sunt pline de închipuiri despre El și se poate spune și că aceste închipuiri sunt noțiuni comune tuturor ființelor umane. Este așa cum chinezii Îl numesc pe Dumnezeu „Bătrânul din Ceruri”, deși nu cred în El, și cum occidentalii – dintre care o proporție mai mare crede în Dumnezeu – Îl numesc „Domnul”. Deși mulți oameni nu cred în Dumnezeu, cei mai mulți cred că există un Dumnezeu și sunt plini de închipuiri despre El, gândindu-se că există în toate lucrurile și domină toate lucrurile, că este omniprezent, omnipotent și are puteri mari, incredibile. Așadar, cine anume este acest Dumnezeu? Nimeni nu știe, dar, în orice caz, se știe că Dumnezeu este cel mai măreț și că stăpânește peste toate. Care este, atunci, imaginea specifică a lui Dumnezeu? Fiecare persoană are în mintea ei o idee despre înfățișarea și imaginea lui Dumnezeu pe care și le-a închipuit și stabilit. Am discutat anterior despre aceste noțiuni și închipuiri umane universale, iar acestea nu sunt conținutul principal al părtășiei de azi. Astăzi, vom avea părtășie

despre diversele tipuri de noțiuni și închipuiri care se opun lui Dumnezeu și sunt în neconcordanță cu esența Lui, la care oamenii se cuvine să renunțe, în cadrul tuturor diferitelor tipuri de noțiuni și închipuiri care au legătură cu barierele dintre oameni și Dumnezeu și cu ostilitatea lor față de Dumnezeu. Nu vom vorbi despre acele noțiuni și închipuiri deșarte, ireale și de nepătruns. S-ar putea spune că, având în vedere statura voastră actuală, acele lucruri practic nu sunt o problemă și nu vor afecta modul în care urmăriți adevărul, cu atât mai puțin modul în care Îl urmați pe Dumnezeu și, chiar dacă unii indivizi încă au unele închipuiri fanteziste în mintea lor, acestea nu le vor afecta modul în care Îl urmează pe Dumnezeu și, prin urmare, nu sunt o problemă atât de mare. Noțiunile și închipuirile umane despre care vom avea părtășie se referă la atitudinile oamenilor față de Dumnezeu în viața lor de zi cu zi, precum și la îndeplinirea îndatoririlor de către oameni, căile pe care merg ei și, desigur, se referă și mai mult la ceea ce urmăresc ei. Printre diversele noțiuni și închipuiri pe care le au oamenii despre Dumnezeu, în primul rând, aceștia au multe noțiuni și închipuiri despre lucrarea Lui, acestea fiind mult mai realiste decât diversele închipuiri pe care le au non-credincioșii despre Dumnezeu și nefiind nici deșarte, nici de nepătruns. Sunt lucruri care există în mintea fiecărei persoane în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, oamenii sunt cuprinși de multe noțiuni și închipuiri fanteziste și nerealiste despre lucrarea lui Dumnezeu. De exemplu, își închipuie că lucrarea Lui este plină de miracole și de minuni pe care oamenii nu le pot prezice sau înfăptui. Bineînțeles, cele mai mari noțiuni și închipuiri ale oamenilor în această privință sunt că lucrarea lui Dumnezeu ar putea să facă instantaneu o persoană completă sau că, doar spunând câteva cuvinte sau săvârșind un miracol sau o minune, Dumnezeu poate transforma într-o clipă o persoană, făcând-o să se elibereze de viața trupească și de diversele dificultăți practice

ale trupului. Își închipuie că această persoană nici nu mănâncă, nici nu bea și nu are nevoi fizice, asemenea unui robot; în plus, cred că această persoană gândește într-un mod pur, fără considerente egoiste, fiind extrem de sfântă în sufletul ei. Își închipuie că, pentru a înfăptui acest lucru, nu este necesar să urmărească adevărul, să aibă părtășie despre adevăr sau să accepte emondarea ani la rând; în schimb, Dumnezeu poate realiza toate acestea cu doar câteva cuvinte, pentru că orice spune Dumnezeu se va împlini și orice poruncește El va rămâne neclintit. Mai ales la început, când oamenii tocmai acceptaseră a treia etapă a lucrării lui Dumnezeu, erau cu atât mai mult cuprinși de tot felul de noțiuni și închipuiri despre lucrarea Lui. Când unii au auzit că „lucrarea lui Dumnezeu se va încheia în curând", nu știau în ce an, lună sau zi se va încheia și, totuși, erau îngrijorați și chiar s-au lepădat de slujbele și de familiile lor. Unii fermieri nu au mai cultivat pământul, iar alții nu au mai crescut vite și oi. Unii oameni și-au vândut chiar proprietățile și mașinile, au retras toți banii pe care îi aveau la bancă, și-au adunat bunurile și au început să-și poarte aurul, argintul și obiectele de valoare asupra lor, fiind gata să-L urmeze pe Dumnezeu. Aceasta pentru că au crezut că lucrarea Lui se sfârșește și că nu mai trebuie să-și trăiască viața, crezând că Dumnezeu destrămase familii și căsnicii și că ar trebui să renunțe la căsătoriile, slujbele și viitorul lor și să abandoneze toate plăcerile lumești pentru a-L urma pe Dumnezeu. Dacă cineva i-ar întreba: „Unde mergi cu valiza aceea și cu toată familia ta după tine?", ar spune: „Merg în Împărăția Cerurilor." Dacă ar fi apoi întrebați: „Unde este Împărăția Cerurilor?", ar răspunde: „Nu știu încă, voi merge oriunde mă duce Dumnezeu." Indiferent dacă acționau dintr-un impuls sau au reflectat mult la asta, în orice caz, aceste manifestări dezvăluie un fapt, și anume că oamenii au multe închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu știu cum va lucra El pentru a-i mântui sau cum se vor simți ori în ce fel de stare și

mediu vor trăi după ce vor fi mântuiți de El. Și referitor la care sunt mai exact intențiile lui Dumnezeu sau ce rezultat vrea El să obțină prin lucrarea Sa asupra oamenilor, ei nu știu nimic nici din toate acestea. Așadar, ce știu ei? Își amintesc doar o propoziție: ziua lui Dumnezeu este aproape, dezastrele s-au pogorât, lucrarea lui Dumnezeu se va încheia în curând și ar trebui să ne lepădăm de toate și să-L urmăm pe Dumnezeu. Aceasta este sursa și baza pentru formarea tuturor noțiunilor și închipuirilor lor și prin intermediul acestor noțiuni și închipuiri au făcut tot felul de alegeri și au luat tot felul de decizii. Ce alegeri au făcut și ce decizii au luat? Au ales să abandoneze lumea, să-și abandoneze studiile, să-și abandoneze carierele, să-și abandoneze căsniciile, să-și abandoneze familiile și chiar să abandoneze dragostea trupească, familială și așa mai departe și, după ce au renunțat la toate aceste lucruri, așteaptă să se încheie lucrarea lui Dumnezeu. Ce vizează așteptând să se încheie lucrarea lui Dumnezeu? Să fie răpiți și să-L urmeze pe Dumnezeu. Unde anume să fie răpiți? Sunt de părere că, indiferent unde sunt răpiți sau în ce zi anume vor fi răpiți, în orice caz, nu vor merge în iad. Au convingerea că merg într-un loc mai înalt, chiar dacă nu este raiul și, chiar dacă nu este raiul sau o împărăție fizică, nu pot greși urmându-L pe Dumnezeu și că probabil vor fi răpiți acolo unde Se află El. Deși aceste noțiuni și închipuiri pe care le au oamenii ating desăvârșirea, se pot oare adeveri? Oare a sosit momentul pe care îl așteptau – sfârșitul lucrării lui Dumnezeu? (Nu.) Și din moment ce lucrarea lui Dumnezeu nu s-a încheiat încă, se simt oamenii dezamăgiți sau îngrijorați? Sunt cuprinși de regrete? Unii sunt dezamăgiți, nu-i așa? Unii oameni devin negativi atunci când întâmpină dificultăți în timp ce-și îndeplinesc datoria sau sunt cuprinși de regrete când experimentează necazuri în viața personală sau când suferă persecuții și nu au nicio cale de ieșire. Desigur, unora nu le-a fost ușor să îndure până în prezent, dar în inimile lor sunt cu

adevărat foarte îngrijorați. De ce sunt îngrijorați? Se gândesc: „De ce nu s-a încheiat încă lucrarea lui Dumnezeu? Cât va mai dura lucrarea Lui? Ar trebui să merg acasă și să-mi continui viața? Ar trebui să mă întorc la muncă și să-mi caut un viitor în lume? Ar trebui să-mi răscumpăr casa? Dumnezeu nu ne răspunde și nu ne dă un răspuns clar în privința asta! N-ar trebui să ni se spună când se va sfârși lucrarea lui Dumnezeu și ce altă lucrare va face, așa încât să putem fi pregătiți? Dumnezeu nu ne spune aceste lucruri, doar continuă să exprime adevăruri, să aibă părtășie despre adevăruri și să vorbească despre mântuire. Nu vorbește niciodată despre ceea ce va veni mai târziu, despre viitor, despre momentul când omenirea va intra într-o destinație frumoasă sau când se va sfârși viața trupului; doar ne face să așteptăm la nesfârșit.” Oamenii nu au cunoștințe despre lucrarea lui Dumnezeu. Mai exact, nu le este clar cum îi mântuiește Dumnezeu pe oameni, ce metode folosește pentru a-i mântui, ce lucrare specifică săvârșește în cadrul întregii Sale lucrări pentru a le da oamenilor posibilitatea să fie mântuiți și așa mai departe. În schimb, ei trăiesc mereu în propriile noțiuni și închipuiri, considerând lucrarea lui Dumnezeu o formalitate sau un tip fantastic de magie. Este ca și cum lucrarea Lui ar fi doar retorică și nu ar avea niciun conținut specific – Dumnezeu trebuie doar să spună câteva cuvinte și orice spune va fi împlinit, orice poruncește va rămâne neclintit, iar apoi oamenii se vor schimba și vor deveni exact cum se prezice în Apocalipsa, transformându-se în sfinți și devenind sfințiți. Indiferent ce idei fanteziste și deșarte au oamenii despre lucrarea lui Dumnezeu, fie că sunt specifice sau nespecifice, pe scurt, oamenii sunt plini de noțiuni și închipuiri despre lucrarea Lui și trăiesc mereu în noțiuni și închipuiri deșarte în modul în care abordează lucrarea lui Dumnezeu și în modul în care abordează fiecare lucrare specifică pe care o face Dumnezeu și fiecare lucru specific pe care îl spune El pentru a mântui omenirea.

Desigur, majoritatea oamenilor au o singură noțiune și închipuire despre lucrarea lui Dumnezeu, și anume că, odată ce lucrarea Lui se va termina, oamenii vor fi reușit în cele din urmă să ajungă la capăt și, atât timp cât pot aștepta până când lucrarea Lui se va termina și pot supraviețui la acel moment, atunci vor fi câștigat și toate lucrurile de care s-au lepădat, pe care le-au jertfit, greutățile pe care le-au suferit și prețurile pe care le-au plătit vor fi meritat. Judecând pe această bază, într-o privință, oamenii sunt plini de tot felul de închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. În altă privință, ei nu urmăresc adevărul în credința lor în Dumnezeu; în schimb, credința lor seamănă cu un joc de noroc – își pariază viața și toate bunurile, viitorul, căsnicia și tot ce au și cred că trebuie doar să îndure până când lucrarea lui Dumnezeu se va termina și că, atât timp cât sunt încă în viață când Dumnezeu proclamă că lucrarea Lui s-a terminat, atunci vor fi profitat și vor fi recuperat tot ce au plătit. Oare nu acesta este modul în care gândesc oamenii? (Ba da.) Acum că am vorbit atât de mult despre asta, care sunt noțiunile și închipuirile principale pe care oamenii le au despre lucrarea lui Dumnezeu? (Oamenii cred că lucrarea lui Dumnezeu este plină de miracole, că El îi poate curăți cu doar câteva cuvinte și că pot intra în Împărăția Cerurilor, fără a fi nevoiți să plătească un preț sau să urmărească adevărul.) Acestea sunt noțiuni și închipuiri pe care oamenii le au despre lucrarea lui Dumnezeu. Ce alte noțiuni și închipuiri există? (Oamenii nu știu exact ce rezultat vrea Dumnezeu să obțină prin lucrarea Sa asupra oamenilor și cred că, atât timp cât pot îndura până când se încheie lucrarea Lui, vor avea speranțe să intre în Împărăția Cerurilor.) Și aceasta este o noțiune și o închipuire – oamenii cred că lucrarea lui Dumnezeu este doar o formalitate și o procedură. Ce altceva mai este? (În credința lor în Dumnezeu, oamenii nu urmăresc adevărul, credința lor semănând în schimb cu un joc de noroc.) Este aceasta o noțiune și o închipuire? Aceasta este esența credinței

oamenilor în Dumnezeu și esența a ceea ce urmăresc ei. Ce noțiuni și închipuiri există în aceasta? Nu cumva oamenii cred că vor fi schimbați ca prin magie atât timp cât se leapădă de toate și îndeplinesc o datorie în timp ce-L urmează pe Dumnezeu? (Ba da.) Gândurile lor sunt extrem de deșarte, preocupate de lucruri supranaturale și fanteziste. Oamenii cred că nu au nevoie să accepte mustrarea, judecata sau emondarea ori aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu, că trebuie doar să-L urmeze pe Dumnezeu în acest fel, făcând orice îndatoriri li se cere și că, atât timp cât urmează până la sfârșit, vor fi schimbați și, în cele din urmă, vor intra în Împărăția Cerurilor odată ce se va încheia lucrarea lui Dumnezeu. Nu acestea sunt noțiunile și închipuirile oamenilor? (Ba da.)

Oamenii sunt plini de tot felul de noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. Părtășia noastră de mai devreme se referă la noțiunile oamenilor despre zilele lucrării lui Dumnezeu. Pe lângă aceste noțiuni, mai există un alt tip de noțiune și închipuire, și anume că, ori de câte ori se confruntă cu dificultăți reale, oamenii speră adesea în voința lor subiectivă că vor primi o sclipire de inspirație de la Dumnezeu și apoi vor avea o idee strălucită, fără să fie nevoiți să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să se înzestreze cu adevărul sau să priceapă adevărurile-principii în momente obișnuite și speră că Dumnezeu îi poate ajuta să rezolve orice probleme pe care le înfruntă în viața lor de zi cu zi, indiferent cât sunt de mari sau de mici. Oamenii pricep și înțeleg lucrarea lui Dumnezeu într-o manieră extrem de fantezistă și deșartă, fiind și plini de noțiuni și închipuiri despre metodele lui Dumnezeu de a mântui omul. Oamenii nu vor să caute diverse adevăruri în lucrarea lui Dumnezeu și să se ocupe de fiecare chestiune într-un mod practic, conform adevărurilor-principii. În schimb, speră că Dumnezeu le va da lumină și revelații de fiecare dată când se confruntă cu orice fel de problemă, întocmai așa cum le-a dat revelații

profeților, astfel încât să aibă înțelepciune, abilități și modalități de a se ocupa de tot felul de probleme, indiferent ce li se întâmplă în viața reală, fără să fie nevoiți să se roage lui Dumnezeu și să caute adevărul sau să mănânce și să bea cuvintele Sale, ca și cum ar trăi într-o lume magică. Potrivit închipuirilor lor, oamenii cred că vor deveni deștepți și isteți odată ce încep să creadă în Dumnezeu. Ba chiar unii cred că, odată ce încep să creadă în Dumnezeu, vor deveni frumoși și nu vor mai avea niciuna dintre dificultățile și problemele trupului, impedimentul firilor corupte sau orice dificultăți reale în viața lor de zi cu zi. Au convingerea că, atât timp cât au voința de a-L mulțumi pe Dumnezeu, El le va da putere și va crea circumstanțe bune și superioare pentru ei, va transforma toate acestea în realitate și le va împlini toate aspirațiile și dorințele și că, mai ales când se confruntă cu lucruri care depășesc ceea ce pot înfăptui calibrul și instinctele lor, Dumnezeu le va da cu atât mai mult o mână de ajutor, astfel încât să poată realiza cu istețime și ușurință lucrurile pe care și le doresc. Există și unii care au un calibru slab și cărora le lipsesc abilitățile în orice fel de profesie, care cred că Dumnezeu nu trebuie decât să facă un miracol sau o minune și calibrul lor va deveni brusc bun, iar ei vor deveni deodată deștepți. Aceștia cred și că nimic nu este greu de înfăptuit pentru Dumnezeu și că El îi poate ajuta să înfăptuiască lucruri pe care ei înșiși nu le pot înfăptui și să rezolve problemele dificile pe care ei înșiși nu le pot birui și care le depășesc abilitățile. În concluzie, oamenii au multe noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. Într-o privință, sunt plini de diverse închipuiri despre durata lucrării Sale și, de asemenea, au realizat diverse acțiuni și au plătit diverse prețuri în acest sens. În același timp, oamenii sunt plini și de noțiuni și închipuiri de tot felul despre diversele dificultăți și probleme pe care le întâmpină și chiar despre propriile firi corupte. Cele mai multe dintre aceste noțiuni și închipuiri sunt deșarte,

fanteziste și nerealiste și, chiar mai mult, depășesc calibrul și mintea oamenilor, depășind sfera instinctelor lor. Oamenii speră adesea că Dumnezeu nu va acționa pe baza dificultăților lor reale sau pe baza calibrului, minții și instinctelor lor și că, în schimb, le va da posibilitatea să depășească toate acestea, să-și depășească umanitatea normală, calibrul și instinctele pentru a face anumite lucruri. Sunt plini de noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu, iar conținutul închipuirilor lor este de-a dreptul supranatural. Aceste noțiuni și închipuiri sunt complet în contradicție și ostile față de adevărurile exprimate de Dumnezeu. Oamenii nu-și spun în sinea lor: dacă Dumnezeu face aceste lucruri supranaturale, de ce mai rostește atât de multe cuvinte și le mai furnizează oamenilor atât de multe adevăruri? N-ar fi nevoie să facă asta. Motivul pentru care lucrarea lui Dumnezeu este atât de practică este că El speră să le ofere oamenilor toate cuvintele și adevărurile Sale și să le lucreze în ei, astfel încât să poată trăi conform acestor cuvinte și acestor adevăruri. Intenția Lui nu este de a le da oamenilor posibilitatea să depășească umanitatea normală sau să-și depășească instinctele, ci să le dea posibilitatea ca, pe baza umanității normale, să respecte adevărurile-principii, îndatoririle și însărcinările date de El. Cu toate acestea, noțiunile și închipuirile oamenilor sunt exact opusul lucrării lui Dumnezeu, nefiind deloc în conformitate cu modul în care lucrează El. Dumnezeu vrea să lucreze într-un mod practic, în timp ce închipuirile oamenilor despre lucrarea Lui se referă la lucruri supranaturale, deșarte și nerealiste. Desigur, unii speră că Dumnezeu va folosi niște metode chiar mai speciale pentru a le da revelații, pentru a-i aproviziona, sprijini și ajuta și chiar pentru a-i schimba și a le da posibilitatea să fie mântuiți. De exemplu, ori de câte ori se confruntă cu o problemă, unii oameni deseori nu caută în cuvintele lui Dumnezeu răspunsuri sau căi de practică, ci îngenunchează, își închid ochii și se roagă în schimb. Nu caută

adevărul despre problemă atunci când se roagă ca să găsească apoi cuvintele corespunzătoare ale lui Dumnezeu pentru a o rezolva. În schimb, speră că Dumnezeu le poate spune în inimile lor ce să facă; sau îi poate lumina cu o propoziție, o idee sau o imagine; sau le poate da posibilitatea să obțină puțină lumină și le poate da puțină motivație – vor să înțeleagă adevărul în acest mod. Desigur, există unii oameni care adoptă o abordare mai la extremă, și anume, ori de câte ori întâmpină o problemă, speră că Dumnezeu le poate dezvălui într-un vis un fragment din cuvintele Sale, spunându-le dacă ar trebui să facă un anumit lucru și cum să-l facă, dacă ar trebui să meargă într-un anumit loc sau dacă ar trebui să-i predice cuiva Evanghelia. Când se confruntă cu mari dificultăți, unii speră să primească un vis sau să primească răspunsul într-un vis, nădăjduind chiar să-și analizeze și să-și interpreteze visul împreună cu frații și surorile lor sau cu conducătorii bisericii, gândindu-se: „Care este semnificația acestui vis pe care mi l-a dat Dumnezeu? Ce vrea El să fac? Îmi spune să merg sau nu?” Ei cred că lucrarea lui Dumnezeu este de a le da revelații oamenilor, de a-i conduce și a-i aproviziona folosind aceste mijloace speciale și, astfel, de a le da posibilitatea să fie mântuiți. Nu sunt acestea noțiuni și închipuiri? (Ba da, sunt.) Există și alți oameni care, atunci când se confruntă cu o problemă și nu știu ce să facă, neprimind răspunsuri de la Dumnezeu când se roagă, recurg la luarea deciziilor dând cu banul. De exemplu, când trebuie să meargă undeva pentru a predica Evanghelia, se roagă lui Dumnezeu ca să afle dacă ar trebui sau nu să meargă și nu primesc un răspuns. Ce fac atunci? Pur și simplu dau cu banul pentru a hotărî dacă merg sau nu. După părerea lor, dacă moneda cade cu marca în sus, înseamnă că Dumnezeu vrea ca ei să meargă, iar dacă aterizează cu banul în sus, înseamnă că Dumnezeu nu vrea ca ei să meargă. Aruncă moneda de trei ori și aceasta aterizează cu marca în sus o dată și cu banul în sus de două ori, așa că ajung la concluzia:

„Este doi la unu, înseamnă că Dumnezeu nu vrea să merg” și nu merg. Ba chiar se simt destul de liniștiți că nu merg, gândind că este dorința lui Dumnezeu și spunându-și: „Trebuie să urmez îndrumarea lui Dumnezeu. Aceasta e decizia Lui, nu a mea. Ar trebui să mă supun îndrumării Sale și să nu merg.” Așadar, ar trebui de fapt să meargă sau nu? Poate căutarea intențiilor lui Dumnezeu în acest mod să ducă la un răspuns exact? Răspunsul nu poate fi în niciun caz exact. Când te confrunți cu o astfel de situație, ar trebui să iei decizia pe baza principiilor și a măsurii în care împrejurările permit acest lucru – doar această metodă este corectă. Predicarea Evangheliei este datoria ta, sarcina ta și lucrarea pe care ar trebui să o faci astăzi, așa că ar trebui să mergi – este cât se poate de corect să mergi. Cu toate acestea, oamenii nu înțeleg sau nu se ocupă adesea de asemenea chestiuni pe baza acestor realități. În schimb, le abordează deseori pe baza unor noțiuni și închipuiri și le judecă folosind unele mijloace și metode neobișnuite și, în cele din urmă, iau niște decizii absurde și denaturate. Oare nu procedează așa din cauza noțiunilor și închipuirilor lor? (Ba da.) În cadrul lucrării lui Dumnezeu, când El nu oferă cuvinte clare care să le spună oamenilor cum ar trebui făcut fiecare lucru sau ce principii să respecte în abordarea fiecărui tip de problemă, oamenii trebuie să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt și să urmeze îndrumarea pe care le-o oferă Dumnezeu în circumstanțe reale. Desigur, este necesar și să discute sau să se roage și să caute împreună cu frații și surorile lor și, în cele din urmă, să decidă cum să abordeze problema în cauză pe baza situației reale. Însă, în lucrarea Lui, când Dumnezeu are cuvinte și instrucțiuni clare care le spun oamenilor principiile de practică pentru diverse chestiuni, ei pot să se descotorosească de aceste formalități adoptate anterior și nu mai sunt nevoiți să le respecte. Dacă le respectă în continuare, nu vor face decât să întârzie lucrurile. De exemplu, să presupunem că, ori de câte ori intervine

ceva și este necesar să plece și să acționeze, oamenii încă se așază în genunchi și se roagă, întrebând: „Dumnezeule, ar trebui să plec sau nu? Dacă nu vrei să plec, creează pur și simplu o împrejurare care să mă împiedice, iar dacă vrei să plec, fă ca totul să meargă bine pentru mine.” Aceasta este o respectare rigidă a formalităților, nefiind ceea ce le cere Dumnezeu oamenilor. Când Dumnezeu are cuvinte clare privind cerințele și criteriile Sale, oamenii nu mai sunt nevoiți să treacă prin formalitățile de căutare, rugăciune, sondare și așa mai departe. În schimb, într-o privință, ar trebui să acționeze conform situației existente și circumstanțelor reale, iar în altă privință, ar trebui să acționeze mai presus de toate conform adevărurilor-principii – așa e corect. Ocupă-te zilnic de lucruri în ordinea adecvată, fă orice ar trebui să faci și nu face lucrurile pe care n-ar trebui să le faci; ocupă-te de orice este urgent și trebuie gestionat, amână tot ce poate fi lăsat deoparte pentru moment și ocupă-te mai întâi de problemele urgente. Nu sunt acestea principii? (Ba da.) Sunt într-adevăr principii. Trebuie să-ți amintești asta: când te rogi lui Dumnezeu și cauți să-I înțelegi intențiile, trebuie să faci acest lucru pe baza cuvintelor Sale; în situații speciale, și anume atunci când nu există cuvinte clare de la Dumnezeu care să ofere instrucțiuni, ar trebui să știi totuși că El are cuvinte și principii clare de practică pentru toate tipurile de chestiuni și, în astfel de cazuri, ar trebui să acționezi în concordanță cu diversele adevăruri-principii cu care Dumnezeu i-a dojenit pe oameni în trecut. Cu toate acestea, în mintea oamenilor s-au dezvoltat multe noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu care sunt ridicole, bizare și referitoare la lucruri supranaturale, care Îi transformă cuvintele și diversele adevăruri-principii în decorațiuni și doctrine goale, așa încât nu pot să fie criteriile oamenilor pentru gestionarea lucrurilor sau căi de practică atunci când aceștia se confruntă cu probleme. Acesta este un

lucru lamentabil și este cauzat în întregime de faptul că oamenii au început să aibă o mulțime de noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu.

Oamenii au și alte noțiuni și închipuiri ridicole, bizare și ciudate despre lucrarea lui Dumnezeu, care se răspândesc în viața lor de zi cu zi. Să spunem, de exemplu, că tocmai când cineva se pregătește să îndeplinească sarcina pe care se cuvine mai cu seamă să o facă, se întâmplă ceva ce, în opinia sa, n-ar fi trebuit să se întâmple, de pildă, îi este furat telefonul mobil în timp ce merge să îndeplinească sarcina, i se strică mașina, cade mergând într-acolo sau altceva nu merge bine. Ce înseamnă asta? Înseamnă că Dumnezeu îl împiedică să realizeze această sarcină? Înseamnă că realizarea acestei sarcini nu este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu? Înseamnă că această sarcină n-ar trebui făcută? Ar trebui să înțelegem și să pricepem în acest mod? (Nu, n-ar trebui.) Dacă acesta este cel mai important lucru pe care ar trebui să-l faci în momentul de față în îndeplinirea datoriei tale și mergi să-l faci, atunci, chiar dacă întâmpini unele obstacole și dificultăți pe parcurs sau chiar lucruri despre care oamenii cred că n-ar trebui să se întâmple, nu putem spune că această datorie pe care o îndeplinești și această slujbă pe care o faci Îl nemulțumesc pe Dumnezeu sau că El te împiedică să faci aceste lucruri – acestea sunt noțiuni și închipuiri umane. Dacă Dumnezeu vrea să te împiedice, nu va folosi acele metode. În schimb, va pregăti în mod direct o împrejurare, astfel încât să nu fie nevoie în mod firesc să mergi și să faci acea sarcină. Cu alte cuvinte, Dumnezeu te va face să vezi foarte clar în mintea ta că există un lucru mai important pe care se cuvine să-l faci azi și, în consecință, acea sarcină va trebui să fie trecută pe locul al doilea sau al treilea de pe lista ta și lăsată pe mai târziu. Indiferent cum îți faci calculele, vei afla că nu va fi posibil să îndeplinești acea sarcină astăzi pe baza situației reale. Așa te împiedică Dumnezeu. Dar, indiferent ce crezi și indiferent ce obstacole sau dificultăți apar pe parcursul îndeplinirii

acelei sarcini, în orice caz, dacă acea sarcină se cuvine să fie făcută astăzi, atunci ar trebui să mergi și să o faci. Dacă te împiedică, Dumnezeu va folosi cele mai potrivite și mai adecvate mijloace pentru a te face să renunți în mod firesc la acea sarcină – așa lucrează El. Dumnezeu lucrează lăsându-i pe oameni să facă ceea ce se cuvine să facă în sfera instinctelor umanității. Într-o privință, aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii. În altă privință, există și factorul împrejurărilor obiective – dacă împrejurările permit realizarea sarcinii, atunci se cuvine să fie făcută; dacă împrejurările nu permit, atunci oamenii ar trebui să aștepte o vreme să o realizeze. Care este scopul așteptării? Acela de a aștepta momentul și împrejurările potrivite pe care le rânduiește Dumnezeu. Dacă împrejurările sunt în permanență nepotrivite și lucrurile continuă să nu meargă bine în timp ce încerci să îndeplinești această sarcină, atunci nu ar trebui să o faci. Ai înțeles? (Da.) Nu este nevoie ca, în viața lor de zi cu zi, oamenii să încerce să înțeleagă ceea ce simt în sinea lor atunci când îndeplinesc sarcini, indiferent ce fel de sarcini sunt, dacă sunt chestiuni importante sau neînsemnate sau dacă sunt treburi personale sau ale bisericii. Dacă te simți descurajat astăzi și, în inima ta, nu vrei să faci o sarcină, atunci întreabă-i pe ceilalți care urmează să o îndeplinească alături de tine dacă sunt descurajați. Dacă ceilalți nu sunt descurajați și sunt dispuși în inimile lor să îndeplinească sarcina, însă, pe baza sentimentelor tale, ajungi la concluzia că nu ar trebui să fie făcută, nu ești puțin prea subiectiv în privința asta? (Ba da.) Prin urmare, ori de câte ori îndeplinesc o sarcină, oamenii trebuie cel puțin să înțeleagă că nu ar trebui să încerce să-și priceapă sentimentele sau să acționeze pe baza sentimentelor lor. Să spunem, de exemplu, că trebuie să îndeplinești o sarcină și te simți puțin agitat, ți se zbate întruna un ochi, îți vâjâie urechile și spui: „Mi se zbate pleoapa dreaptă, înseamnă că voi primi vești proaste? Oare ar trebui să fac această sarcină?” Cineva spune

apoi: „Dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru” și, după ce auzi asta, nu îndrăznești să mergi și să îndeplinești sarcina. Indiferent care ochi ți se zbate, dacă este o sarcină pe care ai acceptat-o anterior și toți factorii necesari pentru a face această sarcină sunt îndepliniți, iar timpul și locul sunt adecvate, atunci trebuie să mergi și să o faci. Dacă decizi să nu mergi doar din cauză că o persoană spune că dacă ți se zbate ochiul drept, vei avea parte de un dezastru, este adecvat? (Nu, nu este.) De ce nu este adecvat? Dacă ține de responsabilitatea și de datoria ta și împrejurările obiective și toate condițiile permit astăzi realizarea ei și, în plus, este necesar ca sarcina să fie făcută urgent, atunci ar trebui să mergi și să o faci. Și ce dacă ți se zbate pleoapa dreaptă? Poate că apar unele probleme minore și lucrurile nu decurg prea bine, dar sarcina este totuși realizată. Poți să nu mergi să îndeplinești sarcina numai dacă Dumnezeu împiedică acest lucru și împrejurările nu o permit. Cineva spune: „Sigur este ceva în neregulă dacă ți se zbate ochiul drept”, dar altcineva spune: „Aceasta e o sarcină care a fost acceptată anterior, așa că ar trebui să mergem și să o facem.” În cele din urmă, plecați totuși să o faceți, dar mașina se strică pe neașteptate la jumătatea drumului. Spuneți-Mi, dacă unei persoane i se zbate ochiul drept când grupul se pregătește să plece, ar trebui să plece în acel caz? Vreau să văd dacă înțelegeți realmente adevărul sau nu. Ce credeți, ar fi corect să plece și să realizeze această sarcină? (Da, ar fi.) Asta este sigur. Nu poți judeca dacă ar trebui să pleci sau nu în funcție de faptul că ți se zbate pleoapa dreaptă sau stângă. În primul rând, este corect să pleci pentru a realiza această sarcină. Așadar, de ce s-a stricat mașina pe drum? A fost oare ceva permis de Dumnezeu? Este greu de explicat, nu-i așa? (Faptul că s-a stricat mașina pe drum ar fi putut fi cauzat de o neglijență umană, de exemplu, dacă nu a fost inspectată în prealabil pentru a vedea dacă are probleme.) Aceasta este o

cauză posibilă. Dacă excludem acea cauză, este normal ca o mașină să se strice pe drum? (Da.) În cazul în care cumperi o mașină chinezească la mâna a doua care nu era foarte bună de la început și nu o întreții sau nu o repari corespunzător și continui pur și simplu să o conduci, mașina se va strica pe drum. Dacă mașina se strică pe drum, înseamnă că sarcina chiar nu poate fi îndeplinită? (Nu neapărat.) Mașina se strică și durează una sau două ore pentru a fi reparată. Când ajungi la destinație, frații și surorile de acolo spun: „Ce noroc că ați ajuns acum! Agenții de supraveghere tocmai au plecat. Dacă ați fi ajuns cu două ore mai devreme, sigur ați fi fost prinși de marele balaur roșu. A fost cât pe ce!” Vezi, un lucru rău s-a dovedit a fi un lucru bun. A fost corect să mergi și să îndeplinești sarcina? (Da.) A existat intenția bună a lui Dumnezeu în defectarea mașinii? (Da.) Așadar, faptul că ți s-a zbătut pleoapa dreaptă a fost un semn de ghinion sau de noroc? (Nici una, nici alta.) Nu s-a întâmplat nimic în urma acestui lucru. Dacă întrerupem povestea în momentul în care s-a stricat mașina, atunci afirmația că „dacă ți se zbate ochiul drept, vei avea parte de un dezastru” ar părea destul de exactă. Defectarea mașinii a fost un incident, nu-i așa? Dar privind rezultatul final, defectarea mașinii s-a dovedit a fi un lucru bun. Dacă mașina nu s-ar fi stricat, ați fi avut cu toții probleme când ați fi ajuns la destinație – nu doar că n-ați fi reușit să realizați sarcina, dar ați fi fost și arestați. După cum s-a dovedit însă, mașina s-a stricat pe drum și a durat două ore să fie reparată, așa că pericolul tocmai trecuse când ați ajuns acolo și ați scăpat. Aceasta a fost protecția lui Dumnezeu! Gândiți-vă la următoarele: privind din perspectiva defectării mașinii, pare că Dumnezeu vă împiedica să mergeți, dar, de fapt, ați aflat ce se întâmplase abia după ce a fost reparată mașina și ați ajuns fără alte incidente. Ce părere aveți despre principiile și metodele acțiunilor lui Dumnezeu pe parcursul acestui întreg proces? Ce fel de înțelegere ar trebui să aibă oamenii în legătură cu lucrarea

lui Dumnezeu? Treceți în revistă aceste lucruri; există adevăruri care pot fi căutate aici și voi vedea dacă puteți să le căutați sau nu. (Dumnezeule, înțeleg că, indiferent dacă oamenilor li se întâmplă lucruri bune sau rele, ele includ intenția bună a lui Dumnezeu.) Acesta este un aspect. (Există un alt aspect, și anume că lucrarea lui Dumnezeu nu este supranaturală sau fantezistă, ci foarte practică.) Da, aceasta este o înțelegere bună. Lucrarea lui Dumnezeu este practică și nu este fantezistă sau supranaturală; oricine are umanitate normală o poate simți, poate ajunge să o cunoască prin experiență, ea fiind, de asemenea, ceva ce oamenii sunt capabili să înțeleagă. Nu este aceasta înțelegerea pe care oamenii ar trebui să o aibă în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu? (Ba da.) Pe lângă această înțelegere, ce altceva ar trebui să priceapă ei? Ar trebui să înțeleagă că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. În lucrarea Lui, fiecare lucru specific pe care îl face le dă oamenilor posibilitatea să vadă că acțiunile Sale sunt extrem de practice. La început, când grupul se pregătea de plecare, unii dintre voi discutau dacă să meargă sau nu. Dumnezeu nu te-a împiedicat; nu te-a făcut să-ți fie greață, să vomiți sau să ai diaree. Nici nu te-a împiedicat, nici nu te-a îndemnat să mergi. Nu este foarte practic? Le-a dat membrilor grupului posibilitatea să dezbată împreună. Unii oameni au spus că li se zbate pleoapa dreaptă, iar alții au spus că nu se simt în largul lor, dar indiferent dacă te-ai bazat pe sentimentele și pe starea ta de spirit sau pe închipuiri legate de lucruri supranaturale, în cele din urmă era cazul să mergi acolo unde aveai sarcina să mergi, iar Dumnezeu nu te-a împiedicat în niciun fel. Nu este foarte practic ca Dumnezeu să lucreze în acest mod? (Ba da.) Acțiunile Lui nu sunt câtuși de puțin deșarte; sunt permise tot felul de manifestări umane, care includ chiar și faptul că unor oameni li se zbat pleoapele. Spune-Mi, poate Dumnezeu să oprească sau să controleze zbaterea pleoapelor oamenilor? Nu I-ar fi fost foarte ușor să o controleze?

Dar a făcut El asta? (Nu.) Dumnezeu nu a făcut asta. Nu a intervenit, ți-a dat libertate. Pleoapa ți s-a zbătut în voie, dar, în cele din urmă, grupul a pornit totuși la drum – toate acestea au fost atât de practice. Dar existau necazuri la destinație și Dumnezeu nu a înlăturat acest pericol doar pentru că mergeați acolo. Dumnezeu nu a făcut asta, iar necazul tot s-a ivit așa cum trebuia. Însă Dumnezeu a făcut un lucru inteligent: a făcut ca mașina voastră să se strice la jumătatea drumului, astfel încât pericolul să treacă până când a fost reparată mașina și ați ajuns cu toții la destinație. Aceasta a fost protecția lui Dumnezeu. Vezi, datorită acestei întârzieri, în mod ingenios, El ți-a dat posibilitatea să eviți pericolul. Tot ceea ce face Dumnezeu este atât de practic, nu-i așa? (Da.) Așadar, acest lucru îți arată, într-un mod foarte practic, că acțiunile lui Dumnezeu nu sunt deloc deșarte sau supranaturale și că apariția fiecărui lucru este naturală și inevitabilă, dar în asta se află atotputernicia lui Dumnezeu. Pe parcursul întregului eveniment, indiferent care au fost închipuirile oamenilor, indiferent de dificultățile, slăbiciunile și problemele lor, indiferent dacă punctele de vedere pe care le-au discutat împreună erau corecte sau greșite, nimic din toate acestea nu a afectat ce s-a întâmplat până la urmă, nici nu a afectat rezultatul inevitabil al evenimentului. Fiecare lucru în parte care trebuia să se întâmple s-a întâmplat, necazul care trebuia să apară a apărut, mașina care trebuia să se strice s-a stricat și punctele de vedere ale oamenilor au fost și ele scoase la iveală, dar rezultatul final al evenimentului tot s-a produs așa cum pregătise Dumnezeu, așa cum a predeterminat și cum Și-a exercitat El suveranitatea asupra evenimentului. Aceasta este atotputernicia lui Dumnezeu, nu-i așa? (Ba da.) Toate acestea s-au întâmplat într-un mod atât de practic și de normal, întocmai precum tot ce li se întâmplă oamenilor în fiecare zi în viața lor cotidiană; s-a întâmplat în mod natural și nu a fost ceva supranatural, fantezist sau lipsit de conținut. Prin urmare, în această

chestiune, oamenii ar trebui să înțeleagă că lucrarea lui Dumnezeu este practică și că El este suveran asupra tuturor lucrurilor. Cum ar trebui să practice oamenii? În primul rând, trebuie să înțeleagă ce principii ar trebui să respecte, indiferent ce li se întâmplă. Nu este un lucru de încredere să se călăuzească doar după sentimentele umane. Nu ar trebui să se ia după sentimente supranaturale sau să facă presupuneri absurde pe baza unor închipuiri deșarte. În schimb, ar trebui să meargă și să facă ceea ce se cuvine să facă pe baza circumstanțelor reale și a îndatoririlor pe care se cuvine să le îndeplinească. În plus, este important să meargă și să facă ceea ce se cuvine să facă pe baza adevărurilor-principii. Nu este atunci mult mai ușor? (Ba da.) Prin urmare, indiferent ce probleme întâmpini și indiferent în ce stadiu a ajuns lucrarea lui Dumnezeu, nu este nevoie să te călăuzești după sentimentele tale, nu este nevoie să verifici dacă o zi este de bun augur sau nu și, desigur, mai ales nu este nevoie să observi vreun fenomen astronomic sau să asculți vreo profeție – fă pur și simplu ce se cuvine să faci. Unora le place să observe fenomenele astronomice sau să verifice dacă unele zile sunt de bun augur sau nu, spunând: „Mâine nu este o zi bună, oare totul va merge prost dacă ies? Va face arestări marele balaur roșu? Cum de croncănea o cioară lângă ușă când m-am trezit devreme și am ieșit afară azi dimineață? Am auzit că unii oameni au văzut o pisică neagră când au ieșit noaptea trecută. Toate acestea sunt semne de rău augur! Ce ar trebui să fac? Oare va apărea un pericol?” Dacă ai umanitate normală și gândire umană normală, ar trebui să poți să judeci ce fel de circumstanțe sunt periculoase și ce fel de circumstanțe sunt relativ sigure și să știi cum să le abordezi și să te ocupi de ele în funcție de situația reală – nu este nevoie să te uiți la celelalte lucruri. Referitor la ce se cuvine să faci și ce nu se cuvine să faci în fiecare zi, într-o privință, există cuvinte clare ale lui Dumnezeu care servesc drept adevăruri-principii, iar în altă privință, ai umanitate,

conștiință și rațiune normale și, atât timp cât faci ce se cuvine să faci în fiecare zi, pe baza rânduirii circumstanțelor reale și a direcției pe care o oferă acestea și conform nevoilor reale ale umanității normale și a responsabilităților și obligațiilor tale, atunci este în regulă. Dacă oamenii își abordează viața de zi cu zi așa, nu vor fi lucrurile mult mai simple? (Ba da.)

B. Noțiunile și închipuirile oamenilor privind rezultatele pe care Dumnezeu Își propune să le obțină în lucrarea Sa

Deși lucrarea lui Dumnezeu este atotputernică și minunată, iar cuvintele Sale sunt adevărul și viața, oamenii nu pot fi făcuți compleți sau schimbați peste noapte. Unii oameni, bazându-se pe noțiunile și închipuirile lor, spun adesea: „Cred în Dumnezeu de atâția ani, prin urmare cum de nu m-am schimbat încă? Cum de n-am dobândit încă sfințirea? De ce mai iubesc lumea în inima mea? De ce sunt încă atât de vanitos? De ce mai am pofte ticăloase? Pe vremuri îmi plăcea să mă uit la unele videoclipuri sau emisiuni de divertisment din lumea non-credincioasă. De ce mai vreau să mă uit la ele din când în când, deși am crezut în Dumnezeu până acum, am mâncat și am băut cuvintele Sale timp de mulți ani, mi-am făcut datoria, m-am lepădat de lucruri și m-am consumat mulți ani și simt că am renunțat deja la acele lucruri în inima mea?” Acestea sunt unele noțiuni pe care le au oamenii, nu-i așa? În special, în credința lor în Dumnezeu, unii urmăresc mereu lucruri cum ar fi să-și supună trupul, să nu râvnească la plăcerile trupești, să îndure mai multă suferință și trudă și să poată depăși multe greutăți fizice. Dar, în ciuda faptului că urmăresc în continuare în acest fel, încă simt că sunt adesea controlați de dorințele extravagante ale trupului, de faptul că tânjesc după confort și de lene, prin urmare sunt deseori negativi și își pierd credința în Dumnezeu, gândindu-se: „Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns în acest punct, deci de ce sunt o dezamăgire atât de mare și încă sunt

deseori negativ?” Uneori, când obțin câteva rezultate într-o sarcină și câștigă aprobarea tuturor, se simt în largul lor și se gândesc: „Încă am speranțe să fiu mântuit. Lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele Sale sunt atât de bune. Lucrarea Lui îi poate schimba cu adevărat pe oameni.” Dar, după un timp, simt că încă le este dor de cei dragi. În special, chiar se lasă uneori copleșiți de amintiri despre oamenii pe care îi adorau cândva, își amintesc cu nostalgie de viața lumească pe care o duceau și le este foarte dor de zilele de glorie când trăiau în lume, așa că se întreabă: „Cum de încă mi-e dor de acele lucruri? De ce n-am renunțat la plăcerile trupului și nu m-am izolat de lume ca un sfânt? Cum de nu m-am schimbat încă?” Și sunt din nou mâhniți. Deseori se lasă pradă acestor gânduri și puncte de vedere. Starea lor este uneori bună și alteori rea, sunt slabi o vreme și apoi puternici o vreme, sunt negativi un timp și apoi pozitivi un timp. Își dau adesea verdicte singuri pe baza propriilor manifestări din viața de zi cu zi. Dacă sunt într-o stare bună, cred că pot fi mântuiți; dacă sunt într-o stare proastă, simt că nu există nicio speranță de a fi mântuiți și că nu pot fi răscumpărați. Sunt fie la o extremă, fie la cealaltă. Când sunt într-o stare bună, se cred asemenea unor sfinți și simt că sunt foarte apropiați de Dumnezeu, că nu există bariere între ei și Dumnezeu și că El este chiar lângă ei. Când sunt într-o stare proastă, simt că au căzut în cel de-al 18-lea cerc al iadului și nu-L pot vedea sau atinge pe Dumnezeu, simțind că este foarte departe de ei. De ce se întâmplă asta? De ce au aceste stări? Sunt aceste stări normale sau anormale? (Anormale.) Când sunt într-o stare bună, fac tot ceea ce rânduiește biserica să facă și pot să depășească orice dificultăți, să îndure orice greutăți și să plătească orice preț. Simt că sunt cei mai capabili să se supună lui Dumnezeu, că sunt persoane din casa Lui care urmăresc adevărul și că nicio dificultate nu-i poate împiedica. Muncesc din greu pentru a-și îndeplini datoria și sunt dispuși să depună efort. Nu se simt obosiți,

indiferent cât de mult vorbesc când au părtășie cu alții și nu-i deranjează să sară peste o masă sau să piardă două sau trei ore de somn. Sunt dispuși să se consume pentru Dumnezeu și să-și dedice întreaga viață Lui. Drept urmare, simt că s-au schimbat. Nu se mai gândesc la familia lor, nu le mai este dor de oamenii pe care îi iubeau cândva și nu-și mai amintesc cu nostalgie de gloria și de onoarea pe care le aveau în lume. Renunță la toate acestea și se consumă pentru Dumnezeu din toată inima, respectând principiile, emondând pe oricine provoacă tulburări sau perturbări, susținând corectitudinea față de casa lui Dumnezeu, stând cu fermitate de partea dreptății, apărând interesele casei Sale și creându-și o imagine de „judecători" stricți și imparțiali. Se descurcă destul de bine o vreme. Dar este posibil să vină un moment când își vor dezvălui firile corupte sau vor face ceva greșit și atunci vor deveni negativi și slabi, gândindu-se: „Dumnezeu m-a dezvăluit, nu mă mai iubește." Din acel moment, nu vor mai putea să-și revină. Vor simți că nu sunt nimic și că nu sunt capabili de nimic, că încă au gânduri egoiste și pofte ticăloase, că le este adesea dor de oamenii pe care îi iubeau și de care le plăcea cândva, că sunt deseori negativi și slabi, că încă se împotrivesc lui Dumnezeu, că sunt incapabili să practice adevărul, că nu s-au schimbat, deși cred în Dumnezeu de atâția ani și se vor gândi: „Nu înseamnă că sunt terminat?" Vor crede că nu au nicio șansă să fie mântuiți și că nu există absolut nicio speranță pentru ei. Când sunt fericiți, nu-și încap în piele de bucurie, iar când suferă, sunt incredibil de nefericiți. Ating mereu aceste două extreme, trecând de la una la cealaltă. De ce? Indiferent dacă aceste stări și manifestări sunt pozitive sau de deznădejde, pe scurt, este același tip de problemă, și anume că sunt plini de noțiuni și de închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu, își dau mereu verdicte și se caracterizează singuri pe baza stării lor de spirit și pe baza dezvăluirilor și manifestărilor lor dintr-o anumită perioadă, dând totodată

verdicte despre lucrarea lui Dumnezeu, despre rezultatele obținute de lucrarea Lui asupra oamenilor și despre scopul și obiectivul pe care le atinge lucrarea Lui asupra oamenilor. Este aceasta sursa problemei? (Da.) Când sunt pozitivi, oamenii se roagă înaintea lui Dumnezeu, exprimându-și hotărârea în timp ce plâng amarnic, fiind dispuși să-și dedice întreaga viață lui Dumnezeu, fără să ceară nimic, să-L urmeze pe Dumnezeu și să se consume pentru El. Când se roagă și iau astfel de decizii, simt că toate dificultățile nu mai sunt dificultăți. Sunt mișcați până la lacrimi și chiar cred că Duhul Sfânt este Cel care i-a mișcat. Își spun: „Duhul Sfânt m-a mișcat. Cu siguranță, Dumnezeu mă iubește foarte mult! Dumnezeu nu m-a părăsit!" Se roagă cu lacrimi în ochi și spun că au fost mișcați de Duhul Sfânt – nu este aceasta o iluzie? (Ba da.) În realitate, ai fost mișcat de părerea ta bună despre tine însuți; ai fost mișcat de hotărârea, aspirațiile, dorințele și acțiunile proprii, și nu de Duhul Sfânt. De ce spun că ai fost mișcat de tine însuți? Ai atât de multe noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu, iar acestea sunt atât de denaturate – crezi că Dumnezeu te-ar mișca? Ținând cont că ești în această stare exagerată, te-ar mișca Dumnezeu astfel încât să fii și mai exagerat? Dacă te-ar mișca Dumnezeu, doar ai deveni și mai exagerat, făcându-te să te admiri și să fii și mai mișcat de tine însuți și să-ți dorești și mai mult să iei această hotărâre: „Voi dormi mai puțin și voi suferi mai multe greutăți, voi mânca orice mâncare, indiferent dacă este bună sau rea, voi fi de acord să mănânc orice și nu-mi pasă dacă îi face bine sau nu corpului meu. Trebuie să depășesc preferințele vechiului meu trup, trebuie să vindec în mod special slăbiciunile vechiului meu trup și trebuie să-l fac să sufere mai mult și să nu-l las în confort. Dacă simte confort, atunci nu-L voi iubi pe Dumnezeu; dacă simte confort, atunci mă voi lăsa în voia confortului trupului și nu voi munci din greu pentru a-mi face datoria." Dacă Duhul Sfânt ar fi Cel care te mișcă, ai continua pur și

simplu să susții această extremă și ai crede și mai mult în mod greșit că ți-ai biruit deja trupul și l-ai învins pe Satana și că ai fost deja mântuit. De aceea spun că nu ai fost mișcat de Duhul Sfânt, ci de tine însuți. Sunteți adesea mișcați de voi înșivă? (Da.) Ești mișcat de propria hotărâre de a te consuma și de a suferi greutăți pentru Dumnezeu și ești atât de dispus în inima ta să suferi greutăți pentru Dumnezeu, să suferi oricât de multe greutăți sau chiar să mori, apoi lacrimile îți șiroiesc pe față. În realitate, Dumnezeu nu este impresionat de faptul că tu ești mișcat, nici de hotărârea ta. Această manifestare a ta este doar un impuls de moment, o izbucnire trecătoare de pasiune arzătoare. În această situație, poți chiar să te rogi Lui, spunând: „Dumnezeule, sunt dispus să mor pentru Tine! Dumnezeule, am fost atât de ocupat făcându-mi datoria astăzi, încât am sărit peste o masă. Chiar dacă trebuie să sar peste zece mese, voi fi dispus să o fac! Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Dumnezeule, sunt dispus să Te iubesc întreaga mea viață, pentru totdeauna, iar dragostea mea pentru Tine nu se va schimba niciodată!” Aceste cuvinte grandioase ale tale te mișcă, făcându-te să plângi din tot sufletul, dar atitudinea lui Dumnezeu față de tine nu se schimbă. De ce? Pentru că ești mișcat de un impuls de moment, iar lacrimile tale nu sunt lacrimi de remușcare, de îndatorare sau lacrimi care izvorăsc din faptul că ai ajuns să te cunoști cu adevărat, cu atât mai puțin sunt lacrimi de tristețe pentru incapacitatea ta de a practica adevărul și de a susține adevărurile-principii. Prin urmare, această emoție a ta nu te poate mișca decât pe tine și, posibil, și pe alții sau pe cei din jurul tău, însă Dumnezeu nu este mișcat de ea. Așadar, nu Duhul Sfânt este Cel care te mișcă; în schimb, ești mișcat de propria persoană. Verși lacrimi pentru că te-ai mișcat pe tine însuți. Lacrimile tale, cuvintele tale emoționale și pasiunea ta arzătoare reprezintă doar un fenomen de suprafață, sunt doar un tip de comportament. Nu

reprezintă o schimbare a esenței și vieții tale, nici o dezvăluire a faptului că adevărul este viața ta. Când ai pasiunea și impulsul de a te consuma și de a suferi pentru Dumnezeu și când ești deosebit de implicat, simți că Duhul Sfânt te mișcă, simți că te-ai schimbat și că poți fi mântuit – acestea reprezintă un fel de noțiune și de închipuire pe care le ai despre lucrarea lui Dumnezeu. Când devii negativ din cauza unui eșec și a unei căderi temporare sau pentru că ți-au fost scoase la iveală corupția și neajunsurile ori pentru că ai fost emondat și dezvăluit, te simți trist și îndurerat și crezi că nu te-ai schimbat și că nu ai nicio speranță de a fi mântuit – acestea reprezintă un alt tip de noțiune și de închipuire pe care le ai despre lucrarea lui Dumnezeu. De fapt, indiferent ce vede El – dacă ești într-o stare negativă sau pozitivă ori în ce măsură s-a deteriorat și a decăzut starea ta – cum te privește Dumnezeu în tot acest timp? Statura ta este așa cum este. Dumnezeu va stabili cât de mult te-ai schimbat și în câte adevăruri-realități ai pătruns pe baza situației tale reale, a manifestărilor tale reale și a staturii tale reale. Incapacitatea ta actuală de a-ți reveni și căderea ta actuală într-o deznădejde totală nu sunt standardul după care te privește Dumnezeu sau după care îți stabilește statura reală. Așadar, indiferent dacă ești într-o stare pozitivă sau negativă, dacă ești plin de pasiune arzătoare sau te simți deznădăjduit, asta nu va afecta felul în care Dumnezeu te evaluează și te caracterizează. Ești singurul care se caracterizează incorect pe baza propriilor dezvăluiri și manifestări temporare – fie drept cineva care este deja ca Petru, fie drept cineva care nu poate fi răscumpărat – pentru că ai multe noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. Dar indiferent cum dai verdicte, indiferent ce sentimente experimentezi, fie ele bune sau rele, totul este cauzat de noțiunile și închipuirile pe care ți le-ai format despre lucrarea lui Dumnezeu, iar aceste noțiuni și închipuiri nu sunt conforme cu modul exact și practic în care Dumnezeu definește o persoană

și cu verdictul exact și practic pe care i-l dă Dumnezeu. Nu este așa? (Ba da.) Prin urmare, fie că este vorba de propriile manifestări, de propria esență sau de caracterizarea finală a propriei persoane, oamenii nu pot da verdicte despre aceste lucruri pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. Mai degrabă, ar trebui să evalueze aceste lucruri pe baza legilor normale ale lucrării lui Dumnezeu și a rezultatelor reale pe care Dumnezeu vrea să le obțină în lucrarea Lui sau pe baza modurilor în care lucrează și a modului exact în care îi definește pe oameni. Care sunt principalele noțiuni și închipuiri ale oamenilor despre lucrarea lui Dumnezeu în această situație? Ei cred că statura lor reală este determinată în funcție de manifestările lor temporare sau de manifestările lor dintr-o anumită perioadă: dacă sunt într-o stare bună în această perioadă, atunci Duhul Sfânt va lucra asupra lor și se vor schimba, vor avea viață, vor crește în statură și vor putea să dobândească mântuirea; dacă sunt într-o stare proastă și nu au o credință sinceră în Dumnezeu în această perioadă, înseamnă că nu au deloc statură. Nu sunt acestea noțiunile și închipuirile oamenilor? (Ba da.) O noțiune și o închipuire pe care le au oamenii despre lucrarea lui Dumnezeu sunt că aceasta nu este săvârșită asupra lor pe termen lung și în mod continuu, ci le oferă în mod trecător puțină luminare, făcându-i să manifeste o explozie de energie și un impuls de moment. Un alt tip este convingerea oamenilor că lucrarea lui Dumnezeu este supranaturală, că El îi mișcă pe oameni să aibă o atitudine pozitivă și să aibă hotărârea de a suferi greutăți și de a se consuma pentru El, iar apoi capătă statură și devin oameni care au adevărul lui Dumnezeu drept propria viață. Ei consideră că, dacă devin slabi din cauza unei probleme, Dumnezeu va stabili că au dat greș și au fost dezvăluiți, iar apoi vor fi condamnați, eliminați și abandonați de El. Nu sunt acestea noțiunile și închipuirile oamenilor? (Ba da.)

Care sunt noțiunile și închipuirile umane despre care tocmai am avut părtășie? (Oamenii au mai multe tipuri de noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. Ei cred că statura reală a unei persoane este decisă de manifestările sale dintr-o anumită perioadă sau de manifestările sale temporare și că lucrarea lui Dumnezeu asupra oamenilor are loc într-un moment, în loc să fie pe termen lung și continuă. De asemenea, ei cred că lucrarea lui Dumnezeu este cât se poate de supranaturală și că El îi mișcă adesea pe oameni. Când sunt mișcați pentru o clipă de Duhul Sfânt, oamenii cred că sunt pe cale să fie desăvârșiți sau că sunt mai aproape de a atinge standardul lui Petru, iar când eșuează și devin slabi, oamenii stabilesc că au fost eliminați.) Care sunt noțiunile și închipuirile oamenilor despre lucrarea lui Dumnezeu în această privință? Ei cred că statura lor reală este reprezentată de manifestările lor temporare și că Dumnezeu dă verdicte despre oameni pe baza manifestărilor lor temporare. Cred că lui Dumnezeu Îi place să-i vadă pe oameni îndurând greutăți și plătind un preț, că Îi place să-i vadă rugându-se adesea, luând hotărâri și fiind mișcați până într-acolo încât plâng în hohote și că Îi place ca oamenii să se poată lepăda de lucruri, să se consume și să lucreze cu sârguință și să poată depăși diversele dificultăți ale trupului. Sunt de părere că, indiferent dacă acționează sau nu conform principiilor sau în conformitate cu adevărul, atât timp cât sunt capabili să plătească frecvent un preț și, în timp ce-și îndeplinesc datoria, pierd deseori mese și ore de somn, se trezesc devreme, se culcă târziu și lucrează zi și noapte, atunci lui Dumnezeu Îi va plăcea asta. Implicația este că, indiferent ce lucrare face Dumnezeu sau câte cuvinte rostește, El speră doar ca toți oamenii să fie capabili să îndure greutăți și să plătească un preț pentru El, să nu mănânce mâncare bună sau să nu poarte haine frumoase și să nu aibă timp liber și că trebuie să-și petreacă fiecare zi făcându-și îndatoririle sau rugându-se și să ia adesea decizii, să-și exprime hotărârea,

să-și pună ceva în gând și să facă jurăminte. Unii oameni cred că lui Dumnezeu Îi place să înfrâneze inimile, mâinile și picioarele oamenilor, că nu le oferă libertate și eliberare și, în schimb, îi face să se simtă oprimați, astfel încât să nu poată fi eliberați, privându-i de libertatea unei vieți în care să aibă umanitate normală. Oamenii cred asta, nu-i așa? (Da.) Ce altceva cred? Că Dumnezeu nu le permite să eșueze, să dezvăluie slăbiciune sau corupție ori să-și arate neajunsurile. De asemenea, cred că, dacă vor să obțină mântuirea și să fie desăvârșiți, atunci, în timp ce-și îndeplinesc datoria, nu pot să fie deloc slabi sau să aibă niciuna dintre nevoile, neajunsurile sau defectele umanității normale și trebuie să nu dezvăluie nicio fire coruptă. Nu sunt acestea noțiunile și închipuirile oamenilor? (Ba da.) În noțiunile și închipuirile lor, sunt de părere că, sub lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu, trebuie să rămână tineri în inima lor, să rămână zeloși, să fie plini de pasiune pentru lucrarea lor și să aibă o atitudine serioasă față de aceasta, precum și să fie mereu încordați și să nu se relaxeze niciodată. Nu asta gândesc oamenii? Sunt acestea o noțiune și o închipuire pe care le au oamenii sau este adevărata cerință a lui Dumnezeu de la oameni? (Sunt o noțiune și o închipuire pe care le au oamenii.) Ei cred că, dacă sunt puțin negativi și slabi, dacă au o mică dificultate trupească, unele defecte ori deficiențe în umanitatea lor sau dacă dezvăluie firi corupte și râvnesc ocazional la confortul trupesc, atunci Dumnezeu nu-i va dori, nu le va vorbi sau nu va lucra asupra lor și vor fi eliminați și nu vor avea nicio speranță să fie mântuiți. Stau într-adevăr așa lucrurile? (Nu.) Nu sunt acestea noțiuni și închipuiri pe care le au oamenii? (Ba da.) În noțiunile și închipuirile lor, ei cred, într-o privință, că lui Dumnezeu Îi plac oamenii care sunt în permanență plini de entuziasm și de pasiune arzătoare față de lucrarea lor și, în altă privință, că lui Dumnezeu nu Îi place negativitatea oamenilor și nu le permite să-și arate slăbiciunile. Cu alte cuvinte, oamenii

cred că lui Dumnezeu Îi plac asceții, nu-i așa? Cred că este necesar să-și trăiască întreaga viață în sărăcie, să nu acorde deloc atenție chestiunilor exterioare și să citească zi de zi cuvintele Sale la lumina slabă a unui opaiț; sunt de părere că atât rugăciunile de dimineață, cât și cele de seară sunt obligatorii, că trebuie să-I mulțumească lui Dumnezeu înainte de fiecare masă și că nu pot să aibă niciuna dintre diversele nevoi ale umanității normale. Cred că numai atunci pot fi considerați pe deplin loiali lui Dumnezeu și pe deplin credincioși lucrării lor și că doar menținând acest tip de zel pot fi plăcuți de Dumnezeu și pot fi oameni pe care El dorește să-i mântuiască și să-i desăvârșească. Întrucât oamenii au aceste noțiuni și închipuiri, unii simt îndeosebi reproșuri în sinea lor când le este ocazional dor de familia lor și, de asemenea, se simt neliniștiți ori de câte ori stau ocazional de vorbă puțin, crezând că Dumnezeu le va aduce reproșuri. În rarele ocazii când se gătesc și poartă haine care sunt puțin colorate și destul de la modă, unele tinere se simt de-a dreptul stânjenite și se gândesc: „Oare nu este cam indecent din partea mea să mă îmbrac așa? Nu este cam desfrânat?” De fapt, nu poartă ținute bizare sau sumare, cu toate acestea pur și simplu se simt desfrânate și se gândesc: „Dumnezeu îmi aduce reproșuri în sinea mea. Nu-I place să procedez așa.” Dacă ești de părere că lui Dumnezeu nu-I place, de ce nu porți o robă de călugăr budist sau taoist? Cât de „elegantă” și „decentă” ar fi! Nu ar fi desfrânată, nu-i așa? Ocazional, unii oameni se lasă puțin pradă vanității sau se dau mari, apoi simt reproșuri și neliniște în sinea lor și gândesc: „Dumnezeu nu mă mai place. Nu mă mai vrea.” Unii chiar stabilesc reguli potrivit cărora nu au voie să-și pieptene părul, să se machieze sau să se uite în oglindă și pot să facă baie doar o dată pe lună sau la șase luni, crezând că a face baie mai des de o dată pe lună sau la șase luni este ceva detestat de Dumnezeu și, cu siguranță, nu vor fi mântuiți. Stabilesc o regulă potrivit căreia trebuie să se trezească înainte de

cinci dimineața și cred că, dacă se trezesc cu o jumătate de oră mai târziu, se complac în confort și nu sunt oameni care-L iubesc pe Dumnezeu; stabilesc o regulă potrivit căreia trebuie să se culce după miezul nopții și cred că, dacă se culcă înainte de miezul nopții, nu sunt oameni care își fac datoria cu loialitate. Acești oameni creează multe reguli fixe pentru propriul comportament, pentru viața cotidiană și nevoile vieții. Ei nu caută care sunt cerințele lui Dumnezeu și nici nu încearcă să înțeleagă care sunt opiniile și atitudinile Sale față de aceste chestiuni. În schimb, cred într-un mod complet subiectiv că, în lucrarea Lui, Dumnezeu nu le permite oamenilor să aibă aceste manifestări și că, dacă au vreodată aceste manifestări, sunt pe deplin răzvrătiți, sunt detestați de Dumnezeu și, prin urmare, nu pot fi mântuiți. Deseori, doar din cauza unor chestiuni banale care nu merită menționate, cum ar fi că spun ceva greșit, folosesc un cuvânt greșit, mănâncă niște gustări în plus sau vizionează ocazional unele videoclipuri de divertisment, oamenii se gândesc: „Sunt terminat, sunt de-a dreptul răzvrătit! Nu știam că pot avea astfel de comportamente și astfel de înclinații – nu știam că am încă aceste probleme. Este groaznic. Trebuie să reflectez profund asupra mea, să mă analizez în adâncul sufletului și să trec printr-o transformare. Nu pot să trec cu vederea acest lucru!” Oamenii acordă o mare importanță acestor chestiuni care nu au nicio legătură cu adevărurile-principii. Toate acestea sunt noțiuni și închipuiri ale oamenilor, iar Dumnezeu le detestă. El nu vrea să-i vadă pe oameni dezvăluind aceste manifestări. Așadar, care sunt adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă ei în această privință? Care sunt principiile care ar trebui respectate? Întrucât sunt noțiuni și închipuiri ale oamenilor, aceste lucruri nu sunt în niciun caz principiile pe care le cere Dumnezeu oamenilor și categoric nu au nimic de-a face cu cerințele Sale către oameni. Și întrucât sunt noțiuni și închipuiri, înseamnă că sunt concepute și îmbinate în mintea umană – pe scurt, provin

din mintea oamenilor și nu au nimic de-a face cu adevărurile-realități pe care Dumnezeu le cere oamenilor să le aibă. Indiferent cum respectă ei aceste noțiuni și închipuiri, atât timp cât nu au nimic de-a face cu adevărul, este inutil să le respecte. Chiar dacă le respecți, tu nu respecți adevărurile-principii și Dumnezeu nu-Și va aminti acest lucru. În special, unii oameni se simt profund neliniștiți și mustrați puternic în sinea lor când își dezvăluie ocazional propriile preferințe sau obiceiuri trupești. Cum apar această neliniște și această mustrare de sine? Drept rezultat al faptului că sunt mișcați de Duhul Sfânt? (Nu, oamenii au noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, de aceea se simt neliniștiți.) La baza acestor sentimente se află noțiunile și închipuirile oamenilor, nu adevărul. Unii se simt imediat mustrați și neliniștiți în sinea lor, se grăbesc să se roage și să-și mărturisească păcatele și se căiesc în mare grabă. Ce motiv ai să te căiești? Aceste lucruri pe care le-ai făcut sunt comportamente comune în viața cotidiană. Nu sunt păcate și, cu siguranță, nu sunt fărădelegi majore. Nu face mare caz de lucruri atât de neînsemnate! Dacă ai impresia că acele lucruri sunt greșite, poți alege să nu le faci. Dar faptul că nu le faci nu înseamnă că respecți adevărurile-principii, iar neliniștea ta nu înseamnă că ai încălcat adevărurile-principii. De ce te căiești? De ce te schimbi? Oare pentru că noțiunile și închipuirile tale te fac să crezi în mod greșit că acelea sunt comportamente la care nu ar trebui să recurgi sau pentru că ai impresia că acele comportamente ale tale se împotrivesc cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii? Dacă se împotrivesc adevărurilor-principii și chiar te simți neliniștit, atunci ar trebui să te grăbești să te întorci din drum și să te căiești înaintea lui Dumnezeu. Această neliniște este cel puțin mustrarea conștiinței umane. Dacă te simți neliniștit doar pentru că te-ai împotrivit propriilor noțiuni și închipuiri, nu te complaci în sentimente inutile? (Ba da.) Nu faci altceva decât să te complaci în sentimente inutile și este de

prisos. Cum de nu te simți neliniștit când urmezi antihriști? Cum de nu simți reproșuri din această cauză? Când vezi oameni răi perturbând și tulburând lucrarea bisericii și afectând interesele casei lui Dumnezeu și nu iei atitudine pentru a-i opri, te simți neliniștit? Când vorbești și acționezi încălcând adevărurile-principii și bazându-te pe voința proprie, te simți neliniștit? Dacă ai încălcat adevărurile-principii în aceste chestiuni și totuși nu te simți niciodată neliniștit în această privință, atunci nu ai nici măcar umanitate și nici nu ai conștiință. Și dacă nu ai conștiință, ce lucruri te vor face să te simți neliniștit? Neliniștea ta nu înseamnă decât că te complaci în sentimente inutile. Propriile noțiuni și închipuiri sunt cele care te chinuie și te fac să te simți neliniștit – nu are rost. Care va fi rezultatul final dacă ai credință în Dumnezeu în cadrul propriilor noțiuni și închipuiri? Vei deveni doar tot mai ipocrit și vei fi tot mai mult asemenea fariseilor. Nu vei face decât să te îndepărtezi tot mai mult de cuvintele lui Dumnezeu și de adevărurile-principii și îți va fi imposibil să intri în adevărul-realitate. Ai mereu o părere bună despre tine, dar ce anume este atât de bun în privința ta? Ești atât de plin de noțiuni și de închipuiri și ceea ce simți nu are nicio legătură cu adevărul. Sentimentele tale de a fi mișcat și mustrat, îndatorarea și remușcările pe care le simți, căința pe care crezi că ar trebui să o ai și jurămintele și hotărârile pe care le iei – toate acestea sunt legate de noțiunile și închipuirile tale. Aceste lucruri se bazează doar pe noțiunile și închipuirile tale și nu au nicio legătură cu adevărul. Prin urmare, tot ce faci – fie că înduri greutăți și plătești un preț, fie că oferi lucruri și te consumi și indiferent ce consumi – este în zadar dacă nu are nicio legătură cu adevărul. Ai înțeles? (Da.)

Acum că am avut părtășie și am disecat aceste noțiuni și închipuiri pe care le au oamenii despre lucrarea lui Dumnezeu, vă este puțin mai clar cum să priviți comportamentele precum faptul dacă oamenii îndură sau nu

greutăți, plătesc un preț și se stăpânesc atunci când își îndeplinesc îndatoririle, dacă le face sau nu plăcere să mănânce mâncare bună, să se îmbrace frumos și așa mai departe, precum și care sunt principiile cerute de Dumnezeu de la oameni și care anume este rezultatul pe care vrea să-l obțină asupra acestora prin lucrarea Sa? Rezultatul pe care Dumnezeu vrea să-l obțină asupra oamenilor nu este acela de a vedea tot timpul că ai pasiune pentru lucrarea ta. Adică, Dumnezeu nu vrea să-ți vadă entuziasmul sau hotărârea de a îndura greutăți și de a plăti un preț. În ochii lui Dumnezeu, dacă nu înțelegi adevărul, atunci aceste manifestări sunt doar un impuls de moment. Cu alte cuvinte, sunt doar entuziasmul tău. Ce este, în esență, entuziasmul? Este impetuozitatea ta sau, pentru a fi mai exacți, este o abordare emoțională a lucrurilor. Dumnezeu nu vrea entuziasmul oamenilor, abordarea emoțională a lucrurilor, impulsurile lor temporare sau acest tip de stare plină de pasiune. Ce vrea Dumnezeu? (Vrea ca oamenii să fie în stare să înțeleagă adevărul.) Cel puțin, vrea să fii capabil să iubești și să înțelegi adevărul și, atunci când te confrunți cu diverse chestiuni, să nu respecți o reglementare, o formalitate sau un comportament, ci să respecți în schimb adevărurile-principii; de asemenea, în datoria pe care o faci și în toate lucrurile, vrea să fii capabil să cauți adevărurile-principii și să practici conform acestora, făcând din cuvintele și adevărul lui Dumnezeu realitatea ta – acesta este rezultatul pe care lucrarea lui Dumnezeu este menită să-l obțină. Cât privește întrebarea dacă, în viața ta personală, vrei să mergi la culcare devreme și să te trezești devreme, să mergi la culcare târziu și să te trezești târziu, ce fel de înzestrări ai sau cât de elocvent ești, nimic din toate acestea nu contează pentru Dumnezeu. Indiferent dacă ai sau nu hotărârea de a îndura greutăți sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, Dumnezeu nu prețuiește aceste lucruri. Unii spun: „De dragul credinței mele în Dumnezeu, nu mi-am cumpărat haine frumoase de câțiva ani și n-am fost la

coafor de peste zece ani.” Chiar dacă nu mănânci bine, nu porți haine frumoase și înduri o mulțime de greutăți întreaga ta viață, ce contează? Asta vrea Dumnezeu? Oare scopul final al predicii și părtășiei lui Dumnezeu pentru a le oferi oamenilor un număr mare de adevăruri este doar cel de a te transforma într-un ascet? Este doar de a te transforma într-un mizerabil vrednic de milă, într-un cerșetor sau un tânăr furios? Nu. Ceea ce vrea Dumnezeu să facă este să-Și lucreze cuvintele și adevărurile-principii în oameni. Prin urmare, când mulți cred că lui Dumnezeu Îi place să-i vadă pe oameni îndurând mai multe greutăți și plătind un preț mai mare și că Îi place să-i vadă ducând o viață extrem de cumpătată, grea și simplă, având extrem de multă hotărâre și aspirații și fiind extrem de pasionați sau având o stăpânire de sine extraordinară, cunoscându-și cu adevărat locul și comportându-se cum se cuvine, acestea sunt doar noțiunile și închipuirile lor despre lucrarea lui Dumnezeu. Să presupunem că, timp de mulți ani din viața ta, mănânci doar o masă pe zi și dormi trei ore pe noapte, nu poți să mănânci mâncare bună sau să porți haine frumoase și faci ceea ce crezi că se cuvine să faci timp de mulți ani, îndurând nenumărate greutăți și luând nenumărate hotărâri. După cum spuneți voi, „rămâneți fideli aspirației inițiale”, îndurați greutăți, vă consumați pentru Dumnezeu și Îi dedicați întreaga voastră viață. Totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, dacă nu depui niciodată efort în privința cuvintelor lui Dumnezeu sau a adevărului și nu cauți adevărurile-principii în tot ce faci, atunci vei fi cu siguranță abandonat. Vrei să dobândești mântuirea îndurând greutăți și plătind un preț, fără să-ți schimbi vreodată aspirația inițială, consumându-te pentru Dumnezeu toată viața și oferindu-I tot ce ai. Acesta este doar un vis – este o iluzie deșartă. Chiar dacă mănânci mălai și mămăligă toată viața și nu mănânci niciodată mâncare bună sau nu te bucuri de lucruri frumoase, nu va fi de niciun folos. Dumnezeu nu Se uită niciodată la comportamentul unei

persoane, nici la ce reguli pare aceasta să urmeze sau dacă pare să ducă o viață simplă și modestă. Ceea ce vrea Dumnezeu să vadă este calea pe care te afli, ce principii respecți în fiecare chestiune pe care o întâlnești și dacă respecți adevărurile-principii când te ocupi de probleme. Dacă nu respecți adevărurile-principii, indiferent cât de bine respecți acele condiții și reglementări fixe, nu va fi de niciun folos. Va arăta doar că ești o persoană care trăiește pe baza noțiunilor și închipuirilor, o persoană care trăiește pe baza dorințelor complet subiective și plăcute, care nu are absolut nicio legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și nimic de-a face cu modurile în care Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea de mântuire asupra oamenilor – o persoană care este departe de lucrarea Lui. Prin urmare, dacă vrei să câștigi ceva din lucrarea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să lucrezi din greu în privința adevărului; nu trebuie să muncești deloc sau să depui vreun efort în privința propriilor noțiuni și închipuiri – este inutil să faci asta. Unii Mă întreabă: „Crezi că arăt mai decent și mai adecvat cu părul lung sau cu părul scurt?” Drept răspuns, îi întreb: „Îți place să ai părul lung sau scurt?” Ei spun: „Îmi place să am părul lung. Dar cred că părul lung nu este decent și adecvat și că lui Dumnezeu nu-I place.” La care Eu răspund: „Când a spus Dumnezeu asta? Are vreo legătură cu adevărul?” Sunt alții care Mă întreabă: „Pot să iau câte o gustare?” Iar Eu răspund: „Să iei câte o gustare este o nevoie a umanității normale? Stipulează Dumnezeu că oamenii nu pot lua câte o gustare? Condamnă El acest lucru?” Iar ei spun: „Cred că Dumnezeu îl condamnă, pentru că a lua câte o gustare este o desfrânare.” Ce înseamnă „desfrânare”? Dacă ai impresia că a lua câte o gustare este o desfrânare, atunci dacă nu iei nicio gustare înseamnă că nu ești desfrânat? Faptul că nu iei nicio gustare înseamnă că înțelegi și practici adevărul? Poți să înțelegi când mă exprim astfel, nu-i așa? (Da.) Noțiunile și închipuirile nu sunt adevărul și nu au nicio legătură cu adevărul. Dacă ești deștept, ar

trebui să te grăbești să examinezi ce noțiuni și închipuiri mai ai, ce practici, gânduri și puncte de vedere ale fariseilor ai încă și să renunți la ele fără întârziere. Scopul renunțării la aceste lucruri nu este de a te face să devii desfrânat și indulgent cu tine însuți, ci de a te face să vii înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta adevărurile-principii și pentru a ajunge să câștigi adevărul drept viața ta. Dumnezeu nu vrea să vadă că duci o viață de cerșetor și de ascet. Unii spun: „Lui Dumnezeu nu-I place ca oamenii să fie cerșetori, deci înseamnă asta că-I place să fie bogați?" Lui Dumnezeu nu-I place nici ca oamenii să fie bogați. Unii spun: „Faptul că lui Dumnezeu Îi place ca oamenii să îndure dificultăți fizice este o noțiune și o închipuire umană. Așadar, dacă lui Dumnezeu nu-I place ca oamenii să îndure greutăți, înseamnă că-I place ca aceștia să trăiască în confort?" Greșit, și aceasta este noțiunea și închipuirea ta. Care este, atunci, modalitatea corectă de a acționa? (Lui Dumnezeu Îi place ca oamenii să poată veni înaintea Lui și să caute adevărurile-principii, indiferent ce li se întâmplă.) Adevărurile-principii nu pot fi uitate, indiferent de moment. Unii spun: „Lui Dumnezeu Îi place ca oamenii să ia hotărâri înaintea Sa și să aibă hotărârea de a îndura greutăți." Alții spun: „Lui Dumnezeu nu-I plac oamenii care nu sunt dispuși să îndure greutăți." Este corect sau greșit să spună aceste lucruri? Care afirmație este corectă și care este greșită? (Amândouă sunt greșite.) Unii oameni îndură întotdeauna greutăți de dragul statutului, faimei și câștigului propriu – au o hotărâre fermă de a îndura greutăți. Sunt aceste manifestări pe placul lui Dumnezeu? (Nu.) Unii oameni nu sunt dispuși să îndure greutăți când vine vorba de chestiuni personale, dar sunt dispuși să îndure greutăți de dragul de a-și îndeplini datoria și pentru adevăr și sunt dispuși să îndure puține greutăți pentru a acționa conform adevărurilor-principii. Care dintre aceste manifestări este mai bună? (A îndura greutăți de dragul adevărurilor-principii.) Ce se poate vedea din aceste lucruri? Că este corect

să acționezi conform adevărurilor-principii și să practici adevărul. Fie că este vorba de chestiuni privind îndeplinirea datoriei tale sau de chestiuni din viața ta personală, faptul că înduri sau nu greutăți nu este un standard sau un principiu. Care sunt principiile? Principiile sunt cerințele lui Dumnezeu, cuvintele Sale și adevărul. Dacă practici conform adevărurilor-principii, chiar dacă nu înduri greutăți în acest sens, ceea ce faci este corect și Dumnezeu aprobă; dacă nu acționezi conform adevărurilor-principii, chiar dacă înduri o mulțime de greutăți sau experimentezi multă umilință în acest timp, este în zadar și Dumnezeu nu-ți aprobă acțiunile. Este întocmai așa cum unii oameni aud un ordin de la un antihrist și apoi fac ce li se spune, implementând lucrarea conform preferințelor antihristului, vorbind mult, îndurând și făcându-și de lucru, până în punctul în care corpul lor ajunge să fie gârbovit și distrus din cauza epuizării fizice. Aprobă Dumnezeu acest lucru? Își va aminti de el? (Nu-l aprobă și nu-Și va aminti de el.) Care este, așadar, atitudinea lui Dumnezeu? (Dumnezeu detestă astfel de oameni.) Ce a spus El? „Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!” Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu, nu-i așa? (Așa e.) Indiferent câte greutăți ai îndurat sau cât de mare este prețul pe care l-ai plătit, chiar dacă te folosești de acestea pentru a-ți etala contribuțiile, Dumnezeu nu Se uită la aceste lucruri. Se uită doar dacă ai făcut aceste lucruri conform adevărurilor-principii și dacă I-ai urmat cuvintele – folosește acest principiu pentru a te evalua. Dacă nu urmezi cuvintele lui Dumnezeu, ci acționezi în schimb conform propriilor idei, indiferent câte greutăți înduri sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, totul va fi zadarnic. Nu doar că Dumnezeu nu-Și va aminti acest lucru, dar îl va și condamna. Asta ar însemna să-ți provoci singur distrugerea, nu-i așa? (Așa e.) Astfel de oameni vor fi eliminați în cele din urmă – merită asta, nu-i așa? (Așa e.) Dumnezeu a rostit mii și mii de cuvinte și ți-a spus adevărurile-principii, dar pur și simplu nu asculți. Ai

mereu propriile idei și speri din tot sufletul să înlocuiești adevărul cu noțiunile și închipuirile tale și, astfel, să obții aprobarea lui Dumnezeu, să intri în Împărăție și să fii binecuvântat și răsplătit. Nu înseamnă asta că te joci cu moartea? Nu sunt oare astfel de oameni de teapa lui Pavel? (Ba da.) Prin urmare, dacă oamenii vor să renunțe la barierele dintre ei și Dumnezeu și la ostilitatea lor față de Dumnezeu, ar trebui să aibă o înțelegere exactă a lucrării Sale. Nu ar trebui să speculeze în legătură cu Dumnezeu, să-I evalueze lucrarea sau să-și evalueze comportamentul și practicile proprii pe baza noțiunilor și închipuirilor lor și apoi să gestioneze totul pe baza acestor noțiuni și închipuiri. Rezultatul final al acestei abordări va fi că nu vor obține nimic, iar în cazuri grave, vor perturba și tulbura lucrarea bisericii, vor ofensa firea lui Dumnezeu și vor fi pedepsiți. Prin urmare, când abordează lucrarea Sa, oamenii ar trebui să renunțe la diversele lor noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ar trebui să-și examineze și să-și disece propriile noțiuni și închipuiri și apoi să renunțe la ele, să ajungă să caute intențiile lui Dumnezeu și adevărul și să folosească adevărurile-principii pentru a-și înlocui noțiunile, închipuirile, principiile și practicile greșite. Doar în acest mod poți porni pe calea mântuirii. În caz contrar, este imposibil să fii mântuit, este exclus! Acesta este un tip de noțiune și de închipuire pe care îl au oamenii despre lucrarea lui Dumnezeu. Să ne încheiem părtășia aici.

C. Noțiunile și închipuirile oamenilor privind modul în care Dumnezeu îl purifică și îl mântuiește pe om

Oamenii au un alt tip de noțiune și de închipuire despre lucrarea lui Dumnezeu, și anume că, în viața lor de zi cu zi, când sunt slabi, când se ivesc înlăuntrul lor diverse tipuri de răzvrătire față de Dumnezeu sau când fac lucruri de răzvrătire și de opoziție față de Dumnezeu, conform

noțiunilor și închipuirilor lor, cred că ar trebui să fie disciplinați, certați sau chiar pedepsiți, blestemați și așa mai departe. De exemplu, oamenii spun uneori ceva greșit, dezvăluie unele noțiuni sau au anumite opinii și o oarecare sfidare față de ceva și, după un timp, se gândesc: „Am dezvăluit această răzvrătire și trădare, dar de ce nu am fost disciplinat pentru asta? Nu am bășici pe limbă, nu am coșmaruri noaptea și nu mă simt neliniștit în inima mea. De ce oare? Cum de nu simt lucrarea Duhului Sfânt?” Conform noțiunilor și închipuirilor lor, sunt de părere că, întrucât Dumnezeu a venit să-i mântuiască și întrucât lucrarea Lui nu trebuie doar să-i cucerească, ci și să-i transforme, să-i purifice și să schimbe tot felul de gânduri și puncte de vedere pe care le au și care nu sunt în concordanță cu adevărul, dacă în gândurile lor există unele lucruri care nu sunt în concordanță cu adevărul sau care sunt mârșave, murdare sau ticăloase, atunci ar trebui să fie disciplinați, dojeniți sau chiar pedepsiți pentru asta, gândindu-se: „Cum se pot schimba oamenii și cum pot fi sfințiți dacă nu sunt disciplinați frecvent?” Care sunt noțiunile și închipuirile oamenilor aici? Acelea că ar trebui să fie frecvent disciplinați, dojeniți, certați și pedepsiți și chiar mustrați și judecați și că numai atunci pot obține schimbarea firii. Cu toate acestea, în viața de zi cu zi, când dezvăluie mârșăvie, ticăloșie și corupție, oamenii fac acest lucru într-un mod foarte natural, își dau seama de asta și chiar se simt liniștiți trăind astfel, nu simt că sunt disciplinați sau pedepsiți, considerând că acest lucru este ceva anormal. Oamenii cred că, dacă dezvăluie corupție, ar trebui cel puțin să se simtă dojeniți, să se îmbolnăvească, să aibă bășici la gură, să se înece sau să-și muște limba când mănâncă și că ar trebui să li se înroșească sau să li se umfle ochii dacă privesc ceva ce nu ar trebui să privească. Spuneți-Mi, face Dumnezeu aceste lucruri? (Nu.) Categoric nu le face? (Când oamenii nu înțeleg adevărul, este posibil ca Dumnezeu să îi disciplineze și să îi dojenească

puțin în funcție de statura lor, astfel încât să poată reflecta asupra lor înșiși și să pătrundă în adevăr. Cu toate acestea, când oamenii înțeleg adevărul și știu limpede în inima lor că au făcut ceva greșit, Dumnezeu sigur nu-i va disciplina în acel caz, deoarece speră că pot să caute adevărul și să se folosească de cuvintele Sale și de adevăr pentru a-și evalua acțiunile și comportamentul propriu.) A fost o părtășie foarte bună. Conform noțiunilor și închipuirilor lor, oamenii cred că, ori de câte ori dezvăluie corupție și răzvrătire, Dumnezeu ar trebui să-i disciplineze și că, în special, când oamenii răi fac rău, pedeapsa lui Dumnezeu ar trebui să se abată imediat asupra lor, astfel încât oamenii răi să fie pedepsiți în mod sigur. Dar, în viața reală, rareori văd aceste pedepse având loc. Într-o privință, când dezvăluie diverse tipuri de corupție și de răzvrătire, oamenii nu sunt disciplinați sau certați, iar în altă privință, când oamenii răi fac rău, nu sunt pedepsiți. Acest lucru dă naștere în adâncul inimilor oamenilor la anumite noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu, iar unii chiar își vor pierde credința și vor evalua lucrarea Lui pe baza acestor lucruri exterioare și vor emite judecăți despre lucrarea Lui. Acestea sunt noțiuni și închipuiri ale oamenilor, nu-i așa? Când oamenii dezvăluie corupție și răzvrătire, trebuie Dumnezeu să-i disciplineze sau să-i mustre și să-i judece? (Nu.) Unii spun: „Când îi mântuiește pe oameni, Dumnezeu trebuie să-i mântuiască pe deplin. Care este scopul lucrării lui Dumnezeu? Nu este acela de a purifica oamenii? Prin urmare, când aceștia dezvăluie corupție și răzvrătire, Dumnezeu ar trebui să-i disciplineze și să-i dojenească – aceasta înseamnă să fie responsabil față de ei. În caz contrar, nu-I pasă de oameni, nu-i iubește cu adevărat și nu are milă față de ei.” Nu gândesc oamenii așa? (Ba da.) Care sunt adevărurile care ar trebui înțelese aici? Oare faptul de a fi disciplinat, certat și pedepsit sunt procese esențiale pentru ca oamenii să înțeleagă adevărul și să intre în adevărul-realitate? Sunt mijloace și modalități

necesare pentru ca Dumnezeu să-i mântuiască pe oameni și să-i transforme? Unii nu găsesc răspunsul și se gândesc: „Dacă Dumnezeu chiar există și Își face lucrarea pentru a mântui oamenii, atunci de ce nu-i disciplinează atunci când dezvăluie corupție sau se răzvrătesc împotriva Lui? De ce nu-i pedepsește pe oamenii răi pentru că fac rău?” Când Dumnezeu nu-i disciplinează pe oameni sau când oamenii răi nu sunt pedepsiți pentru că fac rău, nu-i va determina acest lucru pe unii să pună la îndoială existența lui Dumnezeu și rezultatele lucrării Sale? Dacă disciplinarea și pedepsirea frecventă ar putea înlocui căutarea adevărului de către oameni sau le-ar da posibilitatea să intre în adevărul-realitate, atunci disciplinarea și pedepsirea ar fi principala modalitate prin care ar lucra Dumnezeu pentru a-i mântui pe oameni și un mijloc necesar în acest sens. Dar, ținând cont de nivelul actual de corupție al oamenilor, ar putea fi transformată imediat natura lor satanică prin disciplinarea și pedepsirea de către Dumnezeu? Ar putea ajunge imediat oamenii să se căiască în mod real? Ar putea să intre imediat în adevărul-realitate? (Nu, n-ar putea.) Le-ar depăși capacitatea. Prin urmare, în această etapă a lucrării lui Dumnezeu, în timp ce exprimă adevăruri pentru a le oferi viață oamenilor, El nu face nimic supranatural – cu excepția lucrării Duhului Sfânt de luminare și îndrumare a oamenilor – și chiar face rareori lucruri precum certarea, disciplinarea sau pedepsirea lor. Certarea, disciplinarea și pedepsirea oamenilor nu sunt o parte predominantă a lucrării lui Dumnezeu, dar El face totuși aceste lucruri. Adică, în cazul anumitor persoane sau chestiuni speciale ori în anumite medii speciale, pentru a obține anumite rezultate speciale sau din anumite motive speciale, Dumnezeu va face lucrarea de disciplinare, certare sau pedepsire a oamenilor. Dar, în general, în această etapă a lucrării Sale, modul predominant în care lucrează este să vorbească și să exprime adevărul pentru a le oferi oamenilor ceea ce au nevoie pe calea lor de

urmărire a adevărului, iar scopul acestui lucru este de a le da posibilitatea să înțeleagă adevărurile-principii și să intre în adevărul-realitate. Acum că Dumnezeu a exprimat un număr mare de adevăruri, rareori face această lucrare de disciplinare, certare și chiar de pedepsire pe care a făcut-o în trecut. Așadar, se cuvine ca oamenii să se concentreze mai mult asupra diverselor adevăruri-principii pe care ar trebui să le pună în practică atunci când întâmpină chestiuni în viața de zi cu zi, în loc să se concentreze asupra întrebării dacă Dumnezeu îi disciplinează, îi împiedică sau face așa încât lucrurile să meargă bine pentru ei într-o anumită chestiune și alte asemenea modalități și practici. De vreme ce Dumnezeu folosește rareori metode precum disciplinarea, certarea și pedepsirea, nu se poate spune că nu le folosește niciodată, ci doar că le folosește rar. Ce vreau să spun prin sintagma „le folosește rar”? Ocazional, în anumite circumstanțe speciale, va folosi metodele de disciplinare, certare sau pedepsire pentru a face o lucrare – într-un mod ușor sau reprezentativ și simbolic – care îi ajută pe oameni să înțeleagă adevărul și să practice în conformitate cu adevărurile-principii. Cu alte cuvinte, folosește aceste modalități pentru a-i ajuta să intre în adevărul-realitate, dar asta este tot. Atunci, de ce Dumnezeu nu folosește mult aceste metode în lucrarea Sa? De ce nu lucrează predominant în aceste moduri? Într-o privință, din cauză că, în această etapă a lucrării Sale, le-a spus și le-a oferit deja oamenilor diversele adevăruri pe care ar trebui să le înțeleagă, iar ei au auzit deja aceste adevăruri și au deja o înțelegere și o cunoaștere a acestora în sfera capacității lor de înțelegere. Acesta este un motiv. Celălalt motiv se referă la factorii subiectivi ai oamenilor. Ei au conștiința umanității normale și, sub efectul acestei conștiințe, vor evalua dacă firile corupte pe care le dezvăluie sau acțiunile, gândurile și punctele lor de vedere sunt pozitive sau negative. În sinea oamenilor există măcar standardul de conștiință după care să evalueze toate acestea. Dacă îți folosești conștiința

pentru a evalua un anumit lucru și stabilești că este pozitiv, atunci ar trebui să-l faci și nu este cazul să-ți reproșezi dacă ești puțin lent sau întârzii în realizarea acestuia. Dacă îți folosești conștiința pentru a evalua acel lucru și stabilești că este negativ și ceva ce n-ar trebui făcut, atunci ar trebui să te abții și să nu-l spui sau să-l faci. Totuși, dacă nu ai sentimente ghidate de conștiința și rațiunea ta, nu ești o ființă umană. Dacă nu ai nici măcar conștiință și rațiune, atunci îți este imposibil să evaluezi dacă ceva este corect sau greșit, pozitiv sau negativ și, astfel, nu ar avea niciun sens ca Dumnezeu să te disciplineze și să te pedepsească. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu lucrează asupra celor care nu sunt supuși efectelor conștiinței și nu mântuiește asemenea oameni. Ce include faptul că „nu-i mântuiește”? Nici măcar nu vrea să-i disciplineze; nu-i disciplinează și nici nu-i ceartă. Sunt unii care întreabă: „Dacă cineva face rău, va fi pedepsit de Dumnezeu?” Dumnezeu nu-l va pedepsi direct, deoarece biserica are decrete administrative. Dacă este o persoană rea care provoacă tulburări sau perturbări, atunci îndepărtarea sau excluderea sa va pune capăt problemei. Chiar dacă nu îndeplinește condițiile pentru a fi îndepărtată sau exclusă, va fi trimisă într-un grup B. Dacă cineva risipește ofrandele lui Dumnezeu, este mai grav, iar persoana trebuie să ramburseze orice datorează, apoi trebuie să fie tratată în mod corespunzător. Acesta este principiul lucrării lui Dumnezeu și principiul după care îi tratează pe oameni. Este simplu, nu-i așa? (Da, este.) Crezi că faptul că te-a ales Dumnezeu înseamnă că trebuie să te facă să fii complet și că nu Se va opri până când nu te va face? Este cazul doar pentru cei care au conștiință și rațiune și care urmăresc adevărul – este cazul doar pentru cei care pot fi mântuiți. Cât despre cei care nici măcar nu au o percepție a conștiinței, nu trebuie decât să fie tratați și abordați conform decretelor administrative ale bisericii – Dumnezeu nu-i va disciplina. Ce rost are să fie disciplinați? Disciplinarea oamenilor care nu au

umanitate normală și conștiință echivalează cu încercarea de a forța un pește să trăiască pe uscat sau un porc să zboare, este ca și cum ai arunca mărgăritare înaintea porcilor și a le da celor necurați să mănânce lucruri sfinte – Dumnezeu categoric nu face asta. Prin urmare, în această chestiune, oamenii nu ar trebui să gândească: „Am fost ales de Dumnezeu, sunt una dintre oile Lui și, chiar dacă greșesc și fac rău, Dumnezeu nu mă va abandona.” Această afirmație nu are temei – este greu de spus dacă ești o oaie sau un lup. Cum evaluezi dacă ești una dintre oile lui Dumnezeu? Depinde dacă ești conștient de acest lucru și dacă simți reproșuri și mustrări în conștiința ta când faci ceva împotriva umanității și conștiinței. Dacă simți mustrări, te vei schimba și, chiar dacă nu înțelegi adevărul, vei fi capabil să acționezi conform standardului conștiinței. Cel puțin, vei fi capabil să acționezi în concordanță cu umanitatea normală. Dacă ai aceste manifestări, atunci ești una dintre oile lui Dumnezeu. Când întâmpini ceva ce se împotrivește conștiinței umanității normale și încalcă justiția morală, dacă nu ai nici cel mai mic simț al dreptății și nu simți dezgust sau ură față de răul pe care l-ai făcut sau față de tulburarea provocată de oamenii răi, iar în conștiința ta nu simți deloc mustrări, atunci nu ești una dintre oile lui Dumnezeu, ești un lup, ești o fiară și ești un diavol. Acesta este standardul după care poți evalua dacă ești una dintre oile lui Dumnezeu sau un lup. Dacă nu ești una dintre oile lui Dumnezeu și totuși încă evaluezi în mod constant lucrarea Sa folosind idei, noțiuni și închipuiri precum: „Am dezvăluit corupție și răzvrătire, dar Dumnezeu nu m-a disciplinat; ar trebui să mă disciplineze”, atunci ești un neghiob. Categoric nu ești una dintre oile lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu are nicio intenție de a te mântui, așadar ești calificat să-I evaluezi și să-I judeci lucrarea? Dacă asta nu este prostie, ce este? Poți evalua această chestiune, nu-i așa? (Acum pot.)

Care este standardul pentru a avea conștiință? Cum ar trebui să evaluezi dacă o persoană are sau nu conștiință? (Depinde dacă are simțul dreptății în inima ei atunci când vede oameni răi făcând rău sau când vede lucruri care afectează interesele casei lui Dumnezeu și dacă este capabilă să urască aceste lucruri. Dacă nu conștientizează deloc în inima ei, atunci nu are conștiință. De asemenea, dacă cineva nu conștientizează în inima sa răul pe care l-a făcut sau lucrurile săvârșite care încalcă în mod clar principiile, nici o asemenea persoană nu are conștiință.) Dacă nu ai conștiință, atunci nu ești om. În acest caz, te va mai mântui Dumnezeu? Dacă nu te va mântui, te va mai disciplina El? Disciplinarea și certarea sunt o parte minimă a lucrării lui Dumnezeu. Când spun „minimă”, sensul este că Dumnezeu folosește aceste metode doar cu moderație, dar ele fac totuși parte din lucrarea Sa. Dacă nu ai nici măcar conștiință sau rațiune, are vreun rost să te disciplineze Dumnezeu? Dacă nu ai simțul dreptății și nu simți nimic față de tot ce este ticălos, tot ce se împotrivește adevărului, tot ce se împotrivește dreptății morale și chiar și față de ceea ce se împotrivește conștiinței tale și dacă nu urăști astfel de lucruri, nu poți sta de partea lui Dumnezeu pentru a apăra interesele casei Sale, nu poți să iei atitudine și nu poți să spui nimic în apărarea lucrării bisericii – nici măcar o singură declarație justă – atunci nu ești om. Nu ești om și, totuși, speri în mod extravagant ca Dumnezeu să te disciplineze. Chiar te înalți singur și nu te consideri un străin! Sunt unii care spun: „Dacă o persoană nu este una dintre oile lui Dumnezeu, ci este un lup, Dumnezeu nu o va disciplina. Așadar, dacă este una dintre oile lui Dumnezeu, o va disciplina El?” În circumstanțe speciale, Dumnezeu te va disciplina ocazional și Își va asuma responsabilitatea pentru tine. Chiar dacă ești amorțit și nu îți dai seama, Dumnezeu te va îndemna, te va disciplina și te va dojeni. Lucrarea lui Dumnezeu este săvârșită în măsura adecvată și nimic mai mult. De ce

lucrează El în acest mod? Pentru că, dacă ai conștiință, când Dumnezeu te va dojeni în acest mod, conștiința ta își va da rapid seama, iar tu te vei învinovăți și te vei simți îndatorat Lui; vei avea remușcări, vei fi întristat și îndurerat și vei putea să te schimbi și, în cele din urmă, să cauți adevărurile-principii și să practici în conformitate cu adevărul – acesta este rezultatul pe care îl vrea Dumnezeu. Dacă ai o conștiință sensibilă, înțelegi multe adevăruri și, chiar dacă Dumnezeu nu te disciplinează, nu te ceartă sau nu te îndeamnă, tot ești în stare să sesizezi problema, iar conștiința ta tot își dă seama și se simte dojenită și mustrată, atunci este și mai bine, nemaifiind necesar să fii disciplinat de Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu nu te disciplinează, conștiința ta este extrem de sensibilă și se simte mustrată, iar tu ești plin de remușcări, întristat, simți că-I ești îndatorat lui Dumnezeu, că I-ai greșit, L-ai dezamăgit și L-ai nemulțumit și ești capabil să iei inițiativa și să cauți adevărurile-principii și să acționezi conform cerințelor Sale. Acesta este efectul pe care conștiința umanității normale îl exercită asupra oamenilor și este, de asemenea, efectul pe care se cuvine să-l exercite asupra lor. Prin urmare, dacă o persoană este una dintre oile lui Dumnezeu sau nu și dacă poate fi mântuită sau nu depinde de faptul dacă are umanitate normală și conștiință. Acest lucru este crucial și important. Dacă spui că înțelegi multe adevăruri, atunci când ești răzvrătit sau când întâlnești oameni răi care fac rău, adevărurile pe care le înțelegi au oare efect? Au ca efect să te supravegheze, să te lumineze și să-ți determine conștiința să se simtă dojenită și să intre în acțiune? Dacă nu ai deloc o percepție a conștiinței, ești lipsit de conștiință și de umanitate normală, iar ceea ce înțelegi este mai degrabă doctrină decât adevăr. Dacă înțelegi doar doctrină, nu poți pune adevărul în practică și nu ești unul dintre cei care vor fi mântuiți. Înțelegi acest lucru, nu-i așa? (Da.) Prin urmare, în lucrarea lui Dumnezeu, când vine vorba de unele dintre modurile fundamentale în care

lucrează El, oamenii nu ar trebui să le restrângă pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. Indiferent dacă ai fost disciplinat, certat și pedepsit de Dumnezeu sau dacă nu ai fost niciodată disciplinat, certat sau pedepsit, aceasta nu arată câte adevăruri-principii ai înțeles, nici nu arată că ești o persoană pe care a ales-o Dumnezeu. Este posibil să crezi în Dumnezeu de mulți ani și să fi fost disciplinat și certat de nenumărate ori, dar nu ai acționat niciodată conform adevărurilor-principii – în acest caz, când nu vei fi mântuit în cele din urmă, va fi doar vina ta și va fi exact ceea ce meriți. Este posibil, de asemenea, să fi fost disciplinat și pedepsit rareori în credința ta în Dumnezeu, dar datorită conștiinței tale, te simți adesea mustrat și dojenit, iar când comiți fărădelegi, ești plin de remușcări, te schimbi și ești capabil să cauți adevărurile-principii, să practici adevărul și să acționezi conform adevărurilor-principii – în acest caz, ești unul dintre cei care vor fi mântuiți. Ai înțeles? (Da.) Am menționat două situații. Care sunt acestea, mai exact? (O situație este atunci când oamenii au fost disciplinați și pedepsiți de multe ori, dar, în cele din urmă, tot nu pot acționa conform adevărurilor-principii și nu au dobândit adevărul și, astfel, nu sunt mântuiți, iar asta este doar din vina lor. O altă situație este când unii oameni sunt capabili să-și utilizeze conștiința pentru a se stăpâni, fără a fi nevoie să fie disciplinați sau certați de multe ori de către Dumnezeu și, ori de câte ori încalcă principiile sau dezvăluie răzvrătire, se simt mustrați de conștiința lor, pot să ia inițiativa să caute adevărul și să acționeze conform adevărurilor-principii și, cel puțin, pot face unele lucruri pozitive și, astfel, se numără printre cei care vor fi mântuiți. Dumnezeu tocmai a vorbit despre aceste două situații.) Dacă pot sau nu să acționeze conform adevărurilor-principii este standardul pentru evaluarea acestor două tipuri de oameni. Unii sunt incapabili să acționeze conform adevărurilor-principii și, indiferent cât de multă doctrină înțeleg sau cât de mult sunt disciplinați și

pedepsiți, nu sunt ținte ale mântuirii. Pe de altă parte, alții sunt rareori disciplinați și pedepsiți de Dumnezeu sau certați și dojeniți de El, dar sunt deseori în stare să reflecteze asupra propriei persoane și, ori de câte ori acționează încălcând principiile sau dezvăluie răzvrătire, pot simți mustrarea și dojana conștiinței lor, iar apoi au remușcări și pot lua inițiativa să practice conform adevărurilor-principii. Deși sunt rareori disciplinați sau certați de Dumnezeu, oamenii de acest tip sunt, totuși, ținte ale mântuirii. Disciplinarea și pedeapsa la care Mă refer aici nu au nicio legătură cu judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu; sunt pur și simplu ceea ce consideră oamenii drept disciplinare și pedeapsă în propriile noțiuni și închipuiri. În noțiunile și închipuirile lor, oamenii cred că, dacă sunt disciplinați și pedepsiți frecvent, înseamnă că au mărturie bazată pe experiență și că sunt oameni spirituali. De asemenea, ei asociază adesea faptul că sunt disciplinați și pedepsiți cu lucrarea Duhului Sfânt și cred că sunt conectați la curentul Duhului Sfânt. Există unii care spun deseori: „Nu mi-am făcut datoria bine și am fost emondat din nou. Acum am bășici în gură și m-am îmbolnăvit – sunt disciplinat de către Dumnezeu.” Mulți oameni au deseori părtășie despre aceste experiențe, dar ar trebui să te uiți la manifestările lor ori de câte ori se confruntă cu probleme – vezi dacă se simt dojeniți de conștiința lor când fac ceva greșit și dacă sunt capabili să ia atitudine, să susțină adevărurile-principii și să apere interesele casei lui Dumnezeu atunci când întâlnesc oameni răi care fac rău sau când se confruntă cu lucruri ticăloase. În caz contrar, acești oameni nu au conștiință și nu sunt umani! Ei spun cuvinte care sună bine și vorbesc de-a dreptul desăvârșit despre numeroasele mărturii bazate pe experiențe pe care le au – de parcă Dumnezeu le-ar fi arătat atât de mult har, ar fi făcut atât de multă lucrare asupra lor și le-ar fi spus atâtea cuvinte, iar acest lucru pare să sugereze că au dobândit deja mântuirea. Cu toate acestea, în viața lor de zi

cu zi, ori de câte ori se confruntă cu probleme legate de principii, nu susțin niciodată adevărurile-principii și dau mereu înapoi ca o țestoasă care se ascunde în carapacea ei și evită problemele. În plus, de fiecare dată când li se cere să vorbească și să-și exprime opiniile și punctele de vedere, se abțin, o fac pe proștii și păstrează tăcerea. Nu susțin deloc adevărurile-principii și nici nu practică adevărul. Ce oameni sunt aceștia? Sunt ipocriți. Când îi udă și îi ajută pe alții, vorbesc despre teorii spirituale într-un mod foarte sistematic și logic și nu se opresc ore în șir, mișcându-i pe unii oameni până la lacrimi, însă nu practică niciodată adevărul în propriile acțiuni – sunt farisei. Indiferent despre câte experiențe pseudo-spirituale și doctrine pseudo-spirituale vorbesc sau câte vorbe goale și cuvinte exagerate rostesc, conștiința lor nu îi dojenește; și, când vine vorba de orice problemă fundamentală despre bine și rău sau de chestiuni de principiu, nu stau de partea adevărului și nu susțin adevărurile-principii, iar conștiința lor nu îi dojenește deloc, dar după aceea tot se pot lăuda cu nerușinare despre modul în care apără interesele casei lui Dumnezeu și tot pot debita multe doctrine care sună bine – sunt ipocriți și lipsiți de orice percepție a conștiinței. De foarte multe ori, nu reușesc să practice adevărul, de foarte multe ori încalcă adevărul, de foarte multe ori înșală oamenii și îi induc în eroare, însă conștiința lor nu-i dojenește deloc și tot se pot da mari cu neobrăzare – sunt lipsiți de umanitate! Fac pe grozavii și joacă la cacealma în acest fel peste tot și nici măcar nu se simt jenați; nu practică adevărul, dar tot se laudă că sunt oameni spirituali, că sunt oameni care au fost mântuiți și desăvârșiți de Dumnezeu și care Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât oricine altcineva – nu au percepția conștiinței și nu sunt oameni care au fost mântuiți. Oare cei care au fost mântuiți pot fi lipsiți de umanitate normală și de percepția conștiinței? Unii simt că nu le place atât de mult adevărul și, ori de câte ori întâmpină probleme legate de adevărurile-principii sau probleme

fundamentale despre bine și rău, devin oameni care caută să facă pe plac altora, încearcă să o scoată cumva la capăt și nu sunt niciodată capabili să susțină adevărurile-principii, așa că se simt dojeniți în inima lor, se roagă deseori înaintea lui Dumnezeu și se simt îndatorați Lui. Deși sunt adesea slabi și incapabili să treacă peste această barieră, știu în inima lor că nu au susținut adevărul sau dreptatea, că nu au fost fermi în mărturia lor pentru Dumnezeu și că sunt doar oameni care caută să facă pe plac altora, așa că s-ar simți prea stânjeniți să spună că au vreo mărturie. Aceasta deoarece nu au susținut adevărurile-principii, nu au o mărturie sinceră bazată pe experiență, sunt secătuiți și orbi și nu au îndeplinit cerințele lui Dumnezeu; știu asta în inima lor, având deseori mustrări de conștiință din această cauză, simt că au o datorie față de Dumnezeu și sunt întristați. Există încă speranță și o marjă de manevră pentru ca acești oameni să dobândească mântuirea. În schimb, există aceia care, la prima vedere, par că înțeleg foarte bine adevărul și sunt capabili să-i ude, să-i aprovizioneze și să-i ajute pe oameni, dar când întâmpină probleme care implică adevărurile-principii sau chestiuni fundamentale despre bine și rău, nu stau niciodată de partea lui Dumnezeu și nu susțin niciodată adevărurile-principii, dar se laudă totuși că sunt oameni spirituali, care Îl iubesc pe Dumnezeu și care Îi sunt loiali. Oamenii de acest fel au mari probleme. Nu îndrăznesc să înfrunte realitatea, nu îndrăznesc să rezolve probleme reale, nu îndrăznesc să-și declare poziția față de chestiuni importante și nu îndrăznesc să susțină adevărurile-principii într-o manieră deschisă și directă, dar, după aceasta, tot se laudă cu nerușinare că sunt oameni spirituali și spun că Îl iubesc cel mai mult pe Dumnezeu și că-I pot înțelege cel mai bine intențiile. Oamenii de acest fel nu au absolut deloc o percepție a conștiinței. Poate o persoană care nu are deloc o percepție a conștiinței să susțină adevărurile-principii? Îndrăznește ea să-și declare în mod deschis poziția și să stea de partea lui Dumnezeu

pentru a se ocupa de oamenii răi? Nu există nicio șansă; unor astfel de oameni le este foarte greu să practice adevărul.

Dacă o persoană are conștiința umanității normale, își va reglementa gândurile, cuvintele și faptele. Ce înseamnă „reglementarea”? Înseamnă că, atunci când gândurile și comportamentele tale se abat de la standardul umanității normale, conștiința ta va socoti că este greșit să gândești în acel mod și că nu este bine să faci acel lucru, așa că te vei înroși la față și te vei simți neliniștit și dojenit. După ce ai aceste sentimente, îți vei stăpâni gândurile și comportamentele într-o anumită măsură, iar această măsură în care ți le vei stăpâni îți va reglementa comportamentul, dându-ți posibilitatea să nu faci lucruri care încalcă în mod clar adevărurile-principii și lucruri care se împotrivesc conștiinței și dreptății tale morale. Dar dacă nu ai standardul conștiinței, atunci nu vei avea niciun criteriu după care să-ți reglementezi și să-ți înfrânezi gândurile și comportamentele când faci lucruri și, astfel, nu vei avea nicio opreliște, vei face orice îți trece prin cap, orice vrei și orice este benefic și avantajos pentru tine. În aceste circumstanțe în care nu ți le stăpânești în niciun fel, gândurile și comportamentele tale vor fi mult amplificate. Ce înseamnă „mult amplificate”? Nu va exista nicio reglementare a lor. Va fi întocmai așa cum non-credincioșii îi înșală pe oameni – nu au deloc o percepție a conștiinței și, dacă te păcălesc de o mie de dolari, nu se vor simți vinovați, iar dacă te escrochează, ajungând să îți ruineze familia, nici atunci nu se vor simți vinovați și, chiar dacă te așezi în genunchi și îi implori, nu te vor lua deloc în seamă. Sunt cu adevărat oameni extrem de răi. De ce pot face atât de mult rău? Pentru că nu au deloc percepția conștiinței sau stăpânirea pe care o oferă conștiința și, astfel, pot să fie atât de răi și să devină păcătoși abominabili. Prin urmare, este important să ai conștiința umanității normale. Oamenii sunt capabili să susțină adevărurile-principii în primul rând cu

condiția să aibă o percepție a conștiinței. Faptul că ai percepția conștiinței și simțul rușinii este ceea ce permite reglementarea comportamentului tău și îți dă șansa de a porni pe calea căutării și practicării adevărului. Dacă nu ai percepția conștiinței pentru a te reglementa, nu vei avea șansa de a porni pe calea urmăririi adevărului. Prin urmare, doar pe baza faptului că au percepția conștiinței pot oamenii să aibă șansa de a fi conduși pe calea practicării adevărului și a susținerii adevărurilor-principii – dar, chiar și atunci, au doar această șansă. Spun că au doar această șansă deoarece, chiar dacă gândurile și comportamentele unei persoane sunt reglementate de percepția conștiinței, aceasta tot ar putea să încalce adevărurile-principii sau să nu acționeze în concordanță cu ele, luând calea de mijloc, nesusținând adevărurile-principii, însă fără să se alieze cu oamenii răi. Altfel spus, sub efectul conștiinței, oamenii destul de buni pot practica adevărul și pot susține adevărurile-principii, în timp ce oamenii cu un calibru întrucâtva mai slab pot cel puțin să evite să fie controlați sau constrânși de oamenii răi și să-i urmeze în săvârșirea de fapte rele – aceasta înseamnă că ating doar linia de bază care provine din standardul conștiinței. Chiar dacă nu ai practicat adevărul, nu ai făcut rău. O astfel de persoană tot poate cel puțin să fie numită o persoană care are conștiință și, deși nu a practicat adevărul, cu siguranță nu va face rău. Acesta este efectul pe care îl are conștiința asupra oamenilor. Pentru cei care iubesc adevărul, unul dintre cele mai benefice efecte ale conștiinței este acela că are șansa de a le reglementa cuvintele și comportamentele și îi poate conduce pe calea practicării adevărului și susținerii adevărurilor-principii. Prin urmare, pentru oameni, conștiința este o parte foarte importantă a umanității lor și este ceva de care nu se pot lipsi. Așadar, ce înseamnă termenul „conștiință”? Vom vorbi despre asta în detaliu mai târziu, când vom avea ocazia, dar să spunem astăzi doar câte ceva pe scurt despre ea. Conștiința se referă la bunătatea și

la simțul dreptății unei persoane, acestea fiind două calități elementare. Dacă ai aceste două calități, ești o persoană care are conștiință; dacă nu ai niciuna dintre aceste două calități, atunci nu ai conștiință. Oamenii fără conștiință nu au o umanitate normală, iar faptul că nu au o umanitate normală înseamnă că nu au simțul dreptății și nu sunt buni la suflet. Ce înseamnă că „nu au simțul dreptății”? Înseamnă că sunt necinstiți și ticăloși. Ce înseamnă că „nu sunt buni la suflet”? Înseamnă că sunt răuvoitori, feroce și ticăloși. Oamenii care au aceste firi sunt oameni fără umanitate și, în consecință, sunt capabili să facă orice fel de lucru rău, deoarece nu au conștiința umanității normale, nici cele două calități esențiale, simțul dreptății și bunătatea, pe care le include conștiința umanității normale. Sunt nerușinați, extrem de necinstiți și deosebit de feroce și răuvoitori, așa încât sunt capabili să facă orice fel de lucru rău. Cu alte cuvinte, indiferent cât de ticăloase și răuvoitoare sunt lucrurile pe care le fac, ei nu simt nimic – nu se simt vinovați și nu se simt dojeniți. De ce sunt capabili să facă orice fel de rău? Pentru că nu sunt buni la suflet și nu au esența umanității; indiferent de răul pe care îl fac, ei cred că este justificat și nu simt că este rău. De exemplu, dacă ești o persoană care are percepția conștiinței, atunci când spui ceva care înjură sau atacă o altă persoană, nu vei fi în stare să suporți asta. Te vei gândi: „Am spus câteva lucruri ca să-l înjur și este de ajuns. Oamenii se supără foarte tare când sunt înjurați! Și eu m-aș supăra dacă cineva m-ar înjura așa, prin urmare, acum că am spus câteva lucruri ca să-l înjur, să-mi vărs ura și să mă descarc, mă voi opri aici.” Așa că te vei opri. Dar oamenii răi nu gândesc așa, ci cred următoarele: „Să te înjur ar însemna că te las să scapi ușor. Am de gând și să te bat, să-ți distrug familia și să-ți fac urmașii să sufere! Orice lucruri diabolice sau rele îți fac sunt justificate. Atât timp cât primești ceea ce meriți și am ocazia să-mi vărs ura, sunt dispus să fac orice!” Este posibil ca nici măcar să nu te înjure, ci să treacă

direct la a-ți face lucruri rele și a se răzbuna pe tine – asta înseamnă a fi rău. Așa sunt oamenii fără percepția conștiinței – sunt capabili să comită tot felul de rele.

În cadrul diverselor noțiuni și închipuiri pe care oamenii le au despre lucrarea lui Dumnezeu, cele de care sunt conștienți sunt în principal noțiunile despre care vorbesc adesea și care se referă la disciplinare, certare și pedeapsă. Într-o privință, am avut părtășie despre noțiunile și închipuirile care iau naștere în oameni în cadrul lucrării lui Dumnezeu; în altă privință, oamenii ar trebui să știe și că Dumnezeu lucrează asupra lor în multe și variate moduri. În funcție de diferitele epoci în care lucrează și de diferitele standarde pe care le cere oamenilor și, bineînțeles, în funcție de diferitele rezultate pe care vrea să le obțină asupra oamenilor prin lucrarea Sa și, de asemenea, în funcție de diferitele ținte ale lucrării Sale și de diferitele naturi-esențe ale oamenilor, Dumnezeu adoptă diferite metode și lucrează asupra oamenilor în multe și variate moduri. Disciplinarea, certarea și pedeapsa sunt doar o mică parte a lucrării Sale, nefiind principalele metode pe care le folosește în lucrarea Sa. Întrucât în a treia etapă a lucrării Sale, Dumnezeu a exprimat multe adevăruri pentru a-i aproviziona pe oameni și pentru a obține rezultatul mântuirii lor, lucrarea de disciplinare, certare și chiar de pedepsire pe care o săvârșește asupra lor este foarte mică. Mai mult, în funcție de diferitele ținte ale lucrării Sale, Dumnezeu face aceste lucruri și în concordanță cu principiile corespunzătoare, iar acțiunile Sale variază în funcție de ținte și de variatele circumstanțe diferite. Ca atare, vorbind relativ, îi disciplinează, îi ceartă sau îi pedepsește rareori pe oameni. Prin urmare, aceștia ar trebui să nu se mai agațe de noțiunile și închipuirile lor anterioare despre lucrarea lui Dumnezeu și, întrucât El a exprimat un număr mare de cuvinte și de adevăruri, nu ar trebui să depindă în continuare de disciplinarea, certarea sau pedepsirea de către Dumnezeu,

lăsându-L cu pasivitate să-i îndemne să practice adevărul și să intre în adevărul-realitate – aceasta este o idee pe care oamenii nu ar trebui să o aibă. Ideea corectă pe care ar trebui să o aibă este că nu trebuie să se bazeze în mod pasiv ca disciplinarea, certarea sau pedepsirea de către Dumnezeu să-i facă să înțeleagă intențiile Sale sau să vină înaintea Lui și, în schimb, trebuie să fie mai pozitivi și mai implicați în a veni înaintea Lui pentru a căuta intențiile Sale și adevărurile-principii. Indiferent de moment, cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii sunt direcția în care trebuie să înaintezi și sunt principiile și căile pe care ar trebui să le susții și să le practici cel mai mult în viața de zi cu zi sau pe calea existenței tale, în timp ce disciplinarea, certarea sau pedepsirea de către Dumnezeu sunt doar moduri de a lucra pe care le manifestă în anumite situații speciale și în circumstanțe în care consideră că este necesar. Oamenii nu ar trebui să aștepte pasiv sau să ceară pasiv să se întâmple acest lucru, gândindu-se: „Fie ca Dumnezeu să mă disciplineze, să mă certe și să mă pedepsească, așa încât să pot ajunge să iubesc și să practic adevărul.” Această abordare este incorectă – Dumnezeu lucrează în funcție de manifestările reale ale oamenilor și de nevoile vieții lor. Unii aud că oamenii fără conștiință sunt fiare și nu pot fi mântuiți, așa că devin anxioși și se gândesc: „Dacă nu pot fi mântuit, va fi cu adevărat problematic. Întrucât nu am percepția conștiinței umanității normale, aș prefera ca Dumnezeu să mă disciplineze și să mă pedepsească, înlocuind astfel conștiința umanității normale.” Este aceasta o idee bună? Ca ființă creată și ca membru obișnuit al rasei umane corupte, dacă ești într-adevăr de părere că ești lipsit de umanitate normală și nu ai conștiința umanității normale, simțind profund durerea cauzată de acest lucru și sperând că disciplinarea, certarea și pedepsirea de către Dumnezeu nu te vor părăsi și îți vor da posibilitatea să te transformi și să supraviețuiești în cele din urmă – dacă ai într-adevăr acest tip de hotărâre,

atunci este posibil ca acesta să fie un lucru bun și este o rază de speranță pentru supraviețuirea ta. Dar dacă nu ai o asemenea hotărâre, atunci îți spun: ești în mare pericol dacă nu ai percepția conștiinței umanității normale. Chiar dacă ocazional ai fost disciplinat, certat și pedepsit de către Dumnezeu, acesta este un lucru pe care ți l-a acordat El. Dumnezeu face aceste lucruri și folosește aceste metode pentru a te îndemna și a te avertiza, așa încât să faci mai puțin rău și să primești mai puține pedepse. Dumnezeu ți-a salvat destul onoarea; ar trebui să-I fii recunoscător pentru că a făcut o excepție arătându-ți acest har, în loc să nu știi ce este bine pentru tine. În situații normale, Dumnezeu nu va face nicio lucrare și nu va folosi nicio modalitate de a lucra asupra cuiva care este lipsit de conștiința și de rațiunea umanității. Dacă ai fost disciplinat, certat sau pedepsit de Dumnezeu, indiferent care dintre acestea, fie într-un mod blând, fie într-un mod întrucâtva mai sever, ar trebui să-I fii recunoscător lui Dumnezeu pentru toate acestea. Folosind cuvintele colocviale ale omului, Dumnezeu îți arată o oarecare considerație și te ridică. El nu te privește în niciun caz cu ostilitate și nu te condamnă, prin urmare ar trebui să accepți acest lucru din partea Lui. Dacă ai într-adevăr șansa de a fi disciplinat, certat sau pedepsit de către Dumnezeu, pe lângă faptul că ai fost aprovizionat cu adevărul, aceasta dovedește că El încă te tratează ca pe o ființă creată și ca pe un membru al rasei umane corupte. Ar trebui să-I mulțumești, să înțelegi corect acest lucru și să te supui atunci când ești disciplinat, certat sau pedepsit de El. Nu ar trebui să ai o atitudine ostilă față de Dumnezeu din cauza asta, nici să te răzvrătești și mai mult împotriva Lui din cauza asta. Indiferent în ce mod ai fost disciplinat sau cât de severă este pedeapsa pe care ai primit-o, ar trebui să te supui lui Dumnezeu și să-I mulțumești neîntârziat, mulțumindu-I că te-a îndemnat și te-a avertizat, că ți-a dat această șansă și oportunitatea de a primi toate acestea din partea Lui. În plus, aceasta

dovedește că încă ai o relație cu Dumnezeu și că această legătură nu a fost întreruptă complet. În lucrarea lui Dumnezeu de gestionare a omenirii și pe parcursul mântuirii oamenilor de către El, Dumnezeu încă te are în inima Sa; cel puțin, încă te vede – când îți vede răzvrătirea și corupția, încă este dispus să te disciplineze, să te certe și să te pedepsească. Aceasta dovedește că nu a renunțat complet la tine; pentru tine, este un noroc și, de asemenea, este o veste bună. Prin urmare, chiar dacă ești supus puțin unei disciplinări sau unei certări dureroase, ar trebui să vii fără întârziere înaintea lui Dumnezeu. Scopul venirii înaintea lui Dumnezeu nu este de a te pleca în fața Lui, nici de a te face să simți că Dumnezeu este înspăimântător sau de temut. În schimb, se cuvine să înțelegi ce ar trebui să faci pentru a-L mulțumi, ce ar trebui să faci pentru ca Dumnezeu să nu mai fie mânios pe tine și ce ar trebui să faci pentru a-I risipi mânia. Cel puțin, ar trebui să faci tot ce-ți stă în putință, în limita a ceea ce poate realiza calibrul tău, pentru a practica adevărurile-principii pe care ți le-a spus Dumnezeu și n-ar trebui să-L faci să Se mânie din nou pe tine. Dacă Dumnezeu Se mânie iarăși și iarăși pe tine, iar tu continui să fii extrem de amorțit, continui să te încăpățânezi, Îl privești cu intransigență și ostilitate și lupți împotriva Lui până la capăt, în cele din urmă, rezultatul pe care-l vei obține în mod inevitabil este că Dumnezeu va renunța la tine. Momentul în care Dumnezeu nu te mai disciplinează, ceartă sau pedepsește este momentul în care a renunțat la tine. Și, odată ce Dumnezeu renunță la tine, nu te va mai îndemna și te va alunga din fața ochilor Săi, mutându-te într-un loc din afara bisericii, într-un loc departe de centrul lucrării Sale; cel puțin, va face în așa fel încât să nu te poată vedea pe durata lucrării Sale – Dumnezeu nu va mai dori să te vadă. În cazul în care faci rău în această măsură și ajungi în acest punct, nu există nicio speranță să fii mântuit. Ai înțeles? (Da.)

Părtășia de astăzi s-a referit la subiectul renunțării la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu. Fie că este vorba de expunerea noțiunilor și închipuirilor oamenilor despre Dumnezeu, de expunerea atitudinilor lor față de Dumnezeu sau de părtășia despre modul exact și felurile în care Își săvârșește lucrarea asupra oamenilor, în orice caz, ceea ce le spun toate acestea în cele din urmă oamenilor este că: punctul de vedere corect pe care s-ar cuveni să îl aibă cel mai mult față de lucrarea lui Dumnezeu este să accepte și să se supună judecății și mustrării Sale și să-I accepte cuvintele și fiecare adevăr-principiu pe care le furnizează, în loc să se îndepărteze de El. Ori de câte ori fac ceva, ar trebui să caute adevărurile-principii, să practice în conformitate cu ele și să urmărească intrarea în adevărul-realitate, în loc să depună efort în comportamentul lor exterior sau să pară că suferă greutăți și că plătesc un preț și, cu siguranță, în loc să se lase absorbiți de noțiunile și închipuirile lor și să le acorde o atenție exagerată. La urma urmei, indiferent care sunt noțiunile și închipuirile tale despre Dumnezeu, rezultatul pe care lucrarea Sa are rolul de a-l obține este să lucreze cuvintele Sale și adevărul în oameni, să le dea posibilitatea să aibă adevăruri-principii pe care să le respecte și să susțină aceste adevăruri-principii în tot ceea ce întâmpină ei în viața lor de zi cu zi și pe calea existenței lor – acesta este rezultatul dorit al lucrării lui Dumnezeu. Rezultatul final pe care îl obține lucrarea Lui este faptul că adevărul devine realitatea și viața oamenilor, și nu faptul că Dumnezeu realizează toate acestea conform noțiunilor și închipuirilor lor. Înțelegeți acest lucru, nu-i așa? Am avut părtășie mai mult sau mai puțin suficient despre aceste subiecte, nu-i așa? (Da.) Atunci părtășia noastră de astăzi se încheie aici. La revedere!

8 iulie 2023

Cum să urmărești adevărul (2)

Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea

Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu

I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu

Discutăm de ceva vreme despre primul element important din practicarea urmăririi adevărului, și anume „renunțarea”. Data trecută am avut părtășie despre cel de-al treilea element referitor la „renunțare” – renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu – acesta fiind un conținut complet nou. Nu există un singur aspect al acestui conținut; el include multe elemente și o mulțime de conținuturi. Aceste conținuturi sunt ceea ce experimentează oamenii pe parcursul lucrării lui Dumnezeu și sunt direct legate de viețile lor și de ceea ce urmăresc ei, prin urmare, primul aspect despre care trebuie într-adevăr să avem părtășie se referă la noțiunile și închipuirile oamenilor despre Dumnezeu. Acesta este un subiect pe care oamenii nu-l pot evita în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu. Am avut părtășie data trecută despre o parte din acest conținut. Să ne spună cineva despre ce am avut părtășie mai exact. (Data trecută, Dumnezeu a avut părtășie despre renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu. Mai întâi, Dumnezeu a expus noțiunile și închipuirile pe care le avem despre lucrarea Sa. De exemplu, avem noțiuni și închipuiri despre ziua lui Dumnezeu și, de asemenea, credem că lucrarea Sa este de-a dreptul

supranaturală și că, atât timp cât Duhul Sfânt lucrează și îi mișcă pe oameni, aceștia vor fi în stare să rezolve orice probleme, iar firile lor corupte vor fi transformate. În timp ce a expus aceste noțiuni și închipuiri, Dumnezeu ne-a spus că rezultatul pe care intenționează să-l obțină în lucrarea Sa este cel de a-Și lucra cuvintele în noi astfel încât, atunci când ni se întâmplă lucruri în viața de zi cu zi, să fim capabili să practicăm conform cuvintelor Sale și adevărurilor-principii – aceasta este cerința lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi.) Cine mai poate adăuga ceva? (Dumnezeu a avut părtășie data trecută și despre convingerea oamenilor că El dă verdicte în ceea ce îi privește pe baza manifestărilor lor temporare și, de asemenea, că prin respectarea reglementărilor exterioare și prin comportamente exterioare bune, Îl mulțumesc pe Dumnezeu și pot dobândi mântuirea – toate acestea sunt noțiuni și închipuiri ale oamenilor. De asemenea, când sunt slabi sau dezvăluie răzvrătire și corupție, oamenii cred că Dumnezeu îi va disciplina și îi va pedepsi – și aceasta este o noțiune și o închipuire. Din expunerea de către Dumnezeu a acestor noțiuni și închipuiri ale oamenilor, am înțeles că dorința Lui nu este să ne comportăm bine la exterior, nici să respectăm anumite practici și reglementări exterioare. În schimb, El speră să fim capabili să căutăm adevărurile-principii și să intrăm în adevărul-realitate atunci când ni se întâmplă lucruri.) Toată lumea are aceste noțiuni și închipuiri în diferite măsuri, nu-i așa? (Da.) Înainte de a începe să urmărească adevărul sau când nu înțeleg adevărul și nu l-au dobândit încă, oamenii au tendința de a folosi aceste noțiuni și închipuiri pentru a face presupuneri despre felul în care lucrează Dumnezeu sau pentru a trage concluzii pripite despre modul în care va lucra El. Totodată, au tendința de a folosi aceste presupuneri pentru a da verdicte despre ei înșiși, despre finalul lor și despre posibilitatea ca ei să fie binecuvântați sau să sufere nenorociri în viitor. Prin urmare, pe parcursul urmăririi adevărului de către oameni,

aceste noțiuni și închipuiri au devenit în mare măsură obstacole în calea acceptării lucrării lui Dumnezeu, a urmăririi și a dobândirii adevărului de către aceștia. Altfel spus, dacă nu pot renunța la aceste noțiuni și închipuiri, considerându-le mereu motivația și cauza lor principală de a crede în Dumnezeu și a-L urma, atunci aceste noțiuni și închipuiri îi vor împiedica în mare măsură să urmărească și să dobândească adevărul. Și, în cele din urmă, își pot folosi noțiunile și închipuirile doar pentru a-și determina valoarea, identitatea și statutul propriu înaintea lui Dumnezeu și pentru a determina ce fel de tratament vor putea primi în casa lui Dumnezeu, care va fi destinația lor, ce binecuvântări vor câștiga în viitor, câtă autoritate vor avea, câte orașe vor guverna și dacă vor fi un stâlp sau un pilon principal în Ceruri sau cât de mult pot câștiga în această viață și cât de mult vor putea câștiga în lumea ce va veni. Întrucât aceste noțiuni și închipuiri implică viața oamenilor și ceea ce urmăresc aceștia, ele influențează căile pe care merg oamenii și, desigur, le influențează și finalul ultim și destinația. Oamenii trăiesc și urmăresc prin prisma noțiunilor și închipuirilor lor, astfel, în mod inevitabil, ei văd, judecă și iau decizii în legătură cu orice pe baza acestor noțiuni și închipuiri. Prin urmare, indiferent de modul în care Dumnezeu oferă adevărul și le spune oamenilor ce păreri ar trebui să aibă și calea pe care ar trebui să o urmeze, atât timp cât oamenii nu renunță la noțiunile și închipuirile lor, vor continua să trăiască în conformitate cu ele și acestea vor deveni în mod natural viața oamenilor și legile prin care ei supraviețuiesc, și vor deveni în mod inevitabil căile și metodele prin care oamenii se confruntă cu tot felul de evenimente și lucruri. Odată ce noțiunile și închipuirile oamenilor devin principiile și criteriile conform cărora aceștia privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează, atunci, indiferent cât de mult cred în Dumnezeu sau cum urmăresc și indiferent cât de multe greutăți suferă sau cât de mare preț plătesc, totul va

fi zadarnic. Atât timp cât cineva trăiește conform noțiunilor și închipuirilor sale, această persoană I se împotrivește lui Dumnezeu și Îi este potrivnic; ea nu are o supunere adevărată față de mediile pregătite de Dumnezeu sau față de cerințele Sale. În cele din urmă, atunci, finalul său va fi unul foarte tragic. Dacă tu crezi în Dumnezeu de mulți ani și te-ai consumat pentru El, alergând peste tot și plătind un preț mare, dar punctul de plecare și sursa a tot ceea ce faci sunt propriile tale noțiuni și închipuiri, atunci tu nu-L accepți și nu I te supui cu adevărat lui Dumnezeu. Indiferent dacă aceste noțiuni și închipuiri provin din cărți, din societate sau din dorințele și interesele tale personale, pe scurt, atât timp cât sunt noțiuni și închipuiri, ele nu sunt adevărul; și atât timp cât nu sunt adevărul, sunt potrivnice adevărului, fiind o piedică în calea acceptării adevărului de către oameni și un dușman al lui Dumnezeu și al adevărului. Prin urmare, atât timp cât trăiești conform noțiunilor și închipuirilor tale, vei evalua și vei privi totul pe baza acestor noțiuni și închipuiri și, din cauza lor, te vei răzvrăti cu siguranță până la urmă împotriva mediilor pe care le pregătește Dumnezeu pentru tine și împotriva îndrumării sau suveranității Sale asupra ta. Pe scurt, nu există o acceptare și o supunere adevărată aici. De ce? Pentru că, indiferent câte greutăți înduri sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, atât timp cât trăiești conform noțiunilor și închipuirilor tale, greutățile pe care le înduri și prețul pe care îl plătești nu sunt în conformitate cu adevărurile-principii și nu au nimic de-a face cu adevărul; se poate spune că greutățile pe care le suferi și prețul pe care îl plătești se bazează pe noțiuni și închipuiri umane și pe preferințele tale, având scopul de a-ți satisface dorințele trupești și de a satisface anumite scopuri ale tale. Este exact precum ceea ce a fost manifestat de Pavel: a muncit mult și a alergat mult, predicând Evanghelia în cea mai mare parte a Europei, dar, indiferent câte greutăți a suferit și cât de mare preț a plătit sau cât de mult a alergat, nu a

avut niciodată gânduri și puncte de vedere care să fie în acord cu adevărul, nu a acceptat niciodată adevărul și nu a avut niciodată atitudinea și experiența reale ale supunerii față de Dumnezeu – a trăit întotdeauna prin prisma propriilor sale noțiuni și închipuiri. Care erau noțiunea și închipuirea lui specifice? Faptul că, după ce ar fi terminat de alergat și de luptat lupta cea bună, îi era pregătită o cunună a dreptății – acestea erau noțiunea și închipuirea lui Pavel. Care a fost baza teoretică specifică a noțiunii și închipuirii sale? Că Dumnezeu va determina finalul unei persoane în funcție de cât a alergat, de prețul pe care l-a plătit și de câte greutăți a suferit. Tocmai pe o astfel de bază teoretică a noțiunii și închipuirii sale, Pavel a pornit fără să știe pe calea antihriștilor. Ca urmare, când a ajuns la capătul drumului, nu a avut niciun fel de înțelegere cu privire la comportamentul și manifestările sale de împotrivire față de Dumnezeu sau la esența sa de împotrivire față de Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo pocăință. El încă se agăța de noțiunea și închipuirea lui inițiale în timp ce credea în Dumnezeu și nu numai că nu avea nici cea mai mică supunere adevărată față de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, credea că era chiar mai îndreptățit să primească în schimb de la Dumnezeu un final și o destinație bune. „În schimb” este un mod frumos și civilizat de a spune lucrurile, dar, de fapt, nu era un schimb, nici măcar o tranzacție – el Îi cerea direct lui Dumnezeu aceste lucruri, chiar le pretindea de la El. Cum le-a pretins de la Dumnezeu? Exact cum a spus: „Mi-am sfârșit alergarea, am luptat lupta cea bună – cununa dreptății este acum a mea. Aceasta este ceea ce merit și ceea ce dumnezeu ar trebui să-mi dea pe bună dreptate.” Calea urmată de Pavel a fost o cale de împotrivire față de Dumnezeu, care l-a condus la distrugere, iar finalul care i s-a întâmplat a fost pedeapsa. Acest lucru a fost inseparabil de noțiunea și închipuirea sa despre Dumnezeu. S-a agățat mereu cu încăpățânare de noțiunea și închipuirea lui; a lăsat deoparte și a ignorat spusele lui

Dumnezeu, adevărurile – calea vieții – oferite oamenilor de către Dumnezeu, chiar adoptând o atitudine de dispreț și sfidare și nici măcar nu a recunoscut sau nu a acceptat faptul că Isus Hristos era întruparea lui Dumnezeu. Când a ajuns la capătul drumului, tot s-a agățat cu încăpățânare, ca înainte, de noțiunea și închipuirea sa și a continuat să se opună lui Dumnezeu, îndreptându-se în cele din urmă către finalul inevitabil al distrugerii. Prin urmare, pe parcursul credinței în Dumnezeu, dacă oamenii sunt capabili să renunțe la toate diversele lor emoții negative și să renunțe la unele lucruri din viața reală care îi împiedică să urmărească adevărul, dar nu pot să renunțe la barierele dintre ei și Dumnezeu sau la ostilitatea lor față de Dumnezeu, acesta va fi un lucru foarte regretabil și tragic și, în cele din urmă, vor primi același final de a fi pedepsiți, așa cum a fost Pavel. Acest lucru este sigur și dincolo de orice îndoială. Prin urmare, în practicarea „renunțării", elementul „renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu" este esențial, este cel mai important și nu poate fi trecut cu vederea. Iată ce trebuie să examinezi adesea: în relația ta cu Dumnezeu și în timp ce experimentezi lucrarea Sa, ce noțiuni și închipuiri pe care încă le ai nu sunt în acord cu adevărul, cu dorințele lui Dumnezeu sau cu cerințele Sale și stau între tine și Dumnezeu. Ar trebui să le examinezi, să le compari cu ale lui Dumnezeu cuvinte și apoi să renunți la ele. Scopul renunțării nu este acela de a trece printr-un proces, ci de a accepta adevărul, de a accepta în această privință adevărurile-principii pe care Dumnezeu le-a prezentat oamenilor, de a folosi aceste adevăruri-principii pentru a-ți înlocui noțiunile și închipuirile și pentru a schimba perspectiva din spatele a ceea ce urmărești, precum și direcția a ceea ce urmărești, astfel încât să poți fi compatibil cu Dumnezeu în viața ta și pe parcursul urmării lui Dumnezeu, în loc să fii compatibil cu noțiunile și închipuirile tale. Lucrarea lui Dumnezeu este aceea de a rezolva noțiunile și

închipuirile oamenilor, iar El le oferă adevărul pentru a le remedia noțiunile și închipuirile. Rezolvându-le noțiunile și închipuirile, Dumnezeu le îngăduie să aibă gânduri, opinii, puncte de vedere și perspective corecte pentru a aborda fiecare mediu pregătit de El și pentru a aborda fiecare chestiune cu care se confruntă ei în viață. Dumnezeu Își face lucrarea și le oferă oamenilor adevărul prin cuvintele Sale nu pentru a le împlini noțiunile și închipuirile, ci pentru a le contracara și, în cele din urmă, pentru a le da posibilitatea să renunțe la noțiunile și închipuirile lor și să obțină cunoașterea lui Dumnezeu.

D. Convingerea oamenilor că lucrarea lui Dumnezeu le poate schimba calibrul, instinctele, personalitățile și așa mai departe

Am avut anterior părtășie despre unele dintre noțiunile și închipuirile oamenilor în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, ei au și alte noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu la care ar trebui să renunțe pe parcursul urmăririi adevărului. De exemplu, oamenii cred că, după ce acceptă lucrarea lui Dumnezeu, dacă sunt capabili să urmărească adevărul, vor fi complet transformați și că, odată ce au cuvintele lui Dumnezeu drept viața lor, vor avea o viață complet nouă și vor renaște ca o persoană nouă. După părerea lor, calibrul li se va îmbunătăți și instinctele li se vor schimba și ele într-o oarecare măsură, așa încât li se vor întâmpla deseori lucruri la care nu s-ar aștepta niciodată. Cu alte cuvinte, nu doar că vor fi capabili să facă lucruri care le depășesc calibrul și instinctele, dar vor putea și să le facă fără niciun efort și fără nicio problemă. Mai mult, pe durata credinței în Dumnezeu, unii oameni chiar simt adesea că, de când au început să urmărească adevărul, personalitatea și temperamentul lor s-au îmbunătățit, ochii le sunt mai luminoși decât înainte și auzul le este mai bun decât înainte. Din când în când, se privesc în oglindă și simt că devin tot

mai mult ca niște îngeri; simt că sunt din ce în ce mai frumoși și mult mai însuflețiți decât oricând. Ba chiar unii oameni simt că unele dintre obiceiurile lor de viață s-au schimbat și că tiparele vieții lor sunt diferite – în trecut, dacă mergeau la culcare prea târziu, căscau fără încetare, dar de când au început să urmărească adevărul, aceste reacții au dispărut, iar ei consideră că acest lucru este chiar miraculos. În noțiunile și închipuirile lor, oamenii cred că, odată ce încep să urmărească adevărul, Dumnezeu va face o anumită lucrare asupra lor, așa încât să cunoască transformări neașteptate. Aceasta include o îmbunătățire peste noapte a calibrului lor – vor trece de la a avea un calibru mediocru sau foarte slab la a fi extrem de perspicace, capabili și experimentați, devenind persoane cu înțelepciune și calibru, iar sfera gândirii lor va fi și ea înălțată. Când încep să creadă în Dumnezeu și decid să urmărească adevărul, oamenii au închipuiri extravagant de exagerate și nerealiste despre urmărirea adevărului; pe scurt, niciuna dintre ele nu se conformează cu adevărat realității. Ei cred că, atât timp cât urmăresc adevărul, multe aspecte ale lor vor fi îmbunătățite și vor face un salt înainte și că, în unele domenii, chiar vor depăși oamenii obișnuiți. Prin urmare, unii își iau nume precum Lyu Chao, Ma Chao sau Niu Chao. Aceste nume se referă la depășirea măgarilor, a cailor și, respectiv, a taurilor – adică la a fi capabili să alerge mai repede decât un cal și la a avea mai multă putere decât un măgar sau un taur. În general, măgarii sunt foarte puternici când vine vorba să tragă obiecte, caii au picioare foarte puternice, iar taurii sunt foarte rezistenți, așa că acești oameni își iau nume precum Lyu Chao, Ma Chao și Niu Chao. Vezi, aceștia acordă o atenție specială numelor pe care le aleg. Din numele pe care oamenii și le aleg singuri, se poate observa că au o înțelegere proprie privind lucrarea lui Dumnezeu; din păcate, această înțelegere nu este în conformitate cu adevărul și nu este pozitivă – este o noțiune și o închipuire a oamenilor. Indiferent dacă această

noțiune și această închipuire sunt denaturate sau extreme, pe scurt, sunt în contradicție cu faptele și cu adevărul; sunt foarte deșarte și se referă la lucruri supranaturale. Principiul prin care Dumnezeu lucrează asupra oamenilor este următorul: indiferent ce fel de calibru au oamenii sau ce fel de capacitate de a lucra sau abilitate de a se ocupa de lucruri au, indiferent care sunt instinctele lor înnăscute și indiferent de personalitatea, obiceiurile, tiparele de viață, interesele și hobby-urile lor sau chiar de sexul lor, pe scurt, lucrarea lui Dumnezeu este menită să obțină rezultatul de a le da posibilitatea să înțeleagă și să accepte adevărul, să se supună adevărului și apoi să intre în adevărul-realitate pe baza calibrului lor inerent, a instinctelor, personalității, obiceiurilor, tiparelor lor corecte de viață, precum și a intereselor și hobby-urilor lor legitime și așa mai departe. Așadar, pe ce bază se obține acest rezultat? Se obține pe baza capacității oamenilor de a înțelege și a pricepe adevărul și pe baza faptului că au o umanitate normală. Nu se obține pe baza unei așa-zise umanități înălțate, nici pe baza unei umanități supranaturale. Prin urmare, indiferent despre care aspecte ale adevărului avem părtășie, toate acestea au rolul de a-ți da posibilitatea să le pătrunzi pe baza faptului că ai o umanitate normală și capacitatea de a înțelege adevărul. Cu toate acestea, noțiunile și închipuirile oamenilor sunt exact contrariul. Oamenii cred că rezultatul obținut asupra lor de lucrarea lui Dumnezeu și de exprimarea adevărului de către El se împotrivește calibrului și instinctelor lor inerente și, de asemenea, se împotrivește personalității, obiceiurilor, intereselor și hobby-urilor lor. Ei speră adesea că li se va întâmpla vreun miracol, că li se va întâmpla ceva supranatural sau ceva neașteptat și dincolo de calibrul și de instinctele lor, în loc să depună efort pentru a căuta adevărul într-o manieră pragmatică. Ce dovedește acest fapt? Nu cumva că oamenii consideră urmărirea adevărului ca pe ceva care este chiar supranatural și lipsit de conținut? Nu cumva că

oamenii consideră că modurile în care Dumnezeu lucrează asupra lor sunt chiar supranaturale și lipsite de conținut? (Ba da.) Oamenii speră adesea că vor avea un calibru cu atât mai mare cu cât urmăresc mai mult adevărul sau că, după ce vor asculta multe predici și vor accepta și înțelege o mare parte din adevăr, calibrul lor va fi mai mare decât înainte. Acestea sunt noțiuni și închipuiri, nu-i așa? (Da.) Să luăm ca exemplu învățarea unei profesii: când studiai la școală, dacă voiai să stăpânești o profesie, trebuia să înveți pe de rost cunoștințele despre aceasta și să studiezi din zori și până seara, petrecându-ți timpul liber depunând eforturi pentru a le învăța. De când ai început să crezi în Dumnezeu, ai impresia că, atât timp cât Duhul Sfânt lucrează, calibrul oamenilor va fi îmbunătățit, iar ei se vor transforma și vor fi altfel decât erau înainte. Așadar, ajungi la concluzia că, indiferent cum lucrează Dumnezeu, trebuie doar să cooperezi și nu este nevoie să depui eforturi pentru a urmări adevărul și a deprinde cunoștințe profesionale; este suficient să-ți faci datoria – vei face totuși progrese crezând în Dumnezeu în acest fel. Nu așa își închipuie oamenii? (Ba da.) Spune-Mi, este aceasta modalitatea corectă de a urmări? Poate urmărirea în acest mod să ducă la o transformare adevărată? (Nu, nu poate.) Este imposibil să existe o transformare. De exemplu, unii oameni cred că, pentru a cânta bine, trebuie să exerseze din zori și până seara, să fure tehnicile altora și să asculte tot felul de cântece pentru a învăța din calitățile altora, acesta fiind singurul mod în care pot avea realizări. În schimb, potrivit unora, cântatul depinde de talent; ei cred că, dacă o persoană are darul de a cânta și dacă îi place să cânte, atunci va putea să cânte bine, iar dacă cineva nu are darul sau plăcerea de a cânta, atunci va trebui să se bazeze pe a fi mișcat de către Duhul Sfânt pentru a cânta bine, pentru a cânta cu emoție, așa încât alții să-l asculte cu plăcere. În consecință, majoritatea oamenilor au mereu acest tip de iluzie; se bazează pe Duhul Sfânt pentru a-i mișca, altfel nu vor deschide

gura să cânte. Acestea sunt noțiuni și închipuiri, nu-i așa? Unii oameni cred că nu este nevoie să depună atât de mult efort pentru a deprinde cunoștințe profesionale și că, atât timp cât urmăresc adevărul, Dumnezeu va lucra și că este inutil și zadarnic să facă acele sacrificii fără rost. Ei cred că, de îndată ce lucrează Dumnezeu, este de mai mult folos decât orice efort depus de oameni, așa că atât timp cât oamenii își îndeplinesc îndatoririle cu sinceritate și sunt dispuși să-și dedice inima lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va lucra asupra lor, iar calibrul și abilitățile le vor fi înălțate numaidecât, dincolo de sfera umanității normale – vor putea să înțeleagă lucruri care nu aveau sens pentru ei anterior și, chiar dacă înainte nu puteau citi nici măcar două rânduri de text deodată, vor fi capabili să citească zece rânduri deodată și să le memoreze pe toate după ce încep să creadă în Dumnezeu. Dar, oricât de mult se instruiesc, tot nu pot realiza acest lucru, așa că se întreabă: „Oare Dumnezeu nu-mi acordă har? Nu sunt destul de muncitor și destul de sincer în îndeplinirea datoriei mele?" Așa stau lucrurile? (Nu.) Crezi că, cu cât reușești mai mult să atingi ceea ce este supranatural, să-ți depășești gama calibrului și abilităților, cu atât se dovedește mai mult că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu; că, dacă sinceritatea și voința ta de a coopera devin din ce în ce mai mari, atunci Dumnezeu va lucra în tine din ce în ce mai mult, iar abilitățile și calibrul tău vor deveni din ce în ce mai mari. Nu este aceasta o noțiune și o închipuire pe care o au oamenii? (Ba da.) Sunteți în mod special înclinați să gândiți în acest fel? (Da.) Care este rezultatul gândirii în acest fel? Nu este întotdeauna eșecul și absența materializării? Unii oameni chiar devin negativi, spunând: „I-am oferit lui Dumnezeu cea mai mare sinceritate a mea, de ce El nu-mi acordă un calibru bun? De ce nu-mi dă abilități supranaturale? De ce încă sunt mereu slab? Calibrul meu nu s-a îmbunătățit, nu pot vedea nimic clar și devin confuz atunci când mă confrunt cu aspecte complexe. A fost așa înainte, de ce încă este la fel și

acum? În plus, în îndeplinirea datoriei mele și în rezolvarea problemelor, de ce nu pot niciodată să-mi transcend trupul? Înțeleg unele doctrine, dar, cu toate acestea, nu pot vedea lucrurile clar, rămân indecis când vine vorba de tratarea problemelor și încă nu mă ridic la nivelul celor care au un calibru înalt. Capacitatea mea de lucru este, de asemenea, slabă, iar îndeplinirea datoriei mele nu este eficientă. Calibrul meu nu s-a îmbunătățit deloc! Ce se întâmplă? Oare sinceritatea mea față de Dumnezeu nu este suficientă? Sau Dumnezeu nu mă place? Care îmi sunt deficiențele?" Unii oameni caută diverse motive și au încercat multe abordări pentru a schimba acest fapt, cum ar fi să asculte mai multe predici, să memoreze mai multe din cuvintele lui Dumnezeu, să scrie mai multe note de devoțiune spirituală, precum și să-i asculte mai mult pe oamenii care au părtășie despre adevăr și să caute mai mult, dar rezultatul final este tot dezamăgitor. Calibrul și capacitatea lor de lucru rămân ca înainte, fără nicio îmbunătățire, deși cred în Dumnezeu de trei-cinci ani. Apoi se uită cu atenție la personalitatea lor și constată că încă sunt la fel de lași ca înainte, la fel de greoi ca o vacă bătrână sau că încă au o personalitate nerăbdătoare, ocupându-se de toate lucrurile în mod frenetic – nu s-a produs nicio transformare! Alții observă că, în ultima vreme, interesele și hobby-urile lor nu par să se fi schimbat și că unele dintre defectele, obiceiurile și neajunsurile lor nu s-au schimbat nici ele. Alții, cărora le place să se culce târziu și să se trezească târziu, observă că și aceste obiceiuri de viață rămân neschimbate. Prin urmare, se întreabă cu toții: „Ce se întâmplă? Este posibil ca Duhul Sfânt să nu lucreze asupra mea? M-a abandonat Dumnezeu? Oare Dumnezeu nu este mulțumit de mine? Merg pe calea greșită? Este greșit modul în care urmăresc? Nu m-am implicat suficient în îndeplinirea datoriei mele? Prețul pe care l-am plătit nu este suficient?" Caută tot felul de motive, dar tot ajung să nu aibă niciun rezultat. Care este motivul pentru lipsa lor de rezultate? (Motivul este că au

trăit mereu în propriile noțiuni și închipuiri. Au impresia că, după ce cred în Dumnezeu, atât timp cât sunt sinceri față de El, calibrul și capacitatea lor de a lucra se vor îmbunătăți imediat ce lucrează Dumnezeu – astfel de idei provin din noțiunile și închipuirile lor.) Noțiunile și închipuirile oamenilor decid scopurile și metodele urmăririi lor, căile pe care merg și, în cele din urmă, decid ceea ce câștigă ei și finalurile lor. Ce vor câștiga oamenii dacă au astfel de noțiuni și închipuiri? Vor câștiga oare adevărul? Vor câștiga o credință adevărată în Dumnezeu și o dragoste adevărată față de El? Vor câștiga o supunere adevărată față de Dumnezeu? (Nu.) Nu vor câștiga niciunul dintre aceste lucruri.

În credința în Dumnezeu, oamenii ar trebui să înțeleagă ce anume este menită să schimbe la ei lucrarea lui Dumnezeu, cum rezolvă El problema corupției umane și ce intenționează El să realizeze înlăuntrul oamenilor – acestea sunt chestiuni despre care ar trebui să avem părtășie în mod clar, nu-i așa? Pe scurt, ar trebui să înțeleagă exact ce efecte intenționează Dumnezeu să obțină înlăuntrul oamenilor prin lucrarea Sa. În primul rând, în această etapă a lucrării Sale, Dumnezeu exprimă adevărul și oferă viață. Lucrarea de a le oferi oamenilor adevărul este de a avea părtășie în mod clar despre adevărurile-principii pe care trebuie să le respecte aceștia când întâmpină tot felul de persoane, evenimente și lucruri în viața reală, astfel încât, după ce le înțeleg, să poată privi persoanele și lucrurile, să se comporte și să acționeze pe baza acestor adevăruri-principii și, pe această bază, firile lor corupte să fie rezolvate, ceea ce le îngăduie să se elibereze de aceste firi corupte și să se supună cu adevărat și în mod absolut lui Dumnezeu. Desigur, acesta este și un semn al faptului că sunt mântuiți și este o manifestare adevărată a mântuirii care poate fi văzută în cele din urmă la oameni. Cât timp Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, care sunt principalele probleme care trebuie rezolvate? Există, în principal, două

tipuri de probleme de rezolvat. Primul tip de problemă de rezolvat se referă la noțiunile oamenilor. Diversele tipuri de gânduri și opinii false, denaturate și ferme ale oamenilor, care provin de la Satana, sunt denumite colectiv noțiuni. Aceste gânduri și opinii eronate controlează gândurile și comportamentele oamenilor și au devenit deja o teorie de bază a gândirii prin care aceștia privesc persoanele și lucrurile, se comportă și acționează, prin urmare trebuie să fie rezolvate temeinic. Aceasta este o problemă privind gândurile oamenilor care trebuie rezolvată. Celălalt tip de problemă de rezolvat se referă la firile corupte ale oamenilor. Firile corupte sunt un subiect despre care avem părtășie și pe care îl discutăm și îl disecăm adesea în viața bisericească. Unele firi corupte sunt cauzate de gândurile și opiniile false ale oamenilor, în timp ce altele sunt în totalitate firi satanice. Cele două lucruri pe care Dumnezeu intenționează să le rezolve în sinea oamenilor prin lucrarea și cuvintele Sale sunt noțiunile și firile lor corupte. Primul lucru se referă la modul în care aceștia privesc persoanele și lucrurile, iar al doilea se referă la modul în care se comportă și acționează. Când aceste două lucruri vor fi rezolvate și oamenii vor dobândi adevărul și vor fi capabili să se supună lui Dumnezeu și să devină compatibili cu El, atunci lucrarea lui Dumnezeu își va fi atins efectul și va fi ajuns la final. Cu toate acestea, pe toată durata lucrării lui Dumnezeu – fie că este vorba de modul în care lucrează Dumnezeu, de etapele specifice ale lucrării Sale sau de fiecare dintre adevărurile exprimate de El – nimic din toate acestea nu vizează aspecte precum personalitatea, calibrul, abilitățile, instinctele, obiceiurile de viață și tiparele vieții oamenilor sau interesele și hobbyurile lor. Cu alte cuvinte, obiectivul, scopul și semnificația lucrării lui Dumnezeu nu sunt de a le schimba calibrul și abilitățile inerente, instinctele, personalitatea și așa mai departe. Indiferent ce calibru și ce capacitate de a lucra ai sau cum sunt personalitatea ta înnăscută, obiceiurile de viață,

instinctele și diverse alte aspecte ale tale, Dumnezeu nu Se uită la niciunul dintre aceste lucruri. El doar Se uită să vadă dacă ești o persoană cu umanitate normală și apoi, pe această bază, îți oferă adevărul și lucrează asupra ta. Indiferent ce aspecte ale adevărului îți oferă Dumnezeu sau ce tip de lucrare face asupra ta, în cele din urmă nu o face pentru a-ți schimba calibrul și instinctele inerente, pentru a-ți înălța calibrul sau instinctele și pentru a le face mai bune sau pentru a le face îndeosebi supranaturale – niciunul dintre aceste aspecte nu este ținta pe care Dumnezeu vrea să o schimbe prin lucrarea Sa. Prin urmare, indiferent câți ani ai crezut în Dumnezeu, câte predici ai ascultat sau cât de mult efort ai depus față de cuvintele lui Dumnezeu, calibrul tău inerent va rămâne același și nu se va schimba. Nu se va schimba deoarece crezi în Dumnezeu de mulți ani, asculți predici de mulți ani și alergi de colo-colo și te consumi de mulți ani. Desigur, același lucru este valabil și pentru personalitatea, instinctele, obiceiurile de viață, interesele, hobbyurile tale și așa mai departe; acestea nu se vor schimba deoarece crezi în Dumnezeu de mulți ani și îți faci datoria de mulți ani. În noțiunile oamenilor, această schimbare nu înseamnă în niciun caz coborâre, ci mai degrabă înălțare, a face aceste lucruri mai înalte și mai bune decât erau înainte. Adică, indiferent în ce etapă se află lucrarea lui Dumnezeu sau ce metodă folosește El pentru a o realiza, lucrarea Lui nu schimbă calibrul inerent, capacitățile de lucru, instinctele, personalitatea oamenilor și așa mai departe. Așadar, dacă ai un calibru slab și nu ai în prezent calibrul necesar pentru a fi conducător sau lucrător ori pentru a fi supraveghetor al unui anumit aspect al lucrării, nu-l vei avea nici în 20 sau 30 de ani de acum înainte; și chiar dacă vei fi mântuit în cele din urmă deoarece urmărești adevărul, tot nu-l vei avea. Calibrul tău nu se va schimba. Se vor schimba atunci instinctele tale? Toți experimentează nașterea, îmbătrânirea, boala și moartea și, când se confruntă cu evenimente

majore, devin agitați, speriați, îngroziți și așa mai departe – nici aceste instincte nu se vor schimba. De exemplu, când aud un zgomot deosebit de puternic, toți oamenii își acoperă capetele și se ascund într-un loc sigur – acesta este instinctul. Când atingi cu mâna o flacără sau altceva fierbinte, o retragi instinctiv sau, când auzi o veste proastă, simți un fior în sinea ta și ești îngrozit. Când te confrunți cu un pericol, primul tău gând va fi în mod instinctiv: „Sunt în siguranță? Pericolul se apropie de mine?” Acesta este instinctul. De asemenea, când cineva este pe cale să te lovească, te ferești în mod instinctiv pentru a te proteja; când îți intră praf sau apă în ochi, îi închizi instinctiv, iar când ai o durere de dinți, atingi frecvent dintele cu mâna. Vei avea instinctiv un reflex natural, vei avea o anumită manifestare sau vei acționa în mod instinctiv. Oamenii se nasc cu aceste reacții instinctive. Nimeni nu le poate înlătura și nici Dumnezeu nu le va schimba. Aceste reacții instinctive au fost create de Dumnezeu pentru oameni când i-a creat și sunt menite să-i protejeze. Sunt ceva ce oamenii creați trebuie să aibă. Dumnezeu nu va înlătura aceste instincte și nici tu nu le vei pierde din cauză că urmărești adevărul. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că nu se va întâmpla să nu te temi când este un incendiu sau să nu simți că te arzi când pui mâna într-o tigaie cu ulei încins din motiv că urmărești adevărul, că ai înțeles multe adevăruri și te supui cu adevărat lui Dumnezeu – aceasta este o imposibilitate. Ce ai crede dacă cineva ar da o astfel de mărturie? L-ai invidia și l-ai admira? Cum ai evalua și caracteriza acest lucru? Cel puțin, acesta este un fenomen supranatural și Dumnezeu nu l-ar înfăptui. În ceea ce privește instinctele pe care Dumnezeu le-a creat pentru omenire, El nu-ți va înlătura aceste instincte fiindcă urmărești adevărul, nici nu le va transforma în puteri supranaturale. De pildă, să spunem că te afli într-un loc întunecat și nu poți vedea nimic; vei întinde instinctiv mâinile pentru a atinge lucrurile din preajma ta și îți vei ciuli urechile pentru a

asculta cu atenție și a distinge sunetele din jurul tău, înaintând instinctiv pe bâjbâite. Nu-ți vei transcende trupul fiindcă urmărești adevărul – nu se va întâmpla ca, pe măsură ce devine mai întuneric, ochii tăi să perceapă cu atât mai multă lumină, să vezi cu atât mai clar lucrurile și să-ți fie cu atât mai ușor să te orientezi – acest lucru este supranatural și este ceva ce Dumnezeu nu face. Chiar dacă ai înțeles multe adevăruri și ești capabil să te supui adevărului și să-l pui în practică, dacă instinctele tale în această privință pot rămâne la fel și nu regresează, atunci este deja grozav, însă tu vrei ca ele să devină supranaturale – este imposibil! În plus, nici capacitatea cuiva de a privi și de a gestiona lucrurile și nici capacitatea sa de a rezolva problemele nu sunt ceea ce intenționează Dumnezeu să schimbe prin lucrarea Sa. Capacitatea unei persoane de a gestiona lucrurile depinde într-o privință de calibrul său și, în altă privință, de IQ-ul său înnăscut, iar IQ-ul îi include înzestrările. Unii oameni sunt din naștere deosebit de dotați cu anumite abilități și înzestrări de gestionare a chestiunilor externe, adică au o gândire solidă și se pricep la socializare, se nasc cu o abilitate socială specială și știu să interacționeze cu ceilalți, să privească lucrurile și să se ocupe de anumite chestiuni. În mintea lor, au procese de gândire deosebit de clare când vine vorba de tot felul de lucruri, acestea fiind și foarte logice. Când privesc ceva, pot pricepe miezul problemei, fără nicio abatere sau absurditate, și pot gestiona problemele într-o manieră relativ precisă. Persoanele de acest tip au capacitatea de a se ocupa de chestiuni. Unii nu se nasc cu această capacitate, plăcându-le pur și simplu să citească, să planteze flori și iarbă, să crească păsări și așa mai departe. Cum se numește asta? Se numește a avea un mod de viață rafinat și relaxat. Aceștia sunt oameni care urmăresc eleganța și rafinamentul. Nu se pricep să socializeze sau să gestioneze chestiuni externe, nu au această capacitate. Când sunt nevoiți să iasă și să se ocupe de treburi, să consulte un avocat sau să interacționeze cu o persoană

importantă, devin de-a dreptul timizi și speriați și nu îndrăznesc să privească acea persoană în ochi, iar când sunt întrebați ceva, ezită și nu știu ce să spună. Sunt inutili, nu-i așa? Când oamenii de acest tip nu se confruntă cu nicio problemă, se pricep foarte bine să se laude, spunând: „Am făcut cutare lucru, am avut un trecut ilustru, am interacționat pe vremuri cu respectivii oameni și am cunoscut cutare celebrități…” Cu toate acestea, când sunt într-adevăr trimiși să se ocupe de ceva, dispar fără urmă. Se dovedește că singurul lucru de care sunt capabili este să se laude și nu au niciun talent sau cunoștințe reale, nici capacitatea de a se ocupa de treburi. Faptul că cineva nu se pricepe să gestioneze chestiuni se poate schimba prin urmărirea adevărului? Din păcate, nu, nu se poate. Să ne uităm la acei indivizi care au personalități introvertite și se tem încă din copilărie să dea ochii cu alți oameni. La vârsta de douăzeci sau treizeci de ani, încă sunt foarte agitați când vorbesc cu alții sau se ocupă de chestiuni care implică interacțiunea cu oamenii. Când ajung de vârstă mijlocie, încă sunt timizi și se înroșesc atunci când vorbesc în fața unei mulțimi. Astfel de oameni nu vor fi niciodată în viața lor capabili să înfrunte restul lumii. Alții sunt diferiți, adică le place să converseze și să interacționeze cu oamenii încă de când erau adolescenți. Indiferent cu ce persoană importantă interacționează, nu se simt speriați și, indiferent ce fac, nu devin anxioși sau panicați. Sunt isteți și, prin urmare, nu suferă de trac. Cu cât sunt prezenți mai mulți oameni, cu atât devin mai fericiți și mai energici și cu atât doresc mai mult să se desfășoare. Se pot schimba personalitatea și capacitatea cuiva de a gestiona chestiuni prin faptul că acesta experimentează lucrarea lui Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu nu schimbă aceste lucruri la oameni. Unii știu că slaba lor capacitate de a gestiona chestiuni este un defect al umanității lor, așa că lucrează din greu pentru a-l depăși. Este posibil, când ajung la vârsta mijlocie sau la bătrânețe, după ce experimentează decenii de călire și

după ce acumulează o vastă experiență, să reușească cu greu să facă față unor chestiuni urgente; dar tot nu vor avea capacitatea de a se ocupa de chestiuni critice, de viață și de moarte. În special, există unii oameni care nu se pot ocupa singuri de nimic când ajung la bătrânețe; transformă într-un haos complet orice încearcă să gestioneze – pur și simplu nu pot face față – și nici măcar nu-și pot asuma povara de a se ocupa de treburile propriei familii. Și ce fac? În unele cazuri, copiii lor au capacitatea de a se ocupa de chestiuni, prin urmare acești oameni își lasă copiii să-i ajute, în timp ce ei se bucură de lucrurile care au fost deja făcute pentru ei. Își spun: „Am adus o contribuție, am capacitatea de a mă ocupa de treburi", dar, de fapt, nu au această capacitate. Copiii lor, acum adulți și capabili să preia conducerea, au fost cei care și-au asumat aceste treburi. Este posibil ca acești oameni să nu fie acum la fel de neliniștiți și de temători să se ocupe de lucruri pe cât erau în tinerețe, dar asta nu înseamnă că abilitatea lor de a gestiona chestiuni s-a schimbat sau s-a îmbunătățit. Ce înseamnă? Înseamnă că sunt mai în vârstă, au căpătat experiență și nu se mai tem de lucruri. La ce se referă sintagma „nu se mai tem de lucruri"? La faptul că sunt capabili să privească problemele cu mai multă deschidere deoarece au experimentat o mulțime de lucruri și și-au dat seama de tiparele lucrurilor, așa încât, dacă într-adevăr se confruntă cu un mic pericol, nu se vor teme și își vor spune: „Ei bine, aici sunt. Dacă vrei bani, nu am deloc; dacă vrei să-mi iei viața, atunci ia-o – fă ce vrei!" Au făcut asemenea oameni vreun progres? Nu au făcut absolut niciun progres – încă sunt destul de neglijenți și confuzi când vine vorba de gestionarea lucrurilor. Sunt la fel de imprudenți și de nerăbdători ca înainte. Nu au reușit să ducă lucrurile la bun sfârșit înainte și nu s-au schimbat deloc nici măcar acum. Pur și simplu așa sunt ei. Spuneți-Mi, nu așa stau lucrurile cu adevărat? (Ba da.)

Există oameni de toate vârstele printre voi. Până acum, ai experimentat vreodată ceva special – pe parcursul urmăririi adevărului, s-a schimbat complet calibrul tău și a devenit mult mai bun decât înainte ori s-au schimbat instinctele tale? Ai avut vreodată o astfel de experiență? (Nu.) Ei bine, atunci, a spus cineva vreodată: „Pe vremuri eram destul de inutil. Nu eram elocvent, nu aveam abilități sau aptitudini, nici abilități sociale. Acum că am acceptat lucrarea lui Dumnezeu, sunt capabil să vorbesc elocvent, am abilități sociale și, când vine vorba de gestionarea lucrurilor, sunt inteligent, mă pricep și știu să mă ocup de lucruri”? A avut cineva o astfel de experiență? (Nu.) Unii spun: „Deși acele lucruri nu mi s-au întâmplat, în timp ce experimentez lucrarea lui Dumnezeu după ce am ajuns să cred în El, simt că personalitatea mea s-a schimbat. Obișnuiam să vorbesc lent și toată lumea îmi spunea «gură-cască». Am avut și altă poreclă, «mototol». De când am început să cred în Dumnezeu, reacțiile mele au devenit mai rapide decât înainte și vorbesc și acționez mai repede. În plus, mă ocup de lucruri mai rapid și mai eficient.” Se întâmplă astfel de lucruri? (Nu.) Există un caz în care ar putea fi posibil. De exemplu, când unii oameni învață o limbă străină și încep să o practice, vorbesc foarte lent, rostind cuvânt cu cuvânt. Alții cred că acești oameni s-ar putea să vorbească atât de lent pentru că au un temperament încet din naștere. După trei sau cinci ani, datorită faptului că intră frecvent în contact cu vorbitori ai acelei limbi străine, acești oameni ajung să o vorbească foarte fluent, la fel de repede ca în limba lor maternă, iar alții, care nu-și dau seama, cred: „Personalitatea acelui individ s-a schimbat. Obișnuia să vorbească lent și oamenii nu aveau răbdare în timp ce-l ascultau, dar acum vorbește foarte fluent – a devenit o persoană energică. Din felul direct și clar în care vorbește, îți poți da seama că se ocupă de chestiuni cu promptitudine și are o personalitate bună.” În acest caz, a existat o schimbare în personalitatea lui? (Nu.) De fapt, acesta

este un tipar normal. Este procesul de progres normal în învățarea unui tip de profesie – nu este un proces de schimbare a personalității. Fie că este vorba de calibru, abilitate și instincte, fie de personalitate, obiceiuri, interese și hobby-uri, aceste aspecte nu sunt lucruri pe care Dumnezeu dorește să le schimbe prin lucrarea Sa. Dacă tu crezi întotdeauna că obiectivul faptului că Dumnezeu lucrează și vorbește pentru a le furniza oamenilor adevărul este de a schimba toate aceste calități înnăscute ale oamenilor și crezi că numai atunci cineva poate fi considerat o persoană complet renăscută, cu adevărat nouă, așa cum spune Dumnezeu, te înșeli amarnic. Aceasta este o noțiune și o închipuire umană. După ce înțelegi acest lucru, ar trebui să renunți la astfel de noțiuni, închipuiri, supoziții sau sentimente. Cu alte cuvinte, în procesul de urmărire a adevărului, nu ar trebui să te bazezi întotdeauna pe sentimente sau presupuneri pentru a rezuma aceste lucruri: „Mi s-a îmbunătățit calibrul? Mi s-au schimbat instinctele? Personalitatea mea este încă la fel de rea ca înainte? Mi s-au schimbat tiparele vieții?" Nu chibzui la acestea; o astfel de chibzuință este inutilă, deoarece acestea nu sunt aspectele pe care Dumnezeu intenționează să le schimbe, iar cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu nu au vizat niciodată aceste lucruri. Lucrarea lui Dumnezeu nu a urmărit niciodată să schimbe calibrul, instinctele, personalitatea oamenilor și așa mai departe, iar Dumnezeu nu a vorbit niciodată cu obiectivul de a schimba aceste aspecte ale oamenilor. Implicația este că lucrarea lui Dumnezeu le furnizează oamenilor adevărul pe baza condițiilor lor inerente, cu obiectivul de a-i face să înțeleagă adevărul și apoi să-l accepte și să i se supună. Cu alte cuvinte, indiferent de tipul de calibru pe care îl ai și indiferent de personalitatea și instinctele tale, ceea ce vrea Dumnezeu să facă este să lucreze adevărul în tine, să îți schimbe vechile noțiuni și firile corupte, mai degrabă decât să-ți schimbe calibrul, instinctele și personalitatea inerente. Înțelegeți acum, nu-i

așa? Ce anume urmărește lucrarea lui Dumnezeu să schimbe? (Lucrarea lui Dumnezeu urmărește să schimbe vechile noțiuni și firi corupte din oameni.) Acum că înțelegeți acest adevăr, ar trebui să renunțați la acele închipuiri și noțiuni care sunt nerealiste și privesc lucruri supranaturale și să nu folosiți aceste noțiuni și închipuiri pentru a vă evalua sau pentru a emite pretenții de la voi înșivă. În schimb, ar trebui să cauți și să accepți adevărul pe baza diferitelor condiții inerente care ți-au fost date de Dumnezeu. Care este obiectivul final în toate acestea? Asta înseamnă că, pe baza condițiilor tale inerente, înțelegi adevărurile-principii, înțelegi fiecare adevăr-principiu care ar trebui practicat când te confrunți cu diversele situații pe care le întâlnești și poți privi oamenii și lucrurile – și te poți comporta și poți acționa – în conformitate cu aceste adevăruri-principii. A face acest lucru înseamnă să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu. Aceasta deoarece scopul cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu este cel de a lucra adevărurile în oameni, astfel încât să devină principiile și criteriile lor de practică, să devină bazele potrivit cărora privesc persoanele și lucrurile, se comportă și acționează și să devină viața lor, nefiind cel de a transforma oamenii în supraoameni sau în oameni cu puteri supranaturale. La ce Mă refer când spun „supraoameni” și „oameni cu puteri supranaturale”? La capacitatea de a-și depăși instinctele, sfera propriei abilități, calibrul și chiar genul, fiind capabili să trăiască dincolo de genul lor – nu sunt acestea puteri supranaturale? (Ba da.) De pildă, unii oameni pot vorbi câteva sau chiar peste zece limbi fără să facă studii lingvistice de specialitate. Este ceva supranatural? (Da.) Această capacitate supranaturală depășește calibrul, capacitatea și instinctul uman, nu-i așa? (Da.) În plus, când vorbesc în diverse limbi, pot chiar să folosească în mod flexibil diferite voci masculine și feminine. Nu este supranatural într-o măsură și mai mare? (Ba da.) Indiferent câte limbi vorbesc, nu le confundă și nu se simt obosiți, indiferent de cât timp vorbesc

și, chiar dacă nu beau apă, nu le este sete. În plus, cu cât vorbesc mai mult, cu atât ochii lor devin mai strălucitori, cu atât fața lor strălucește mai mult și radiază lumină. Nu este supranatural? (Ba da.) Chiar dacă sunt împușcați în timp ce vorbesc, sunt în regulă și continuă să vorbească. Este supranatural într-o măsură și mai mare, nu-i așa? (Da.) Când văd glonțul, nici măcar nu încearcă să se ferească de el, ci îl înfruntă direct. Glonțul le trece prin piept, dar ei rămân fermi și nu se clatină. Nu sunt afectați în niciun mod și nu le clintește nici măcar un fir de păr. Înseamnă că transcend instinctul, nu-i așa? (Da.) Toate aceste fenomene transcend instinctul uman. Cel mai grav lucru dintre toate este faptul că au devenit persoane neobișnuite, adică persoane diferite de oamenii de rând, care transcend calibrul și abilitățile oamenilor normali și care transcend și instinctele oamenilor normali. Manifestările lor în toate privințele sunt diferite de cele ale oamenilor de rând, fiind de-a dreptul supranaturale. Acest lucru prevestește necazuri. Mai sunt persoane normale? (Nu.) Atunci ce sunt? (Un spirit rău.) Sunt un spirit rău. Vreți să urmăriți acest lucru? (Nu.) Niciunul dintre voi nu vrea, deci credeți că lucrarea lui Dumnezeu ar schimba oamenii în această măsură? Este menită lucrarea Lui să-i transforme pe indivizi în oameni neobișnuiți? (Nu.) Are drept scop să accepți adevărul și să experimentezi mediile pe care Dumnezeu ți le-a pregătit în sfera umanității normale, astfel încât, de aici, să poți înțelege intențiile minuțioase cu care Își face lucrarea sau neajunsurile și deficiențele tale ori firile tale corupte și apoi, pe baza acestei înțelegeri, să cauți adevărul și să-l pui în practică, ajungând treptat să intri în adevăr – acest proces este lent și nu este deloc supranatural. Când sunt negativi, unor oameni le place să spună: „Ce am câștigat crezând în Dumnezeu atât de mulți ani?” Spui că nu ai câștigat nimic, dar ar trebui să te gândești cu atenție la următoarele. Întrucât crezi în Dumnezeu de atâția ani, ai acum o viziune clară despre multe lucruri? Este adevărat că te simți

tot mai liniștit și mai ancorat, simțind tot mai mult că aceasta este calea corectă în viață cu cât crezi mai mult timp? Dacă simți așa, înseamnă că într-adevăr ai câștigat ceva. Deși nu ai câștigat niciun lucru material, deși nu ai câștigat bani, statut, faimă, câștig – lucruri pe care poți să le ții în mână sau să le vezi cu ochii – ai înțeles totuși unele adevăruri în inima ta. Ai dobândit o oarecare înțelegere a existenței reale a lui Dumnezeu și a suveranității Sale asupra tuturor lucrurilor. În plus, ai înțeles și intențiile lui Dumnezeu și cerințele Sale pentru oameni și știi ce este o ființă creată și ce datorie ar trebui să faci. Și dacă nu ți s-ar permite în momentul de față să faci o datorie, ai fi îndurerat și ai simți că viața ta este goală. Nu arată toate acestea că ai obținut deja câștiguri din credința în Dumnezeu? Ceea ce ai câștigat valorează mai mult decât orice lucru material. Acestea sunt efectele pe care le obține lucrarea lui Dumnezeu asupra oamenilor. El nu intenționează să le dea oamenilor posibilitatea de a trece prin niște schimbări supranaturale, nerealiste, care transcend umanitatea, instinctele umane sau nevoile normale și manifestările normale ale trupului. În schimb, intenționează să le dea posibilitatea de a experimenta tot felul de medii în sfera umanității normale și, pe parcursul acestui proces, să capete progresiv și încet tot felul de înțelegeri și experiențe. Pe scurt, pe parcursul acestui proces progresiv și lent, gândurile și noțiunile oamenilor se schimbă puțin câte puțin, perspectivele din care privesc persoanele și lucrurile sunt schimbate, modurile lor de a trata tot felul de persoane, evenimente și lucruri, precum și opiniile lor despre acestea sunt schimbate, unele dintre firile lor corupte nu mai sunt la fel de evidente ca înainte, iar conștiința și rațiunea lor sunt restabilite într-o oarecare măsură. Ei obțin aceste câștiguri reale, în loc de acele lucruri nerealiste, iluzorii, deșarte, goale sau chiar supranaturale.

Dumnezeu realizează lucrarea de mântuire a omenirii în mod treptat și, desigur, există un alt principiu fundamental, și anume că, în timp ce-Și realizează lucrarea, Dumnezeu lasă lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Acest principiu de a „lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc" poate fi întrucâtva dificil de înțeles de către oameni. Ce înseamnă că lasă lucrurile să-și urmeze cursul firesc? Înseamnă că, indiferent dacă lucrează asupra oamenilor sau le vorbește, Dumnezeu nu forțează niciodată pe nimeni să facă lucruri. Dumnezeu pregătește medii pentru tine și îți oferă adevărul, așa cum face și pentru alți oameni. În ceea ce privește modul în care ar trebui să privești și să înțelegi mediile pe care le pregătește, precum și punctul de vedere și atitudinea cu care ar trebui să le abordezi, Dumnezeu are cuvinte explicite și ți-a zis adevăruri-principii clare. Cât despre modul în care le abordezi, aceasta este la libera ta alegere. Poți alege să accepți adevărul și să te cunoști pe tine însuți sau să respingi adevărul; poți alege să accepți să fii dezvăluit de către mediile pe care le orchestrează Dumnezeu sau să ignori lucrarea Sa – ai libertatea de a alege, ești liber să alegi. De pildă, când vine vorba de datoria pe care se cuvine să o faci, poți alege să o faci din toată inima și cu toată puterea sau să o faci cu o atitudine superficială. Acest lucru se bazează în întregime pe alegerea ta personală și, desigur, se bazează și pe calibrul, abilitățile, instinctele tale și așa mai departe. Dumnezeu nu face o lucrare suplimentară – altfel spus, în circumstanțe normale, Dumnezeu nu face o lucrare suplimentară de îndemnare sau de constrângere. Ce înseamnă asta? Înseamnă că Dumnezeu pregătește medii pentru tine – este întocmai ca și cum ar pregăti un ospăț pentru tine, cu mâncăruri calde și reci, orez și supă, fructe, băuturi și așa mai departe, iar când vine vorba să alegi, Dumnezeu îți dă libertate – indiferent ce alegi, ai libertatea de a proceda așa, iar Dumnezeu nu intervine, ci doar Se axează pe exprimarea adevărului pentru a-i aproviziona

pe oameni. Unii doar aruncă o privire în treacăt asupra ospățului, fără să guste și ei pentru a vedea cum sunt, de fapt, mâncărurile delicioase. Doar comentează despre ospăț, rostesc niște doctrine și apoi pleacă. Alții aleg doar să se uite la ospăț, îi ignoră mâncărurile delicioase și pleacă fără să aibă vreo atitudine sau vreo opinie. Sunt și alții care au gustat personal și au experimentat mâncărurile delicioase și, de asemenea, au învățat cum să gătească unul dintre preparatele gustoase. În mediul pregătit de Dumnezeu, indiferent care este atitudinea ta – fie de a-l primi, fie de a-l respinge și tăgădui sau de a-l disprețui și a fi ostil față de el și așa mai departe, toate acestea sunt atitudini în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu. Cum abordează și cum gestionează Dumnezeu diversele atitudini ale oamenilor? După ce le-a oferit un număr mare de adevăruri, atitudinea lui Dumnezeu față de oameni este doar de a urmări și de a ține evidența. Cât despre ceea ce aleg oamenii sau care este atitudinea lor, Dumnezeu nu intervine – această chestiune nu are nicio legătură cu El. Atunci, cu ce are legătură această chestiune? Are legătură cu calea pe care o alegi, cu ceea ce câștigi în cele din urmă și cu finalul tău ultim. În această chestiune, Dumnezeu nu face o lucrare suplimentară, de facilitare, îndeplinind doar responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinească. După ce ți-a oferit adevărul și ți-a spus principiile pentru tratarea tuturor tipurilor de persoane, evenimente și lucruri, ar putea, de asemenea, să pregătească medii pentru tine. Însă Dumnezeu nu intervine în legătură cu alegerile finale exacte pe care le faci sau cu tipul de cale pe care mergi – te lasă să alegi singur. Dacă ești ales drept conducător sau lucrător, de exemplu, poți opta să acționezi conform adevărurilor-principii și rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu sau să acționezi în mod arbitrar și nechibzuit, conform propriilor preferințe. Dacă alegi să gestionezi totul conform adevărurilor-principii și să-ți faci datoria conform rânduielilor de lucru, Dumnezeu va observa și va ține o evidență a

acestui lucru și, în cele din urmă, vei dobândi adevărul și te vei supune lui Dumnezeu – acesta este un final. Dacă faci lucrurile conform propriei voințe și acționezi în mod arbitrar și nechibzuit, încălcând rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu și adevărurile-principii, și aceasta este o alegere și reprezintă calea pe care mergi, iar Dumnezeu va observa și va ține în mod similar o evidență a acestui lucru și, desigur, este de la sine înțeles care va fi finalul tău. Dacă ai dobândit adevărul și viața, aceasta îți va permite să obții și aprobarea lui Dumnezeu și să-ți asiguri o destinație bună.

E. Noțiunile și închipuirile oamenilor privind suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu

Oamenii cred că lucrarea lui Dumnezeu include orchestrările și rânduielile Sale. Așadar, care sunt orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu în noțiunile și închipuirile oamenilor? Sunt un fel de manipulare, cu alte cuvinte, Dumnezeu îi acoperă în secret pe oameni într-o plasă mare, manipulând toate comportamentele lor și mediile în care se află și monitorizând tot ce fac. Acestea sunt noțiuni și închipuiri pe care le au oamenii, nu-i așa? (Așa e.) În consecință, ei încep să se ferească de Dumnezeu și sunt înfricoșați de El în inimile lor, iar acest lucru este cauzat de noțiunile și închipuirile lor despre orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Faptul că sunt înfricoșați și se feresc în acest fel nu este o supunere și o frică adevărată de Dumnezeu, ci este mai degrabă o formă de răzvrătire și împotrivire. Oamenii cred că Dumnezeu este omnipotent și omniprezent și că, orice ar face, expresia „Când un om acționează, Cerurile privesc” este adevărată. Ei cred că Dumnezeu îi veghează și are grijă de ei în permanență, cu scopul de a le ține în frâu inimile, mâinile și picioarele, nedându-le libertatea de a alege și forțându-i să practice adevărul, să-și

schimbe gândurile și opiniile și să facă lucrurile conform dorințelor lui Dumnezeu. Toate acestea sunt noțiuni umane. Strict vorbind, ele constituie un fel de blasfemie împotriva Lui. De fapt, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să-i forțeze, să-i încătușeze sau să-i manipuleze pe oameni. Dumnezeu nu-i constrânge și nu-i silește niciodată și cu atât mai puțin îi forțează pe oameni. Ceea ce le dă oamenilor este o vastă libertate – le dă posibilitatea de a alege calea pe care ar trebui să meargă. Chiar dacă te afli în casa lui Dumnezeu și chiar dacă ești predestinat și ales de Dumnezeu, ești cu toate acestea liber. Poți alege să respingi diversele cerințe și rânduieli ale Sale sau să le accepți; Dumnezeu îți dă șansa de a alege liber. Dar indiferent ce alegi, cum acționezi sau care este punctul tău de vedere în gestionarea unei chestiuni cu care te confrunți sau ce mijloace și metode utilizezi până la urmă pentru a o rezolva, trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale. Finalul tău ultim nu se bazează pe judecățile și definițiile tale personale, ci Dumnezeu îți ține, în schimb, evidența. După ce a exprimat un număr mare de adevăruri și după ce oamenii au auzit acest număr mare de adevăruri, Dumnezeu va evalua cu strictețe faptele bune și cele rele ale fiecărei persoane și va determina finalul ultim al fiecăreia pe baza spuselor Sale, a cerințelor Sale și a principiilor pe care le-a formulat pentru oameni. În această chestiune, scrutarea lui Dumnezeu și orchestrările și rânduielile Sale nu înseamnă că îi manipulează sau îi încătușează pe oameni – ești liber. Nu este nevoie să te ferești de Dumnezeu, nici să simți frică sau neliniște. Ești o persoană liberă de la început și până la sfârșit. Dumnezeu îți oferă un mediu liber, voința de a face alegeri libere și spațiul de a alege liber, permițându-ți să alegi pe cont propriu și orice final la care vei ajunge este determinat în întregime de calea pe care o alegi. Este corect, nu-i așa? (Da.) Dacă, în cele din urmă, ești mântuit și ești o persoană care se supune lui Dumnezeu și este compatibilă

cu El, o persoană care este acceptată de Dumnezeu, asta este ceea ce primești datorită alegerilor tale corecte; dacă, în cele din urmă, nu ești mântuit, nu ești în stare să fii compatibil cu Dumnezeu, nu ești câștigat de Dumnezeu și nu ești o persoană acceptată de El, și asta se datorează propriilor alegeri. Prin urmare, în lucrarea Sa, Dumnezeu le oferă oamenilor mult spațiu pentru a alege și, de asemenea, le oferă libertate deplină. Aceasta deoarece Dumnezeu folosește adevărul pentru a evalua toate persoanele, evenimentele și lucrurile, inclusiv finalurile și destinațiile oamenilor. Finalurile și destinațiile oamenilor sunt, de asemenea, determinate folosind adevărul – acesta este principiul lucrării lui Dumnezeu, care nu se va schimba în veci. Dumnezeu nu te va accepta, nu-ți va arăta har și nu-ți va permite să fii mântuit deoarece ești înfricoșat de El, te ferești de El și mergi timid și servil până la capătul drumului; nici nu-ți va permite să fii mântuit în cele din urmă datorită oricărei contribuții pe care ai adus-o. Cu alte cuvinte, nu vor exista excepții în care cineva ajunge să aibă un final sau o destinație bună pe care nu o merită – finalul pe care ajunge să-l aibă fiecare persoană este determinat de calea pe care o alege aceasta. Îți voi da un exemplu. Să spunem că Dumnezeu îți pregătește un mediu, iar în acest mediu ceea ce se cuvine să faci este să reflectezi asupra propriilor fărădelegi și să le cunoști și să ajungi să-ți cunoști firile corupte, gândurile și opiniile false, deficiențele și neajunsurile sau unele dintre înțelegerile tale greșite și plângerile față de Dumnezeu. În plus, s-ar cuveni să nu mai inventezi scuze sau să oferi argumente viclene pentru a-ți lua apărarea și, în schimb, să fii capabil să te supui, să cauți adevărurile corespunzătoare pentru a-ți schimba situația actuală, să accepți adevărul în sinea ta și apoi să acționezi în conformitate cu adevărurile-principii. Procedând astfel, vei obține efectul dorit. Când ți se vor întâmpla din nou lucruri similare, vei practica în mod firesc conform adevărurilor-principii și

nu va fi nevoie ca Dumnezeu să pregătească medii speciale care să te ajute. Este ceva ce oamenii pot înfăptui și, dacă îl pot înfăptui, Dumnezeu nu va face o lucrare inutilă. Dar când vine vorba de cei care nu urmăresc adevărul, atitudinea lui Dumnezeu este diferită. Unii oameni nu caută adevărul și nu reflectează asupra propriei persoane când li se întâmplă lucruri, ci continuă în schimb doar să fie negativi și să se văicărească, plângându-se de Dumnezeu și de alți oameni. Nu doar că ajung să aibă noțiuni despre Dumnezeu, dar Îl și judecă. Dacă cineva îi emondează și îi dă în vileag, vor găsi scuze pentru a se justifica și, de asemenea, pot să devină pasivi și delăsători în lucrarea lor sau chiar să submineze lucrurile. Astfel de oameni nu pot fi răscumpărați și sunt cei pe care Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge. Dacă ești întrucâtva interesat de adevăr în timp ce crezi în Dumnezeu, ești dispus să asculți predici și să te străduiești să obții adevărul și ai într-o mică măsură o atitudine pozitivă, atunci Dumnezeu îți va scruta inima și te va mișca puțin atunci când cauți adevărul, apoi va scruta dacă ești capabil să practici adevărul. Dar dacă alegi să fii negativ și delăsător în lucrarea ta, să-ți găsești scuze și să te justifici, să faci scandal peste tot și nu alegi să te cunoști pe tine însuți sau să te căiești, ce va face Dumnezeu și cum te va trata El? Dumnezeu doar va observa în liniște ce schimbări se produc. Nu te va mișca, nici nu te va îndemna să citești cuvintele Sale și să cauți adevărul. Dumnezeu nu Se va implica și nu va interveni – te va lăsa să te dai în spectacol după pofta inimii. Când conștiința ta se va trezi și te vei gândi: „N-ar fi trebuit să fac asta” sau când vei auzi ocazional o mărturie bazată pe experiență care seamănă cu situația ta actuală și vei afla cum a acționat persoana respectivă, apoi vei simți deodată că ai făcut ceva inadecvat, irațional și indecent și va exista o durere subtilă în inima ta, din acel moment înainte nu vei mai fi negativ sau slab și îți va fi jenă să deschizi gura pentru a te justifica, iar ideile sau acțiunile tale care tulbură și

subminează lucrurile vor deveni tot mai puține la număr și din ce în ce mai puțin grave. Indiferent cât de mult va evolua în cele din urmă această situație, în orice caz, este în întregime comportamentul tău. Dumnezeu doar urmărește în secret și în tăcere, cu scopul de a găsi dovezi conform cărora să te evalueze în cele din urmă. La fel s-a întâmplat când orașul Ninive era pe cale să fie distrus, iar Dumnezeu doar l-a trimis pe Iona să le transmită ninivitenilor un mesaj. Dumnezeu nu i-a mișcat să-și mărturisească păcatele, să se căiască sau să-și înțeleagă problemele – nu a făcut aceste lucruri. Doar l-a trimis pe Iona să transmită mesajul și, totodată, a observat în secret pentru a vedea ce serie de răspunsuri și acțiuni au întreprins la auzul acestei înștiințări, care sunt planurile tuturor diverșilor oameni, de la cel mai înalt nivel până la cel mai neînsemnat, și care sunt atitudinile lor față de această înștiințare a lui Dumnezeu. Tot ce a făcut a fost să observe în secret. Ce înseamnă să „observe”? Înseamnă că Dumnezeu urmărește, ca un spectator, evoluția lucrurilor și direcția în care se schimbă lucrurile, fără a interveni în niciun fel. În afară de faptul că l-a trimis pe Iona să transmită acele câteva afirmații, Dumnezeu nu a făcut o lucrare suplimentară, nici nu a făcut lucrarea de a-i îndemna pe oameni și, cu atât mai mult, nu au existat cuvinte suplimentare de transmis, ci doar acele câteva afirmații rostite de Iona. Desigur, principiile lucrării lui Dumnezeu asupra oamenilor de astăzi rămân neschimbate – El încă lucrează în acest mod și aceasta e atitudinea Lui față de omenire de la început și până la sfârșit. Fie că vrea să schimbe pe cineva sau să realizeze ceva asupra unei persoane, atitudinea, principiile și metodele lui Dumnezeu în lucrarea Sa nu se schimbă. De ce? Dumnezeu a creat oameni vii, ființe umane create cu liber arbitru, nu mașinării sau marionete. Când Dumnezeu exprimă adevărul sau dorește să realizeze ceva, deseori pregătește mai întâi un mediu care să le permită să caute să-I înțeleagă intențiile și, uneori, le va spune direct oamenilor care sunt

intențiile și cerințele Sale; restul depinde de oameni să ia decizii pe baza liberului lor arbitru și de diversele lor condiții. Aceasta a fost atitudinea lui Dumnezeu față de niniviteni, iar atitudinea Lui față de oamenii pe care vrea să-i mântuiască acum rămâne neschimbată. Principiile lucrării lui Dumnezeu nu s-au schimbat; El lucrează mereu în acest fel, iar principiile lucrării Sale asupra ființelor umane pe care le-a creat sunt mereu astfel. După ce i-a înștiințat pe locuitorii din Ninive, Iona a căutat un loc unde să se răcorească și i-a privit de pe margine pe locuitorii orașului pentru a vedea ce fel de unde de șoc și ce activitate vor fi stârnite printre niniviteni odată ce mesajul lui Dumnezeu a fost transmis în întregul oraș și toată lumea a aflat vestea că Dumnezeu urma să distrugă Ninive – nu a făcut decât să observe. Desigur, această observare a durat ceva timp și, pe durata acesteia, Dumnezeu a urmărit schimbările din toate aceste lucruri. Dacă lucrurile ar evolua într-o direcție bună, atunci, desigur că Dumnezeu ar fi încântat; dacă lucrurile ar evolua într-o direcție rea, S-ar putea întrista, dar asta ar depinde de situație. S-ar întrista pentru că ființele umane au fost create de Dumnezeu și El Se întristează când ființele umane se confruntă cu distrugerea sau când o viață este pe cale să se piardă. Însă, când se confruntă cu oameni corupți care sunt atât de amorțiți, neghiobi și răzvrătiți, Dumnezeu nu Se întristează. El va face ceea ce ar trebui să facă în conformitate cu planul Său inițial, cu modurile în care lucrează și cu modurile și principiile în care Se ocupă de ființele create. Nu există sentimente sau emoții umane aici, doar principiile și criteriile Creatorului pentru înfăptuirea lucrurilor. Așadar, în această privință, oamenii ar trebui să renunțe la noțiunile proprii și să priceapă cu exactitate atitudinea și metodele lui Dumnezeu de a trata oamenii, în loc să folosească obtuzitatea ființelor umane create pentru a face speculații și presupuneri despre gândurile și ideile Sale. Dumnezeu lucrează asupra ta, pregătind medii

pentru tine și rânduind persoane, evenimente și lucruri care să te instruiască și să-ți dea posibilitatea să practici și vrea să lucreze adevărul în tine – pe ce se bazează intenția inițială a lui Dumnezeu de a face lucrurile astfel? Se bazează pe principiul respectării și prețuirii vieții. Acesta nu este un sentiment pe care îl are Creatorul față de ființele umane create – Dumnezeu nu are sentimente. Principiul acestei intenții inițiale depășește sentimentele de rudenie trupească ale oamenilor și, desigur, nici nu este vreun fel de afecțiune – el ia naștere datorită principiului de a prețui și respecta viața. Unii oameni spun: „Este aceasta oare deschiderea minții lui Dumnezeu? Este acesta înaltul nivel al ființei Sale?" Credeți că așa este? (Nu.) Puteți folosi termenii „nivel al ființei" și „deschidere a minții" pentru a-i descrie pe oameni, dar nu-i aplicați în cazul lui Dumnezeu. Aceasta nu este nici deschidere a minții, nici un nivel al ființei. Într-o privință, se poate spune că este frumusețea Creatorului și, în altă privință, se poate spune și că este o revelație a identității și esenței lui Dumnezeu. El prețuiește și respectă viața oricărei ființe create, dar, pe baza acestei prețuiri și acestui respect, nu face compromisuri în privința principiilor Sale, iar aceste principii nu aparțin sentimentelor sau trupului. Cui aparțin ele? Sunt principii ale adevărului, care Îi aparțin doar lui Dumnezeu. Gândește-te la următoarele: dacă oamenii au copii, îi iubesc excesiv și au sentimente foarte profunde pentru ei. Ba chiar își doresc să-și poată legăna copiii în brațe și să stea cu ei toată ziua. Dumnezeu nu are asemenea sentimente sau afecțiune față de oameni. Din cauza legăturilor lor de sânge, oamenii ajung să aibă acele tipuri de sentimente față de copiii lor, iar acele tipuri de sentimente îi vor face să-și piardă rațiunea și principiile. Ele nu sunt dezvăluiri naturale sau normale ale umanității normale, nici nu sunt o manifestare a iubirii. Sunt pur și simplu sentimente și impulsivitate – sunt sentimente care provin din legăturile de sânge. Sentimentele nu sunt adevăruri și nu sunt ceea ce ar trebui să aibă

umanitatea normală; sunt lucruri negative. Dumnezeu nu iubește excesiv și nu răsfață omenirea. Care este atitudinea Lui față de omenire? Dumnezeu te-a ales și este responsabil pentru tine, lucrează asupra ta și plătește un preț pentru tine și rostește cuvinte pentru a te aproviziona cu adevărul și cu viața, pe baza principiului de a prețui viața oamenilor creați și de a respecta viața. Dar Dumnezeu nu lucrează așa cum își închipuie oamenii, adică agățându-Se strâns de tine sau, pentru a folosi un termen mai colocvial, șantajându-te. Nu este așa. Dumnezeu nu-i șantajează pe oameni; nu-i obligă niciodată să facă nimic. Pentru a obține binecuvântări, în credința lor în Dumnezeu, oamenii vor mereu să-L șantajeze pe Dumnezeu și să-L forțeze să le dea binecuvântări și, de asemenea, vor să se agațe de Dumnezeu și să-L șantajeze, astfel încât să-i lase să intre în Împărăția Cerurilor. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Dumnezeu nu te șantajează. Nu este bine să folosim acest termen colocvial de „șantaj”, dar este oarecum clar și ușor de înțeles de către oameni. Dumnezeu nu Se agață strâns de tine – ești liber. Dacă prețuiești toată această lucrare pe care o săvârșește Dumnezeu asupra ta deoarece te respectă, te prețuiește și îți prețuiește viața, nu ar trebui să alegi să te ferești de Dumnezeu, să ai înțelegeri greșite despre El, să te simți potrivnic față de El sau să-L respingi atunci când orchestrează și rânduiește orice mediu pentru tine. În schimb, ar trebui să faci ceea ce se cuvine să facă o ființă creată și să manifești atitudinea pe care o ființă creată se cuvine să o aibă față de Creator – supunere și acceptare. Nu-i așa? (Ba da.) Am avut acum părtășie în mod clar despre acest subiect.

Modul în care oamenii abordează lucrarea lui Dumnezeu a expus deja una dintre noțiunile și închipuirile lor. Care este această noțiune și închipuire? Oamenii interpretează orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu ca pe o manipulare și o controlare la care sunt supuși. Așa lucrează

Dumnezeu? (Nu.) În adâncul inimii lor, oamenii sunt înspăimântați în mod nedeslușit de Dumnezeu. La simpla Lui menționare, simt că este de temut și nu este încântător. Ei consideră că, dacă nu ascultă cuvintele Sale și nu se supun orchestrărilor și rânduielilor Sale, Dumnezeu Se va mânia pe ei până când Îi vor asculta cuvintele și se vor supune orchestrărilor și rânduielilor Sale și nu va renunța până când nu-i va face să fie compleți. Nu este aceasta o noțiune pe care o au oamenii? Ce-și închipuie ei că este Dumnezeu? Nu-și închipuie că este un dictator? Ei cred că trebuie să-I accepte conducerea și politicile, să fie respectuoși față de El, să facă tot ce le spune, crezând că nu pot vorbi despre El pe ascuns, că trebuie să accepte mediile pe care le pregătește pentru ei și că, dacă nu acceptă, vor fi pedepsiți și vor suferi pedeapsa. Chiar procedează Dumnezeu așa? (Nu.) Dumnezeu te respectă și Își asumă responsabilitatea pentru tine. El prețuiește viața ființelor umane create. Oamenii ar trebui să-și dea seama ce este bine pentru ei și să aprecieze bunătatea Lui. Dacă apreciezi bunătatea lui Dumnezeu, atunci ar trebui să accepți mediile pe care le pregătește El și să le accepți din partea Lui. Chiar dacă nu accepți adevărurile din acestea, nu înțelegi adevărurile-principii din acestea și nu înțelegi ce ar trebui să practici sau să schimbi, cel puțin nu ar trebui să te ferești de Dumnezeu sau să-L înțelegi greșit – asta ar trebui să reușești să faci. Chiar dacă nu câștigi nimic din aceste medii, nu interpreta greșit dorințele lui Dumnezeu. El nu caută să câștige nimic de la tine. Ești doar o minusculă ființă creată, ce ar putea căuta Dumnezeu să câștige de la tine? Viața ta și toate lucrurile de care te bucuri astăzi ți-au fost dăruite de Dumnezeu, la fel și puțina doctrină pe care o înțelegi. Liberul tău arbitru, calibrul, înzestrările, precum și abilitățile și aptitudinile tale, fie ele importante sau nesemnificative, toate ți-au fost dăruite de Dumnezeu. Ce poate căuta Dumnezeu să câștige de la tine? Dacă dobândește glorie după ce lucrează adevărul în tine, făcându-te să te supui Lui și să te temi de El,

iar tu crezi că asta caută Dumnezeu să câștige de la tine, nu cumva Îl judeci după propriile standarde abjecte? Este o blasfemie împotriva lui Dumnezeu, nu-i așa? (Da.) Ce glorie poate câștiga Dumnezeu de la oameni? În cele din urmă, oamenii sunt cei care obțin beneficii tangibile. Înainte de a se încheia lucrarea Sa, Dumnezeu a câștigat deja glorie, deoarece Dumnezeu Însuși este glorios – adevărul și autoritatea Lui sunt dovada înfrângerii Satanei, fiind realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Dumnezeu Însuși este glorios, așadar mai are El nevoie să câștige o brumă de glorie de la o ființă creată minusculă ca tine? Dumnezeu nu caută să câștige nimic de la oameni. În cazul în care caută să câștige ceva, este de a le da oamenilor posibilitatea de a-I îndeplini în cele din urmă cerințele conform planului Său de gestionare și, odată ce oamenii vor obține mântuirea și vor fi capabili să fie compatibili cu El, Dumnezeu Se va odihni atunci – datorită mântuirii rasei umane, Dumnezeu va reuși în schimb să Se odihnească – asta caută El să câștige. Așadar, nu sunt oamenii cei care obțin beneficii tangibile în cele din urmă? Vor dobândi adevărul, nu se vor mai simți pierduți în viață – vor avea o direcție și o cale – vor fi compatibili cu Dumnezeu și nu se vor mai răzvrăti împotriva Lui, nu vor mai fi luați prizonieri de nicio forță rea, vor fi adevărate ființe create și nu vor mai înfrunta moartea – ce mare cinste este aceasta! Cei care obțin cele mai mari beneficii tangibile sunt ființele umane, cei care acceptă lucrarea și mântuirea lui Dumnezeu. Am avut părtășie în mod clar despre acest aspect? Care sunt noțiunea și închipuirea oamenilor în această privință? (Ei interpretează orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu ca pe o manipulare și o controlare a oamenilor.) Dacă nu am avea părtășie despre asta, oamenii ar avea mereu în mintea lor unele gânduri și opinii pe care nu le-ar putea exprima sau care nu s-au transformat într-o teorie sistematică. Deși aceste lucruri nu-i constrâng când își îndeplinesc îndatoririle și nu le afectează viața de zi cu zi într-un mod evident, le

afectează grav urmărirea adevărului, atitudinea față de Dumnezeu și relația cu Dumnezeu. Prin urmare, acestea sunt lucruri la care oamenii trebuie să renunțe. Odată ce este rezolvată această problemă, vei fi renunțat la o barieră dintre tine și Dumnezeu și un tip de obstacol care îți stă în calea urmăririi adevărului va fi fost îndepărtat, astfel încât îți va fi mai ușor să urmărești adevărul. Când vor fi rezolvate dificultățile reale, barierele și obstacolele dintre tine și Dumnezeu vor fi reduse, așa încât vei fi în stare să-ți faci datoria și să practici adevărul cu mult mai multă ușurință. Este ca și cum ați merge pe un câmp de luptă – credeți că este mai bine să purtați o sarcină ușoară sau să purtați o povară grea când mergeți la luptă? Cum este mai comod? (Să mergem la luptă purtând o sarcină ușoară.) Ca să mergeți la luptă purtând o sarcină ușoară, este suficient să purtați o armă pe spate – este simplu și ușor în acest mod. Dacă, pe deasupra, cărați oale și bagaje sau produse cosmetice și echipamente de fitness, povara va fi prea grea; va fi dificil să cărați atât de multe lucruri la luptă și va fi incomod în timpul luptei. Aceste noțiuni și închipuiri sunt ca diferitele tipuri de poveri pe care le poartă oamenii cu ei, fiind necazuri și greutăți pentru ei oriunde ar merge. Pe scurt, aceste lucruri te vor afecta din când în când și te vor împiedica să urmărești și să practici adevărul. Când nu există chestiuni critice, va părea că nu ai probleme majore. Dar odată ce apar probleme critice legate de principiu, aceste lucruri vor constitui o barieră care te va separa de Dumnezeu. Când aceste lucruri vor ieși la iveală, vei simți că există o problemă în relația ta cu Dumnezeu, că există un conflict între tine și El; inima ta de credință în Dumnezeu nu va mai fi atât de pură și vei avea multe dificultăți. Dar când vei renunța la aceste lucruri, te vei simți minunat, inima ta va fi relaxată și eliberată, nemaifiind constrânsă sau încătușată. Deși aceste lucruri vor apărea din când în când în subconștientul sau în gândurile tale, practic le vei fi rezolvat deja, iar când vei face din nou

lucruri, te vei simți mult mai în largul tău făcându-le și le vei face mult mai simplu. Deși aceste noțiuni și închipuiri pot încă să aibă un efect subtil în adâncul minții tale, cel puțin vei fi deslușit clar în voința ta subiectivă că nu sunt lucruri pozitive, așa că vei renunța în mod subiectiv la ele și nu vei fi afectat de ele. Astfel, practic vei renunța la această barieră dintre tine și Dumnezeu și o vei înlătura.

Deseori avem părtășie în acest fel despre subiectul urmăririi adevărului. Simțiți importanța urmăririi adevărului? Când ați văzut că oamenii din jurul vostru, pe care îi cunoașteți, sunt tratați de biserică, iar unii sunt chiar îndepărtați sau excluși, ați avut vreun gând despre asta? Ați acumulat vreo experiență sau ați învățat vreo lecție din asta? Care sunt principalele probleme ale celor care au fost mutați în grupele B și ale celor care au fost îndepărtați? (Văzând că unii oameni din jurul meu, pe care îi cunosc, sunt transferați în grupurile B sau sunt îndepărtați, inima și mintea mi-au fost tulburate. Deși aceștia cred în Dumnezeu de mulți ani, chiar nu urmăresc adevărul și, dacă nici eu nu urmăresc și nu caut adevărul ori de câte ori mi se întâmplă lucruri, voi fi eliminat în cele din urmă la fel ca ei.) Știți care au fost principiile casei lui Dumnezeu pentru tratarea acestor oameni? Oare casa lui Dumnezeu i-a îndepărtat doar pentru că au o umanitate rea și nu urmăresc adevărul și pentru că îi consideră neplăcuți? (Nu.) Atunci, este adevărat că toți cei care nu au fost tratați sunt lipsiți de probleme în ceea ce privește umanitatea lor, că iubesc și urmăresc cu toții adevărul, se pot supune adevărului, Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El? Așa stau lucrurile? (Nu.) Au fost acei oameni îndepărtați sau mutați în grupurile B de casa lui Dumnezeu doar pentru că nu iubesc adevărul și sunt scârbiți de el? Au fost tratați pentru că au o umanitate rea și refuză cu desăvârșire să accepte adevărul sau din cauza aspectului lor precar ori a unei fărădelegi temporare? Este acesta principiul potrivit căruia îi tratează

casa lui Dumnezeu pe oameni? (Nu.) Oare casa lui Dumnezeu îi tratează, îi descalifică de la îndeplinirea unei datorii și îi izgonește fiindcă nu urmăresc adevărul? (Nu.) Așadar, de ce i-a tratat și i-a izgonit pe acești oameni? (Pentru că nu au acționat conform adevărurilor-principii și au perturbat și tulburat lucrarea bisericii, cauzând pierderi grave lucrării casei lui Dumnezeu.) Acesta a fost motivul principal? (Da.) Ce alte motive au existat? A fost izgonit vreodată cineva pentru că mințea în permanență? (Nu.) A fost izgonit vreodată cineva pentru că nu iubește adevărul și este scârbit de el? A fost izgonit vreodată cineva pentru că nu-și face datoria cu loialitate? (Nu.) Crezi că este păcat că au fost izgoniți acești oameni? A fost vreunul dintre ei nedreptățit? (Nu.) Absolut niciunul dintre ei nu a fost nedreptățit. Potrivit faptelor rele pe care le-au comis, acești oameni merită să moară de optsprezece ori atunci când vor merge pe tărâmul spiritual și trebuie să fie pedepsiți cu toții – murind și apoi întorcându-se la viață, fiind pedepsiți din nou, apoi murind și întorcându-se din nou la viață, fiind pedepsiți din nou și murind din nou – merită să moară de optsprezece ori în total. Au săvârșit multe fapte rele și păcatele lor sunt odioase! De ce au fost tratați și excluși acești oameni atunci? Deoarece nu era o opțiune să nu fie tratați – nu-și îndeplineau îndatoririle, provocau perturbări și tulburări și sabotau lucrurile! Ba chiar unii cred că acești oameni au fost tratați fiindcă le place să mintă și au o umanitate rea sau fiindcă se luptă pentru statut și putere și nu-și îndeplinesc îndatoririle cu loialitate; alți oameni dezorientați spun că este din cauză că nu iubesc și nu urmăresc adevărul. Așadar, voi iubiți adevărul? Oare toți cei care nu au fost izgoniți iubesc și urmăresc adevărul? (Nu.) Nimic din toate acestea nu este adevărat. În realitate, acești oameni au fost tratați și excluși pentru că, în timp ce-și îndeplineau îndatoririle, au jucat rolul de a provoca perturbări și tulburări și de a sabota lucrurile, au făcut lucruri pe care Satana, diavolii și marele balaur roșu vor

să le facă, dar nu pot, încălcând grav decretele administrative ale casei lui Dumnezeu și mâniindu-L extrem de tare pe Dumnezeu. Au fost izgoniți doar pentru că a nu-i izgoni nu era o opțiune. Acest lucru nu arată o lipsă de iubire și o duritate a casei lui Dumnezeu față de oameni, nici nu înseamnă că Dumnezeu nu le dă șanse oamenilor. În schimb, acei oameni au mers prea departe în acțiunile lor, provocând perturbări și tulburări, iar pierderile pe care le-au adus lucrării bisericii au fost prea mari. Nu-și îndeplineau îndatoririle și nici măcar nu munceau; provocau perturbări și tulburări și făceau rău. Niciunuia dintre aleșii lui Dumnezeu nu-i place să aibă astfel de oameni în biserică. Dacă spui ceva batjocoritor sau zici o minciună în biserică, este doar comportamentul tău personal, pur și simplu nu iubești și nu urmărești adevărul și, atât timp cât acest lucru nu provoacă o perturbare sau o tulburare, nimeni nu te va trata; dacă ești uneori întrucâtva superficial în îndeplinirea datoriei tale, dar de cele mai multe ori ești eficient, atât timp cât nu provoci o perturbare sau o tulburare, casa lui Dumnezeu îți va da șansa de a rămâne și de a face o datorie, tratându-te conform principiilor. Acești oameni au provocat însă perturbări și tulburări. Au comis cu nechibzuință fărădelegi și au încălcat principiile în toate privințele, provocând multă agitație; toate aspectele lucrării bisericii au fost sabotate, iar roadele îndatoririlor îndeplinite de mulți dintre frați și surori au fost complet risipite. Consecințele perturbărilor și tulburărilor lor sunt foarte grave, iar mulți alții vor avea nevoie de nenumărate ore pentru a le remedia, așa încât acești oameni au trebuit să fie izgoniți! Numai în acest mod a fost posibil să-i protejăm pe frați și pe surori, așa încât să-și poată îndeplini în mod normal îndatoririle și să obțină rezultate bune. Numai prin îndepărtarea acestor oameni răi și antihriști a fost posibil să se creeze un mediu adecvat de lucru și de viață pentru frați și surori. Dacă acești oameni răi și antihriști ar rămâne în biserică, n-ar fi decât o calamitate și ar exista o atmosferă

respingătoare și tulbure, precum și haos oriunde ar merge. Nimic din ceea ce au făcut nu a îndeplinit măcar standardul de a munci. Tot ce au făcut a fost să tulbure, să saboteze și să demoleze. Tot ce au făcut a avut ca scop perturbarea și tulburarea lucrării și vieții bisericești. Nu sunt oare slujitori ai Satanei? Pot astfel de oameni să rămână în biserică? Nu sunt oameni corupți de rând, ci slujitori ai Satanei! Ce au făcut acești oameni? Au risipit ofrandele lui Dumnezeu și le-au dăruit în mod necondiționat non-credincioșilor – le-au dat bani cu foarte multă generozitate non-credincioșilor, forțându-i să-i primească până și atunci când nu i-au cerut. Când le-au cerut non-credincioșilor să facă puțină lucrare și non-credincioșii au spus că ar fi de ajuns o sută de dolari, ei au insistat să plătească trei sute, iar când non-credincioșii au cerut trei sute de dolari, ei au insistat să plătească cinci sute, chiar dându-le non-credincioșilor bonusuri suplimentare după ce le-au plătit salariile. Indiferent câte ofrande urmau să fie cheltuite, nu L-au întrebat pe Cel de mai sus despre asta, ci au luat decizia singuri. Indiferent ce lucrare au făcut, nu au îndeplinit-o conform rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu sau conform principiilor date de casa Lui și, bineînțeles, cu siguranță nu au îndeplinit-o conform adevărurilor-principii. Doar și-au urmat propriile dorințe și au făcut asta după bunul plac, fără să apere câtuși de puțin interesele casei lui Dumnezeu. Au preferat să-i apere pe non-credincioși și nu interesele casei lui Dumnezeu și au risipit ofrandele Sale peste tot. Erau bani pe care i-au câștigat ei? Nu s-au abținut deloc atunci când a fost vorba să ofere bonusuri și cadouri non-credincioșilor, nu au permis nimănui să-i contrazică și au ocărât pe oricine nu era de acord cu ei. Ești de părere că astfel de oameni cred în Dumnezeu și Îl urmează? Sunt drojdia societății, nu-i așa? Ar trebui să fie îndepărtați asemenea oameni? (Da.) Ce alte rele au mai comis aceștia? Când predicau Evanghelia, au raportat cifre false pentru a înșela

casa lui Dumnezeu și au chinuit și oprimat fără milă pe oricine nu raporta cifre false. I-au obligat pe alții să raporteze cifre false, nedându-le altă opțiune decât să procedeze astfel. Ce fel de oameni sunt aceștia? Chiar sunt oameni? Dacă spui că doar au o umanitate rea, nu iubesc adevărul și nu urmăresc adevărul, are vreun temei această afirmație? Nu este absurdă? (Ba da.) Nu doar că nu iubesc și nu urmăresc adevărul, dar nu au nici măcar umanitate normală, cu atât mai puțin să iubească și să urmărească adevărul – sunt niște diavoli! Vezi limpede acest lucru acum, nu-i așa? (Da.) Care este natura acestor oameni? (Natura diavolilor.) Au natura diavolilor. După ce au fost îndepărtați, aceștia au fost sfidători și chiar s-au simțit nedreptățiți, spunând: „Sunt nevinovat, n-am făcut asta!” Faptele erau chiar în fața ochilor lor, dar au refuzat să le recunoască și chiar s-au agățat cu încăpățânare de scuzele lor și au rămas sfidători până la capăt; nu dovedește asta că a fost corect să-i îndepărtăm? Care vor fi consecințele dacă oamenii de acest fel nu sunt îndepărtați? Se vor căi aceștia? Chiar dacă le dai șansa de a continua să facă o datorie și doar îi emondezi, pot să se căiască și să se schimbe în bine? (Nu, nu pot.) Este absolut imposibil să se căiască. Ce natură-esență este aceasta? Ce fel de oameni nu se pot căi și nu se căiesc nici atunci când sunt puși în fața faptelor? (Diavolii.) Diavolii, oamenii cu esența Satanei, spiritele rele și spiritele necurate nu se vor căi; indiferent cum ai părtășie despre adevăr, nu se vor căi. Nici măcar nu-și recunosc faptele rele, așadar pot să accepte adevărul și să ajungă să se cunoască pe ei înșiși? Categoric nu vor face asta! Dacă și-ar putea recunoaște faptele rele, ar avea o șansă de a accepta adevărul, dar nici măcar nu admit faptele și nu recunosc sau nu acceptă natura faptelor lor – unor astfel de oameni le este imposibil să se căiască. Sunt la fel ca sodomiții – oare sodomiții ar accepta dacă le-ai spune: „Dumnezeu va distruge acest oraș dacă nu vă căiți”? Care ar fi atitudinea lor la auzul acestor cuvinte? S-ar purta de parcă nu le-ar fi

auzit și ar continua să procedeze conform propriilor preferințe, făcând orice ar vrea, fără să se căiască deloc. Prin urmare, finalul lor ultim a constat în distrugerea lor. Cât despre acești oameni care au provocat perturbări și tulburări în biserică, Dumnezeu le-a dat șanse, dar ei nu le-au prețuit, nu s-au căit și au insistat să I se împotrivească lui Dumnezeu până la sfârșit. Acești oameni nu au deloc conștiință sau rațiune – merită ei milă? (Nu, nu merită.) Există cineva care le-a luat apărarea acestor oameni nevrednici de milă? Există cineva care îi admiră, simțind că au suferit și au plătit un preț timp de mulți ani, că au muncit extrem de mult și extrem de sârguincios și că unii dintre ei au un calibru destul de bun, având o mare capacitate de lucru și abilități de conducere și că este păcat că au fost izgoniți? Este păcat? (Nu, nu este.) Nu este păcat, ceea ce înseamnă că a fost corect să-i izgonim. Doar observați și vedeți dacă acești oameni pot accepta adevărul și pe ce cale merg. Dacă într-adevăr provoacă perturbări sau tulburări în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, sunt drojdia societății! Este cât se poate de firesc ca ființele create să-și îndeplinească îndatoririle și, indiferent despre ce datorie este vorba, trebuie să-și îndeplinească responsabilitatea. Chiar dacă îndeplinirea îndatoririlor lor nu este la înălțimea standardelor, cel puțin nu ar trebui să provoace perturbări și tulburări! Provocarea perturbărilor și tulburărilor este ceva ce face Satana; nu ar trebui să fie ceva ce fac oamenii corupți. Aceștia au fost corupți de Satana și nu pot să nu se împotrivească lui Dumnezeu; în schimb, oamenii cu umanitate normală, conștiință și rațiune nu ar provoca în mod intenționat perturbări și tulburări în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Aceasta deoarece sunt înfrânați de conștiința și rațiunea lor și, astfel, nu vor perturba, tulbura sau sabota lucrarea casei lui Dumnezeu în timp ce-și fac datoria. Chiar dacă nu-și pot face datoria conform standardului, este acceptabil să o facă la un standard mediu, iar acest lucru îndeplinește cel puțin standardul conștiinței și rațiunii. Însă

acești oameni nu pot îndeplini nici măcar acest standard, așa că, în cele din urmă, nu pot decât să ajungă în acest punct – să fie îndepărtați sau excluși din casa lui Dumnezeu din cauza numeroaselor lor fapte rele. Aceștia sunt drojdia societății!

Să discutăm în continuare despre problemele noțiunilor și închipuirilor din „renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu", care este al treilea aspect din „renunțare" în cadrul practicii privind urmărirea adevărului. Tocmai am vorbit despre unele dintre noțiunile și închipuirile oamenilor în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Privind acum lucrurile, nu cumva oamenii au alte noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu? Vor afecta aceste noțiuni și închipuiri modul în care tratează ei lucrarea lui Dumnezeu, în care experimentează lucrarea Sa și în care înțeleg și cunosc lucrarea Sa? Printre diferitele tipuri de oameni care apar în biserică, un tip este reprezentat de oamenii răi și antihriștii. Indiferent ce rău au săvârșit, conducând la tratarea lor, și indiferent ce chestiuni au determinat biserica să-i îndepărteze sau să-i excludă, mereu există unii oameni care au anumite noțiuni despre înlăturarea neîncrezătorilor, oamenilor răi și antihriștilor de către casa lui Dumnezeu, iar aceste noțiuni și închipuiri sunt cauzate de faptul că nu înțeleg deloc lucrarea sau suveranitatea lui Dumnezeu. În noțiunile și închipuirile oamenilor, biserica este locul unde Dumnezeu lucrează pe pământ, așadar este locul cel mai direct pentru ca oamenii să vadă suveranitatea Sa și se poate spune și că este locul cel mai direct și evident unde se manifestă suveranitatea Sa. Totuși, în acest loc, oamenii văd adesea apariția unor persoane, evenimente și lucruri care sunt în contradicție cu noțiunile lor. În noțiunile lor, oamenii cred că, deoarece biserica este un loc asociat cu lucrarea lui Dumnezeu, ar trebui să fie un loc calm și liniștit, plin de prietenie și pace, iubire și toleranță, bucurie și confort. Consideră că

indivizi precum oamenii răi și antihriștii nu ar trebui să apară niciodată în biserică și că nu ar trebui să existe cazuri de fapte rele săvârșite de oamenii răi. În plus, consideră că sigur nu ar trebui să existe sub suveranitatea lui Dumnezeu cazuri de încălcare a adevărurilor-principii în cadrul bisericii, cu atât mai puțin ar trebui să existe oameni nelegiuiți sau lucruri nelegiuite de orice fel ori lucruri care nu sunt în concordanță cu voința umană, sentimentele umane și umanitatea. Consideră că totul ar trebui să fie foarte pașnic, liniștit, plăcut, pozitiv, optimist și înălțător în biserică și nu ar trebui să existe deloc certuri sau să se întâmple vreo oroare sau lucruri urâte care nu sunt în concordanță cu nevoile umanității. Toate acestea sunt noțiuni ale oamenilor. Faptele sunt însă în contradicție cu noțiunile și închipuirile lor. Indiferent de perioada sau etapa lucrării, există mereu în biserică incidente în care unii oameni răi și unii antihriști tulbură și perturbă lucrarea bisericii, ducând la sabotarea anumitor aspecte ale lucrării casei lui Dumnezeu, făcând ca ordinea lucrării bisericii să fie dată peste cap și tulburată și alte asemenea lucruri. Când se întâmplă aceste lucruri, oamenii cred că este de neconceput, având inimile cuprinse de neputință, neînțelegere și confuzie și întrebându-se: „Există cu adevărat Dumnezeu? Cum anume deține El suveranitatea asupra omenirii și cum guvernează biserica Lui, casa Lui? Se ocupă cu adevărat de acest lucru sau nu? Unde este Dumnezeu? Când se întâmplă aceste lucruri nelegiuite și când apar oamenii răi și provoacă tulburare, de ce nu ia nimeni atitudine pentru a-i opri și nici Dumnezeu nu face acest lucru? Ce se întâmplă aici, mai exact? Oare nu biserica este casa lui Dumnezeu? Nu sunt cei care Îl urmează aleșii Săi? De ce nu veghează Dumnezeu asupra casei Sale și nu o protejează? De ce nu-Și protejează aleșii, astfel încât să poată trăi pașnic într-un cocon, într-un refugiu?” Aceste îndoieli și această neînțelegere pe care le au oamenii sunt cauzate de diversele lor noțiuni, nu-i așa? (Da.) Așadar, la ce se referă în principal

aceste noțiuni? Nu se referă la lucrarea lui Dumnezeu și la suveranitatea Sa? Întrucât în biserică se întâmplă lucruri precum faptul că oamenii răi fac rău și provoacă perturbări și tulburări și întrucât oamenii nu înțeleg aceste lucruri, le este greu să-și dea seama de originile acestor chestiuni și de rezultatul lor final. Întrucât nu-și pot da seama de aceste lucruri, oamenii capătă tot felul de idei și noțiuni despre Dumnezeu. Unii cred: „Casa lui Dumnezeu ar trebui să dea dovadă de dragoste față de oamenii răi și antihriștii. Dacă nu dă dovadă de dragoste, oare nu va fi la fel ca societatea? În societate, există mereu un grup de oameni care chinuie un alt grup de oameni, doar de dragul de a lupta pentru putere și influență. Îndepărtând și excluzând oamenii răi, nu cumva casa lui Dumnezeu îi chinuie la fel pe oameni? Nu e atât de sigur să rămâi în casa lui Dumnezeu! Dacă te confrunți într-adevăr cu situații turbulente, s-ar putea să fii nedreptățit și îndepărtat și nimeni nu te va dezvinovăți! Unde anume este Dumnezeu? De ce nu apare și nu spune sau nu face ceva? Lasă-ne să-ți vedem existența, lasă-ne să-ți vedem atotputernicia, lasă-ne să-ți vedem suveranitatea cu ochii noștri! Așa ne vom simți liniștiți, nu?” În biserică, de fiecare dată când oamenii experimentează unele evenimente pe care le consideră de neînțeles, unii dintre ei încep să aibă sentimente precum neliniștea și îndoiala, unii chiar dorind să evite aceste evenimente, iar alții căzând în negativitate; unii, în special, după ce sunt induși în eroare și păcăliți de antihriști, renunță la ei înșiși, iar unii, după ce sunt induși în eroare și exploatați de antihriști și după ce devin complicii lor, sunt chiar izolați pentru a reflecta asupra lor înșiși sau sunt îndepărtați de biserică. Oamenii găsesc toate aceste lucruri de neînțeles și, totodată, ajung și să se îndoiască de existența lui Dumnezeu. Aceasta deoarece sursa principală a credinței multora în Dumnezeu este convingerea lor că Dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor, asupra tuturor. Cu alte cuvinte, mulți oameni cred că Dumnezeu poate deține

suveranitatea asupra tuturor, asupra tuturor lucrurilor și asupra sorții omenirii și, astfel, cred în existența lui Dumnezeu și în identitatea și esența lui Dumnezeu. Dar aceste lucruri care se întâmplă în jurul lor îi fac să se îndoiască și să șovăie în credința lor în suveranitatea lui Dumnezeu, apoi încep să se îndoiască de faptul că El deține suveranitatea asupra tuturor, iar credința lor în Dumnezeu începe ulterior să se clatine la rândul ei și astfel apare toată această serie de probleme. Oamenii au tot felul de noțiuni și închipuiri despre suveranitatea lui Dumnezeu, iar aceste noțiuni și închipuiri categoric nu sunt în acord cu adevărul sau cu faptele, fiind în schimb interpretări false sau înțelegeri greșite ale oamenilor. Așadar, vom avea în continuare părtășie despre modul în care Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor persoanelor, evenimentelor și lucrurilor din jurul tău, pe care le poți vedea și simți, care sunt principiile pentru suveranitatea Lui asupra tuturor acestora și care este scopul pe care intenționează să-l atingă.

Principiile și scopul suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor

Termenul „suveranitatea lui Dumnezeu” acoperă o gamă foarte largă de conținut. Lăsând deoparte mediul general, când vine vorba de biserică, faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor este real. Suveranitatea lui Dumnezeu nu este o vorbă goală, nici nu este un simplu fenomen, ci există în schimb exemple reale ale acesteia și rezultate reale. Așadar, care sunt principiile suveranității lui Dumnezeu în biserică? Să ne gândim mai întâi la următoarele: rânduiește Dumnezeu care oameni sunt acceptați în biserică și are suveranitate asupra acestui lucru? (Da, are.) Nu este o vorbă deșartă. La ce oameni ajung Evanghelia lui Dumnezeu și cuvintele Sale, care oameni sunt capabili să accepte lucrarea Sa și care oameni pot intra în biserică – toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu.

Deocamdată, să nu vorbim despre umanitatea acestora și despre întrebarea dacă sunt oameni răi; faptul că pot intra în biserică înseamnă că Dumnezeu a poruncit acest lucru. Este porunca lui Dumnezeu un aspect al suveranității Sale? (Da.) În primul rând, există un lucru de care putem fi siguri, și anume că intrarea fiecărei persoane în biserică este poruncită de Dumnezeu. Termenul „porunca lui Dumnezeu" sună puțin abstract, prin urmare să spunem doar că „Dumnezeu are ultimul cuvânt, Dumnezeu păzește ușa". El este poarta către Împărăție și, de asemenea, poarta către biserică. Dumnezeu păzește ușa când vine vorba de tipul de oameni care pot deveni oficial membri ai bisericii, ai casei Sale. Indiferent dacă sunt neîncrezători sau oameni răi care și-au croit calea în biserică ori oameni buni interesați să creadă în Dumnezeu sau care pot să accepte adevărul și să-L urmeze pe Dumnezeu, dacă se alătură bisericii și devin membri ai ei, acesta nu este un lucru care să poată fi decis de vreo persoană, ci se datorează suveranității, rânduielilor și poruncii lui Dumnezeu. Indiferent dacă au anumite motive sau scopuri ascunse de a crede în Dumnezeu și indiferent cum este umanitatea lor sau nivelul de educație și mediul lor social, Dumnezeu este Cel care decide că pot să se alăture bisericii și să vină înaintea Sa – Dumnezeu este Cel care păzește ușa. Pot oamenii să păzească ușa în mod adecvat? (Nu, nu pot.) Oamenii nu pot decide această chestiune, nu depinde de voința lor. De exemplu, când vezi că cineva este perspicace și are statut în societate, te gândești: „Ar fi grozav dacă această persoană ar veni în casa lui Dumnezeu pentru a fi conducător de biserică. Biserica noastră duce lipsă de astfel de oameni." Dar Dumnezeu nu-i vrea; nu-i mișcă. Atunci când alți oameni predică Evanghelia și au părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu, aceștia nu înțeleg ce au auzit. Când ascultă orice altceva, sunt capabili să înțeleagă; doar când aud cuvintele lui Dumnezeu nu sunt capabili, parcă ar fi niște idioți – pot astfel de oameni să intre totuși în

biserică? Deși sunt interesați să câștige binecuvântări, nu sunt în stare să-și liniștească inimile și nu pot sta nemișcați când ascultă cuvintele lui Dumnezeu și părtășia despre adevăr, iar după ce ascultă două sau trei predici, nu mai vin. Asemenea oameni nu au credință reală, prin urmare vor avea vreun efect bunele tale intenții față de ei? Vei reuși să-i aduci în biserică? Nu. Dumnezeu are ultimul cuvânt în această privință. El spune că nu vrea astfel de oameni și, indiferent dacă este vorba să presteze un serviciu sau să joace un anumit rol, nu-i dorește. Prin urmare, chiar dacă îi tragi după tine, având intenții bune, va fi inutil și, până la urmă, tot vor trebui să plece. Nu au cum să devină membri ai bisericii; indiferent cine îi trage după el, va fi inutil. Este o chestiune care nu poate fi decisă de oameni; este poruncită de Dumnezeu și Dumnezeu păzește ușa. Unii oameni nu au statut social, nu sunt figuri importante, au un calibru mediu și nu au o înfățișare remarcabilă, dar sunt destul de simpli și sinceri și sunt interesați de chestiunile privind credința în Dumnezeu. Indiferent ce dificultăți au, sunt nedespărțiți de Dumnezeu, iar entuziasmul lor este extrem de mare – această energie entuziastă este ceva ce frații și surorile se bucură să vadă, iar Dumnezeu este încântat și El să o vadă – și, de fapt, sunt atât de entuziasmați pentru că sunt mișcați de Duhul lui Dumnezeu. După ce intră în biserică și văd că toți cei din biserică sunt oameni buni, care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr în fiecare zi, sunt extrem de încurajați de acest lucru și simt că aceasta este calea cea dreaptă în viață, așa că încep să predice Evanghelia și să-și îndeplinească îndatoririle și Îl urmează pe Dumnezeu. Cine decide că pot să creadă în Dumnezeu? (Dumnezeu decide.) Dumnezeu este Cel care decide. Ei pot să creadă în Dumnezeu doar fiindcă El le permite să intre în biserică. Dacă Dumnezeu nu ar lucra și nu i-ar mișca, ei nu ar putea crede în El, iar dacă ar fi târâți cu forța în biserică, ar fi nevoiți să plece mai devreme sau

mai târziu. Oamenii nu au nicio înzestrare în caracteristicile lor înnăscute de a accepta adevărul; faptul că pot iubi și accepta adevărul dovedește că Dumnezeu lucrează asupra lor. Dacă Dumnezeu lucrează asupra lor, pot deveni membri ai bisericii – aceasta este o condiție prealabilă pentru toate tipurile de oameni care intră în biserică, și anume ca Dumnezeu să-i dorească. Indiferent ce rol joacă aceștia în biserică, în orice caz, Dumnezeu păzește ușa casei Sale. Dacă nu le permite să intre, atunci stau de cealaltă parte a ușii; dacă le permite să intre, atunci stau de partea aceasta a ușii. Prin urmare, să devii membru al bisericii nu este o chestiune atât de simplă. Când vine vorba de principiile specifice care servesc drept bază pentru acceptarea oamenilor de către Dumnezeu, El are desigur principii proprii. Nu vom avea părtășie despre ce fel de persoană vrea Dumnezeu și ce fel de persoană nu vrea – este foarte complicat. De ce spun că este complicat? Dumnezeu are un plan în legătură cu cine intră în biserică, ce rol joacă într-o perioadă anume și ce datorie îndeplinește sau de ce lucrare importantă se ocupă într-o perioadă anume și în ce perioadă se conformează nevoilor lucrării casei lui Dumnezeu și nevoilor acesteia de personal. Dumnezeu reglementează și controlează la nivel macroscopic și global, în loc să acționeze pur și simplu în momentul prezent – este o chestiune foarte complicată și nu poate fi explicată clar în câteva cuvinte, așa că nu vom intra în detalii. Pe scurt, nicio persoană nu decide dacă cineva poate intra pe poarta casei lui Dumnezeu; Dumnezeu deține suveranitatea asupra acestui lucru și îl rânduiește. După ce intră în casa lui Dumnezeu, tot felul de oameni îndeplinesc tot felul de îndatoriri, joacă tot felul de roluri și merg pe tot felul de căi. Toate aceste diverse tipuri de oameni au tot felul de manifestări diferite, fie ele bune sau rele, pozitive sau negative, pline de inițiativă sau pasive – toate acestea se află sub suveranitatea și guvernarea lui Dumnezeu.

Suveranitatea lui Dumnezeu înseamnă că totul se produce și se întâmplă urmându-și cursul firesc sub guvernarea Lui; niciun eveniment nu se produce întâmplător, iar evoluțiile și schimbările pe care le suferă orice eveniment nu sunt inițiate sau determinate de nicio persoană – Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor acestora. Desigur, rezultatul final și caracterizarea oricărui eveniment se bazează și pe esența acelui tip de eveniment și pe esența tipurilor de oameni implicați în el, iar baza pentru caracterizarea evenimentului este reprezentată în întregime de cuvintele lui Dumnezeu și de principiile cerute de El. Niciun tip de eveniment nu se produce întâmplător, iar rezultatul final al oricărui tip de eveniment nu este decis de oameni. De fapt, începutul oricărui tip de eveniment care se produce este rânduit și declanșat de Dumnezeu. Când declanșează un tip de eveniment, Dumnezeu rânduiește ca un tip de persoană să acționeze în cadrul lui, iar acel tip de persoană ar putea juca rolul unui prestator de servicii sau al unui contrast, ar putea juca un rol negativ sau unul pozitiv. Dar indiferent ce rol joacă, începutul tuturor acestor lucruri este rânduit de Dumnezeu. Există două explicații pentru rânduielile lui Dumnezeu în această privință. O explicație este că Dumnezeu face personal unele rânduieli pozitive, oferă călăuzire și supraveghere pozitive și pune niște persoane pozitive să inițieze un eveniment – aceasta e o explicație a „rânduielilor lui Dumnezeu”. O altă explicație este că Dumnezeu expediază și trimite un tip de spirit să facă anumite lucruri. Aceste lucruri sunt negative și ticăloase în ochii oamenilor și, prin urmare, aceste personaje negative și ticăloase sunt cu siguranță persoane negative, adică tipurile de oameni pe care Dumnezeu le predestinează de la început să intre în casa Lui drept contraste și exemple negative. Dumnezeu îi pune să joace aceste roluri fiindcă, ținând cont de natura-esență pe care o au, acestea sunt singurele roluri pe care le pot juca, îi lasă să le joace după pofta inimii și să

facă după pofta inimii ceea ce se cuvine să facă drept contraste. Pe parcursul întregului proces, fie că este vorba de manifestările persoanelor pozitive sau de cele ale persoanelor negative, principiul lui Dumnezeu în abordarea și gestionarea tuturor acestor chestiuni este acela de a le lăsa să-și urmeze cursul firesc. În modul în care privesc și tratează aceste chestiuni, persoanele pozitive au unele puncte de vedere pozitive și unele puncte de vedere care sunt în acord cu umanitatea și cu standardul conștiinței. Chiar dacă unele dintre ele dezvăluie niște firi corupte – având unele manifestări de a căuta să facă pe plac altora sau dezvăluind alte firi corupte – cel puțin respectă conștiința și rațiunea umanității, adică respectă linia de bază fundamentală în conduita lor. Și, când vine vorba de persoanele negative, Dumnezeu nu intervine și nu îndrumă nimic din ceea ce fac, ci le lasă să-și urmeze cursul firesc; și ele își joacă rolul după pofta inimii, își dau în vileag caracterul oribil și fac anumite lucruri după pofta inimii. Acești oameni reușesc să joace rolul de persoane negative pe care Dumnezeu le dă în vileag, și anume de oameni răi și antihriști, dându-le altora posibilitatea să vadă limpede, în viața reală, ce fel de oameni sunt diavoli, ce fel de oameni sunt răi și ce fel de oameni sunt antihriști și cum anume sunt fețele hidoase ale antihriștilor, oamenilor răi, satanelor și diavolilor pe care îi dă în vileag Dumnezeu. Dacă aceste persoane negative n-ar fi folosite ca exemple vii în viața reală, atunci, în mintea ta, diavolii și satanele ar fi mereu intangibili și ar fi întotdeauna doar o presupunere sau o imagine. Dar acum aceste exemple vii sunt așezate chiar în fața ochilor tăi, iar acești diavoli cu chip de om trăiesc aievea chiar sub ochii tăi, iar vorbirea și conduita lor, fiecare cuvânt și acțiune, expresiile faciale și chiar tonul vocii lor, toate acestea apar aievea în viața ta, chiar în fața ta și sunt întipărite în mintea ta. Acesta nu este un lucru rău pentru tine. Astfel de lucruri se întâmplă în repetate rânduri în biserică. Prima dată când se întâmplă, te simți neliniștit și crezi că

ai nevoie să te rogi lui Dumnezeu. A doua oară când se întâmplă, te gândești: „Trebuie să învăț să folosesc adevărul pentru a mă proteja, iar data viitoare când întâlnesc o persoană de acest tip, trebuie să o evit” și începi să analizezi cum să te protejezi și să stai departe de oamenii răi. A treia oară când apare acest tip de persoană, cugeți: „De ce vorbesc acești oameni exact ca marele balaur roșu, ca Satana? Oare nu sunt înșelătoare lucrurile pe care le spun? Nu sunt ei oameni răi? Aparent, cuvintele lui Dumnezeu au spus că oamenii care au aceste manifestări sunt antihriști. Trebuie să-i discern și să-i dau în vileag, nu pot fi indus în eroare de ei și trebuie să stau departe de ei.” Experimentând asemenea lucruri de mai multe ori, obții o înțelegere mai clară și mai temeinică privind discernerea antihriștilor, oamenilor răi, satanelor și diavolilor și privind perturbările și tulburările. Înțelegerea ta nu se mai oprește la cuvinte și doctrine și, cu atât mai puțin, la imagini. În schimb, ești tot mai capabil să identifici aceste lucruri în viața reală și, în același timp, poți să-i privești pe acești oameni folosind adevărul și să rezolvi aceste lucruri care s-au întâmplat folosind adevărul. Desigur, când se întâmplă aceste lucruri, îți și corectezi în permanență opiniile și punctele de vedere, gândindu-te ce punct de vedere ar trebui să adopți mai exact față de acești oameni, din ce perspectivă ar trebui să-i privești și ce tip de relație ar trebui să mențiii cu ei. Când te vei confrunta cu aceste lucruri, vei cugeta în mod inconștient la aceste probleme, vei căuta permanent adevărul pentru a găsi răspunsurile și a trage concluzii și, în cele din urmă, vei câștiga ceva. Pe durata acestui proces, Dumnezeu nu face altceva decât să le ofere oamenilor adevărul și să le dea posibilitatea să-l înțeleagă, fie că este vorba de părtășia despre adevăr sau de a le da posibilitatea să înțeleagă adevărul în lucrurile care li se întâmplă – în concluzie, Dumnezeu nu înăbușă această situație din față. Dacă acest lucru trebuie să se întâmple și este benefic pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și pentru lucrarea bisericii,

El va îngădui ca lucrul acesta să li se întâmple oamenilor și nu-l va opri, ci îl va lăsa să evolueze urmându-și cursul firesc. Scopul lui Dumnezeu în a lucra astfel este, într-o privință, de a-i elimina pe oameni și, în altă privință, de a-i desăvârși. Bineînțeles, când elimină oameni, îi vizează cu siguranță pe cei care joacă rolul de contrast și nu sunt nici măcar vrednici să presteze un serviciu, în timp ce, când desăvârșește oameni, îi vizează pe aleșii Săi – pe aceia dintre ei care sunt dispuși să urmărească adevărul. Aceasta are o dublă semnificație. Prima este că, prin rolul pe care îl joacă, oamenii răi sunt dezvăluiți, eliminați și îndepărtați din biserică. A doua este că, în timp ce acești oameni răi își joacă treptat rolul și servesc drept contrast, aleșii lui Dumnezeu au posibilitatea de a învăța să discearnă și să înțeleagă adevărul din cuvintele Sale; astfel, Dumnezeu lucrează adevărul în oameni într-un mod practic – cu alte cuvinte, El permite ca toate diversele manifestări ale esenței ticăloase a oamenilor răi, antihriștilor, satanelor și diavolilor de tot felul pe care îi expune să se afișeze în viața reală a oamenilor, ceea ce le permite să înțeleagă clar și să cunoască diversele tipuri de persoane, evenimente și lucruri ticăloase, hidoase și negative. Să spunem, de exemplu, că Dumnezeu îți zice: „Nu poți pune mâna pe cărbunii aprinși; te vei arde la degete și te va durea.” Nu știi cum arată cărbunii aprinși, nu știi care este senzația când îi atingi și, după ce Dumnezeu îți spune asta, ceea ce înțelegi este o doctrină. Unii oameni își închipuie atunci că un cărbune aprins este o minge sau o fâșie lungă. Și care este culoarea cărbunilor aprinși? Cum se simt la atingere? Cum ar fi durerea cauzată de atingerea lor? Nu știi. Impresia ta despre cărbunii aprinși este doar o imagine a ceea ce poate mintea ta să-și închipuie și nu va avea niciodată vreo legătură cu realitatea. Prin urmare, într-o zi, când Dumnezeu scoate o tavă cu cărbuni aprinși și o așază în fața ta, nu-i recunoști și simți doar că par destul de fierbinți. Întinzi mâna cu mare grijă spre ei, pentru a vedea dacă te

încălzești la degete când îi atingi. Dumnezeu spune: „Poți încerca, dar nu-i atinge prea mult, altfel îți vor arde pielea.” Unii oameni sunt nesăbuiți – își întind toate degetele și apucă un cărbune, arzându-se și umplându-se de bășici pe mână. Alții sunt inteligenți și precauți – întind doar un deget, ating ușor un cărbune și îl retrag în mai puțin de o secundă, spunând: „Au, e prea fierbinte! Chiar arde!” Indiferent dacă folosești cinci degete sau unul singur pentru a-l atinge, în orice caz, ceea ce atingi este un lucru real, nu o imagine sau cuvinte, și nu vei uita niciodată tot restul vieții tale senzația și experiența de a atinge cărbuni aprinși și ce înseamnă cărbunii aprinși pentru tine. Când vei vedea din nou cărbuni aprinși, vei spune altora: „Îi puteți folosi ca să vă încălziți, să uscați haine și să coaceți chifle, dar nu trebuie să-i atingeți niciodată cu mâna goală. Vă veți arde și veți avea bășici dacă îi atingeți.” Oamenii pot spune: „Și ce dacă mă ard și am bășici?”, la care vei răspunde: „Cel puțin, nu vei putea să ții lucruri în mână și, în plus, îți va fi greu să mănânci și chiar mai greu să faci muncă fizică.” Vei vorbi din experiență, nu-i așa? După această experiență profundă, senzația de arsură provocată de cărbunii încinși îți va fi profund întipărită în memorie, așa încât nu vei mai atinge vreodată cu ușurință cărbuni aprinși. Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și rânduiește ca oamenilor să li se întâmple tot felul de lucruri, pentru ca aceștia să poată învăța lecții și să beneficieze de ele și pentru ca adevărurile și cuvintele pe care le oferă oamenilor să poată fi lucrate cu adevărat în ei și, astfel, cuvintele și adevărurile lui Dumnezeu să nu mai fie doctrine, sloganuri sau reglementări în inimile oamenilor, ci să devină viața lor, să devină principiile și criteriile de care depind pentru a supraviețui și să facă parte din viața lor – în acest fel, lucrarea lui Dumnezeu își va fi obținut efectul.

Când vine vorba de chestiunea suveranității lui Dumnezeu, ceea ce ar trebui să vadă oamenii este că Dumnezeu rânduiește începutul unui

eveniment, apoi îndrumă și conduce cursul evoluției sale; cât despre care este rezultatul evenimentului în cele din urmă, ce câștigă din el cei care urmăresc adevărul și cât de mult câștigă, unde sfârșesc acest eveniment și persoanele și lucrurile implicate în el și cum sunt rânduite în final, și acestea sunt, desigur, determinate de Dumnezeu – acesta este un principiu al suveranității Sale asupra tuturor lucrurilor. Dumnezeu doar predetermină începutul, parcursul și rezultatul fiecărui eveniment și permite ca întregul eveniment să evolueze liber în direcția stabilită de El, scopul fiind acela de a face așa încât totul să fie conform tiparelor naturale sau de a lăsa totul să-și exercite funcția fără a suferi vreo denaturare sau vreo prelucrare, astfel încât să obțină efectul pe care Dumnezeu intenționează să-l obțină. Nu este așa? (Ba da.) De exemplu, când rânduiește ca un eveniment să înceapă și să aibă loc, Dumnezeu începe apoi să observe atitudinile oamenilor care intră în contact cu acest eveniment și opiniile lor față de acesta – dacă îl privesc cu atenție sau nu sunt interesați să țină seama de el și dacă se implică în el din toată inima sau îl resping, i se împotrivesc și îl evită – Dumnezeu observă manifestările diverselor tipuri de oameni. Așadar, intervine El în manifestările diverselor tipuri de oameni? Nu intervine. Dumnezeu îți dă dreptul de a alege liber. Poți să acorzi o mare importanță acestui eveniment și să-l iei foarte în serios sau să adopți o atitudine de ignorare și de indiferență față de el și, bineînțeles, poți să adopți o atitudine de abținere, de evitare și de neparticipare la el – Dumnezeu doar observă în tăcere. Dar El inițiază apariția și producerea întregului eveniment. Acesta este pasul inițial al suveranității Sale asupra unui eveniment. Când acest eveniment începe să evolueze, ce oameni participă la el, ce oameni se implică în el și în ce direcție evoluează evenimentul odată ce s-au implicat în el, desigur că Dumnezeu este Cel care îi manevrează și îi rânduiește pe toți acești oameni, astfel încât evenimentul să evolueze în direcția și cu efectul dorite de

Dumnezeu. În același mod, când acest eveniment iese la iveală și întreaga chestiune ajunge la punctul culminant, Dumnezeu încă urmărește atitudinile, manifestările, opiniile și părerile diverselor tipuri de oameni. El urmărește dacă pui cu adevărat acest eveniment la suflet, dacă ești extrem de serios, riguros și sincer în ceea ce privește acest eveniment sau dacă ești indiferent față de el, îl ignori și ești incredibil de amorțit față de el ori dacă adopți o atitudine de evitare și repulsie față de el. El urmărește să vadă dacă ești cineva care iubește adevărul și care este sincer când vine vorba de cuvintele lui Dumnezeu, de cerințele Sale și de adevăr. Pe parcursul desfășurării întregului eveniment, atitudinea ta devine tot mai evidentă și Dumnezeu îți va vedea cu tot mai multă claritate atitudinea față de adevăr, atitudinea față de mediile pe care le pregătește și, de asemenea, îți va vedea clar atitudinea față de urmărirea adevărului. Când întregul eveniment evoluează până la sfârșit și ajunge la rezultatul său inevitabil, Dumnezeu încă urmărește ce ai câștigat din întregul eveniment, ce gândești în mintea ta și ce calculezi. Se uită dacă te axezi doar pe a câștiga experiență și a trage învățăminte din acest eveniment pentru a te proteja – fiind cineva care caută să facă pe plac altora – sau dacă faci lucrurile conform adevărurilor-principii și nu mai ești dezorientat, așa cum erai înainte. Dumnezeu Se va uita, de asemenea, care este atitudinea ta față de acest eveniment, dacă păstrezi tăcerea și nu exprimi nicio părere, păstrând distanța față de orice nu te afectează personal sau dacă, întâmpinând acest eveniment, nu doar că nu ai o înțelegere pură, ci, în schimb, înțelegerile greșite și plângerile tale în legătură cu Dumnezeu au devenit și ele mai grave și ai căpătat și mai multe noțiuni și închipuiri despre El, chiar până în punctul în care vrei să eviți evenimentul. Diverse tipuri de oameni au diferite gânduri și opinii atunci când au loc tot felul de evenimente, iar Dumnezeu le observă și le înregistrează pe toate. În orice an, în orice zi și la orice oră, în orice minut

sau secundă, ceea ce gândești, ceea ce spui, ce calculezi, ce plănuiești, ce aspect al adevărurilor ajungi să înțelegi, care este atitudinea ta atunci când cineva are părtășie despre un anumit aspect al adevărului și dacă i te împotrivești, ești scârbit de el și nu vrei să-l asculți sau dacă plănuiești să te eschivezi – Dumnezeu scrutează toate aceste lucruri. Există și unii oameni care nu au niciodată vreo atitudine față de persoanele, evenimentele și lucrurile care apar în biserică, în casa lui Dumnezeu, sau în jurul lor, care sunt amorțiți și înceți la minte ca niște marionete. Doar se agață de propriile opinii, gândindu-se: „Atât timp cât nu fac rău și nu provoc perturbări sau tulburări, nu-i judec pe alții și nu fac niciun comentariu sau nu am nicio atitudine sau părere atunci când întâlnesc persoane, evenimente sau lucruri și doar mă comport ca un robot, îmi fac bine datoria și muncesc bine, respectând regulile, este suficient.” Și acesta este un fel de gândire și de opinie. Desigur, Dumnezeu va observa și va înregistra și acest tip de gândire și opinie. Scopul din spatele suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și evenimentelor și asupra fiecărui lucru în parte care se întâmplă în preajma oamenilor este acela de a pregăti medii pentru oameni și de a le oferi exemple vii, astfel încât, înfruntând tot felul de lucruri, diversele tipuri de oameni să-și arate adevărata față, să-și arate cele mai sincere gânduri și păreri și cea mai sinceră atitudine față de Dumnezeu și față de adevăr. Aceste atitudini pe care le au oamenii se manifestă în întregime printr-o stare de libertate și eliberare. Dumnezeu nu intervine, nu interferează și nu manipulează niciodată, doar le permite diverselor tipuri de oameni să-și exprime gândurile, opiniile și atitudinile după pofta inimii și potrivit cursului lor firesc și, în cele din urmă, dezvăluie și tratează diversele tipuri de oameni în funcție de manifestările lor. Cine este inclus în sintagma „diversele tipuri de oameni”? Ce rânduieli face Dumnezeu pentru diversele tipuri de oameni? El le dă posibilitatea celor care iubesc adevărul

să-l dobândească; le dă posibilitatea celor care nu sunt interesați de adevăr, dar sunt dispuși să muncească, să se dedice acestui lucru; cât despre cei care simt repulsie față de adevăr și sunt scârbiți de el, le dezvăluie atitudinea de a fi scârbiți de adevăr, dar dacă se pot liniști pentru a presta un serviciu sau sunt potriviți pentru asta, Dumnezeu îi va selecta pe cei mai buni și le va da dreptul să presteze un serviciu; în schimb, dacă nu sunt potriviți pentru a presta un serviciu sau sunt scârbiți de adevăr până într-acolo încât pot provoca perturbări și tulburări, Dumnezeu îi va îndepărta la momentul și cu ocazia potrivită. Toată această lucrare pe care o face Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile oamenilor, nu-i așa? (Da.) Pot ei să vadă toleranța și frumusețea lui Dumnezeu în toate acestea? (Din aceste lucruri, putem vedea că, prin această lucrare practică, Dumnezeu îi conduce pe oameni să experimenteze, iar în spatele acestei lucrări se află dragostea Lui față de om.) În această lucrare se află intențiile minuțioase ale lui Dumnezeu, înțelepciunea lucrării Sale și atitudinea Sa responsabilă față de ființele umane pe care intenționează să le mântuiască. Există un alt aspect, și anume că ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este nu sunt lucruri pe care le au ființele umane. Dumnezeu este extrem de riguros și serios în tot ce face, nefiind niciodată neglijent. În special când vine vorba de chestiunea dobândirii adevărului de către oameni, este extrem de riguros și serios; trebuie să acționeze astfel pentru a-Și asuma responsabilitatea față de viețile și finalurile oamenilor. Desigur, pentru Dumnezeu, exact așa sunt esența Lui, ceea ce are El și ceea ce este. Indiferent ce atitudine ai față de viața ta și față de finalul și destinația ta, fie că este o atitudine serioasă și riguroasă sau o atitudine superficială, în orice caz, întrucât Dumnezeu te-a ales și întrucât îți oferă adevărul și vrea să te mântuiască, va înțelege pe deplin fiecare cuvânt și fiecare acțiune a ta, precum și atitudinile tale în toate privințele și, în cele din urmă, îți va determina finalul pe baza tuturor atitudinilor tale. Și, pe

baza tuturor atitudinilor tale, Se va uita dacă vei fi în cele din urmă cineva care dobândește adevărul, care va fi capabil să se supună lui Dumnezeu și să fie compatibil cu El. Este posibil ca tu să nu fi fost niciodată serios în legătură cu chestiunea mântuirii oamenilor de către Dumnezeu, să nu te fi gândit niciodată la ea cu atenție și să nu știi cum îi mântuiește Dumnezeu pe oameni. Însă, în calitate de Creator care deține suveranitatea asupra ființelor umane create, El nu este dezorientat și confuz așa cum sunt oamenii; El săvârșește lucrarea de mântuire a omenirii într-o manieră serioasă. El te-a creat și te-a ales. Le-a promis oamenilor că-i va mântui pe deplin, prin urmare va îndeplini această lucrare și va fi responsabil până la sfârșit. Așadar, există manifestări reale și conținut real al lucrării în săvârșirea de către Dumnezeu a lucrării Sale, precum și o asumare a responsabilității până la sfârșit. Așa lucrează Dumnezeu și aceasta este atitudinea Sa sinceră și serioasă. Dumnezeu nu va fi superficial cu tine și nu te va expedia cu un slogan oarecare, iar lucrarea Sa reflectă îndeosebi mai bine prețul real pe care îl plătește pentru a-i mântui pe oameni și atitudinea Sa responsabilă față de oameni.

Cum să dobândești adevărul în mediile pregătite de Dumnezeu

Odată ce oamenii înțeleg principiile și scopul mântuirii lor de către Dumnezeu și suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor, nu vor fi oare rezolvate într-o oarecare măsură noțiunile și închipuirile lor despre Dumnezeu în această privință? (Ba da.) Ce ar trebui să înțeleagă ei în această privință? Fie că este vorba de toate tipurile de chestiuni sau de o chestiune anume asupra căreia Dumnezeu deține suveranitatea, cooperarea oamenilor reprezintă 80 sau chiar 90 la sută, iar gândurile și opiniile lor, precum și atitudinile lor față de chestiunea respectivă sunt foarte importante în ochii lui Dumnezeu. Să nu crezi că Dumnezeu nu-ți va acorda atenție și

te va ignora dacă nu spui nimic și nu-ți arăți punctul de vedere când ți se întâmplă lucruri. Dacă ai vrea ca Dumnezeu să te ignore, atunci ar fi mai bine să nu crezi în El. Întrucât te afli în casa Lui și întrucât Dumnezeu te-a ales, categoric nu te va ignora. Toate lucrurile sunt scrutate în ochii lui Dumnezeu, cu atât mai mult tu, o persoană neînsemnată. Chiar dacă ai fi o furnică, dacă ai fi ales de Dumnezeu, tot te-ar scruta în permanență și te-ar conduce. Întrucât Dumnezeu te scrutează, trebuie să accepți pur și simplu lucrurile care ți se întâmplă. Nu le evita – evitarea nu este o alegere înțeleaptă. Trebuie să le înfrunți. Doar când le vei înfrunta și vei avea o atitudine clară, vei avea ocazia, în mediile pe care le-a pregătit pentru tine, să dobândești adevărurile pe care Dumnezeu te lasă să le înțelegi, în timp ce evitarea lor nu-ți va da posibilitatea să înțelegi adevărurile în tăcerea ta. Pe lângă adevărurile referitoare la viziuni, altele – și anume, tot felul de adevăruri referitoare la viața și existența umană – sunt exprimate printr-un mediu sau prin contextul comportamentului manifestat de un tip de persoană. Oamenii pot înțelege cu adevărat realitățile acestor adevăruri doar după ce dobândesc experiență și înțelegere reale. Majoritatea oamenilor nu pot vedea clar acest aspect, iar atitudinea lor față de diversele tipuri de adevăruri este indiferentă; în plus, vor în permanență să evite aceste medii și nu doresc să caute adevărul referitor la problemele reale. Nici nu învață să discearnă diferitele tipuri de oameni și evenimente pe baza adevărului, nici nu exersează aplicarea adevărului pentru a rezolva diverse probleme. Indiferent ce li se întâmplă, nu au nicio atitudine sau nicio opinie și nu participă la părtășie și la discuții. Se mulțumesc doar să se roage lui Dumnezeu, să citească ale Sale cuvinte, să învețe imnuri și să-și îndeplinească îndatoririle în fiecare zi și asta este tot. Îți voi spune un lucru, și anume că un muncitor se caracterizează prin faptul că este dispus doar să depună efort, nu este interesat de niciun aspect al adevărului, nu este dispus

să fie serios în legătură cu niciun aspect al adevărului și consideră că a proceda astfel ar fi foarte problematic – așa este un muncitor. Dacă nu ești un slujitor al Satanei, o persoană rea sau un antihrist, atunci poți fi în cel mai bun caz doar un muncitor. Dar este diferit în cazul oamenilor lui Dumnezeu care pot dobândi mântuirea. Ei nu se mulțumesc doar să muncească și să depună puțin efort, ci învață și înțeleg diverse adevăruri în toate tipurile de persoane, evenimente și lucruri, apoi privesc și se ocupă de diversele tipuri de persoane și evenimente pe baza acestor adevăruri. Astfel, diversele adevăruri sunt treptat lucrate în ei și devin treptat viața lor și principiile pentru acțiunile lor și conduita proprie. Doar când adevărul va deveni viața ta, vei putea să te supui lui Dumnezeu, să te temi de El și să te ferești de rău; altfel, acest efect nu poate fi obținut. Nu-ți fie teamă să experimentezi lucruri și nici să discerni oamenii. Nu este un lucru rău că se produc tot felul de evenimente, iar Dumnezeu deține suveranitatea asupra acestora. Întrucât Dumnezeu deține suveranitatea și face rânduielile, ce motive ai să te temi? Întrucât Dumnezeu deține suveranitatea și face rânduielile, apariția unui eveniment cel puțin nu este malițioasă sau nu constituie o ispită pentru tine. În schimb, are ca scop să înveți lecții, să fii edificat, să beneficiezi și să te desăvârșească. Dacă poți să te supui orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, să abordezi ce ți se întâmplă drept materiale didactice pozitive, să cauți adevărul și să înveți lecțiile pe care se cuvine să le înveți, atunci adevărul va fi lucrat în mod firesc și imperceptibil în tine și va deveni viața ta. Prin urmare, este greșit ca majoritatea oamenilor să adopte o atitudine de indiferență, evitare, neparticipare și neangajare și să nu-și exprime părerile sau părtășia atunci când se confruntă cu diverse evenimente – acest lucru nu este indicat. De ce spun că este greșit și nu este indicat? Această atitudine Îi arată lui Dumnezeu că nu ești interesat de bunele Sale intenții sau să fii mântuit de

El, că nu ești interesat să fii desăvârșit de Dumnezeu, că nu acorzi atenție acestui lucru și îl respingi. Când va vedea că aceasta este atitudinea ta, va mai dori Dumnezeu să te mântuiască? Și chiar dacă dorește într-adevăr să te mântuiască, cum te poate mântui dacă nu cooperezi? După cum se spune, „este un caz pierdut”, iar această zicală se referă tocmai la acest tip de persoană.

În întregul plan de gestionare al lui Dumnezeu, în special în această etapă finală a lucrării Sale, El a exprimat un număr mare de adevăruri, iar tu le-ai auzit pe toate. Indiferent câte dintre ele ai experimentat sau înțeles, cel puțin le cunoști, prin urmare Dumnezeu nu va face nicio lucrare suplimentară de intervenție și facilitare. Dumnezeu doar îți așteaptă atitudinea, precum și cooperarea în tot ce ți se întâmplă – El vrea să-ți vadă atitudinea, opiniile, ceea ce urmărești și calea pe care o urmezi. Dacă, de fiecare dată când te confrunți cu persoane, evenimente sau lucruri, Dumnezeu înregistrează că nu ai nicio atitudine și nicio opinie și că nu ai niciodată nimic de zis, spune-Mi atunci, nu ești nesăbuit? Care oameni nu au niciodată nimic de spus? Nu cumva cei surzi, muți, neghiobi sau idioți? Ceea ce înregistrează Dumnezeu este că nu ai nicio atitudine, prin urmare, atunci când îți va da în cele din urmă un calificativ, vei primi zero puncte. Când ți se întâmplă ceva, Dumnezeu te întreabă: „Ești dispus să plătești un preț?”, iar tu spui: „Da, sunt!” Apoi El întreabă: „Ești hotărât? Ai depus un jurământ?”, iar tu răspunzi: „Da!” Dacă ai doar această hotărâre, dar când ești întrebat ce ai câștigat experimentând acest mediu, nu ai nimic de spus și nu ai câștigat nimic din niciunul dintre mediile pe care le-ai experimentat, în cele din urmă, când Dumnezeu îți va acorda un calificativ, vei primi doar două puncte. De ce două puncte? Datorită acelei fărâme de hotărâre pe care o ai vei fi câștigat două puncte. Spune-Mi, nu vei fi atunci terminat? Vei mai avea speranța de a fi mântuit? Speranța mântuirii este obținută prin

străduaniile tale în acest sens. Aceasta reprezintă roadele pe care le obții în schimbul alegerii de a merge pe calea urmăririi adevărului. Prin urmare, indiferent ce ți se întâmplă, nu te teme de acel lucru, nu-l evita și nu-ți acoperi capul cu mâinile, retrăgându-te în carapacea ta ca o țestoasă – în schimb, înfruntă-l într-un mod pozitiv și ia inițiativa. Dacă ești timid și temător și nu îndrăznești să evaluezi nimic – indiferent despre cine este vorba – de teamă că vei fi dat în vileag și că alții te vor vedea așa cum ești în cazul în care spui ceva greșit, dacă te temi mereu și nu participi niciodată, înseamnă că-ți pierzi șansa! Poate că ai depus multă energie pentru a-ți face datoria, dar adevărul este că ți-ai determinat deja propriul final cu mult timp în urmă. În cele din urmă, vei obține doar două puncte, deci nu ești oare un prost de doi bani? Nu cumva a primi două puncte este același lucru cu a fi un prost de doi bani? Și, din moment ce vei primi doar două puncte, nu va fi fost în zadar credința ta în Dumnezeu în timpul acestei vieți? Aceasta este etapa finală a lucrării lui Dumnezeu; în cazul în care credința ta a fost în zadar de data aceasta, atunci finalul tău va fi decis. Dumnezeu nu va mai face niciodată lucrarea de mântuire a ființelor umane. Aceasta este ultima șansă – dacă tot nu te lupți pentru ea și o lași să-ți scape, neputând obține mântuirea, va fi un mare păcat! Indiferent de câți ani experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să obții cel puțin un calificativ de trecere; atunci vei avea în continuare speranța de a supraviețui. Dacă munca ta nici măcar nu este conform standardului și ai provocat și multe perturbări și tulburări, atunci nu vei culege deloc roade, iar speranța ta de a obține mântuirea va deveni nulă. În fiecare mediu pe care îl pregătește Dumnezeu, nu fi spectator; fii participant, fă parte din el. Dar există un principiu pe care trebuie să-l respecți drept condiție minimă: nu provoca tulburări. Poți să participi și să-ți exprimi opiniile și evaluările și, chiar dacă vorbești ca un necunoscător și doar rostești cuvinte și

doctrine, nu contează. Însă trebuie să participi la fiecare chestiune având principiul și intenția de a căuta adevărul, de a practica adevărul și de a te supune adevărului – doar atunci ai speranțe de a fi mântuit. Pe ce bază este stabilită speranța la mântuire? Este stabilită în funcție de capacitatea ta de a năzui spre adevăr, de a medita asupra adevărului și de a depune efort pentru adevăr atunci când apare fiecare problemă. Numai pe baza acestor lucruri poți să înțelegi adevărul, să-l practici și să obții mântuirea. Cu toate acestea, dacă ești mereu spectator atunci când apar probleme – fără a face nicio evaluare sau caracterizare și fără a exprima nicio opinie personală – și nu ai păreri despre nimic sau, chiar dacă ai păreri, nu le exprimi și nu știi dacă sunt corecte sau greșite, ci doar le ții ascunse în minte și te gândești la ele, atunci nu vei ajunge să dobândești adevărul. Gândește-te, este ca și cum ai flămânzi în timp ce participi la un mare ospăț. Nu ești jalnic? În lucrarea lui Dumnezeu, în cazul în care crezi timp de 10 ani și, în tot acest timp, ai fost spectator, sau crezi de 20 sau 30 de ani și ai fost un spectator în tot acest timp, atunci, în cele din urmă, când va veni timpul să ți se determine finalul, nota pe care ți-o va atribui Dumnezeu va fi doi, și astfel vei fi un prost de doi bani, iar șansa ta de a dobândi adevărul și speranța ta de a fi mântuit vor fi întru totul distruse de tine însuți. În cele din urmă, vei fi etichetat ca un prost de doi bani, iar asta va fi exact ce meriți, nu-i așa? (Da.) Care este secretul pentru a nu fi un spectator? (Secretul este să nu fii un spectator.) Nu fi spectator. Crezi în Dumnezeu, așadar trebuie să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu pentru a dobândi adevărul. Unii ar putea întreba: „Prin urmare, îmi ceri să particip la toate? Dar oamenii spun: «Nu comenta ce nu te privește.»” A-ți cere să participi înseamnă a-ți cere să cauți adevărul și să înveți lecții din lucrurile pe care le întâlnești. De exemplu, atunci când întâlnești un anumit tip de persoană, trebuie să dobândești discernământ prin manifestările sale și prin lucrurile pe care le face. Dacă aceasta încalcă

adevărul, trebuie să discerni ce anume a făcut care încalcă adevărul. Dacă alții spun că această persoană este rea, tu trebuie să discerni ce anume a spus și a făcut și ce manifestări ale faptelor rele are pentru a fi caracterizată drept o persoană rea. Dacă alții spun că această persoană nu apără interesele casei lui Dumnezeu și îi ajută pe cei din afară pe cheltuiala ei, atunci trebuie să te interesezi ce anume a făcut această persoană. Iar după ce te-ai interesat, nu este suficient doar să știi aceste lucruri. Totodată, trebuie să te gândești: „Oare eu aș putea să fac astfel de lucruri? Dacă nu mi-ar aminti nimeni, aș putea face și eu aceleași lucruri și, atunci, oare nu aș avea același final ca persoana respectivă? Nu ar fi periculos acest lucru? Din fericire, Dumnezeu a pregătit acest mediu pentru a-mi da un avertisment, ceea ce reprezintă cea mai mare protecție pentru mine!” După ce meditezi asupra acestui lucru, îți dai seama că tu nu poți urma calea pe care o urmează acel tip de persoană, nu poți fi acel tip de persoană și trebuie să te dojenești. Indiferent de lucrurile pe care le întâlnești, trebuie să înveți lecții din ele. Dacă există lucruri pe care nu le înțelegi pe deplin și pe care le simți în inima ta ca fiind ciudate, ar trebui să pui întrebări și să te informezi despre ele și să constați adevărata stare a lucrurilor căutând adevărul. Aceasta nu este curiozitate; este seriozitate. Să fii serios nu înseamnă să faci lucrurile mecanic sau să urmezi turma – este o atitudine de asumare a responsabilității. Numai clarificând problemele, iar apoi căutând adevărul pentru a le rezolva, când te vei confrunta cu același tip de situație în viitor, vei avea o cale de practică, vei fi capabil să practici în mod exact și vei avea un sentiment de împăcare și ușurare. Ești serios pe baza principiului de a încerca să înțelegi faptele și adevărata stare a lucrurilor, iar din acestea să dobândești adevărul și să înveți cum să privești oamenii și lucrurile, mai degrabă decât să urmezi alți oameni și să te lași purtat de val în toate chestiunile. Numai prin seriozitate în acțiunile tale poți ajunge să practici

adevărul și să acționezi pe baza principiilor. Cei care nu sunt serioși sunt predispuși să urmeze alți oameni și să se lase purtați de val și, în acest fel, sunt susceptibili să încalce adevărurile-principii. Să spunem, de exemplu, că cineva își face constant datoria într-un mod superficial și, în consecință, este descalificat de la îndeplinirea datoriei sale. Tu spui: „La prima vedere, părea în regulă. Cum de n-am observat că era superficial? M-a indus în eroare? În ce moduri o scotea cumva la capăt în datoria lui? Ce lucruri a făcut într-un mod superficial?” Când altcineva îți spune câteva dintre modurile în care acea persoană s-a comportat superficial, tu zici: „Acea persoană chiar se pricepe să se prefacă! La prima vedere, părea în regulă și spunea lucruri foarte frumoase. Zicea: «Dumnezeu ne-a dăruit atât de mult har – nu putem fi lipsiți de conștiință, trebuie să ne îndeplinim în mod adecvat îndatoririle!» Când l-am auzit spunând asta, am crezut că-și face datoria cu loialitate; nu mi-am imaginat niciodată că este atât de superficial! Nu cumva am fost indus în eroare? N-am avut discernământ în privința oamenilor, n-am privit oamenii și lucrurile sau nu i-am tratat pe baza adevărurilor-principii. M-am ghidat doar după cât de frumos vorbea acea persoană, fără să mă uit la rezultatele pe care le-a obținut în datoria ei, la comportamentul și la manifestările sale specifice sau la esența ei – am greșit în această privință. Se pare că oamenii care, la prima vedere, lasă impresia că sunt buni nu sunt neapărat cu adevărat buni și, chiar dacă spun lucruri care sună frumos, se poate să nu facă într-adevăr ce spun și să nu fie neapărat oameni care au conștiință și umanitate. De acum înainte, trebuie să privesc oamenii pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și să învăț să-i discern. Nu pot să fiu păcălit din nou!” Vezi, indiferent ce se întâmplă, atât timp cât ești întrucâtva serios și cauți adevărul, apoi tragi concluzii, vei câștiga ceva. Dacă într-adevăr culegi aceste roade, nu este un lucru bun? (Ba da.) Vei fi învățat ceva și vei fi beneficiat întrucâtva în ceea ce privește discernerea oamenilor – asta

câștigi fiind serios și depunând efort în ceea ce privește adevărul. Să presupunem că nu ești serios în acest fel. Când auzi că cineva a fost izgonit pentru că era mereu superficial în îndeplinirea datoriei sale, nu întrebi: „De ce era superficial? De ce a fost izgonit?” În schimb, te gândești pur și simplu în sinea ta: „Ce mare lucru să fii superficial? În orice caz, eu n-am fost izgonit, așa că totul este în regulă.” În acest caz, vei fi primit un mic avertisment, vei fi învățat o mică lecție sau vei fi căpătat puțin discernământ din această chestiune? Nu. De ce nu? Pentru că nu ești interesat de astfel de lucruri sau nu ești serios în legătură cu ele și nu porți absolut nicio povară pentru intrarea ta în viață sau pentru urmărirea adevărului, nu ești interesat și nu participi la părtășia altora despre chestiuni legate de urmărirea adevărului și de intrarea în viață și, cel mult, doar rostești cu superficialitate câteva cuvinte de încuviințare și asta este tot. Există mulți oameni de acest tip? Când li se întâmplă lucruri, le place în mod deosebit să fie superficiali și să facă lucrurile mecanic și nu poartă absolut nicio povară pentru propria intrare în viață sau pentru urmărirea adevărului. Pe lângă faptul că le place să bârfească puțin când interacționează cu alții, nu sunt absolut deloc interesați de lucruri precum cele referitoare la intrarea în viață sau de lecțiile pe care oamenii ar trebui să le învețe în mediile pe care le pregătește Dumnezeu. După ce termină puțina lucrare curentă, stau pur și simplu, privind în gol, vrând doar să moțăie sau să se odihnească o vreme și nu poartă absolut nicio povară pentru intrarea lor în viață. În afară de fărâma de hotărâre și de cele câteva dorințe pe care le au, acești oameni nu vor câștiga în cele din urmă niciun adevăr și, la sfârșit, calificativul lor total nu poate fi decât doi, nu vor putea scăpa de prostia lor de doi bani și, astfel, în această viață, vor fi terminați. Dacă ești terminat de data aceasta, vei fi cu adevărat terminat și nu va mai exista nicio speranță de mântuire pentru tine, deoarece finalul tău va fi stabilit. Calificativul pe care îl primește în cele din

urmă o ființă creată este legat direct de finalul său. Dacă primești un calificativ de trecere, atunci finalul tău va fi că ești mântuit. Dacă nu primești un calificativ de trecere, nu vei avea un final bun. Acesta este momentul în care finalurile oamenilor sunt în cele din urmă stabilite și, odată ce un final este stabilit, acesta este permanent și nu se va schimba. Nu va mai exista o altă șansă de a te strădui să obții un final bun și nici de a-l schimba – soarta ta va fi pecetluită o dată pentru totdeauna. Ai înțeles? Este ceva menit să te sperie? (Nu.) Gândește-te la următoarele: Dumnezeu face lucrarea de gestionare și de mântuire a omenirii și le oferă oamenilor diversele adevăruri pe care ar trebui să le aibă – de câte ori poate Dumnezeu să facă o asemenea lucrare? (Numai de această dată.) Nu a fost făcută niciodată până acum și nu va mai fi făcută niciodată. Aceasta este singura dată și, după ce va fi încheiată, măreața lucrare a lui Dumnezeu va fi pe deplin săvârșită. Ce înseamnă „pe deplin săvârșită”? Înseamnă că El nu o va mai face din nou și nu are niciun plan în acest sens. Prin urmare, oricare ar fi finalurile ultime ale oamenilor de această dată, ele vor fi finalizate și nu se vor schimba. Dumnezeu nu le va da oamenilor ocazia de a juca un nou rol sau de a-și trăi din nou viața. Timpul care a trecut nu se va mai întoarce niciodată și nu va exista nicio schimbare. Așadar, dacă nu profiți de această ocazie, vei pierde șansa de a fi mântuit. Dacă ignori diversele medii și diversele persoane, evenimente și lucruri pe care le-a pregătit Dumnezeu, dacă ești amorțit și încet la minte când vine vorba de acestea și le tratezi cu indiferență, atunci ești un prost de doi bani. Nici măcar tu nu-ți iei în serios propriul final și propria destinație, deci cine îți va acorda atenție? Ți s-a spus acest lucru de multe ori, dar nu-l iei în serios, deci ce altceva ești decât un prost de doi bani? Nimic nu este mai important decât chestiunea mântuirii. Nu este așa? (Ba da.) Desigur, așa cum tocmai am spus, finalul ultim al unei persoane este determinat de manifestările sale generale în

diversele medii asupra cărora Dumnezeu deține suveranitatea, prin urmare oamenii ar trebui să acorde atenție manifestărilor lor generale din viața de zi cu zi. Intenția aici nu este de a-ți cere să bârfești și să te lași atras în dispute, ci să te determine, pe baza mediului și a condițiilor tale existente, precum și în cea mai mare măsură posibilă, să ajungi să înțelegi adevărul și să intri în adevăr, să pornești pe calea urmăririi adevărului și să te străduiești să pătrunzi oarecum în cele trei aspecte ale „renunțării" despre care am avut părtășie, înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să se încheie – atunci vei trece cu un calificativ de 60 sau mai mare și vei fi o persoană mântuită. Cu toate acestea, dacă nici măcar nu te apropii când vine vorba de oricare dintre aceste trei aspecte sau dacă nu treci la niciunul dintre ele și dacă nu ai nicio intrare reală în niciunul dintre ele, atunci nu vei obține un calificativ de trecere și nu vei fi dintre cei mântuiți. Ai înțeles? (Da.)

Ce lucru ar trebui să puneți toți cu prioritate în practică acum? Căutarea adevărului și învățarea lecțiilor în mediile pe care le pregătește Dumnezeu. Dacă te mulțumești în fiecare zi doar să depui efort și să realizezi lucrarea fără să urmărești deloc adevărul, atunci ești doar un muncitor. Dacă ai depus efort, ai experimentat diversele medii pregătite de Dumnezeu și ai înțeles unele adevăruri; și, indiferent câte adevăruri ai dobândit, ai obținut în cele din urmă câștiguri, fie ele mari sau mici, multe sau puține; și chiar dacă ți-a luat foarte mult timp să obții aceste lucruri și progresul tău a fost lent, cel puțin ești în curentul lucrării lui Dumnezeu și ești cineva care a obținut câștiguri; atunci vei avea o șansă de a fi mântuit. Care este lucrul elementar pe care ar trebui să-l faceți acum? Ar trebui să te retragi din toate diversele tipuri de treburi complicate și fără sens și să-ți propui să urmărești adevărul; ar trebui să te străduiești ca, într-o perioadă scurtă de timp, să-ți faci o idee despre diversele tale stări, să ajungi să-ți cunoști călcâiul lui Ahile, slăbiciunile și problemele și apoi să cauți

adevărul pentru a le rezolva, astfel încât să ai o cale de urmat, un scop de urmărit și adevăruri-principii clare de respectat în datoria pe care o faci. Ar trebui să ai un obiectiv clar și o direcție de urmat în ceea ce privește propriile neajunsuri, propria datorie și propriul mediu, în loc să alergi de colo-colo ca o găină fără cap, sfârșind oriunde te duc orbește picioarele, ceea ce este periculos. Trebuie să te eliberezi de starea și de situația actuală a vieții tale, în care doar depui efort, dar nu obții adevărul. Nu fi un spectator și nu te lăsa atras în tot soiul de dispute. Dacă nu vrei să te lași atras în dispute, trebuie să înveți să depui efort în ceea ce privește adevărurile-principii. Dacă înțelegi fiecare dintre adevărurile-principii, vei putea să scapi de acest fel de dispute. De ce spun asta? Doar când înțelegi diversele adevăruri poți pătrunde în ele și poți avea speranța de a pătrunde în adevărul-realitate. Apoi, când vei participa la diverse lucruri, vei avea principii și vei ști cum să înfrunți aceste lucruri. Dacă încetezi pur și simplu să fii un spectator, dar ești complet dezorientat în legătură cu fiecare adevăr, nu înțelegi niciun adevăr și tot ce înțelegi sunt doctrine și câteva cuvinte, neștiind să discerni diferitele tipuri de oameni, iar atunci când întâmpini probleme, vorbești doar despre desfășurarea evenimentelor, judeci cine a avut dreptate, cine a greșit și nimic mai mult și, în cele din urmă, nu câștigi adevărul, atunci participarea ta la orice chestiune este lipsită de valoare. În ce se transformă acest tip de participare? Se transformă în provocarea de dispute. Prin urmare, trebuie să înveți să depui efort pentru adevărurile-principii și, odată ce aplicarea lor va deveni tot mai clară pentru tine – și faci acest lucru tot mai precis – vei avea speranța de a intra în adevăr și, apoi, vei avea și speranța de a fi mântuit.

În ceea ce privește modul în care oamenii pot dobândi adevărul în mediile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru ei, despre câte principii de practicare tocmai am avut părtășie în total? „Nu fi un spectator” și ce

altceva? (Nu depune doar efort.) Debarasează-te de genul de stare în care te mulțumești doar să depui efort, dar nu ești dispus să urmărești adevărul. Ce altceva? (Nu te lăsa atras în tot soiul de dispute.) Nu te lăsa atras în tot soiul de dispute, nu te lăsa implicat în tot soiul de treburi complicate – nu înlocui respectarea adevărurilor-principii cu aceste lucruri. Ar trebui să respectați toate aceste principii. Dacă le respecți cu fermitate, nu vei fi departe de urmărirea adevărului și vei putea în scurt timp să intri în realitatea urmăririi adevărului. Este ușor de pus în practică acest lucru? Interacționez cu oameni în cadrul bisericii de atâția ani, dar foarte puțini Îmi pun întrebări despre intrarea în viață sau întrebări care implică adevărurile-principii și foarte puțini vorbesc despre stările lor personale și apoi caută căi de practică. În schimb, unii pun întrebări care nu au nicio legătură cu adevărul și chiar folosesc cuvinte precum „căutare”. Când aud cuvântul „căutare”, ascult foarte atent și serios, acordându-le toată atenția Mea, dar când se dovedește că întreabă despre o chestiune exterioară neînsemnată, sunt dezgustat. Spun: „Chestiunea despre care întrebi nu are nicio legătură cu lucrarea bisericii sau cu intrarea în viață. Nu folosi cuvântul «căutare». Insulți cuvântul «căutare».” Poate cuvântul „căutare” să fie folosit în mod inadecvat? (Nu, nu poate.) Cineva chiar M-a întrebat: „Copilul meu are o aluniță pe spate. Unii oameni spun că această aluniță este de rău augur, iar alții spun că ar putea exista un risc potențial de îmbolnăvire în zona în care crește alunița. Oricum, nu-mi pasă dacă este de rău augur sau nu, dar dacă este într-adevăr dăunătoare pentru sănătatea lui, crezi că ar trebui îndepărtată această aluniță?” Dacă ați primi această întrebare, cum ați răspunde? Credeți că are vreo legătură cu adevărul? Are legătură cu lucrarea bisericii? (Nu, nu are.) Nu are legătură cu niciunul dintre aceste lucruri, prin urmare sunt obligat să Mă preocup de această chestiune? (Nu.) Nu am o asemenea obligație. Așa că am spus: „Faptul că fiul tău are o

aluniță pe corp nu are nicio legătură cu adevărul. Nu Mă întreba despre asta, mergi și întreabă un medic. Nu sunt medicul tău de familie.” Credeți că ar trebui să Mă preocup de această chestiune? (Nu, n-ar trebui.) Indiferent pe cine întrebi, nimeni n-ar fi dispus să se preocupe de această chestiune. Nu este din cauză că se tem să-și asume responsabilitatea, ci pentru că nu au nicio obligație să se preocupe de astfel de lucruri. Îndepărtarea sau neîndepărtarea aluniței fiului tău ar afecta lucrarea bisericii? Ar afecta îndeplinirea datoriei tale? Această chestiune nu are nicio legătură cu Mine. Nu Mă întreba despre ea, este o chestiune inutilă. Nu are absolut nicio legătură cu adevărul și, cu toate acestea, tot folosești cuvântul „căutare”. Întinezi cuvântul „căutare” – este dezgustător! De asemenea, cineva a întrebat: „O țestoasă a intrat în curtea mea, ar trebui să o prind sau nu? Vreau să caut un răspuns de la Tine.” A adresat această întrebare pentru a căuta un răspuns de la Mine – crezi că ar trebui să-i răspund? (Nu.) A spus: „Dacă încalc legea în cazul în care o prind? Dacă încalc legea și nu mă oprești, vei fi responsabil!” Ce ai spune? (Ai hotărât să o prinzi din proprie voință – faptul că ai încălcat legea nu are nicio legătură cu mine.) Dacă încalci sau nu legea este treaba ta și nu are nimic de-a face cu Mine. Poți să-Mi pui întrebări despre lucruri precum principiile lucrării bisericii și adevărurile-principii, dar când vine vorba de chestiuni juridice, caută un avocat – consultă un avocat în țara în care trăiești. Eu nu sunt avocat, așa că nu Mă întreba despre asemenea chestiuni. Sunt aici pentru a exprima adevărul și pentru a face lucrarea de mântuire a omenirii. Doar ofer adevărul și am părtășie despre principii. Cât despre faptul dacă poți fi mântuit sau nu, acesta nu are nicio legătură cu Mine; este treaba ta. Asta fără să mai amintim despre chestiunile private din viața ta – cu atât mai mult nu ar trebui să Mă întrebi despre ele și nu am nicio obligație să-ți răspund. Așa stau lucrurile, nu-i așa? (Așa e.)

Acest subiect referitor la lucrarea lui Dumnezeu este indisolubil legat de finalurile ultime ale oamenilor, prin urmare aceștia nu pot avea noțiuni și închipuiri atunci când acceptă și experimentează lucrarea lui Dumnezeu; ar trebui să renunțe la aceste noțiuni și închipuiri de la rădăcină și să nu le permită să existe între ei și Dumnezeu. Doar abordând lucrarea Sa cu gânduri, opinii și atitudini corecte, oamenii pot avea ocazia de a înțelege și de a dobândi adevărul; doar abordând lucrarea lui Dumnezeu cu atitudini, gânduri și opinii corecte, oamenii pot înțelege și experimenta cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, dinlăuntrul lucrării Sale, pot dobândi adevărurile pe care se cuvine să le dobândească. Prin urmare, indiferent la ce renunți, pe scurt, totul este astfel încât să poți merge pe drumul cel bun și să poți porni pe calea urmăririi adevărului, rezultatul și scopul final nefiind altele decât cele de a-ți da posibilitatea să înțelegi adevărurile-principii și să dobândești adevărul. Acesta este scopul final al părtășiei noastre despre acest conținut. Indiferent despre ce avem părtășie, scopul final este de a le îngădui oamenilor să intre în adevărul-realitate. Dacă înțelegi adevărul și ai adevărurile-principii ca bază în multe chestiuni și nu mai ești lipsit de direcție, fără rost sau rătăcit când faci lucruri, nu înseamnă că ți s-a îmbunătățit calibrul, ci înseamnă că ai adevărul lui Dumnezeu, cuvintele Sale, drept criteriu pentru acțiunile tale și conduita personală. Cu alte cuvinte, pe baza calibrului, abilităților și talentelor tale inerente, ai înțeles adevărul și ai criterii pentru propria conduită, așa încât ești o ființă umană creată care poate trăi independent în această lume și printre toate lucrurile. Doar o astfel de ființă umană este cu adevărat conform standardului de ființă umană creată – aceasta este o ființă umană creată standard. Ai înțeles? (Da.) Atunci, aici se încheie părtășia noastră de astăzi. La revedere!

15 iulie 2023

Cum să urmărești adevărul (3)

Avem părtășie de ceva vreme despre subiectul urmăririi adevărului. Conținutul acestui subiect este destul de vast, dar indiferent cât de vast este, nu poate fi separat de unele probleme pe care oamenii le întâlnesc în viața lor de zi cu zi, în legătură cu modul în care privesc oamenii și lucrurile și în care se poartă și acționează, nu-i așa? (Așa este.) Acestea sunt probleme reale din viețile oamenilor. Nu sunt separate de viața de zi cu zi a oamenilor, nici de umanitatea lor normală. Aceste probleme includ atitudinile și opiniile oamenilor față de diverse lucruri, precum și tot felul de chestiuni importante pe care oamenii le întâlnesc în existența și în călătoria lor în viață. Conținutul ultimei noastre părtășii s-a referit la un aspect al practicii din cadrul „renunțării" din „Cum să urmărești adevărul" – renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu. Ce implică această practică? Implică relația dintre oameni și Dumnezeu, nu-i așa? (Așa e.) Conținutul ultimelor câteva părtășii s-a referit la modul în care cineva ar trebui să privească tot felul de oameni și tot felul de lucruri conform principiilor și standardelor cerute de Dumnezeu și cum să se ocupe de tot felul de oameni și de tot felul de lucruri. Conținutul ultimei noastre părtășii a fost despre relația dintre oameni și Dumnezeu și i-a informat pe oameni cum ar trebui să renunțe la diversele noțiuni și închipuiri care nu sunt în acord cu intențiile lui Dumnezeu, cu cerințele Sale și cu adevărurile-principii. Acestea sunt probleme reale care există între oameni și Dumnezeu pe parcursul credinței în Dumnezeu și în procesul existenței. Am împărțit acest subiect vast al „renunțării la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu" în patru aspecte: primul este reprezentat de noțiuni și închipuiri, al doilea sunt cerințele irezonabile, al treilea este reprezentat de precauție și suspiciune, iar al

patrulea este constituit din scrutare și iscodire. Ne-am început părtășia cu noțiunile și închipuirile. Primul punct din cadrul noțiunilor și închipuirilor se referă la lucrarea lui Dumnezeu – adică la noțiunile și închipuirile pe care le au oamenii despre lucrarea Lui. Am avut părtășie întrucâtva despre acest subiect. Părtășia noastră în această privință s-a referit la modul în care oamenii privesc lucrarea lui Dumnezeu și la abaterile, noțiunile și închipuirile pe care le au în cunoștințele și ideile lor despre lucrarea lui Dumnezeu; aceste noțiuni și închipuiri sunt ceva la care oamenii ar trebui să renunțe. Dacă renunță la aceste noțiuni și închipuiri și caută adevărul, oamenii vor putea să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și să aibă o înțelegere pură a cuvintelor Sale. Când lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează noțiunilor și închipuirilor oamenilor, aceștia ar trebui să reflecteze asupra propriei persoane și să încerce să se cunoască pe ei înșiși și ar trebui, de asemenea, să renunțe la noțiunile și închipuirile lor, în loc să se bazeze pe acestea pentru a evalua cum ar trebui să fie lucrarea lui Dumnezeu sau care este efectul pe care Dumnezeu intenționează să-l obțină în oameni prin lucrarea Sa. Noțiunile și închipuirile oamenilor despre lucrarea lui Dumnezeu au un impact direct asupra intrării lor în viață și asupra atitudinii lor față de Dumnezeu, prin urmare, și aceste noțiuni și închipuiri sunt ceva la care oamenii trebuie să renunțe. De exemplu, am spus în părtășie că Dumnezeu nu schimbă calibrul, personalitatea, instinctele inerente și alte aspecte ale oamenilor, că atributele cu care se nasc ei și instinctele trupului lor nu sunt țintele lucrării lui Dumnezeu și că lucrarea Sa vizează firile corupte ale oamenilor și lucrurile dinlăuntrul celor care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și care sunt incompatibile cu El. Dacă oamenii își închipuie că lucrarea lui Dumnezeu are drept scop să le schimbe calibrul, instinctele și chiar personalitatea, obiceiurile, stilul de viață și așa mai departe, atunci fiecare aspect în parte al practicii lor din viața de zi cu zi va

fi influențat și afectat de noțiunile și închipuirile proprii și, inevitabil, vor exista multe părți denaturate sau lucruri extreme. Aceste părți denaturate și lucruri extreme nu sunt în conformitate cu adevărurile-principii și îi vor face pe oameni să se abată de la conștiința și rațiunea umanității normale și să se îndepărteze de traiectoria umanității normale. Să spunem, de exemplu, că în noțiunile și închipuirile tale, crezi că Dumnezeu vrea să schimbe calibrul, abilitățile și chiar instinctele oamenilor; dacă ești de părere că acestea sunt lucrurile pe care vrea să le schimbe, ce fel de lucruri vei urmări? Vei urmări lucruri denaturate, de care te vei agăța strâns – vei dori să urmărești un calibru superior și te vei axa pe învățarea diverselor tipuri de abilități și pe deprinderea diverselor tipuri de cunoștințe, astfel încât să ajungi să ai un calibru superior, abilități superioare, o perspectivă superioară, cultivare de sine și chiar unele capacități superioare celor ale oamenilor obișnuiți – în acest fel, vei acorda atenție abilităților și talentelor exterioare. Ce consecințe au, atunci, astfel de lucruri urmărite asupra oamenilor? Nu doar că aceștia nu vor reuși să pornească pe calea urmăririi adevărului, dar vor merge în schimb pe calea fariseilor. Vor concura unii cu alții pentru a vedea cine are un calibru superior, cine are daruri superioare, cine are cunoștințe superioare, cine are capacități mai mari, cine are mai multe puncte forte, cine are un prestigiu mai mare în rândul oamenilor și este admirat și stimat de alții. În acest fel, nu doar că nu vor putea să practice adevărul și să acționeze conform adevărurilor-principii, dar se vor îndrepta în schimb pe o cale care îi îndepărtează de adevăr.

Lucrarea lui Dumnezeu este de a transforma firile corupte ale oamenilor și diversele lor gânduri și opinii false care încalcă adevărul, în cadrul umanității lor normale, astfel încât conștiința și rațiunea lor să poată fi restaurate și optimizate. Cu alte cuvinte, cu cât înțelegi mai mult adevărul, cu atât conștiința și rațiunea ta vor deveni mai normale și vor

continua, de asemenea, să se dezvolte într-o direcție benefică; acest lucru nu este deloc supranatural. Ce vreau să spun prin cuvântul „normale”? Dacă oamenii au conștiință și simțul dreptății, vor deveni buni – ca să folosim cuvintele omului, vor fi înțelegători, integri, rezonabili, și nu încăpățânați și predispuși la denaturări. Acesta este efectul pe care Dumnezeu intenționează să-l obțină în ceea ce privește umanitatea oamenilor. Pe măsură ce aceștia înțeleg tot mai mult adevărul, un efect secundar este că umanitatea lor devine tot mai normală. Totuși, dacă oamenii urmăresc în conformitate cu propriile noțiuni și închipuiri, aceste noțiuni și închipuiri vor exercita o mare influență negativă și o îndrumare negativă asupra lucrurilor pe care le urmăresc, conducându-i pe tot felul de căi denaturate și urmate cu încăpățânare, extreme și false. De exemplu, în noțiunile și închipuirile lor, oamenii cred că lucrarea lui Dumnezeu intenționează să le înalțe umanitatea și să le dea posibilitatea de a-și transcende instinctele umane, calibrul uman și chiar vârsta și genul uman. Când au astfel de noțiuni, oamenii vor urmări această direcție, vor depune eforturi și vor bâjbâi în această direcție. Asupra căror lucruri se vor concentra, atunci? Într-o privință, se vor concentra asupra cunoștințelor, abilităților, competențelor, darurilor și talentelor; în altă privință, se vor concentra asupra supranaturalului. Știți care sunt manifestările supranaturalului? (Înseamnă că, în anumite aspecte, oamenii vor trece direct prin schimbări calitative, fără să plătească un preț?) Este ca atunci când o persoană nu citește de obicei cuvintele lui Dumnezeu, dar i se întâmplă ceva și cuvintele Sale îi apar brusc în minte sau când cineva nu a fost niciodată capabil să cânte sau să danseze, dar după ce este inspirat, poate dintr-odată să cânte și să danseze și chiar să danseze destul de bine, ori când cineva nu a învățat niciodată o limbă străină, dar poate dintr-odată să vorbească o limbă străină. Sunt aceste lucruri supranaturale? (Da.) De exemplu, să presupunem că

trebuie să pleci din cauza unei probleme urgente, dar nu știi să conduci și, în disperare, te rogi și imediat te simți plin de energie și, dintr-odată, știi să conduci, chiar la fel de constant ca un șofer experimentat. Cineva te întreabă: „Cum de conduci atât de bine?” Tu spui: „Nici eu nu știu. Totul este făcut de Dumnezeu; am fost mișcat de Duhul Sfânt. Uite, aceste mâini ale mele nu mai sunt mâinile mele; sunt ținute de Duhul Sfânt!” De fapt, Duhul Sfânt nu face asta; în schimb, un alt fel de spirit a intrat în tine și te manipulează, astfel încât ai devenit altă persoană și nu te poți controla. Nu înseamnă că transcenzi capacitățile intrinseci ale unui om? Este supranatural, nu-i așa? (Așa e.) Ce înseamnă „supranatural”? Este un fenomen bun? (Nu, înseamnă că persoana devine anormală.) Dacă poți să cunoști brusc o limbă, să ai o competență sau să înțelegi anumite cunoștințe, fără să studiezi ceva timp sau să fii îndrumat de un expert, acest lucru este supranatural. Dacă viața-fire a unei persoane s-a schimbat, fără ca aceasta să fie nevoită să urmărească adevărul, să caute, să aștepte sau să experimenteze lucruri, nu este ceva înfricoșător? (Ba da.) Dacă există încă multe noțiuni și închipuiri în mintea și în subconștientul tău, ar trebui să renunți la ele și să nu le urmărești, deoarece acestea nu reprezintă cunoașterea adevărată a lucrării lui Dumnezeu și nu se aliniază la metodele și principiile lucrării Sale. Lucrarea lui Dumnezeu nu-ți va transcende în niciun caz umanitatea normală, iar efectul obținut de lucrarea Sa înlăuntrul tău categoric nu este cel de a-ți transforma umanitatea normală într-o umanitate înălțată, supranaturală. Mai mult, Dumnezeu nu te-ar transforma dintr-o persoană normală într-o persoană neobișnuită. Să spunem că, în procesul de experimentare a lucrării lui Dumnezeu, conștiința ta devine tot mai sensibilă și-ți dezvolți mai mult simțul rușinii. Devii bun, capabil să fii atent la intențiile lui Dumnezeu și să protejezi lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu. În plus, cuvintele și acțiunile tale nu se împotrivesc

conștiinței și rațiunii tale, devii treptat capabil să acționezi în concordanță cu adevărurile-principii și poți identifica tot felul de oameni, evenimente și lucruri pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta dovedește că mergi pe o cale corectă în credința ta în Dumnezeu. Dar să presupunem că încă te axezi pe ascultarea unei voci atunci când te rogi și aștepți o inspirație, o strălucire de lumină sau o revelație supranaturală atunci când Îl cauți și Îl implori pe Dumnezeu. Mai mult, conștiința și rațiunea ta nu au fost restaurate sau corectate în niciun fel și nu ai ajuns să ai simțul dreptății sau să te supui lui Dumnezeu. Aceasta dovedește că există probleme cu lucrurile pe care le urmărești și calea pe care mergi și s-ar putea spune, de asemenea, că nu ai pornit deloc pe calea urmăririi adevărului. De asemenea, cauți adesea în mod subconștient să devii o persoană supranaturală și simți deseori că ar trebui să transcenzi trupul – să nu-ți fie foame dacă nu mănânci și să nu te simți obosit sau somnoros dacă nu dormi sau nu te odihnești mai multe zile – și chiar cauți să înțelegi și să stăpânești brusc lucruri pe care nu le înțelegi sau pe care nu le-ai învățat în procesul de îndeplinire a datoriei tale, atunci când ai nevoie urgentă de ele. Toate aceste închipuiri despre lucruri supranaturale provin din noțiunile și închipuirile umane. Întrucât nu au experimentat lucrarea lui Dumnezeu, oamenii sunt în mod firesc plini de închipuiri despre aceasta. De fapt, lucrarea lui Dumnezeu este cel mai real și mai practic lucru. Dumnezeu nu acționează niciodată conform noțiunilor și închipuirilor oamenilor; nu îndeplinește niciodată acest tip de lucrare asupra lor. El face o mică lucrare supranaturală doar în circumstanțe foarte speciale și asupra unui număr foarte mic de oameni, dar această lucrare este doar temporară și ceva necesar în situații speciale – nu este o metodă de lucru care se manifestă adesea în oameni, în cadrul mântuirii de către Dumnezeu. În lucrarea Sa de gestionare, Dumnezeu intenționează să-i mântuiască pe oameni, să le dea posibilitatea

de a se elibera de firile lor corupte și de a dobândi mântuirea, iar metoda de bază prin care lucrează El este de a le furniza oamenilor adevărul, astfel încât aceștia să poată practica în conformitate cu adevărurile-principii după ce înțeleg adevărul. Prin urmare, indiferent ce noțiuni și închipuiri ai în mintea și în subconștientul tău, indiferent cât de logice sunt noțiunile și închipuirile tale sau cât de mult îți satisfac nevoile spirituale – indiferent de motive, acestea vor fi întotdeauna noțiuni și închipuiri și ar trebui să renunți la ele și să nu te agăți de ele. Indiferent în ce măsură este realizată lucrarea lui Dumnezeu și indiferent cât de mult durează, oamenii vor fi întotdeauna oameni și nu vor deveni niciodată îngeri. Chiar dacă te faci alb din cap până în picioare, având părul alb, fața vopsită în alb, o bluză albă și pantaloni albi, și îți pui și două aripi, nu poți să devii înger – oamenii vor fi întotdeauna oameni. Mai mult, cuvântul „oameni" se referă aici la cei care au conștiința și rațiunea umanității normale, nu la oameni extraordinari și, cu atât mai puțin, la oameni neobișnuiți. Acești oameni nu sunt deloc supranaturali, ci sunt în mod clar diferiți de non-credincioșii care nu cred în Dumnezeu, prin faptul că nu fac rău, pot pune adevărul în practică odată ce-l pricep și înțeleg cum să privească oamenii și lucrurile, cum să se poarte și să acționeze pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și conform cerințelor Sale și adevărurilor-principii, în loc să trăiască potrivit firilor lor corupte și diverselor gânduri și opinii pe care Satana le insuflă oamenilor. Indiferent cât timp au urmărit oamenii conform propriilor noțiuni și închipuiri pe parcursul credinței în Dumnezeu și indiferent cât de mult simt că au câștigat, acest lucru nu contează în ochii lui Dumnezeu, iar El nu-Și amintește nimic din toate acestea. La ce Mă refer când spun asta? Mai exact, dacă, pe baza noțiunilor și închipuirilor tale, îți înfrânezi toate diversele nevoi normale ale trupului sau încerci din greu să-ți schimbi instinctele, calibrul, abilitățile, personalitatea, stilul și obiceiurile de viață,

indiferent cât de mult încerci să înfrânezi și să schimbi aceste lucruri, chiar dacă reușești să obții unele rezultate, nu înseamnă că deja ai câștigat ceva pe calea practicării adevărului și, cu atât mai mult, nu înseamnă că ești deja cineva care urmărește adevărul – Dumnezeu nu-Și amintește aceste lucruri. Ai înțeles? (Da.)

Deși noțiunile și închipuirile oamenilor sunt invizibile și, la prima vedere, nu par să-i oblige să spună sau să facă ceva ori să meargă pe o anumită cale, acestea controlează cu strictețe gândurile și sinele interior al oamenilor, în adâncul inimii și în subconștientul lor. De ce se întâmplă asta? Deoarece lucrurile pe care le iubesc și le urmăresc oamenii se potrivesc prea bine cu noțiunile și închipuirile lor, iar aceste lucruri satisfac și nevoile trupului uman și tot soiul de dorințe și curiozități omenești. De exemplu, în noțiunile și închipuirile lor, oamenii cred că lucrarea lui Dumnezeu este menită să-i transforme în ființe extraordinare, diferite de oamenii obișnuiți și că, atunci când vor fi mișcați de Duhul Sfânt, vor putea să vorbească mai multe limbi. Acest lucru transcende în mod evident capacitățile intrinseci ale oamenilor și sfera umanității normale, dar le satisface într-o măsură foarte mare vanitatea, curiozitatea și competitivitatea. Cu alte cuvinte, înainte de a dobândi adevărul, oamenilor le plac unele lucruri supranaturale, iar acestea îi fac să se simtă importanți, superiori oamenilor obișnuiți și diferiți de aceștia – exact ceea ce iubește și după ce tânjește omenirea coruptă. Toți speră să iasă în evidență în rândul rasei omenești, să fie diferiți de toți ceilalți, să fie unici și fără seamăn, să fie apreciați și admirați de alții. De exemplu, există un fenomen în rândul omenirii corupte, și anume, dacă este produs un singur obiect de un fel, oamenii bogați și renumiți vor concura cu înverșunare pentru a-l cumpăra. În ce măsură vor face asta? În măsura în care acest produs ajunge să fie vândut la un preț de câteva ori sau chiar de peste zece ori mai mare decât prețul inițial. Persoana care reușește

să-l cumpere se gândește: „Privește, am pus mâna pe acest lucru, care este singurul din lume. Sunt cu adevărat puternic, nu-i așa? Sunt mai bun decât ceilalți, nu-i așa? Nimeni nu este la fel de capabil ca mine!” În mintea lor, sunt mulțumiți de ei înșiși și simt că sunt speciali, extraordinari și foarte capabili. Ce fel de fire este aceasta? (Aroganță.) Acest lucru este cauzat de o fire arogantă. Unii oameni nu se simt în largul lor când poartă aceeași haină ca o altă persoană. Dacă poartă o haină pe care alții nu și-o permit și pe care nu au mai văzut-o niciodată, iar toți cei care o văd sunt invidioși, cum se simt? (Încântați de ei înșiși.) Se simt deosebit de încântați de ei înșiși și cred că sunt unici și mai presus decât ceilalți. Ce fel de fire cauzează acest lucru? (Aroganța.) Și acest lucru este cauzat de o fire arogantă. Vezi, aproape toți oamenii au această mentalitate: dacă au stăpânit o competență tehnică sau profesională, cred că sunt mai buni decât alții și că nimeni nu este la fel de bun ca ei. Dacă și altcineva stăpânește aceeași competență tehnică sau profesională, vor fi invidioși pe acea persoană și își vor dori cu disperare să nu poată fi egalați de nimeni. De ce au o astfel de mentalitate? (Vor să devină unici.) Dacă sunt singurii care stăpânesc această competență profesională, sunt superiori persoanelor obișnuite din grupul lor. Având cunoștințe despre această competență tehnică sau profesională, se tem că alții o vor învăța de la ei. Dacă alții le cer ajutorul, oare îi vor învăța? (Nu, nu o vor face.) Te vor învăța doar câteva lucruri simple; nu vor învăța pe nimeni cele mai importante lucruri și te vor lăsa să le descoperi singur. Ce gândesc, de fapt? „Dacă te învăț acest lucru, cum pot să ies atunci în evidență? Dacă toată lumea l-ar putea face, nu aș deveni atunci doar o persoană obișnuită? Dacă niciunul dintre voi nu știe cum să facă asta, eu sunt cea mai învățată persoană de aici și trebuie să căutați cu toții să-mi intrați în grații – în felul acesta mă simt important, nu-i așa? Nu sunt persoana cu cel mai înalt statut și cea mai capabilă dintre voi? Sunt cel mai

tare dintre voi, nu-i așa?” Având unele cunoștințe în legătură cu o competență profesională sau tehnică, se tem nespus că alții o vor învăța de la ei și nu vor ca alții să fie la fel ca ei. Se vor supăra dacă cineva are aceeași competență profesională sau tehnică ori aceeași specialitate ca ei, așa că se gândesc mereu la modalități de a învăța ceva pentru a-i depăși pe ceilalți. Vor să fie superiori altora și își doresc mereu să-i eclipseze pe ceilalți pentru a se simți importanți. Este aceasta o urmărire corectă? (Nu.) Tocmai pentru că au astfel de dorințe și urmăresc astfel de lucruri, oamenii corupți capătă în mod firesc tot felul de noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu și caută să fie mai presus decât alții, să aibă statut și prestigiu, să se simtă importanți, să devină unici și chiar să devină supraoameni sau oameni extraordinari în ochii altora. Prin urmare, oamenii ar trebui să renunțe la aceste noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. Mai exact, cum ar trebui să fie pus în practică acest lucru? Nu urmări daruri sau talente superioare și nu urmări să-ți schimbi calibrul sau instinctele, ci, mai degrabă, conform condițiilor tale inerente – precum calibrul, abilitățile și instinctele – fă-ți datoria conform cerințelor lui Dumnezeu și fă fiecare lucru conform celor cerute de Dumnezeu. Dumnezeu nu-ți cere ceea ce-ți depășește abilitățile sau calibrul – nici tu nu ar trebui să-ți îngreunezi situația. E în ordine dacă faci pur și simplu tot posibilul pe baza lucrurilor pe care le înțelegi și pe care le poți realiza și dacă practici în funcție de ceea ce îți permit propriile condiții. De exemplu, în cazul în care calibrul și talentele tale îți permit doar să fii potrivit pentru rolul de lider de echipă, atunci fă o treabă bună ca lider de echipă, sortând sarcinile și competențele profesionale din sfera acestui rol, abordându-le una câte una și implementându-le conform metodelor și principiilor pe care le-ai învățat de la Dumnezeu – astfel, vei ajunge să-L mulțumești pe Dumnezeu. Să presupunem că te iei după noțiunile și închipuirile tale și te

gândești: „Întrucât sunt capabil să fiu lider de echipă, dacă mă străduiesc mai mult să mă descurc mai bine, dacă îndur puține greutăți și plătesc un mic preț, iar Duhul Sfânt face o lucrare măreață asupra mea, nu voi fi capabil atunci să devin conducător de biserică sau conducătorul unui grup decizional? S-ar putea ca oamenii să nu mă creadă în stare, dar Îl voi implora pe Dumnezeu – lui Dumnezeu nu-I este greu să realizeze nimic! Nu vreau să fiu lider de echipă. Mă voi ruga lui Dumnezeu, cerându-I să mă lase să-mi asum o lucrare mai importantă, să-mi permită să devin conducător sau lucrător.” Este corect acest tip de urmărire? (Nu, este greșit.) De ce spui că este greșit? (Astfel de oameni vor mereu să facă lucruri care le depășesc calibrul și abilitățile și nu sunt capabili să se limiteze la a-și face propria lucrare pe baza calibrului și talentelor lor, rămânând în locul care li se potrivește.) Nu este potrivit să-ți dorești mereu să fii un supraom; nu este ceea ce ar trebui să urmărească o persoană normală.

Unii oameni spun adesea: „Nimic nu este dificil pentru Dumnezeu”; această zicală este un fapt și toată lumea poate înțelege asta. Dar unii au o înțelegere denaturată, crezând că orice este imposibil pentru oameni poate fi înfăptuit pentru ei de către Dumnezeu dacă doar se roagă Lui și că, bazându-se pe Dumnezeu în acest fel, oamenii își pot transcende instinctele proprii și pot deveni supraoameni. Chiar este așa? (Nu este.) Zicala „Nimic nu este dificil pentru Dumnezeu” se referă în mod evident la puterea și la esența lui Dumnezeu, la atotputernicia Lui și, de asemenea, la suveranitatea Lui asupra tuturor lucrurilor – nu există nimic ce nu poate fi înfăptuit de Dumnezeu. Cu toate acestea, nu înseamnă că oamenii trebuie să transceandă umanitatea normală și să devină supranaturali; indiferent cât de atotputernic este Dumnezeu, lucrarea pe care o face asupra oamenilor se bazează pe umanitatea lor normală și este săvârșită în limitele umanității normale. Dumnezeu orchestrează și manevrează toate lucrurile, manevrează

persoane, evenimente și lucruri, astfel încât acestea să-I presteze un serviciu în îndeplinirea lucrurilor de tot felul, săvârșind faptele pe care urmează să le săvârșească. În perioada în care Dumnezeu săvârșește tot felul de lucruri, oamenii sunt încă în umanitatea normală – nu s-a schimbat nimic la ei și sunt încă oameni. Indiferent cât de atotputernic este Dumnezeu și indiferent ce metode folosește El pentru a domni ca suveran asupra unui lucru sau pentru a înfăptui ceva, oamenii creați sunt întotdeauna oameni creați; ei încă trăiesc într-o umanitate normală și nu sunt nicidecum supranaturali. Ați spune cu toții că aceasta este realitatea? (Da.) Ce înseamnă sintagma „nu sunt supranaturali”? Înseamnă că, atunci când Dumnezeu orchestrează oameni, evenimente și lucruri, oamenii nu pot decât să trăiască, să supraviețuiască, să facă fiecare lucru și să trăiască în momentul prezent sub orchestrarea lui Dumnezeu. Dar când trăiești în momentul prezent, este conștiința ta începțoșată? (Nu.) Încă ai mintea limpede. Așadar, s-a îmbunătățit sau s-a schimbat instantaneu calibrul tău? (Nu.) Rămâne așa cum a fost inițial. Atunci, s-au schimbat instantaneu instinctele tale? Nu, nici ele nu s-au schimbat. Sub suveranitatea, orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu, indiferent câte lucruri experimentezi, nu există absolut nicio schimbare în personalitatea, obiceiurile, tiparele de viață și în calibrul, abilitățile și diversele funcții ale umanității tale normale. Doar că, atunci când experimentează lucrarea lui Dumnezeu, oamenii experimentează tot felul de lucruri și de persoane în mediile lor respective, rezultatul final fiind că dobândesc perspective și învață unele lecții în timpul procesului de experimentare a lucrării lui Dumnezeu. Dacă sunt oameni care urmăresc adevărul, atunci pot să culeagă niște roade în ceea ce privește adevărul și cunoașterea lui Dumnezeu. În procesul de experimentare a lucrării Sale, gândirea oamenilor este normală, conștiința lor nu este începțoșată, iar calibrul, abilitățile și instinctele lor rămân aceleași ca la început, fără nicio

schimbare. Prin urmare, zicala „Nimic nu este dificil pentru Dumnezeu” se referă la atotputernicia Lui și la orchestrarea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. Nu se referă la a-i face pe oameni supranaturali sau a schimba esența oamenilor creați. Dumnezeu nu schimbă esența oamenilor; aceștia sunt tot oameni și, indiferent dacă ești bărbat sau femeie, nu există absolut nicio schimbare în această privință. El orchestrează totul și este omnipotent; aceasta este ce are Dumnezeu și ce este și ceea ce deține El. Zicala „Nimic nu este dificil pentru Dumnezeu” nu înseamnă că oamenii au devenit supranaturali, nici că oamenii sunt omnipotenți. Chiar dacă unii indivizi pot realiza uneori anumite lucruri care le depășesc calibrul sau instinctele trupești, aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu este Cel care le-a dat acest dar; nu s-au născut cu această capacitate. Aceasta deoarece oamenii creați nu au capacitatea de a schimba tot ce a fost rânduit de Dumnezeu. Voi da un exemplu simplu referitor la chestiunea instinctului uman. Când oamenii aud un sunet înfricoșător, de pildă, se vor speria și se vor ghemui instinctiv. Indiferent de vârstă, ai fost așa încă din copilărie și vei fi așa până când îți vei găsi moartea – acesta este instinctul. Ce înseamnă „instinct”? Este o funcție inerentă a corpului fizic și nu se va schimba absolut niciodată. O persoană normală poate menține viața și supraviețuirea umanității normale doar având instincte inerente, prin urmare, instinctele umane nu sunt ceva ce Dumnezeu intenționează să schimbe. Ai înțeles asta? (Da.) La ce se referă sintagma „Dumnezeu este omnipotent”? (Se referă la autoritatea lui Dumnezeu și la atotputernicia Lui.) Are aceasta vreo legătură cu oamenii? (Nu are nicio legătură cu oamenii și nu înseamnă că aceștia pot face lucruri supranaturale.) Nu înseamnă că, sub controlul lui Dumnezeu, oamenii sunt omnipotenți; chiar și atunci când sunt sub controlul lui Dumnezeu, oamenii nu pot ajunge la omnipotență. De ce? (Pentru că oamenii nu sunt Dumnezeu; sunt doar ființe

create, în timp ce Dumnezeu este unic.) Așa este, așa stau lucrurile. Oamenii vor fi întotdeauna oameni. Nu se vor transforma în altă specie și, bineînțeles, cu atât mai mult, nu se vor transforma în Dumnezeu; atributele lor nu se vor schimba. Atributele oamenilor nu se vor schimba, așadar, se vor schimba oare instinctele lor? (Nu.) Instinctele oamenilor nu se vor schimba, nici obiceiurile și tiparele lor de viață sau personalitățile inerente date de Dumnezeu. Să luăm drept exemplu tiparele de viață. Oamenii, ca majoritatea creaturilor, sunt activi după răsăritul soarelui și se odihnesc după apus. Când se trezesc dimineața, cu mintea odihnită și corpul într-o stare de confort fizic, încep să muncească; noaptea, când corpul lor începe să obosească, iar ei cască și au mintea epuizată, încep să intre într-o stare de odihnă – acesta este un tipar de viață foarte normal. Aceasta este o trăsătură comună a oamenilor și un instinct uman și, bineînțeles, este și un tipar de viață stabilit de Dumnezeu pentru omenire. Acest tipar este determinat în funcție de rotirea soarelui, a lunii și a stelelor, precum și de răsăritul și de apusul soarelui. Dacă încalci acest tipar de viață, pe termen scurt s-ar putea să nu apară probleme majore – când te simți ocazional obosit și vrei să dormi, poți să dai dovadă de autocontrol și să bei ceai sau cafea, iar oboseala fizică va fi oarecum redusă – dar, pe termen lung, corpul tău va întâmpina probleme. De ce va întâmpina probleme? Pentru că ai încălcat tiparul de viață stabilit de Dumnezeu pentru oameni. Când corpul tău întâmpină probleme și mergi la medic, acesta va spune: „Trebuie să te culci devreme seara, să te odihnești până la ora 22:00 și să te trezești la ora 4 sau 5 dimineața; în câteva luni, te vei simți din nou bine.” După ce urmezi sfatul medicului timp de trei luni, toate simptomele tale de disconfort fizic practic vor dispărea, așa că îți vei spune în sinea ta: „Se pare că problemele trupului meu nu au fost cauzate de o boală gravă, ci de faptul că n-am urmat acest tipar normal în viața mea.” Vezi, n-ai spune că tiparele de viață ale

oamenilor nu pot fi încălcate? (Ba da.) Acest tipar de viață al oamenilor este același ca al altor creaturi; toate sunt active după răsăritul soarelui și se odihnesc după apus. Desigur, există unele creaturi, cum ar fi bufnițele, care se odihnesc ziua și ies și devin active noaptea; tiparul lor de viață este diferit de cel al oamenilor și al altor creaturi, dar ar fi imposibil să încalci acest tipar al lor. În plus, unele creaturi hibernează iarna. Au ființele umane acest tipar? (Nu.) Nu, oamenii nu au nevoie să hiberneze. Viața oamenilor are un tipar – se odihnesc una sau două zile pe săptămână, lucrează după răsăritul soarelui și se odihnesc după apus și mențin constant acest tipar normal de muncă și odihnă, iar viața lor poate fi astfel protejată și supraviețuirea lor poate fi menținută. Ființele umane au propriile tipare de viață, iar acestea au fost stabilite de Dumnezeu. Toate au semnificație și toate au scopul de a menține viața normală și supraviețuirea omenirii. Prin urmare, lucrarea lui Dumnezeu nu va încălca în niciun caz tiparele de viață și de supraviețuire umană, așa cum își imaginează oamenii, și ar trebui să renunți și la această noțiune și închipuire. Ar fi o prostie ca oamenii să încalce în mod forțat aceste tipare stabilite de Dumnezeu pentru ei sau ca oamenii să dorească întruna să le schimbe, deoarece sunt guvernați de anumite idei despre lucruri supranaturale. Dacă ai impresia că schimbarea lor îți va înălța viața și îți va îmbunătăți umanitatea, atunci încearcă să le schimbi și vezi cât timp poți trăi, vezi cum se schimbă lucrurile în zilele care urmează, dacă umanitatea ta normală este înălțată și dacă devii un supraom sau un înger. Dacă ești de părere că lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să aibă un element supranatural și că ar trebui să-ți schimbe tiparele de viață și, de asemenea, dacă vrei să le schimbi cu forța pentru a deveni transcendent, atunci n-ai decât să încerci. Este posibil ca, după ce încerci câțiva ani, chiar să-ți schimbi tiparele de viață și de supraviețuire. Există o singură situație în care s-ar putea întâmpla acest lucru, și anume ca trupul

tău fizic să nu mai existe, moment în care vei fi cu adevărat supranatural și te vei transforma într-un nor de fum, transformându-te într-o „ființă cerească” și devenind nemuritor. Dacă vrei să-ți păstrezi trupul fizic normal și sănătos și să poți accepta lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele Sale în timp ce te afli într-o stare normală, nu ar trebui să cauți să devii un așa-zis supraom sau să urmărești o așa-zisă umanitate elevată pe baza noțiunilor și închipuirilor tale; în schimb, ar trebui să trăiești în umanitatea normală, să menții tiparul de viață și de supraviețuire al umanității tale normale și, de asemenea, să menții instinctele umanității tale normale. Nu avea cerințe irezonabile de la Dumnezeu; toate aceste cerințe irezonabile provin din închipuirile și noțiunile tale. Instinctele, tiparele tale de viață și așa mai departe nu sunt ceea ce Dumnezeu intenționează să schimbe, nefiind nici lucruri pe care intenționează să le schimbe prin lucrarea Sa. O persoană mântuită nu este în niciun caz plină de noțiuni și închipuiri și, cu atât mai puțin, un supraom sau o persoană neobișnuită. În schimb, este o persoană cu umanitate normală, conștiință și rațiune, o persoană capabilă să țină seama de cuvintele lui Dumnezeu și să privească oamenii și lucrurile, să se poarte și să acționeze conform adevărurilor-principii; este o persoană care se poate supune lui Dumnezeu în toate privințele, care nu este deloc supranaturală și a cărei umanitate este îndeosebi normală și practică.

Oamenii care trăiesc în umanitatea normală sunt restricționați și de multe instincte și nevoi trupești. De exemplu, își pot amâna uneori îndeplinirea îndatoririlor timp de câteva zile, deoarece sunt prea obosiți sau bolnavi și au nevoie de odihnă; alteori, din cauza unui mediu tensionat, pot să se teamă sau să fie incapabili să se liniștească pentru a-și îndeplini îndatoririle; sau pot simți adesea un sentiment de îndatorare și de tristețe în inimile lor, deoarece, din cauza calibrului și abilităților lor limitate, nu pot fi competenți pentru un anumit tip de lucrare sau de datorie – toate acestea

sunt manifestări normale care se încadrează în sfera umanității normale. Uneori, oamenii pot fi constrânși de sentimente și nevoi trupești, iar alteori pot fi supuși unor restricții ale instinctelor trupești sau unor restricții de timp și de personalitate – acest lucru este normal și natural. De exemplu, unii oameni sunt destul de introvertiți din copilărie; nu le place să vorbească și le este greu să relaționeze cu ceilalți. Chiar și ca adulți, la 30 sau 40 de ani, tot nu pot birui această personalitate: nu sunt buni nici acum la oratorie sau nu se pricep la cuvinte și nici nu se pricep să relaționeze cu ceilalți. După ce ajung conducători, această trăsătură de personalitate le limitează și le împiedică într-o anumită măsură lucrarea, iar acest lucru le provoacă adesea tulburare și frustrare, făcându-i să se simtă foarte constrânși. Faptul că sunt introvertiți și că nu le place să vorbească sunt manifestări ale umanității normale. Întrucât sunt manifestări ale umanității normale, sunt ele considerate fărădelegi față de Dumnezeu? Nu, nu sunt fărădelegi, iar Dumnezeu le va trata corect. Orice probleme, defecte sau cusururi ai avea, niciuna dintre acestea nu este o problemă în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se uită decât la felul în care cauți adevărul, cum practici adevărul, cum acționezi conform adevărurilor-principii și cum urmezi calea lui Dumnezeu în condițiile inerente ale umanității normale – acestea sunt lucrurile la care Se uită Dumnezeu. Prin urmare, în chestiuni care au legătură cu adevărurile-principii, nu te lăsa îngrădit de condițiile de bază, precum calibrul, instinctele, personalitatea, obiceiurile și tiparele de viață ale umanității normale. Bineînțeles, nici nu-ți investi energia și timpul încercând să depășești aceste condiții de bază și nici nu încerca să le schimbi. De exemplu, dacă ai o personalitate introvertită și nu îți place să vorbești, nu te pricepi la cuvinte și nu ești bun la relaționarea și interacțiunea cu oamenii, niciunul dintre aceste lucruri nu reprezintă o problemă. Deși extrovertiților le place să vorbească, nu tot ceea ce spun este

util sau corespunde adevărului, așa că a fi introvertit nu este o problemă și nu trebuie să încerci să schimbi acest lucru. Ai putea spune: „Dacă aș fi un adept obișnuit, n-ar fi o problemă să am o personalitate introvertită; dar acum sunt conducător, așadar, nu trebuie oare să-mi schimb personalitatea introvertită?” Dacă vrei cu adevărat să o schimbi, poți încerca să înveți cum să interacționezi cu alții sau să-ți stabilești o regulă pentru cât de multe spui, câte chestiuni gestionezi și cu câte tipuri de oameni ai interacțiuni într-o zi. Dacă ai într-adevăr capacitatea de a-ți schimba personalitatea inerentă, bineînțeles că nu este neapărat un lucru rău în ceea ce privește realizarea lucrării bisericii. Totuși, dacă ai din naștere o personalitate introvertită, dacă nu știi să vorbești, nu te pricepi la socializare și nu știi cum să conversezi sau să interacționezi cu alții, atunci nimeni nu poate schimba asta. Unii oameni au o personalitate introvertită, nu sunt dispuși să interacționeze sau să converseze cu alții și, în plus, nu au prea multe de zis. Simt mereu că este corect să spună doar ceva util și că nu este nevoie să spună lucruri inutile, așa că nu sunt dispuși să vorbească mult. În cazul unora, poate fi din cauză că sunt prea tineri, nu au experiență de viață și nu-și găsesc cuvintele; în cazul altora, poate nu mai sunt tineri și au deja experiență de viață, dar încă au această personalitate introvertită. Dacă încerci să schimbi acest tip de personalitate și adopți tot felul de abordări pentru a o schimba, atunci dă-Mi voie să-ți spun că niciodată în viața ta nu vei fi în stare să o schimbi, deoarece Dumnezeu nu face acest tip de lucrare. Indiferent dacă semeni la chip sau la înfățișare cu tatăl tău, cu mama ta sau cu oricare altă rudă, această înfățișare nu se va schimba și, cu atât mai mult, personalitatea ta în mod special nu se va schimba. Unii oameni spun: „Este greu să schimbi o personalitate introvertită, deci este ușor să schimbi una extrovertită?” Este la fel de greu să schimbi o personalitate extrovertită. Persoanelor extrovertite le place să vorbească și au multe de zis; dacă le ceri să nu

vorbească sau să vorbească mai puțin, nu se pot controla, iar dacă cineva le împiedică să vorbească, este ca și cum le-ai lua viața. Dacă un introvertit este obligat să interacționeze cu un extrovertit, se vor influența reciproc? S-ar putea influența reciproc într-o oarecare măsură, la început; de dragul imaginii, cele două persoane vor fi binevoitoare și tolerante una cu cealaltă sau vor fi îngăduitoare și înțelegătoare una cu cealaltă. Dar, în timp, vor ajunge să se cunoască reciproc, vor avea o idee clară despre personalitatea celeilalte și nu va mai fi nevoie să dea dovadă de atâta îngăduință și considerație una față de cealaltă, așa că se vor întoarce rapid la stările lor inițiale. Dacă aveai inițial o personalitate introvertită, ești încă introvertit și acum; când vorbești și porți conversații, rostești doar câteva cuvinte sau propoziții și nu ai nimic altceva de zis. Dacă cineva întreabă: „Ai fost plecat?", răspunzi: „Da." Apoi, dacă te întreabă: „Când te-ai întors?", răspunzi: „Chiar adineaori." Nu spui ce s-a întâmplat și nu spui ce vrea să audă acea persoană. În schimb, extrovertiții debitează cuvinte neîncetat, ca o mitralieră și, chiar dacă îi întrerupi, vor continua după un timp să vorbească. Este ușor să se schimbe personalitatea cuiva? (Nu, nu este.) Acesta este un lucru cu care se naște fiecare ființă umană creată. Nu are nimic de-a face cu firile corupte sau cu esența umanității cuiva; este pur și simplu o stare de a fi pe care oamenii o pot vedea din exterior și o modalitate prin care cineva abordează oamenii, evenimentele și lucrurile. Unii oameni se pricep să se exprime, în timp ce alții nu se pricep; unora le place să descrie lucruri, în timp ce altora nu le place; unora le place să fie rezervați în privința gândurilor lor, în timp ce altora nu le place, dorind în schimb să-și exprime gândurile cu voce tare, astfel încât să le poată auzi toată lumea, și doar atunci sunt fericiți. Acestea sunt diferitele moduri în care oamenii tratează viața și persoanele, evenimentele și lucrurile; acestea sunt personalitățile lor. Personalitatea ta este ceva cu care te-ai născut. Dacă

nu ai reușit să o schimbi nici după multe încercări, atunci dă-Mi voie să-ți spun că poți lua o pauză acum; nu este nevoie să te obosești atât de mult. Nu poate fi schimbată, așa că nu încerca să o schimbi. Oricare a fost personalitatea ta inițială, aceasta va rămâne personalitatea ta. Nu încerca să-ți schimbi personalitatea pentru a obține mântuirea; aceasta este o idee falsă – orice personalitate ai avea, este o realitate obiectivă și nu o poți schimba. Din motive obiective, rezultatul pe care Dumnezeu vrea să-l obțină în lucrarea Lui nu are nicio legătură cu personalitatea ta. Mântuirea ta nu are nici ea legătură cu personalitatea pe care o ai. În plus, dacă ești sau nu o persoană care practică adevărul și are adevărul-realitate nu are nicio legătură cu personalitatea ta. Prin urmare, nu încerca să-ți schimbi personalitatea pentru că îndeplinești anumite îndatoriri sau slujești drept supraveghetor al unui anumit aspect al lucrării – aceasta este o idee eronată. Atunci, ce ar trebui să faci? Indiferent care sunt personalitatea sau condițiile tale înnăscute, ar trebui să respecți adevărurile-principii și să le practici. În cele din urmă, Dumnezeu nu evaluează dacă Îi urmezi calea sau dacă poți atinge mântuirea, pe baza personalității tale sau a calibrului, aptitudinilor, abilităților, darurilor sau talentelor inerente pe care le ai și, bineînțeles, nu Se uită nici la cât de mult ți-ai înfrânat instinctele și nevoile trupești. În schimb, Dumnezeu Se uită dacă, în timp ce Îl urmezi și îți faci îndatoririle, Îi practici și-I experimentezi cuvintele, dacă ai disponibilitatea și hotărârea de a urmări adevărul și, în final, dacă ai reușit să practici adevărul și să urmezi calea lui Dumnezeu. Acestea sunt lucrurile la care Se uită Dumnezeu. Înțelegi asta? (Da, înțelegem.)

Când acționează, unele femei dau dovadă de o viteză incredibilă, fiind la fel de rapide și de puternice ca un fulger, și iau decizii prompte și ferme; personalitatea lor este întocmai precum cea a unui bărbat. Care este termenul popular folosit pentru a le descrie în zilele noastre? Femei

masculine. „Femeile masculine” nu mai sunt acele matahale stupide, masive și toante la care se refereau oamenii prin acest termen. Nu este un termen peiorativ; mai degrabă, este unul laudativ. Dar cum privește Dumnezeu acest termen laudativ? Ești la fel de rapid și de puternic ca un fulger, ești îndrăzneț și ferm hotărât în acțiunile tale, dar care sunt principiile practicii tale și baza acțiunilor tale? Este vorba de adevăr? Este vorba de cuvintele lui Dumnezeu? Acest lucru este esențial. Dacă un bărbat este lent și meticulos în acțiunile sale, atunci, după cum spun non-credincioșii, este ca o femeie cu picioarele legate – unii folosesc chiar un termen peiorativ, spunând că este „puțin efeminat” – dar cum îl privește Dumnezeu? Indiferent dacă un individ este la fel de rapid și de puternic ca un fulger și îndrăzneț și ferm hotărât în realizarea lucrurilor sau dacă se comportă ca o femeie cu picioarele legate și este puțin efeminat în acțiunile sale, constituie oricare dintre acestea o problemă? (Nu.) Este un punct forte să fii rapid și puternic ca un fulger și să fii îndrăzneț și ferm hotărât? (Nu, nu neapărat.) Așadar, este o slăbiciune să acționezi ca o femeie cu picioarele legate? (Din nou, nu neapărat.) Deși unul dintre termenii „femei masculine” și „puțin efeminat” este laudativ, iar celălalt este peiorativ, esența acestor două tipuri de comportamente sau modalități de a face lucrurile nu ar trebui judecată pe baza sensului lor literal. Ce ar trebui folosit pentru judecarea ei? (Dacă o persoană practică sau nu cuvântul lui Dumnezeu.) Baza acțiunilor sale, precum și efectul pe care intenționează să-l obțină ar trebui folosite pentru a judeca acest lucru. Dacă baza acțiunilor sale sunt cuvântul lui Dumnezeu și adevărurile-principii, atunci este practic 90 la sută sigur că acel individ nu face nimic greșit. Dacă nu doar face lucrurile conform adevărurilor-principii, dar, mai mult, efectul pe care intenționează să-l obțină este acela de a apăra mărturia lui Dumnezeu și interesele casei Sale și de a edifica mai mulți frați și surori, atunci putem fi sută la sută siguri că nu face nimic

greșit. Nu contează dacă este îndrăzneț și ferm hotărât sau asemenea unei femei cu picioarele legate – nu contează modul în care acționează la exterior – aceste aspecte nu sunt importante. Este important dacă adevărurile-principii constituie baza acțiunilor sale și dacă scopul acțiunilor sale și efectul pe care intenționează să-l obțină prin acțiunile sale sunt sau nu de a proteja interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii și de a edifica mai mulți oameni. Așadar, este importantă forma pe care o iau acțiunile sale? (Nu, nu este.) Indiferent dacă ești o femeie masculină sau ești asemenea unei femei cu picioarele legate, nu la asta Se uită Dumnezeu; nu acesta este standardul folosit de El pentru a-i evalua pe oameni. Așadar, dacă o femeie pare o femeie masculină și, în acțiunile ei, este la fel de rapidă și puternică precum un fulger și îndrăzneață și ferm hotărâtă, este acest lucru demn de laudă și stimă? (Nu, nu este.) Este un principiu de realizare a lucrurilor să fii rapid și puternic ca un fulger, precum și îndrăzneț și ferm hotărât? (Nu.) Indiferent dacă ești bărbat sau femeie, a fi îndrăzneț și ferm hotărât, precum și rapid și puternic ca un fulger nu este un principiu pentru realizarea lucrurilor. Așadar, care este un principiu pentru realizarea lucrurilor? (Trebuie să faci lucrurile conform adevărurilor-principii, iar efectul pe care intenționezi să-l obții trebuie să fie acela de a proteja interesele casei lui Dumnezeu și de a edifica mai mulți oameni – acesta este un principiu.) Acesta este un principiu concret. Dacă acționezi conform acestui principiu, atunci practici adevărul; dacă nu acționezi conform acestui principiu, atunci, în ochii Mei, expresia care definește cel mai bine faptul că ești îndrăzneț și ferm hotărât, la fel de rapid și puternic ca un fulger este că „te dezlănțui făcând lucruri rele”. Este evident că, dacă te dezlănțui făcând lucruri rele, nu acționezi pe baza adevărurilor-principii; deși pari decisiv și neezitant în acțiunile tale și ai aerul unui conducător sau a unui rege, în realitate, te dezlănțui făcând lucruri rele. Care sunt

consecințele acestui fapt? Acesta provoacă perturbări și tulburări și sabotează lucrarea bisericii. Așadar, Își va aminti Dumnezeu acest lucru? (Nu.) Nu doar că nu-Și va aminti de el, dar îl va și condamna. Prin urmare, să spunem că ești o femeie masculină și că, în acțiunile tale, ești la fel de rapidă și puternică precum un fulger, și îndrăzneață și ferm hotărâtă, dar este oare util acest lucru? (Nu, nu este.) Doar a căuta adevărul și a acționa conform adevărurilor-principii pot fi numite o capacitate adevărată; doar asta înseamnă practicarea și urmărirea adevărului și doar asta ar trebui să facă oamenii cu umanitate normală. Să presupunem că spui: „Pur și simplu asta e personalitatea mea și nu se poate schimba, deci ce ar trebui să fac?” Există o soluție ușoară. Nu este o problemă dacă ești o persoană energică sau dacă ai un temperament lent; nu te lăsa constrâns de acest lucru. Nu este nevoie nici să te străduiești din greu pentru a-ți schimba metoda de a face lucrurile, deoarece vrei să acționezi conform principiilor. Indiferent de metoda ta, dacă adevărurile-principii constituie baza acțiunilor tale, iar efectul pe care îl obții este cel de a apăra mărturia lui Dumnezeu, interesele Sale și lucrarea casei lui Dumnezeu, atunci acestea sunt fapte bune și vor fi ținute minte de Dumnezeu. În schimb, indiferent dacă, la prima vedere, ești timid și ezitant ca o femeie cu picioarele legate sau dacă ești la fel de rapid și puternic ca un fulger, asemenea unui conducător sau unui rege – indiferent de forma exterioară a acțiunilor tale – dacă nu acționezi conform adevărurilor-principii, atunci provoci perturbări și tulburări, iar acestea sunt fapte rele, care vor fi condamnate de Dumnezeu și nu vor fi ținute minte de El. Acesta este principiul pentru a judeca dacă o persoană este bună sau rea. Înțelegeți? (Da.) Așadar, acum că am terminat părtășia despre aceste lucruri, înțelegeți întrucâtva ce noțiuni și închipuiri au oamenii în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu? (Da.) Acum că le înțelegeți, cunoașteți câteva dintre abaterile pe care le au oamenii pe parcursul credinței lor în

Dumnezeu și al urmăririi adevărului? Vă este clar și cum ar trebui să practicați? (Da, ne este.)

Într-o privință, înțelegerea noțiunilor și închipuirilor oamenilor are scopul de a-i împiedica să trăiască în conformitate cu aceste noțiuni și închipuiri și să meargă pe calea greșită în viață. În altă privință, are scopul de a le da oamenilor posibilitatea – în timp ce renunță la aceste noțiuni și închipuiri – de a trăi în cadrul unei umanități normale și de a-și îndeplini responsabilitățile și îndatoririle cu ușurință și bucurie, neforțându-se să facă lucruri pe care nu le pot face. Dacă există ceva ce poți realiza și se cuvine să realizezi, atunci depune tot efortul necesar pentru a-l realiza; dacă un lucru îți depășește calibrul și capacitatea, atunci găsește pe cineva care să coopereze cu tine sau cere ajutorul altor frați și surori și fă-l cât mai bine posibil – acestea sunt principiile. Pe scurt, ce ar trebui să înțeleagă oamenii despre această chestiune este că, în perioada în care lucrează Dumnezeu, umanitatea fiecăruia se dezvoltă treptat într-o direcție bună pe parcursul acceptării cuvintelor lui Dumnezeu și în limitele condițiilor de bază inerente umanității sale, în loc să devină denaturată, supranaturală sau anormală. Prin urmare, dacă datoria pe care o îndeplinești implică o aptitudine tehnică sau profesională, atunci, pentru a o îndeplini bine, ar trebui să depui efortul de a învăța cu sârguință și de a aprofunda acea aptitudine tehnică sau profesională. Nu ar trebui să aștepți orbește ca Dumnezeu să acționeze pe baza unor gânduri și opinii precum: „Dumnezeu este atotputernic și tot ce este imposibil pentru oameni poate fi realizat de Dumnezeu dacă doar ne rugăm Lui” și a unor închipuiri despre lucruri supranaturale, fără a depune efortul de a deprinde acea aptitudine pe cont propriu. Ar trebui să te implici din toată inima, cu toată puterea și toată mintea ta în realizarea lucrurilor din sfera calibrului tău și, când vine vorba de lucrurile care îți depășesc calibrul și abilitățile, nu-ți îngreuna situația, nu te împovăra, nu te încărca și

nu pune presiune asupra ta în niciun fel, ci fii blând cu tine însuți. Să luăm drept exemplu deprinderea competențelor informatice. Să spunem că înaintezi în vârstă și, pe baza vârstei, a calibrului și condițiilor tale actuale, este deja o realizare destul de mare pentru tine doar să înveți să tastezi. Dacă poți învăța și să-i contactezi pe frați și surori și să lucrezi online, este deja un lucru destul de bun. Cu toate acestea, nu ești niciodată mulțumit și încă ai dorința de a face mai mult – vrei să înveți să scrii programe și să menții securitatea rețelei, făcând o lucrare pe care doar inginerii de rețea și personalul specializat o pot face. Nu este o nesăbuință? (Ba da.) Nu te pricepi la aceste lucruri, așa că devii negativ și te plângi de Dumnezeu: „O, Dumnezeule, de ce nu mă pricep la aceste lucruri? De ce mi-ai dat acest tip de calibru? Sunt atât de bătrân – de ce nu poți să mă faci din nou tânăr? Nu este Dumnezeu atotputernic?" Este greșit să ai astfel de gânduri și să ceri astfel de lucruri. Ce înseamnă „să faci tot ce-ți stă în putință, fără să-ți depășești calibrul, abilitățile și instinctele"? Oricât îți îngăduie calibrul și abilitățile să realizezi, atât îți cere Dumnezeu. El nu-ți cere ceea ce te depășește și nici tu nu trebuie să ceri asta de la tine. Dacă nu poți face ceva, există alții care pot; Dumnezeu nu-ți cere să fii tu cel care face acel lucru. Spui: „Sunt bătrân – nu știu să încarc videoclipuri, nici să mențin securitatea rețelei și, cu atât mai puțin, să scriu programe" și totuși insiști să înveți aceste lucruri – te-ai întrebat dacă are nevoie casa lui Dumnezeu să faci această lucrare? Ți-ai făcut propria lucrare în mod adecvat? Ai făcut lucrarea pe care calibrul tău îți permite să o realizezi în mod adecvat? Dacă nu ai făcut-o în mod adecvat și totuși insiști să încerci să faci lucruri care îți depășesc capacitatea și puterea de înțelegere și pe care nici măcar nu vei reuși să le înveți vreodată în timpul vieții tale, crezi că te lupți împotriva ta sau împotriva lui Dumnezeu? Nu este foarte supărător? (Ba da.) Vrei mereu să te depășești pe tine însuți și să devii un supraom, dar Dumnezeu nu ți-a

cerut să faci asta. Nu poate să existe decât un singur motiv pentru care îți dorești să fii un supraom, și anume că vrei să te dai mare și refuzi să-ți accepți înfrângerea sau să cedezi în fața bătrâneții. Nu înduri greutăți și nu plătești un preț de dragul de a-ți face bine datoria; nu-ți faci datoria conform principiului de a te purta bine și de a-ți păstra cu fermitate locul potrivit. Vrei să demonstrezi că nu ești bătrân, provocându-ți calibrul și abilitățile. „Încă mă pricep", te gândești. „Sunt la fel de bun precum ceilalți, pot să fac orice pot alții!" Are vreun rost? (Nu.) Nu are niciun rost. Tot acest efort pe care îl depui este zadarnic și lipsit de valoare. Dacă te implici din toată inima, cu toată mintea și toată puterea în a face bine ceea ce îți permit propriile condiții să realizezi, atunci Dumnezeu va fi mulțumit. Nu te provoca și nu căuta să-ți depășești limitele. Dumnezeu știe care sunt calibrul și abilitățile tale. Calibrul și abilitățile pe care ți le-a dat Dumnezeu au fost de mult predestinate de El. Să-ți dorești mereu să le depășești înseamnă să fii arogant și să te supraestimezi; înseamnă să cauți necazuri și să sfârșești inevitabil în eșec. Nu cumva astfel de oameni își neglijează sarcinile care le revin? (Ba da.) Nu se comportă ca și cum ar respecta regulile și nu se mențin în pozițiile lor adecvate pentru a îndeplini îndatoririle unei ființe create – nu respectă aceste principii în acțiunile lor, ci, mai degrabă, încearcă mereu să se dea mari. Există o zicală în două părți: „O femeie bătrână se dă cu ruj – ca să-ți ofere ceva la care să te uiți." În ce scop ar face asta „bătrâna doamnă"? (Pentru a se da mare.) Bătrâna doamnă vrea să-ți arate astfel: „Eu, ca bătrână doamnă, nu sunt banală – îți voi arăta ceva special". Ea nu vrea să fie desconsiderată, ci vrea să fie foarte apreciată și venerată; vrea să-și sfideze limitele și să se depășească pe sine. Nu înseamnă asta să ai o natură arogantă? (Ba da.) Dacă ai o natură arogantă, atunci nu rămâi în limitele tale, nu vrei să te comporți într-un mod adecvat rangului tău. Întotdeauna vrei să te provoci pe tine însuți. Tot ceea

ce pot face alții, vrei să poți face și tu. Atunci când alții fac lucruri care îi fac să iasă în evidență, obțin rezultate sau aduc contribuții și primesc laudele tuturor, te simți inconfortabil, gelos și nemulțumit. Atunci vrei să-ți abandonezi sarcinile curente pentru a-ți asuma o lucrare care să-ți permită să strălucești, dorindu-ți să fii foarte apreciat și tu. Dar nu ești capabil să faci o lucrare care să-ți permită să ieși în evidență, deci nu este asta o pierdere de timp? Nu reprezintă asta neglijarea sarcinilor care îți revin? (Ba da.) Nu neglija sarcinile care îți revin, pentru că neglijarea lor nu se va sfârși bine. Nu numai că întârzie lucrurile și e o pierdere de timp, făcându-i pe ceilalți să te desconsidere, ci, de asemenea, Îl face și pe Dumnezeu să te disprețuiască și, în cele din urmă, te chinuiești să devii negativ. Indiferent de vârsta unei persoane – fie că este tânără, de vârstă mijlocie sau bătrână – aceasta are limite în ceea ce privește calibrul și talentele sale; nimeni nu este perfect. Nu te gândi să fii o persoană perfectă, să știi să faci totul, să fii capabil să faci totul și să înțelegi totul – este problematic dacă ai acest tip de fire.

În lucrarea Sa, atunci când Dumnezeu le vorbește tuturor tipurilor de oameni despre orice subiect sau orice fel de problemă, oare de ce vorbește în repetate rânduri despre același lucru, abordând diferite stări și situații? Cei care nu au înțelegere spirituală gândesc: „O astfel de vorbire este prea detaliată și întortocheată; noi înțelegem deja.” Poate că tu înțelegi deja, dar alții poate nu înțeleg; și, chiar dacă înțelegi, poți rezolva problemele diverselor stări? Dacă nu poți înseamnă că încă nu înțelegi pe deplin, așa că nu pretinde că înțelegi. Stările oamenilor sunt toate diferite. Abia după ce s-a vorbit despre toate stările fiecărui tip de persoană și au fost abordate toate diversele stări – adică, după ce s-a discutat despre toate stările tuturor tipurilor de oameni în cadrul unei anumite probleme majore și toată lumea înțelege acest aspect al adevărului – abia atunci a fost explicată clar această

problemă. Ce vreau să spun prin asta? Că fiecare ajunge să aibă diferite probleme în timp ce trăiește în propriile condiții; problemele fiecăruia sunt diferite, iar personalitățile, punctele forte și lucrurile la care se pricepe sunt, de asemenea, diferite. Prin urmare, fiecare are propriile condiții personale, propriile dificultăți și propriile gânduri și opinii diferite. Cu toate acestea, indiferent cât de diferite sunt condițiile oamenilor și indiferent cât de diferite sunt abilitățile, calibrele, perspectivele, personalitățile și obiceiurile lor, firile corupte și natura-esență a ființelor umane sunt aceleași. Altfel spus, indiferent cât de diferite sunt diversele condiții ale umanității oamenilor, aceștia au trăsături comune. De ce au ființele umane trăsături comune? Deoarece firea-esență de care depind ființele umane pentru supraviețuire este aceeași. Așadar, după ce au fost expuse stările și problemele tuturor tipurilor de oameni, ceea ce trebuie să facă ființele umane este să practice în conformitate cu adevărurile și cu principiile cerute de Dumnezeu, iar apoi problemele comune ale omenirii vor fi rezolvate. Indiferent de personalitatea sau de calibrul tău, indiferent cât de capabil ești și indiferent dacă ești bărbat sau femeie, dacă te-ai născut în Occident sau în Orient sau dacă ești din Sud sau din Nord, atât timp cât firile tale corupte sunt rezolvate prin acceptarea adevărului, acceptarea judecății și a mustrării cuvintelor lui Dumnezeu și prin practicarea adevărului, dificultățile tale vor fi rezolvate. Aceasta înseamnă că toate stările diverse care iau naștere în oameni în contextul problemelor comune ale ființelor umane pot fi, la rândul lor, rezolvate. De ce iau naștere diverse stări în oameni? Deoarece condițiile inerente umanității pe care le deține fiecare persoană sunt diferite. De exemplu, dacă locuiești în Sud și ai anumite obiceiuri de viață și tipare specifice sudiștilor și, în plus, capeți unele trăsături de personalitate și ale stilului de viață specifice sudiștilor, atunci, în acest tip de context, vei dezvolta unele noțiuni și închipuiri specifice, unele gânduri și opinii

specifice, precum și stări specifice. Dacă te-ai fi născut în Nord, ai avea personalitatea și obiceiurile de viață ale nordicilor sau unele stări care iau naștere din obiceiurile, contextul cultural, metodele de educație și alte asemenea lucruri proprii nordicilor. Astfel, stările care apar la oamenii care trăiesc în Sud și la cei care trăiesc în Nord sunt diferite. Cu toate acestea, cauza principală și esența stărilor care decurg dintr-o singură problemă sunt aceleași, prin urmare toate pot fi rezolvate cu aceleași adevăruri. Așa stând lucrurile, nu contează dacă ești din Nord sau din Sud, din Est sau din Vest; atât timp cât ești o ființă umană creată, problemele tale pot fi rezolvate cu adevăruri. Ai înțeles? Este complicată această chestiune? (Acum că i-am auzit explicația, nu mi se mai pare complicată.) De ce spui că această chestiune nu este complicată? (Deși condițiile, mediile și personalitățile oamenilor sunt diferite, iar acest lucru dă naștere în mod natural unor stări diferite, cauza principală a acestor stări diferite este aceeași, iar esența coruptă a oamenilor este aceeași. Indiferent cât de mult își dezvăluie oamenii firea coruptă, aceasta poate fi rezolvată cu aceleași adevăruri; prin urmare, adevărurile pot rezolva problemele fiecărei persoane.) Indiferent dacă oamenii sunt din Sud, Nord, Est sau Vest, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, tineri sau bătrâni și indiferent care sunt condițiile lor, firile lor corupte sunt aceleași, iar diversele stări, gânduri, opinii și atitudini față de adevăr la care dau naștere aceste firi corupte au o trăsătură comună. Care este această trăsătură comună? Tot ce ia naștere din aceste firi corupte provine de la Satana și nu este în acord cu adevărul; desigur, pentru mai multă exactitate, s-ar putea spune că este contrar adevărului. Prin urmare, indiferent ce diferențe există între rasele, religiile sau culturile omenirii corupte și indiferent dacă oamenii au pielea galbenă, albă, brună sau neagră, toți sunt ființe umane corupte și toate ființele umane au aceeași esență de împotrivire față de Dumnezeu. Acesta este un lucru pe care îl au în comun.

Așadar, indiferent din ce țară provin sau de ce rasă sunt, oamenii sunt denumiți colectiv ființe umane corupte. Cu alte cuvinte, indiferent dacă aceste rase de oameni sunt superioare sau umile, sărace sau bogate, în ceea ce privește culoarea pielii, aspectul, obiceiurile de viață sau cultura rasială și indiferent ce educație au primit, în orice caz, regulile pe care se bazează pentru supraviețuirea lor provin de la Satana, sunt incompatibile cu adevărul și se împotrivesc lui Dumnezeu. Chiar dacă aparțin unei rase bogate, nobile, cu un mediu religios elevat, esența oamenilor este tot cea a ființelor umane corupte, ei sunt tot de teapa Satanei care I se împotrivește lui Dumnezeu, sunt tot oameni corupți, se împotrivesc cu toții lui Dumnezeu, sunt cu toții judecați și mustrați în cadrul lucrării lui Dumnezeu, iar aceia dintre ei care pot accepta adevărul sunt cei pe care Dumnezeu intenționează să-i mântuiască. Ce implicație are acest lucru? Înainte de a fi mântuit, indiferent cât de elevat este mediul tău cultural, educațional și religios, esența ta este tot potrivnică față de Dumnezeu și ostilă Lui. Ca atare, esența ființelor umane nu se va schimba din cauza culorii pielii, religiei, țării de naștere sau a mediului lor educațional ori cultural. În mod similar, indiferent de ce rasă este o persoană, aceasta nu va deveni nobilă sau umilă în ochii lui Dumnezeu din cauza condițiilor sale. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, care este standardul pentru a evalua dacă oamenii sunt nobili sau umili? Există un singur standard, și anume dacă accepți sau nu adevărul. Dacă accepți adevărul, indiferent de rasa sau de culoarea pielii tale, ești nobil. Dacă nu accepți adevărul, chiar dacă spui: „Am pielea albă, părul blond și ochii albaștri, iar familia mea este de viță regală de generații”, este inutil! Chiar dacă ești nobil în rândul oamenilor, dacă nu accepți adevărul, în ochii lui Dumnezeu ești tot o ființă umană coruptă, ești la fel ca orice altă ființă umană coruptă – nu există nicio diferență. Indiferent câți membri ai rasei umane te admiră, te venerează și îți aduc

ofrande, nu este de niciun folos și nu-ți va schimba statutul, identitatea și esența în ochii lui Dumnezeu. Standardul lui Dumnezeu pentru evaluarea omenirii – care este desigur și etalonul înalt și standardul fix ale lui Dumnezeu pentru evaluarea omenirii – este de a o evalua pe baza adevărului. Dacă iubești și practici adevărul, atunci ești nobil; dacă nu practici adevărul, acest trup bătrân al tău este o ființă umană coruptă; nu face două parale și nu valorează nici cât o furnică de pe pământ. Cu excepția microorganismelor pe care oamenii nu le pot vedea, furnicile sunt relativ mici în rândul tuturor ființelor vii. Tiparele de viață, regulile de supraviețuire și instinctele lor respectă întru totul legile stabilite de Dumnezeu. Programul lor de muncă și odihnă se schimbă în funcție de climă și de fluctuațiile de temperatură din cele patru anotimpuri, iar ele nu vor schimba niciodată în mod proactiv aceste tipare și reguli. Dar oamenii sunt diferiți. Ei vor mereu să schimbe starea de fapt și lumea, au întotdeauna ambiții și recurg constant la trădare și răzvrătire. Deși furnicile nu au capacitatea de a accepta adevărul, nici capacitatea de a înțelege adevărul, cel puțin nu I se împotrivesc lui Dumnezeu. Oamenii sunt diferiți; iau în mod activ atitudine pentru a-L ataca pe Dumnezeu și a I se împotrivi. Prin urmare, în ochii lui Dumnezeu, ființele umane care nu au dobândit adevărul și nu au fost mântuite nu valorează nimic. Nu stau așa lucrurile? (Ba da.) Evaluarea și caracterizarea oamenilor pe baza acestui fapt sunt în deplin acord cu adevărurile-principii. Având părtășie despre aceste chestiuni, oamenii ar trebui să aibă o opinie și o înțelegere corecte despre esența omenirii și efectul pe care lucrarea lui Dumnezeu intenționează să-l obțină. După ce înțelegi acest aspect al adevărului, nu vei fi mai puțin constrâns atunci când le predici Evanghelia oamenilor sau când interacționezi și ai părtășie cu ei, indiferent de ce tip sunt – fie că au un mediu religios sau nu, fie că au o poziție și un statut în societate sau un

statut social umil și fie că sunt albi sau persoane de culoare? (Ba da.) Dacă nu înțelegi aceste adevăruri, vei avea mereu tendința de a-i privi pe cei de alte rase cu o considerație înaltă sau de a simți că nu-i poți înțelege și nu știi cum să ai părtășie sau să interacționezi cu ei. Nu vă ajută înțelegerea acestor adevăruri să interacționați cu acei oameni? Vă va ajuta să priviți întreaga rasă umană din perspectiva corectă și din punctul de vedere corect. Acesta este beneficiul înțelegerii adevărului. Când vei înțelege adevărul, perspectiva ta asupra lucrurilor va fi corectă și, de asemenea, va avea un orizont relativ deschis, nefiind atât de mărginită. În caz contrar, nu vei avea niciodată încredere în calitate de conducător sau lucrător. În primul rând, vei simți că îți lipsește experiența de viață. În al doilea rând, vei simți că nu ai avut suficiente experiențe. În al treilea rând, vei simți că nu te pricepi să vorbești și că nu-ți dai seama de stările majorității oamenilor; în special, când vei vedea oameni în vârstă, vei fi speriat și agitat și nu vei îndrăzni să vorbești. Unii oameni spun: „Mai ales când văd că oamenii religioși care cred de mult timp au unele cunoștințe despre Biblie, nu știu cum să le predic Evanghelia, mă sperii și mă simt inferior față de ei.” Înțelegi atât de multe adevăruri, așadar, de ce te temi? Nu înseamnă că nu poți desluși anumite chestiuni? Odată ce înțeleg adevărul, oamenii ar trebui să poată rezolva aceste chestiuni și probleme și nu vor mai fi constrânși de aceste lucruri.

Ce aspecte ale adevărului ați înțeles prin intermediul subiectelor despre care am avut părtășie astăzi? V-ați lămurit în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu, modul în care Dumnezeu îi mântuiește pe oameni, metodele Sale pentru mântuirea oamenilor și aspectele oamenilor pe care le schimbă Dumnezeu? (Da.) Acum că aceste lucruri vă sunt clare, nu simțiți și mai mult importanța de a practica adevărul și de a evalua totul în funcție de adevăr? (Ba da.) Nu credeți și mai mult că este extrem de important să

urmăriți și să înțelegeți adevărul? Dacă cineva nu înțelege adevărul, nu poate să-și dea seama de nicio chestiune, nu poate să-și dea seama de toate tipurile de oameni, nici de oamenii din toate țările și etniile și, prin urmare, este un neghiob, un idiot. Când văd persoane care poartă ochelari, unii indivizi presupun că sunt profesori sau intelectuali, așa că se simt constrânși și nu îndrăznesc să vorbească, iar ori de câte ori văd persoane înalte și frumoase, se simt inferiori. După ce înțeleg adevărul, nu vor fi oamenii practic neafectați de aceste lucruri? Într-o privință, nu se vor simți constrânși; într-o altă privință, își vor îmbunătăți – într-o anumită măsură – atitudinea și punctul de vedere în ceea ce privește interacțiunea cu oamenii și lucrurile și vor avea, de asemenea, unele perspective asupra acesteia. Acest lucru va fi benefic pentru îndeplinirea datoriei lor, în special când vine vorba de îndeplinirea lucrării de către conducători și lucrători de toate nivelurile.

După ce înțeleg obiectivele și adevărata semnificație a lucrării lui Dumnezeu, cum ar trebui să acționeze oamenii pentru a-și aborda în mod corect condițiile inerente? Câte principii există? (Cele care îmi trec prin minte sunt că oamenii ar trebui să-și privească în mod corect personalitatea, calibrul și alte condiții, să nu mai urmărească lucruri supranaturale și să nu mai caute să fie supraoameni, să realizeze cât pot de bine ceea ce sunt capabili să realizeze și să nu se forțeze să realizeze ceea ce îi depășește. În acest fel, viața lor va fi mai eliberată, iar umanitatea lor va deveni tot mai normală.) În primul rând, dacă vrei să eviți să faci lucruri nesăbuite sau prostești, trebuie mai întâi să-ți înțelegi propriile condiții: cum este calibrul tău, care sunt punctele tale forte, la ce te pricepi și la ce nu te pricepi, precum și ce lucruri poți sau nu poți să faci în funcție de vârsta și de sexul tău, de cunoștințele de care dispui și de perspectivele și experiența ta de viață. Adică, ar trebui să-ți fie clar care sunt punctele forte și slăbiciunile

tale în datoria pe care o îndeplinești și în lucrarea pe care o faci și care sunt deficiențele și meritele personalității tale. Odată ce-ți sunt clare condițiile, meritele și neajunsurile tale, ar trebui să analizezi apoi care merite și puncte forte ar trebui păstrate, care neajunsuri și defecte pot fi depășite și care nu pot fi depășite deloc – trebuie să-ți fie clare aceste lucruri. Pentru a ajunge la această claritate, într-o privință, ar trebui să cauți adevărul, să cugeți la aceste lucruri și să dobândești cunoștințe despre ele comparând cuvintele lui Dumnezeu cu situația ta reală și, totodată, să te rogi ca Dumnezeu să dezvăluie aceste lucruri. Într-o altă privință, poți și să-i întrebi pe frații și surorile din jurul tău și să-i rogi să-ți ofere indicații și sfaturi. Astfel, vei avea o înțelegere mai profundă despre tine însuți și vei avea mai multe idei și indicii când vine vorba de cunoașterea de sine. Există unele probleme care nu pot fi rezolvate de oameni. De exemplu, s-ar putea să fii predispus la a deveni emotiv când vorbești cu ceilalți; când te confrunți cu situații, s-ar putea să ai propriile idei și puncte de vedere, dar să nu le poți articula clar. Ești emoționat mai ales când sunt prezenți mulți oameni; vorbești incoerent și îți tremură gura. Unii oameni chiar se bâlbâie; în cazul altora, dacă sunt prezenți membri ai sexului opus, sunt și mai puțin inteligibili, pur și simplu neștiind ce să spună sau să facă. Este ușor de depășit acest lucru? (Nu.) Cel puțin pe termen scurt, nu-ți este ușor să depășești acest cusur, pentru că face parte din condițiile tale înnăscute. Dacă, după mai multe luni de practicare, continui să ai emoții, acestea se vor transforma în presiune, lucru care te va afecta negativ, făcându-te să-ți fie frică să vorbești, să întâlnești oameni, să participi la adunări sau să ții predici, iar aceste temeri te vor zdrobi. Așadar, ce ar trebui să faci? Poți să chibzuiești la această chestiune și să o discuți cu alții; vezi ce mentalitate au alții când se confruntă cu această problemă și cum o rezolvă și apoi ar trebui să practici și tu în acest fel. Să spunem că în timpul adunării de astăzi ești într-o formă

destul de bună; ai o dispoziție veselă și, mai mult, ești și mișcat de citirea cuvintelor lui Dumnezeu și simți o dorință deosebită de a te exprima. Se întâmplă să fie o adunare cu un grup mic, format doar din câteva persoane, așa că încerci să ai părtășie spunând câteva cuvinte și te simți destul de bine, neavând emoții. În această situație, când nu simți nicio presiune și nu te-ai pregătit deloc, te exprimi liber foarte bine și toată lumea este cu adevărat mișcată și edificată de acest lucru. Nu este un progres? Începi pur și simplu să practici vorbitul și părtășia în adunări cu un grup mic, unde sunt puțini oameni, și treptat vei putea să vorbești normal, iar emoțiile tale se vor estompa puțin câte puțin. Practicând în acest fel, vei obține cele mai bune rezultate. Mai întâi, alege o adunare cu un grup mic, unde sunt puțini oameni, sau un cadru informal pentru a practica acest lucru, vorbind și având părtășie în mod spontan, ca și cum ai sta de vorbă, pentru a depăși acest defect al tău. Uneori, după ce vorbești un minut, s-ar putea să te simți puțin emoționat, s-ar putea să te simți mai puțin încrezător cu cât vorbești mai mult și să ai mai puține de spus cu cât continui să vorbești; în astfel de cazuri, nu mai vorbi – termină repede și oprește-te. Uneori, după ce vorbești un timp, toată lumea poate fi dispusă să asculte și se poate simți foarte eliberată; într-o astfel de atmosferă, emoțiile și stresul tău se vor risipi fără să-ți dai seama. Doar în astfel de circumstanțe se poate atenua treptat acest defect al tău – dar nu va fi depășit. Dacă, după o lună de instruire, simți că starea ta nu s-a îmbunătățit prea mult și, în inima ta, apare chiar și un fel de presiune, făcându-te să fii tot mai emoționat, ceea ce îți afectează lucrarea, viața și îndeplinirea normală a datoriei, atunci nu trebuie să continui să te antrenezi. Este suficient dacă poți să-ți faci datoria normal. Pur și simplu, concentrează-te la a-ți face bine datoria – e un lucru corect. Păstrează acel defect, acel cusur, în inima ta, roagă-te în tăcere lui Dumnezeu și apoi găsește ocazii potrivite ca să lucrezi la a vorbi și a relaționa cu oamenii,

exprimând ceea ce vrei să spui articulând fiecare cuvânt, vorbind sistematic și clar. Astfel, defectul tău, acest cusur, se va îndrepta treptat. După un an sau doi, odată cu vârsta, s-ar putea să devii mai matur și mai familiarizat cu oamenii din jurul tău și este posibil ca privirea, opiniile lor și atmosfera creată când sunt toți împreună să nu te mai preseze, înrobească sau constrângă – atunci cusurul tău s-ar putea să fie depășit și înlăturat în mijlocul acestor oameni. Acesta este tipul de persoană care are cea mai gravă formă a acestui cusur; îl poate depăși doar prin adaptare și călire pe termen lung în astfel de medii. Desigur, există și oameni care scapă treptat de acest cusur, într-o perioadă scurtă, de trei până la cinci luni. Nu au emoții când interacționează și vorbesc cu alții în situații obișnuite, mai puțin atunci când se confruntă cu situații majore. Prin urmare, dacă poți depăși acest defect, acest cusur, pe termen scurt, atunci fă-o! Dacă este greu de depășit, atunci nu-ți bate capul cu el, nu lupta împotriva lui și nu te provoca pe tine însuți. Desigur, dacă nu îl poți depăși, nu ar trebui să te simți negativ. Chiar dacă nu îl poți depăși niciodată în viața ta, Dumnezeu nu te va condamna, pentru că asta nu este firea ta coruptă. Tracul, emoțiile și frica ta – aceste manifestări nu-ți reflectă firea coruptă; fie că sunt înnăscute sau provocate de mediu mai târziu în viață, cel mult reprezintă un defect, un cusur al umanității tale. Dacă nu îl poți schimba pe termen lung sau chiar toată viața ta, nu te gândi la el, nu-l lăsa să te constrângă și nici nu deveni negativ din cauza lui, pentru că aceasta nu este firea ta coruptă; nu are rost să încerci să-l schimbi sau să lupți împotriva lui. Dacă nu-l poți schimba, atunci acceptă-l, lasă-l să existe și tratează-l corect, pentru că poți coexista cu acest defect, acest cusur – faptul că îl ai nu te împiedică să-L urmezi pe Dumnezeu și să-ți faci îndatoririle. Atât timp cât poți să accepți adevărul și să-ți faci îndatoririle cât poți de bine, tot poți fi mântuit; nu te împiedică să accepți adevărul și nu-ți afectează atingerea mântuirii. Prin urmare, nu ar trebui să

fii constrâns adesea de un anumit defect sau cusur din umanitatea ta și nici nu ar trebui să devii adesea negativ sau descurajat sau chiar să renunți la datoria ta și la urmărirea adevărului, ratând ocazia de a fi mântuit, din același motiv. Nu merită sub nicio formă; asta ar face o persoană nesăbuită și ignorantă.

Unii oameni pot atinge doar notele medii atunci când cântă și nu pot atinge notele înalte, oricât de mult se pregătesc. Ce se poate face, așadar, în această privință? Cântă numai notele din gamele medii și joase; este în regulă să cânți bine doar acele note. Dacă vrei să te provoci în permanență, spunând: „Mă pricep să cânt note medii. Vreau să mă provoc să ating note înalte", atunci, chiar dacă reușești în această provocare, va fi lipsită de sens și nu va însemna că ai obținut adevărul. În cel mai bun caz, va însemna doar că ai dobândit o aptitudine suplimentară, că poți îndeplini o datorie în plus, poți cânta mai multe cântece și te poți afla în lumina reflectoarelor puțin mai mult. Dar care este rostul? Dacă te afli mai mult în lumina reflectoarelor înseamnă că practici mai mult adevărul? Există o legătură între aceste două lucruri? (Nu.) Dacă poți cânta note medii, atunci cântă-le bine. Dacă nu poți cânta bine note înalte, dar insiști să te forțezi să le cânți și ajungi să nu le poți cânta corect și, în plus, te îmbolnăvești de epuizare, Dumnezeu nu-Și va aminti acest lucru. Nu contează dacă poți cânta note înalte sau medii, atât timp cât poți să le cânți bine, să fii loial și să faci tot posibilul în datoria ta, fără a fi superficial, alunecos și delăsător, fără a comite în mod nechibzuit fapte rele sau a debita idei pompoase, și atât timp cât te străduiești – fie în ceea ce privește tehnica, emoția, calitatea tonală și notele – să cânți într-un mod standard, frumos, care ajunge la inimă și într-un mod care poate să-i emoționeze pe oameni, să le liniștească inimile înaintea lui Dumnezeu și să-i edifice atunci când te ascultă, aceasta înseamnă că-ți îndeplinești datoria conform standardului. Dacă vrei mereu

să-ți provoci limitele, să faci progrese personale și să te depășești pe tine însuți, aceasta este o dezvăluire a firii tale corupte satanice și nu o îndeplinire a datoriei tale. După ce ți-ai făcut propria lucrare în mod adecvat și ai făcut ceea ce ești capabil să realizezi în mod adecvat, este în regulă să înveți ceva util pentru datoria ta în timpul liber, dar nu este ceea ce cere Dumnezeu. Să presupunem că interpretezi bine notele medii și, în timpul liber, exersezi notele înalte. După o perioadă de timp, faci un progres și, după doi-trei ani de muncă asiduă, ești capabil să cânți bine și note înalte. Ești în stare să cânți atât note medii, cât și înalte și să îndeplinești ambele îndatoriri; ești capabil să îndeplinești ambele îndatoriri conform adevărurilor-principii și să cânți din toată inima, fără să fii superficial, alunecos sau delăsător și fără să debitezi idei pompoase. Este și mai bine, este o faptă bună și Dumnezeu Își va aminti de ea. Dar să spunem că nu poți realiza acest lucru și tot te gândești în permanență: „Dumnezeu are așteptări mari de la mine, oare nu sunt alunecos și delăsător în cazul în care cânt doar note medii? Dumnezeu nu este mulțumit!” Aceasta este închipuirea ta. Speculezi în legătură cu Dumnezeu și recurgi la practica „evaluării nobilului după standardele ignobilului”. Dumnezeu nu are astfel de cerințe de la tine. El îți cere să faci bine ceea ce se cuvine să faci în limitele calibrului și abilităților tale inerente și, dacă faci bine acel lucru în conformitate cu principiile cerute de Dumnezeu, atunci îți va da deja note maxime. Dar dacă nu încerci să faci bine ceea ce ești capabil să realizezi și nu faci acel lucru conform principiilor, fiind mereu alunecos și delăsător și dorind mereu să debitezi idei pompoase și nu exersezi diversele tehnici de cântat, însă vrei totuși să-ți provoci limitele, atunci, un astfel de comportament este lipsit de rațiune, este o manifestare a aroganței și ignoranței, iar Dumnezeu nu va fi mulțumit. El nu va spune în niciun caz: „Această persoană poate să cânte note medii și încearcă să cânte și note

înalte. Deși nu poate cânta bine notele înalte, persoana este destul de conștiincioasă și asta este suficient.” Dumnezeu nu te va privi în acest fel, așa că nu avea o părere bună despre tine. Dumnezeu observă doar dacă te comporți într-un mod adecvat poziției tale și dacă ești o persoană care îndeplinește bine îndatoririle unei ființe create. El observă dacă îți îndeplinești datoria cu toată inima și cu toată puterea ta, în condițiile inerente pe care Dumnezeu ți le-a dat, și dacă acționezi conform principiilor și obții rezultatele dorite de Dumnezeu. Dacă poți îndeplini toate aceste lucruri, Dumnezeu îți acordă note maxime. Să spunem că nu faci lucrurile conform cerințelor lui Dumnezeu și chiar dacă te străduiești și depui efort, nu faci decât să te etalezi și să te dai mare și nu acționezi conform adevărurilor-principii sau nu-ți dedici toată inima și toată puterea pentru a-L satisface pe Dumnezeu, în îndeplinirea datoriei tale. În acel caz, manifestările și comportamentul tău sunt detestabile pentru Dumnezeu. De ce le detestă Dumnezeu? Dumnezeu spune că nu te concentrezi asupra sarcinilor adecvate, nu ți-ai pus toată inima, puterea sau cugetul în îndeplinirea datoriei tale și nu mergi pe calea cea dreaptă. Calibrul, darurile și talentele pe care Dumnezeu ți le-a dat sunt deja suficiente – doar că tu nu ești mulțumit, nu ești devotat datoriei tale, nu-ți cunoști niciodată locul, vrei mereu să trâmbițezi idei pompoase și să te dai mare, făcând în cele din urmă un talmeș-balmeș din îndatoririle tale. Nu ai valorificat calibrul, darurile și talentele care ți-au fost date de Dumnezeu, nu ai dat totul și nu ai obținut niciun rezultat. Deși poate că ești destul de ocupat, Dumnezeu spune că ești ca un bufon, nu o persoană care își cunoaște locul și este concentrată asupra sarcinilor care îi revin. Lui Dumnezeu nu-I plac astfel de oameni. Prin urmare, indiferent de planurile și obiectivele tale, dacă în cele din urmă nu ajungi să-ți faci datoria conform principiilor cerute de Dumnezeu, din toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea ta, pe baza calibrului, darurilor,

talentelor și abilităților tale inerente și a altor condiții pe care ți le-a dat Dumnezeu, atunci, El nu-Și va aminti ce ai făcut, iar tu nu-ți vei face datoria, ci, dimpotrivă, vei face rău.

Ai înțeles principiul de practică privind abordarea corectă a condițiilor înnăscute – adică propriile condiții, merite și neajunsuri? (Da.) Care este primul pas? Mai întâi, folosește cât mai bine darurile, abilitățile și punctele forte inerente și existente pe care ți le-a dat Dumnezeu, precum și competențele tehnice sau profesionale pe care ești în stare să le dobândești și să le deprinzi și nu te reține. Dacă ai ajuns să-L mulțumești pe Dumnezeu în toate aceste lucruri și simți că poți atinge culmi și mai mari, atunci privește ce aptitudini tehnice sau profesionale poți îmbunătăți sau în privința cărora poți face un progres, în limita calibrului tău. Poți continua să înveți și să te perfecționezi pe baza a ceea ce poți realiza cu ajutorul calibrului tău. Așadar, cum ar trebui să se practice renunțarea la noțiunile și închipuirile proprii despre lucrarea lui Dumnezeu? În primul rând, trebuie să înțelegi care sunt condițiile tale înnăscute, ce ți-a dat Dumnezeu, cum ar trebui să folosești aceste lucruri și cum să le descătușezi întregul potențial și să le valorifici la maximum, transformându-le în condiții de bază – și nu obstacole – pentru a-ți îndeplini datoria cu devotament. Înțelege-ți punctele forte și pune-le în practică. Înțelege-ți neajunsurile și defectele și, dacă le poți schimba într-o perioadă scurtă de timp, fă-o; dacă nu sunt ușor de schimbat, nu le lăsa să devină piedici sau obstacole în procesul de îndeplinire a datoriei tale, nu te lăsa constrâns sau influențat de ele și nu te lăsa încătușat sau legat de mâini și de picioare de ele. Să spunem, de exemplu, că te naști cu o sănătate precară și o constituție slabă și vrei în permanență să depășești acest lucru, dorind să poți mânca, bea și sta treaz până târziu, ca o persoană normală, dar Dumnezeu nu ți-a dat acest capital. Ar trebui atunci să abordezi fiecare zi pe baza propriilor condiții și să faci

lucrurile în conformitate cu principiile cerute de Dumnezeu. Nu te provoca și nu lăsa neajunsurile și defectele tale să devină piedici și obstacole în calea ta de a-L urma pe Dumnezeu, de a-ți face datoria și de a urmări adevărul; nu le lăsa să devină un factor declanșator pentru a fi negativ și, cu atât mai mult, nu renunța la urmărirea adevărului sau la îndeplinirea datoriei și nu simți invidie și ură față de alții doar fiindcă ai anumite defecte, neajunsuri și inadecvări – nu ar trebui să existe nimic din toate acestea. Trebuie să-ți abordezi corect defectele și neajunsurile; dacă nu le poți schimba, ar trebui să le permiți să existe și apoi să cauți adevărul pentru a înțelege intențiile lui Dumnezeu și pentru a fi capabil să le abordezi corect și să nu te lași constrâns de ele. De ce trebuie să procedezi astfel? Aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă umanitatea normală. Dacă rațiunea umanității tale este normală, ar trebui să-ți înfrunți defectele și cusururile în maniera corectă; ar trebui să le recunoști și să le accepți. Acest lucru este benefic pentru tine. Să le accepți nu înseamnă să fii constrâns de ele și nici să fii adesea negativ din cauza lor, ci mai degrabă înseamnă să nu fii constrâns de ele, recunoscând că ești doar un membru obișnuit al umanității corupte, având cusururile și defectele tale, fără nimic cu care să te lauzi, că Dumnezeu este Cel care-i înalță pe oameni ca să-și facă datoria și că Dumnezeu intenționează să-Și lucreze cuvântul și viața în ei, permițându-le să obțină mântuirea și să scape de influența Satanei – că acest lucru reprezintă în întregime înălțarea oamenilor de către Dumnezeu. Fiecare are cusururi și defecte. Ar trebui să le permiți cusururilor și defectelor tale să coexiste cu tine; să nu le eviți, să nu le ascunzi și să nu te simți adesea reprimat în sinea ta sau chiar să te simți mereu inferior din cauza acestora. Nu ești inferior; dacă îți poți face datoria cu toată inima, cu toată puterea și cu tot cugetul, cât de bine poți, și ai o inimă sinceră, atunci ești la fel de prețios ca aurul înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu poți să plătești un preț și îți

lipsește loialitatea când îți faci datoria, atunci, chiar dacă ai condiții înnăscute mai bune decât cele ale unei persoane obișnuite, nu ești prețios înaintea lui Dumnezeu, nu valorezi nici cât un grăunte de nisip. Ai înțeles? (Da.) Fie că este vorba de aspectul natural, de calibrul și talentele tale naturale sau de defectele și inadecvările unui aspect al umanității tale, nu le lăsa să te constrângă și să-ți afecteze loialitatea și supunerea față de Dumnezeu, nu le lăsa să-ți afecteze urmărirea adevărului și, bineînțeles, cu atât mai mult nu le lăsa să afecteze importanta chestiune a mântuirii tale. Ar trebui să-ți abordezi corect defectele și inadecvările și să le lași să coexiste cu tine, ceea ce înseamnă că nu ar mai trebui să încerci să le schimbi, deoarece nu-ți vor afecta câtuși de puțin îndeplinirea datoriei din toată inima, cu toată mintea și puterea ta și, desigur, nu-ți vor afecta nici îndeplinirea datoriei conform principiilor și, cu atât mai puțin, urmărirea adevărului de-a lungul vieții, în credința ta în Dumnezeu, sau modul în care privești oamenii sau lucrurile și în care te porți și acționezi în procesul de urmărire a adevărului. Desigur, nu ar trebui să ceri mereu lucruri de la tine, gândindu-te: „Nu arăta acest defect, nu-i lăsa pe alții să-ți vadă defectele și nu-i lăsa să se uite de sus la tine!” Dacă faci asta, vei duce o viață foarte obositoare. Dacă îți lași defectele și neajunsurile să coexiste cu tine, atunci lasă-le să existe și, chiar dacă alții îți văd defectele, acest lucru îți poate fi chiar benefic, fiind și o protecție, care te va împiedica să devii arogant și îngâmfat. Bineînțeles, în cazul multor oameni este nevoie de curaj pentru a-și dezvălui propriile defecte și neajunsuri. Unii spun: „Fiecare își dezvăluie punctele forte și meritele. Cine și-ar dezvălui în mod deliberat punctele slabe și defectele?” Nu este vorba că le dezvălui în mod deliberat, ci le lași să se dezvăluie. De exemplu, dacă ești timid și ai adesea emoții când vorbești în prezența unui număr mare de oameni, poți lua inițiativa de a le spune celorlalți: „Mă emoționez ușor când vorbesc; vă rog doar să fiți

înțelegători și să nu-mi găsiți vreo vină.” Iei inițiativa de a-ți dezvălui defectele și neajunsurile tuturor, astfel încât să fie înțelegători și să te tolereze și astfel încât toată lumea să ajungă să te cunoască. Cu cât te cunosc mai mult toți, cu atât inima ta va fi mai liniștită și cu atât mai puțin vei fi constrâns de defectele și neajunsurile tale. Acest lucru îți va fi de fapt benefic și util. Ascunderea permanentă a defectelor și neajunsurilor tale dovedește că nu vrei să coexiști cu ele. Dacă le permiți să coexiste cu tine, trebuie să le dezvălui; nu te simți rușinat sau descurajat și nici inferior altora și nu crede că nu ești bun de nimic și nu ai nicio speranță de a fi mântuit. Atât timp cât poți urmări adevărul și îți poți face datoria din toată inima, cu toată puterea și toată mintea, conform principiilor, iar inima ta este sinceră și tu nu ești superficial față de Dumnezeu, atunci ai speranța de a fi mântuit. Dacă cineva spune: „Privește cât de inutil și de timid ești! Ai atâtea emoții doar pentru că spui câteva cuvinte și ți se înroșește toată fața”, atunci ar trebui să spui: „Am un calibru slab și nu mă pricep să vorbesc. Dacă mă încurajați, voi avea curajul de a exersa vorbitul.” Nu crede că nu ești bun de nimic sau că ești o rușine. Întrucât știi că acestea sunt defectele și problemele tale cu umanitatea ta, ar trebui să le înfrunți și să le accepți. Nu te lăsa afectat în niciun fel din cauza lor. Cât despre momentul în care aceste defecte și neajunsuri se vor schimba, nu-ți face griji în privința asta. Axează-te doar pe a trăi și a-ți face datoria normal în acest fel. Trebuie doar să-ți amintești: aceste defecte și neajunsuri ale umanității nu sunt lucruri negative sau firi corupte și, atâta vreme cât nu sunt firi corupte, nu-ți vor afecta îndeplinirea datoriei sau urmărirea adevărului și, cu atât mai puțin, dobândirea mântuirii de către tine; desigur, și mai important este că nu vor afecta modul în care te privește Dumnezeu. Nu te liniștește acest lucru? (Ba da.) Dacă încă îți faci griji că vei fi privit cu dispreț de alți oameni, aceasta este o problemă a firii tale arogante și trebuie să rezolvi această fire

arogantă. Aceasta este calea de practică pentru a-ți aborda corect propriile defecte și neajunsuri. Nu te ajută o astfel de practică să renunți la aceste lucruri și să nu mai fii constrâns de ele? (Ba da.)

Oare îndeplinirea normală a datoriei unei persoane și defectele și neajunsurile umanității sale se influențează reciproc? (Prin părtășia lui Dumnezeu, înțeleg acum că defectele și neajunsurile umanității nu sunt firi corupte și că nu vor afecta îndeplinirea normală a îndatoririlor de către oameni. Atât timp cât își îndeplinesc îndatoririle conform adevărurilor-principii, oamenii vor obține rezultate bune. Cât despre defectele și inadecvările umanității, dacă suntem capabili să le depășim, atunci putem face acest lucru. Dacă nu le putem depăși într-o perioadă scurtă de timp, atunci ar trebui să le permitem să existe și să fim capabili să le abordăm corect.) Dacă ai un nivel scăzut de educație, dar trebuie să folosești cunoștințe academice în datoria ta, nu este aceasta un fel de deficiență? (Ba da.) Cum poate fi rezolvată, așadar, această dificultate? (Pot să îndeplinesc în schimb o datorie care mi se potrivește, pe baza nivelului meu de educație. Sau, dacă această datorie mi se potrivește, dar necesită un anumit nivel de cunoștințe academice, pot căuta niște frați și surori cu educație, care să coopereze cu mine – ne putem folosi reciproc punctele forte pentru a ne compensa slăbiciunile și putem îndeplini această datorie împreună.) Poate adevărul să compenseze un nivel scăzut de educație? (Da, deoarece o persoană poate să-și dea seama de lucruri atunci când deține adevărul.) Educația ține de nivelul cunoașterii. Indiferent cât de multe cunoștințe ai, dacă nu înțelegi adevărul, atunci când vorbești sau scrii articole, nu vei fi capabil decât să folosești gramatica corectă, nu vei putea să explici clar sau să rezolvi probleme legate de adevăr. Prin urmare, educația nu este importantă; adevărul este mai important decât educația. Desigur, dacă îți lipsește educația de la bază și dacă datoria pe care o îndeplinești implică o

cunoaștere academică, nu vei fi competent pentru aceasta. Totuși, dacă înțelegi adevărul, poți îndruma alte persoane – poți efectua o verificare în ceea ce privește adevărurile-principii. Dacă ai un nivel scăzut de educație și nu ai capacitatea de a te exprima și vrei să ții predici sau să ai părtășie despre adevăr, poți căuta o persoană educată care să te ajute să-ți pui ordine în ciorne. Atunci îți va fi ușor să obții rezultate când ai părtășie sau când predici. Cu toate acestea, trebuie cel puțin să înțelegi adevărul. Dacă nu înțelegi adevărul și nu ai nici educație, nu vei fi capabil să îndeplinești îndatoriri care implică o cunoaștere academică și, prin urmare, ar trebui să îndeplinești o datorie care să se potrivească nivelului tău de educație. Nu rezolvă acest lucru problema? (Ba da.) Prin urmare, urmărirea adevărului este cel mai important lucru, indiferent de perspectiva din care îl privești. Poți evita defectele și deficiențele umanității, dar nu poți evita niciodată calea urmăririi adevărului. Indiferent cât de perfectă sau de nobilă ar putea fi umanitatea ta sau dacă s-ar putea să ai mai puține cusururi și defecte și să ai mai multe puncte forte decât alți oameni, asta nu înseamnă că înțelegi adevărul și nici nu poate înlocui urmărirea adevărului. Din contră, dacă urmărești adevărul, dacă înțelegi mult din adevăr și ai o înțelegere suficient de profundă și de practică a acestuia, atunci asta va compensa numeroasele defecte și probleme din umanitatea ta. De exemplu, să spunem că ești timid și introvertit, te bâlbâi și nu ești foarte bine educat – adică ai o mulțime de defecte și neajunsuri – însă ai experiență practică și, deși te bâlbâi atunci când vorbești, poți să ai părtășie clară despre adevăr, iar această părtășie îi edifică pe toți când o aud, rezolvă probleme, le permite oamenilor să iasă din negativitate și le înlătură plângerile și înțelegerile greșite pe care le au despre Dumnezeu. Vezi, chiar dacă îți bâlbâi cuvintele, acestea pot rezolva probleme – cât de importante sunt aceste cuvinte! Atunci când le aud, laicii spun că ești o persoană needucată și că nu respecți regulile gramaticale

atunci când vorbești, iar uneori nici cuvintele pe care le folosești nu sunt tocmai potrivite. Se poate întâmpla să folosești jargonul regional sau limbajul de zi cu zi, iar cuvintele tale să nu aibă clasa și stilul persoanelor cu studii superioare care vorbesc foarte elocvent. Cu toate acestea, părtășia ta conține adevărul-realitate, poate rezolva dificultățile oamenilor, iar după ce oamenii o aud, toți norii negri din jurul lor dispar și toate problemele lor sunt rezolvate. Vezi tu, nu este importantă înțelegerea adevărului? (Ba da.) Să spunem că nu înțelegi adevărul și, deși ai unele cunoștințe academice și vorbești elocvent, atunci când toți te aud vorbind, se gândesc: „Cuvintele tale sunt doar doctrine, nu există nici cea mai mică fărâmă de adevăr-realitate în ele și nu pot rezolva deloc probleme reale, așadar nu sunt goale aceste cuvinte ale tale? Tu nu înțelegi adevărul. Nu ești numai un fariseu?” Deși ai rostit numeroase doctrine, problemele rămân nerezolvate, iar tu gândești în sinea ta: „Am vorbit destul de sincer și serios. De ce nu ați înțeles ce am spus?” Ai rostit o mulțime de doctrine, însă cei care erau negativi rămân negativi, iar cei care aveau înțelegeri greșite cu privire la Dumnezeu încă le au și niciuna dintre dificultățile care există în îndeplinirea îndatoririlor proprii nu a fost rezolvată – asta înseamnă că acele cuvinte pe care le-ai spus au fost doar aiureli. Indiferent cât de multe defecte și cususuri există în umanitatea ta, în cazul în care cuvintele pe care le rostești conțin adevărul-realitate, părtășia ta poate rezolva probleme; în cazul în care cuvintele pe care le rostești sunt doctrine și sunt lipsite de cea mai mică urmă de cunoaștere practică, atunci oricât de mult vorbești, nu vei putea rezolva problemele reale ale oamenilor. Indiferent cum te privesc oamenii, atât timp cât lucrurile pe care le spui nu sunt în acord cu adevărul și nu pot să abordeze stările oamenilor sau să le rezolve dificultățile, atunci oamenii nu vor dori să le asculte. Așadar, ce este mai important: adevărul sau propriile condiții ale oamenilor? (Adevărul este mai important.) Urmărirea

adevărului și înțelegerea lui sunt cele mai importante lucruri. Prin urmare, indiferent de defectele pe care le ai în ceea ce privește umanitatea sau condițiile tale înnăscute, nu trebuie să fii constrâns de ele. În schimb, ar trebui să urmărești adevărul și să-ți compensezi diferitele defecte prin înțelegerea adevărului, iar dacă descoperi unele neajunsuri la tine, ar trebui să te grăbești să le corectezi. Unii oameni nu se concentrează asupra urmăririi adevărului și, în schimb, se concentrează mereu asupra rezolvării dificultăților, defectelor și cusururilor umanității lor și asupra rectificării problemelor din umanitatea lor, și se dovedește că depun mai mulți ani de efort fără a obține rezultate clare și, în consecință, se simt dezamăgiți de ei înșiși și cred că umanitatea lor este prea slabă și că sunt de nerăscumpărat. Nu este acest lucru foarte nesăbuit?

În ceea ce privește conștiința – la ce am spus anterior că se referă? Este simțul dreptății și al bunătății umanității normale. O persoană trebuie să fie integră și bună pentru a se spune că are conștiință. Așadar, cum pot fi optimizate și înălțate integritatea și bunătatea umanității normale după ce o persoană ajunge să creadă în Dumnezeu? Acestea trebuie clădite pe temelia înțelegerii adevărului. Cu alte cuvinte, după ce o persoană înțelege adevărul, criteriile după care se poartă și acționează vor fi un obiectiv pozitiv, care va avea un efect pozitiv, valoare și semnificație pentru sine și pentru toți ceilalți. Odată ce înțelege adevărul, persoana va privi și va trata totul pe baza adevărurilor-principii învățate de la Dumnezeu. În ochii celorlalți, o astfel de persoană este destul de integră. Ce înseamnă integritatea? Integritatea înseamnă să nu te abați la stânga sau la dreapta, să nu te abați din cauza impetuozității, a sentimentelor, intereselor, relațiilor sau intențiilor personale, ci să practici în schimb în vederea celui mai corect, celui mai adecvat obiectiv, un obiectiv care să fie cel mai demn de respectul, admirația și stima oamenilor – sau, se poate spune, să practici în

vederea unui obiectiv pe care Dumnezeu îl consideră bun și pe care îl aprobă. Nu este acest lucru superior „integrității”, așa cum este văzută de omenirea coruptă obișnuită? (Ba da.) Ce înseamnă această integritate? Este în concordanță deplină cu adevărurile-principii, bazată în întregime pe cuvintele lui Dumnezeu și clădită pe temelia conștiinței. Când înțelege adevărul, o persoană deține căile și principiile de a rezolva probleme și de a gestiona chestiuni, prin urmare, nu este desăvârșită conștiința acestei persoane? Nu a fost optimizată? (Ba da.) Atunci, nu ar trebui o persoană adevărată, o ființă creată adevărată, să aibă o astfel de conștiință? Nu ar trebui să aibă integritate în acest sens? (Ba da.) O persoană adevărată ar trebui să aibă integritate în acest sens, în acord cu adevărul, nu cu cele spuse de oameni – să fii în mod ferm integru și imparțial, deschis și cinstit sau „un om adevărat nu ascunde nimic și își susține mereu acțiunile”. Aceasta este impetuozitate, nu are un conținut real și este întru totul simulată de oameni. Integritatea are ca bază adevărul; are practici concrete trăite. Înseamnă că o persoană cu umanitate normală deține adevărul ca sursă și punct de plecare și este capabilă să trateze și să gestioneze diverse chestiuni conform cuvintelor lui Dumnezeu – aceasta se numește integritate. Bunătatea, într-o măsură și mai mare, este evidentă; cel puțin, depășește standardul conștiinței și rațiunii. Nu există ipocrizie în bunătate, cu atât mai puțin ferocitate. Înseamnă să acționezi în totalitate pe căi benefice și edificatoare pentru oameni și care, în același timp, se conformează cerințelor lui Dumnezeu; înseamnă să acționezi în totalitate pe baza obiectivului și a criteriilor de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău, de a-L mulțumi pe Dumnezeu și de a urma calea Lui. Acesta este cel mai bun, cel mai frumos lucru de sub ceruri, din întregul univers. O persoană care are cuvintele lui Dumnezeu sau adevărul ca viață are cu siguranță cea mai bună inimă, deoarece este capabilă să accepte adevărul, iar acest lucru

îndeplinește pe deplin standardul pe care Dumnezeu îl cere de la oameni. Întrucât are acest tip de umanitate, este adecvat să spunem că este integră și, de asemenea, este adecvat să spunem că este bună. Aceasta deoarece persoana respectivă este capabilă să accepte și să practice adevărul și nu se călăuzește după sentimentele sale, nu are ambiții sau dorințe în îndeplinirea datoriei sale și nu are înlăuntrul ei otrăvurile culturii tradiționale, iar standardul său de evaluare a moralității și umanității nu este alterat de niciuna dintre filosofiile, gândurile sau opiniile Satanei – se conformează întru totul adevărului. Așadar, spuneți-Mi, nu este deja foarte optimizată umanitatea care conține o astfel de conștiință și rațiune? (Ba da.) Deoarece acest tip de persoană deține adevărul și deoarece esența vieții pe care o trăiește este adevărul, umanitatea sa, care deține o astfel de viață-esență, este desăvârșită. Dacă nu vă place să auziți cuvântul „desăvârșită”, atunci o pot numi și „optimizată”. Cel puțin, în ochii lui Dumnezeu, aceste persoane sunt optimizate și sunt iubite de El. Dumnezeu folosește fărâma de conștiință, de rațiune și de simț al rușinii pe care o au oamenii pentru a-Și lucra cuvintele și adevărul în ei. Când adevărul cuvintelor lui Dumnezeu este lucrat în tine, nu doar că rațiunea și conștiința ta nu sunt slăbite sau ascunse, ci devin în schimb mai normale și optimizate. Așa este omenirea pe care o dorește Dumnezeu. Să nu spunem desăvârșită, să spunem optimizată. De ce să nu spunem desăvârșită? Dacă spun desăvârșită, unii oameni fără înțelegere spirituală vor zice: „Nu ai spus Tu să nu fim oameni desăvârșiți?” Așadar, trebuie să evit acest cuvânt, în eventualitatea în care unii oameni înțeleg greșit. De fapt, dacă ceva este optimizat în ochii lui Dumnezeu, atunci se poate spune în rândul omenirii create că este desăvârșit. Această desăvârșire nu este desăvârșirea din închipuirile oamenilor, ci mai degrabă un lucru frumos și bun, o forță a dreptății și, de asemenea, un lucru pozitiv, demn de lauda, aspirația, aprecierea, respectul și

prețuirea oamenilor. Prin urmare, dacă vrei o conștiință care nu doar să se blocheze în a nu încălca limita inferioară a umanității în conduita personală, ci vrei să-ți faci conștiința mai sensibilă, mai perspicace și să-ți faci rațiunea să fie la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu, atunci ai o singură cale. Această cale nu este de a depăși diversele neajunsuri și defecte ale umanității, ci de a urmări adevărul, de a depune efort pentru diversele adevăruri pe care le învățăm de la Dumnezeu și de a înțelege care sunt standardele cerute de Dumnezeu de la tine când vine vorba de diverse persoane, evenimente și lucruri și de modul în care ar trebui să privești, să tratezi și să gestionezi aceste persoane, evenimente și lucruri. Dumnezeu a impus principii și standarde pentru toate aceste aspecte. Care este sarcina ta? Este de a practica în această direcție, în acest scop, conform acestor standarde. Mai întâi, caută și înțelege care sunt standardele pentru practicarea adevărului. Apoi, ai cerințe de la tine însuți conform standardelor pe care le cere Dumnezeu, renunțând totodată la diversele gânduri, opinii, reguli, reglementări și așa mai departe din noțiunile și închipuirile tale care nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu sau adevărului. Apoi, lasă cuvintele lui Dumnezeu să devină puțin câte puțin principiile tale de practică. În timp ce înveți să renunți, nu uita: scopul renunțării nu este să devii o persoană cu inima goală; Dumnezeu vrea ca viața ta să aibă conținut. La ce se referă acest conținut? Se referă la principiile cerute de Dumnezeu pentru diverse chestiuni. Desigur, Dumnezeu nu vrea ca oamenii să transforme diversele principii de practică în teorii goale, doar vorbind despre ele, dar fără să le pună în practică. În schimb, El speră ca oamenii să poată transforma cu fermitate aceste adevăruri-principii într-o parte a vieții lor și să-I poată aduce cuvintele în viața lor reală. Să luăm exemplul îndeplinirii unei datorii – ce standard le cere Dumnezeu oamenilor în această privință? Să se poarte într-un mod pragmatic și conform locului lor adecvat. Adică, în îndeplinirea

datoriei tale, trebuie să fii pragmatic, nu trebuie să fii superficial sau grăbit, nu trebuie să faci lucrurile mecanic sau doar de ochii altora și, de asemenea, nu trebuie să te dai în spectacol; desigur, și mai important este să acționezi conform adevărurilor-principii. Ar trebui să acționezi în modul în care îți spune Dumnezeu și să te abții să faci lucrurile pe care Dumnezeu îți spune să nu le faci. Dacă nu te poți abține complet de la a face aceste lucruri, începe prin a le face mai puțin, răzvrătește-te împotriva propriilor dorințe și preferințe și ajungi treptat să te abții complet de la a le face – nu este ușor de realizat? (Ba da.) În timp ce urmărești mântuirea, ar trebui să rezolvi diversele firi corupte expuse de cuvintele lui Dumnezeu și să renunți la ele. Desigur, renunțarea la aceste firi corupte nu este obiectivul final. Obiectivul final este, cu condiția prealabilă de a renunța la aceste firi corupte, să accepți cuvintele și cerințele lui Dumnezeu. Acceptarea lor nu este de dragul de a-ți schimba starea de spirit și nici de dragul de a putea să trăiești cu demnitate; este pentru a te elibera de firile tale corupte. Acesta este obiectivul final, întrucât poți obține mântuirea doar după ce te-ai eliberat de firile tale corupte.

Cel mai mare obstacol în calea dobândirii mântuirii de către oameni constă în firile lor corupte. Nivelul scăzut de educație, vârsta înaintată sau felul stângaci de a vorbi și lipsa capacității de a te exprima – niciunul dintre acestea nu este cel mai mare obstacol în calea mântuirii. Competențele profesionale slabe din datoria ta și incapacitatea ta de a te descurca – nici acestea nu sunt cel mai mare obstacol în calea mântuirii. Atunci care este cel mai mare obstacol în calea mântuirii? Sunt firile tale corupte. Desigur, diversele firi corupte care sunt expuse în cuvintele lui Dumnezeu nu sunt ușor de rezolvat de către oameni. Aceasta nu se datorează faptului că oamenii nu sunt dispuși să renunțe la firile lor corupte, nici faptului că gândurile și opiniile lor sunt învechite și, desigur, cu atât mai mult nu se

datorează neajunsurilor sau defectelor umanității lor, nici faptului că oamenii sunt amorțiți, reacționează lent și așa mai departe – niciunul dintre acestea nu constituie rădăcina problemei. Atunci care este cauza? Pur și simplu întrucât firile corupte au prins rădăcini în inimile lor, oamenii nu se pot elibera de ele doar fiindcă își doresc, așa că firile lor corupte ies adesea la iveală, provocând perturbări și probleme în timp ce ei își îndeplinesc îndatoririle. De exemplu, să presupunem că ești un conducător de biserică, ai făcut ceva greșit și ai fost emondat. În acest caz, ar trebui să accepți, să recunoști că ai făcut ceva greșit, să fii dispus să te căiești, să schimbi acea abordare greșită și să acționezi conform adevărurilor-principii. Aceasta este o chestiune foarte simplă, dar nu poți să o faci. Te gândești: „Am fost emondat așa pentru că le sunt neplăcut și vor să mă demită?” În inima ta iau naștere plângeri și înțelegeri greșite și chiar încerci să te cerți cu Dumnezeu: „Din moment ce mă găsești neplăcut și vrei să mă demiți și să mă elimini, atunci nu-i nimic, hai să lămurim lucrurile. Am început să cred în Dumnezeu la 18 ani, am fost conducător în toți acești ani, lepădându-mă de familie și de carieră, renunțând la căsătorie și familie – cum vor fi puse acestea la socoteală?” Cu cât calculezi mai mult, cu atât mai agitat devii. Înseamnă că pur și simplu nu poți renunța? Nu. De ce nu poți renunța la aceste lucruri? Există o problemă principală aici. Când ești emondat, te simți nedreptățit, te plângi și simți sfidare în inima ta și, în plus, încerci să te cerți și să te justifici și chiar le ceri altora să-ți sară în apărare. De ce te comporți așa? (Pentru că avem firi corupte.) Există un singur motiv, o singură cauză principală: ai firi corupte nerezolvate. Unii dintre voi vor spune: „Oare nu pot face lucrarea din cauza faptului că abilitatea și calibrul meu înnăscut sunt insuficiente?” Pentru unii dintre voi, este posibil ca acesta să fie unul dintre motive; ești incompetent pentru lucrare din cauza calibrului slab și, în plus, nu înțelegi adevărul, așa că faci lucruri care

provoacă perturbări și tulburări. Cauza este într-adevăr doar faptul că ai un calibru slab? Acesta este doar un aspect. Problema principală este că există o problemă privind conștiința ta. Această problemă privind conștiința ta este direct legată de firile tale corupte. Ai făcut lucruri care au cauzat perturbări și tulburări și ai fost emondat – cum ar trebui să abordezi acest lucru? Cum abordezi chestiunea incompetenței tale pentru lucrare? Dacă poți practica adevărul, acestea nu sunt probleme și le poți aborda în mod corect. Dar cum se comportă majoritatea oamenilor când se confruntă cu aceste lucruri? Încearcă să se certe, se plâng, devin negativi și chiar vorbesc impetuos: „Nu este doar din cauză că, după părerea ta, am un calibru slab și nu sunt capabil? Nu mi-a dat Dumnezeu acest calibru? Totuși, te plângi că nu pot face lucrarea! Dacă mă găsești neplăcut, ar fi trebuit să spui asta mai devreme!” Dacă se folosesc cuvinte oarecum mai dure în timp ce sunt emondați, se gândesc: „Am pierdut speranța de a obține binecuvântări? Statutul meu în această viață este în pericol și poate că nu am nicio speranță nici în lumea care va veni.” Au vreo intenție de a căuta adevărul? Pot să se supună în inimile lor? Nu le este ușor să se supună. Toate aceste manifestări, la o analiză finală, există din cauza faptului că oamenii au firi corupte. Calibrul tău este slab, iar tu ești incompetent pentru lucrare – acesta este doar unul dintre neajunsurile sau defectele naturale ale umanității; nu este o problemă. Chiar dacă neajunsurile și defectele tale naturale sunt mari și ești incompetent pentru lucrare, Dumnezeu nu simte deloc antipatie față de tine și nu te detestă. Dar, pe lângă faptul că ești incompetent pentru lucrare, nu-ți recunoști propriile probleme și, de asemenea, te plângi, ești potrivnic și, în cele din urmă, devii negativ și îți abandonezi îndatoririle – ce este asta? Sunt firi corupte. Asta trebuie să rezolvi. Așa este? (Da.) După ce sunt rezolvate firile tale corupte, vei deveni potrivit pentru a fi folosit în lucrarea pentru care sunt competente

calibrul tău și condițiile umanității tale. Dar dacă nu-ți rezolvi firile corupte și nu poți practica în conformitate cu adevărul, nu te poți supune emondării sau expunerii, atunci, indiferent cât de bun este calibrul tău, indiferent de superioritatea condițiilor umanității tale, nu vei fi potrivit pentru a fi folosit. S-a înțeles? (Da.) Spune-Mi, care a fost ideea principală a celor despre care am avut părtășie adineaori? (În credința în Dumnezeu, cel mai important lucru este ca omul să-și cunoască firile corupte. Accentul ar trebui să fie pus pe rezolvarea firilor corupte, nu pe defectele sau deficiențele exterioare ale umanității noastre. Când ne confruntăm cu anumite situații, suntem mereu prinși în chestiuni externe, suntem fundamental incapabili să rezolvăm probleme esențiale și, de asemenea, suntem incapabili să ne supunem emondării sau mediilor pe care le pregătește Dumnezeu.) Dacă firile tale corupte sunt rezolvate și, în chestiunile pe care le întâlnești, poți pricepe adevărurile-principii și știi cum să le gestionezi conform principiilor, atunci vei fi potrivit pentru a fi folosit în îndeplinirea datoriei tale. Indiferent dacă ai un calibru ridicat sau scăzut și indiferent cât talent ai, dacă firile tale corupte nu sunt rezolvate, atunci, indiferent de poziția în care ești plasat, nu vei fi potrivit pentru a fi folosit. În schimb, dacă abilitățile și calibrul tău sunt limitate, dar înțelegi diverse adevăruri-principii, inclusiv adevărurile-principii pe care ar trebui să le înțelegi și să le pricepi în sfera lucrării tale, iar firile tale corupte au fost rezolvate, atunci vei fi o persoană potrivită pentru a fi folosită. S-a înțeles? S-ar putea să aveți nevoie să digerați aceste cuvinte o vreme, pentru a le înțelege pe deplin.

În prezent, majoritatea oamenilor încă se bazează pe daruri și respectă reglementări în timp ce își îndeplinesc datoria. Atât timp cât nu păcătuiesc și nu fac rău, ei cred că și-au făcut bine datoria. Nu se axează pe urmărirea adevărului și pe reflectarea asupra propriei persoane pentru a-și rezolva firile corupte. Majoritatea oamenilor doar se încurcă și se împotmolesc în

abordări și comportamente, dar nu se axează pe căutarea adevărului și pe acționarea conform principiilor. Se mulțumesc să facă doar ceea ce pot, încercând să nu provoace perturbări sau tulburări ori să saboteze lucrurile și asta e tot. Majoritatea oamenilor încă nu s-au confruntat cu emondarea sau expunerea, nici nu au experimentat mustrarea și judecata, cu atât mai puțin etapa încercărilor severe, așa că firile corupte ale celor mai mulți dintre ei nu au început să se schimbe. Aceasta nu este o veste bună, dar este un fapt. Voi da un exemplu și apoi veți ști ce se întâmplă. Vezi, majoritatea oamenilor care își îndeplinesc îndatoririle acum sunt adepți obișnuiți; nu au statut și nu au ajuns în punctul în care îndeplinesc un element al lucrării în timp ce au statut și putere. Principiul de bază pe care îl practică majoritatea oamenilor este să fie ascultători și supuși. Ei cred că, în orice caz, conducătorii au părtășie conform rânduielilor de lucru ale Celui de mai sus, prin urmare fac doar ceea ce le cer conducătorii, așa cum le cer conducătorii, și cred că nu este nevoie să discearnă binele de rău sau să investigheze dacă este conform cu adevărul și că, atât timp cât nu fac greșeli, este în regulă. Înseamnă asta că au adevărurile-principii ca viață? (Nu.) Atunci, în ce circumstanțe se poate stabili dacă ai adevărul ca viață? Atunci când ești ales conducător pentru a face lucrarea bisericească; acest lucru îi dezvăluie cel mai mult pe oameni. Faptul că ai sau nu principii în gestionarea chestiunilor și gradul în care îți dezvălui firile corupte pot dovedi dacă deții adevărul-realitate și dacă ești potrivit să fii conducător sau lucrător. Dacă dezvălui firi corupte, cum ar trebui să tratezi acest lucru? Ar trebui să te destăinui și să ai părtășie despre adevăr sau să te ascunzi și să te deghizezi? Și acesta este momentul în care oamenii sunt cel mai mult dezvăluiți. Majoritatea celor din biserică nu sunt capabili să privească lucrurile conform adevărurilor-principii; în schimb, privesc și comentează lucrurile conform propriilor noțiuni și închipuiri și pe baza propriilor

preferințe. Majoritatea oamenilor gândesc: „Atât timp cât nu fac greșeli majore în datoria mea și mențin desfășurarea lucrării în acest mod, este suficient. Dacă fac o greșeală majoră și sunt izolat pentru a reflecta asupra propriei persoane sau sunt mutat într-un grup B, atunci este doar ghinionul meu.” Ce ilustrează această situație? Deși poți să fii ascultător și supus în timp ce-ți îndeplinești datoria, făcând orice ți se cere, asta nu înseamnă că ai adevărul ca viață și că ești o persoană care se supune lui Dumnezeu. Când ești ales drept conducător și dobândești acest statut, vei fi dezvăluit. De ce? Odată ce ai statut, vei face orice dorești, vei prelua controlul asupra tuturor lucrurilor, vei exercita o dominație completă și vei întemeia o împărăție independentă; vei acționa pe baza impetuozității, pe baza firilor tale corupte și pe baza dorințelor și ambițiilor proprii. Așadar, încă nu ești potrivit pentru a fi folosit. Până acum, se poate spune că nouăzeci și nouă la sută dintre oameni se află în acest tip de stare și situație. Deși majoritatea oamenilor și-au făcut datoria timp de mulți ani și, la prima vedere, au devenit relativ ascultători și disciplinați, înseamnă asta că nu mai au firi corupte? (Nu.) Comportamentul lor nu mai este desfrânat, sunt disciplinați la prima vedere și par să aibă o fărâmă din decența unui sfânt, dar firile lor corupte nu s-au schimbat deloc, deoarece aceștia nu caută în mod activ adevărul pentru a-și rezolva propriile firi corupte. Când apar probleme în lucrarea lor, fie că sunt emondați de conducători sau de Cel de mai sus, cel mult se gândesc: „Bine, dacă îmi spun să corectez acest lucru, îl voi corecta. Voi îndura puțin mai multe greutăți, voi petrece puțin mai mult timp și mă voi grăbi să-l refac.” Au pur și simplu acest tip de atitudine și mentalitate. Aceasta nu reprezintă supunere față de adevăr și nu reprezintă supunere adevărată. De unde provine această mentalitate? Provine din faptul că, în credința lor în Dumnezeu, oamenii au o aspirație pozitivă, aspirația de a fi oameni buni, de a fi ființe create care corespund standardului. Această

dorință aduce cu sine acest tip de mentalitate în viața de zi cu zi a oamenilor și în îndeplinirea datoriei lor; în termeni umani, înseamnă următoarele: „Nu creați probleme, haideți să ne purtăm cu toții frumos.” La ce se referă „comportamentul frumos”? Este un adevăr-principiu? Te determină doar să asculți, să respecți regulile și să nu creezi probleme. Aceasta este cerința minimă de la oameni și nu se ridică la nivelul unui adevăr-principiu. Care este, atunci, adevărul-principiu? Este faptul că trebuie să cauți în mod activ intențiile lui Dumnezeu. Când dezvălui firi corupte, când ai dorințe egoiste sau dezvălui impetuozitate, când firile corupte dau naștere unei stări în sinea ta, trebuie să compari în mod activ cuvintele lui Dumnezeu cu aceste manifestări. Cu luminarea, îndrumarea, ajutorul și sprijinul lui Dumnezeu și chiar cu judecata și mustrarea aspre ale cuvintelor Sale, puțin câte puțin, îți schimbi atitudinea față de cuvintele Sale, gradul de acceptare a cuvintelor lui Dumnezeu devine tot mai mare și recunoști tot mai mult și spui „Amin” cuvintelor lui Dumnezeu. Apoi accepți cuvintele lui Dumnezeu în sinea ta, renunți la gânduri și opinii false și nu te mai agăți de moștenirea omului; ești capabil să accepți adevărul și să te ocupi de oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul tău, să-ți schimbi perspectiva, atitudinea și punctul de vedere față de oameni, evenimente și lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. Aceasta este calea către rezolvarea firilor tale corupte. Atunci, aveți acum acest tip de practică proactivă? Cred că nouăzeci și nouă la sută dintre oameni nu au. Articolele despre mărturii bazate pe experiență ale celor mai mulți oameni sunt despre experimentarea unui mediu care i-a forțat să acționeze într-un anumit fel și să ajungă la „supunerea față de Dumnezeu” în acțiunile lor. Se simt destul de mulțumiți de ei înșiși, crezând că dețin adevărul-realitate. Deși ai scris un articol de mărturie, de fapt, l-ai scris ca să te lauzi, să mărturisești pentru tine însuți și să te afirmi: „Uite, am o mărturie! Nu L-am dezamăgit pe Dumnezeu. Am

rămas credincios datoriei mele în acest mediu!” Articolele despre mărturii bazate pe experiență ale altor oameni sunt despre modul în care, după ce au fost emondați, au reflectat și au ajuns la o concluzie, dându-și seama că au fost superficiali și că nu L-au mulțumit pe Dumnezeu, și acum sunt dispuși să se căiască. Deși există o perioadă de timp în care își arată căința, în care pare că nu mai sunt superficiali, oare s-au schimbat firile lor corupte? Nu. În culise, sunt în continuare foarte aroganți și autoritari. Poziția, perspectiva și punctele de vedere din care privesc și tratează oamenii și lucrurile nu se bazează deloc pe cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, firile lor corupte nu au început să se schimbe deloc! Prin urmare, care este această schimbare despre care vorbești? Este doar o schimbare a comportamentului, a stilului de viață și poate a tonului, a modului de exprimare și a stilului în care interacționezi cu alții și gestionezi problemele. Credința ta s-a întărit și ea; ești capabil să cauți adevărul după ce ai trecut prin atât de multe emondări în diverse medii și acum înțelegi multe adevăruri, iar hotărârea ta de a-L urma pe Dumnezeu este mai fermă decât înainte – toate aceste aspecte s-au schimbat. Aceste schimbări i-au făcut pe oameni mai încrezători în obținerea mântuirii, mai dispuși să urmărească adevărul și mai plini de speranță și optimiști în privința urmării lui Dumnezeu. Indiferent de încercările sau necazurile care le ies în cale, ei nu vor deveni atât de negativi încât să-și abandoneze credința. Totuși, acestea sunt schimbări numai în ceea ce este trăit la exterior în umanitatea normală. Aceste gânduri și opinii relativ pozitive și proactive ocupă treptat inimile oamenilor. Aceste schimbări sunt semne că inimile lor sunt trezite și revitalizate. Cu alte cuvinte, oamenii devin mai proactivi și mai plini de aspirații și tânjesc mai mult după lucruri pozitive, devenind mai încrezători în urmărirea cuvintelor lui Dumnezeu, a lucrării și a cerințelor Sale. Firește, au și o concepție mai clară despre cea mai importantă lucrare pe care o săvârșește Dumnezeu –

lucrarea de mântuire a oamenilor. Pe baza acestor condiții, mulți oameni își îndeplinesc îndatoririle într-un mod mai pragmatic, respectând mai mult regulile și fiind mai ascultători decât înainte. Eficiența îndatoririlor lor se îmbunătățește, în special în lucrarea tehnică, ale cărei progrese sunt mai rapide acum. Nu mai sunt la fel de înceți ca înainte, când sarcinile care ar trebui să dureze câteva zile se prelungeau o săptămână sau mai mult – acum apar rezultate în doar câteva zile. Desigur, aceasta este o veste bună. Însă care este vestea proastă? Aceea că schimbările pe care le dezvăluiți și le afișați sunt doar schimbări de comportament, de gândire și de mentalitate, și câteva semne de trezire a unor elemente relativ pozitive, proactive și optimiste din subconștientul vostru. Totuși, aceste semne nu înseamnă că firile voastre corupte au început să se schimbe. Această veste nu este prea bună, nu-i așa? (Nu, nu este.) Deși nu este prea bună, acesta este un proces inevitabil pentru ca omenirea coruptă să obțină mântuirea. Oamenii sunt atât de jalnici și săraci, atât de imaturi, iar viteza pătrunderii lor în viață și a eliberării lor de firile corupte este atât de lentă. Cauza fundamentală a acestei viteze lente este că o astfel de omenire nu are capacitatea de a accepta adevărul și este atât de amorțită față de adevăr, de lucrurile pozitive și de orice vine de la Dumnezeu.

Unii oameni cred în Dumnezeu de peste 10, 20 sau 30 de ani, dar abia acum își dau seama că, după toți acești ani, s-au schimbat întrucâtva doar în ceea ce privește comportamentul lor exterior și au experimentat o ușoară trezire în inimile lor, dar nu a existat o schimbare fundamentală în firile lor corupte. Unii, văzând unele schimbări comportamentale în ei înșiși, cred că aceasta este o schimbare a vieții-firi și chiar se laudă altora: „Uite, nu s-a schimbat oare viața-fire pe care o am?” În realitate, doar comportamentul tău s-a schimbat; nu ai manifestările reale ale unei schimbări a firii și nu ai trăit o umanitate normală. Atunci, cum poate cineva să-și dea seama dacă a

existat o schimbare în firea ta? Nu este ceva ce se citește pe față; acea persoană nu-și poate da seama privindu-ți aspectul exterior, nici ascultând ceea ce spui, cu atât mai puțin auzindu-te cum îți exprimi hotărârile și dorințele – hotărârile și dorințele sunt cele mai deșarte lucruri. Atunci, cum poate să-și dea seama? Își poate da seama analizând dacă, fără să fii îndemnat, supravegheat sau chiar susținut și ajutat de cineva, ai calea și capacitatea de a privi și de a gestiona fiecare chestiune conform cuvintelor lui Dumnezeu și dacă ai cuvintele Sale ca viață în inima ta, pentru a te înfrâna în tot ceea ce faci. În cazul în care nu ai ajuns la acest nivel, să vorbim despre unul inferior: dacă ai conștientizarea de a folosi cuvintele lui Dumnezeu ca principiu pentru tot ceea ce faci și spui. Dacă nu poți realiza acest lucru, atunci, din păcate, nu ai adevărul ca viață. Firile tale corupte sunt încă viața ta; încă te pot controla oricând, oriunde, dominându-ți conștiința, gândurile și opiniile. Oricând și oriunde, vei trata și vei gestiona orice persoană, eveniment sau lucru pe baza propriilor emoții, stări de spirit, dorințe, judecăți, perspective și preferințe. Ești încă în mare pericol; încă nu-ți poți îndeplini datoria în mod independent și nu ești capabil să trăiești independent – trebuie să te bazezi mereu pe alții și, fără sprijinul altora, vei cădea. Aceasta înseamnă că statura ta este prea mică; dovedește că nu ai dobândit adevărul ca viață. Ce înseamnă că nu ai dobândit adevărul ca viață? Înseamnă că ai doar unul sau două principii care te împiedică să faci lucruri rele sau să comiți greșeli majore. Cu alte cuvinte, atunci când raționalitatea ta este normală și nimeni nu te instigă sau nu te provoacă, categoric nu-L vei huli în mod intenționat pe Dumnezeu, nu-L vei blestema sau nu vei perturba și tulbura lucrarea bisericii. Cu toate acestea, faptul că nu vei face acest lucru în mod intenționat nu înseamnă că nu ești capabil să-l faci; s-ar putea să nu-l faci în mod proactiv, dar poți totuși să-l faci în mod pasiv. La ce se referă aici termenul „pasiv”? Înseamnă că firile tale corupte

pot ieși oricând la iveală pentru a te controla, a te determina să spui și să faci orice, să privești în orice moment o persoană sau o chestiune având puncte de vedere false și apoi să-ți folosești firile corupte pentru a gestiona o chestiune sau a trata un anumit tip de persoană. De exemplu, să presupunem că ai făcut ceva greșit și crezi că trebuie să-l ascunzi de Cel de mai sus, de conducători sau de oricine altcineva. Indiferent de motivul din spatele acestui lucru, în orice caz, ai propriile idei diavolești, așa că îl ascunzi și nu spui nimic. Sunt firile tale corupte cele care dețin controlul aici sau adevărul este cel care deține controlul? În mod evident, firile tale corupte dețin controlul. Firile corupte te domină, făcându-te să ascunzi acel lucru și să nu spui nimic, și nu te poți elibera. Ce înseamnă faptul că nu te poți elibera? Înseamnă că, deși ești dispus să practici adevărurile pe care le înțelegi, îți lipsește puterea de a face asta; pur și simplu nu-ți poți birui firile corupte. Asta înseamnă că ai necazuri; nu poți practica adevărul. Dacă vrei să ascunzi lucruri și să-i înșeli pe ceilalți, ești absolut capabil să comiți fapte de tăinuire și înșelătorie, în special față de Cel de mai sus, raportând doar vești bune, dar nu și rele, chiar înșelându-i pe cei de mai sus și ascunzând lucruri față de cei de mai jos. Spui: „Chiar iubesc adevărul și sunt o persoană care practică adevărul. Îmi iau notițe cu atenție, cuget și rezum fiecare adevăr pe care îl rostește Dumnezeu, apoi îl practic în viața reală.” Gândești așa, ai această dorință, dar asta nu înseamnă că ai practicat adevărul. De ce? Pentru că ai multe gânduri și opinii false în tine, care ți-au ocupat deja inima. Prin urmare, firile corupte au devenit viața ta. Firile tale corupte dețin controlul, dominându-ți gândurile și acțiunile. Chiar dacă vrei să practici adevărul, este inutil; nu reușești să faci asta. Așadar, dacă firile tale corupte nu sunt rezolvate, chiar dacă îți faci datoria, este imposibil să ajungi să acționezi conform principiilor – este deja destul de bine dacă te poți abține de la a te împotrivi lui Dumnezeu și de la a-L judeca sau huli în

mod proactiv și fățiș. Cu toate acestea, având inima stăpânită de firi corupte, nu te poți abține și te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și I te împotrivești. Poate crezi că încerci să-L înșeli pe Cel de mai sus și să ascunzi lucruri de El și să-L înșeli pe Dumnezeu doar în situații în care ești pasiv sau în momente de disperare și că îi oprimi pe oameni sau dezvălui impetuozitate doar în momente de disperare. Chiar este din cauza momentelor temporare de disperare? Nu, este rezultatul faptului că firile tale corupte, adânc înrădăcinate, dețin controlul. Este inevitabil. De ce este inevitabil? Pentru că adevărurile pe care le înțelegi sunt doar un fel de voință, un fel de credință pentru tine; ele nu au devenit încă viața ta. Indiferent dacă ai cunoștințe sau dacă ai un calibru mare sau mic, cel puțin, adevărul nu a devenit viața ta. Adică, adevărul nu deține controlul înlăuntrul tău; firile satanice și filosofiile Satanei sunt cele care dețin controlul înlăuntrul tău. Când ești dominat de firi satanice, trăiești conform firilor satanice și trăiești în continuare sub influența Satanei. Când interesele și mândria ta nu sunt afectate, când statutul, faima și câștigul tău nu sunt implicate, ești dispus să practici puțin din adevăr. Dar de îndată ce faima, câștigul, statutul sau destinația ta sunt implicate, firile tale corupte te cuprind și te controlează ferm și cu putere. Încă nu ai supunere adevărată față de Dumnezeu; încă este sută la sută probabil să-L trădezi pe Dumnezeu și adevărul. Judecând după aceste fenomene, au fost rezolvate firile tale corupte? Au fost alungate? A devenit adevărul viața ta? Când se întâmplă ceva, dacă adevărurile pe care le înțelegi nu-ți pot birui firile corupte, nu-ți pot birui alegerile și pretențiile, nu-ți pot birui dorințele, ambițiile, statutul și reputația, atunci adevărurile pe care le înțelegi nu sunt viața ta. Când adevărul devine viața ta, poți birui în mod firesc aceste firi corupte. Dacă nu-ți poți birui firile corupte, asta arată că adevărul încă nu deține controlul înlăuntrul tău și încă nu a devenit viața ta. Spui că iubești adevărul, dar

acestea sunt doar aspirația și dorința ta; nu-ți reprezintă viața. Toți oamenii cu umanitate normală au aspirații pozitive. Aspirația de a fi o persoană bună înseamnă că ești o persoană bună? (Nu.) Dragostea de adevăr, corectitudine și dreptate înseamnă că deții adevărul, corectitudinea și dreptatea? Nu – nu deții aceste lucruri, doar aspiri la ele. La ce se referă aspirația? (La dorința minunată a unei persoane.) Corect, este doar o dorință. Nu are nicio legătură cu modul în care te porți de fapt, nu-i așa? (Așa e.)

Aveți acum adevărul ca viață? (Nu.) Cum își poate da cineva seama dacă ai adevărul ca viață? Își poate da seama analizând dacă adevărurile pe care le înțelegi îți pot birui firile corupte atunci când interesele tale intră în conflict cu adevărul, când interesele tale sunt pe cale să sufere pierderi sau să fie amenințate. Dacă le pot birui, ești o persoană care are adevărul ca viață. Dacă nu, înseamnă că statura ta este foarte mică. Cât de mică? Nu ai adevărul ca viață. Aceasta este realitatea. Unii oameni spun: „Dacă nu avem adevărul ca viață, de ce putem totuși să ne lepădăm de toate pentru a ne îndeplini îndatoririle în casa lui Dumnezeu? De ce putem totuși să suferim și să plătim un preț pentru Dumnezeu?” Unii chiar spun: „Am deja o oarecare devoțiune; am fost deja făcut un biruitor.” De fapt, astfel de afirmații sunt contaminate de noțiunile și închipuirile oamenilor. Nu este greșit ca oamenii să aibă hotărâri și aspirații. Ei tânjesc după lumină, după dreptate și, de asemenea, tânjesc să urmărească adevărul, să dobândească mântuirea și așa mai departe – aceste dorințe minunate le pot schimba întrucâtva conștientizarea, direcția căii pe care merg și, bineînțeles, unele dintre comportamentele lor și, la exterior, unele aspecte ale purtării și modului lor de viață. La ce se referă aici schimbarea? De exemplu, să presupunem că ai în prezent credință, starea ta este foarte bună, nu ești negativ și datoria ta decurge deosebit de bine. Prin urmare, simți că ești deosebit de loial și că ai speranța să-ți îndeplinești dorința de a dobândi

mântuirea și accepți să înduri orice greutăți. Dar vremurile bune nu durează. În timp ce-ți îndeplinești datoria, întâmpini unele obstacole și eșecuri, ești emondat, faci multe ocolișuri și ești chiar indus în eroare și oprimat de antihriști, având multe nemulțumiri. Atunci simți disconfort în inima ta. Nu înțelegi adevărul, nu știi de ce s-au întâmplat aceste lucruri și nu primești niciun răspuns din rugăciunile către Dumnezeu, așa că ești nefericit. Într-o mare măsură, apariția acestor lucruri dă o anumită lovitură hotărârii tale de a tânji după adevăr și lumină, zdrobind-o. După ce suferi această devastare, nu mai vrei să-ți faci datoria, simțind că nu are rost. Ce se întâmplă aici? Cum te-ai schimbat atât de repede? De ce ești o persoană complet diferită față de cum erai înainte? Dacă ai avea statură și ai avea adevărul ca viață, devoțiunea ta nu s-ar schimba. Dar pentru că nu ai adevărul ca viață, starea ta interioară, mentalitatea și motivația ta de a crede în Dumnezeu și de a te consuma sunt mereu instabile și fluctuează între cald și rece. În perioadele în care totul merge bine și ești într-o stare bună de spirit, ai motivație, ai multe de spus în timpul rugăciunii, ești dispus să citești cuvintele lui Dumnezeu, muncești din greu în datoria ta și nu te deranjează să fii ocupat sau obosit ori să înduri orice greutate. Dar de îndată ce lucrurile devin ușor nefavorabile, devii negativ și slab, pierzând motivația de a-ți face datoria. Când ratezi o masă sau dormi un pic mai puțin, simți că este o greutate imensă și apar nemulțumiri în inima ta: „De ce să sufăr? Nici măcar nu câștig bani din îndeplinirea datoriei mele, nu merită!” Vezi, mentalitatea ta este complet diferită. De ce s-a produs o schimbare atât de mare? Pentru că nu ai adevărul ca viață, iar firile tale corupte încă există în sinea ta. Când sunt entuziaști, oamenii simt că nu au ambiții, dorințe sau cerințe de la Dumnezeu. În realitate, firile lor corupte încă dețin controlul înlăuntrul lor; aceste lucruri rămân neschimbate. Când sunt pozitivi, oamenii sunt foarte entuziaști și deosebit de motivați și nimeni nu-i poate opri. Când sunt

negativi, devin lipsiți de vlagă și nimeni nu-i poate urni. Merg mereu la extreme și sunt complet instabili. Aceasta arată că le lipsește ceva din umanitatea lor normală. Ce le lipsește? Le lipsește adevărul ca viață – asta le lipsește. Starea ta fluctuează între cald și rece, fiind negativă într-un moment și pozitivă în următorul. Care este cauza? Firile tale corupte sunt cele care creează probleme. Astăzi te fac să gândești una, mâine te fac să gândești alta; în orice caz, aceste gânduri se aliniază mereu la dorințele și la impetuozitatea ta, precum și la starea, dispoziția și emoțiile tale actuale. Dar lucrurile stau altfel când oamenii au adevărul înlăuntrul lor. Dacă adevărul devine viața ta, îți va da mereu posibilitatea de a avea o definiție exactă și adevărată a faptelor tale, iar acest lucru nu se va schimba niciodată. Nu vei alterna între două extreme, nu vei deveni negativ și blocat într-o pasă proastă din cauza unui eșec și a unei căderi ori din cauza unei mici emondări sau al unui mic obstacol. Nici nu vei fi atât de pozitiv încât să te comporți ca un tânăr zelos, rămânând treaz trei zile și trei nopți. În schimb, vei avea o raționalitate normală. Așa este? (Da.) Odată ce oamenii înțeleg adevărul și adevărul devine viața lor, viziunile devin clare. Ei știu de ce trebuie să-L urmeze pe Dumnezeu, de ce trebuie să-și facă datoria, ce rezultate ar trebui să obțină în îndeplinirea datoriei lor, precum și scopul, semnificația și valoarea îndurării acestor greutăți. Înțeleg pe deplin toate aceste adevăruri-principii în inimile lor, fără confuzie sau neclaritate. Și astfel, suferă de bunăvoie și fără să se plângă, au reguli și principii în tot ceea ce fac și nu-și pierd niciodată credința în Dumnezeu; când se simt negativi, nu se plâng de Dumnezeu și nu-L abandonează, iar când se simt pozitivi, nu au cerințe suplimentare de la Dumnezeu, iar starea lor este foarte normală. Sunteți așa acum? (Nu.) Ce ar trebui făcut, atunci? (De acum înainte, ar trebui să ne axăm pe urmărirea adevărului pentru a ne rezolva firile corupte; nu există altă cale.) Nu există altă cale decât

urmărirea adevărului. Dă-Mi voie să-ți spun: dacă nu urmărești adevărul și firile corupte rămân mereu stăpâne pe viața ta, atunci nu vei avea o destinație bună; vei ajunge cel mult un muncitor. Dar dacă vei urmări adevărul, speranța ta de a dobândi mântuirea va fi mare, iar binecuvântările pe care le vei primi în cele din urmă vor fi și ele mari. Dacă vei urmări adevărul, te vei elibera de robia firilor corupte, firile corupte nu vor mai fi viața ta și, în consecință, vei vedea cu adevărat speranța de a dobândi mântuirea. Dacă nu urmărești adevărul și firile tale corupte rămân nerezolvate și vrei să te bazezi doar pe stăpânirea de sine și pe voință pentru a face lucruri bune și a nu comite rău, atunci este greu de spus dacă poți măcar să ajungi la capătul drumului. Ai înțeles? (Da.) Care este cea mai mare problemă pe care oamenii trebuie să o rezolve în credința în Dumnezeu? (Firile corupte.) Rezolvarea firilor corupte este cel mai important lucru. Nu te gândi: „Acum îndeplinesc o datorie full-time în casa lui Dumnezeu, mă consum tot timpul, așa că sunt un biruitor!” Dumnezeu vorbește despre crearea unui grup de biruitori – ce se înțelege prin „biruitori”? „Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4). Aceștia sunt biruitori în sensul simplu al cuvântului. Nu te poți mulțumi să fii doar biruitor. A fi biruitor în acest sens simplu nu înseamnă că firile tale corupte au fost alungate și nu înseamnă că ai adevărul ca viață. Cei care sunt mântuiți în cele din urmă nu sunt doar biruitori – nu este atât de simplu. Biruitori sunt doar cei care biruiesc lumea seculară, pe Satana, tendințele rele și regimurile rele – asta sunt biruitorii. Dacă doar înțelegi câteva adevăruri-principii și poți birui temporar trupul și sentimentele, nu ești constrâns de diverse zvonuri nefondate sau nu ești tulburat de oameni răi sau neîncrezători, tot nu îndeplinești pe deplin standardul unui biruitor. Nu este de mare valoare să ai doar aceste câteva experiențe minore. Ce este valoros? Să ai adevărul ca viață este cel mai valoros lucru. Cum poți face

din adevăr viața ta? Există o singură cale: trebuie să citești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, să le practici și să le experimentezi mai mult. Numai în acest fel poți să dobândești adevărul din cuvintele lui Dumnezeu și să ajungi să ai adevărul ca viață. Dacă folosești adevărul pentru a-ți îndruma întreaga viață, cotidianul și principiile după care acționezi și te porți – dacă practici în acest fel – vei deține adevărul-realitate. Când vei deține adevărul-realitate, vechile tale firi satanice vor fi date deoparte. Înainte de a decide cum să acționezi, cugetă mai întâi: „Ceea ce cred nu reprezintă adevărurile-principii. Trebuie să văd ce spun cuvintele lui Dumnezeu.” În cazul în care cugeți în acest fel de fiecare dată și vorbești și practici conform cuvintelor lui Dumnezeu de fiecare dată, nu va ajunge adevărul să pătrundă puțin câte puțin în viața ta? Multe picături mici formează un ocean. Lasă adevărul să-ți pătrundă în inimă puțin câte puțin pentru a-ți schimba viața de zi cu zi, opiniile, statutul actual al existenței și starea. Pe măsură ce starea ta se schimbă treptat și se dezvoltă într-o direcție bună, probabilitatea de a face rău și de a provoca perturbări și tulburări va continua să scadă, probabilitatea de a te da în spectacol va continua să scadă, în timp ce mărturiile tale despre practicarea în conformitate cu adevărurile-principii vor continua să crească. Atunci când apar chestiuni critice legate de bine și de rău, adevărurile-principii îți învinge firile satanice corupte și dorințele, preferințele și planurile personale. Numai atunci vei fi un adevărat biruitor, cineva care are adevărul ca viață și care poate dobândi mântuirea. În caz contrar, dacă acționezi doar pe baza preferințelor tale, gândindu-te: „Este bine să acționez așa, fac aceste lucruri cu bucurie și de bunăvoie și nu mă plâng de nimic”, ce rost are? Nu te plângi de nimic, dar care sunt principiile practicii tale? Practica ta provine în întregime din preferințele firilor tale corupte, din gânduri și opinii eronate, din intenții egoiste, din ambiții și dorințe, din sentimente și din impetuozitate – este

îndrumată complet de firile tale corupte. Aceasta este o viață care dezvăluie firi corupte, nu o viață care dezvăluie adevărul. Dumnezeu nu doar că nu-Și va aminti de ea, dar o va și condamna. Trebuie să încerci tot ce-ți stă în putință pentru a face așa încât ceea ce trăiești, cuvintele pe care le rostești și lucrurile pe care le faci, precum și gândurile și opiniile pe care le dezvălui să fie toate conforme cu adevărul; să faci așa încât acele gânduri și opinii false cauzate de firi corupte să devină tot mai rare în inima ta; și să faci așa încât ceea ce gândești în sinea ta și toate opiniile tale despre chestiuni să fie legate de adevăr și să se conformeze toate adevărului. Trebuie să urmărești acest aspect și să te concentrezi asupra lui, iar atunci vor exista tot mai multe schimbări înlăuntrul tău și starea ta va deveni tot mai bună. În zilele noastre, mulți oameni pot rosti cuvinte și doctrine, articulându-le clar și logic, dar când vine vorba să discute despre adevărul-realitate, nu au nimic de spus și nu sunt capabili să exprime nici măcar o fărâmă de înțelegere practică. Ce se întâmplă aici? (Nu avem adevărul.) Viața ta încă este viața firilor corupte, viața Satanei și nu este viața adevărului.

Ați înțeles cele despre care tocmai am avut părtășie? Dacă recunoașteți cu adevărat că firile voastre corupte nu au fost încă alungate și încă trăiți conform firilor corupte, veți deveni negativi? (Adineaori, când L-am auzit pe Dumnezeu spunând că firile noastre corupte nu s-au schimbat, am simțit un mare dezacord în inima mea, gândindu-mă că am mâncat și am băut întruna cuvintele lui Dumnezeu în toți acești ani și m-am concentrat asupra practicării adevărului în anumite situații – așadar, cum de nu s-au schimbat încă firile mele corupte? M-am simțit puțin dezamăgit și negativ. Dar, datorită îndrumării și părtășiei treptate a lui Dumnezeu, am înțeles că prezint doar unele comportamente bune exterioare, dar firile mele corupte încă dețin controlul înlăuntrul meu; chiar nu a existat nicio schimbare. Dumnezeu a spus că, atunci când fac lucruri, oamenii trebuie mai întâi să

cugete și că, indiferent cât de bune sunt ideile lor, ele nu reprezintă adevărurile-principii, iar ei trebuie să vadă ce spune adevărul din cuvintele lui Dumnezeu și să se deprindă să caute adevărul și să practice potrivit cuvintelor Sale de fiecare dată când fac ceva, iar apoi, încet, starea lor se va schimba. După ce am auzit părtășia lui Dumnezeu, mi s-a părut că văd din nou speranța, am simțit că există o cale și nu am mai fost negativ.) Este greșit să fii negativ; nu ar trebui să fii negativ în nicio situație. Eliberarea de firile corupte este chestiunea esențială pentru dobândirea mântuirii. Cu cât un lucru reprezintă mai mult o fire coruptă, cu atât mai mult trebuie să te concentrezi asupra rezolvării sale. Trebuie să faci tot posibilul și să-i dedici întreaga atenție. Nu poți fi negativ și nu poți să renunți. Deși începeți acum să vă concentrați asupra urmăririi adevărului, încă nu știți uneori cum să practicați. Faptul că vă vorbesc acum despre calea practicării este mai benefic pentru intrarea voastră în viață și, totodată, poate duce la apariția unui sentiment de criză în sinea voastră, dându-vă posibilitatea de a vă concentra asupra adevărului, de a înțelege adevărul și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil. Nu fiți mulțumiți de voi înșivă și nu vă mulțumiți cu situația voastră actuală. Ați devenit doar ascultători și disciplinați și sunteți puțin mai raționali decât înainte, dar încă sunteți departe de a vă elibera de firile voastre corupte! Faptele sunt evidente, deci ce rost are să fiți negativi? Negativitatea nu poate rezolva probleme reale. Ar trebui să găsiți de unde provine problema și să începeți să încercați să o rezolvați de acolo. Nu este prea târziu să începeți acum. Când va fi prea târziu? Va fi prea târziu când se va termina lucrarea lui Dumnezeu. Aveți hotărârea de a pătrunde în adevărul-realitate și de a ajunge să dobândiți adevărul ca pe viața voastră? (Avem acum această hotărâre.) De fapt, nu este dificil să pătrundeți în adevărul-realitate. Gândiți-vă, au fost rostite multe cuvinte de părtășie despre adevăr, iar acestea sunt foarte detaliate și

specifice. Pare că există mult conținut, dar principiile nu se schimbă și calea practicării nu se schimbă. Când dezvălui o fire coruptă, analizează în mod conștient acea idee sau acel gând și cugetă în sinea ta: „Aceasta este o fire coruptă, deci cum ar trebui să o rezolv? Nu am rezolvat-o până acum. Cred în Dumnezeu de atâția ani, dar m-am concentrat doar asupra acțiunilor exterioare și pe lauda de sine și nu am cugetat niciodată la faptul că încă am firi corupte. Astăzi am descoperit brusc că am un astfel de gând în sinea mea. De unde a venit acest gând? Dintr-o fire coruptă. Atunci, cum ar trebui rezolvată această fire coruptă?" Roagă-te lui Dumnezeu și caută adevărul și, de asemenea, întreabă-i pe oamenii din jurul tău care au avut experiențe; ei te vor călăuzi să cauți adevărul și să rezolvi problema. Când sunteți cu toții împreună, trebuie să vă sprijiniți și să vă ajutați reciproc și să fiți înțelegători unii cu alții. Statura fiecăruia este la fel și nimeni nu ar trebui să se uite de sus sau de jos la altcineva. Dacă toată lumea se ajută și se sprijină reciproc în acest fel, iar statura fiecăruia crește treptat și, în cele din urmă, obțineți cu toții mântuirea și intrați împreună în Împărăție, nu ar fi bine? (Ba da.) În regulă, haideți să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. La revedere!

9 septembrie 2023

Cum să urmărești adevărul (4)

Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea

Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu

I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu

F. Lucrarea lui Dumnezeu nu schimbă condițiile înnăscute ale oamenilor; aceasta urmărește să le schimbe firile corupte

La ultima adunare, am continuat să avem părtășie despre subiectul „cum să urmărești adevărul”. Care a fost conținutul principal al părtășiei? Am avut părtășie despre diferențele dintre condițiile înnăscute ale oamenilor și firile lor corupte și, îndeosebi, despre aceste două aspecte. Prin intermediul părtășiei, aveți o oarecare înțelegere privind lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă și privind aspectele oamenilor pe care vrea să le schimbe prin mântuirea oamenilor? (Da. Prin intermediul ultimei părtășii a lui Dumnezeu, am înțeles că intenționează să schimbe prin lucrarea Sa firile corupte ale oamenilor.) Prin mântuirea oamenilor, Dumnezeu intenționează să-i scape de firile lor corupte; nu intenționează să le schimbe condițiile înnăscute, nu-i așa? (Așa e.) Dumnezeu exprimă adevărul, le oferă oamenilor adevărul și folosește diverse metode de a lucra – toate acestea vizând firile corupte ale oamenilor. Prin lucrarea Sa, Dumnezeu le dă posibilitatea să se elibereze de firile pe care se bazează pentru supraviețuire, care au fost corupte de Satana. Astfel, cuvintele lui

Dumnezeu și adevărul sunt lucrate în oameni, devenind viața lor. Acesta este rezultatul final pe care lucrarea lui Dumnezeu urmărește să-l atingă. Ce ați priceput din părtășia despre acest aspect? Ce conținut a lăsat cea mai profundă impresie asupra voastră? Gândiți-vă la asta un moment. (Ultima părtășie a lui Dumnezeu m-a ajutat să corectez un punct de vedere fals pe care-l aveam. În trecut, credeam că Dumnezeu va schimba calibrul inerent, abilitățile și personalitatea oamenilor, dar, prin părtășia Lui, am înțeles că Dumnezeu nu face o lucrare supranaturală. Lucrarea lui Dumnezeu este de a schimba firile corupte ale oamenilor și diversele lor gânduri și puncte de vedere false, care sunt lucruri ale Satanei. Practicând cuvintele lui Dumnezeu, umanitatea normală a oamenilor este restaurată, iar conștiința și rațiunea lor devin tot mai normale. Totodată, am înțeles și importanța urmăririi adevărului. Doar urmărind și practicând adevărul pot fi rezolvate firile noastre corupte; atunci când cuvintele lui Dumnezeu devin viața noastră, obținem mântuirea lui Dumnezeu. Aceste două aspecte ale părtășiei lui Dumnezeu au lăsat o impresie relativ profundă asupra mea.) Conținutul ultimei părtășii s-a referit la un adevăr legat de viziuni; s-a referit la anumite aspecte specifice ale lucrării lui Dumnezeu, obiectele lucrării Sale, precum și la rezultatele pe care aceasta urmărește să le obțină. Pe baza conținutului părtășiei, au apărut unele întrebări specifice. Aceste întrebări includ: ce manifestări din viața de zi cu zi sunt considerate condiții înnăscute ale cuiva, ce manifestări reflectă caracterul cuiva sau umanitatea-esență a sa – cu alte cuvinte, ceea ce numim în mod obișnuit manifestări care arată dacă umanitatea unei persoane este bună sau rea – și ce manifestări sunt dezvăluiri ale firilor corupte. Acestea sunt întrebări specifice, nu-i așa? Deși am oferit câteva exemple când am avut părtășie anterior despre acest subiect, ele nu au fost foarte țintite sau specifice. Astăzi, vom avea părtășie în mod detaliat despre această chestiune, pentru a face distincția între

manifestările dezvăluite de oameni și care sunt condiții înnăscute, cele care se referă la caracterul lor, și cele care se încadrează în categoria firilor corupte, distingând manifestările specifice ale acestor trei aspecte. În acest mod, va fi mai clar cum ar trebui să coreleze oamenii nenumăratele probleme pe care le întâmpină în viața lor cotidiană cu aceste trei aspecte, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Aceasta include care dintre dezvăluirile oamenilor sunt aspecte înnăscute ale umanității normale, care nu trebuie tratate sau înfrânate; care aspecte sunt dezvăluiri ale problemelor cu umanitatea lor și cum ar trebui să le schimbe și să le corecteze sau să le rezolve prin căutarea adevărului; și care manifestări fac parte din categoria firilor corupte și cum ar trebui oamenii să ajungă să înțeleagă esența acestor firi, să le rezolve și să se elibereze de ele prin acceptarea și practicarea adevărului. Toate acestea au manifestări specifice și, desigur, există căi de practică specifice implicate. În funcție de diferitele manifestări ale oamenilor, vom avea părtășie despre principiile și căile de practică, pentru ca oamenii să poată înțelege cum să înfrunte și să rezolve aceste probleme și să poată avea atitudini și căi de practică mai concrete pentru diverse probleme. Este bine să avem părtășie în acest mod? (Da.)

4. Ce sunt condițiile înnăscute

Am avut părtășie de două ori până acum despre cele trei chestiuni: condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte. Deși nu am explicat în mod special și țintit din care dintre aceste trei chestiuni fac parte manifestările și dezvăluirile oamenilor, am oferit câteva exemple când am avut părtășie despre fiecare chestiune. În părtășiile anterioare, când am abordat aceste trei chestiuni, am avut părtășie și despre esența acestora sau despre căile și principiile de practică implicate. Acum, referitor la cele trei chestiuni pe care tocmai le-am menționat, vreau ca toată lumea să discute

mai întâi la ce se referă condițiile înnăscute. Puteți să aveți cu toții o părtășie aproximativă despre acest lucru pentru a vă face mai întâi o idee generală. (Dumnezeule, oare condițiile înnăscute se referă la calibrul, abilitățile, personalitatea înnăscută și instinctele unei persoane?) Am mai avut părtășie despre acest conținut, așa că ar trebui să fiți cu toții familiarizați cu el. Mai există altceva? Punctele forte și înfățișarea sunt considerate condiții înnăscute? (Da.) Dar mediul familial al cuiva? (Da, și acesta.) Și rutina și obiceiurile privind stilul de viață, nu-i așa? Altceva? (Și interesele și hobby-urile.) Există o mică diferență între interese, hobby-uri și puncte forte. Adăugarea intereselor și hobby-urilor introduce mai multe detalii specifice. Să le enumerăm în ordine: primul este mediul familial. Al doilea este înfățișarea. Al treilea este personalitatea. Al patrulea este reprezentat de instincte. Al cincilea este calibrul. Al șaselea sunt punctele forte. Al șaptelea sunt interesele și hobby-urile. Al optulea sunt abilitățile. Urmează apoi obiceiurile și rutina care țin de stilul de viață. Acestea două din urmă sunt similare, dar au unele deosebiri specifice. În total sunt zece. Vă rog să le citiți cu voce tare. (Unu: mediul familial. Doi: înfățișarea. Trei: personalitatea. Patru: instinctele. Cinci: calibrul. Șase: punctele forte. Șapte: interesele și hobby-urile. Opt: abilitățile. Nouă: obiceiurile stilului de viață. Zece: rutina stilului de viață.) Toate acestea sunt condiții înnăscute ale oamenilor. N-ar trebui să avem părtășie în mod specific și despre condițiile înnăscute? Fără să avem părtășie, puteți face diferențierile adecvate pe cont propriu? (Nu.) În ce situații nu puteți face diferențierile? (Uneori, când vedem anumite manifestări la cineva, nu ne dăm seama dacă reflectă personalitatea sau instinctele acelei persoane sau dacă sunt dezvăluiri ale firilor corupte.) (De asemenea, obiceiurile și rutina stilului de viață – pe vremuri, credeam că acestea se formează pe baza condițiilor de viață și a mediului dobândit; nu mi-am dat seama că pot fi condiții înnăscute.) Vezi,

când împărțim un conținut detaliat și specific din cadrul unei teme majore, la prima vedere, pare că știi aceste aspecte specifice, dar, în viața reală, le încurci puțin; încă nu-ți este foarte clar cum să le distingi, nu-i așa? (Așa este.) Tot trebuie să avem părtășie în mod special despre această chestiune.

5. Deosebirea și legătura dintre condițiile înnăscute, umanitate și firile corupte

În ceea ce privește cele trei aspecte pe care tocmai le-am menționat – condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte – haideți să enumerăm câteva conținuturi specifice pentru condițiile înnăscute și să avem părtășie despre ele în detaliu, unul câte unul. Nu le vom enumera pentru umanitate și firile corupte. În timp ce avem părtășie despre conținuturile și manifestările specifice ale condițiilor înnăscute, vom aborda și unele manifestări ale umanității și dezvăluirile firilor corupte. Când vom avea părtășie despre acestea, veți putea distinge și diferența dacă fac parte din condițiile înnăscute, care nu este nevoie să fie schimbate, sau dacă fac parte din problemele legate de caracterul oamenilor sau de firile lor corupte, care trebuie rezolvate prin căutarea adevărului. Având o părtășie specifică și folosind exemple și probleme specifice, deosebirile vor deveni mai clare, nu-i așa? (Așa e.)

Exemplul 1: A crește în sărăcie și a crește în bogăție

Unii oameni provin din familii sărace și sunt dezavantajați economic. Ei trăiesc în circumstanțe precare; sunt mereu strâmtorați și trebuie să calculeze și să planifice fiecare cheltuială. Abordarea lor când vine vorba de cheltuirea banilor este să drămuiască fiecare bănuț. S-au născut în asemenea familii și în asemenea condiții. În care dintre cele trei aspecte despre care am avut părtășie se încadrează acest lucru? Este vorba de o condiție înnăscută, de umanitate sau de o fire coruptă? Este un aspect al mediului lor

familial, care e o condiție înnăscută, corect? (Da.) Este bun sau rău acest mediu familial? (Dintr-o perspectivă umană, este rău.) Se străduiesc să se descurce, familiile lor sunt sărace, prin prisma condițiilor economice pe care le au, nu sunt înstăriți sau bogați – acestea sunt probleme legate de mediul lor familial. Deși oamenii de acest fel s-au născut în familii sărace, nu au mâncat niciodată caviar, nu au purtat niciodată haine de firmă, nu au avut niciodată ocazia să folosească diverse articole de lux și nu au intrat niciodată în contact cu ceva de elită sau cu indivizi bogați sau celebri, ei au conștiință și rațiune. Când interacționează cu alții, nu profită niciodată. Când văd pe cineva bucurându-se de lucruri bune sau când văd o persoană bogată, deși simt invidie, nu se gândesc niciodată să fure sau să pună mâna pe bunurile altora. La care aspect se referă dezvăluirea persoanelor de acest tip? (La caracterul lor, umanitatea lor.) Se referă la umanitatea lor. Este bună sau rea manifestarea umanității lor din acest aspect? (Umanitatea lor este bună și integră.) Nu poate fi considerată încă integră; înseamnă doar că ele nu profită de micile beneficii și nu-i flatează pe cei bogați. Sunt capabile să trateze corect astfel de chestiuni. Cum este umanitatea persoanelor de acest tip? (Umanitatea lor este relativ bună.) Aceasta este o afirmație obiectivă; umanitatea lor este relativ bună, însemnând că, în ceea ce privește caracterul lor, au în mod relativ integritate și demnitate. Deși mediul lor familial este sărac și nu este nobil, aceste persoane nu-i disprețuiesc pe cei săraci și nu-i favorizează pe cei bogați, nici nu profită de alții. Mai există un tip de persoane: cele care s-au născut într-o familie înstărită sau, așa cum ar spune non-credincioșii, „s-au născut în puf”. Nu au fost niciodată nevoite să-și facă griji pentru mâncare sau îmbrăcăminte și au totul imediat la dispoziție; au la îndemână orice mâncare își doresc. Condițiile lor familiale sunt deosebit de bune, iar părinții lor le tratează foarte bine. La ce aspect se referă acest lucru? (Se referă tot la mediul

familial.) Mediul familial al cuiva este o condiție înnăscută. Deși indivizii de acest tip au un mediu familial deosebit de bun, având condiții economice bune și fiind lipsiți de griji în privința mâncării sau a hainelor, văzând lucruri bune și experimentând ceea ce are lumea de oferit, când interacționează cu alții, dacă văd o persoană care este mai bună și mai capabilă decât ei, care excelează în mod remarcabil într-un domeniu sau care are prestigiu în rândul oamenilor, sunt invidioși și își frământă creierii pentru a găsi moduri în care să o desconsidere. La care aspect se referă aceste manifestări? (Cred că se referă atât la firile corupte, cât și la umanitate.) Așa este. Aceste manifestări se referă atât la umanitatea lor, cât și la firile lor corupte. Când indivizii de acest tip văd o persoană mai bună decât ei, simt invidie, ură și vor să o suprime, să o chinuie și să o excludă; vor să o întreacă. Dacă doar nutresc aceste gânduri, dar nu acționează pe baza lor, sunt indivizi cu umanitate rea – este rea umanitatea lor? (Da.) Dacă, pe baza acestei umanități rele, devin sfidători când văd o persoană mai bună decât ei, o judecă pe la spate și chiar recurg la manevre dubioase pentru a o suprima, acestea sunt manifestări specifice ale unei firi corupte. Care este esența acestei firi corupte? Este ferocitatea. Aceste manifestări țin atât de umanitate, cât și de o fire coruptă. Chiar dacă indivizii de acest tip au o situație familială bună, chiar dacă mănâncă și se îmbracă bine și te-ai putea aștepta să aibă perspicacitate și toleranță față de alții, când interacționează cu oamenii, vor mereu să profite de ei și sunt mereu excesiv de calculați. Când ies undeva cu alții, caută nod în papură analizând cine a cheltuit mai mulți bani și cine a plătit cheltuielile de călătorie, nefiind dispuși să cheltuiască nici măcar un ban în plus. Când lucrează cu alții, calculează mereu cine a făcut mai mult și cine a făcut mai puțin, gândindu-se mereu la modalități de a lenevi. La care aspect se referă acest lucru? (Se referă la umanitatea lor.) La care aspect al umanității? (La egoism și

josnicie.) Egoismul și josnicia, plăcerea de a profita de alții, lipsa integrității și a demnității – se referă la caracterul lor. Când interacționează cu oamenii, sunt calculați și le place să profite de alții, chiar dacă avantajul pe care îl pot câștiga este doar un ban, și caută fiecare ocazie de a câștiga un avantaj. Indiferent dacă este vorba de o sursă publică sau privată, de tineri sau de bătrâni, ei profită de toată lumea. Indiferent despre cine este vorba, nu se abțin și profită ori de câte ori se ivește ocazia. Sunt deosebit de exigenți și calculați în interacțiunile lor cu alții. De exemplu, ultima dată le-ai cerut o favoare, iar acum simt că le ești dator. Vor face tot ce le stă în putință să te determine să le întorci favoarea, iar aceasta trebuie să fie chiar mai mare decât favoarea pe care ți-au făcut-o ei; doar atunci simt că este un târg corect. Nu înseamnă că sunt exagerat de calculați? (Ba da.) Aceasta înseamnă că sunt exagerat de calculați, deosebit de exigenți față de alții și foarte intriganți. Chiar dacă nu le lipsește nimic în materie de hrană și îmbrăcăminte și se bucură de o viață mai bună în toate aspectele comparativ cu alții, ori de câte ori văd că o persoană are ceva ce nu au mai văzut până atunci, vor să folosească puțin acel lucru și să-l încerce. Simt nevoia să aibă orice au alții. Dacă nu au acel lucru, nu se simt în largul lor și simt un dezechilibru în inima lor, până în punctul în care își pierd pofta de mâncare și nu pot dormi; se simt mulțumiți doar când au acel lucru. Ce fel de problemă este aceasta? (Este tot o problemă a umanității.) Aceste manifestări specifice sunt probleme ale umanității lor, nu ale condițiilor lor înnăscute. Condițiile înnăscute se referă doar la mediul lor familial și la circumstanțele familiale de care se pot bucura, în timp ce modul în care se poartă și abordează lucrurile ține de umanitatea lor. Dezvăluirile și manifestările lor, cum ar fi atitudinile, metodele și motivațiile lor privind modul în care se poartă și abordează lucrurile, țin de problema caracterului lor; nu ajung încă la nivelul unor firi corupte. Sunt egoiști, exigenți,

exagerat de calculați, intriganți și le place să profite de alții – sunt acestea manifestări ale unei umanități bune sau rele? (Sunt manifestări ale unei umanități rele.) Toate acestea sunt manifestări ale unui caracter josnic și ale unei umanități rele. Sunt aceste manifestări ale unei umanități rele vizibile și sesizabile de către ceilalți? (Da.)

Exemplul 2: Aspectul fizic plăcut și calificările academice înalte

Unii oameni au trăsături faciale bine definite și au din naștere ochi mari, luminoși și inteligenți, care par animați și expresivi. Sunt destul de plăcuți încă din copilărie. În ce aspect se încadrează acest lucru? (Acesta ține de înfățișarea lor.) Înfățișarea face parte din condițiile înnăscute, corect? (Da.) Faptul că au ochi mari și trăsături faciale bine definite, având din naștere avantajul unui aspect fizic plăcut – este acesta un aspect al firilor corupte? (Nu.) Ține de problemele umanității? (Nu, nu ține.) Nu ține de umanitate sau de firile corupte, așadar nu trebuie schimbat nimic. Condițiile înnăscute sunt din naștere; aceștia s-au născut cu această înfățișare, care nu a cunoscut nicio îmbunătățire sau modificare artificială. Pur și simplu așa sunt ei. Deși arată bine în mod natural, sunt mereu dezorientați când se confruntă cu probleme complexe în viața de zi cu zi și nu știu cum să le gestioneze. În plus, le lipsește discernământul în privința oamenilor, evenimentelor și lucrurilor. Nu le este clar cu cine se pot asocia și pe cine ar trebui să evite. Nu știu cine este rău și ce asocieri le-ar putea aduce necazuri. La douăzeci și ceva de ani, nu știu aceste lucruri și, chiar și la treizeci sau patruzeci de ani, în ciuda faptului că au o oarecare experiență de viață, încă nu le știu. Deși au ochi mari și expresivi, mintea lor este destul de dezorientată. Ce fel de problemă este aceasta? (Este o problemă a calibrului lor înnăscut?) Calibrul lor înnăscut nu este foarte bun. Nu pot să găsească niciodată principiile când interacționează cu alții și se ocupă de

lucruri și nu pot să-și dea seama de diversele tipuri de oameni. Sunt adesea păcăliți, escrocați și jucați pe degete de alții. Cum este calibrul indivizilor de acest tip? (Calibrul lor este relativ slab.) Nu au un calibru bun. Faptul că au ochi expresivi nu înseamnă neapărat că au o minte înțeleaptă. Deși, în ceea ce privește condiția lor înnăscută, au un aspect fizic plăcut, calibrul lor nu este grozav. Totuși, există un lucru: în anii lor de școală, au excelat în dobândirea cunoștințelor din manuale; puteau memora rapid literatura, iar când învățau matematică, fizică și chimie sau o limbă nouă, înțelegeau rapid materia. Au fost admiși fără probleme la universitate, au urmat un masterat și au obținut un doctorat. Unde ar trebui să se încadreze acest lucru? Se poate încadra în calibrul lor bun? (Nu.) Așadar, unde se încadrează? (Se încadrează la punctele lor forte, care sunt condiții înnăscute.) Așa este. Persoanele de acest tip excelează în studii, în acumularea de cunoștințe și în disciplinele academice. Ele înțeleg rapid cunoștințele din manuale și lucrurile care sunt teoretice și se bazează pe reglementări, cum ar fi aspectele legate de aptitudini profesionale și de tehnologie sau formulele și reglementările pentru matematică, fizică și chimie, pe care le reține foarte bine. Persoanele de acest tip excelează în învățarea acestor lucruri și au un talent special pentru ele. Le pot înțelege dintr-o privire și excelează în special la examene și la a da răspunsuri la întrebări; când vine vorba să răspundă la întrebări, o fac cu ușurință – aici își pot pune în joc punctele forte. S-ar putea spune că persoanele de acest tip se simt în largul lor în marea cunoașterii. Reprezintă aceste manifestări calibrul lor? (Nu.) Reprezintă doar faptul că au un anumit punct forte. Indivizii de acest tip prezintă performanțe de-a dreptul excelente în domeniul cunoașterii, arătându-le oamenilor că punctele lor forte în acest domeniu ies în evidență. Deoarece au aceste puncte forte și au anumite realizări – obținând o diplomă de masterat și un doctorat, precum și un nivel înalt de educație – se

consideră, în rândul celorlalți, indivizi bine informați, savanți și intelectuali de nivel înalt. Cu cât citesc mai multe cărți, cu atât simt mai mult că sunt indivizi renumiți, persoane superioare, și că toți ceilalți sunt obișnuiți, lipsiți de cunoștințe, incapabili să le înțeleagă mintea sau să pătrundă în ea, neaflându-se la același nivel cu ei. Drept urmare, se simt adesea superiori față de alții și se consideră excepționali și extraordinari. Ce manifestare este aceasta? (O fire coruptă.) Ce aspect al firii corupte? (Aroganța.) Firea lor coruptă arogantă îi determină să disprețuiască și mai mult masele și pe oamenii din toate categoriile sociale după ce obțin un nivel înalt de educație. Din cauza gradului înalt și a diplomei lor, după ce cred în Dumnezeu, vor mereu să aibă ultimul cuvânt în biserică și aspiră să fie conducători. De fiecare dată când sunt alegeri, speră să fie aleși. Dacă nu sunt aleși, devin negativi și renunță, considerându-se fără speranță. Orice ar spune conducătorii și lucrătorii, ei nu vor să asculte și vor să se împotrivească. Indiferent ce datorie le este atribuită, simt repulsie față de această atribuire și emit judecăți în culise. În inima lor, gândesc: „Nu ai prea multe cunoștințe. Cuvintele tale sunt lipsite de logică. În adâncul inimii mele, te disprețuiesc în rolul tău de conducător de biserică. Refuz să capitulez în fața ta! Să nu crezi că ești mai bun decât mine! Hai să ne comparăm – hai să vedem cine are talentele necesare! Hai să vedem cine poate recita mai multe din cuvintele lui Dumnezeu și cine poate împărtăși o înțelegere mai amplă! Dacă părtășia ta nu este la fel de bună ca a mea, refuz să capitulez în fața ta! Chiar dacă ai fost ales drept conducător, nu este nevoie să ascult, să implementez sau să mă supun la tot ce-mi ceri!” Ce manifestare este aceasta? (O fire coruptă.) Aceasta este o dezvăluire specifică a unei firi corupte. Ține de umanitate? Deoarece au un punct forte natural și, pe baza acestei fundații, studiază mult, dobândesc multe cunoștințe și câștigă statut social, indivizii de acest tip se simt superiori

altora, unici, și vor să vorbească dintr-o poziție superioară față de toți ceilalți și să acționeze despotic; vor mereu să fie cei care conduc între oameni, să fie ascultați de alții – indivizii de acest tip au o problemă privind conștiința și rațiunea lor? (Da, au.) Ce fel de problemă este aceasta? Punctul lor forte le-a înlesnit foarte mult să atingă un nivel înalt de educație prin intermediul studiului. Este acest punct forte în sine o problemă? Este punctul forte în sine un aspect al firilor corupte? Este o manifestare a unei umanități rele? (Nu.) Cu toate acestea, deoarece au acest punct forte, au dobândit multe cunoștințe și au atins un nivel înalt de educație, aliniindu-se la evaluarea și definiția statutului de către societate. Acest lucru i-a făcut să creadă că ar trebui să aibă ultimul cuvânt în biserică, să fie elita în cadrul oricărui grup de oameni și să fie mai presus decât oricine altcineva. Are vreun pic de rațiune o astfel de umanitate? Este bună o astfel de umanitate? (Umanitatea lor nu este bună.) În ce moduri nu este bună umanitatea lor? (Nu au rațiune și conștiință; vor mereu să fie mai presus decât ceilalți.) Dorința de a fi mereu mai presus decât ceilalți se datorează în parte unei firi corupte. În alt sens, din perspectiva umanității, nu este ceva oarecum nerușinat? (Ba da.) Casa lui Dumnezeu nu este societatea. Când își alege conducătorii, compară casa lui Dumnezeu calificările academice ale acestora? (Nu.) Pe ce se bazează casa lui Dumnezeu în alegerea conducătorilor? Se bazează pe adevărurile-principii, nu-i așa? (Ba da.) În casa Lui, alegerea conducătorilor se bazează pe adevărurile-principii, nu pe cine are calificări academice mai înalte. Cunosc ei principiile pentru alegerea conducătorilor? Le cunosc, dar tratează aceste principii ca pe simple declarații birocratice și ca pe simple teorii, neștiind să le practice sau să le aplice în viața de zi cu zi. Răspândesc în permanență ideea că doar cei cu calificări academice înalte au un calibru bun, pot să înțeleagă adevărul și să-i conducă pe alții. Întrucât au calificări academice înalte, unele

cunoștințe și statut social, crezând că funcționarea casei lui Dumnezeu este aceeași ca a societății, își folosesc cunoștințele și calificările academice înalte drept capital pentru a încerca să aibă ultimul cuvânt în casa lui Dumnezeu. Vor să înlocuiască principiile pentru alegerea conducătorilor în casa lui Dumnezeu cu propriile modalități de a-i privi pe oameni și de a trata lucrurile și cu propriile abordări, perspective și puncte de vedere asupra poziției și statutului social. Nu este aceasta o lipsă de rațiune? (Ba da.) Care este un alt mod de a descrie lipsa de rațiune? (Nerușinarea.) În termeni simpli, este nerușinare; un alt mod de exprimare este că indivizii de acest tip au o raționalitate foarte slabă. Vezi, deși au primit o așa-zisă educație superioară și au citit multe cărți, niciuna dintre acele cărți și niciun profesor sau pedagog nu i-a învățat vreodată cum să acționeze așa încât să aibă rațiune. După ce au învățat multe lucruri din cărți, ei simt, în schimb, că au câștigat capital și că le sunt superiori oamenilor de rând. Deși punctul lor forte nu este un lucru negativ, fiind o condiție înnăscută, acesta poate duce cu ușurință la o anumită consecință – îi face să devină aroganți și încrezuți, să-și piardă rațiunea și să devină îndrăzneți în mod insolent și nerușinați. În ciuda faptului că au citit multe cărți și au acumulat multe cunoștințe, nu înțeleg sensul cuvântului „rușine”. Prin urmare, după ce obțin unele calificări academice, le folosesc ca pe un capital pentru a se da mari peste tot și vor să-l utilizeze pentru a câștiga statut în casa lui Dumnezeu și a avea ultimul cuvânt. Gândesc următoarele: „Am calificări academice înalte și învăț lucruri rapid, ceea ce înseamnă că am un calibru bun. Mai mult, sunt foarte bine informat, am văzut o mare parte a lumii și sunt ager la minte, deci sunt calificat să-i conduc pe alții.” Implicația este că punctele forte și cunoștințele lor sunt adevărul. Toate acestea sunt manifestări ale unei lipse de rațiune. Au oare integritate indivizii de acest tip, cărora le lipsește rațiunea? Au demnitate? (Nu.) Lipsa integrității și a demnității –

este aceasta o manifestare a unei umanități bune sau a unei umanități detestabile, josnice? (Este o manifestare a unei umanități detestabile.) Asemenea oameni nu au o umanitate bună. Ceea ce prețuiesc cel mai mult sunt calificările lor academice, statutul social, meritele personale și poziția socială. Având aceste lucruri drept capital, sunt extrem de aroganți și încrezuți și vor să aibă ultimul cuvânt. Aceasta este o manifestare a unei umanități detestabile. Această chestiune implică două aspecte: unul se referă la umanitatea lor, iar celălalt, la firea lor coruptă. Perspectiva lor asupra problemelor, precum și atitudinea și punctele lor de vedere în gestionarea problemelor au legătură cu umanitatea lor. Acest tip de umanitate îi determină să dezvolte acțiuni, manifestări și dezvăluiri specifice, care sunt exprimări ale unei firi corupte.

Exemplul 3: A părea taciturn

Unii oameni nu sunt vorbăreți din fire; încă din copilărie, nu le place să vorbească mult. Când interacționează cu alții, vorbesc în termeni simpli, fără prea multe cuvinte, iar când li se întâmplă o mulțime de lucruri, nu au multe gânduri, nici nu au un limbaj bogat pentru a le exprima. Chiar dacă se exprimă, o fac foarte simplu. Ce fel de problemă este aceasta? (Este o problemă privind personalitatea lor.) Aceasta este o problemă cu personalitatea lor, care face parte din condițiile lor înnăscute. Personalitatea lor este taciturnă din fire. Folosesc un limbaj simplu, nu au gânduri foarte complexe și sunt reticenți în a vorbi când interacționează cu alții. Atunci când alții au părtășie despre adevăr în timpul adunărilor, doar îi ascultă vorbind și este deja destul de bine dacă pot da un răspuns simplu după ce termină alții de vorbit. Dacă îi întrebi: „Cum înțelegi acest lucru?”, vor spune: „Înțeleg în mod asemănător cu tine”. Dacă le ceri să fie exacți, vor spune: „Sunt de aceeași părere ca tine”, după care nu mai au nimic de spus.

Pur și simplu așa este personalitatea lor; dacă le ceri să spună mai multe, nu au nimic de zis. Aceasta face parte din condițiile lor înnăscute. Există un alt tip de persoane care, deși par să nu aibă multe de spus și sunt adesea taciturne în aparență, le place să bârfească în privat, spunând lucruri precum: „Din ce zonă pastorală este fratele sau sora cutare? Am auzit că a început să creadă în Dumnezeu acum opt ani – a fost vreodată conducător? Câți ani are? Este adevărat că a divorțat și are un copil?” Ce fel de manifestare este aceasta? În aparență, nu vorbesc mult și nu le place să vorbească în public. Limbajul lor nu este foarte bogat și le lipsesc cuvintele pentru a comunica în mod normal cu alții. Totuși, în alte privințe, au multe de spus și le place mereu să întrebe despre alții, spunând lucruri precum: „Acea persoană a avut o operație pentru pleoape duble? Pielea ei este atât de albă – merge des la saloane de înfrumusețare?” sau „Văd că persoana cutare folosește mereu computere de ultimă generație și toate hainele ei sunt de firmă și destul de scumpe. Familia ei este înstărită? Ce fel de afaceri face familia ei? Tatăl ei este funcționar?” Ce probleme implică aceste manifestări? (Implică probleme cu umanitatea lor.) Le place să se intereseze de bârfe, să adune informații despre chestiuni personale banale și să discute despre treburile altora – acestea sunt manifestări legate de umanitate. Sunt bune aceste manifestări? (Nu.) În ce moduri nu sunt bune? Ce probleme ale umanității implică? Nu au făcut rău nimănui, nu au chinuit pe nimeni, nici nu au prejudiciat interesele altora, așadar de ce considerăm că aceste manifestări sunt rele? (Vor mereu să afle despre treburile altora, băgându-și permanent nasul în treburile altora, fără știrea lor. Există o problemă cu rațiunea umanității lor.) Are legătură cu rațiunea umanității lor. Dacă ar întreba sincer și direct lucruri precum: „Frate cutare, câți ani ai?”, ar fi aceasta o manifestare normală a umanității? (Da.) Acest mod de a întreba nu este oare deschis și transparent? Nu este adecvat? (Ba da.) Atunci, de ce

unii oameni nu pun întrebări sau nu spun lucruri în mod direct celor implicați? De ce recurg la manevre dubioase pe la spatele altora? Dacă se poate întreba sau se poate discuta personal despre un subiect, ar trebui să fie abordat pe față. De ce să șoptești secrete pe la spatele altora? Nu implică asta o anumită atitudine și metodă de a te comporta și de a aborda lucrurile? Sunt bune această atitudine și această metodă? (Nu.) De ce nu sunt considerate bune această atitudine și această metodă? Oare acești oameni, cărora le place să întrebe în secret despre lucruri, se simt bine când își bagă nasul în intimitatea altora și îi scrutează fără știrea lor? (Da.) De ce le place să-i scruteze pe oameni fără știrea lor? Dacă au întrebări, de ce nu le adresează direct? Există o dificultate în a pune întrebări față în față? Simt că nu este ușor sau posibil să întrebe direct, așa că se interesează pe la spatele altora. Nu este acesta motivul pentru care acționează așa? (Ba da.) De fapt, unele lucruri pot fi întrebate direct, de exemplu, adresând cuiva întrebări precum: „De câți ani crezi în Dumnezeu? Ai făcut o facultate? Care este nivelul tău de educație? Câți ani ai?” Toate acestea pot fi întrebate față în față. Dacă unii oameni nu sunt dispuși să-ți spună, atunci nu întreba, nici nu te interesa pe la spatele lor. În cazul în care consideri că ar fi dispuși să împărtășească anumite lucruri cu tine sau dacă vă cunoașteți și persoanele respective au suficientă încredere în tine pentru a vorbi, atunci le poți întreba direct. De ce insiști să mergi peste tot ca să te interesezi pe la spatele lor? Chiar este necesar? Nu pare destul de josnic? Acești oameni nu îndrăznesc să întrebe direct deoarece se tem că persoana cealaltă nu le va spune. Dar își doresc cu tărie să știe și să afle aceste lucruri. Dacă nu le află, se vor simți neliniștiți, însă odată ce primesc informațiile, se simt liniștiți în sinea lor, de parcă ar fi obținut o comoară prețioasă. Ce fel de oameni sunt? Le face plăcere să se intereseze și să afle despre treburile private sau informațiile personale ale altora – asemenea oameni sunt predispuși să

bârfească și să-i judece pe alții, nu-i așa? (Așa e.) Dacă ești de părere că persoana cealaltă ar fi dispusă să-ți răspundă la întrebări, poți să o întrebi și să afli direct aceste lucruri. În cazul în care cealaltă persoană simte că unele dintre întrebările tale sunt exagerate și depășesc ceea ce ar trebui să întrebi, refuzând să-ți răspundă, este în regulă. Dacă nu vrea să-ți răspundă sau nu dorește să știi anumite lucruri, atunci nici nu te interesa pe la spatele ei. Dacă insiști să afli informațiile sau treburile private ale altcuiva, în primul rând, va începe să te privească cu suspiciune: „De ce vrei să știi aceste lucruri? De ce încerci să afli despre mine pe la spatele meu? Cauți să mă controlezi, să mă chinuiești sau să mă vinzi?” Acesta este un aspect. În al doilea rând, ce nevoie ai să afli despre alții? Ce drept ai să cunoști lucruri despre ei? Vrei să aduni informații despre toată lumea? Trebuie să afli despre toate lucrurile – ești specializat în colectarea informațiilor? Aceasta este slujba ta? Casa lui Dumnezeu nu a dat nimănui o asemenea însărcinare. Dacă încerci în permanență să te interesezi despre treburile private ale altora, întrebând despre lucruri pe care ceilalți nu vor să le știi, vei deveni foarte enervant în ochii lor. Cum este umanitatea cuiva pe care alții îl găsesc enervant? Acest individ este cel puțin nerușinat. Cum numesc non-credincioșii un astfel de individ? Un ticălos plin de îndrăzneală. Umanitatea lui este josnică, îi lipsește demnitatea și vrea să se intereseze despre toate lucrurile, comportându-se în mod inadecvat. Nu este așa? (Ba da.) Umanitatea indivizilor de acest tip este bună sau rea? (Umanitatea lor este rea.) Cel puțin, umanitatea lor nu este bună. Aceasta este o manifestare din categoria lipsei de umanitate bună – se comportă inadecvat și recurg mereu la manevre dubioase. La prima vedere, par politicoși, respectuoși și amabili față de tine, părând a fi manierați și corecți în comportamentul lor. Cu toate acestea, recurg la manevre dubioase pe la spatele tău, interesându-se despre vârsta ta, mediul tău familial și alte aspecte despre tine, fără să discute

deschis sau să te întrebe direct. Când interacționează și discută cu alții, nu sunt sinceri sau direcți; în schimb, recurg mereu la manevre dubioase pe la spatele oamenilor, săvârșind lucruri care nu pot fi scoase la lumină. Chibzuiesc întruna la treburile private ale altora și la ce anume gândesc alții, fiind mereu preocupați de astfel de chestiuni. Umanitatea indivizilor de acest tip nu este bună și, în orice grup, asemenea oameni sunt antipatizați de toată lumea. Problema nu este că oamenii nu vor să știi lucruri personale sau că îți ascund ceva; este că umanitatea și metoda ta de a te comporta și de a aborda lucrurile îi fac pe alții să te antipatizeze. Motivul pentru care oamenii te antipatizează este că metoda ta de a te comporta și de a aborda lucrurile este întrucâtva mizerabilă; tacticile pe care le folosești sunt josnice și sordide, în loc să fie adecvate și transparente. Unii oameni par să nu aibă probleme când interacționează cu alții față în față, dar, pe la spatele lor, fac mereu lucruri pe furiș. Când alții se îndepărtează, le deschid repede computerele pentru a vedea cu cine au discutat, despre ce au vorbit, ce au scris în jurnalele lor și ce gânduri au. Uneori, când cineva are o parolă pe computerul său, încearcă să-l convingă să o dezvăluie, spunând: „Ți-ai schimbat parola de la computer? Tocmai am înlocuit-o pe a mea cu 1234567, poate ar trebui să ți-o schimbi și tu.” În ce scop spun aceste lucruri? „Îți spun parola mea – ar trebui să mi-o spui și tu pe a ta, ca să am ocazia să-ți umblu pe computer.” Unii oameni chiar îndrăznesc să scotocească prin genții și bunurile altora când aceștia nu sunt în preajmă. De exemplu, dacă văd pe cineva folosind o pereche de căști nouă și vor să afle care este calitatea sunetului, ar putea îndrăzni să ia căștile și să asculte când persoana respectivă nu este în preajmă. Dacă îi ceri deschis să-ți împrumute căștile, iar persoana respectivă este de acord, atunci poți să le încerci în mod legitim. Dacă nu este de acord, nu ar trebui să le încerci. Nu este acesta modul adecvat de a proceda? Indiferent dacă alții sunt sau nu de

acord, ar trebui să abordezi lucrurile deschis în fața lor, nu pe la spatele lor. Indivizii de acest tip pur și simplu nu pot face asta – apelează mereu la manevre dubioase. În ce măsură? De îndată ce te îndepărtezi, îți umblă imediat prin lucruri, citind ce ai scris în notițele tale de devoțiune spirituală și copiindu-le rapid, temându-se să nu rateze ceva. La prima vedere, par să tânjească după adevăr, dar acțiunile lor din culise sunt sordide. Când te văd cumpărând un computer nou, sunt invidioși. La exterior, spun că noul computer este minunat și rapid, dar se gândesc în sinea lor: „Rapid? Sper să se strice într-o bună zi!" Într-o zi, menționezi că noul computer nu funcționează bine și este lent și, în secret, sunt în culmea fericirii: „Așa îți trebuie că folosești unul nou! Eu nici măcar n-am apucat să folosesc unul, așa că e mai bine dacă nu poți nici tu!" Mintea lor este plină de gânduri josnice, sordide, care nu pot fi scoase la lumină. Unii oameni văd că o persoană are o haină frumoasă și vor să o probeze și ei. Dar, în loc să ceară direct, trebuie pur și simplu să aștepte o ocazie de a o proba în secret, când persoana respectivă nu este în preajmă. Se privesc în oglindă, gândind că arată grozav, dar de îndată ce aud pașii persoanei întorcându-se, se dezbracă rapid de haină și o pun înapoi la locul ei. Deși manevrele dubioase ale persoanelor de acest tip și modul lor de a aborda lucrurile pot să nu implice o fire coruptă sau să nu fie la fel de grave ca o fire coruptă, atitudinea lor față de conduita proprie și față de abordarea lucrurilor, precum și modul în care tratează oamenii sunt destul de respingătoare și detestabile, iar acest lucru afectează viața normală a altora la un anumit nivel. Prin urmare, se poate spune că indivizii de acest tip au probleme grave cu umanitatea lor. Cât de grave? Sunt inadecvați în modul în care se comportă, recurg la multe manevre dubioase în culise, iar modul lor de a aborda problemele este mizerabil și sordid. Sunt întotdeauna secretoși; nu fac niciodată lucrurile în mod deschis și săvârșesc mereu lucruri pe la spatele oamenilor. Fac lucruri

pe furiș, când ceilalți nu sunt în preajmă sau nu sunt atenți ori când nimeni nu poate vedea sau descoperi ce fac. Umanitatea indivizilor de acest tip nu este bună. Ei trăiesc mereu în colțuri întunecate, învăluiți într-o atmosferă de obscuritate, incapabili să înfrunte lumina sau pe alți oameni. Umanitatea lor este josnică și sordidă. Sunt oare instinctive aceste manifestări ale umanității lor josnice? (Nu.) Se simt jenați să facă lucruri în fața altora; preferă să le facă pe la spatele lor, iar atunci când acționează pe la spatele altora, nu dau dovadă de niciun fel de reținere. Are acest lucru vreo legătură cu personalitatea lor? (Nu.) Dacă spui că aceste manevre dubioase sau ceea ce dezvăluie și trăiesc în umanitatea lor se referă la un anumit aspect al firilor corupte, n-ar fi exact. Cu toate acestea, manevrele lor dubioase sunt constante. La exterior, pare că nu au comis greșeli majore, iar când biserica le atribuie o datorie, în majoritatea timpului se implică din toată inima și sunt ascultători; chiar par destul de cuviincioși la exterior. Dar situația este cu totul alta în culise – asemenea șoarecilor, de îndată ce nimeni nu se uită, încep să recurgă la manevre dubioase și să pună ceva la cale. Nu sunt acești oameni întocmai ca niște șoareci? Gândiți-vă la următoarele: dacă aceasta este umanitatea lor și modul în care interacționează cu alții și abordează lucrurile, dacă așa este caracterul moral al umanității lor și au acest tip de umanitate-esență, cum Îl tratează pe Dumnezeu și adevărul? Îl tratează pe Dumnezeu și adevărul la fel cum îi tratează pe oameni? (Da.) Și ei recurg la manevre dubioase în culise, nu-i așa? Încearcă orice modalitate posibilă de a evita supravegherea conducătorilor și a lucrătorilor, acționând într-un fel în fața lor și în altul pe la spatele lor. Nu acceptă scrutarea lui Dumnezeu, nici nu acceptă adevărul în adâncul inimii lor. Indiferent ce spun cuvintele lui Dumnezeu, le abordează în felul lor, recurgând la unele manevre dubioase și făcând unele lucruri de ochii lumii, astfel încât, la exterior, nimeni să nu vadă probleme sau nereguli. La exterior, par să nu facă nimic

greșit și par să practice adevărul, dar, în culise, și-au pus deja în practică manevrele dubioase, iar faptele rele au fost deja comise în secret, fără să știe cineva. Ei nu cred în scrutarea lui Dumnezeu și nu o acceptă și, prin urmare, nu acceptă adevărul. Ce implică asta? Implică firi corupte. Când Îl tratează pe Dumnezeu, adevărul și datoria lor cu acest tip de umanitate și cu acest mod de a interacționa cu alții și de a aborda lucrurile, manifestările specifice ale umanității lor pe care le dezvăluie implică firi corupte. Ce includ aceste firi corupte? Includ cel puțin înșelătoria. Dacă acțiunile lor sunt și mai secrete și înșelătoare, ce implică acest lucru? (Ajunge până la ticăloșie.) Implică înșelătoria și ticăloșia din firile lor corupte. În plus, în adâncul inimii lor, au mereu îndoieli în legătură cu adevărul și scrutarea lui Dumnezeu. Acest lucru este adânc înrădăcinat în ei. Aceștia gândesc: „Nimeni nu știe ce fac în culise. Nu L-am văzut pe Dumnezeu nicăieri, așa că sigur nu știe nici El – doar eu știu.” Nu implică și asta o fire coruptă? La care aspect al firilor corupte se referă? (Oare la intransigență?) Au într-adevăr o fire intransigentă în ei. Așadar, esența acestor gânduri este aversiunea față de adevăr? (Da.) Atitudinea lor față de adevăr este una de împotrivire și opoziție. Pe lângă faptul că sunt intransigenți, sunt deosebit de scârbiți față de adevăr, așa încât aceasta este o problemă gravă. Odată ce implică o fire coruptă, este mai grav decât o simplă umanitate slabă. Implică răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, opoziție față de El și esența împotrivirii față de adevăr. Implică atitudinea unei persoane față de Dumnezeu și de adevăr. Odată ce implică o fire coruptă, implică adevărurile-principii și nevoia de a rezolva firile corupte cu ajutorul adevărului.

Exemplul 4: A-i păsa de aspectul exterior

Unii oameni sunt înalți și au o siluetă grațioasă din naștere și, în plus, au trăsături bine proporționate, îngrijite și rafinate, pe care alții le găsesc plăcute. Indiferent cu ce se îmbracă, oamenii îi admiră, spunând: „Sunt cu adevărat ca o reclamă ambulantă dintr-o revistă – atât de chipeși, atât de frumoși, atât de uimitori!” Se încadrează acest lucru în condițiile înnăscute, în umanitatea sau în firile lor corupte? (Aceasta este înfățișarea lor naturală.) S-au născut cu un aspect plăcut. Deoarece sunt atrăgători din fire și au o siluetă plăcută, de la o vârstă fragedă, persoanele în vârstă i-au lăudat, colegii de clasă i-au invidiat, iar părinții lor i-au răsfățat în mod special. În fiecare zi, părinții i-au îmbrăcat elegant și, înainte să împlinească trei sau cinci ani, i-au îmbrăcat într-o zi în haine de fetițe, iar în ziua următoare, în haine de băieței. Pe scurt, au fost iubiți ca o mică jucărie îndrăgită. Pe măsură ce cresc, țin îndeosebi să arate bine. Crescuți într-un mediu de viață modern, privilegiat, capătă obiceiul de a se îmbrăca elegant. Mai ales după ce obțin acces la diverse detalii din lumea modei, începe să le placă să asorteze culorile, croielile și stilurile; se îmbracă îndeosebi cu bun gust, degajând un aer rafinat. Chiar și un simplu tricou și o pereche de blugi arată altfel pe ei, iar când sunt combinate cu o pereche de pantofi într-o culoare armonioasă, stilul lor devine și mai impresionant – sunt absolut uimitori și incredibil de arătoși. Simpla lor vedere este un răsfăț pentru ochi. Ori de câte ori apar în locuri publice sau pe străzi, întorc negreșit multe capete. Întrucât s-au născut cu un aspect fizic plăcut și au această condiție înnăscută, știind să se îmbrace bine, degajând un aer deosebit de rafinat indiferent cum se îmbracă, atât persoanelor de același sex, cât și celor de sex opus le face o plăcere deosebită să interacționeze și să se asocieze cu ei. Oamenii sunt dornici să le stea aproape, vorbind și discutând cu ei, și să interacționeze îndeaproape cu ei, astfel încât frumusețea lor să le aducă bucurie. Este aceasta vina lor? (Nu.) Datorită condiției lor înnăscute

favorabile, oamenii sunt mereu toleranți față de orice probleme, neajunsuri sau defecte ar putea să aibă. Astfel, oriunde merg, sunt deosebit de bine primiți și populari. Chiar dacă spun ceva neplăcut, altora tot li se pare agreabil să audă. Când au izbucniri de temperament sau probleme de atitudine, oamenii nu se supără și nu se simt ofensați – chiar simt că este ca o recompensă pentru ei. Pe măsură ce aceste experiențe se acumulează, condiția lor înnăscută le conferă un sentiment de superioritate. Încep să gândească: „Faptul că arăt bine, am un aer rafinat și mă îmbrac bine îmi permite să fiu popular oriunde merg – este fantastic! Această societate, această omenire, chiar apreciază acest lucru. Se pare că această condiție înnăscută pe care mi-au dat-o părinții este capitalul meu. Îmi este mai ușor să-mi găsesc o slujbă și, în timpul examenelor, dacă vreau să copiez lucrarea cuiva, nu trebuie decât să-i arunc o privire și mi-o va oferi.” Mulți oameni de sex opus le fac curte și, printre cei de același sex, sunt și mulți care îi tratează bine și le laudă în permanență frumusețea și aspectul plăcut. În timp, asta îi face să se bucure tot mai mult de acest avantaj. Acest avantaj le aduce multe facilități, multe beneficii și mult tratament preferențial, permițându-le să se bucure de multe lucruri. Așadar, în acest tip de mediu, își dezvoltă anumite cerințe de la propria persoană. Nu ies din casă fără să se machieze și, dacă le apare chiar și un singur coș, nu îndrăznesc să se lase văzuți. Sunt precauți în privința dietei lor, evitând mâncărurile condimentate și sosul de soia, spunându-și cu îngrijorare: „Când va dispărea acest coș? Nu pot să-l scot – mă tem să nu lase o cicatrice. Dar dacă nu-l scot, oare îl vor vedea membrii sexului opus care m-au admirat cândva și vor crede că nu mai sunt atrăgător, nu mai sunt persoana visurilor lor? Ar începe să fie indiferenți față de mine? Ce ar trebui să fac? Cred că va trebui să aștept până când dispare coșul înainte să ies. Nu pot în niciun caz să-i las pe oameni să mă vadă așa; ar distruge imaginea perfectă pe care o au despre

mine în mintea lor.” Unii trebuie să asorteze perfect culorile, croielile și stilurile ținutelor lor. Înainte de a ieși din casă, trebuie să se uite în oglindă din toate unghiurile, iar unii chiar își fac selfie-uri pentru a se asigura că arată perfect în lumina soarelui sau în lumină artificială, asigurându-se că aspecte precum pielea, tenul, coafura, hainele și ținuta lor sunt plăcute ochiului și câștigă afecțiunea celorlalți și doar atunci se simt pregătiți să iasă. Chiar și după ce încep să-și facă datoria, tot își mențin acest stil de viață. Dacă, din cauza unor circumstanțe speciale, nu au făcut duș într-o zi și cineva de sex opus se apropie, îl evită rapid. Simt că, dacă nu au făcut duș, nu se cuvine să fie văzuți. Întrucât au atât de multe cerințe în ceea ce privește aspectul și ținuta lor, aceasta le afectează viața de zi cu zi. Dacă merg undeva unde nu pot să facă duș, sunt nefericiți, suferă foarte mult și nu pot să mănânce sau să doarmă bine. Se gândesc: „Ce mă fac dacă nu pot să mă spăl? N-am stat niciodată mai mult de trei zile fără să fac duș. Dacă încep să miros urât, oare mă vor disprețui oamenii? Oare imaginea mea va mai fi perfectă? Oare voi mai fi persoana visurilor altora? Ce ar trebui să fac?” Dacă se află într-un loc cu condiții de viață precare și mese care nu sunt suficient de hrănitoare sau echilibrate, încep să-și facă griji: „Îmi va afecta pielea? Oare pielea mea va deveni aspră sau va îmbătrâni? Voi avea riduri? Nu pot să rămân în locul acesta – trebuie să plec de aici!” Sentimentul de superioritate cauzat de condiția lor înnăscută le face viața deosebit de complicată, făcându-i să trăiască într-un mod deosebit de epuizant și reținut. Sunt extrem de preocupați de opiniile altora despre ei, mai ales de modul în care alții le evaluează vestimentația, ținuta și aspectul, preocupându-se foarte mult de felul cum îi percep alții – atât de mult, încât unde se ajunge? Până într-acolo încât le afectează viața, lucrarea și îndeplinirea normală a datoriei. Sentimentul de superioritate dat de înfățișarea lor i-a făcut foarte superficiali, foarte preocupați de felul în care

arată și de modul în care îi percep alții. Ce fel de problemă este aceasta? Sunt toate aceste manifestări o atitudine corectă pentru abordarea chestiunilor din viața de zi cu zi? (Nu.) Sunt acestea opinii denaturate pe care le-au căpătat de-a lungul vieții lor cotidiene? (Da.) Așadar, la ce se referă aceste manifestări? (Se referă la umanitatea lor.) Care aspect al umanității lor este implicat? Care este problema cu modul în care se comportă? Este vorba de superficialitate? (Da.) Superficialitatea este o problemă din umanitatea lor. Ce altceva? Vanitatea, preocuparea pentru modul în care îi percep alții, dorința de a fi persoane de-a dreptul perfecte în ochii altora și fragilitatea și incapacitatea deosebită de a îndura greutăți. În plus, există și egoism. Pentru a-și menține imaginea, îi pun pe toți să-i servească și să-i slujească, în timp ce ei refuză să îndure chiar și cele mai mici dificultăți. Sentimentul de superioritate cauzat de înfățișarea lor naturală îi face să vrea ca toată lumea să se învârtă în jurul lor. Punctul central al vieții lor de zi cu zi și scopul pe care se străduiesc să-l atingă sunt de a-și menține aspectul exterior. De exemplu, cu o anumită ocazie, în timp ce sunt fotografiați, cineva observă că au o bucată de salată între dinți atunci când zâmbesc. De atunci înainte, nu mai mănâncă legume cu frunze verzi. Chiar dacă este singura opțiune disponibilă și nu au altceva de ales, își clătesc imediat gura după ce mănâncă și trebuie neapărat să se uite în oglindă pentru a vedea dacă au ceva între dinți înainte de a îndrăzni să iasă și să vadă alte persoane. Este aceasta o problemă din umanitatea lor? (Da.) Aceste probleme comune din viața cotidiană se încadrează în sfera umanității și nu au ajuns la nivelul unei firi corupte. Problemele cu care se confruntă sunt legate doar de aspecte ale vieții omenești – ei încearcă să-și mențină frumusețea și nivelul ridicat de atenție din partea altora concentrându-se asupra aspectului lor fizic și a cerințelor interioare. Orice fac – fie că mănâncă, se îmbracă sau îndură greutăți și plătesc un preț –

când abordează aceste chestiuni, toate punctele de vedere și atitudinea lor sunt orientate spre menținerea imaginii lor exterioare, astfel încât să fie mereu plăcuți la vedere, asigurându-se că alții au o impresie bună despre ei și că atrag un nivel ridicat de atenție. Ține aceasta de umanitatea lor? (Da.) Toate aceste manifestări țin de umanitatea lor – arată că umanitatea lor este exagerat de superficială.

Exemplul 5: A încerca în mod deliberat să atragă sexul opus

Există un alt tip de persoane care fac tot posibilul pentru a ieși în evidență ori de câte ori sunt în preajmă membri ai sexului opus, încercând să se îmbrace într-un mod mai special și să se machieze pentru a părea mai seducătoare. De exemplu, comportamentul și înfățișarea lor sunt încă normale în prezența fraților sau surorilor cu care sunt deosebit de familiarizate, dar de îndată ce își face apariția cineva de sex opus și de aceeași vârstă, aceste persoane se entuziasmează în sinea lor și se simt obligate să adopte o vestimentație și o înfățișare speciale. Unele femei se dau imediat cu ruj pentru a-și face buzele să aibă o culoare mai intensă, își conturează sprâncenele și, dacă timpul le permite, adaugă puțin fard de obraz. În mod normal, își poartă părul prins în coadă, dar odată ce întâlnesc pe cineva de sex opus care le este pe plac sau pe care îl găsesc atrăgător, se dichisesc lăsându-și părul liber să cadă pe umeri. Totodată, unii bărbați își fac părul mai lucios, îl aranjează într-o coafură coreeană, de tip Hong Kong sau occidentală, își rad părul facial, poartă ochelari, se schimbă în haine mai bune și, dacă le permit condițiile, se dau cu parfum, toate acestea pentru a atrage sexul opus. Când vorbesc cu membri ai sexului opus, aceștia strecoară frecvent niște cuvinte sofisticate pentru a se da mari, dorind să-și etaleze rafinamentul cultural, eleganța, istețimea și simțul umorului. Intenția din spatele tuturor acestor acțiuni este foarte deliberată – le fac doar pentru

a atrage sexul opus. Unii oameni, când se află în preajma cuiva de sex opus pe care îl plac sau care are o vârstă similară, devin și mai plini de viață, vorbesc mai mult și se exprimă mai bine, ochii le devin mai animați, nemaifiind terni și sticloși, iar expresiile lor faciale devin și ele deosebit de variate. Ce se întâmplă în cazul acesta? De ce par deosebit de falși și nenaturali când văd persoane de sex opus? Când se întâlnesc pentru prima dată, membrii de sex opus sunt de obicei puțin timizi, dar, după câteva întâlniri, devin mai familiarizați și se comportă mai natural. Cu toate acestea, unii oameni devin deosebit de vioi și stimulați ori de câte ori văd persoane de sex opus. Ce fel de problemă este aceasta? (E vorba despre seducție, care ajunge la nivelul unei firi corupte.) Ce fel de fire coruptă este aceasta? (Ticăloșie.) Nu au oare o problemă cu umanitatea lor? (Ba da.) Strict vorbind, este o problemă cu umanitatea unor asemenea oameni. Ce aspect al umanității lor este problematic aici? Este o problemă a interacțiunilor cu sexul opus. Cum descriu non-credincioșii acest lucru? Îl numesc o problemă privind conduita interpersonală, nu-i așa? (Așa e.) Dacă implică o fire coruptă, poate fi rezumat în mod acceptabil drept ticăloșie; dar, mai bine zis, este o problemă privind conduita interpersonală dintre bărbați și femei în legătură cu umanitatea cuiva. Când interacționează cu persoane de sex opus, unii oameni devin deosebit de vioi și deosebit de pozitivi și proactivi. Aceste „deosebit de” manifestă o problemă privind conduita interpersonală în legătură cu umanitatea cuiva. Este normală sau anormală această conduită interpersonală? (Anormală.) Așadar, poate fi descrisă drept ticăloasă? Este adecvat să spunem că este ticăloasă? Este în regulă să spunem că este puțin abjectă? (Da.) Astfel de oameni sunt puțin abjecți. Oriunde există o persoană de sex opus pe care o plac, aceștia gravitează spre grupul acelei persoane, insistă să stea lângă ea, intră în contact fizic și îi fac ochi dulci. Aceasta reflectă o problemă a caracterului

lor – sunt indisciplinați, prost crescuți și abjecți. Dacă o persoană este superficială, manifestările sale ar trebui să fie aceleași, indiferent dacă se află în prezența unor oameni de același sex sau de sex opus – vrea doar să arate bine și să fie plăcută, admirată și apreciată de alții. Aceasta este o problemă a superficialității din umanitatea sa. În schimb, dacă intenția sa este de a atrage indivizi de sex opus și de a-i sâcâi, atunci devine o problemă a conduitei sale interpersonale cu sexul opus. Dacă o persoană este excesiv de superficială, așa încât îi afectează viața normală, este doar un defect sau o problemă cu un aspect al umanității sale. Dar dacă o persoană se îmbracă special pentru a atrage membri de sex opus, dorind să pară sexy, atrăgătoare și să întoarcă privirile, atunci este ceva ticălos, abject și indică o conduită interpersonală deficitară. Unii devin și mai abjecți cu cât sunt prezenți mai mulți oameni, căutând mereu contactul cu sexul opus și dându-se mari în fața lor. Orice este la modă printre non-credincioși, așa se vor îmbrăca. Mai ales când participă la adunări sau apar în fața camerelor video, cu cât sunt prezenți mai mulți membri de sex opus, cu atât vor mai mult să se dichisească. Unele femei poartă maieuri, își lasă părul liber, se dau cu ruj într-o culoare intensă și își aplică fard de obraz. Unele chiar își conturează nasul, aplică fard de pleoape și poartă tot felul de bijuterii. Se îmbracă în orice mod care va atrage sexul opus. Este ceva mai grav decât superficialitatea. Dacă superficialitatea este un defect sau un neajuns al unui aspect al umanității cuiva și este o problemă minoră, atunci aspectele ticăloase și abjecte ale relațiilor dintre persoane de sex opus sunt o problemă majoră. O persoană superficială poate că nu se implică neapărat în activități licențioase, dar în rândul celor care sunt atât ticăloși, cât și abjecți, peste nouăzeci la sută se vor implica probabil în activități licențioase. De ce spun asta? Dacă o persoană acordă o mare importanță interacțiunilor sale cu sexul opus, plăcându-i în mod special să se dea în

spectacol și să se expună în fața membrilor de sex opus, atunci este foarte probabil ca o astfel de persoană să-i facă pe membrii de sex opus să se îndrăgostească de ea. Care este scopul de a-i face pe membrii de sex opus să se îndrăgostească de ea? Este cel de a intra în relații nepotrivite. Dacă poate seduce la întâmplare pe cineva de sex opus, nu arată acest lucru că este foarte nepăsătoare când vine vorba de relațiile cu sexul opus? (Ba da.) Astfel de persoane nu au demnitate; pot flirta la întâmplare cu alții și chiar iau inițiativa în a face avansuri. Cu cât flirtează cu mai mulți oameni, cu atât devin mai fericite și nu resping niciodată pe nimeni atât timp cât este cineva pe placul lor. Ce fel de persoane sunt acestea? Lăsând deoparte momentan firile corupte pe care le au, este bun acest tip de umanitate? (Nu.) Indiferent ce merite sau neajunsuri ar putea avea în alte aspecte ale umanității lor, dacă sunt deosebit de nepăsătoare, frivole și neînfrânate în ceea ce privește conduita lor interpersonală cu sexul opus, acest lucru e suficient în sine pentru a demonstra că umanitatea lor nu este bună. Dacă pot greși sau întrece măsura în orice moment sau loc, nu este aceasta o problemă gravă? (Ba da.) Sunt de încredere asemenea persoane? (Nu.) Care este cauza faptului că nu sunt de încredere? Aceasta rezidă în natura lor ticăloasă. Pot nutri în orice moment și loc gânduri desfrânate și pot seduce sexul opus în orice moment și loc – mintea lor este ocupată exclusiv de aceste gânduri. Dacă mediul sau condițiile nu le permit sau nu au suficient timp să se gătească, tot găsesc o cale; folosesc priviri cochete, își etalează silueta sau expresiile și le fac ochi dulci altora pentru a-i seduce. Astfel de persoane sunt lipsite de valoare; nu sunt deloc de încredere! Sunt frivole, desfrânate și nepăsătoare și, în orice moment și loc, îi pot seduce pe alții să păcătuiască și să comită fărădelegi; asemenea persoane nu au deloc simțul rușinii în umanitatea lor, nu pot fi răscumpărate. Sunt înfricoșătoare asemenea persoane? (Da.) În plus, nu cred că acestea sunt lucruri rușinoase;

indiferent câți oameni sunt în preajmă, se îmbracă și se etalează în mod deschis așa, comportându-se în mod neînfrânat și seducându-i pe alții în acest fel. Alții nici măcar nu știu ce se întâmplă – în timp ce se concentrează încă asupra lucrării lor normale, discutând sau conversând împreună, aceste persoane au început deja să flirteze cu cineva aruncându-i priviri cochete. Priviți cât de dezgustătoare și înfricoșătoare sunt asemenea persoane! Nu au nicio rușine, nu-i așa? Oamenii fără rușine comit în permanență fărădelegi și care este finalul lor definitiv? (Vor ajunge să fie pedepsiți în iad.) Ce spun cuvintele lui Dumnezeu? „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad.” Prin urmare, dacă problemele cu umanitatea ta sunt foarte grave, ești în mare pericol. Dacă umanitatea rea într-o anumită privință a unei persoane este un defect, ar putea exista oportunități de corectare. Însă, dacă un aspect al umanității sale este slab deoarece nu are din fire simțul rușinii, este capabilă să-i seducă pe alții în orice moment și loc și – chiar dacă nu a dezvăluit o fire coruptă evidentă – poate totuși să comită fărădelegi grave, care duc la consecințe severe, atunci o asemenea persoană nu are limite în modul în care se comportă, caracterul său este deosebit de precar și, dacă săvârșește câteva fărădelegi, acest lucru ar putea să o distrugă. Referitor la chestiunile privind umanitatea, și-a blocat propria cale de urmat. Aceasta deoarece umanitatea sa este atât de slabă și fărădelegile sale sunt atât de numeroase încât sunt de ajuns pentru a o trimite în iad, iar lucrurile se vor termina pentru ea înainte să aibă vreo șansă de a merge pe calea urmăririi adevărului și a dobândirii mântuirii. Lipsa simțului rușinii este o problemă foarte gravă legată de umanitatea cuiva. Strict vorbind, nu se ridică la nivelul unei firi corupte; este pur și simplu o modalitate, o atitudine, pe care o adoptă o persoană în purtarea sa și în abordarea anumitor chestiuni. Această atitudine se referă la umanitatea sa și poate duce la fărădelegi, agravând problema.

Exemplul 6: A considera punctele forte ale cuiva drept un capital

Unor oameni le place să danseze și învață coregrafii foarte rapid. După ce profesorul le arată de trei ori, practic, stăpânesc ritmul și mișcările unui dans și îl pot executa cu precizie. De asemenea, dansează destul de bine, câștigând premii, și speră să urmeze o carieră legată de dans, poate ca profesori de dans sau dansatori. La ce aspect se referă acest lucru? (Se referă la interesele și hobbyurile lor.) Acesta este punctul lor forte; este un interes și un hobby al lor. Învață foarte repede să danseze, ceea ce arată că sunt foarte buni la dans; stăpânesc din fire și cu precizie acest gen de lucruri și le învață ușor. Acesta este un punct forte, nu-i așa? (Da.) Au un punct forte în această privință. După ce învață să danseze, le și place dansul, sunt dornici să danseze; și, mai mult, plănuiesc să urmeze în viitor o carieră legată de dans și intenționează ca dansul să îi însoțească în viața viitoare și în călătoria viitoare – acest lucru se referă la interesele și hobbyurile lor. Dansul este atât punctul lor forte, cât și interesul și hobbyul lor – este o condiție înnăscută a lor. Unii oameni au această condiție înnăscută și, după ce încep să creadă în Dumnezeu, le face plăcere și să vizioneze videoclipuri cu dansuri. Așadar, își asumă în casa lui Dumnezeu datoria de a dansa, sperând că ceea ce au învățat poate fi valorificat în îndeplinirea datoriei lor și poate fi de folos în casa lui Dumnezeu și că-și pot pregăti faptele bune pentru a fi ținute minte de Dumnezeu. Au o bază solidă în dans și, de asemenea, învață rapid diverse tipuri de dansuri. În timp ce creează programe de dans conform cerințelor casei lui Dumnezeu, sunt dispuși să-i învețe pe alții tot ce au învățat, fără să omită nimic. Deși au învățat mai multe tipuri de dans decât alții și sunt mai competenți în profesia lor, nu-și dau aere de superioritate. Se înțeleg prietenește cu alții și îi învață cu mare răbdare pe frați și surori ce au învățat ei înșiși. De ce ține această manifestare? (Este o manifestare a umanității lor.) Este umanitatea lor bună

sau nu? (Umanitatea lor este bună.) În ce fel este bună? (Sunt capabili să-i învețe pe alții tot ce știu, fără să omită nimic, permițându-le și altora să deprindă ce știu ei – aceasta este o umanitate bună.) Sunt capabili să-i învețe pe alții tot ce au învățat ei, fără să omită nimic. Ce alte puncte forte au? Nu se laudă prea mult. Umanitatea indivizilor de acest tip este bună. Deoarece punctul lor forte este dansul, își asumă o datorie legată de dans în casa lui Dumnezeu. Dar, după ceva timp, din cauza nevoilor lucrării, casa lui Dumnezeu rânduiește ca ei să facă o altă lucrare potrivită. Aceștia își spun în sinea lor: „Oare am irosit cei douăzeci de ani pe care i-am petrecut învățând să dansez? Acum că mi se cere să fac o lucrare fără legătură cu dansul, mă simt așa de nemulțumit! De ce nu mă lasă să-mi folosesc punctul forte, talentul, în loc să mă facă supraveghetor sau conducător de echipă? Nu este punctul meu forte și nu știu cum să procedez. Este ceva la care nu m-am așteptat niciodată.” Deși spun cu voce tare: „Toate acestea fac parte din rânduielile lui Dumnezeu și sunt dispus să mă supun”, în realitate, indiferent ce spun conducătorii, ei nu sunt dispuși să accepte și nu asimilează. Se gândesc: „Nu aveți cunoștințe profesionale și, totuși, veniți să ne conduceți. Tot ce faceți este să vorbiți despre doctrină. Nu sunteți mai buni decât mine!” De ce ține această manifestare? (De sfidarea lăuntrică.) Ce fel de problemă este aceasta? Este o dezvăluire a unei firi corupte? (Da.) Deși umanitatea lor este în general acceptabilă – sunt dispuși să coopereze cu alții, să fie amabili și să fie persoane bune, fără să perturbe și să tulbure sau să provoace probleme și necazuri – și, în ceea ce privește dorința lor subiectivă, sunt dispuși să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu și să-și facă bine datoria, când vine vorba de statutul lor sau de chestiuni care nu se aliniază la propriile noțiuni și dorințe, dau dovadă de supunere? Prezintă vreo manifestare a căutării adevărului? (Nu.) Așadar, ce manifestă ei? (Manifestă împotrivire, plângeri și o lipsă de supunere față de rânduielile

casei lui Dumnezeu.) Așa este. Așadar, drept ce fel de problemă pot fi rezumate aceste manifestări? (O fire coruptă.) Deși, la prima vedere, umanitatea lor pare blândă, iar ei nu se opun fățiș, nu protestează și nu-i judecă pe conducători, atitudinea lor față de aceste chestiuni este o dezvăluire a firii lor corupte. Ce fel de fire coruptă dezvăluie? (O fire arogantă.) Așa este, aroganță. Ei cred că au aptitudini într-un anumit domeniu și că umanitatea lor este destul de bună, așa că se folosesc de acest lucru drept capital pentru a refuza să se supună rânduielilor conducătorilor de biserică. Nu caută adevărul și vor să facă orice datorie preferă. Chiar și atunci când biserica le atribuie o datorie adecvată, nu o pot accepta și, dacă ceva nu se aliniază la noțiunile și închipuirile lor, chiar dacă este o rânduială a casei lui Dumnezeu, ei refuză să se supună. Acestea sunt dezvăluiri de răzvrătire și o fire arogantă. Priviți această serie de manifestări pe care le prezintă: de la punctele forte ale condițiilor lor înnăscute, la umanitatea lor și, în final, la firea lor coruptă – manifestările lor acoperă aceste trei aspecte diferite. Punctele forte ale condițiilor lor înnăscute sunt ceva cu care s-au născut și nu există nimic de criticat aici. Oricare ar fi aptitudinile lor, nu înseamnă că nu au o fire coruptă, nici nu poate arăta dacă au un caracter bun sau rău. Totuși, sentimentul de superioritate al cuiva, cauzat de anumite condiții înnăscute sau de poziționarea și caracterizarea impuse asupra lui de opinia publică lumească, îi poate perverti umanitatea. Ce înseamnă această pervertire? Înseamnă că, întrucât o persoană posedă unele condiții înnăscute care sunt privite relativ favorabil de alții și primește admirație și stimă din partea unor oameni din societate, aceasta începe să-și caracterizeze incorect propria valoare și poziție. Crede că este destul de bună, că este superioară altora și începe să-i disprețuiască pe oameni, având mereu impresia că are dreptate și că totul la ea este bun, dorind ca alții să o asculte și să o urmeze. În acest caz, toate opiniile și punctele sale de vedere asupra lucrurilor sunt

greșite. Cu aceste opinii și puncte de vedere false, o persoană va urma lumea și omenirea rea. Care este implicația când urmezi omenirea rea și lumea rea? Implicația este că vei trăi conform gândurilor și punctelor de vedere false care provin din această lume rea și din această omenire rea și că vei folosi aceste gânduri, puncte de vedere și zicale false pentru a distinge și a caracteriza totul. De exemplu, să spunem că arăți destul de bine, având trăsături bine definite și o siluetă plăcută – acestea sunt condiții înnăscute, date de Dumnezeu. Nu este nimic greșit în asta; este pur și simplu un fapt. Totuși, sub poziționarea greșită de către această societate și această omenire rea, acest fapt te poate face să devii înfumurat și neînfrânat, superficial și mândru. Adică, din cauza faptului că ai condiții superioare, înnăscute, alături de condiționarea, ispita și modelarea diverselor gânduri și puncte de vedere false de către această societate și omenire, umanitatea ta devine pervertită. La ce se referă termenul „pervertit”? Faptul că ai aceste condiții înnăscute este în sine complet normal – nu este deloc extraordinar să fii chipeș; nu înseamnă că înțelegi adevărul, nici că ești nobil. Înseamnă, pur și simplu, că arăți bine, că pari prezentabil și că oamenii ar putea fi dispuși să se uite la tine puțin mai mult; nu ești supărător sau neplăcut pentru alții și nimic mai mult. Totuși, într-un mediu social în care sunt idolatrizate gândurile despre frumusețe, atractivitate și rafinament stilat și exclusivist, această tendință te împinge la o extremă, făcând ca umanitatea ta să devină mândră, neînfrânată și superficială. A avea un aspect fizic plăcut este o condiție înnăscută. Dumnezeu ți-a dat această condiție înnăscută nu pentru a te face mândru, neînfrânat sau superficial, ci dorește, în schimb, să o privești normal: „Slavă lui Dumnezeu că mi-a dat această condiție înnăscută, această înfățișare. Este harul și darul lui Dumnezeu. Ar trebui să-I fiu recunoscător. Nu am niciun motiv de laudă.” Cu o astfel de condiție înnăscută, ceea ce ar trebui să facă o persoană este să privească

oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze în conformitate cu învățăturile lui Dumnezeu. Totuși, după ce acceptă diverse gânduri și puncte de vedere din societate și de la Satana, ajunge să considere frumusețea și atractivitatea drept o formă de capital. Apoi se folosește de acest capital pentru a intra în grațiile fiecărei persoane din fiecare grup, exploatând această condiție de bază, înnăscută, pentru a obține ce-și dorește. Unii chiar se folosesc de această condiție înnăscută pentru a face lucruri care încalcă legea, încalcă limitele morale sau se împotrivesc umanității. Motivul pentru care umanitatea unei persoane conține unele lucruri pervertite și extreme se datorează influenței agravante a unor erezii, falsități și opinii publice eronate ale societății și ale omenirii rele. Deoarece sunt lipsiți din fire de adevăr și de capacitatea de a discerne, oamenii acceptă în mod firesc aceste opinii, zicale și teorii publice care provin de la societate și de la omenirea rea. Ei consideră că aceste lucruri negative sunt corecte și, sub îndrumarea acestor gânduri și puncte de vedere false și rele, conștiința și rațiunea lor nu sunt elevate sau purificate, ci sunt, în schimb, denaturate și afectate. Dacă această societate nu ar lăuda sau nu ar ridica în slăvi bărbații chipeși și femeile frumoase și dacă nu ar exista gânduri străine care să te ispitească sau să te modeleze – dacă, oriunde ai merge, nimeni nu te-ar ridica în slăvi pentru aspectul tău fizic plăcut, nu ți-ar oferi un tratament special sau nu te-ar ispiti sau presa să faci diverse lucruri – ai vedea că este complet normal să arăți bine de la natură și că nu merită să te lauzi cu acest lucru. Aceasta înseamnă că ai face lucrurile pe care ar trebui să le faci pe baza condiției tale fundamentale, inerente, și nu ai face lucrurile pe care nu ar trebui să le faci doar fiindcă ai o asemenea condiție înnăscută superioară. Totuși, din cauza ispitei și corupției mediului extern, ajungi să crezi că este ceva extraordinar să arăți bine de la natură și că aceasta te face mai bun decât oricine altcineva. Fără pic de autocontrol, îți folosești înfățișarea atractivă

pentru a-i seduce pe alții, încălcând constrângerile conștiinței și rațiunii și depășind limitele conduitei proprii. În diferite medii, poți dezvălui diverse firi corupte, exploatându-ți condiția înnăscută superioară și folosind diverse tactici pentru a obține beneficiile dorite. Aceasta este relația dintre condițiile înnăscute, umanitate și firile corupte. Uneori, există o anumită legătură între aceste trei aspecte și, desigur, există uneori o legătură necesară între primele două sau ultimele două. Înțelegeți? (Înțelegem puțin mai mult acum.) Care este minimul pe care ar trebui să-l cunoașteți? Nicio condiție înnăscută nu este în sine greșită; este pur și simplu o condiție de bază a umanității cuiva. Când vine vorba de umanitatea oamenilor, există bune și rele, pozitive și negative. Așadar, cum apare o fire coruptă? Apare atunci când, pe baza condițiilor sale înnăscute, inerente, o persoană este condiționată de diverse gânduri și filosofii ale Satanei, iar această condiționare duce la formarea diverselor puncte de vedere false, care devin apoi un fel de viață-esență pe care se bazează persoana pentru a supraviețui. Asta este o fire coruptă.

Tocmai am avut părtășie despre diferitele manifestări ale condițiilor înnăscute, umanității și firilor corupte. Am enumerat zece condiții înnăscute și, de asemenea, tocmai am avut părtășie despre diverse manifestări legate de umanitate. Să rezumăm acum: despre care manifestări diferite ale umanității am avut părtășie? (În ceea ce privește umanitatea, există manifestări ale unei umanități bune și manifestări ale unei umanități rele. Dumnezeu tocmai a dat câteva exemple. Unii oameni au în mod natural un anumit punct forte într-un anumit domeniu, au competențe într-o anumită profesie tehnică și sunt capabili să-i învețe pe alții, fără să omită nimic. Există și unii oameni care nu profită de alții. Acestea sunt manifestări ale unei umanități relativ bune. De asemenea, Dumnezeu a dat exemple de manifestări ale umanității rele. De pildă, să ai o umanitate josnică și sordidă

și să-ți placă permanent să tragi cu urechea la bârfe pe la spatele altora; și, în ceea ce privește conduita interpersonală cu sexul opus, să fii nepăsător și lipsit de demnitate și integritate; să fii egoist, josnic și să-ți placă să profiți de alții, precum și să fii excesiv de calculat în interacțiunile cu alții, fără nicio fărâmă de conștiință sau rațiune – toate acestea sunt manifestări ale unei umanități rele.) Dintre manifestările umanității rele, care este cea mai rea? Ce tip de persoană este cel mai dezagreabil pentru voi? (Cei care nu au simțul rușinii și sunt deosebit de nepăsători în interacțiunile lor cu persoanele de sex opus.) Nepăsători, desfrânați și fără simțul rușinii. Un mod mai cult de a ne exprima este că acești oameni „nu știu ce înseamnă rușinea”. În limbaj simplu, sunt „nerușinați” sau, mai exact, „de-a dreptul neobrăzați”. Nimănui nu-i plac astfel de oameni.

Exemplul 7: Plăcerea de a mânca alimente picante

Unii oameni s-au născut într-un loc unde se consumă în mod obișnuit ardei iuți; poate din cauza climei sau pentru că familia lor are un obicei și îi consumă cu plăcere, ei mănâncă în fiecare zi ardei iuți, iar dieta lor zilnică este adesea dominată de condimente picante. Aceasta este evident o condiție înnăscută. Despre care dintre condițiile înnăscute este vorba? (Un obicei al stilului de viață.) Obiceiul stilului lor de viață este că nu se pot lipsi de condimentele picante din dieta lor zilnică; tot ce mănâncă trebuie să aibă un gust picant. Cât de departe merge această preferință? Chiar adaugă condimente în mâncărurile dulci, mănâncă hamburgeri și pizza cu arome picante și chiar pun ardei iute în ceai și cafea – până aici ajunge consumul lor de alimente picante. Acesta este un obicei al stilului de viață. Există ceva corect sau greșit în asta? (Nu.) Preferința pentru mâncarea picantă este cauzată de mediul de viață și de obiceiurile stilului de viață; nu există ceva corect sau greșit în asta. Unii oameni mănâncă mâncare picantă în mod

exagerat; dacă nu există mâncare picantă, atunci nu mănâncă deloc. Indiferent dacă poți accepta sau nu, ei insistă să mănânce mâncare picantă și nimeni nu poate schimba acest lucru. Pe scurt, plăcerea de a mânca ardei iuți este un obicei al stilului de viață, nu este nicio problemă cu ea și nu implică adevărul. Unii oameni spun: „Acest obicei al stilului de viață este de-a dreptul extrem; oare ar trebui considerat un lucru negativ? Oare ar trebui criticat sau reglementat? Oare ar trebui să promovăm niște cunoștințe despre sănătate și să răspândim ideea că principiile alimentare și obiceiurile stilului de viață ar trebui să acorde prioritate sănătății?" Poți să fii sigur că este nesănătos consumul de ardei iuți și de mâncăruri picante? Acești oameni mănâncă așa de mulți ani, de mai multe generații și sunt destul de sănătoși. În special, oamenii din unele locuri mănâncă ardei iuți atât de mult, încât altora le este greu să accepte. Când văd cât de picantă este mâncarea lor, oamenii nu se simt în largul lor, însă acești indivizi sunt puternici, sănătoși și destul de robuști, având vitalitatea și rezistența necesare pentru a munci fizic. Asta dovedește că ardeii iuți nu fac rău și nu afectează sănătatea; și se pare că dieta lor picantă se aliniază și la principiile de sănătate. Plăcerea de a mânca ardei iuți este un obicei înnăscut al stilului de viață. Indiferent dacă altora le place sau nu ori dacă îl pot accepta, atât timp cât unei persoane îi place și nu afectează viața sau dieta altora, acesta poate fi păstrat. Nu există ceva corect sau greșit aici; nu este o problemă majoră, iar casa lui Dumnezeu nu emite judecăți în această privință. Unii spun: „Consumul de ardei iuți este dăunător pentru stomac". Dacă îți faci griji că îți face rău la stomac, poți alege pur și simplu să nu mănânci. Dacă alții mănâncă mult timp mâncare picantă și începe să-i doară stomacul, vor simți singuri acest lucru și vor face o alegere pe cont propriu. Așadar, fiecare are propriile gusturi – este o chestiune personală dacă îi plac gusturile dulci, acre, amare sau picante. Indiferent cum mănânci sau în ce

măsură, nu este nevoie să te simți vinovat. Atât timp cât condițiile și mediul permit, poți să lași toate grijile deoparte și să mănânci fără rezerve. Din punctul Meu de vedere, nu există nicio rețetă în acest sens. Dacă cineva are ceva de spus în această privință, poți răspunde astfel: „Aceasta e libertatea mea, e dreptul meu și nu este nevoie să intervii. Chiar dacă mănânc doar ardei iuți la o masă, nu este treaba ta. Este responsabilitatea mea, nu a ta, dacă acest lucru îmi face rău la stomac.” Este în regulă să vorbești așa? (Da.) Este treaba ta; nu-i privește pe alții și nu Mă privește nici pe Mine. De ce spun asta? Pentru că această chestiune nu implică adevărul, nu implică o fire coruptă și nu este una dintre problemele pe care Dumnezeu Își propune să le rezolve în mântuirea oamenilor. Prin urmare, când vine vorba de chestiuni legate de obiceiurile stilului de viață, le putem ignora. Nu este un lucru pozitiv, dar nici negativ – este pur și simplu o preferință pe care o au unii oameni.

Unor oameni care găzduiesc le place să mănânce ardei iuți și vor mâncare picantă la toate cele trei mese ale zilei. Așadar, atunci când gătesc, pregătesc mâncăruri picante la fiecare masă. Unora care nu au mâncat niciodată ardei iuți le este greu să facă față și sugerează să se pregătească în schimb mâncăruri nepicante. Totuși, persoana care gătește nu este dispusă să accepte asta și spune: „Nu merge așa. Sunt obișnuit să mănânc mâncare picantă; dacă nu o fac picantă, nu mi se pare că are gust bun. Ar trebui să mănânci mâncare picantă; după o perioadă de timp, te vei obișnui cu ea și nu te vei teme de iuțeală.” Care este problema aici? (Există o problemă cu umanitatea lor.) Ce fel de problemă are umanitatea lor? (Ei le impun lucruri altora.) Nu este bine să le impună lucruri altora. Nu înseamnă asta că-i obligă pe alții să facă lucruri pe care nu vor să le facă? Astfel de oameni încearcă să se plaseze în centrul tuturor acțiunilor lor, crezând că preferințele lor sunt cele mai bune și că alții trebuie să le accepte. Dacă le

place ceva, încearcă să-i determine și pe alții să le placă; toată lumea trebuie să le facă pe plac. Nu este ceva egoist și josnic? Nu doar că le impun lucruri altora, dar există și puțină rea-voință aici. Este bună umanitatea celor de acest fel? (Nu.) Oamenii cu o umanitate rea nu le pot aduce beneficii altora; pot doar să provoace durere și, în cazuri grave, pot chiar să facă rău. Astfel de oameni sunt prea egoiști și josnici și, de asemenea, sunt irațional de nepoliticoși. Dacă o persoană are rațiune, ar putea spune: „Îmi place mâncarea picantă, dar unora nu le place. Prin urmare, când gătesc, nu pot să mă gândesc doar la mine. Trebuie să prepar atât mâncăruri picante, cât și nepicante, așa încât atât eu, cât și toți ceilalți să fim mulțumiți. Principiul pe care-l urmez când îmi fac datoria este să-i mulțumesc pe toți, asigurându-mă că toată lumea mănâncă bine, nu să mă concentrez doar asupra propriei persoane. Trebuie să fac bine această datorie, în conformitate cu principiile.” Ce părere aveți despre o astfel de persoană? (Umanitatea ei este bună prin comparație.) În ce moduri este bună? (Știe să aibă grijă de alții și să se ocupe de ei. Nu-și face doar ei pe plac.) Este amabilă prin comparație, nu-i așa? O umanitate bună include amabilitatea – a fi atent la ceilalți și a avea grijă de ei. Implică acest lucru umanitatea cuiva? (Da.) Indiferent de vârsta, sexul sau temperamentul unei persoane, dacă are o umanitate bună, oamenii din jurul ei și cei care interacționează cu ea vor beneficia. Mai exact, unii oameni vor primi sprijin și ajutor din partea ei, iar alții vor fi îngrijiți de ea în viața de zi cu zi. Aceasta este o manifestare a umanității bune.

Există și oameni cărora le place atât de mult mâncarea picantă, încât chiar și atunci când ies să-și facă datoria, când vine ora mesei, caută în mod special locurile unde se servesc mâncăruri picante. Dacă servesc o masă fără mâncare picantă, nu se simt bine în sinea lor: „Nu are niciun farmec să-mi fac datoria dacă nu pot să mănânc preparate picante aici. Vreau să merg

acasă, unde mă pot bucura de mâncare picantă la fiecare masă – mi-ar prinde de minune! Fără ardei iuți, nimic nu are gust; chiar și carnea de porc fiartă își pierde aroma. Ce-ar trebui să fac?" Așadar, continuă să caute locuri unde pot mânca ardei iuți. Mai târziu, află despre un restaurant specializat în mâncare picantă, dar este la distanță de peste o oră cu mașina. Spun: „Oricât de departe ar fi, trebuie să merg! Dacă nu mănânc ceva picant astăzi, nu-mi voi face datoria. Dacă n-am parte de mâncare picantă, nu mă voi simți în largul meu și, pur și simplu, nu pot să o scot la capăt astăzi!" Cineva le spune: „Condițiile de afară sunt periculoase acum, iar zona aceasta este destul de haotică! Hai să nu mergem acolo la masă!" Dar ei nu ascultă și spun: „De ce să ne fie frică? Cel mai important e să mâncăm! Tu nu ieși de obicei? Nu te teme, nu se va întâmpla nimic – Dumnezeu ne va proteja!" După ce mănâncă, sunt mulțumiți. Atât timp cât reușesc să mănânce ardei iuți și mâncarea delicioasă după care tânjesc, totul pare exact așa cum trebuie și sunt atât de fericiți, încât nu se pot opri din zâmbit, nici măcar în somn. Ce fel de umanitate este aceasta? (O umanitate egoistă și josnică.) Pe lângă faptul că este egoistă și josnică, există o altă caracteristică: nu țin cont de mediul sau de condițiile obiective atunci când vor să facă ceva. Atât timp cât își pot satisface propriile dorințe și preferințe, asta este tot ce contează. Sunt dispuși să plătească orice preț doar pentru o înghițitură din ce vor să mănânce – chiar dacă înseamnă să depună eforturi mari, vor face tot ce este necesar pentru a-și atinge scopul. Înseamnă doar că sunt egoiști și josnici? Nu este și încăpățânare? (Ba da.) Este încăpățânare dusă la extrem! Oricine este cu ei trebuie să plătească prețul pentru încăpățânarea lor și să îndure necazuri din cauza ei. Orice spun ei, așa rămâne și orice vor să facă, așa se întâmplă. Astăzi, sunt într-o dispoziție proastă, așa că nu vor să mănânce. Când sunt întrebați de ce nu mănâncă, spun: „Sunt furios azi, sunt într-o dispoziție proastă, așa că n-am

chef să mănânc.” Mai târziu, în cursul serii, când este timpul pentru odihnă, nu merg nici la culcare, spunând că nu pot dormi și vor să cânte pentru a-și exprima emoțiile. Cineva încearcă să-i convingă, spunând: „Dacă vei cânta, vei tulbura somnul altora.” Ei răspund: „Sunt într-o dispoziție proastă în momentul de față. Vreau să cânt. Nu este treaba mea dacă puteți sau nu să dormiți. Sunt într-o dispoziție proastă și, totuși, nimeni nu mă consolează și nu are grijă de mine – sunteți cu toții foarte egoiști!” Nu înseamnă că sunt încăpățânați? Sunt extrem de încăpățânați; nu se poartă civilizat și fac orice le place. Când sunt fericiți, nimic din ce spun alții nu-i deranjează și chiar spun: „Sunt o persoană cu mintea deschisă. Nu-mi place să fac mare caz de lucruri.” Dar când nu sunt fericiți, toată lumea trebuie să-și măsoare cu mare grijă cuvintele, căutând să nu-i supere, deoarece acest lucru ar putea duce la necazuri mari. Ar putea să facă crize de nervi, să spargă lucruri și chiar să refuze să mănânce. În cazuri mai grave, ar putea dori să renunțe la datoria lor, să nu mai lucreze și să meargă acasă, spunând totodată: „Niciunul dintre voi nu mă tratează bine; toți mă hărțuiți. Nu există oameni buni pe lume!” Nu este aceasta încăpățânare? (Ba da.) Este încăpățânarea o problemă a umanității cuiva? (Da.) Sunt extrem de încăpățânați – toată lumea trebuie să le facă pe plac și, dacă lucrurile nu merg așa cum vor, devin imediat ostili, iar temperamentul lor exploziv izbucnește. Nimeni nu poate să-i provoace și toată lumea trebuie să-i îmbuneze. Deși nu mai sunt tineri, umanitatea lor rămâne imatură, ca a unui copil. Indiferent unde își fac datoria, nu respectă niciodată regulile publice. Când sunt fericiți și vor să vorbească, toată lumea trebuie să asculte, iar dacă cineva nu ascultă, îi poartă pică acelei persoane. Când le vorbești, trebuie să zâmbești; dacă nu afișezi nicio expresie și nu pari dispus să asculți, se enervează și își pierd cumpătul. În biserică, fac orice vor, oricând vor, fără să le pese cum afectează rutina vieții normale a celorlalți. Atât timp cât se simt confortabil

și sunt bine dispuși, asta este tot ce contează pentru ei, iar alții nu au voie să ridice obiecții. Dacă o persoană ridică o obiecție pentru a-și arăta dezgustul sau nefericirea, se simt provocați și nu vor trece cu vederea. Unii oameni de acest fel sunt tineri, având o umanitate imatură, dar alții au patruzeci, cincizeci sau chiar șaptezeci sau optzeci de ani și încă au acest fel de umanitate la bătrânețe, fiind deosebit de încăpățânați. Indiferent dacă mediul sau condițiile permit sau nu, ei fac orice vor. De exemplu, ajung într-un loc în care condițiile nu le permit să facă duș, dar ei insistă să facă duș, spunând: „Acasă fac duș în fiecare zi; nu pot să rezist fără." Dar acest loc nu dispune de condițiile adecvate; chiar și un duș pe săptămână este dificil. Ce ai face, atunci? O persoană cu umanitate normală știe cum să abordeze și să gestioneze această situație. Dacă vremea este umedă și înăbușitoare, este suficient să ia un lighean cu apă și să se spele pur și simplu noaptea ca să poată dormi – aceasta este o greutate care poate fi îndurată. Nu este imposibil de depășit. Totuși, oamenii de acest fel nu o pot gestiona; dacă nu fac duș, nu pot dormi, nu pot mânca și chiar simt că nu pot supraviețui, ca și cum ar îndura o umilință uriașă. Cât de încăpățânați sunt? Sunt atât de încăpățânați încât nu-și pot face datoria în mod normal, nu pot să interacționeze sau să se înțeleagă normal cu alții și nici măcar nu pot trăi ca o persoană normală. Pentru alții, oamenii de acest tip par să aibă o tulburare mintală. Dacă au o relație bună cu cineva, sunt inseparabili, de parcă ar fi o singură persoană. Dar dacă au o relație proastă cu cineva sau dacă cineva i-a jignit vreodată, pot să-și petreacă întreaga viață fără să vorbească cu acea persoană. Când o văd, își dau ochii peste cap și se întunecă imediat la față, de parcă ar înfrunta un dușman – de-a dreptul extrem. Este normală umanitatea celor de acest fel? (Nu.) Oamenii de acest fel sunt extrem de încăpățânați, iar umanitatea lor nu este normală. Ce înseamnă faptul că „nu este normală"? Înseamnă că le lipsește umanitatea

normală. Pot astfel de oameni să interacționeze și să coopereze normal cu alții? Pot trăi normal printre oameni? Își pot face bine datoria? (Nu.) Atât timp cât vor să-și atingă scopul – fie că este vorba să mănânce, să se bucure de un tratament bun sau să facă ceea ce vor – acesta trebuie îndeplinit. În caz contrar, se simt de parcă s-ar prăbuși cerul, de parcă lumea lor s-ar apropia de sfârșit. Devin perturbați și încep să bombăne, plângându-se de alții, de mediu și chiar de Dumnezeu, spunând: „Ce fel de mediu a pregătit Dumnezeu pentru mine, de mă face să sufăr atât de mult? De ce n-au întâlnit alții astfel de medii și n-au suferit așa? De ce sunt eu cel care suferă? Dumnezeu este părtinitor!” Vezi, natura lor demonică a ieșit la iveală, nu-i așa? Este conform standardului acest tip de umanitate? (Nu.) Astfel de oameni trebuie tratați. Cum ar trebui tratați oamenii de acest fel? (Ar trebui trimiși la o biserică obișnuită.) Dacă ajung în punctul în care nu-și mai pot face datoria, cauzând doar perturbări și tulburări atunci când și-o îndeplinesc, făcându-i pe toți cei care îi văd să se simtă dezgustați și enervați, iar ceilalți nu se pot înțelege cu ei, atunci ar trebui izgoniți imediat – oamenii de acest fel sunt ca niște excremente de câine urât mirositoare. Încăpățânarea include egoism, josnicie și, de asemenea, o nepolitețe irațională. Uneori include și faptul de a fi excesiv de calculat, aspru și chiar feroce și răuvoitor. Când oamenii de acest fel își fac datoria o perioadă de timp, toată lumea este profund vătămată și oricine îi vede se sperie. Dacă încerci să-i eviți și să nu-i provoci, tot vor avea ceva de spus: „De cine te ascunzi, de un hoț? Cum te-am jignit de mă eviți?” Dar dacă te apropii de ei și încerci să spui ceva, tot nu vor purta o conversație normală cu tine. Le lipsește umanitatea normală, iar cei care interacționează cu ei sunt agresați nu doar verbal, ci și integritatea lor este vătămată, sunt agresați emoțional și chiar fizic. Astfel de oameni sunt cu adevărat detestabili! Ar fi adecvat să-i clasificăm ca având o umanitate rea? (Da.) Oamenii de acest fel au o

umanitate rea și sunt încăpățânați. O persoană încăpățânată nu doar că nu reușește să-i edifice pe alții, dar îi face și să se simtă enervați și dezgustați și nu se poate înțelege cu nimeni. Spuneți-Mi, poate o persoană încăpățânată să accepte adevărul? (Nu.) Atunci ce fel de fire are în sinea ei? (Intransigență.) Intransigența ei este evidentă, dar există și altceva – ce anume? (Aversiune față de adevăr.) Așa este. Are firile corupte de a fi intransigentă și scârbită de adevăr – acestea sunt două caracteristici ale oamenilor încăpățânați. Oamenii de acest fel nu sunt doar încăpățânați, ci și egoiști și irațional de nepoliticoși. Nepolitețea lor irațională include un element de deranj irațional și arbitrar al altora. Când interacționezi cu ei, nu merge să vorbești amabil – consideră că ai motive ascunse. Dacă vorbești sever, consideră că îi hărțuiești, dar după ce încăpățânarea lor le-a făcut rău altora, tot vor spune: „N-am vrut să te rănesc. Dacă te simți rănit, îmi cer scuze.” Deși aceste cuvinte sună frumos, când persoana rănită nu-i iartă și chiar îi critică, indivizii încăpățânați se enervează și spun: „Pur și simplu nu poți trece cu vederea – nu cumva profiți de scuzele mele? Crezi că sunt ușor de intimidat pentru că mi-am cerut scuze? Și acum îmi scoți în evidență defectele! Am defecte? Ești calificat să le scoți în evidență?” Nu este acesta un caz de neacceptare a adevărului? (Ba da.) Acesta implică firea lor coruptă. Aceste trăsături ale umanității lor se manifestă de la sine și în anumite trăsături ale firilor corupte – sunt conectate. Caracteristicile firilor corupte ale oamenilor de acest fel includ intransigența, aversiunea față de adevăr și puțină ferocitate. Aceste aspecte sunt trăsăturile firilor lor corupte.

Exemplul 8: Instinctele umane

Condițiile înnăscute includ încă un aspect, și anume instinctul uman. De exemplu, după ce unii oameni încep să creadă în Dumnezeu, văd opresiunea frenetică, arestările și tratamentul crud aplicat aleșilor lui

Dumnezeu de către guvernul PCC și devin înspăimântați, agitați, temători și speriați. Uneori, chiar li se înmoaie genunchii și trebuie să meargă întruna la baie. Ce se manifestă aici? (Instinctul.) Aceasta este o reacție instinctivă. În cadrul umanității normale, când vine vorba de anumite evenimente înfricoșătoare, de situații care implică viețile oamenilor sau de chestiuni care i-ar putea pune în pericol, fie la auzul unor informații, fie când se confruntă cu realitatea, oamenii vor avea unele reacții instinctive, simțindu-se timorați și speriați. Totodată, corpul lor va prezenta în mod firesc unele reacții normale, precum agitație, spasme musculare, surditate sau orbire temporară, precum și senzația de gură uscată, slăbiciune a picioarelor, transpirație abundentă, pierderea controlului asupra vezicii urinare sau a intestinelor. Este posibil să apară aceste reacții? (Da.) Aceste reacții, fie că sunt controlate de sistemul nervos, fie că sunt cauzate de un alt motiv, sunt în orice caz răspunsuri cauzate în corp de un factor extern, iar aceste reacții sunt denumite colectiv „instinct”. Capacitatea corpului de a îndura are limitele sale; odată ce se depășesc limitele curajului unei persoane, corpul va manifesta unele reacții instinctive. Aceste reacții pot fi văzute de alții drept slăbiciuni sau ar putea să pară rizibile, jalnice sau demne de compasiune, dar sunt neîndoielnic manifestări ale instinctelor înnăscute ale unei persoane. Există și oameni care, atunci când se confruntă cu un pericol, se vor lua cu mâinile de cap și vor plânge, vor vărsa lacrimi sau chiar vor țipa din răsputeri; alții se pot ghemui într-un colț întunecat pentru a se ascunde – toate aceste răspunsuri sunt reacții instinctive. Există ceva corect sau greșit în aceste reacții instinctive – indiferent dacă oamenii plâng, râd sau le este atât de frică încât fac ceva umilitor? (Nu.) Așadar, referitor la cei care se tem când aud că guvernul îi arestează pe credincioși, putem spune că acești oameni sunt lași și lipsiți de umanitate? (Nu.) Este corectă afirmația: „Credința în Dumnezeu ar trebui să fie însoțită de încredere; nu

ar trebui să-ți fie frică!”? (Nu.) „Aceasta este slăbiciune, o manifestare a lașității și a incompetenței. Arată o lipsă de credință în Dumnezeu și arată că nu știu să se bazeze pe El. O astfel de persoană nu este un biruitor!” Putem spune asta? (Nu.) De ce nu? (Este pur și simplu o reacție fiziologică, survenită atunci când cineva se confruntă cu circumstanțe externe.) Este o reacție fiziologică normală, nu o manifestare determinată de o fire coruptă. Aceasta înseamnă că, atunci când oamenii au aceste manifestări și dezvăluiri în asemenea circumstanțe, nu se datorează influenței unei firi corupte, nici faptului că sunt dominați de vreun gând sau punct de vedere din umanitatea lor. Aceste reacții nu sunt ceva preconceput; nu este ca și cum, atunci când te confrunți cu asemenea circumstanțe, ai dintr-odată gânduri nebunești și, apoi, pe măsură ce te gândești mai mult la asta, intri în panică, ai convulsii sau chiar pierzi controlul asupra vezicii urinare sau a intestinelor. Nu acesta este motivul din spatele acestor reacții. Motivul este mai degrabă că, după ce auzi despre aceste evenimente sau știri, fără niciun gând deliberat, fără nicio filtrare sau procesare mintală, corpul tău manifestă în mod destul de natural unele reacții fiziologice instinctive. Așadar, acest tip de reacție naturală este provocat de instinctele înnăscute ale trupului. Nu include nimic corect sau greșit, nicio distincție între forță și slăbiciune și, cu siguranță, nicio diferențiere între pozitiv și negativ. Unii oameni spun: „Indiferent cum face guvernul arestări, eu nu mă tem!” Aș spune că asta te face un neghiob. Să vedem dacă te temi sau nu când te torturează marele balaur roșu – în acel moment, îți va fi imposibil să nu țipi. Ce vei crede când durerea va ajunge la intensitate maximă? „Mai bine aș muri. Dacă mor, voi fi liber, nu voi mai suferi.” Toate acestea sunt reacții instinctive ale trupului și niciuna dintre acestea nu este o problemă. Unii ar putea spune: „Nu mă tem; dacă mă lovește cineva, voi riposta, iar dacă nu pot să înving, pur și simplu o voi lua la fugă.” Dar când fugi și cineva

îndreaptă o armă spre tine, ți se vor înmuia genunchii, inima îți va deveni temătoare și nu vei mai striga „Nu mă tem”. Când viața ta va fi în joc, și tu te vei teme de moarte – aceasta e reacția ta instinctivă. Întrucât sunt reacții instinctive, indiferent ce manifestări are cineva sau ce dezvăluiri ale slăbiciunii umane are, acest lucru nu este considerat greșit, nici rușinos, iar Dumnezeu nu-l condamnă. Firește, nu ar trebui să încerci să inhibi aceste reacții, nici privitorii nu ar trebui să le ridiculizeze, deoarece toată lumea este la fel – toți sunt alcătuiți din carne și oase. Așa sunt reacțiile instinctive ale trupului alcătuit din carne și oase; tu ești așa, ei sunt așa, toată lumea este așa. Este ca atunci când o persoană întâlnește un lup; care este prima ei reacție instinctivă? „Fugi! Fugi cât poți de repede!” Și, în timp ce fuge, se uită să vadă dacă lupul o ajunge din urmă, îngrijorându-se: „Dacă mă ajunge din urmă? Dacă mă mușcă de gât – oare voi muri? Măcar dacă aveam o armă sau o bară de fier!” Se gândește doar la aceste lucruri în timp ce aleargă. Dar, indiferent la ce te gândești, prima ta reacție instinctivă este în mod sigur să scapi rapid de urmărirea lui, să alergi cât mai repede și cât mai departe posibil, să eviți să fii prins și mâncat. Toate acestea sunt reacții instinctive. Care este reacția ta instinctivă? Este de a te salva, de a-ți proteja viața și de a te asigura că viața ta nu este în pericol. Indiferent dacă aceste reacții instinctive ar putea să pară lașe, intolerabile sau rușinoase pentru un observator, ele nu sunt de fapt rușinoase, deoarece sunt manifestările normale ale oamenilor din carne și oase; sunt dezvăluiri naturale. O reacție instinctivă este pur și simplu o dezvăluire naturală și nu este nimic rușinos la ea. De exemplu, râzi la auzul unei glume. Chiar dacă ai mâncare sau apă în gură, tot râzi, deoarece este o reacție instinctivă. O reacție instinctivă este o funcție înnăscută, dată de Dumnezeu, care se va produce și se va desfășura în mod natural în condițiile potrivite. Așadar, când vine vorba de reacții instinctive, acestea sunt dezvăluiri firești. Ar putea fi dezvăluiri ale

unei slăbiciuni sau ale unui defect al umanității sau ar putea fi dezvăluiri ale unei manifestări firești a trupului tău. În orice caz, întrucât este o reacție instinctivă, nu are nimic corect sau greșit. Dacă ți-e rușine, aceasta arată că nu ai perspicacitate și că umanitatea ta este destul de superficială – vrei să lași o impresie bună asupra altora. Dacă încerci să-ți inhibi reacțiile instinctive, aceasta dovedește că ești nesăbuit și că există o problemă cu rațiunea ta. În medii și situații periculoase speciale, chiar dacă îți este atât de frică încât îți uzi pantalonii, nu ar trebui să consideri că este ceva rușinos. De fapt, aceasta este o manifestare a umanității normale. Oricine ar avea aceste manifestări în astfel de circumstanțe – nici măcar oamenii faimoși sau măreți nu fac excepție. În circumstanțe dificile, nu există supraoameni – ești doar un om de rând, nimic ieșit din comun și nimic cu care să te lauzi. Chiar dacă ai fi atât de speriat încât ți-ai uda pantalonii și alții ar afla, nu este un lucru rușinos, deoarece, în acest fel, oamenii nu te vor admira și nu te vor idolatriza și, cel puțin, vei fi în siguranță. Acest lucru ar trebui să fie clar acum, nu-i așa? Reacțiile umane instinctive sunt foarte normale și firești. De exemplu, când ai părul murdar și te mănâncă pielea capului, te scarpini instinctiv. Chiar dacă ți se umplu unghiile de mizerie după aceea și oamenii cred că ești necuviincios sau neigienic, ce poți face? Când ai părul murdar, există mizerie, pentru că ești făcut din carne și oase, din țărână, și ar trebui să recunoști acest fapt. Această situație îți spune pur și simplu că părul tău este murdar și trebuie spălat. Când te mănâncă pielea capului, este o reacție instinctivă să te scarpini. O reacție instinctivă este un răspuns firesc, normal, o manifestare normală în baza condițiilor înnăscute și a sistemului nervos pe care l-a creat Dumnezeu. Chiar dacă uneori manifestările te-ar putea face să te simți jenat, necuviincios sau lipsit de demnitate, nu ar trebui să încerci să le schimbi sau să le inhibi. Pe de o parte, acest lucru te ajută să tratezi corect instinctele

umane; pe de altă parte, este și edificator și benefic pentru modul în care te comporți. Odată ce dobândești o anumită înțelegere și conștientizare a acestui aspect, când interacționezi și ai de-a face cu alții, dacă anumite aspecte ale instinctului trupesc uman se manifestă și sunt dezvăluite în mod firesc, nu va fi nevoie să le acoperi în mod deliberat. Și dacă, uneori, chiar apare o situație stânjenitoare, nu va fi nevoie să o explici, să o deghizezi sau să o maschezi, deoarece este o dezvăluire a umanității normale și este, de asemenea, o reacție umană instinctivă – toate acestea fac parte din limitele a ceea ce poate accepta o persoană normală. De exemplu, când oamenii mănâncă fasole, corpul lor produce în mod natural gaze și, instinctiv, ei vor râgâi sau vor elimina gaze. Acesta este un lucru foarte natural. Tinerii și tinerele simt adesea că asemenea manifestări sunt rușinoase, dar, de fapt, nu este nimic rușinos în asta. Aceasta este pur și simplu o reacție instinctivă normală a corpului și nu are nicio legătură cu principiile privind modul de a ne purta sau de a acționa. Deși s-ar putea ca unii oameni să nu înțeleagă sau să fie nemulțumiți de acest lucru, cu siguranță nu se ridică la nivelul de a nu avea limite în conduita proprie, de a avea o educație proastă, de a fi indisciplinat, încăpățânat, egoist sau de a avea o umanitate groaznică sau rea – nu este nevoie să escaladăm lucrurile la acest nivel. Această problemă nu se referă la conduita personală și, cu siguranță, nu are nicio legătură cu o fire coruptă. Nu este nevoie să exagerăm. Aceste lucruri ar trebui abordate corect.

Exemplul 9: A nu-i păsa de igienă

Unii oameni, deoarece s-au născut în țări sau medii subdezvoltate sau în familii cu o situație precară, nu sunt foarte pretențioși în privința lucrurilor din viața lor. Ar putea să nu fie meticuloși în legătură cu igiena alimentară, să poarte aceleași haine mult timp fără să le spele și ar putea să

nici nu observe dacă hainele lor miros a transpirație. Ce fel de manifestare este aceasta? (Este o manifestare a obiceiurilor care țin de stilul cuiva de viață.) Este o chestiune referitoare la obiceiurile stilului de viață; este vorba de lipsa de atenție acordată igienei. Unii oameni folosesc același prosop pentru a-și spăla fața și picioarele și apoi îl folosesc pentru a se șterge de transpirație când ies să muncească în timpul zilei. Uneori, dacă văd o persoană rănită, chiar folosesc același prosop pentru a bandaja rana. Nu dau dovadă de nicio preocupare privind igiena. Ce problemă este aceasta? Are o anumită legătură cu situația familiei în care s-au născut. Unii oameni provin din familii având condiții de viață bune, în care fiecare persoană are mai multe prosoape și prosoape de baie, cu distincții clare între cele folosite pentru față și cele folosite pentru picioare. Ei fac baie și se spală pe față în fiecare zi, iar prosoapele și prosoapele de baie sunt și ele spălate zilnic, așa încât par a fi deosebit de meticuloși. Cum se formează astfel de obiceiuri? Sunt rezultatul unei anumite baze economice și al condițiilor financiare din familie, care duc la aceste obiceiuri rafinate ale stilului de viață. Acest lucru face ca o persoană să pară foarte respectabilă și atentă la igienă. La prima vedere, pare că este foarte meticuloasă, dar, în realitate, în spatele tuturor acestor lucruri se află condițiile înnăscute care au condus la această situație. Așadar, de ce nu sunt atenți unii oameni la aceste lucruri? Unii nu sunt înclinați din fire să acorde prea multă atenție unor astfel de chestiuni și, chiar dacă au mijloacele necesare, nu iau aceste lucruri prea în serios – aceasta nu este o problemă importantă. Pentru alții, acest lucru se datorează condițiilor și mediului lor familial. Într-o familie formată din șapte sau opt membri, s-ar putea ca toți să folosească același prosop pentru a-și spăla fața și picioarele, folosindu-l unul după altul. Unii oameni chiar merg la culcare fără să-și spele picioarele și dorm totuși profund. Acest lucru nu le afectează viața cotidiană sau conduita proprie. Cei care sunt meticuloși ar

putea spune: „Dar ai microbi pe picioare – sunt atât de murdare!” La care alții ar putea răspunde: „Picioarele nu sunt murdare; sunt acoperite toată ziua și nu intră în contact cu mediul exterior, așa că nu există microbi, doar puțină transpirație. Oamenii cred că transpirația picioarelor este murdară, dar, de fapt, nu este. În unele locuri, picioarele sunt folosite chiar și pentru pregătirea mâncării. Cine știe? Poate că mâncarea pe care o cumperi de la piață a fost preparată amestecând aluatul cu picioarele. Nu vezi acest lucru și o mănânci – dar tot te consideri atât de meticulos!” Indiferent dacă o persoană este pretențioasă sau nu, toate acestea sunt obiceiuri ale stilului de viață sau moduri de trai modelate de condițiile înnăscute. Nu au nicio legătură cu felul în care se poartă. Așadar, ce fel de manifestări se referă la conduita unei persoane? De exemplu, când se confruntă cu o situație periculoasă, când sunt hăituiți de marele balaur roșu, toți sunt încordați și speriați și vor avea unele reacții instinctive. Totuși, unii oameni ar putea spune: „Indiferent cât de încordați și de speriați suntem cu toții în momentul de față, trebuie să ne calmăm și să abordăm problemele situației. Ar trebui mai întâi să-i acoperim pe conducătorii și lucrătorii, precum și pe frații și surorile din alte regiuni, astfel încât să poată pleca repede.” Dar alții ar putea gândi altfel: „Să-i acoperim? Dar cu mine cum rămâne? Dacă nu pot să scap în cele din urmă? Trebuie să fug primul! Cine fuge primul nu va fi prins și nu va fi condamnat sau torturat.” Vezi, când se confruntă cu un pericol, deși toată lumea are aceeași reacție instinctivă de frică, unii acordă prioritate protejării altora și pun siguranța propriei vieți în plan secund – astfel de oameni dau dovadă de iubire și bunătate. Alții, însă, se gândesc mai întâi la ei înșiși, luând-o la fugă fără să țină cont de alții – acesta este egoism. De fapt, în sensul conștiinței umanității lor, știu oare cei din al doilea grup că ar trebui să-i protejeze mai întâi pe conducători și lucrători, precum și pe frații și surorile din alte regiuni? În ceea ce privește

raționamentul, înțeleg ei acest lucru? (Da.) Când toată lumea înțelege în mod egal acest raționament și are reacții instinctive, oamenii diferă în privința manifestărilor lor. Acest lucru reflectă diferențele de umanitate dintre indivizi. Unii sunt egoiști și josnici, având grijă doar de ei înșiși și ignorându-i pe ceilalți, în timp ce alții sunt buni la suflet, capabili să fie altruiști și grijulii față de ceilalți, acordând prioritate protejării lor și neacționând în mod egoist. Reflectă aceasta tipuri diferite de umanitate? (Da.) Deosebirea este astfel clară. Așadar, dintre aceste tipuri de oameni, cu cele două tipuri diferite de umanitate ale lor, care tip de persoană este capabilă să accepte adevărul și să se elibereze de firea sa coruptă? (Tipul de persoană cu umanitate bună este capabilă să accepte adevărul și să se elibereze cu ușurință de firea sa coruptă.) Dar oamenii egoiști? (Nu le este ușor să practice adevărul; chiar dacă-l înțeleg, nu-l pot pune în practică, așa că le este greu să se elibereze de firea lor coruptă.) Exact. Așadar, deși toți pot dezvălui o fire coruptă, dacă umanitatea lor este diferită, atunci oamenii vor fi diferiți și în ceea ce privește capacitatea de a se elibera de firea lor coruptă. Când au tipuri diferite de umanitate, oamenii răspund la aceeași situație cu atitudini și abordări diferite. Aceasta determină dacă o persoană poate accepta în cele din urmă adevărul și lucrurile pozitive, dacă poate merge pe calea urmăririi adevărului și dacă se poate elibera de firea ei coruptă. Umanitatea cuiva este esențială, nu-i așa? Când se confruntă cu un pericol, toată lumea are unele reacții instinctive – toți simt frică, panică și teroare, sunt nesiguri, se tem de moarte și vor să fugă. Într-o situație atât de critică, o persoană cu umanitate bună și binevoitoare se va gândi mai întâi să-i protejeze pe conducători și lucrători, precum și pe frații și surorile din alte regiuni – se gândește mai întâi la siguranța altora. Deși are și ea reacții instinctive – frică, panică, teroare – și posedă din fire și instinctul de autoprotecție, modul în care gestionează situația nu este de a se proteja mai

întâi pe sine, ci de a-i proteja pe alții. Așa se comportă o persoană cu umanitate binevoitoare. Și cum se poartă o persoană egoistă? S-ar putea gândi la alții, dar nu-i protejează – se protejează mai întâi pe sine. Prin urmare, cei cu umanitate bună, care pot empatiza cu alții și îi pot proteja, sunt predispuși să accepte adevărul. Conștiința și rațiunea umanității lor se aliniază la condițiile necesare pentru a accepta adevărul și a se elibera de firea lor coruptă. Cât despre tipul de indivizi egoiști, chiar dacă înțeleg adevărul, nici nu-l acceptă, nici nu-l practică. Atunci când se confruntă cu un pericol, umanitatea lor manifestă autoprotecție și egoism. Este așadar evident, judecând după această umanitate pe care o manifestă, că nu întrunesc condițiile de bază necesare pentru a accepta adevărul și a se elibera de firea lor coruptă. Aceasta înseamnă că, în situațiile în care trebuie să practice adevărul, conștiința și rațiunea lor își pierd funcția. Ei acționează împotriva conștiinței și a rațiunii lor. Nu aleg să caute adevărul și să facă lucrurile corecte pe care ar trebui să le facă, ci, în schimb, aleg să se împotrivească față de conștiința și de rațiunea lor și chiar față de dreptatea morală și de adevăr, satisfăcându-și pe deplin dorințele egoiste și nevoile intereselor lor pentru a se proteja și a-și conserva toate interesele. Prin urmare, indivizilor de acest tip nu le va fi ușor să meargă pe calea urmăririi adevărului sau pe calea mântuirii. Asta înseamnă că le este foarte greu să se elibereze de firea lor coruptă. Ca să ne exprimăm oarecum prudent, în loc să spunem că nu sunt capabili să se elibereze de firea lor coruptă, vom spune că le este foarte dificil să facă asta. Așadar, privind problema acum, depinde întru totul de condițiile înnăscute ale unei persoane dacă se poate elibera de firea ei coruptă și dacă poate dobândi mântuirea? (Nu.) De ce depinde? (De umanitatea ei.) Depinde de caracterul ei și depinde dacă rațiunea și conștiința umanității sale pot funcționa atunci când se confruntă cu diverse persoane, evenimente și lucruri. Cu alte cuvinte, depinde dacă persoana

acționează conform conștiinței și rațiunii sale atunci când se întâmplă ceva. Dacă o persoană acționează sub îndrumarea conștiinței și rațiunii sale, va alege lucruri pozitive și adevărul. În schimb, dacă acționează împotriva conștiinței și rațiunii sale, atunci, indiferent cât de mult adevăr înțelege sau dacă are un calibru mare sau mic, se va împotrivi față de dreptatea morală, față de adevărurile-principii și chiar își va pierde umanitatea. Ce clarifică acest lucru? Este umanitatea esențială? (Da.) Dacă o persoană, indiferent de situație, acționează împotriva conștiinței și rațiunii sale și împotriva dreptății morale ori de câte ori sunt implicate interesele sale, aceasta își va pierde umanitatea. Va face orice pentru a-și asigura și proteja interesele proprii. Așadar, când se confruntă cu o situație, nu va alege să acționeze conform conștiinței și rațiunii sale. În schimb, li se va împotrivi de dragul propriilor interese, sacrificându-și integritatea și demnitatea pentru a-și atinge scopurile. Privind din această perspectivă, indiferent cât de bine se comportă de obicei, acest tip de persoană își urmărește doar propriile interese – firea sa coruptă este foarte greu de alungat. Aceasta nu acceptă adevărul – cu cât momentul este mai important și cu cât se confruntă mai mult cu realitatea, cu atât mai mult alege să se opună conștiinței și rațiunii sale și adevărului; și cu cât momentul este mai important, cu atât mai mult își dezvăluie firea coruptă de aversiune față de adevăr și umanitatea ei egoistă și josnică. Prin urmare, acestui tip de persoană îi este foarte greu să se elibereze de firea ei coruptă. Este clar până acum că umanitatea unei persoane este o condiție fundamentală pentru ca aceasta să se elibereze de o fire coruptă? Tipul de umanitate al unei persoane determină dacă aceasta poate, în cele din urmă, să se elibereze de firea ei coruptă, dacă poate, în cele din urmă, să meargă pe calea urmăririi adevărului și dacă poate, în cele din urmă, să dobândească mântuirea.

Exemplul 10: A fi taciturn din fire

Unii oameni sunt taciturni din fire, având o personalitate blândă și tolerantă. Rareori fac caz de lucruri sau se ceartă cu alții și nu sunt nici exagerat de gălăgioși. Nu au o exprimare ostentativă, iar vocile lor sunt blajine. La exterior, par deosebit de blânzi și fac lucrurile într-o manieră metodică și fără grabă. Există chiar și unii oameni sfioși, cărora nu le place să vorbească prea mult cu alții și care nu sunt dispuși să interacționeze prea mult cu semenii. Oriunde merg, practic, nu-și fac simțită prezența. La ce fel de problemă se referă aceste manifestări? (Este o problemă legată de personalitatea lor.) Aceasta este o problemă în legătură cu personalitatea lor înnăscută. Acești oameni au acest tip de personalitate la exterior și, la interior, gândurile lor sunt și ele foarte simple. Sunt relativ amabili cu alții, interacționează cu ei relativ corect, nu profită de ceilalți și, atunci când primesc favoruri sau ajutor de la alții, îi răsplătesc și, de asemenea, își amintesc de bunătatea altora în inimile lor. La exterior, acești oameni par să aibă o umanitate bună: sunt inofensivi atât față de oameni, cât și de animale; sunt toleranți, sensibili față de alții și nu se agită alături de alții din cauza lucrurilor; nu se implică în dispute, nici nu-i bârfesc pe alții; nu-i judecă pe oameni pe la spatele lor și niciodată nu atacă sau nu le fac rău altora în mod proactiv; când cineva se află în dificultate, atât timp cât pot ajuta, nu vor refuza niciodată și nu vor cere nimic în schimb. Majoritatea oamenilor ar spune că acești indivizi sunt destul de agreabili. Așadar, par acești oameni să aibă o umanitate bună la exterior? (Da.) Dar, cu o ocazie, casa lui Dumnezeu îi întreabă cum merg lucrurile: „Cum este lucrarea conducătorilor voștri de biserică? Ce părere au frații și surorile despre ei? A avut lucrarea de evanghelizare vreun rezultat în această perioadă? A perturbat sau a tulburat cineva lucrarea bisericii?” Ei chibzuiesc la întrebare: „De ce mă întreabă pe mine despre asta? La ce se referă? Insinuează că ar trebui să spun că acei conducători nu se descurcă bine?

Caută să-i demită pe conducătorii noștri? Încearcă să mă tragă de limbă și să obțină confirmarea de la mine. Ei bine, nu voi spune nimic. Dacă vor fi demiși într-o zi și vor afla că le-am raportat problemele, oare conducătorii nu-mi vor purta pică?" Prin urmare, răspund: „Conducătorii au făcut o treabă destul de bună în ultima vreme; n-am observat nicio problemă." Doar atât spun. Când sunt întrebați din nou: „Chiar nu ai observat nicio problemă?", ei răspund: „Ce-ar fi să o întrebi pe sora cutare? Ea interacționează frecvent cu conducătorii. Comunică destul de des și îi cunoaște bine. Eu nu-i cunosc atât de bine." Dar, de fapt, se gândesc: „Chiar dacă știu, nu pot să spun nimic. Dacă îmi spun părerea și conducătorii sunt demiși mai târziu, nu-mi vor purta pică? Chiar dacă nu sunt demiși, dacă află că am spus ceva rău despre ei, nu-mi vor face viața dificilă? M-ar putea chinui? M-ar lăsa fără datoria mea? Nu pot spune nimic!" Ce fel de manifestare este aceasta? (Este o manifestare a înșelătoriei.) Și de ce tip de problemă este legată? De o fire coruptă. Oamenii de acest tip par la exterior să aibă o personalitate bună din fire și o umanitate bună, dar oricând vine vorba să-i evalueze pe alții sau să raporteze probleme, susțin că nu știu, spunând că sunt credincioși de puțin timp și nu înțeleg adevărul, că sunt prea nesăbuiți ca să-și dea seama de lucruri. Indiferent ale cui sunt problemele pe care le observă, nu le raportează niciodată și nu-și spun părerea despre ele. Când cineva îi judecă pe conducători pe la spatele lor sau își face datoria în mod superficial, se prefac că nu observă sau că nu știu despre asta și nu raportează niciodată nimic. Când conducătorii întreabă: „Ai petrecut mult timp cu persoana cutare; cum își îndeplinește de obicei datoria? Este capabilă să îndure greutăți și să plătească un preț?", ei răspund: „Ei bine, văd că se trezește destul de devreme dimineața și se culcă destul de târziu seara." De fapt, au observat de mult că această persoană urmărește deseori videoclipuri din lumea non-credincioasă și nu

plătește un preț în îndeplinirea datoriei sale, dar nu spun adevărul; păstrează mereu o armonie superficială cu toată lumea. La exterior, personalitatea lor înnăscută pare în regulă, iar umanitatea lor pare și ea bună, dar ce se ascunde dincolo de această aparență de umanitate bună? Sunt oameni care caută să facă pe plac altora, care nu jignesc pe nimeni, nu fac niciodată rău nimănui, nu profită niciodată de alții și nu-și fac niciodată dușmani. Care este principiul după care se poartă? (Să nu jignească pe nimeni.) Nu jignesc pe nimeni, nu fac rău nimănui și caută doar să se protejeze pe ei înșiși. Înseamnă că sunt niște oameni alunecoși? (Da.) Chiar și atunci când cineva are o părtășie sinceră cu ei, spunând: „Am petrecut cel mai mult timp împreună îndeplinindu-ne îndatoririle. Te rog să-mi semnalezi orice problemă vezi la mine. Promit să o accept și să o schimb. Te rog să ai părtășie cu mine și despre principiile de practică în această privință" – chiar și atunci când cealaltă persoană este atât de sinceră, ei tot nu spun adevărul. În schimb, spun fără sinceritate: „Ești mult mai bun decât mine. De fapt, niciunul dintre voi nu-și dă seama, dar sunt foarte slab. Devin negativ și sunt și răzvrătit." Indiferent cât de sincer le cer alții, tot nu spun nimic. Refuză categoric să jignească pe cineva și nu vor face niciodată vreo afirmație sinceră. Nu vor spune adevărul nimănui, păstrând totul ascuns în inimile lor. De aici, se poate vedea că problema nu este lipsa gândurilor, deoarece nu sunt roboți și nu trăiesc într-un vid. Au opinii despre diferiți oameni și diferite chestiuni, dar nu le exprimă niciodată, nu le împărtășesc și nu le transmit nimănui. Pur și simplu păstrează totul pentru ei, în parte pentru că nu vor ca alții să le vadă adevărata față și, în parte, pentru că nu vor să jignească pe nimeni. Așadar, care este principiul după care se poartă? Nu cumva nu au principii? (Așa este.) Nu au principii. Nu caută niciodată adevărul și nu susțin principiile. Se concentrează doar pe apărarea și protejarea propriei persoane. Atât timp cât nu sunt răniți, nu le pasă de

cerințele lui Dumnezeu. Nu au principii sau limite în modul în care se comportă și nu jignesc pe nimeni – sunt pur și simplu oameni care caută să facă pe plac altora. Prin urmare, în ochii celorlalți, sunt considerați și oameni buni, deoarece aceia care interacționează cu ei primesc adesea ajutorul lor și, ori de câte ori alții le cer ceva, nu refuză niciodată, făcându-i pe ceilalți să creadă că sunt oameni buni. Cu toate acestea, dacă examinezi cu atenție principiile după care se poartă, vei descoperi că nu au principii de conduită. Când vine vorba de chestiuni legate de firile corupte, vor căuta ei adevărul pentru a le rezolva? Vor practica în conformitate cu adevărurile-principii? (Nu.) Răspunsul este categoric „nu”. Acești oameni se agață de propria înțelegere subiectivă, crezând că au o umanitate bună și inimi blânde. Ei cred că nu nutresc niciodată intenții rele față de alții sau, cel puțin, că nu le-ar face rău în mod activ altora sau nu le-ar prejudicia interesele. De fiecare dată când alții au vreo cerere sau nevoie, ei răspund întotdeauna. În felul în care înțeleg lucrurile, consideră că sunt oameni buni deoarece nu jignesc pe nimeni și nu fac rău nimănui. Prin faptul că nu-și fac dușmani, cred că nu vor intra în nicio situație periculoasă și nimeni nu-i va considera drept dușmani. În acest fel, nu vor fi răniți și vor rămâne în siguranță. Care este scopul oamenilor de acest fel în modul în care se poartă? Singurul lor scop este să se protejeze pe sine; pentru ei, este suficient să trăiască în ceea ce consideră drept cel mai confortabil și mai sigur refugiu și zonă de confort. Nu au nicio intenție de a schimba principiile și limitele în modul în care se comportă sau direcția conduitei lor și, cu siguranță, nu au nicio intenție de a se elibera de firile lor corupte. Aceștia sunt oameni care caută să facă pe plac altora și să evite necazurile. Indiferent cum au alții părtășie despre adevărurile-principii sau despre limitele și principiile conduitei personale, ei nu vor schimba modul în care se poartă. Așadar, au acești oameni o umanitate bună? (Nu.) Pot aceștia să

accepte adevărul sau să susțină principiile? (Nu.) De ce nu pot să susțină adevărurile-principii? Pentru că, în mintea lor, standardul lor de conduită este să fie oameni care caută să facă pe plac altora. Când vine vorba de orice chestiune care necesită o opinie sau adoptarea unei poziții, ei rămân tăcuți, păstrează o atitudine indiferentă și adoptă o abordare de neimplicare, rămânând nepăsători și rezervați ca și cum n-ar fi treaba lor. Drept urmare, nu au limite în modul în care se poartă și acționează; sunt asemenea unui țipar alunecos. Nu le pasă de oamenii și evenimentele din jurul lor. Oricât de semnificative ar fi problemele din orice mediu sau ale oricărei persoane, nu au niciun interes să le pese, să se intereseze sau să afle despre ele. Consideră că, atât timp cât nu îi implică, nu este nevoie să fie îngrijorați. Există o zicală în acest sens, cum era? „Să nu căutați meritul, ci să evitați vina.” Și acesta este un principiu după care se poartă oamenii care caută să facă pe plac altora. Care sunt caracteristicile firilor corupte ale unor astfel de oameni? Înșelătorie, ticăloșie, intransigență, refuzul de a accepta adevărul – au aproape toate caracteristicile firilor corupte. La prima vedere, ar putea să nu facă rău și rareori comit fărădelegi, dar dacă observi principiile și modurile în care se comportă, cea mai remarcabilă caracteristică este faptul că nu susțin niciodată adevărurile-principii și nu au limite în modul în care se poartă. Chiar și atunci când cineva îi insultă sau le lezează demnitatea, pot să rabde și să o ia în râs, fără să-și dezvăluie sau să-și manifeste vreodată gândurile lăuntrice. La exterior, par foarte toleranți, cu o umanitate blândă și nu arată nicio intenție de a ataca sau de a căuta răzbunare. Totuși, nu se pune problema că nu au gânduri – țin minte ce ai făcut și, la momentul potrivit, vor ieși la iveală, se vor proteja și se vor apăra, replicând cu un anumit contraatac pe care s-ar putea nici măcar să nu-l observi. Nu susțin adevărurile-principii; principiile și limitele în modul în care se poartă sunt doar pentru a-și apăra interesele, siguranța și reputația

proprii. În cazul unor astfel de oameni, este corect să-i descriem drept ticăloși, intransigenți, înșelători și scârbiți de adevăr. Unii oameni ar putea spune: „Nu au prejudiciat interesele altora și nu au făcut nimic rău, deci cum poți spune că au aceste firi corupte? Pe ce se bazează această afirmație?” Se bazează pe gândurile, punctele de vedere și atitudinile lor când vine vorba de modul în care privesc oamenii și lucrurile și de modul în care se poartă și acționează. Ați observat acest lucru? (Acum îl vedem.) De ce n-ai putut să-l vezi înainte? Care aspect al lor te-a indus în eroare? (Am crezut că erau destul de agreabili în exprimarea și acțiunile lor, precum și în modul în care interacționau și cooperau cu alții și că n-au făcut rău nimănui, prin urmare am presupus că aveau o umanitate bună. Am fost induși în eroare de aparența lor.) Faptul că un individ are o personalitate blândă la exterior și că nu atacă niciodată oamenii și nu rănește animalele nu înseamnă că are o umanitate bună. Ce fel de dezvăluiri ale umanității reprezintă o umanitate cu adevărat bună? (În primul rând, să nu facă rău altora sau să nu profite de ei. În plus, când apare un pericol, primul gând al cuiva este să-i protejeze pe conducători și pe lucrători, precum și pe frații și surorile care urmăresc adevărul, fără să țină cont de siguranța proprie și fiind capabil să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc în fiecare situație. Toate acestea sunt manifestări ale unei umanități bune.) Să fie bun la suflet, iubitor, răbdător și tolerant, respectuos cu ceilalți, dispus să țină seama de alții, să nu profite de oameni, să fie relativ integru, precum și smerit, discret și neautoritar: să aibă aceste calități ale umanității, alături de capacitatea de a susține adevărurile-principii și de a proteja interesele casei lui Dumnezeu – aceasta este o umanitate bună. Dacă un individ are la exterior calități ale umanității precum toleranță, răbdare, bunătate, faptul că nu profită de alții, sensibilitate față de alții și grijă pentru ceilalți, dar, când vine vorba de interesele casei lui Dumnezeu, le cedează cu ușurință și chiar

le vinde în mod activ, are o umanitate bună? (Nu.) Acest lucru înseamnă că umanitatea lui nu este bună. Cum se măsoară o umanitate bună? Care este cerința minimă? (Cel puțin, să fie capabil să protejeze interesele casei lui Dumnezeu.) Să fie capabil să protejeze interesele casei lui Dumnezeu; și apoi, pe această fundație, să fie capabil să coopereze armonios cu ceilalți, să fie bun la suflet și tolerant, să nu profite de alții și să poată fi răbdător și să înțeleagă slăbiciunile altora, să fie sensibil față de ceilalți, să poată fi iubitor, să fie capabil să-i ajute și să-i sprijine pe alții și să aibă grijă de cei slabi și așa mai departe – toate acestea sunt caracteristici ale unei umanități bune. Pe de altă parte, egoismul, josnicia, lăcomia, a fi aspru și exagerat de calculat cu alții, a-i plăcea să bârfească și să-i oprime pe oameni, a fi încăpățânat, ostentativ, deosebit de superficial, ticălos, desfrânat, neobrăzat și fără simțul rușinii – ce fel de manifestări sunt acestea? (Sunt manifestări ale unei umanități rele.) Poate cineva cu aceste manifestări să protejeze totuși interesele casei lui Dumnezeu? (Nu.) A avea manifestările unei umanități bune, alături de capacitatea de a proteja interesele casei lui Dumnezeu – aceasta este o umanitate cu adevărat bună.

Exemplul 11: A părea amabil, dar a risipi ofrandele

Unii oameni par foarte amabili la exterior; sunt capabili să fie răbdători și toleranți cu alții și au toate caracteristicile unei umanități bune. Dar când vine vorba de lucrarea bisericii, de ofrandele pentru Dumnezeu sau de interesele casei Sale, sunt capabili să le vândă pe toate. Ați spune că oamenii de acest fel au o umanitate bună? (Nu.) De exemplu, când cumpără lucruri pentru frați și surori, unii oameni aleg articole de bună calitate, ieftine și practice. Dar când vine vorba de cheltuirea ofrandelor pentru a cumpăra lucruri, optează pentru produse scumpe. Chiar dacă este vorba doar de un tractor, vor dori chiar să cumpere unul cu navigație. Indiferent ce

cumpără, aleg mereu opțiunile cele mai bune, cele mai scumpe și de înaltă tehnologie, refuzând să ia în considerare ceva mai ieftin. De obicei, par să se înțeleagă normal cu alții; nu profită de oameni, sunt destul de toleranți și îi tratează bine pe alții în toate modurile. Dar când vine vorba de cheltuirea ofrandelor, latura lor nemiloasă iese la iveală și ei își arată fața sinistră. Pot fi considerați ca având o umanitate bună? (Nu.) Este umanitatea lor bună cu adevărat autentică? Este doar o prefăcătorie exterioară și fățărnicie, totul este o fațadă. Când vine vorba într-adevăr de chestiuni care implică interesele casei lui Dumnezeu, în special de cheltuirea ofrandelor, lăcomia lor iese la iveală, iar fața lor sinistră, chipul diavolesc și purtarea lor feroce sunt dezvăluite. Este aceasta o umanitate bună? (Nu.) De exemplu, cineva solicită drepturile de autor pentru „Cuvântul Se arată în trup", spunând: „Dacă facem solicitarea în numele bisericii ca organizație, vom economisi mulți bani. Dar dacă facem solicitarea în numele lui Hristos întrupat, ne va costa mult mai mult. Ar trebui să economisim bani; ofrandele nu trebuie cheltuite cu neglijență!" Este corectă această afirmație? Are principii în gestionarea unei chestiuni atât de importante? De către cine anume au fost exprimate aceste cuvinte: de Dumnezeu sau de biserică? (Au fost exprimate de Dumnezeu.) Așadar, cui ar trebui să aparțină drepturile de autor? Este mai adecvat să-I aparțină lui Dumnezeu sau să aparțină bisericii? (Este mai adecvat să-I aparțină lui Dumnezeu.) Aceasta este o chestiune esențială. Care sunt consecințele axării pe economisirea banilor într-o astfel de chestiune esențială? Ce probleme ar putea să apară? Consecințele ar putea fi de neimaginat! Dacă nu ții cont de interesele casei lui Dumnezeu și te gândești doar să economisești bani, ce fel de persoană ești în consecință? Au astfel de oameni conștiință sau umanitate? (Nu au umanitate.) Indiferent cât de amabili sau toleranți ar părea astfel de oameni la exterior, oare au într-adevăr umanitate? (Nu.) În biserică, toate cheltuielile pentru mâncare,

băutură și nevoile zilnice sunt acoperite în totalitate din ofrandele lui Dumnezeu. Am fost vreodată meschin cu voi în legătură cu aceste cheltuieli? Singura cerință este să evitați risipa, dar v-am scrutat vreodată cheltuielile normale? (Nu.) În toate aspectele, am fost atent față de voi și nu v-am scrutat niciodată cheltuielile, însă voi vă întoarceți împotriva Mea și faceți rabat când vine vorba de Mine. Nu este aceasta o lipsă de umanitate? (Ba da, este.) Indiferent cât de amabili sau toleranți față de oameni par să fie cei fără umanitate, este doar o fațadă. Când într-adevăr vin momentele în care ar trebui să intervină conștiința și rațiunea, aceștia sunt dezvăluiți drept complet lipsiți de umanitate. Măcar sunt oameni? (Nu.) Nu pot fi numiți oameni. Când fac cumpărături, și Eu cumpăr cu atenție și cumpătare, având în vedere reducerile la articole și modalitățile adecvate de a le cumpăra, iar dacă un articol este practic, potrivit și la un preț rezonabil, îl cumpăr. Dar nu cumpăr cu nechibzuință, nu dau bani pe cumpărături care nu merită. Totuși, există unele cheltuieli care nu pot fi evitate și trebuie făcute, iar în acele cazuri, cheltuiesc conform principiilor. De asemenea, încerc să fiu cumpătat cu mâncarea, hainele și nevoile Mele zilnice. Nu se pune problema să cumpăr orice vreau; trebuie să Mă gândesc cu atenție la ce cumpăr. Vezi, Mă îmbrac simplu, adecvat și prezentabil. Cheltuielile Mele respectă principiile: cumpăr ce este necesar și practic și nu cumpăr ce nu este așa. Nu risipi și nu irosi banii; nu cheltui bani care n-ar trebui cheltuiți; economisește unde ar trebui și evită cheltuielile inutile – acestea sunt principiile. Cu toate acestea, când văd o ocazie de a cheltui ofrandele lui Dumnezeu, unii oameni fără umanitate fac ochii mari. Atât timp cât este vorba de cheltuieli pentru hrana, îmbrăcămintea, cazarea sau transportul semenilor, se grăbesc să acționeze. Mai ales când vine vorba să cumpere haine pentru alții sau să împartă cheltuielile de trai, devin exagerat de entuziaști și foarte generoși. În inimile lor, se gândesc: „Ei bine, nu banii

mei sunt cheltuiți. Sunt cheltuiți banii lui Dumnezeu și asta îmi sporește reputația, așa că de ce nu?" Prin urmare, profită de ocazie pentru a cheltui necumpătat. Nutresc intenții rele în inimile lor, nedorind altceva decât să facă rău casei lui Dumnezeu! Dar dacă ar fi banii lor, ar calcula totul, refuzând să dea chiar și un ban mai mult decât este necesar. Indiferent cât de amabili par de obicei, astfel de oameni nu au o umanitate bună. În opinia Mea, atitudinea lor față de ofrandele lui Dumnezeu este foarte grăitoare. Faptul că pot risipi ofrandele și nu au deloc o inimă cu frică de Dumnezeu arată, cel puțin, că nu sunt amabili, că sunt josnici și au o umanitate rea. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)

Există multe manifestări legate de condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte ale cuiva. Am parcurs o parte dintre ele astăzi; probabil există și alte manifestări, pe care le putem discuta în părtășiile viitoare. Să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. La revedere!

23 septembrie 2023

Cum să urmărești adevărul (5)

Oare unii oameni au auzit recent zvonuri negative? (Da.) Care a fost reacția voastră la auzul acestor zvonuri? V-ați speriat? Ați fost curioși? Vreți să știți la ce se referă aceste zvonuri? (Nu vrem să știm, deoarece știm deja că marele balaur roșu inventează adesea zvonuri nefondate. Indiferent ce spune, este fals. Prin urmare, nu suntem interesați de detaliile acestor zvonuri și nu vrem să încercăm să descifrăm cuvintele diavolești pe care le spune.) Marele balaur roșu inventează tot felul de zvonuri pentru a-i induce în eroare și a-i corupe pe oameni, iar mulți dintre ei, după ce aud zvonurile, sunt induși în eroare. Unii se sperie și nu îndrăznesc să accepte adevărata cale; alții care au acceptat-o sunt la rândul lor cuprinși de îndoieli și nu mai vor să creadă în Dumnezeu. Înainte de a auzi zvonurile marelui balaur roșu, acești oameni păreau să aibă credință în Dumnezeu, neavând nicio îndoială, și erau dispuși să-L urmeze pe Dumnezeu și să-și facă datoria, dar, după ce au auzit zvonurile, i-au cuprins imediat îndoielile și nu mai au dorința de a-L urma pe Dumnezeu și de a-și face datoria. În special, unii dintre cei arestați de marele balaur roșu, sub constrângerea torturii sale pline de cruzime, cedează și tăgăduiesc numele lui Dumnezeu, iar unii dintre acei oameni semnează „Cele trei declarații” și sunt chiar forțați să-L insulte verbal pe Dumnezeu. Există destul de mulți astfel de oameni. Ați auzit cu toții o mulțime de zvonuri și propagandă negativă și ați văzut, de asemenea, că marele balaur roșu îi spală pe creier pe credincioșii în Dumnezeu după ce îi arestează – într-adevăr, destul de mulți oameni au fost induși în eroare. Mai mult, îi folosește pe cei care Îl trădează pe Dumnezeu pentru a-i presta servicii, punându-i să monitorizeze biserica și să-i urmărească și să-i spioneze pe credincioșii în Dumnezeu. Pentru eradicarea credinței religioase și eliminarea bisericii lui Dumnezeu, marele balaur roșu tratează

oprimarea și arestarea aleșilor Săi ca pe o lucrare națională importantă, ca pe o misiune politică și o desfășoară cu mare minuțiozitate și efort. Acest lucru îi face pe mulți credincioși în Dumnezeu să se teamă, așa că nu îndrăznesc să creadă în Dumnezeu și nu îndrăznesc să-și facă datoria. Mai ales după ce aud zvonurile născocite de marele balaur roșu, mulți oameni sunt induși în eroare. Cât despre aceste zvonuri, casa lui Dumnezeu le-a rezumat și le-a discernut cu mult timp în urmă, așa că nu este nevoie să le discutăm aici. Dacă te confrunți într-adevăr cu arestarea, iar marele balaur roșu folosește aceste zvonuri pentru a încerca să te spele pe creier, pentru a te obliga să adopți o poziție și să semnezi „Cele trei declarații", ce ar trebui să faci? Acum știți că toate zvonurile inventate de marele balaur roșu sunt false, înșelătoare și amăgitoare. Deși atitudinea voastră este de a nu le asculta, de a nu le privi și a nu le crede, dacă aceste zvonuri ar fi puse în fața ta, făcându-te să le auzi, să le vezi și chiar să crezi că sunt bazate pe fapte, oare te-ar influența? Ce ai crede în sinea ta? Ai vrea să afli adevărul despre acele fapte? Ai vrea să le verifici? Cât despre faptul că marele balaur roșu inventează zvonuri pentru a-i induce în eroare și a-i intimida pe oameni sau se folosește de zvonuri și ateism pentru a-i spăla pe creier și a întreprinde o lucrare ideologică, trebuie oare să avem părtășie despre adevăr pentru a-i inocula pe oameni? Este acesta un aspect necesar al lucrării? Unii oameni spun: „Marele balaur roșu inventează zvonuri despre noi de atâția ani, în special despre Hristos, despre omul folosit de Duhul Sfânt, precum și despre biserică și lucrarea bisericii. Nu le-am clarificat niciodată, nu ne-am oferit niciodată să ne clarificăm atitudinea sau punctul de vedere, nu ne-am apărat niciodată – este oare adecvat?" De când au început să creadă în Dumnezeu și până acum, unii oameni nu au reușit niciodată să discearnă în mod clar diversele zvonuri ale marelui balaur roșu și ale lumii religioase. În inimile lor, au avut mereu un semn de întrebare în privința acestor lucruri.

Acest semn de întrebare nu echivalează cu o neîncredere completă, nici cu o încredere completă; în schimb, înseamnă că aceștia adoptă o poziție de mijloc când privesc aceste chestiuni, crezând că toate acestea ar putea fi zvonuri inventate de marele balaur roșu sau ar putea fi adevărate. Oare acest „ar putea fi” reflectă o perspectivă de căutare a adevărului? (Nu.) Este o perspectivă de a considera că zvonurile trebuie verificate și confirmate sau o perspectivă de așteptare și observare, așteptând ca oamenii informați să dezvăluie niște circumstanțe reale. Spuneți-Mi, ce consecințe credeți că vor urma din faptul că oamenii adoptă oricare dintre aceste două perspective? Sunt astfel de oameni în pericol? Care dintre aceste două perspective le poate da oamenilor posibilitatea de a rămâne fermi? (Niciuna dintre aceste două perspective nu le poate da posibilitatea de a rămâne fermi. Faptul că oamenii au acest gând – „ar putea fi” – arată că încă nu sunt siguri de adevărata cale și încă au elemente de scepticism în sinea lor. În acest caz, zvonurile devin o mare ispită pentru ei. Dacă nu pot fi siguri de adevărata cale, nu pot crede în adevăr și nu pot să-și dea seama de esența marelui balaur roșu, oamenii sunt, de fapt, în mare pericol.) Acești oameni, până în ziua de azi, încă nu sunt siguri de adevărata cale. Care este esența lor? (În esență, sunt neîncrezători.) Sunt neîncrezători. Există mulți oameni care adoptă una dintre aceste două perspective? Cu siguranță, există destul de mulți. Când acești oameni aud zvonuri, inimile le sunt cuprinse de îndoieli cu privire la Dumnezeu și vor să le dea de capăt, să-și dea seama dacă zvonurile sunt adevărate sau false. Cu toate acestea, întrucât nu știu cum să caute adevărul pentru a rezolva această chestiune, în cele din urmă, pur și simplu o lasă nerezolvată. De fapt, această problemă încă există în inimile lor și nu este rezolvată. Voi căutați adevărul când auziți aceste zvonuri? Căutați adevărul pentru a diseca și a discerne zvonurile sau examinați zvonurile unul câte unul pentru a distinge dacă sunt corecte sau incorecte și

a vedea dacă sunt, de fapt, adevărate sau false? După ce auziți zvonurile, credeți în inima voastră doar că sunt neadevărate, că marele balaur roșu pur și simplu inventează zvonuri și desfășoară o campanie de denigrare, dar nu le respingeți pe baza adevărului și a faptelor și, în realitate, încă aveți unele îndoieli în inimă și doar folosiți aceste afirmații doctrinare pentru a vă îndepărta îndoielile. Vă poate ajuta o astfel de gândire să rămâneți fermi? Este aceasta o căutare a adevărului? Arată oare că înțelegeți și ați dobândit adevărul? A fost rezolvată problema de la rădăcină? (Nu.) Așadar, doriți să folosiți adevărul pentru a rezolva această problemă, astfel încât să puteți discerne aceste zvonuri, să nu fiți induși în eroare, să nu aveți absolut nicio întrebare în inima voastră și să eliminați complet îndoielile, suspiciunile și reticența față de Mine? Unii oameni cred: „De când am început să credem în Dumnezeu și până acum, am ascultat predicile Tale, am acceptat udarea și păstorirea Ta, am câștigat unele lucruri și am făcut unele progrese. Dar nu am trăit de fapt cu Tine și nu am avut un contact real cu Tine ca persoană. Așadar, suntem complet neștiutori și neinformați despre ce fel de persoană ești, cum sunt personalitatea și caracterul Tău și ce fel de viață duci.” Adică, atunci când vine vorba de diversele manifestări și dezvăluiri ale umanității acestui trup, precum și de viața Mea, de atitudinea și de manifestările Mele specifice în tratarea oamenilor și chestiunilor, oamenii au pus întotdeauna aceste lucruri sub semnul întrebării și s-au îndoit de ele. Într-o privință, aceste îndoieli provin din faptul că oamenii înșiși nu sunt 100% siguri de întruparea lui Dumnezeu, iar într-o altă privință, provin din faptul că oamenii sunt influențați de zvonurile lumii religioase sau ale marelui balaur roșu, deoarece înțeleg adevărul într-un mod prea superficial. Astfel, aveți multe speculații despre Mine. Desigur, conținutul acestor speculații sigur nu este pozitiv sau adecvat; cu siguranță conține unele elemente întunecate și negative. Faptul că aveți aceste speculații este un

lucru bun sau rău pentru voi? Este o piedică, o robie sau un impuls? Ce credeți? (Dacă oamenii au aceste speculații negative în inimile lor, nu este un lucru bun, ci o piedică. Îi va determina să fie reticenți față de Dumnezeu; nu va face nimic pentru a le ajuta credința în Dumnezeu.) Ce impact au aceste lucruri negative asupra voastră? Ce consecințe vor avea? În anumite medii, sunt aceste lucruri periculoase pentru tine? (Da.) Din moment ce aceste lucruri sunt o piedică și nu sunt un lucru bun pentru tine, ar trebui să folosești adevărul pentru a le rezolva? Sau ar trebui să le dai deoparte, să le ignori și să nu te gândești la ele, așteptând până când apare într-adevăr o problemă pentru a le aborda? Care este atitudinea voastră? (Când am auzit zvonuri, le-am dat deoparte și le-am ignorat. Dar adineaori, prin părtășia lui Dumnezeu, mi-am dat seama că aceste probleme trebuie rezolvate folosind adevărul atunci când apar. Altfel, nu putem renunța la această piedică din inimă și, în anumite situații, pot duce la consecințe rele, chiar la scepticism față de Dumnezeu și la tăgăduirea Lui, ceea ce este foarte periculos.) Deși spui cu voce tare că acestea sunt zvonuri, dacă nu le discerni niciodată cu adevărat sau nu ai atitudinea corectă față de ele și porți mereu aceste lucruri negative în inima ta, vei fi adesea constrâns de ele. Aceste zvonuri vor fi o bombă cu ceas pentru tine, gata să explodeze în orice moment și în orice loc. Consecințele acestui lucru vor fi, fără îndoială, de neimaginat și vei fi făcut bucăți. Nu cumva cei care semnează „Cele trei declarații” au detonat bomba și s-au făcut singuri bucăți? După ce semnează „Cele trei declarații”, marele balaur roșu tot nu-i lasă în pace. Le cere să declare verbal câteva lucruri care Îl insultă pe Dumnezeu și doar atunci problema poate fi considerată rezolvată. Deși în inimile lor nu vor asta, simt că nu au de ales și capitulează în fața Satanei pentru a evita închisoarea. După ce Îl insultă verbal pe Dumnezeu, simt că speranța lor de a primi binecuvântări s-a năruit, că sunt complet distruși. Nu mai au nevoie să se gândească dacă

acele zvonuri sunt adevărate sau false, iar grijile, preocupările, timiditatea și temerile pe care le-au purtat de-a lungul multor ani de credință în Dumnezeu dispar complet. Totodată, speranța lor de mântuire este și ea spulberată. Spune-Mi, chiar dacă oamenii sunt sceptici față de Dumnezeu întrupat sau față de acest curent, ar trebui să-L insulte pe Dumnezeu? (Nu.) Când marele balaur roșu îți spune să-L insulți pe Dumnezeu, de ce asculți de el? Indiferent despre cine este vorba, chiar dacă cineva tăgăduiește adevărata cale, tăgăduiește acest curent, tot nu ar trebui să-L insulte pe Dumnezeu. Ce fel de oameni sunt cei care Îl insultă pe Dumnezeu? (Oamenii care îl pot insulta pe Dumnezeu sunt cei care au o umanitate rea și, de asemenea, cei care urăsc în mod deosebit adevărul și se supun influenței Satanei.) Spune-Mi, dacă oamenii ar crede cu adevărat în inimile lor că Dumnezeu există, că Dumnezeu este Creatorul, că omenirea a fost creată de Dumnezeu, că viața omenească este dăruită de El și că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile, L-ar insulta ei pe Dumnezeu? (Nu.) Nu ar face-o niciodată. Indiferent de circumstanțe, nu L-ar insulta pe Dumnezeu. Chiar dacă sunt sceptici față de numele Dumnezeu Atotputernic sau față de acest curent care este lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, nu L-ar insulta absolut niciodată pe Dumnezeu. Așadar, genul de persoană care Îl poate insulta pe Dumnezeu nu doar că tăgăduiește acest curent și Îl tăgăduiește pe Dumnezeu Atotputernic întrupat, ci tăgăduiește și lucrarea lui Dumnezeu și adevărul exprimat de El. Atunci, din ce categorie fac parte oamenii de acest fel? (Sunt diavoli; sunt oameni care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu în inimile lor.) Oamenii de acest fel fac parte din tagma Satanei și a diavolilor; nu sunt aleșii lui Dumnezeu, nu sunt oile Sale – nu sunt umani. Unii oameni, după ce sunt arestați de marele balaur roșu, întrucât nu înțeleg adevărul și nu au discernământ, sunt cuprinși de îndoieli când aud zvonuri. Capătă îndoieli în legătură cu Dumnezeu întrupat și, sub amenințări, stimulente și

constrângerea torturii pline de cruzime, tăgăduiesc numele lui Dumnezeu, tăgăduiesc acest curent care este lucrarea Duhului Sfânt și tăgăduiesc biserica. Aceasta echivalează deja cu a-L trăda pe Dumnezeu. Însă unii pot chiar să Îl insulte pe Dumnezeu – este o lipsă totală de conștiință și rațiune, este de neiertat și reprezintă comiterea unui păcat de neiertat. Când insulți oameni sau îi ataci, îi judeci sau îi defăimezi, acest lucru ar fi definit în termeni juridici cel mult drept defăimare sau, în cele mai grave cazuri, drept atac la persoană. Nu este cu adevărat grav și nu duce la moarte. Însă, când cineva Îl poate insulta pe Dumnezeu, natura problemei se schimbă. Nu mai este o simplă insultă la adresa lui pe Dumnezeu – este o blasfemie împotriva Lui! Ce înseamnă a blasfemia? Înseamnă a ataca, defăima, insulta sau calomnia în mod direct lucrurile pozitive, adevărul sau pe Dumnezeu – toate acestea sunt blasfemie. Dumnezeu este sfânt, Dumnezeu este suprem, Dumnezeu este suveran asupra întregii omeniri, este Cel care dă viață omenirii și este sursa vieții omenești. Esența, identitatea și statutul lui Dumnezeu sunt supreme. Dumnezeu este perfect, bun și sfânt, este fără cusur și dincolo de reproș. Tocmai pentru că Dumnezeu este sfânt, perfect și suprem și pentru că este sursa care dă viață omenirii, orice calomnie, atac sau insultă la adresa lui Dumnezeu din partea omenirii create constituie o blasfemie. Ar trebui să înțelegeți acum ce este „blasfemia”, nu-i așa? (Orice atac, insultă sau calomnie la adresa lui Dumnezeu constituie o blasfemie.) Dacă trebuie explicat cuvântul „blasfemie”, acesta înseamnă calomnie, judecată sau condamnare a lucrurilor pozitive și se referă în special la calomnia, judecata sau condamnarea adevărului sau a lui Dumnezeu. Aceasta se numește blasfemie. Prin urmare, cuvântul „blasfemie” poate fi folosit doar pentru a descrie calomnia, insultele, atacurile sau judecarea lui Dumnezeu de către omenire – este relativ potrivit. Când oamenii îi judecă, insultă, atacă sau condamnă pe alții, dacă acest lucru nu corespunde

faptelor, constituie cel mult defăimare. În cazul în care corespunde faptelor, nu constituie defăimare. Cu toate acestea, judecarea și condamnarea lui Dumnezeu de către oameni este o denaturare a faptelor și o transformare a adevărului în minciună – aceasta este blasfemie. Care este natura oamenilor care îndrăznesc să-L condamne pe Dumnezeu? Are Dumnezeu vreun păcat? (Nu.) Dumnezeu este sfânt, este fără de păcat, prin urmare orice calomnie, atac, judecată sau insultă la adresa lui Dumnezeu se numește blasfemie. Cei care Îl insultă pe Dumnezeu gândesc: „Dacă spun câteva lucruri care îl insultă pe dumnezeu, pot să fiu eliberat și să scap de pericole. Ținând cont de circumstanțe, dumnezeu nu-și va aminti de asta." Dintr-o perspectivă omenească, sunt doar câteva insulte, care nu par a fi o problemă importantă. Dar cum privește Dumnezeu această chestiune? Faptul că Îl poți insulta pe Dumnezeu arată că deja L-ai tăgăduit în inima ta. Poți să-L insulți pe Dumnezeu doar pentru că nutrești ură față de El în inima ta. Indiferent dacă Îl insulți din proprie inițiativă sau dacă ești forțat de alții să-L insulți, aceasta este o manifestare a tăgăduirii lui Dumnezeu și a urii față de El. Prin urmare, acest tip de comportament și de acțiune este întru totul o blasfemie.

Unii oameni nu pot renunța niciodată la diverse zvonuri, gândind mereu că ar putea fi adevărate. Ei vor mereu să verifice dacă zvonurile răspândite de marele balaur roșu care este partidul aflat la guvernare, de lumea religioasă și de non-credincioși – în special acele zvonuri și comentarii postate online – sunt adevărate. Dacă Dumnezeu nu Și-ar face niciodată cunoscută poziția sau casa Lui nu ar oferi nicio clarificare, ei ar crede întru totul că aceste zvonuri sunt adevărate, L-ar tăgădui și L-ar trăda pe Dumnezeu – care este problema aici? Pe ce anume se bazează credința lor în Dumnezeu? În cazul în care se bazează pe întrebarea dacă zvonurile sunt adevărate, aceasta este o greșeală uriașă. De fapt, multe zvonuri au fost deja disecate foarte clar și infirmate în predici și părtășii, precum și în

filmele casei lui Dumnezeu; nu este nevoie să intru în detalii aici. Așadar, ce tipuri de zvonuri mai doriți să verificați? Haideți să vorbim deschis despre acest subiect astăzi. Dacă doriți să verificați zvonurile, vă voi spune ce am de zis despre ele, așa încât unii oameni să nu se gândească întruna: „Ne ascunzi ceva ce nu vrei să știm? Simțim mereu că nu Te putem descifra pe deplin. Deși Te-am urmat și am auzit atât de multe adevăruri, încă nu știm sigur în inimile noastre dacă zvonurile sunt adevărate sau false, așa că avem mereu ideea și gândul de a le verifica.” Dacă vreți să le verificați, spuneți asta cu îndrăzneală. Haideți să vorbim deschis despre această chestiune. Vă voi spune ce am de zis despre ele – nu există nimic de ascuns. Vrea cineva să le verifice? (Nu.) Motivul pentru care nu vreți să le verificați se bazează pe faptul că nu credeți zvonurile marelui balaur roșu sau se datorează unei atitudini de genul „Nu vreau să-mi bat capul cu această chestiune – o voi lăsa pur și simplu baltă”? Sau vă este teamă că, după ce verificați zvonurile, veți fi dezamăgiți, nu veți putea să înfruntați rezultatul și nu știți dacă veți putea rămâne fermi, nedorind să înfruntați astfel de consecințe? Indiferent de conținutul acestor zvonuri, indiferent dacă doriți sau nu să le verificați, dacă doriți sau nu să auziți ce am de spus despre aceste zvonuri sau cum le comentez și indiferent care este atitudinea voastră, Eu am o singură atitudine: dacă înțelegeți adevărul, veți putea în mod natural să discerneți aceste zvonuri; dacă nu înțelegeți și nu căutați adevărul, atunci nu am niciun comentariu. Aceasta deoarece am rostit atât de multe cuvinte care exprimă adevărul; nu am nevoie să vă explic aceste zvonuri – aceasta nu este lucrarea pe care ar trebui să o fac. Chiar și după ce ați ascultat atâtea predici tot nu puteți să discerneți zvonurile? Dacă nu puteți, înseamnă că nu înțelegeți adevărul. Indiferent cât de multe i se spun cuiva care nu înțelege adevărul, este inutil – este ca și cum ai vorbi cu non-credincioșii; indiferent cât de multe ai spune, nu vor înțelege. Prin urmare,

nu am niciun comentariu, oricare ar fi zvonurile! Nu vreau să explic nimic, nu vreau să spun nimic, nici nu vreau să justific sau să apăr nimic. Indiferent ce se spune în lumea exterioară, nu am niciun comentariu! Ați auzit clar acest lucru? (Da.) „Niciun comentariu” – acesta este un tip de atitudine. În plus, ce anume vreau să vă spun despre această chestiune? Vreau să spun că, indiferent de moment, identitatea și esența lui Dumnezeu nu se vor schimba, statutul lui Dumnezeu nu se va schimba, firea Lui nu se va schimba, autoritatea și puterea Lui nu se vor schimba, faptul că Dumnezeu este suveran asupra omenirii și îi dăruiește viață nu se va schimba, faptul întrupării Sale nu se va schimba și faptul că Dumnezeu este adevărul, calea și viața nu se va schimba niciodată. Sunt aceste cuvinte suficiente pentru a vă risipi îndoielile? (Da.) Asta este tot ce am să vă spun despre această chestiune. Dacă înțelegeți, atunci acceptați-o. Dacă nu înțelegeți, atunci cugetați la ea pe îndelete. Dacă încă ai îndoieli în inima ta și aceste cuvinte nu-ți pot risipi îndoielile, atunci nu pot face nimic altceva. Lasă pur și simplu lucrurile să-și urmeze cursul. Este tot ce pot spune și face pentru tine. Este adecvată această abordare? (Da.) Pot aceste cuvinte să aibă un anumit efect asupra oamenilor? Atunci când te confrunți cu diverse chestiuni complicate, dacă apare o fisură în relația dintre tine și Dumnezeu sau dacă începi să ai îndoieli grave în privința lui Dumnezeu, iar aceste cuvinte nu pot rezolva problema cu care te confrunți în prezent, atunci ești un neîncrezător. Ceea ce accepți nu este adevărul, ci sunt minciunile Satanei și orice cuvinte diavolești rostește Satana. Așa s-a întâmplat cu Adam și Eva la începuturi – Dumnezeu a spus: „Puteți să mâncați din orice pom din grădină, dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mâncați, căci în ziua în care veți mânca din el, veți muri negreșit.” Ei au păstrat cuvintele lui Dumnezeu în inimă după ce le-au ascultat. Dar când Satana le-a spus: „Dumnezeu a zis să nu mâncați din rodul pomului cunoașterii binelui și

răului – acest lucru nu este neapărat adevărat. Dacă îl veți mânca, cu siguranță nu veți muri", Adam și Eva au fost cuprinși imediat de îndoieli. Au abandonat cuvintele lui Dumnezeu și au crezut cuvintele șarpelui. Au suspectat că spusele lui Dumnezeu sunt o minciună. Din cauza cuvintelor șarpelui, nu L-au mai crezut și nu L-au mai ascultat pe Dumnezeu, ci au urmat întru totul minciunile șarpelui. Este ușor de văzut care a fost consecința finală a acestui lucru. Crezând și acceptând ceea ce le-a spus șarpele, tăgăduiau totodată ceea ce spusese Dumnezeu, crezând că spusele Sale sunt o minciună. Nu mai credeau că spusele lui Dumnezeu sunt adevărate și nu mai credeau în identitatea și esența Lui. În schimb, erau sceptici față de Dumnezeu, bănuind că avea motive ascunse față de ei și că îi înșela, mințindu-i. În schimb, credeau că spusele șarpelui erau adevărate și că șarpele vorbea în folosul lor. Drept consecință finală, au fost seduși de șarpe și corupți de Satana. S-au îndepărtat de grija lui Dumnezeu, au pierdut protecția Lui și au pornit pe un drum fără întoarcere.

A fost rezolvată problema voastră legată de zvonuri? Dacă nu a fost rezolvată, lămuriți-o fără grabă pe cont propriu. Cât despre tratarea zvonurilor, am avut deja părtășie pe larg despre aceasta. Dacă există încă oameni care nu pot să-și dea seama de diversele zvonuri și nu le pot discerne, aveți părtășie despre acest subiect și rezolvați-l singuri. Chiar dacă nu poate fi considerată o chestiune majoră, în traiul de zi cu zi al oamenilor, este ceva ce le poate tulbura adesea mintea și viața. Deși unele zvonuri nu merg până într-acolo încât să-ți ia viața imediat, sunt un fel de pacoste pentru tine, ca o muscă supărătoare care nu-i mușcă pe oameni, ci îi dezgustă – ele apar din când în când pentru a te tulbura. Mai ales când ești slab, când te confrunți cu eșecuri sau obstacole ori când ești negativ, aceste zvonuri și cuvinte diavolești vor apărea pentru a te tulbura, pentru a te chinui în inima ta, trăgându-te înapoi, făcându-te să te scufunzi puțin câte

puțin. Exact așa s-au retras unii oameni și au încetat să creadă. Vezi, oamenii trimiși în grupurile B sau în bisericile obișnuite sunt în mare pericol – dar oare cei care își îndeplinesc datoria full-time nu sunt în pericol? Unii dintre ei sunt, la rândul lor, în mare pericol. Care dintre ei? Grupul de oameni care nu reușesc niciodată să înțeleagă adevărul. Oricâte cuvinte ale lui Dumnezeu au auzit, ei nu le înțeleg. În inimile lor, sunt mereu plini de îndoială: „De ce nu pot să-mi dau seama care dintre cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul? Toată lumea spune că adevărul este calea, viața – de ce nu simt că este viața? Și eu am auzit multe cuvinte ale lui Dumnezeu, dar viața din mine nu s-a schimbat; sunt tot eu, nu m-am schimbat!" Ei nu înțeleg niciodată care este adevărul, nu înțeleg niciodată lucrarea lui Dumnezeu și au mereu neclarități în privința viziunilor. Astfel de oameni sunt în pericol. Când aud zvonuri, oamenii de acest fel nu caută niciodată adevărul pentru a le discerne; știu doar să ocolească și să respingă zvonurile. Dacă le pot ocoli, evită din fericire dezastrul; dacă nu le pot ocoli, sunt capturați de Satana. Spuneți-Mi, este o coincidență faptul că astfel de oameni pot fi capturați de Satana? (Nu.) Cei care nu înțeleg niciodată adevărul, care nu înțeleg niciodată ce înseamnă credința în Dumnezeu – sunt aceștia oile Sale? Pot ei să înțeleagă cuvintele Sale? (Nu pot.) Acești oameni nu înțeleg niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nici nu caută adevărul și sunt mereu preocupați de întrebările: „Când va veni ziua lui Dumnezeu? Când vom intra în Împărăția Cerurilor?" Cât despre lucrurile pe care oamenii se cuvine să le înțeleagă în credința lor în Dumnezeu, nu au înțeles niciunul dintre ele. Cât de confuzi pot să fie! Spuneți-Mi, când vorbesc cu acest tip de persoană confuză, ce simt în inima Mea? Este vorba de onoare sau mâhnire? Sau este un sentiment de indignare? Mă irită vederea acestor oameni. Ce pot câștiga acești oameni nesăbuiți și confuzi crezând în Dumnezeu? După ce marele balaur roșu îi

arestează și îi spală pe creier, sunt dezvăluiți și eliminați. Aceștia nu înțeleg câtuși de puțin adevărul, iar casa lui Dumnezeu nu vrea astfel de oameni. Sunt dezvăluiți și eliminați prin intermediul marelui balaur roșu. Spuneți-Mi, este aceasta o lipsă de iubire? (Nu.) Dacă astfel de oameni nu ar fi arestați de marele balaur roșu și dacă aceste zvonuri nu i-ar induce în eroare, s-ar agăța ei mereu de biserică? Ce situații îi pot determina să se retragă? (Tocmai prin intermediul zvonurilor marelui balaur roșu. După ce aud zvonurile și le cred, aceștia se retrag.) Tocmai prin ghearele demonice ale marelui balaur roșu, acest contrast, ei sunt capturați și ajung să nu mai creadă. De fapt, acești oameni nu pot înțelege adevărul, nu pot îndeplini nicio datorie și nu pot presta niciun serviciu. În casa lui Dumnezeu, ei doar completează numărul, trăind pe spinarea ei și așteptând moartea. Fiecare dintre ei se află într-o stare jalnică, însă pretind că Îl urmează pe Dumnezeu, că sunt aleșii Săi – nu sunt vrednici de ocară? Cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie măcar să fie oameni, nu morți fără spirit, nu fiare. Trebuie să fie oameni care pot înțelege cuvintele pe care le rostește Dumnezeu. Doar cei care pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu și pot înțelege adevărul sunt oile Sale. Doar oile lui Dumnezeu își pot face datoria cu sinceritate și Îl pot urma pe Dumnezeu. Cei care nu sunt oile Sale nu Îl urmează cu sinceritate. Ei se infiltrează în biserică având un scop, acela de a câștiga binecuvântări. Nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor. Indiferent de câți ani cred, nu ar putea niciodată să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Diavolii, satanele și cei posedați de demoni murdari și de spirite rele știu, la rândul lor, că aceasta este adevărata cale, dorind și ei binecuvântări. Dar vrea Dumnezeu astfel de oameni? (Nu vrea.) Diverse spirite rele și demoni murdari posedă animale și, după ce trec prin mulți ani de cultivare și devin ființe supranaturale, vor întotdeauna să se transforme în oameni. Nu sunt dispuși să rămână demoni murdari, spirite rele sau diverse spirite ale

animalelor; vor să se ridice la un nivel superior – să fie oameni. În mod similar, acești oameni nesăbuiți și confuzi vor și ei să se înalțe în rang, dorind să fie aleșii lui Dumnezeu. Spuneți-Mi, vrea Dumnezeu astfel de oameni? Nu vrea. Chiar dacă se infiltrează în biserică, va fi în zadar; trebuie înlăturați indiferent de situație. Odată ce sunt înlăturați, casa lui Dumnezeu va fi curată, iar biserica va fi curată. Cei care rămân trebuie măcar să fie oameni care recunosc identitatea și esența lui Dumnezeu, care recunosc că Dumnezeu este adevărul, calea și viața și care pot presta de bunăvoie servicii pentru Dumnezeu. Pot acei oameni nesăbuiți și confuzi să înfăptuiască acest lucru? Sunt departe de a înfăptui acest lucru. Sunt cu toții oameni morți fără spirit, dar vor mereu binecuvântări, vor mereu să intre în Împărăție, vor mereu să ajungă în rai. Ambiția și dorința lor nu sunt mici, dar nici măcar nu se uită la ceea ce sunt – se supraestimează! Este corect ca astfel de oameni să fie eliminați. Credeți că este păcat? (Nu.) Încă de la început, Dumnezeu a spus: „Ceea ce Îmi doresc este excelența în oameni, mai degrabă decât mărimea numărului lor.” Acesta este standardul cerut de Dumnezeu pentru aleșii Săi, precum și o cerință și un principiu privind numărul de oameni din biserică. „Ceea ce Îmi doresc este excelența în oameni” – „excelența” se referă aici la bravii soldați ai Împărăției sau la biruitori? Niciuna dintre variante nu este corectă. „Excelența”, pentru a ne exprima exact, se referă la cei care au o umanitate normală, cei care sunt cu adevărat umani. În casa lui Dumnezeu, dacă poți îndeplini îndatoririle pe care se cuvine să le îndeplinească un om, dacă poți fi folosit ca ființă umană, dacă poți îndeplini responsabilitățile, îndatoririle și obligațiile unui om fără ca alții să te tragă, să te târască sau să te împingă și dacă nu ești un gunoi inutil, nu ești un profitor și nici un pierde-vară – îți poți asuma responsabilitățile și obligațiile unui om și poți îndeplini misiunea unui om – doar asta înseamnă să corespunzi standardului de om! Pot acei pierde-vară

și cei care nu se ocupă de sarcinile adecvate să-și asume misiunea unui om? (Nu.) Unii oameni nu sunt dispuși să-și asume responsabilitatea; alții nu și-o pot asuma – sunt niște gunoaie inutile. Cei care nu-și pot asuma responsabilitățile unui om nu se pot numi oameni. Uitați-vă la cei care au dizabilități intelectuale, sunt idioți, suferă de paralizie cerebrală sau sunt paralizați fizic – pot fi numiți ființe umane standard? (Nu.) De ce nu? Astfel de oameni nu au capacitatea de a trăi, nu au capacitatea de a supraviețui și nici de a se îngriji singuri. Depind în întregime pe alții pentru asistență și îngrijire, trăiesc fără capacitatea de a se întreține singuri și nu sunt capabili să-și asume responsabilitățile și obligațiile unui om. Cei care nu sunt capabili să-și asume datoria în casa lui Dumnezeu nu sunt oameni normali și Dumnezeu nu-i vrea. Indiferent dacă ești conducător sau lucrător ori dacă îndeplinești o anume lucrare care implică aptitudini profesionale, trebuie să fii capabil să-ți asumi lucrarea de care ești responsabil. Dincolo de faptul că ești capabil să-ți gestionezi propria viață și supraviețuire, existența ta nu înseamnă doar să respiri, să mănânci, să bei și să te distrezi, ci să fii capabil să îndeplinești misiunea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu. Doar astfel de oameni sunt vrednici să se numească ființe create și să se numească oameni. Cei din casa lui Dumnezeu care vor mereu să profite și încearcă mereu să joace la cacealma, sperând să o scoată cumva la capăt și să câștige binecuvântări, nu își pot asuma nicio lucrare sau nicio responsabilitate, cu atât mai puțin vreo misiune. Astfel de oameni trebuie eliminați și nu este păcat. Aceasta deoarece aceia care sunt eliminați nu sunt oameni – nu sunt calificați să se numească oameni. Îi poți numi oameni inutili, pierde-vară sau leneși; în orice caz, nu sunt vrednici să se numească oameni. Când le atribui o lucrare, nu o pot duce la bun sfârșit în mod independent; iar când le atribui o sarcină, nu își pot asuma responsabilitatea sau îndeplini obligația pe care se cuvine să o îndeplinească – astfel de oameni sunt

terminați. Nu sunt vrednici să trăiască; merită să moară. Faptul că Dumnezeu le cruță viața este deja harul Său, este o favoare excepțională.

Ne vom opri aici în ceea ce privește subiectul zvonurilor. Dacă mai aveți probleme, puteți să le aduceți în discuție și să aveți părtășie despre ele sau puteți căuta adevărul pentru a le rezolva singuri. Nu vom mai vorbi despre asta, în regulă? Are cineva obiecții? (Nu.) Dacă există probleme pe care nu le-am discutat, vă puteți gândi la o modalitate de a le rezolva pe cont propriu. În această chestiune, Mi-am îndeplinit responsabilitatea. Să presupunem că cineva spune: „N-am primit încă răspunsul pe care îl dorim; sunt aceste zvonuri adevărate sau false? Te rugăm să ne dai un răspuns clar.” Chiar dacă vă dau un răspuns clar, ce problemă ar putea rezolva? De aceea spun că ar trebui să găsiți acest răspuns singuri. Nu am niciun comentariu în această privință. Totul depinde de întrebarea dacă aveți sau nu discernământ. Cei care au obținut adevărul nu vor fi niciodată induși în eroare. De fapt, aceste zvonuri au dezvăluit mulți oameni. Toți cei care cred în Dumnezeu de ani de zile, dar nu au obținut adevărul, au fost dezvăluiți – aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu. Acesta e răspunsul Meu. Înțelegeți? (Da.) Ce vreau să vă spun, așadar? Tot ce vreau să spun se găsește în volumele cărții „Cuvântul Se arată în trup” și în toate predicile. Acestea sunt cuvintele pe care vreau să vi le spun. Nu sunt suficiente? (Ba da.) Dacă unii oameni încă insistă, spunând: „Atunci, în legătură cu zvonurile, ai vreun răspuns?”, spun că nu, tot nu am niciun comentariu. Am spus deja mult din ceea ce vreau să spun în toate predicile. Dacă sunteți dispuși să căutați adevărul și puteți accepta și respecta aceste cuvinte, atunci problemele voastre vor fi rezolvate. Dacă nu acceptați aceste cuvinte, problemele voastre vor rămâne pentru totdeauna probleme. Mi-am îndeplinit responsabilitatea; nu mai are nicio legătură cu Mine. Ați auzit clar? (Da.)

Să ne continuăm părtășia despre subiectul „Cum să urmărești adevărul”. În această perioadă, încă discutăm despre conținutul legat de „renunțare” în cadrul subiectului „Cum să urmărești adevărul”, vorbind despre subiectul vast al „renunțării la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu”. Primul aspect al acestui subiect este renunțarea la noțiunile și închipuirile despre Dumnezeu. În cadrul acestui aspect, am discutat despre noțiunile și închipuirile oamenilor privind lucrarea lui Dumnezeu, ceea ce implică o chestiune relativ complexă: distincțiile dintre condițiile înnăscute, umanitate și firile corupte. Există multe detalii aici. Atunci când se confruntă cu probleme în viața de zi cu zi, oamenii confundă mereu conceptele și nu pot distinge clar din ce categorie face parte o anumită problemă sau cum să le diferențieze. De exemplu, în ceea ce privește anumite manifestări, oamenii nu pot distinge dacă acestea se referă la umanitate sau la condiții înnăscute. Iar pentru alte manifestări, nu-și pot da seama dacă sunt probleme legate de firile corupte sau de umanitate. Nu pot distinge aceste chestiuni. Oamenii consideră adesea anumite probleme și defecte ale condițiilor înnăscute drept firi corupte sau consideră anumite defecte și probleme ale umanității drept firi corupte. Uneori, chiar și când este vorba de o dezvăluire a unei firi corupte, ei o consideră în schimb o dezvăluire a unei condiții înnăscute care nu se poate schimba. Prin urmare, oamenii au deseori neclarități legate de condițiile înnăscute, umanitate și firile corupte pe parcursul credinței în Dumnezeu și nu pot distinge aceste chestiuni. Data trecută, am avut părtășie despre o parte a acestui subiect și, bineînțeles, am dat câteva exemple, dar simt că nu au fost suficient de specifice. Astăzi vom aborda problemele din cadrul acestor trei categorii și vom avea părtășie despre ele într-un mod mai specific. Voi vorbi despre unele manifestări și exemple specifice, iar apoi veți discerne din ce categorie fac parte: condiții înnăscute, umanitate sau firi

corupte. Dacă nu le puteți discerne, le vom explora împreună. Ce părere aveți? (E bine.) Data trecută am avut părtășie puțin mai mult despre condițiile înnăscute, prin urmare discernământul vostru în această privință este, desigur, mai clar într-o anumită măsură. Totuși, există încă unele lucruri care sunt relativ la limită sau similare aspectelor din cadrul umanității, iar oamenii încă nu pot distinge dacă ar trebui clasificate în rândul condițiilor înnăscute sau al umanității. Voi propune câteva manifestări sau comportamente și acțiuni, iar apoi veți spune în cadrul cărui aspect ar trebui clasificate. Care este beneficiul unei astfel de părtășii? Odată ce știi din ce aspect face parte o anumită manifestare, vei ști cum să o abordezi și să o gestionezi.

Să începem cu prima manifestare: sârguința în realizarea lucrurilor, adică a fi foarte muncitor. Din ce aspect face parte aceasta? (Aceasta este o manifestare a umanității cuiva.) Atunci, este o calitate sau un defect al umanității? (O calitate a umanității.) A fi foarte sârguincios și muncitor este o calitate a umanității. A-ți plăcea ordinea și curățenia și a menține igiena – ce fel de manifestare este aceasta? (O calitate a umanității.) (Este un obicei bun de viață, se încadrează în condițiile înnăscute.) Este o condiție înnăscută? Nu este o calitate și un punct forte al umanității? (Ba da.) Cineva tocmai a spus că este o condiție înnăscută; acest lucru este incorect. Acesta implică umanitatea cuiva, precum și obiceiurile de viață; este, desigur, și o calitate și un punct forte al umanității. Următoarea manifestare: unii oameni sunt leneși; le place confortul, urăsc truda și nu le place să muncească. Se simt deosebit de confortabil când nu lucrează, dar când încep să muncească, starea lor de spirit se înrăutățește – devin agitați, iritați și nervoși. Când au de lucru, sunt înceți, lipsiți de energie și nu vor să muncească. În schimb, când vine vorba de mâncare, băutură și distracție, au o energie nemărginită. Lenea – ce fel de problemă este aceasta? (O umanitate rea.) Este cel puțin

un defect al umanității, un neajuns și o problemă importantă a umanității, dar nu se ridică la nivelul unei umanități rele. Dacă unor astfel de oameni le place să dea ordine altora și să-i exploateze, punându-i pe alții să muncească în timp ce ei nu fac nimic, ce fel de problemă este aceasta? (O umanitate rea.) Când li se cere să facă o lucrare, găsesc tot felul de motive și scuze pentru a se sustrage; pur și simplu nu vor să muncească. Nu-și declară fățiș intențiile, ci folosesc în schimb diverse metode, tactici sau minciuni și escrocherii, încercând să-i pună pe alții să facă lucrarea în timp ce ei o evită ca să se bucure de timpul liber. Ce fel de problemă este aceasta? (O fire coruptă, o fire ticăloasă.) Este doar o fire coruptă? Oamenii cărora le place să-i exploateze pe alții și să le dea ordine, în primul rând, au o umanitate rea și un caracter abject. În al doilea rând, metodele lor viclene de a le da ordine altora le dau în vileag firea înșelătoare și ticăloasă. Manifestările lor de a le plăcea să-i exploateze pe alții și să le dea ordine arată că au o umanitate rea, dar și că firea lor coruptă este gravă – înșelătoare și ticăloasă. Vezi, unele manifestări reflectă doar o umanitate rea sau un anumit neajuns al umanității cuiva și nu se ridică la nivelul unei firi corupte. În schimb, unele manifestări, bazate pe fundamentul unei umanități abjecte, implică direct firile corupte. Prin urmare, nicio manifestare nu este atât de simplă. Unele manifestări nu implică o singură problemă, ci două.

Superficialitatea – din ce aspect face parte aceasta? (Este un defect al umanității.) Corect, este un defect al umanității. Dacă unei persoane îi place doar să se gătească, să arate bine și să primească complimente pentru că are o înfățișare plăcută, este frumoasă, atrăgătoare sau tânără – dorind ca alții să aibă o opinie favorabilă sau o părere bună despre aspectul ei fizic – atunci este vorba doar de o problemă a umanității. Ce fel de problemă a umanității? În mod clar, nu este o calitate, ci un defect. Unii oameni ar putea spune: „Toată lumea iubește frumusețea – cum poate fi acesta un

defect?” Așadar, de ce spun că superficialitatea este un defect al umanității? Din moment ce superficialitatea este un defect, manifestările sale nu sunt legitime. Superficialitatea nu înseamnă să arăți adecvat, demn, cucernic sau serios, lăsându-le altora impresia de demnitate și decență; nu este la nivelul unei înfățișări adecvate, ci este în schimb excesivă și mai gravă decât o preocupare legitimă de a avea un aspect adecvat. Când sunt superficiali, oamenii sunt deosebit de preocupați să se gătească și să se etaleze, determinându-i pe alții să se concentreze asupra imaginii lor, până în punctul în care sunt întrucâtva nerușinați – cu alte cuvinte, acești oameni sunt influențați și constrânși de aspectul fizic în multe privințe. Acesta este un defect al umanității. De exemplu, unor persoane le este rușine să iasă fără să se machieze. Se simt jenate să întâlnească alți oameni dacă nu se dau cu puțin parfum. Sunt mereu preocupate de aceste chestiuni, dorind mereu să se gătească excesiv pentru a-i face pe alții să aibă o părere bună despre ele și să le aprecieze. Aceasta este o superficialitate excesivă – în acest punct, devine un defect. Acest defect a depășit deja limitele și standardele necesare ale umanității normale. A fi prea superficial este un defect al umanității. Aici se încheie discuția noastră despre această manifestare.

Următoarea manifestare este plăcerea de a fi în centrul atenției. Ce fel de manifestare este aceasta? (Este un neajuns al umanității cuiva; este o plăcere de a ieși în evidență, de a se da mare.) Atunci, există o fire coruptă în cadrul acesteia? (Da, fiindcă plăcerea de a fi în centrul atenției înseamnă că acea persoană vrea să se dea mare, să iasă în evidență.) Plăcerea de a fi în centrul atenției și dorința de a se etala în permanență – ce fel de problemă este aceasta? Este cauzată de faptul că persoana are capacități de conducere sau că înțelege adevărul și are un simț al poverii? Dacă are simțul poverii, are capacități de lucru și își poate asuma un element al lucrării, nu este vorba de plăcerea de a fi în centrul atenției. Atunci, ce fel de problemă este

plăcerea cuiva de a fi în centrul atenției? Într-o privință, este un defect al umanității sale. Oamenii de acest fel adoră să fie în centrul atenției. Oriunde merg, le place să se dea mari, temându-se că nu vor fi văzuți de alții. De asemenea, vorbesc într-un mod destul de ostentativ, exagerat și tare. Cu cât sunt prezenți mai mulți oameni, cu atât sunt mai dornici să vorbească, dorind mereu să aibă un loc în mulțime. Plăcerea de a fi în centrul atenției nu poate fi considerată o manifestare a unei umanități rele. Nu se referă la caracterul unei persoane și este doar un defect al umanității, un fel de neajuns sau de problemă. De ce spun că este un neajuns sau o problemă a umanității? Pentru că este o manifestare a lipsei de rațiune. Acești oameni caută întruna să fie în centrul atenției, dar sunt cu adevărat capabili să-și asume lucrarea? De ce vor mereu să fie în centrul atenției? Pentru că sunt conduși de ambiție și dorință? Pentru că iubesc statutul, le place să fie ridicați în slăvi și să se afle în lumina reflectoarelor? Pentru că le place să aibă prestigiu în rândul oamenilor, să fie superiori altora și iubesc să-i conducă pe alții? (Da.) Nu cumva este dată în vileag umanitatea acestui tip de persoană? Ce fel de umanitate este? Este lipsită de rațiune. Nu cumva este un defect al umanității? (Ba da.) Pe de o parte, este un defect al umanității. Pe de altă parte, oamenii de acest fel nu se bat cu pumnii în piept sau se dau mari doar ocazional; în schimb, le place să fie în centrul atenției deoarece sunt conduși de ambiție și dorință, iubesc statutul, puterea și vor să aibă ultimul cuvânt. Așadar, nu implică aceasta și o fire coruptă? (Ba da.) Ce fel de fire coruptă este? (O fire arogantă.) Este vorba de aroganță. Ce le dă dreptul de a fi în centrul atenției? Ce le dă dreptul să aibă ultimul cuvânt și să-i conducă pe alții? Unii spun: „Înțeleg adevărul și am un simț al poverii.” Chiar dacă ai un simț al poverii, este totuși necesar să analizezi dacă poți face o lucrare reală. Doar pentru că ai un simț al poverii și vrei să faci lucrarea, nu înseamnă că poți într-adevăr să o faci bine. Nu există nicio

legătură logică între aceste două lucruri. Faptul că vrei să o faci și îți place să o faci nu înseamnă că o poți face sau că ești competent în lucrarea de conducere. Îți place să fii în lumina reflectoarelor și iubești statutul – înseamnă asta că trebuie să te aleagă toată lumea? Care sunt principiile pentru alegerea conducătorilor de biserică? (Trebuie să se bazeze pe capacitatea de lucru a persoanei, pe măsura în care urmărește adevărul și dacă este o persoană corectă.) Trebuie cel puțin să fii o persoană corectă. Trebuie să ai înțelegere spirituală, să ai capacitatea de a înțelege adevărul și, de asemenea, să ai capacitate de lucru. Doar atunci îndeplinești condițiile pentru a fi cultivat și devii un candidat pentru cultivare. Trebuie să îndeplinești toate aceste condiții. Dacă nu îndeplinești niciuna dintre aceste condiții, te-ar alege toată lumea să fii conducător doar pentru că îți place să fii în centrul atenției? Acest lucru nu s-ar întâmpla niciodată. Așadar, dacă îți place mereu să fii în centrul atenției, dacă îți place mereu să te dai mare, nu este aceasta aroganță? (Ba da.) Este aroganță și supraestimare. Aroganța, din perspectiva umanității, este o lipsă de rațiune. Dacă este evaluată prin prisma adevărului, aceasta este o fire coruptă și este o fire satanică. Manifestarea plăcerii de a fi în centrul atenției este atât un defect al umanității, cât și o fire coruptă, care implică la rândul său două aspecte. Deși plăcerea de a fi în centrul atenției nu ajunge la nivelul de a avea o umanitate slabă sau rea, este totuși o manifestare specifică a lipsei de rațiune și, de asemenea, o manifestare a unei firi arogante. Dacă unei persoane îi place doar să fie în centrul atenției și nu-i oprimă sau chinuie pe oameni, nici nu folosește mijloacele oamenilor răi pentru a semăna discordie sau a forma clici, atunci acesta este doar un defect al umanității sale. Însă dacă prezintă manifestările oamenilor răi sau ale antihriștilor și recurge și la unele fapte rele, atunci acest defect al umanității escaladează – ce devine? O umanitate slabă, groaznică și rea – aceste aspecte sunt folosite

pentru a caracteriza o astfel de umanitate. În plus, manifestările firilor corupte pe care le dezvăluie astfel de oameni includ atât aroganța, cât și ferocitatea; desigur, există și manifestări mai specifice. Așadar, umanitatea unor asemenea oameni ar trebui caracterizată în funcție de gradul în care dezvăluie aceste firi corupte. Dacă doar le place să fie în centrul atenției și nu prezintă manifestări ale unei umanități rele – nu oprimă sau chinuie oamenii, nu formează clici și nu întemeiază o împărăție independentă în secret sau nu folosesc metode neortodoxe pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să asculte de ei – atunci, această plăcere de a fi în centrul atenției este doar un defect al umanității. Dar odată ce sunt comise astfel de fapte rele, nu mai este doar un defect al umanității. Ce fel de problemă este atunci? (Este o umanitate slabă, groaznică și rea.) Exact. Nu mai este doar un defect al umanității, ci mai degrabă o umanitate rea. Plăcerea de a fi în centrul atenției este doar un defect al umanității. Dacă o astfel de persoană are înțelegere spirituală, un anumit calibru și capacitate de lucru, ați alege-o drept conducător? (Da.) De ce ați alege-o? (Pentru că nu este o persoană rea.) Plăcerea ei de a fi în centrul atenției este doar o dezvăluire a unei firi corupte. Nu există niciun element rău în plăcerea ei de a fi în centrul atenției, nici nu este o persoană rea. Atât timp cât îndeplinește condițiile pentru a fi conducător, poate fi aleasă și cultivată în continuare. Deși plăcerea de a fi în centrul atenției este o manifestare a unei rațiuni precare a umanității sale, ținând cont că persoana poate lucra, are capacitate de lucru, are înțelegere spirituală, are capacitatea de a înțelege adevărul și, în plus, este dispusă să lucreze și să fie supraveghetor, poate fi aleasă. De ce poate fi aleasă? Deoarece umanitatea sa corespunde standardului, la fel și calibrul său. Atât timp cât nu este o persoană rea sau un antihrist, nu ar chinui sau oprima oamenii și nu ar încerca să întemeieze o împărăție independentă, poate fi aleasă drept conducător. Dar dacă plăcerea ei de a fi în centrul

atenției conține elemente ale unei umanități rele, ar trebui aleasă o astfel de persoană? (Nu.) Chiar înainte de a fi aleasă drept conducător, începe deja să folosească mijloace necinstite, să formeze în secret clici și să falsifice voturile. Pentru a-și atinge scopurile, recurge la manevre dubioase și este chiar capabilă să inventeze zvonuri și să vorbească de rău despre unii oameni buni care sunt relativ sinceri în urmărirea adevărului și își îndeplinesc îndatoririle. Face multe lucruri care contravin adevărului și moralei umane, comițând unele fapte rele. Puteți alege o astfel de persoană drept conducător? (Nu.) De ce nu? (Pentru că umanitatea ei este rea.) Mai exact, pentru că este o persoană rea; nu îndeplinește principiile casei lui Dumnezeu pentru folosirea oamenilor. Casa lui Dumnezeu nu folosește oameni răi. Care sunt consecințele dacă aleșii lui Dumnezeu cad în mâinile oamenilor răi? În primul rând, vor fi chinuiți și oprimați. În al doilea rând, biserica se va împrăștia ca niște fire de nisip și va deveni dezorganizată. În acest caz, nu ți-ai îndeplini îndatoririle, ci ai sluji oameni răi, ai fi controlat de oameni răi și ai urma oameni răi. Care ar fi consecințele acestui fapt? Speranța ta de a dobândi mântuirea ar fi distrusă. Înțelegi acum? (Da.) Așadar, dacă doi oameni adoră să fie în centrul atenției și au amândoi firi corupte și arogante, pe ce bază ai alege pe unul dintre ei drept conducător? (Pe baza umanității lor.) Exact, pe baza umanității lor. Dezvăluirile diverselor firi corupte, cum sunt aroganța, înșelătoria și intransigența, sunt universale; toată lumea este la fel în această privință. Unde se află, așadar, deosebirea? În umanitatea oamenilor. La prima vedere, unii oameni sunt mai nestăpâniți, în timp ce alții sunt mai conservatori; unii sunt relativ confuzi și pripiți, în timp ce alții sunt relativ șireți și meticuloși. Unii sunt mai extrovertiți și veseli, în timp ce alții sunt mai introvertiți. Manifestările exterioare ale personalității oamenilor diferă și, cu siguranță, nici umanitatea-esență pe care o au nu este aceeași. Unii oameni au limite ale

conștiinței și moralității, în timp ce alții nu au. Unii sunt chiar răi, nemiloși și feroce – ucid fără să clipească și devorează oameni, cu oase cu tot. Sunt capabili să facă orice. Prin urmare, să-i chinuie pe alții nu înseamnă nimic pentru oamenii răi. Dacă veți cădea în mâinile oamenilor răi, zilele voastre bune se vor sfârși și nu veți mai vedea niciodată lumina zilei. Dacă o persoană cade în mâinile oamenilor răi, este ca și cum ar cădea în mâinile marelui balaur roșu. Ați trăit acest lucru? (Da.) Cele mai remarcabile și mai evidente manifestări ale oamenilor răi în ceea ce privește umanitatea lor sunt răutatea, ferocitatea, cruzimea, absența limitelor morale și lipsa standardelor conștiinței. Judecând după atitudinea lor față de Dumnezeu și față de adevăr, nu au deloc o inimă cu frică de Dumnezeu. Sunt cutezători și nechibzuiți, îndrăznind să facă orice, neavând limite ale conștiinței. În ceea ce privește adevărul, nu-l acceptă câtuși de puțin. În aparență, pot să depună efort și să îndure greutăți în îndatoririle lor și, de asemenea, pot să dea de pomană. Cu toate acestea, nu au nici cea mai mică teamă în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu și adevărul. Oricând vine vorba să aducă mărturie pentru Dumnezeu, să aducă mărturie pentru Dumnezeu întrupat, pentru identitatea și esența lui Dumnezeu, pentru faptele Sale sau pentru modul în care Dumnezeu plătește un preț pentru omenire și folosește sângele inimii Sale și viața Sa pentru a mântui omenirea, ei nu au nimic de spus și nu vor să vorbească. În inimile lor, Îl disprețuiesc pe Dumnezeu. Dar când aduc mărturie pentru ei înșiși, au multe de zis și vorbesc fără încetare. Plăcerea de a fi în centrul atenției este doar un defect al umanității. Dacă astfel de oameni nu fac rău și au limite ale conștiinței și moralitate, dacă pot înțelege unele adevăruri, atunci pot în general să evalueze lucrurile în conformitate cu limitele conștiinței lor; conștiința lor funcționează. De exemplu, dacă găsesc pe cineva de sex opus pe placul lor și vor să se apropie de acea persoană, întrucât au limite ale conștiinței în umanitatea lor, au integritate și

simțul rușinii, se vor înfrâna în mod natural. Oamenilor răi, însă, nu le pasă de astfel de lucruri. Dacă le place o persoană, o vor aborda cu forța; dacă persoana nu este de acord, vor ticlui tot felul de modalități de a o chinui, de a o subjuga sau de a-i crea probleme. Oamenii cu limite ale conștiinței sunt ținuți în frâu de conștiința lor; există anumite fărădelegi pe care nu le vor comite și anumite linii pe care nu le vor încălca deoarece au integritate și simțul rușinii. Dacă înțeleg adevărul și îl acceptă într-un mod relativ profund și puternic, vor avea o inimă cu frică de Dumnezeu. Deoarece au teamă și frică de El, nu vor comite în general fapte neadecvate. Prin urmare, este foarte benefic pentru voi să aveți pe cineva cu limite ale conștiinței drept conducător. Cel puțin, nu te va răni, cu atât mai puțin îți va pune piedici sau îți va face rău și, de asemenea, îți poate oferi întrucâtva aprovizionare și ajutor. Oamenii răi sunt însă diferiți. Ei nu folosesc doar cuvinte pentru a te induce în eroare; recurg și la diverse metode pentru a te chinui, a te asupri și a te călca în picioare. Dacă nu asculți de ei, nu îi iei în seamă sau te cerți cu ei dintr-un anumit motiv, nu doar te vor ataca, ci te vor și condamna, te vor face de rușine și chiar vor căuta să te subjuge. În acest fel, vei cădea complet în mâinile lor. Cea mai mare deosebire între oamenii corupți obișnuiți și oamenii răi constă în faptul dacă umanitatea lor este bună sau rea și dacă a lor conștiință funcționează. Oamenii răi nu au conștiință, așadar nu au nici integritate sau simțul rușinii și sunt capabili să comită orice fel de faptă rea. Oamenii corupți obișnuiți, deși umanitatea lor are la rândul ei defecte și neajunsuri, sunt ținuți în frâu de conștiință și de rațiune, prin urmare există multe tipuri de linii pe care nu sunt capabili să le încalce. Chiar dacă nu cred în Dumnezeu, nu vor comite anumite fapte rele evidente; sunt incapabili să comită fapte precum imoralitatea sexuală sau furtul, de exemplu. Gândește-te la următoarele: înainte să crezi în Dumnezeu, cât timp erai în lume, puteai să devii promiscuu dacă aveai

posibilitatea? Ce înseamnă promiscuitatea? Înseamnă să ai mai mulți parteneri sexuali, chiar și să ai relații cu mai multe persoane de sex opus în același timp, fără să simți că greșești sau să ai remușcări. Ați putea face așa ceva? (Nu.) Uitați-vă la acele femei promiscue, prostituate și desfrânate – ele pot face astfel de lucruri. Nu sunteți diferiți de acești oameni? (Ba da.) În ce constă deosebirea? Constă în faptul de a avea conștiința și rațiunea umanității. Conștiința și rațiunea îți dau integritate și simțul rușinii, așa încât nu vei comite fapte de promiscuitate și vei avea un standard: „Nu e bine să mă comport așa; nu voi fi acel gen de persoană. Voi trasa o linie clară între mine și acei oameni. Chiar dacă aș fi omorât în bătaie, nu aș recurge la promiscuitate.” Dacă ar fi obligați să intre într-o astfel de situație, unii oameni ar spune: „Prefer să mor decât să devin un astfel de om!” Unii îndură umilințe și nedreptăți, acceptând cu reticență, dar nu sunt dispuși în inimile lor și vor profita de orice ocazie pentru a ieși din acea situație. Alții, însă, vor căuta ei înșiși acest tip de situație, chiar dacă alte persoane încearcă să-i oprească. O fac chiar dacă nu câștigă bani din asta – pur și simplu le place promiscuitatea și nu le pasă deloc dacă este profitabilă sau nu. Nu sunt două tipuri diferite de oameni? (Ba da.) Tocmai aceasta este deosebirea dintre umanitatea oamenilor. Deosebirea în ceea ce privește umanitatea este crucială. Dacă vă dați seama de deosebirile dintre manifestările umanității diferitelor tipuri de oameni, atunci veți putea să discerneți oamenii. Prin urmare, evaluarea unei persoane nu se poate baza în întregime pe firea ei coruptă sau pe manifestările și dezvăluirile sale dintr-o perioadă scurtă de timp sau dintr-un singur incident. În schimb, tipul de persoană care este cu adevărat trebuie evaluat pe baza umanității sale și a naturii-esență pe care o are. Aici se încheie discuția noastră despre manifestarea plăcerii de a fi în centrul atenției.

Să trecem la o altă manifestare. Unii oameni fac lucrurile metodic, având un plan mintal și într-o manieră ordonată; pot determina ce să facă mai întâi și ce să facă apoi prin gândire și deliberare. Aceștia urmează pași și au planuri, în loc să acționeze pripit. Indiferent ce fac, urmează pași, chiar și pentru cea mai simplă sarcină, cum este spălatul rufelor. Ei separă hainele pe culori, spălând separat hainele închise și pe cele deschise la culoare; știu câtă apă și cât detergent să folosească în funcție de cantitatea de rufe, evitând risipa – toate acestea sunt planificate, într-un mod foarte organizat, meticulos și economic. Ce fel de manifestare este aceasta? (Este o calitate și un punct forte al umanității.) Atunci, poate această calitate să însemne că acest tip de persoană are o umanitate bună? (Nu.) Aceasta este doar o calitate și un punct forte al umanității sale. Nu se ridică la nivelul de a implica principiile de conduită personală sau caracterul cuiva, nici nu implică o fire coruptă. Este pur și simplu un obicei al stilului de viață sau o atitudine față de viață. Unii oameni fac lucrurile având o schiță, un plan, în mintea lor; pot să înțeleagă tiparele, iar când sarcina este finalizată, alții o consideră satisfăcătoare. Aceștia sunt oameni cu un calibru bun. Dar lucrurile stau diferit pentru cei cu un calibru slab – ei fac totul în mod dezordonat și haotic, fără un plan mintal sau o planificare, absolut la întâmplare, ceea ce duce la o dezordine totală. Ce fel de problemă este aceasta? (Un defect al umanității.) Ce implică acest defect al umanității? (Un calibru extrem de slab.) Astfel de oameni cu un calibru extrem de slab sunt numiți pur și simplu lipsiți de minte. Când le spun unor oameni: „Ai o minte de găină? Cum poți să nu înțelegi un lucru atât de simplu?”, ei răspund: „Nu am minte.” Ce înseamnă să „nu ai minte”? Înseamnă că nu ai calibru sau ai un calibru slab – este o problemă ce ține de calibru. Unde se încadrează această problemă? Nu cumva este o condiție înnăscută? (Ba da.) Dacă o persoană nu are minte din naștere, are vreun rost să o instruiești?

Astfel de oameni abordează totul fără planificare sau fără un plan mintal. O sarcină simplă le ia toată ziua, întârziind chestiuni importante. Aceasta înseamnă că nu au calibru sau au un calibru slab. Non-credincioșii descriu adesea persoanele cu o umanitate slabă ca fiind lipsite de calibru. De exemplu, când văd o altă persoană aruncând gunoi, fiind lipsită de igienă sau făcând gălăgie în public, deranjând pe alții care studiază sau se odihnesc, ar putea spune că acea persoană nu are calibru. Pentru Mine, înseamnă că persoana respectivă nu înțelege normele comportamentale și nu are umanitate – cum se poate numi aceasta lipsă de calibru? La asta se referă „lipsa de calibru”? La ce se referă „calibrul”? Se referă la eficiența și eficacitatea în realizarea lucrurilor – asta se numește calibru. Așadar, oamenii care fac lucruri fără un plan mintal au un calibru slab? (Da.) Acesta este, de asemenea, un defect al umanității. Este acest defect înnăscut? Este ușor de schimbat? Poate fi schimbat prin instruire? Poți face un porc să se urce într-un copac? Un porc nu este făcut pentru asta – nu are calibrul necesar. Lipsa unui plan mintal în realizarea lucrurilor este o problemă care ține de calibru.

A începe lucrurile în forță, dar a le termina slab – în ce tip de problemă se încadrează acest lucru? (Un defect al umanității.) Acesta este un defect al umanității. Unii oameni, atunci când încep o activitate, o planifică destul de bine, pornesc cu pași mari, adună un grup de oameni, creează rapoarte, atribuie sarcini și chiar își declară cu putere hotărârea, dar pe măsură ce avansează, toate acestea se evaporă, iar ei nu urmăresc, nu supraveghează și nu inspectează ce se întâmplă. În absența cuiva care înțelege adevărul și care poate oferi supraveghere și îndrumare, activitatea poate eșua complet sau pot apărea chiar consecințe nedorite, lăsând lucrarea într-o dezordine totală. Există și oameni care pot rosti doctrine într-un mod destul de lucid și clar, dar când vine vorba să facă lucrurile efectiv, nu au nicio idee cum să

procedeze și nu au niciun plan concret. Când apar circumstanțe speciale sau situații neașteptate, nu știu cum să le gestioneze, nici nu au părtășie cu alții, nu caută răspunsuri de la superiorii lor și nu se consultă cu ei. Când încep să facă un lucru, par încrezători și au un start grandios, ca și cum ar fi pe cale să înfăptuiască ceva semnificativ, dar pe măsură ce avansează, își pierd entuziasmul și fug – de parcă s-ar evapora de pe suprafața pământului. Când cineva îi întreabă: „La ce lucrezi acum? Cum merge acea sarcină?", ei răspund: „Nu va fi terminată." Totuși, nu raportează la timp că nu o pot duce la bun sfârșit, întârziind lucrurile cu două sau trei luni fără rezultate. Nu este exasperant? (Ba da.) Astfel de oameni sunt cu adevărat detestabili! Indivizii de acest tip au o altă problemă, pe lângă faptul că încep lucrurile în forță, dar le termină slab: tot ceea ce fac devine din ce în ce mai haotic pe măsură ce avansează. Deși la început au un oarecare plan mintal, câteva idei și o oarecare structură, pe măsură ce continuă, gândurile lor devin dezorientate. Pierd din vedere motivul pentru care au început sarcina sau rezultatele pe care ar trebui să le obțină. Când cineva îi sfătuiește să caute, ei spun: „Nu este nevoie să căutăm nimic. Hai să continuăm așa – în orice caz, nimeni nu stă degeaba." Vezi, încep să facă lucrurile cu un avânt puternic, asemenea unui tunet, dar, pe măsură ce avansează, totul dispare fără urmă. Sunt doar tunete, fără ploaie – fără vreun rezultat. Dacă nu întrebi despre sarcină, nu o urmărești și nu o inspectezi, o vor lăsa să eșueze, nefinalizând-o, fără să dea măcar un raport. Unde a dispărut hotărârea pe care au exprimat-o la început? A fost uitată. Dar planul inițial pe care l-au scris? A dispărut fără nicio urmă. Și acele idei pe care le aveau la început? Au dispărut; au fost uitate. Pur și simplu așa sunt ei! Indivizii de acest fel, când le vezi entuziasmul inițial, par cu adevărat oameni de acțiune. Dar, în realitate, sunt complet inutili; pur și simplu nu sunt oameni care să facă lucrurile într-un mod practic; sunt oameni inconsecvenți. Sunt

dispuși doar să fie în centrul atenției, dar nu vor să îndure greutăți și se tem să-și asume responsabilitatea. Lasă neterminat tot ceea ce fac. Ce fel de umanitate au astfel de oameni? (O umanitate slabă.) Spune-Mi, pot oamenii de acest fel să înfăptuiască ceva? (Nu pot.) Încep mereu în forță, dar termină slab, într-un haos deplin – acesta este stilul lor. Indiferent ce datorie fac, încep destul de entuziasmați, ascultând muzică și fredonând. Dar, după un timp, își pierd interesul și pur și simplu abandonează lucrarea și pleacă. Ce fel de creaturi sunt? Nu sunt detestabili oamenii de acest fel? (Ba da.) Își asumă în mod nechibzuit sarcini pe care știu că s-ar putea să nu fie capabili să le îndeplinească, încercând să-și arate competența, lăudându-se și făcând afirmații pompoase – nu-și cunosc propriile abilități? Dacă nu pot să facă treaba sau să aibă rezultate, de ce nu spun pur și simplu asta? Nu ar trebui să întârzie lucrurile! În schimb, păstrează tăcerea, întârziindu-ți lucrarea în timp ce încearcă să te tragă pe sfoară. Nu au un caracter josnic? (Ba da.) Caracterul lor este mult prea josnic! Le poți încredința unor asemenea oameni sarcina de a gestiona lucrurile? (Nu.) Sunt demni de încredere? (Nu.) Astfel de oameni nu sunt demni de încredere. Dacă și-ar da cuvântul, ai îndrăzni să-i crezi? (Nu.) Ce fel de oameni sunt? Nu cumva sunt niște impostori? (Ba da.) Deși nu te înșală când vine vorba de câștiguri financiare sau în scopuri sexuale, modul lor de a se comporta și de a gestiona lucrurile este atât de detestabil și de respingător. Așadar, care este cauza principală pentru care acești oameni sunt atât de respingători? Au un caracter josnic, nu-și cunosc locul în conduita lor, le place să spună lucruri pompoase, să-și afișeze orice competență cred că au, să fie în centrul atenției și să se dea mari. Nu sunt niciodată consecvenți în ceea ce fac. Totodată, se supraestimează și nu sunt conștienți de propria statură și de tipul de sarcini pe care le pot gestiona. Cu toate acestea, tot încearcă să-și afișeze competența, asumându-și cu îndrăzneală orice fel de lucrare importantă.

După ce și-o asumă, chiar și când nu o fac bine și întârzie chestiuni importante, rămân indiferenți; atât timp cât sunt în centrul atenției, este în regulă pentru ei. Nu sunt oameni josnici, mârșavi? (Ba da.) Atunci, nu au aceștia o umanitate foarte slabă? (Ba da.) Dacă întâlniți astfel de indivizi, ați îndrăzni să le încredințați lucruri semnificative sau importante? (Nu.) De exemplu, dacă trebuie să ieși să predici Evanghelia și ai nevoie de cineva care să aibă grijă de copilul tău mic, ce fel de persoană ar trebui să cauți drept ajutor? Ai îndrăzni să alegi un astfel de individ care nu are simțul responsabilității, nu poate menține direcția și nu este demn de încredere? (Nu.) De ce nu? Pentru că ar putea să-ți piardă copilul. Dacă îl întrebi cum s-a pierdut copilul tău, va spune: „Nu știu. Doar am ațipit o clipă și copilul a dispărut. Cum poți să mă învinovățești pentru asta? Copilul are picioare și poate să meargă singur – nu era legat de mine. Nu poți să dai vina pe mine!” Chiar se eschivează de la răspundere! Nu este un ticălos nerușinat? (Ba da.) Nu poți încredința în niciun caz chestiuni de viață și de moarte unor astfel de oameni. În conduita lor, sunt inconsecvenți și nu au integritate sau demnitate. Când apar probleme, au tupeul să dea dovadă de nerușinare și să nege lucrurile. Deși a începe ceva în forță, dar a termina slab este doar un defect al umanității, acest defect anume este o problemă extrem de gravă – este o problemă care ține de integritate. Unora le place să fie în centrul atenției și își asumă cu înflăcărare sarcini, dar nu îndrăznesc să-și asume responsabilitatea. De îndată ce întâmpină dificultăți, se eschivează imediat de la răspundere și se distanțează de situație. Sunt complet iresponsabili. Sunt și deosebit de inconsecvenți și nu pot persevera în nimic din ceea ce fac. Când lucrurile devin atât de rele, nu mai este doar un defect al umanității – este vorba de un caracter cu adevărat josnic și de o umanitate slabă. De ce spun că astfel de oameni au o umanitate slabă? Pentru că nu sunt demni de încredere – nu ai îndrăzni să le încredințezi

nimic. Indiferent ce sarcină le încredințezi, sunt de acord fără să ezite, dar în momentul în care te întorci cu spatele, dispar și nu ai habar ce pun la cale. Ar putea să treacă chiar și câteva zile până când îi vezi din nou. Dacă nu-i întrebi cum progresează sarcina, nu-ți vor raporta, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ce fel de creaturi sunt aceștia? Sunt complet iresponsabili! Ba chiar nu trec testul și nu sunt de încredere când vine vorba de un asemenea lucru minor. Ce altceva crezi că ar putea înfăptui? (Absolut nimic.) Dacă lași un copil în grija lor, pot să apară probleme în orice moment. Copilul ar putea să cadă și să se lovească, să mănânce ceva ce nu ar trebui sau, atunci când iese afară la joacă, ar putea să se rătăcească sau să fie răpit de oameni răi – toate acestea sunt consecințe posibile. Întrucât sunt iresponsabili și au un caracter extrem de josnic, nu respectă nicio limită a conștiinței în nimic din ceea ce fac și acționează doar pentru a-și satisface propriile dorințe egoiste, ignorând orice altceva. Când le încredințezi o sarcină, simt că ți-ar știrbi reputația refuzând; ținând cont de propria mândrie și pentru a-și satisface vanitatea, sunt de acord, dar după aceea nu-și asumă absolut nicio responsabilitate. Rostesc cuvinte pompoase, dar nu reușesc să îndeplinească bine sarcina. Asta înseamnă că nu sunt demni de încredere. Sunt buni asemenea oameni? (Nu.) Pot fi aleși drept conducători cei care încep în forță, dar termină slab? (Nu.) De ce nu? (Ar putea afecta lucrarea casei lui Dumnezeu.) Exact. Când vorbesc și fac promisiuni, par să aibă calitățile necesare, iar oamenii sunt dispuși să aibă încredere în cei care pot rosti cuvinte pompoase. Dar când vine vorba să facă efectiv lucruri, acțiunile lor sunt imprevizibile. Chiar dacă greșesc, nu te vor informa; și dacă apar probleme, nu-ți vor oferi o explicație pentru cele întâmplate. Speri din tot sufletul să se descurce bine, dar ajung să facă totul praf și chiar sunt complet indiferenți, neconsiderând deloc ceea ce le-ai încredințat drept o chestiune importantă. În acțiunile lor, tind să fie inconsecvenți. Unii dintre

ei fac lucruri doar pe baza propriilor interese, hobbyuri și din curiozitate; unora dintre ei le place să atragă atenția și fac lucruri doar pentru a atrage atenția și a fi văzuți. Astfel de oameni sunt inconsecvenți și iresponsabili, nefiind capabili să facă lucrurile într-un mod pragmatic. Acest lucru este destul de problematic. Încă nu am abordat subiectul dacă au înțelegere spirituală, dacă pot accepta adevărul, sunt supuși sau sunt oameni care urmăresc adevărul – încă nu am atins aceste aspecte. Pur și simplu în ceea ce privește umanitatea lor, astfel de oameni nu sunt demni de încredere. Pot fi aleși drept conducători asemenea indivizi? (Nu.) Oamenii a căror umanitate nu corespunde standardelor nici măcar nu merită să fie cultivați. De ce nu? Pentru că au un caracter prea josnic – le lipsesc chiar și integritatea și demnitatea de bază. Prin urmare, nu sunt calificați nici să fie conducători, nici să fie cultivați pentru rolul de conducători.

În continuare, haideți să discutăm despre prudența în realizarea lucrurilor. Ce fel de manifestare este aceasta? (Este o calitate a umanității.) A fi prudent în realizarea lucrurilor, a nu fi nechibzuit și, atunci când apar probleme, a fi capabil să le abordezi cu calm și să cauți adevărul – aceasta este o calitate a umanității. În această societate rea, în mijlocul diverselor grupuri de oameni din medii complexe, trebuie să abordezi cu prudență apariția diverselor persoane, evenimente și lucruri. Chiar și atunci când îți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu, există unele situații complexe printre diversele lucruri pe care le întâlnești și ar trebui să le abordezi cu prudență. De exemplu, când întâlnești oameni răi care provoacă tulburări în timp ce-ți îndeplinești datoria, ar trebui să înveți mai întâi să ai discernământ și apoi să abordezi situația conform adevărurilor-principii. Aceasta este o atitudine pe care ar trebui să o ai față de datoria ta. Ce implică prudența în realizarea lucrurilor? Implică rațiunea unei persoane. Când întâlnești chestiuni de care nu poți să-ți dai seama, trebuie să fii

prudent. Chiar dacă înțelegi unele adevăruri, când tot nu poți să-ți dai seama de esența fundamentală și de cauza principală a anumitor chestiuni speciale, este necesar să fii prudent? (Da.) Astfel de situații necesită chiar mai multă prudență. A fi prudent nu înseamnă să fii conservator sau să faci pași mici, nici să nu îndrăznești să acționezi sau să te temi să-ți asumi responsabilitatea – nu se referă la aceste lucruri. Prudența despre care vorbim aici se referă la o calitate a umanității. Care sunt manifestările specifice ale prudenței? Sunt următoarele: în timp ce faci un lucru, cauți mai întâi adevărurile-principii, apoi cauți pașii specifici de practică, calea specifică de practică și finalul dorit pentru acea sarcină sau acea lucrare. Cu alte cuvinte, abordezi chestiunile importante și propria datorie cu o inimă atentă și prudentă. Desigur, unii oameni sunt deosebit de prudenți și atunci când abordează diverse chestiuni pe care le întâlnesc în viața de zi cu zi; nu sunt nepăsători, ci incredibil de prudenți. Acesta nu este un lucru rău; poate fi numit, la rândul său, o calitate a umanității, nu un neajuns. Se poate spune că prudența este o calitate a umanității; o atitudine prudentă nu poate decât să fie benefică pentru oameni și cu siguranță nu-i va constrânge sau obliga în niciun fel. Dacă nu îndrăznești să vorbești când apar probleme, dacă nu îndrăznești să faci nimic sau să interacționezi cu nimeni – dacă te temi și de propria umbră – aceasta este o prudență excesivă. Faptul că trăiești în propria lume măruntă tot timpul, petrecându-ți zilele într-un mod excesiv de circumspect – este aceasta prudență? (Nu.) Dacă mergi la cumpărături, te temi că vei fi înșelat; dacă deschizi un magazin, te temi că vei pierde bani; dacă îți cumperi o casă, te temi că vei ajunge să ai o proprietate stigmatizată; dacă îți cumperi un computer, te temi că va avea viruși – să fii atât de înrobit de o frică excesivă încât să nu îndrăznești să faci nimic și să-ți fie greu să faci chiar și un singur pas – cu siguranță acestea nu sunt manifestări ale tipului de prudență despre care vorbim aici. Aceste

manifestări indică o persoană ignorantă, inutilă și temătoare, imatură și lipsită de capacitatea de a trăi independent. Sunt manifestări ale unui calibru slab. Altfel spus, atunci când astfel de indivizi se confruntă cu această societate rea și cu grupuri complexe de oameni, nu au absolut nicio contramăsură. Sunt mereu îngrijorați, temători și atât de speriați încât dau înapoi și nu îndrăznesc să meargă mai departe. Fie se tem că vor fi păcăliți și înșelați, fie se tem că vor fi răniți sau uciși. Nu îndrăznesc să interacționeze cu nimeni sau să se ocupe de ceva. Când merg la muncă, se tem că nu-și vor primi leafa. Ba chiar unele femei nu îndrăznesc să lucreze de teama de a fi maltratate. Unii oameni nu îndrăznesc nici măcar să-și părăsească locuințele, de teamă că ar putea întâlni oameni răi și se tem că lucrurile pe care le cumpără le vor fi furate. Pe scurt, se tem de orice. Nu este aceasta o prudență excesivă? Înseamnă că sunt exagerat de circumspecți. Nu sunt oare nebuni? Unii oameni au acest tip de mentalitate, își fac griji toată ziua despre una sau alta, iar rezultatul este că nu îndrăznesc să se ocupe de nimic sau să iasă și să cunoască oameni, neputând decât să stea acasă. Ce fel de oameni sunt? (Nebuni.) Sunt nebuni; sunt anormali, nu sunt umani. Fiind lipsiți de orice capacitate de a judeca, neavând principii sau standarde minime în ceea ce fac, oamenii de acest fel sunt bestii reîncarnate, nu au o umanitate normală, iar circumspecția lor exagerată nu este prudență. La ce se referă prudența? Prudența înseamnă să faci lucrurile într-un mod măsurat, metodic, și respectând regulile iar pe baza acestui principiu, să acționezi destul de riguros și, atunci când se întâmplă lucruri, să fii calm, nu pripit, nechibzuit sau impulsiv și să fii capabil să cauți adevărurile-principii și metode înțelepte. Aceasta se numește prudență și numai această prudență este o calitate a umanității.

Le place să-și dea importanță și să se laude – există mulți astfel de oameni. Și aceasta este o tendință a societății rele. Mulți oameni

exagerează, inventează lucruri fără nicio grijă și vorbesc ca o moară stricată. Spusele lor nu se aliniază deloc la fapte și zic multe baliverne. Se cred capabili, deși nu au deloc integritate sau simțul rușinii. Sunt asemenea oameni demni de încredere? (Nu.) Au asemenea oameni integritate sau demnitate? (Nu.) Nu au integritate și demnitate, nu sunt demni de respect și nici de încredere. Atunci, li se poate încredința gestionarea unor chestiuni importante? (Nu.) Așadar, ce fel de problemă este lăudăroșenia? (Este un defect al umanității.) Este un defect al umanității, dar trebuie să privești și umanitatea acelor indivizi – dacă umanitatea lor este rea sau dacă aceștia pot accepta lucruri pozitive. Dacă sunt doar mârșavi și, fiind influențați de viața lor de familie sau de mediul social de-a lungul multor ani, au căpătat prostul obicei de a le plăcea să se laude și să-și dea importanță, vorbind iresponsabil și fără să țină cont de consecințe, atunci acesta este doar un defect al umanității lor. Nu sunt răi; sunt doar la nivelul de a fi extrem de mârșavi. Dacă indivizii de acest fel, pe lângă faptul că le place să se laude, acționează și într-un mod destul de dominant și feroce în interacțiunea cu alții, iar scopul lor când își dau importanță și se laudă este de a-i oprima pe alții și de a face așa încât lucrurile cu care se laudă și pe care le exagerează să pară mai mărețe, mai bune și mult deasupra lucrurilor pe care le-au făcut sau le au alți oameni, atunci problema nu mai este că sunt mârșavi. Ce fel de problemă este? (Este problema unei umanități rele.) Aceasta este problema unei umanități rele. Așadar, este implicată aici o fire coruptă? (Da.) Ce fel de fire coruptă? (O fire feroce.) Au o fire arogantă, feroce. Unor oameni le place să se laude pur și simplu pentru că sunt extrem de mârșavi. Acest lucru este cauzat de obiceiurile și de mediul lor de viață. Pur și simplu nu înțeleg ce înseamnă să vorbești sincer, să vorbești din inimă, să discuți despre situații reale sau să vorbești despre viață și despre chestiuni adecvate. Nu au această conștientizare. O astfel de educație nu este prezentă

în mediul lor familial și școlar și este chiar mai absentă după ce ei intră în societate. Drept urmare, mârșăvia lor înnăscută este foarte gravă. Sunt neserioși, nu au un comportament adecvat și le place doar să-și dea importanță, să se laude ca să iasă în evidență și să-i facă pe alții să aibă o părere bună despre ei. În inimile lor, nu au alte ambiții, dorințe sau nevoi. Dacă prezintă doar aceste manifestări, este doar mârșăvie; este un defect al umanității lor. Dar dacă lăudăroșenia lor are un scop și, prin lăudăroșenie, se prezintă drept extrem de capabili și excepțional de abili, precum și superiori, diferiți și mult deasupra oamenilor obișnuiți, atunci nu mai este o chestiune de mârșăvie. Plăcerea lor de a se lăuda este îndrumată de o gândire specifică, este motivată de o sete de statut, de ambiție și de dorință. Folosesc lăudăroșenia drept un mod de a-i oprima pe alții, făcându-i să li se supună, să simtă că le sunt inferiori și că nu sunt la fel de buni ca ei, să fie respectuoși și să asculte de ei. Acesta este răul din umanitatea lor. Plăcerea lor de a se lăuda are ca scop obținerea supremației: „Orice ai tu, am și eu. Orice poți să faci, pot și eu să fac. Orice știi, știu și eu. Orice ai văzut, am văzut și eu. Nu-ți sunt inferior!” Dacă ai mâncat un anumit fel de mâncare, se întâmplă chiar să pretindă că l-au mâncat și ei, deși este evident că nu au făcut-o niciodată – și nu doar atât, vor spune că au mâncat mai mult și că mâncarea pe care au mâncat-o ei a fost mai bună decât cea pe care ai mâncat-o tu. Se vor lăuda chiar și cu lucruri care pur și simplu nu s-au întâmplat. În ce scop se laudă? Ca să te eclipseze, să concureze cu tine și să te facă să simți că sunt mai buni decât tine, că sunt întocmai la fel de buni ca tine. Sunt conduși de ambiție și dorință. Așadar, manifestarea umanității care este condusă de o astfel de ambiție și dorință este doar mârșăvie sau este o umanitate rea? (Este o umanitate rea.) Este implicată aici o fire coruptă? (Da.) A fi condus de ambiție și dorință – aceasta este o fire coruptă. Ce fel de fire coruptă? (Aroganță și ferocitate.) Exact. Sunt aceste

două tipuri de fire coruptă: aroganță și ferocitate. În plus, există și puțină ticăloșie. Adică, orice spui, ei îți întorc mereu spusele pe toate părțile în inimile lor, încearcă mereu să facă mare caz de ele și le abordează mereu cu gânduri ticăloase și idei extreme. De exemplu, dacă spui: „Mașina familiei mele este Toyota; este o mașină japoneză", ei spun: „Mașinile japoneze nu sunt bune. Mașinile germane sunt mai bune. Mașina germană pe care o conduceam nu avea doar performanțe excelente, dar a și funcționat peste zece ani fără să se strice – este mult mai bună decât mașina ta!" Trebuie neapărat să te întreacă. Spui: „Nu am absolvit nici măcar liceul", iar ei spun: „Eu am absolvit liceul. Mă invidiezi, nu-i așa?" În realitate, nici măcar nu au absolvit gimnaziul, dar vor totuși să te întreacă. Le place să se simtă invidiați, apreciați și admirați de alții. Vezi, reacția lor la informațiile pe care le primesc de la oricine este mereu ticăloasă și extremă. Nu au gândirea umanității normale. O persoană normală, auzind că altcineva are ceva bun, ar putea spune: „E minunat că ai asta. Ai putea să-mi spui despre caracteristicile și avantajele sale specifice? Aș vrea să aflu mai multe." Cineva cu o umanitate normală ar răspunde în acest fel. Dar oamenii cărora le place să se laude nu au o umanitate normală. Ei se gândesc: „De ce să ai tu asta și eu nu? Chiar dacă nu am, tot trebuie să spun că am și, mai mult, trebuie să spun că ceea ce am eu este mai bun decât ce ai tu!" Dacă le ceri să scoată acel lucru și să ți-l arate, vor spune: „Nu te las să-l vezi!", când, de fapt, nu au deloc acel lucru. Este o ticăloșie? (Da.) Cu alte cuvinte, când li se întâmplă ceva sau când văd ori primesc orice informație, reacția lor este mereu extremă, incompatibilă cu umanitatea și ticăloasă, prin urmare există și o oarecare ticăloșie în firea lor. Pentru a ne exprima altfel, când conversezi sau ai părtășie cu ei în mod normal și simți că nu ai spus nimic din ce ar putea să provoace o reacție mintală nejustificată, mintea lor este deja plină de o multitudine de gânduri. Sunt deja invidioși pe tine, sfidători

și plini de ură față de tine, dorind totodată să te oprime. Mintea lor este măcinată de aceste lucruri. N-ai spune că este o ticăloșie? (Ba da.) Oamenii ticăloși nu sunt curați. Majoritatea expresiilor, cuvintelor și acțiunilor pe care le dezvăluie sunt incompatibile cu conștiința și rațiunea umanității normale. Este posibil să existe o oarecare agresivitate în cuvintele lor; pe lângă faptul că dau dovadă de agresivitate, unele dintre cuvintele lor pot fi neadevărate, iar altele pot fi laude. Aceasta deoarece au gânduri ticăloase în sinea lor și, mânați fiind de aceste gânduri ticăloase, toate cuvintele pe care le rostesc sunt minciuni, provenind toate de la Satana și de la diavoli. Astfel de oameni nu au umanitate; sunt non-umani. Oamenii cărora le place să se laude și să-și dea importanță pot fi împărțiți în două tipuri. Aceștia ar trebui caracterizați în funcție de esența umanității lor. Altfel spus, trebuie să ne uităm dacă sunt mârșavi și dacă umanitatea lor este rea pentru a analiza ce problemă au. Dacă au o umanitate rea și sunt foarte mârșavi, capabili să comită multe fapte rele, atunci nu sunt oameni buni și ar trebui caracterizați drept oameni răi. În schimb, dacă doar își dau întrucâtva importanță și au o oarecare mârșăvie, dar nu ajung să facă lucruri rele, au totuși o oarecare conștiință și rațiune și, de asemenea, pot să facă unele lucruri bune, atunci pot fi totuși considerați oameni cu o umanitate bună. Aceasta nu este o problemă majoră și, dacă au un calibru bun, pot chiar să fie aleși drept supraveghetori, conducători sau lucrători. Chiar dacă aceste două tipuri de oameni își dau importanță și adoră să se laude, totul se reduce la întrebarea dacă umanitatea lor este bună sau rea. Dacă sunt doar mârșavi, acesta este un defect al umanității lor și nu implică o fire coruptă. Însă, dacă în spatele lăudăroșeniei lor se află intenții și ambiție, aceasta indică o umanitate rea și implică o fire coruptă. În ceea ce privește umanitatea lor, aceasta este rea; firile corupte pe care le implică sunt aroganța, ticăloșia sau ferocitatea. Implică atât un caracter slab, cât și firi corupte, nu-i așa? (Așa e.)

Să discutăm despre o altă manifestare: nepăsarea. A fi nepăsător în tot ce faci – din ce aspect face parte acest lucru? (Dintr-un defect al umanității.) Asemenea oameni privesc totul într-un mod aproximativ și general, fiind incapabili să înțeleagă punctele cheie. Sunt neglijenți în tot ceea ce fac. Nu pot face o lucrare meticuloasă, cum ar fi cea bazată pe texte sau gestionarea documentelor. Nu pot nici să se ocupe de sarcini care necesită precizie. Când croiesc haine, uneori cos pantaloni acolo unde ar trebui să fie mâneci, alteori fac mâneci scurte în loc de mâneci lungi sau transformă o talie de 66 de centimetri într-una de 61 de centimetri. Fac haine fie prea mari, fie prea mici. Indiferent ce fac, sunt mereu atât de neatenți, de nechibzuiți și de stângaci încât nu pot să facă nimic bine. Cât de neatenți pot fi? Când ies să se ocupe de ceva, pot chiar să uite lucrurile pe care trebuiau să le aducă. De exemplu, când se întâlnesc cu un avocat pentru un proces, uită să-și aducă actul de identitate, precum și dovezile cerute de avocat. Uită multe lucruri. Uneori, nici măcar nu știu unde și-au pus bunurile importante și nu fac niciun efort să-și amintească. Drept urmare, adesea pierd și uită lucruri, iar acțiunile pe care le întreprind și viața lor de zi cu zi sunt o harababură completă. Astfel de oameni nu sunt niciodată serioși în modul în care își tratează lucrarea sau datoria. Orice fac este mereu pripit și necugetat – își formează doar o impresie vagă despre chestiunile pe care le observă, înțeleg doar în linii mari cuvintele pe care le aud, spun lucrurile doar în termeni aproximativi și generali și păstrează în memorie doar o schiță aproximativă a lucrurilor. Drept urmare, nu sunt capabili să se ocupe de o lucrare importantă sau confidențială; nu sunt potriviți pentru astfel de sarcini. Dacă nepăsarea lor implică doar viața sau igiena lor personală, fără să afecteze alte persoane sau chestiuni importante, atunci este doar un defect al umanității lor – indiferent ce probleme apar, pot să-și asume responsabilitatea și atât. Dar dacă implică datoria, o lucrare importantă,

soarta și perspectivele cuiva, dacă cineva rămâne sau pleacă și așa mai departe, atunci, asemenea indivizi nu sunt potriviți pentru a gestiona aceste chestiuni, deoarece sunt prea nepăsători. În primul rând, nu sunt meticuloși în aceste chestiuni; le aruncă doar o privire superficială, fiind prea leneși pentru a-și folosi creierul, a se gândi sau a investi energia necesară pentru a le gestiona. În al doilea rând, au în permanență un stil și o abordare pripite și necugetate și deseori pierd și uită lucruri. Dacă acest lucru le implică doar viața personală, nu este o problemă majoră. Totuși, dacă implică o lucrare importantă sau chestiuni confidențiale, pot să încurce lucrurile sau chiar să provoace un dezastru major. De exemplu, cineva trebuie să meargă urgent la Paris, dar din cauza neatenției, aceștia cumpără în schimb un bilet de avion spre Roma. Se simt chiar destul de mulțumiți, spunând: „Biletul pe care l-am cumpărat astăzi a fost atât de ieftin!" Alții se uită la el și spun: „Bineînțeles că este ieftin – trebuia să mergi la Paris, de ce ai cumpărat un bilet spre Roma?" Asta înseamnă că sunt mult prea nepăsători! Astfel de oameni privesc totul cu o atitudine dezinteresată și superficială. Aruncă o singură privire pentru a-și face o idee generală despre un lucru și gata. Exact acesta este tipul de atitudine iresponsabilă pe care o au. Desigur, această atitudine este caracterizată și de faptul că nu vor să pună suflet în nimic și de lene – sunt prea leneși pentru a pune suflet în ceva, pentru a-și folosi mintea sau a gândi atunci când se ocupă de orice chestiune. Astfel de oameni nepăsători sunt nepotriviți pentru o lucrare importantă, în special pentru sarcini care implică lucrarea bazată pe texte, gestionarea documentelor sau lucrarea care presupune aptitudini profesionale confidențiale. Atunci, dacă astfel de oameni devin conducători, se pot ridica la înălțimea sarcinii? (Nu. Lucrarea lor nu este realizată niciodată cum trebuie; este făcută mereu aproximativ și în linii mari și este lăsată mereu neterminată. Nu pot face o lucrare reală.) Astfel de oameni nu acordă

atenție detaliilor în lucrarea lor; sunt mereu pripiți și necugetați, tratând lucrurile într-un mod superficial și sumar. În plus, spun mereu cuvinte vagi, având tendința de a folosi termeni precum „aproximativ”, „poate”, „probabil” sau „posibil”. Asemenea oameni nu pot înfăptui nimic. Multe aspecte ale lucrării din casa lui Dumnezeu, cum ar fi lucrarea administrativă, lucrarea privind personalul, lucrarea privind viața bisericească și cea evanghelică, implică detalii specifice. Atunci când se confruntă cu o lucrare detaliată, astfel de oameni nepăsători au dureri de cap, se simt confuzi și sufocați; nu sunt dispuși să realizeze o lucrare atât de minuțioasă. Au această atitudine lenește, așa că, atunci când vine vorba să muncească, mereu gândesc: „Este în regulă dacă facem o muncă aproximativă; la urma urmei, este suficient de aproape de ceea ce spun rânduielile de lucru.” Păstrează mereu atitudinea „merge și așa” – poate lucrarea să fie făcută bine în acest fel? (Nu.) Când îi evaluează pe oameni, procedează tot cu aproximație – îi evaluează pe conducători și lucrători în termeni generali, la fel și pe supraveghetorii fiecărei echipe. Când cineva întreabă: „De cât timp crede acel supraveghetor în Dumnezeu?”, ei răspund: „Se pare că de peste trei ani.” Dar s-ar putea ca o persoană care crede în Dumnezeu de trei ani nici măcar să nu fi stabilit încă o bază solidă – poate o astfel de persoană să fie de încredere ca supraveghetor? Oamenii nepăsători chiar nu-și pot da seama de acest lucru. De aceea, vorbirea lor este presărată mereu de termeni precum „aproximativ”, „probabil”, „poate”, „posibil” și „se pare”; pur și simplu nu folosesc niciodată o formulare precisă. Când cineva întreabă: „A slujit vreodată drept conducător de când crede în Dumnezeu?”, ei răspund: „Se pare că nu, pentru că nu l-am auzit menționând asta.” Vezi, nu tratează niciodată nimic cu scrupulozitate. Dacă insiști să primești detalii, se bazează doar pe sentimente și impresii. Nu vor spune: „Mă voi interesa imediat și voi confirma.” Pur și simplu nu tratează

lucrurile cu scrupulozitate. În orice privință, consideră că este în regulă atât timp cât este „aproximativ corect” sau „destul de aproape”. Unii oameni spun: „De ce ar trebui să ducem o viață atât de meticuloasă?” Deși acest lucru este adevărat într-o anumită privință – în chestiunile legate de viața trupească, poți fi puțin lipsit de meticulozitate – când vine vorba de lucrarea bisericească, nu poți fi lipsit de meticulozitate. Când ești lipsit de meticulozitate în lucrare, rezultatele acesteia sunt afectate. În orice aspect al lucrării, se pot obține rezultate bune doar prin planificare, rânduieli, urmărire, supraveghere și îndemnuri specifice. Dacă sarcinile sunt realizate într-un mod aproximativ și pripit, nicio lucrare nu poate da vreodată rezultate. Prin urmare, nepăsarea este un defect al umanității, iar astfel de oameni nepăsători nu sunt capabili să facă lucrări importante; în special, nu sunt capabili să facă lucrarea conducătorilor și lucrătorilor. Indiferent despre ce chestiune este vorba, oamenii de acest fel aud doar o descriere generală și apoi presupun că înțeleg. De exemplu, în lucrarea de înființare a bisericilor, cum se înființează o biserică, de câți oameni este nevoie pentru înființarea unei biserici, câte biserici formează un district, câte districte formează o regiune – rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu au reguli specifice pentru toate acestea, existând reguli specifice suplimentare și pentru circumstanțe speciale. Cu toate acestea, oamenii nepăsători nici nu caută, nici nu încearcă să afle despre aceste reguli, însă pretind că știu cum să procedeze. Când li se cere să ofere detalii, răspund: „Este vorba doar de înființarea bisericilor. Odată ce există un anumit număr de oameni, înființezi una.” Dar când sunt întrebați: „Cum anume ar trebui înființată?”, nu știu și nu pot să ofere detalii. Dacă ar fi conducători neexperimentați, neștiind deocamdată cum să înființeze o biserică, ar fi de înțeles. Problema este că nu știu, dar nici nu sunt scrupuloși în această privință, nu studiază și nici nu caută. Pot astfel de oameni să facă bine lucrarea bisericească? (Nu.)

Pentru astfel de oameni, avem un singur cuvânt – „demisionează!” Nu se ridică la înălțimea lucrării de conducere. Nicio lucrare nu este mai complexă decât cea care implică oameni. Dacă nu ai o inimă precaută și responsabilă, iar lucrarea ta este aproximativă și nu este făcută meticulos, atunci, indiferent cât de bun este calibrul tău, tot nu te vei ridica la înălțimea rolului. Dacă ești prea nepăsător, faci totul doar aproximativ, te concentrezi doar asupra schiței generale, făcând lucrurile în mod mecanic, fără să te concentrezi asupra detaliilor, neștiind să tratezi lucrurile cu scrupulozitate – toate acestea înseamnă că în niciun caz nu te ridici la înălțimea lucrării conducătorilor și a lucrătorilor. Ai înțeles? (Da.)

Nepăsarea este un defect al umanității. Atunci, meticulozitatea și scrupulozitatea în realizarea lucrurilor, precum și capacitatea de a înțelege punctele esențiale, punctele cheie, capacitatea de a identifica unde se află problemele și de a-ți da seama de esența problemelor – este aceasta o calitate a umanității? (Da.) Atitudinea oamenilor meticuloși în realizarea lucrurilor este destul de corectă; sunt destul de meticuloși și serioși când fac lucruri, sunt capabili să se liniștească și să nu fie pripiți – aceasta este o calitate a umanității. Deși persoanele care au această calitate a umanității pot desfășura o lucrare full-time, dacă sunt prea lente când fac lucrurile și eficiența lucrării lor nu este mare, atunci rezultatele nu vor fi foarte bune. La ce se referă acest lucru? Se referă la calibru, una dintre condițiile înnăscute. Crezi că oricine este meticulos poate neapărat să facă o lucrare bună? Această opinie este incorectă. Unii oameni sunt prea meticuloși când fac lucrurile, până într-acolo încât sunt puțin nevrotici. De exemplu, atunci când spală legumele, curăță frunzele pe față și apoi pe dos, îndepărtează fiecare frunză galbenă și taie fiecare gaură de insectă, asigurându-se că legumele sunt spălate temeinic. Meticulozitatea în realizarea lucrurilor este o calitate a umanității, dar dacă cineva este excesiv de meticulos până într-

acolo încât nu are principii și face lucruri de-a dreptul neînsemnate, atunci devine inutil și ineficient. Aceasta indică un calibru slab, incapacitatea de a realiza lucruri și de a-și asuma lucrarea. Unii oameni care sunt meticuloși când fac lucruri înțeleg principiile, punctele esențiale, punctele cheie, acționează rapid și cu agilitate, având o judecată rapidă și fiind capabili să rezolve problemele repede – aceasta înseamnă că au un calibru bun. Meticulozitatea în realizarea lucrurilor nu echivalează cu eficiența, nici cu obținerea de rezultate bune în realizarea lucrurilor. Înseamnă doar că ești capabil să rămâi concentrat cu răbdare, să fii liniștit, să nu fii pripit, ostentativ sau nechibzuit. Cel mult, este doar o calitate a umanității și nu se ridică la nivelul unui calibru bun. Unii oameni sunt destul de meticuloși când fac lucruri, părând destul de conștiincioși, nici grăbiți, nici agitați și destul de tăcuți. Cu toate acestea, sunt ineficienți în gestionarea chestiunilor, incapabili să prioritizeze lucrurile în funcție de importanță și urgență. Se agață de o sarcină nesemnificativă și lucrează la ea la nesfârșit, făcându-i pe ceilalți să se simtă neliniștiți și exasperați, dorind cu disperare să le facă vânt. Lucrează prea încet, fără pic de eficiență – pur și simplu nu sunt buni de nimic! Cei cu abilități normale de supraviețuire lucrează de zece sau de douăzeci de ori mai repede decât ei. În schimb, ei fac lucrurile prea încet și, indiferent cât de mult ar face, nu pot găsi o metodă, nu pot găsi principii, nu se pricep și nici nu sunt eficienți. O sarcină care ar trebui să fie gata într-o oră le poate lua o zi întreagă, o sarcină care ar trebui să fie gata într-o zi le poate lua cinci zile, iar una care ar trebui să fie gata în cinci zile le poate lua zece zile, făcându-te să te simți atât furios, cât și exasperat când îi privești. Unele femei sunt lente în gestionarea chestiunilor. Știind foarte bine că trebuie să iasă și să se ocupe de ceva în scurt timp, ele insistă totuși să-și spele părul. Când își spală părul, nu găsesc o metodă. În loc să-și spele tot părul deodată, îl spală șuviță cu șuviță și, după o jumătate de oră, încă nu au

terminat. Nu sunt oare nebune? Ajung să întârzie chestiunile adecvate din cauză că își spală părul. Cu cât sunt mai urgente chestiunile, cu atât simt mai puțină presiune și chiar se concentrează asupra rezolvării acelor chestiuni nesemnificative, întârziindu-le pe cele importante, fără să se simtă anxioase sau agitate. Dacă le îndemni, chiar au o mulțime de scuze: „Cum pot să las aceste lucruri adecvate nefăcute?” Când vezi astfel de oameni, la ce te gândești? Ți-ai dori din tot sufletul să le faci vânt. Nu merită astfel de oameni să le faci vânt? (Ba da.) În cazul unor asemenea oameni, chiar dacă există o lucrare de făcut, nu este nevoie să le ceri lor să o facă. Lucrează prea încet și sunt prea incompetenți! Când vedeți astfel de oameni, care fac lucrurile cu viteza melcului, sunteți neliniștiți? (Da.) Ei spun: „Sunt meticulos în lucrarea mea!” Eu spun: „La ce bun că ești meticulos? Alții nu sunt mult mai puțin meticuloși decât tine, dar lucrează mai mult și mai bine decât tine. Poate meticulozitatea ta să obțină rezultate? Aceasta este cheia. Dacă ești meticulos când faci lucrurile și reușești și să fii eficient și să ai rezultate bune, atunci acea meticulozitate are valoare. Dar dacă ești doar meticulos în realizarea lucrurilor și, în final, nu reușești nici să ai rezultate, nici să fii eficient, are vreun folos? Nu are niciun folos!” Unii oameni sunt extrem de meticuloși în confecționarea hainelor, dar nu pot niciodată să nimerească mărimile corecte. Nu pot să judece cu precizie dacă hainele i se vor potrivi persoanei care urmează să le poarte, nu pot spune dacă mânecile sunt prea lungi sau prea scurte, dacă hainele sunt prea strâmte sau prea largi, nu cunosc lățimea standard a manșetei și nu știu dacă gulerul este potrivit. Hainele făcute de astfel de oameni sigur nu vor corespunde standardelor. Dacă cineva este meticulos, dar are și principii, aceasta este cu adevărat o calitate a umanității. Dacă însă este doar meticulos și nu are principii, este incapabil să înțeleagă punctele cheie, se agită mereu din cauza unor chestiuni neînsemnate și cugetă în mod inutil la ele, acest lucru

este enervant. Cuvântul „meticulos” este considerat în general un termen pozitiv de majoritatea oamenilor, dar nu toate cazurile de meticulozitate sunt calități. Depinde de situație. Unii oameni sunt meticuloși orbește, fără principii. Aceasta nu este meticulozitate, ci nevroză și incapacitate de a înțelege punctele cheie; indică un calibru slab și incapacitatea de a găsi o metodă de a face lucrurile și de a înțelege principiile. Prin urmare, în opinia Mea, deși meticulozitatea ca manifestare sau mod de a face lucrurile este o calitate a umanității, trebuie să te uiți și la calibrul persoanei. Dacă nu se ține cont de calibru, a avea o atitudine meticuloasă în realizarea lucrurilor este totuși un lucru bun. Dacă cineva are atât calibru, cât și eficiență în realizarea lucrurilor, poate respecta principiile și, pe lângă acestea, este meticulos, această meticulozitate este cu adevărat cireașa de pe tort și o calitate autentică a umanității.

Să vorbim despre o altă manifestare: plăcerea de a te lăuda. Din ce tip de problemă face parte? (Din firile corupte.) De exemplu, unii oameni tastează foarte repede. Pentru a-i anunța pe alții că au acest punct forte, apasă intenționat foarte tare pe tastatură, ca și cum ar spune: „Doar ascultă cu ce cadență apăs tastele și vei ști cât de rapid sunt!” Unii sunt absolvenți de facultate, așa că obișnuiesc să spună lucruri precum: „Pe vremea când eram la universitate”, „profesorii noștri universitari”, „campusul nostru universitar” și așa mai departe. Ce fel de manifestare este aceasta? (Lăudăroșenie.) Aceasta se numește lăudăroșenie. Unii cumpără o mașină nouă și se tem că alții nu vor ști că este o marcă faimoasă și de lux. După ce coboară din mașină, nu pleacă, în schimb ba se uită dacă există amprente pe geamuri, ba verifică dacă există zgârieturi pe vopsea. De ce se tot plimbă în jurul mașinii? Doar pentru a le arăta altora că este mașina lor. Ce fel de manifestare este aceasta? (Lăudăroșenie.) Unii oameni au un telefon de ultimă generație. Ca să-l vadă și alții, chiar dacă telefonul este descărcat, se

prefac că sunt într-un apel. Cum se numește asta? (Lăudăroșenie.) De ce se laudă? Nu este vorba de vanitate aici? Unii poartă o blană de nurcă și, chiar și după ce intră într-o încăpere în care este foarte cald, nu și-o dau jos. Când cineva îi întreabă: „Nu-ți este cald?”, ei răspund: „Nu. Port nurcă – este foarte călduroasă!” Presupun că alții nu știu nimic în privința asta! Când o dau jos, se asigură că arată eticheta, etalând-o în fața oamenilor: „Nu doar că este blană de nurcă, dar este și de la o marcă de lux. Nici măcar nu o cunoști!” Dacă alții nu o cunosc, de ce te mai lauzi? Nu te lauzi degeaba? Unii oameni chiar fac paradă în fața Mea, spunând: „Porți o jachetă din puf de rață? Ar trebui să porți o blană de nurcă – este foarte călduroasă!” Eu spun: „Este călduroasă, dar acea haină este foarte grea!” Ei poartă o blană de nurcă și chiar fac paradă în fața Mea. Spune-Mi, nu sunt oare superficiali asemenea oameni cărora le place să se laude? În ceea ce privește umanitatea lor, au două probleme. Una este că sunt deosebit de superficiali. Când vine vorba de bunuri exterioare și de lucruri materiale, cum ar fi mâncarea pe care o mănâncă, hainele pe care le poartă și obiectele pe care le folosesc, vor să se laude cu toate. Nu-și pot reprima dorința de a se lăuda și vor mereu să afișeze aceste lucruri în fața altora, arătându-le că toate hainele pe care le poartă și lucrurile pe care le folosesc sunt luxoase și excepționale. Ce contează dacă știu alții? Chiar dacă alții văd asta și nu au o părere bună despre ei, tot se dau în spectacol. Nu este superficialitate? (Ba da.) Sunt superficiali și copilărești – aceasta este cealaltă problemă a oamenilor cărora le place să se laude. Spune-Mi, ce pot câștiga dându-se așa în spectacol? Vor doar să-și facă simțită prezența? Este ceva necesar? Nu este inutil? (Ba da.) În anii 1980 și 1990, dacă tălpile pantofilor de piele se uzau neuniform, oamenii fixau plăcuțe de fier, care produceau un sunet puternic în timpul mersului. Unii erau nevoiți să bată plăcuțe de fier pe pantofii de piele nou-nouți chiar înainte de a-i purta, doar ca să le arate altora că dețin o pereche

de pantofi de piele. Acest lucru le dădea încredere și un sentiment de bucurie. Ei credeau următoarele: „E un lucru bun să atrag atenția altora. Aceasta dovedește că am farmec și că existența mea este validată. Așadar, trebuie să împărtășesc cu toată lumea punctele mele forte, avantajele și lucrurile bune pe care le dețin.” Chiar le împărtășești? Se numește etalare. Nu există destul de mulți oameni în lumea aceasta cărora le place să se etaleze? (Ba da.) Toți oamenii cred că este destul de normal, nu-i așa? Nimeni nu disprețuiește astfel de oameni, nici nu-i privește ciudat, deoarece lumea este plină de astfel de oameni care sunt obsedați de tot felul de plăceri materiale și monetare, precum și de plăcerile statutului. Prin urmare, lumea glorifică aceste lucruri. În casa lui Dumnezeu, astfel de oameni îi fac pe ceilalți să se simtă revoltați și plini de dispreț. De ce? Cei care cred în Dumnezeu, de la început, când pun o temelie, și până când înțeleg treptat adevărul, valoarea și sensul de a fi om, încep să le pese mai puțin de plăcerile materiale și de unele dintre lucrurile lumești superficiale. Motivația lor lăuntrică de a urmări posesiunile exterioare se diminuează, scopurile și direcția celor urmărite se schimbă, iar nevoile lumii lor interioare devin diferite. Ei dezvoltă o perspectivă diferită asupra nevoilor materiale, simțind că toate aceste lucruri sunt deșarte și nu le pot satisface nevoile inimii. Prin urmare, tendința lor de a se lăuda și de a etala tot felul de lucruri se diminuează. Care sunt lucrurile cu care credincioșii în Dumnezeu s-ar putea lăuda sau pe care le-ar putea etala cel mult? Ar putea etala lucruri precum aptitudinile sau punctele lor forte. De exemplu, unii oameni cărora le place să cânte vor mereu ca alții să le audă vocile. Aceștia spun: „Ascultă ce voce frumoasă am!” Se tem că alții nu vor ști că pot să cânte bine și vor în mod constant să se laude în această privință. Pe scurt, plăcerea de a te lăuda este un defect al umanității. Este o manifestare a imaturității, infantilismului și superficialității în cadrul umanității. Când

înțeleg doar unele cuvinte și doctrine și nu au dobândit în mod real adevărul sau nu au intrat în adevărul-realitate, oamenii sunt foarte predispuși să aibă defectul plăcerii de a se lăuda, iar acest defect al umanității nu este ușor de depășit. Aceasta deoarece, înainte de a dobândi adevărul, lucrurile cu care se pot lăuda și pe care le pot etala reprezintă capitalul lor și siguranța de sine în viață. Ai încredere în conduita ta și ești motivat să faci lucruri doar pentru că te bazezi pe lucruri precum înfățișarea, ținuta, punctele forte, nivelul de educație, calificările sau aptitudinile tale profesionale în viață. Prin urmare, majoritatea oamenilor au în grade diferite defectul plăcerii de a se lăuda, iar acesta nu este ușor de depășit, nu este ușor să te răzvrătești împotriva lui. Când înțeleg adevărul și intră în adevărul-realitate, oamenii au o anumită statură și le pasă mai puțin de lucrurile care nu sunt legate de adevăr, ajung să vadă că nu este nevoie să se laude sau să se etaleze și că aceste lucruri nu înseamnă că o persoană are umanitate, nici că are statură; și, desigur, cu atât mai mult, nu înseamnă că o persoană a fost mântuită sau este capabilă să se supună adevărului și lui Dumnezeu. Prin urmare, pentru unii oameni cărora le plăcea să se laude, pe măsură ce înțeleg adevărul și intră în adevărul-realitate, această dorință dispare treptat, iar acest defect al umanității este depășit în mod inconștient și dispare. Să luăm exemplul unei persoane care poartă un tricou puțin cam scump. Când se întâmplă ca tricoul să se murdărească puțin, persoana devine foarte agitată. Altcineva îi spune: „De ce ești atât de agitată? Nu va fi în regulă dacă îl speli, pur și simplu?” Persoana răspunde: „Știi că tricoul acesta a costat 200 de yuani?” Insistă să menționeze prețul pentru ca alții să afle; abia atunci se simte mulțumită. Dacă acea persoană înțelege adevărul, poate aborda astfel de probleme corect atunci când le va întâlni din nou. Nu va menționa prețul și, în acest punct, vanitatea ei va fi într-o oarecare măsură ținută în frâu. Nu va arăta acest lucru că umanitatea sa a devenit comparativ matură și nu mai

este atât de superficială sau infantilă? (Ba da.) Plăcerea ei de a se lăuda, acest defect al umanității sale, va fi astfel depășită.

Următoarea manifestare este disprețul față de săraci și favorizarea celor bogați. Când văd pe cineva bogat, unii oameni încearcă imediat să-i intre în grații, spunând lucruri precum: „Pielea ta este minunată. Arăți bine. Ești atât de nobil, chiar și scuipatul tău valorează mai mult decât noi, săracii!" Când vorbesc cu oamenii bogați și cu cei care au poziție socială și statut, sunt deosebit de blânzi. Dar când văd un fermier, vor mereu să-și bată joc de el, iar cuvintele lor îl batjocoresc în mod direct sau indirect. Au atitudini complet diferite față de săraci și de bogați. Sunt dispuși să satisfacă nevoile bogaților, chiar până într-acolo încât să devină de bunăvoie sclavii lor. Dar este cu totul altă poveste când vine vorba de cei săraci – când oamenii săraci se confruntă cu dificultăți și cer ajutor, îi ignoră. Modul în care îi tratează pe oamenii cu statut social inferior și poziție socială joasă diferă complet de modul în care îi tratează pe cei cu statut social înalt. Aceasta înseamnă a-i disprețui pe săraci și a-i favoriza pe bogați. Ce fel de problemă este aceasta? (Un defect al umanității.) Este un defect al umanității? Ce fel de problemă din cadrul umanității este aceasta? (Un caracter josnic.) Este o problemă care ține de caracter în cadrul umanității – un caracter josnic. Când văd oameni bogați, devin niște lachei supuși, purtându-se într-un mod excesiv de servil. Când văd oameni săraci, vor să se poarte ca și cum ar fi stăpâni. Ce fel de creaturi sunt? Faptul că îi tratează pe oameni în acest fel arată că nu au principii! Oamenii săraci au doar mai puțini bani și au condiții de trai puțin mai proaste – cum te-au jignit ei? Oare săracii au neapărat o umanitate rea? Bogații au neapărat o umanitate bună? Cei care îi disprețuiesc pe săraci și îi favorizează pe bogați îi evaluează și îi privesc pe alții pe baza adevărurilor-principii? Evident că nu. Ei cred că aceia care au bani sunt nobili și măreți, iar cei săraci sunt de

condiție umilă și inferiori. Standardul lor pentru evaluarea oamenilor sunt banii. Sunt buni asemenea oameni? Cum este umanitatea lor? (Umanitatea lor este rea.) Când văd o persoană bogată, afișează un zâmbet lingușitor; când văd o persoană săracă, fața li se întunecă imediat – expresia li se schimbă extrem de rapid! Sunt dispuși chiar să ducă oala de noapte pentru un bogat, dar nu vor nici măcar să toarne un pahar cu apă pentru un sărac. Ce fel de creaturi sunt? Nu au un caracter josnic? (Ba da.) Este bine ca astfel de oameni să fie conducători? (Nu.) De ce nu? În ce privințe sunt nepotriviți pentru rolul de conducători? (Nu au principii în modul în care tratează oamenii, iar metoda lor de selectare și folosire a oamenilor nu se bazează pe adevărurile-principii, ci pe statutul social și banii cuiva. Dacă devin conducători, îi vor promova pe cei cu statut și bani. Dacă acești oameni care sunt promovați sunt răi, atunci oamenii răi vor deține puterea în biserică, iar acesta va fi un dezastru.) Astfel de oameni nu sunt potriviți să fie conducători. În primul rând, au un caracter josnic și nu au standarde ale conștiinței în ceea ce fac. În al doilea rând, dacă ar deveni conducători, ar transforma biserica în ceva asemănător societății – biserica pe care ar conduce-o ar deveni un grup social. I-ar promova pe cei bogați și influenți, care au poziție socială, statut și relații și care prosperă în societate, făcându-i lideri de echipă și supraveghetori, în timp ce i-ar călca în picioare pe fermieri, pe oamenii săraci și pe cei slab educați, care nu se pricep să spună cuvinte frumoase, care au o umanitate bună, au calibru și urmăresc adevărul, dar au un statut social scăzut. Nu ar deveni astfel biserica la fel ca societatea? Ce deosebire ar exista? În societate, nu dețin puterea cei care sunt bogați și au statut? Nu cumva cei cu poziție socială, relații, putere și influență se bucură de statut și se află în centrul atenției la toate nivelurile, în toate domeniile și grupurile din societate? În cazul în care casa lui Dumnezeu ar fi ca societatea, ar mai fi casa lui Dumnezeu? Nu ar mai fi

casa lui Dumnezeu și nu s-ar mai putea numi biserică – ar fi un grup social. Exact aceasta este consecința faptului că oamenii care îi disprețuiesc pe săraci și îi favorizează pe bogați devin conducători. Astfel de oameni devin lacheii oricui are statut. Spune-Mi, au vreun principiu cei care se poartă ca niște lachei? Au limite în conduita lor? (Nu.) Astfel de oameni nu au principii sau limite în conduita lor. Atunci când se confruntă cu un mediu periculos, ar putea deveni iude. Dacă țara lor s-ar prăbuși, ar deveni trădători. Dacă ar fi conducători guvernamentali, ar deveni trădători de țară. Sunt exact genul acesta de creaturi! Prin urmare, nu sunt potriviți să fie conducători. Aceasta deoarece nu ar face o lucrare reală și le-ar face rău fraților și surorilor, călcându-i în picioare pe toți cei care urmăresc în mod sincer adevărul și au umanitate, în timp ce îi promovează pe cei cu umanitate rea, care au statut și sunt cunoscuți și influenți în societate; acest lucru se opune direct principiilor casei lui Dumnezeu pentru promovarea oamenilor. Dacă astfel de oameni ar stăpâni și ar deține puterea în casa lui Dumnezeu, ar putea lucrarea bisericii să decurgă fără probleme și fără obstacole? (Nu.) Lucrarea bisericii și a aleșilor lui Dumnezeu ar fi distrusă din cauza lor. Acești oameni ar conspira între ei, s-ar folosi reciproc și s-ar ajuta unii pe alții. Frații și surorile care urmăresc adevărul ar fi marginalizați și excluși – ar putea chiar să fie repartizați cu toții în grupele B sau îndepărtați, rămânând fără nicio cale de ieșire. Nu ar putea să stea lucrurile așa? (Ba da.) Cum sunt relațiile dintre acești oameni? Când se adună, se numesc prieteni, se îmbrățișează și se laudă cu trecutul lor glorios în societate, vorbind despre ceea ce pot face unul pentru celălalt și apoi întrebând ce poate face celălalt pentru ei, folosindu-se reciproc. Prin ce sunt aceștia diferiți de oamenii din societate? Când sunt împreună, nu mănâncă și nu beau cuvântul lui Dumnezeu, nu au părtășie despre adevăr, nu au părtășie despre înțelegerea lor personală bazată pe experiențe, nu vorbesc

despre cunoașterea de sine și nu-și disecă firile corupte. În schimb, vorbesc doar despre cât de mult succes au avut în societate, despre lucrurile pe care le-au făcut și care i-au adus în lumina reflectoarelor, despre trecutul lor glorios, cu ce demnitari au luat cina și au băut vin, căror demnitari le-au câștigat favorurile – nu vorbesc decât despre aceste lucruri. Sunt aceștia credincioși în Dumnezeu? Concurează unii cu alții în ceea ce privește statutul, mediul, aptitudinile și mijloacele materiale, complotând totodată și folosindu-se reciproc – așa sunt relațiile dintre ei. Dacă ești o persoană obișnuită sau un fermier care nu poate să facă nimic pentru ei, te consideră lipsit de valoare, complet nedemn de atenția lor și ești dat la o parte. Despre ce vorbesc când sunt împreună? Discută despre ce brand de îmbrăcăminte a lansat un articol nou, ce mașină nouă a fost lansată, cine a cumpărat un diamant de câteva carate, a cui proprietate a fost scoasă la licitație, ale cui acțiuni au scăzut sau au crescut, a cui companie a devenit publică, cine a intrat în grațiile funcționarilor guvernamentali, cine a complotat cu ce bandă, câte cadouri a oferit și câți bani a cheltuit unul sau altul pentru a realiza ceva – vorbesc despre toate aceste lucruri. Spune-Mi, nu este dezgustător? Dacă vorbesc mereu despre aceste lucruri în biserică, nu cumva vor tulbura și vor distruge viața bisericească și lucrarea bisericii? Spune-Mi, pot astfel de oameni să fie aleși drept conducători? (Nu.) Sunt niște oportuniști. Odată ce descoperiți astfel de oameni în biserică, ar trebui să-i dați în vileag și să-i înlăturați – casa lui Dumnezeu nu păstrează asemenea oameni. Oportuniștii din casa lui Dumnezeu sunt acolo doar ca să o scoată cumva la capăt și să obțină binecuvântări nemeritate. Ei nu acceptă deloc adevărul și nu acceptă niciun lucru pozitiv. Mai mult, acești oameni își fac datoria fără pic de sinceritate; nu vor să se consume deloc și vor doar să obțină beneficii. Dacă nu există beneficii, nu vor să facă nimic. În timp ce frații și surorile se preocupă să își îndeplinească îndatoririle și să lucreze

în mod sârguincios, ei își lasă deoparte îndatoririle și se ocupă de treburi personale, chiar delectându-se cu mâncare, băutură și distracție. În plus, intră adesea pe internet și petrec mult timp căutând lucruri care le plac sau pe care și le doresc cel mai mult, precum produse de modă, frumusețe și coafură, precum și produse premium de sănătate. Oriunde merg, își dau ifose și îi înșală pe alții; caută oameni de felul lor și, când găsesc pe cineva similar, imediat se înțeleg de minune cu acea persoană. Nu se pot înțelege cu adevărații frați și surori, iar în biserică sunt inadaptați și non-umani. Când vedeți astfel de oameni, trebuie să țineți distanța față de ei. Mai mult, dacă majoritatea oamenilor sau conducătorii voștri nu au discernământ și îi consideră totuși frați sau surori cu adevărat credincioși, trebuie să luați atitudine pentru a-i da în vileag și a-i înlătura. Înțelegeți acum? De ce trebuie înlăturați asemenea oameni? (Pentru că provoacă ușor tulburări în biserică, atrag o atmosferă negativă și îi pot influența pe alții în ceea ce privește îndeplinirea datoriei și urmărirea adevărului.) Exact, aceștia distrug atmosfera din biserică. Nu urmăresc adevărul și îi influențează și pe alții, împiedicându-i. Pentru o lucrare în valoare de un dolar, cer zece dolari salariu. Nu merită să folosești asemenea oameni nici măcar cât merită să ții un câine. Cel puțin un câine poate păzi casa și îi poate fi loial stăpânului său! Nu recurge la manevre dubioase în culise și nu trebuie să-ți faci griji că va provoca probleme mai târziu. Care ar fi consecințele dacă biserica ar păstra astfel de oameni care îi disprețuiesc pe săraci și îi favorizează pe bogați? Ar putea aceștia să-i ajute pe aleșii lui Dumnezeu? Ar putea să le fie de folos altora? (Nu.) Odată ce sunt dezvăluiți și sunt văzuți de ceilalți exact așa cum sunt, ar trebui înlăturați. Dacă li se permite să rămână, doar vor perturba și tulbura, vor crea doar necazuri și vor aduce doar calamități bisericii. Ar fi foarte problematic să aștepți până când provoacă un dezastru major și doar după aceea să rezolvi problema creată. Nu vrem necazuri; am

prefera să ne ferim de griji. Există o mulțime de sarcini și îndatoriri pe care oamenii ar trebui să le îndeplinească – nu atrage aceste necazuri.

Mai există un tip de indivizi: cei cărora le place să intre în grațiile celor care dețin puterea. Sunt buni sau răi oamenii care încearcă să intre în grațiile celor care dețin puterea? (Sunt răi.) În ce privințe sunt răi? Indivizii de acest fel sunt profund snobi. Când văd pe cineva cu statut, depun în permanență toate eforturile pentru a-i intra în grații; iau inițiativa de a-i vorbi și de a i se destăinui, îl servesc cu mâncare, îi spală hainele și îi fac curățenie. Sunt dispuși să facă orice. Dacă nu ai statut, se prefac că nu te văd, iar dacă iei inițiativa de a te apropia de acei indivizi, când te văd, imediat se uită chiorâș la tine. Sunt buni astfel de oameni? În ce aspect se încadrează acest tip de problemă? (Oamenii de acest fel au un caracter josnic și o umanitate slabă.) Umanitatea lor este rea, iar caracterul lor este josnic. În ce măsură este rea umanitatea lor? (Nu au deloc integritate sau demnitate.) Sunt buni oamenii care încearcă în mod activ să intre în grațiile celor care dețin puterea? (Nu.) Atunci ce fel de oameni sunt? Cum este caracterul oamenilor cărora le place să intre în grațiile celor care dețin puterea? Au două fețe diferite atunci când interacționează cu aceeași persoană. Nu se tem că alții le vor vedea adevărata față și chiar lasă de bunăvoie să se vadă aceste laturi ale lor. Au acești oameni vreo fărâmă de integritate sau de rușine? (Nu.) Pot acești oameni care nu au nicio fărâmă de integritate sau de rușine să fie clasificați drept oameni răi? (Da.) De ce pot fi clasificați drept oameni răi? Au două fețe diferite în modul în care îi tratează pe alții. Să analizăm de unde provin aceste două fețe diferite. Acești oameni adoră în mod deosebit statutul și îi iubesc pe cei care au poziție socială și putere. Când văd oameni cu statut, sunt numai zâmbete, complet ascultători; îi lingușesc, se dau bine pe lângă ei fără pic de scrupule și îi flatează fără rușine. Indiferent dacă scopul lor este să intre în grațiile

acelor oameni sau dacă motivul lor ascuns este faptul că doresc să fie apreciați și promovați, atitudinea lor față de alții este problematică și încalcă adevărurile-principii. Atunci, de ce au acest tip de atitudine față de oamenii cu statut? (De dragul propriilor interese.) Aceasta dovedește că iubesc în mod deosebit statutul. Sunt lipsiți de abilități proprii sau nu au calificările, condițiile sau oportunitățile de a obține statut. Cu toate acestea, intrând în grațiile celor cu statut și apropiindu-se de ei, își pot satisface dorința de a avea statut. Prin urmare, pot căuta să intre în grațiile altora și îi pot flata fără scrupule sau rușine. Caracterul lor este destul de josnic. Nu le pasă ce fel de persoană este cea cu statut și nici nu discern dacă umanitatea ei este bună sau rea ori dacă această persoană este rea. Atât timp cât aceasta are statut sau bani, chiar dacă este o persoană rea, tot vor căuta să-i intre în grații. Nu sunt complet lipsiți de principii? (Ba da.) Pentru ei, orice spun cei cu statut este corect și bun și oricare ar fi modul lor de a vorbi, este acceptabil. Câtă vreme o persoană are statut, sunt buni cu ea. Sunt complet lipsiți de principii și sunt anormal de buni cu acea persoană. Chiar nu au nicio fărâmă de integritate sau de rușine. Nu le pasă cum îi privesc sau îi evaluează alții. Pentru ei nu contează părerea altora despre ei. Se gândesc în sinea lor: „Pur și simplu îmi plac oamenii cu statut. Vreau doar să fiu bun cu ei. Ce-i rău în a avea statut? Voi, cei care nu aveți statut, nu sunteți demni de bunătatea mea!” Astfel de oameni nu au principii sau demnitate. Nu le pasă cum sunt văzuți de alții, nici cum îi evaluează Dumnezeu. Sunt oameni cu un caracter josnic. Când se comportă în acest mod, conștiința lor nu simte nimic, iar rațiunea lor nu are niciun standard de judecată. Nu au standarde minime și sunt lipsiți de coloană vertebrală în modul în care se comportă. Când întâlnesc pe cineva cu statut, se fac imediat mici, se ploconesc și devin ca niște sclavi, asumându-și poziția de lacheu supus. Oricine are statut devine stăpânul lor. Au astfel de oameni integritate sau

demnitate? (Nu.) Ba chiar sunt capabili să recurgă la cele mai respingătoare lingușiri față de cei cu statut și îndrăznesc să facă asta indiferent câți oameni sunt de față. Nu le pasă de opiniile altora sau de modul în care îi văd alții și își propun doar să-și satisfacă propriile dorințe. Așa se comportă față de persoanele cu statut. Dar ce se întâmplă atunci când o persoană își pierde statutul? Atunci au altă față. Cum o tratează atunci pe acea persoană? (Încep imediat să o ignore.) Se întunecă imediat la față, iar atitudinea lor devine complet diferită: „Ți-ai pierdut statutul și încă vrei să fiu bun cu tine? Ia-ți gândul!” Dacă o persoană care și-a pierdut statutul le cere să-i toarne un pahar cu apă, ei o ignoră. Dacă le cere o mână de ajutor, o ignoră. Dacă vrea să aibă o discuție sinceră cu ei, spun: „Ești vrednic? Ai calificările necesare să vorbești cu mine? Cine te crezi?” Cât de feroce este firea lor! Este o crimă să nu ai statut? Se schimbă cineva după ce este înlăturat dintr-o funcție oficială? Nu mai este aceeași persoană? De ce este acum nevrednică să vorbească cu astfel de oameni? De ce nu pot oamenii de acest fel să-i dea o mână de ajutor? Chiar dacă ar fi vorba de un animal aflat în dificultate, care are nevoie de ajutorul oamenilor, din imboldul conștiinței, aceștia tot ar trebui să-l ajute, să aibă grijă de el cu blândețe și să se ocupe de el – atunci, pentru o ființă umană nu ar trebui oare să facă mult mai mult? Însă le lipsește chiar și această fărâmă de bunătate umană. Pe lângă aceste manifestări, unii oameni merg chiar mai departe. Ei se gândesc în sinea lor: „Am fost bun cu tine înainte pentru că aveai statut. Acum că ți-ai pierdut statutul, încă te aștepți să te respect și să-ți permit să salvezi aparențele, să evit să te pun într-o poziție stânjenitoare în timpul conversațiilor și să-ți ascult ordinele ca înainte? Slabe șanse! Ar trebui să fii recunoscător că nu te calc în picioare!” Ce fel de creaturi sunt? Când cineva este în dificultate, nu doar că îl ignoră, dar îl și calcă pe grumaz, căutând oportunități de a-l intimida și a-l oprima. Ce fel de oameni sunt aceștia?

(Sunt oameni răi.) Adevărata lor față de oameni răi iese la iveală în acest mod, nu-i așa? Față de oamenii cu statut, se comportă ca niște lachei supuși, fiind meticulos de cuviincioși, salutându-i cu zâmbete. Se pricep de minune să fie de acord cu alții într-un mod servil. Dacă un funcționar spune că se pot cultiva cartofi pe Lună, vor adăuga: „Cartofii cultivați pe Lună sunt cu adevărat delicioși!" Dar când acel funcționar își pierde statutul, atitudinea lor se schimbă complet. Indiferent ce spune acum fostul funcționar, chiar dacă este corect, nu vor asculta. Chiar dacă acest fost funcționar are o înțelegere autentică, o ignoră și refuză să o accepte, considerându-l pur și simplu dezgustător. În inimile lor, gândesc astfel: „Nu ai niciun statut, așa că nimic din ceea ce spui nu are însemnătate. Chiar dacă este corect ceea ce spui, care este rostul? Chiar dacă ai adevărul-realitate, tot nu-mi place de tine. Îmi place pur și simplu să-i calc în picioare pe cei fără statut – dacă nu o fac, este o ocazie ratată!" Ce fel de creaturi sunt acestea? Dacă nu ai statut, te consideră dezgustător. Indiferent cât de bun ești cu ei, este inutil. Indiferent cum îi pui pe picior de egalitate cu tine și îi tratezi conform principiilor, atitudinea lor față de tine nu se va schimba. Au umanitate astfel de oameni? (Nu.) Care este manifestarea lipsei lor de umanitate? Nu este ferocitatea? (Ba da.) Firea oamenilor cărora le place să intre în grațiile celor aflați la putere este extrem de feroce și găsesc că asemenea oameni sunt pur și simplu dezgustători. În ochii unor astfel de oameni, atunci când ai statut, toate neajunsurile și defectele tale sunt considerate calități și puncte forte. Dar când nu ai statut, toate punctele forte și calitățile tale sunt considerate neajunsuri și defecte. Nimic din ceea ce spui nu are însemnătate și tot ce are legătură cu tine este dezgustător în opinia lor. Vor mereu să te intimideze, să te calce în picioare și să te oprime. Au o fire feroce, nu-i așa? (Așa e.) Îi intimidează pe cei fără statut așa cum vor. Simt că este un păcat să nu-i intimideze pe oamenii blajini. Chiar dacă nu-i provoci, îți vor găsi în mod

activ defecte, te vor intimida și te vor călca în picioare, privindu-te de sus cu un dispreț imens. Este ca și cum lipsa de statut ar fi un păcat, făcându-te nevrednic să trăiești sau să te afli în prezența lor; ca și cum ți-ai fi creat singur necazuri și meriți nenorocirea dacă nu ai statut. Ce fel de creaturi sunt? Ar trebui să li se permită unor astfel de oameni să rămână în biserică? (Nu.) Pot fi aleși drept conducători indivizii cărora le place în mod special să intre în grațiile celor care dețin puterea? (Nu.) De ce nu? Acesta este modul în care se comportă față de cei cu statut – dacă ei înșiși ar câștiga statut, oare n-ar deveni autoritari, impunându-și supremația? Ar fi dezastruos! Nu ar ține seama de rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, de decretele administrative ale bisericii și de sugestiile fraților și surorilor și chiar i-ar oprima pe cei fără statut, indiferent ce ar spune sau ar face. Biserica ar fi distrusă de ei. Oamenii de acest fel sunt extrem de dornici de putere și, odată ce obțin ce își doresc, consecințele sunt de neimaginat. Indivizii care încearcă să intre în grațiile celor care dețin puterea sunt deosebit de feroce și au un caracter extrem de josnic. Care sunt caracteristicile principale ale firii lor corupte? (Ferocitatea.) Ticăloșie, ferocitate și aversiune față de adevăr. Ceea ce este deosebit de ticălos este modul în care folosesc două fețe complet diferite pentru a interacționa cu aceeași persoană, schimbându-se extrem de repede. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Chiar dacă oamenii fără statut nu-i provoacă, vor lua inițiativa de a-i ataca, intimida și călca în picioare. Nu este aceasta ferocitate? (Ba da.) Indiferent dacă cealaltă persoană are sau nu statut, ei nu pot să acționeze conform principiilor sau să o trateze în mod echitabil. Când le spui: „În casa lui Dumnezeu, adevărul deține puterea, iar oamenii sunt tratați în mod echitabil”, acceptă ei acest lucru? (Nu.) Pur și simplu le intră pe o ureche și le iese pe cealaltă, iar ei se gândesc: „Ce echitate? Oamenii se află pur și simplu fie sus, fie jos, sunt fie nobili, fie de condiție umilă. Cei cu statut

sunt nobili; cei fără statut sunt niște gunoaie fără valoare!” Acestea sunt logica și principiul lor pentru a-i privi și trata pe oameni. Ei nu acceptă adevărurile-principii și își rostesc în continuare raționamentul denaturat. Nu sunt oare scârbiți de adevăr? (Ba da.) Abordează statutul și puterea folosind logica și principiile proprii pentru interacțiuni lumești, precum și propriile perspective asupra interacțiunilor lumești și își folosesc propriile principii și metode pentru interacțiunile lumești când gestionează aceste chestiuni, în loc de cerințele și principiile casei lui Dumnezeu pentru tratarea oamenilor. Nu înseamnă că nu acceptă adevărul, că se opun fățiș adevărului? În inimile lor, se gândesc: „Dacă ai statut, tu ești șeful în inima mea.” Dumnezeu și adevărul nu au loc în inimile lor. Ce fel de fire este aceasta? Sunt atât de aroganți și atât de încăpățânați în mod nesăbuit – nu înseamnă că nu acceptă adevărul? Nu înseamnă că sunt scârbiți de adevăr? (Ba da.) Exact așa este firea de acest fel. În ceea ce privește doar umanitatea lor, astfel de oameni au un caracter josnic, sunt de-a dreptul dezgustători și nu merită să ai de-a face cu ei. Dar în ceea ce privește firea lor, nu se pune doar problema dacă merită sau nu să ai de-a face cu ei. Acești oameni au firi feroce, ticăloase și nu sunt ținte ale mântuirii. Vor fi cu toții pedepsiți și vor muri; faptele lor echivalează cu o infracțiune care atrage pedeapsa capitală. Acești oameni încearcă orbește să intre în grațiile celor care au putere și au conduita servilă a unor cățeluși, ceea ce este dezgustător. În rolul de conducători de biserică, asemenea oameni sunt un pericol. Dacă alegeți astfel de oameni drept conducători de biserică, veți avea parte de calamități. Unii conducători de district, fiind nesăbuiți și incapabili să le vadă adevărata față, chiar desemnează indivizi de acest tip drept candidați la funcția de conducător de biserică, fapt ce duce la înșelarea fraților și surorilor din biserică. Este ușor să fie selectați drept candidați oameni de acest fel, care se pricep să-i lingușească pe alții și să se dea bine pe lângă cei cu putere și

care, la prima vedere, par să fie foarte zeloși și să asculte de fiecare cuvânt al conducătorilor. Aceasta deoarece unor conducători și lucrători le plac cei care îi lingușesc și sunt slugarnici și nu pot să-și dea seama de consecințele pe care indivizii ipocriți de acest fel le vor aduce bisericii odată ce devin conducători. Deseori, odată ce astfel de oameni sunt selectați și dobândesc statut, latura lor răuvoitoare iese imediat la iveală, iar ei încep să tulbure biserica. Conducătorii care i-au selectat regretă atunci când văd că oamenii pe care i-au ales sunt răi, dar nu pot remedia consecințele pe care acțiunile lor le-au adus bisericii. Aceasta este întru totul consecința faptului că lucrătorii și conducătorii au firi corupte și acționează fără principii. Cei care venerează statutul și puterea nu sunt oameni care iubesc adevărul. Ei se dau bine pe lângă oricine are statut și afișează un zâmbet lingușitor ori de câte ori văd conducători și lucrători. Unii conducători nu pot rezista acestei tentații; se bucură nespus când văd oameni cu un zâmbet lingușitor și vor să-i promoveze pentru a-și etala propriile abilități. De fapt, când se gudură pe lângă ei și le aruncă un zâmbet lingușitor, acei oameni au motive sinistre, dar conducătorii îi consideră cu adevărat buni. Odată ce devin conducători, acei oameni nu se supun nimănui și îi ignoră tocmai pe conducătorii care i-au promovat. Doar atunci își dau seama conducătorii că acei oameni nu sunt buni și că au promovat persoane greșite. Ce ar trebui făcut într-o astfel de situație? Nu ar trebui remediată situația? (Ba da.) Cum ar trebui remediată? (Acești oameni ar trebui dați imediat în vileag și apoi demiși.) Acești oameni nu pot face o lucrare reală; sunt doar oameni confuzi care nu știu decât să intre în grațiile celor care au putere și să se gudure pe lângă ei. Conducătorii ar trebui să-i demită imediat și să regrete că la momentul respectiv au fost orbi de ambii ochi și în inima lor, fiind incapabili să discearnă oamenii, alegând persoane greșite. Încă este timp acum să remediezi imediat situația. Ești capabil acum să vezi adevărata față a

oamenilor care încearcă să intre în grațiile celor care dețin puterea? (Da.) Astfel de oameni nu sunt buni.

În continuare, haideți să vorbim despre manifestările legate de condițiile înnăscute. O memorie excepțională – din ce aspect face parte această manifestare? (Din condițiile înnăscute.) A avea o memorie deosebit de bună, a ține minte lucrurile cu precizie, a memora articole, pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, imnuri sau o rânduială de lucru într-un mod deosebit de clar și precis – în ce aspect ar trebui să se încadreze acest lucru? (Un calibru bun – o condiție înnăscută.) Aceasta este o condiție înnăscută. Cât despre aspectul specific al condițiilor înnăscute din care face parte, cred că nu ar trebui să fie atribuit calibrului. Dacă este vorba doar de a avea o memorie bună, a fi în stare să rețină lucruri, să rețină multe, cu exactitate și în mod temeinic, acest lucru se încadrează cel mult în categoria punctelor forte, talentelor și abilităților înnăscute. Cât despre întrebarea dacă cineva are un calibru bun sau nu, acest lucru depinde de capacitatea sa de înțelegere. Dacă cineva are o memorie excepțional de bună, fiind capabil să memoreze o secțiune din versuri, o parte din cunoștințe și doctrine sau o aptitudine profesională foarte bine, deosebit de rapid și de temeinic, dar ceea ce memorează sunt doar niște lucruri prescriptive și inflexibile, care nu implică adevărurile-principii și care nu pot fi aplicate sau implementate în viața sau în lucrarea reală – dacă are pur și simplu o memorie bună – atunci este vorba doar de un punct forte și o abilitate din cadrul condițiilor sale înnăscute și nu se ridică la nivelul calibrului. După cum am discutat anterior, ce este calibrul? (Eficiența și eficacitatea în realizarea lucrurilor.) Dacă ai o memorie bună și, de asemenea, un calibru bun, ce fel de manifestări și caracteristici ar trebui să ai? În ceea ce privește lucrurile pe care le auzi, pe baza faptului că ești în stare să ți le amintești cu exactitate, poți și să înțelegi punctele cheie, să găsești principiile, o cale de practică și

un plan de implementare și apoi ești capabil să le aplici efectiv în viața și în lucrarea reală, făcând lucrurile cu eficiență și eficacitate. Înseamnă că adevărurile-principii și cuvintele lui Dumnezeu pe care le-ai memorat nu rămân la nivel teoretic, ci sunt implementate în îndeplinirea datoriei tale și devin adevărul-realitate pe care îl deții, producând în lucrare rezultate pe care oamenii le pot vedea și îmbunătățind eficiența lucrării. Aceasta înseamnă că nu ai doar o memorie bună, ci și un calibru bun. O memorie bună nu echivalează cu un calibru bun. În schimb, a avea capacitatea de înțelegere, a fi capabil să cauți adevărul și să găsești principiile de practicare a adevărului atunci când ți se întâmplă lucruri, a implementa lucrarea fără abateri și a face acest lucru cu precizie, rapiditate și eficiență – doar asta înseamnă că ai un calibru bun. Calibrul bun nu se referă la înțelegerea unor doctrine și apoi a fi în stare să debitezi multe dintre ele. În schimb, înseamnă să înțelegi și să pricepi unele adevăruri-principii, apoi să fii capabil să le aplici în mod flexibil în lucrarea și în datoria ta, făcându-le parte din viața ta reală și transformându-le din teorie în realitate, ceea ce permite ca adevărurile-principii să aibă efect asupra oamenilor și să obțină rezultate asupra lor, aducându-le beneficii și avantaje. Asta înseamnă să ai calibru. Dacă te blochezi la nivelul înțelegerii cuvintelor și doctrinelor și nu poți să implementezi lucrarea sau să găsești principiile ori mijloacele – adică, dacă acest aspect al adevărurilor-principii rămâne mereu doar o teorie pentru tine și nu ai nicio modalitate, nicio metodă și nicio cale de a-l transforma în realitate – înseamnă că nu ai calibru sau ai un calibru slab. Indiferent cât de bună este memoria ta, chiar dacă o depășește pe cea a oamenilor obișnuiți până în punctul de a fi aproape o capacitate extraordinară, nu înseamnă că ai un calibru bun. La ce se referă calibrul bun? Cum se măsoară calibrul? (În funcție de capacitatea unei persoane de a înțelege principiile lucrării și de a le implementa în mod adecvat pentru a

obține rezultate.) În funcție de eficiență și eficacitate, nu-i așa? (Așa e.) Unii oameni își pot aminti rapid și precis rânduielile de lucru și le pot înțelege și teoretic. Cu toate acestea, când vine vorba să le implementeze, dacă cineva îi întreabă: „Cum ar trebui făcută această lucrare? Ai idei, planuri sau etape?”, ei răspund: „Nu, nu știu să o fac.” Aceasta nu înseamnă că ai calibru. În cel mai bun caz, este doar un punct forte într-un domeniu. Îmi amintesc că am discutat despre această chestiune când am avut părtășie prima dată despre acest subiect. Poate ați uitat, iar de data aceasta ați clasificat din nou memoria excepțională în categoria calibrului. A înțelege mereu greșit punctele forte și talentele unei persoane și a clasifica mereu un anumit punct forte sau talent drept calibru bun este o eroare gravă. Dacă această problemă este rezolvată și dacă înțelegeți ce sunt punctele forte, talentele sau abilitățile și ce este adevăratul calibru, va fi benefic pentru discernerea oamenilor și pentru creșterea voastră în viață. Cel puțin, vă poate ajuta să vă înfrânați puțin firea arogantă, așa încât să nu mai credeți în mod greșit că aveți un calibru excelent doar pentru că puteți cânta sau dansa bine. Așadar, acum mai puteți evalua această chestiune în acest fel? (Nu.) Atunci, ce trebuie să aibă de fapt oamenii care știu să cânte pentru a avea un calibru bun? (Trebuie să aibă capacitate de înțelegere, să știe ce mod de a cânta este în conformitate cu principiile și, de asemenea, să aibă perspicacitate.) Perspicacitatea este foarte importantă. Vezi, toți acești oameni cunosc puțină teorie muzicală, dar efectul cântatului lor variază. Unii pot să exploreze și să caute o cale de a cânta. Ascultă diverse cântece, diferite melodii și stiluri de a cânta de la diverși oameni și ascultă ce tehnici de cântat sunt emoționante și plăcute. Ei descoperă un anumit sentiment în urma acestui proces și apoi continuă să exploreze și să se instruiască pe baza acelui sentiment. După un timp, simt că tehnica vocală li s-a îmbunătățit și alții sunt dispuși să-i asculte. Treptat, compară cu teoriile și

confirmă că această cale de practică este corectă. Sunt capabili să descopere calea de practică pentru a-și schimba modul în care cântă și a-și corecta metodele de cântat greșite de dinainte. Apoi, pot implementa și aplica în continuare elementele bune, corecte și pozitive pe care le-au descoperit în felul lor de a cânta. Pot percepe ce mod de a cânta este corect și ce mod este incorect, ce mod dă naștere unei senzații bune și ce mod dă naștere unei senzații rele. Asta înseamnă a avea un calibru bun. Dacă au doar cunoștințe teoretice, dar nu pot integra teoria atunci când cântă efectiv, iar înțelegerea lor este denaturată, atunci calibrul lor nu este bun. Uitați-vă la unii oameni care cântă – când alții le semnalează faptul că au o voce falsă, pot accepta acest lucru și, după un an sau doi de instruire, îl pot corecta. Deși nu sunt încă foarte pricepuți în acest domeniu, ei cântă deja cu o intonație și o voce autentice. Pe de altă parte, unii oameni cântă cu o voce falsă, ceea ce este clar pentru oricine îi aude, dar tot cred că își folosesc vocea adevărată, intonația și vocea lor autentice, fiind incapabili să discearnă diferența. Aceasta arată o absență a calibrului și o absență a perspicacității, o incapacitate de a percepe lucrurile. Aceasta este deosebirea dintre calibru și un punct forte. Dacă ești talentat la cântat, acesta este punctul tău forte; este o condiție înnăscută. Totuși, dacă poți cânta bine și poți percepe esența, principiile și aspectele esențiale ale acestui domeniu, ale acestei profesii, este o chestiune care ține de calibru. Dacă poți percepe esența, aspectele esențiale și principiile, poți deveni cântăreț, maestru vocalist. Dacă îți place să cânți, înveți rapid și stăpânești cu precizie melodia, ritmul și tonalitatea, acest lucru nu poate fi considerat decât un punct forte înnăscut și un talent în această aptitudine profesională anume. Totuși, din cauza calibrului tău foarte mediocru și limitat, vei rămâne mereu la nivelul de a fi doar bun. Nu vei putea să atingi nivelul de a stăpâni aspectele esențiale, nici să devii un cântăreț adevărat și un maestru vocalist. Aceasta este limitarea impusă de

calibrul tău. Cei cu un calibru bun au potențial și capacitate de dezvoltare, în timp ce aceia cu un calibru mediu sau slab nu au potențial sau capacitate de dezvoltare. Așadar, indiferent în ce domeniu sunt punctele tale forte, dacă ai un calibru slab, vei fi în mod inevitabil limitat de calibrul tău. Indiferent cât de talentat ești într-un anumit domeniu, indiferent cât de mult îți place sau cât de mare este interesul tău, nu vei avea niciun potențial de dezvoltare din cauza calibrului tău slab, deoarece nu-ți poți depăși calibrul. Înțelegi? (Da.) Acum că am spus asta, vă veți pierde încrederea când cântați? Pur și simplu vorbesc despre subiectul aflat în discuție, folosind unul dintre punctele voastre forte ca exemplu, pentru a avea părtășie despre distincția dintre calibru și punctele forte. Totuși, casa lui Dumnezeu nu vă cere să deveniți adevărați maeștri vocaliști, să cântați cu un anumit grad ridicat de precizie, să vă formați un anumit stil de a cânta sau să obțineți un mare succes în cântat. Nu sunt lucruri obligatorii. Doar folosiți-vă bine calibrul și punctele forte existente – este în regulă. Atât timp cât sunt exprimate sentimente adevărate și sinceritate, este suficient. Nu vă simțiți descurajați și nu renunțați doar pentru că am spus că unii dintre voi aveți un calibru slab sau foarte mediocru, cu o capacitate limitată de dezvoltare. Nu este nevoie. Vă veți simți descurajați? (Nu.) Trebuie să priviți corect această chestiune. Dacă nu aș folosi situațiile voastre ca exemple, s-ar putea să nu înțelegeți, să nu aveți o înțelegere temeinică și, orice aș spune, nu ați lua în serios. Pentru a vă ajuta să înțelegeți pe deplin, a trebuit să ofer câteva exemple, pentru ca toată lumea să înțeleagă mai bine. În acest fel, veți înțelege mai precis și distincția dintre calibru și punctele forte. Vă deranjează acest mod de a avea părtășie? (Nu, nu ne deranjează.) Este bine că nu te deranjează. Privește corect acest lucru. Practică așa cum ar trebui. Va fi mereu mai bine să pui suflet și să practici către un scop și o direcție bună decât să nu faci progrese sau să rămâi blocat în vechile tale metode.

Deși calibrul tău este limitat sau slab, trebuie totuși să depui un efort pentru a practica și să te străduiești să obții maximul posibil în limita calibrului tău limitat. Trebuie să ne dedicăm în întregime inima și eforturile, îndeplinind această datorie și realizând această lucrare cu o atitudine de responsabilitate și loialitate. Acesta este principiul de practică pe care ar trebui să-l urmezi. Nu trebuie să devii negativ sau să renunți doar pentru că punctul tău forte nu are potențial de dezvoltare și nu vei putea să fii în centrul atenției în viitor. Acest lucru nu este acceptabil și, în mod clar, nu este adevărul-principiu pe care ar trebui să-l urmezi în tratarea acestei chestiuni. Înțelegi? (Da.)

În fiecare dintre aceste trei domenii – condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte – există multe detalii specifice care trebuie înțelese. Este necesar să avem părtășie despre aceste chestiuni? (Da.) În privința multor aspecte, oamenii au doar o înțelegere superficială și nu le pot explica în mod clar. Este posibil să aibă unele puncte forte și apoi să creadă că au un caracter nobil, crezându-se onorabili și lipsiți de firi corupte, cu o umanitate bună și un calibru înalt. Toate acestea provin din incapacitatea oamenilor de a discerne clar aceste diverse chestiuni. Cu cât aceste tipuri de chestiuni implică mai multe detalii, cu atât există mai multe teme despre care să avem părtășie; nu pot fi acoperite într-o singură sesiune sau în două, ci necesită mai multe părtășii. În regulă, vom încheia aici părtășia de astăzi. La revedere!

14 octombrie 2023

Cum să urmărești adevărul (6)

La ultima adunare, am avut părtășie despre un subiect important referitor la urmărirea adevărului, și anume „renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu”. În cadrul acestui subiect important, am vorbit despre renunțarea la noțiunile și închipuirile umane în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, abordând subiecte privind condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte ale oamenilor și, în cadrul acestor subiecte, au fost menționate chestiuni referitoare la calibru. Ultima dată am avut puțin părtășie despre chestiunile legate de calibru, rezolvând o parte din noțiunile oamenilor. După ce ați auzit-o, aveți o definiție exactă a calibrului? Ce anume este calibrul? Cum ar trebui înțeles calibrul? Cum putem judeca dacă o persoană are un calibru bun, mediu sau slab? Pe baza căror aspecte ar trebui judecat? Ați căutat răspunsuri și ați cugetat la aceste întrebări? (Am cugetat puțin la ele. La ultima adunare, Dumnezeu a spus în părtășie că, pentru a evalua calibrul unei persoane, trebuie să ne uităm la eficiența și la eficacitatea ei în realizarea lucrurilor. Anterior, nu înțelegeam multe în această privință și chiar confundam calibrul cu punctele forte. De exemplu, când vedeam că o persoană obține rezultate academice deosebit de bune sau stăpânește mai multe limbi, credeam că aceasta arată că are un calibru bun. Doar ascultând părtășia lui Dumnezeu am dobândit o judecată clară despre ce este calibrul cu adevărat bun și ce constituie doar niște puncte forte. Dacă la prima vedere o persoană pare destul de perspicace, dar are o eficiență foarte scăzută când își face datoria și este mereu incapabilă să înțeleagă adevărurile-principii, calibrul său este relativ slab.) Evaluarea calibrului unei persoane pe baza eficienței și eficacității sale în realizarea lucrurilor – acesta este un mod general de exprimare. Pe lângă analizarea eficienței și eficacității sale în realizarea lucrurilor, există standarde

specifice pentru a evalua calibrul unei persoane. În primul rând, capacitatea ei de a învăța. În al doilea rând, capacitatea de a înțelege lucrurile. În al treilea rând, capacitatea de înțelegere. În al patrulea rând, capacitatea de a accepta lucrurile. În al cincilea rând, capacitatea cognitivă. În al șaselea rând, capacitatea de a emite judecăți. În al șaptelea rând, capacitatea de a identifica lucrurile. În al optulea rând, capacitatea de a răspunde la lucruri. În al nouălea rând, capacitatea de a lua decizii, care poate fi denumită și capacitate de execuție. În al zecelea rând, capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. În al unsprezecelea rând, capacitatea de inovare. Le-ați ținut minte? (Da.) Câte există în total? (Unsprezece.) Citiți-le cu voce tare. (Unu, capacitatea de a învăța. Doi, capacitatea de a înțelege lucrurile. Trei, capacitatea de înțelegere. Patru, capacitatea de a accepta lucrurile. Cinci, capacitatea cognitivă. Șase, capacitatea de a emite judecăți. Șapte, capacitatea de a identifica lucrurile. Opt, capacitatea de a răspunde la lucruri. Nouă, capacitatea de a lua decizii. Zece, capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Unsprezece, capacitatea de inovare.) Pentru a evalua calibrul unei persoane, în general, trebuie să analizezi aceste două aspecte: eficiența și eficacitatea ei în realizarea lucrurilor. Mai exact, pentru a evalua eficiența și eficacitatea ei în realizarea lucrurilor, trebuie să faci o constatare cuprinzătoare bazată pe aceste unsprezece standarde. În acest fel, vei putea să judeci cu exactitate cum este cu adevărat calibrul unei persoane. Desigur, pentru a evalua calibrul unei persoane, primul pas este să-i analizezi abilitățile generale în diverse aspecte, iar apoi eficiența și eficacitatea ei în realizarea lucrurilor. Dacă are calibru și capacitate în diverse aspecte, atunci cu siguranță va face lucrurile atât în mod eficient, cât și eficace. Dacă o persoană are o eficiență ridicată în realizarea lucrurilor și o eficacitate bună, când îi evaluezi abilitățile în fiecare domeniu în conformitate cu cele unsprezece standarde, acestea vor fi și ele în mod sigur bune. Niciuna dintre

aceste unsprezece abilități, luată individual, nu poate determina pe deplin dacă o persoană are un calibru bun sau nu – trebuie judecate în întregime. Desigur, dintre aceste unsprezece abilități, care sunt cele mai importante? Cele mai importante sunt capacitatea de a emite judecăți, capacitatea de a identifica lucrurile, capacitatea de a răspunde la lucruri și capacitatea de a lua decizii – acestea se referă la capacitatea unei persoane de a acționa după ce înțelege o anumită teorie. Restul abilităților țin de înțelegere și învățare, referindu-se la mintea umană. În continuare, vom avea părtășie despre fiecare dintre aceste unsprezece abilități.

Prima este capacitatea de a învăța. Capacitatea de a învăța nu se referă doar la învățarea unui domeniu al cunoașterii; aceasta include și învățarea unei limbi, a unei anumite aptitudini tehnice, învățarea și acceptarea unui lucru nou și așa mai departe – toate acestea se încadrează în sfera capacității de a învăța. De exemplu, când învață o aptitudine tehnică, în circumstanțe normale, o persoană o poate stăpâni în esență în șase luni și apoi o poate practica în mod independent. Dacă și tu o poți stăpâni și practica în mod independent după șase luni de învățare, înseamnă că ai capacitatea de a învăța. Dacă îți ia de două ori mai mult timp decât unei persoane obișnuite să înveți – dacă după șase luni încă nu o stăpânești și ai nevoie de încă șase luni ca să o înveți – acest lucru indică un calibru slab. Adică, în ceea ce privește capacitatea de a învăța, dacă poți stăpâni aptitudinea sau cunoștințele tehnice în intervalul de timp normal, înseamnă că ai un calibru mediu sau peste medie. În schimb, dacă depășești acest interval și ai nevoie de două sau chiar de trei ori mai mult timp decât alții pentru a deprinde aptitudinea sau cunoștințele tehnice, atunci calibrul tău este slab. Dacă petreci de două sau de trei ori mai mult timp decât o persoană obișnuită și tot nu le poți deprinde și nu ai capacitatea de a învăța, ce spune asta despre calibrul tău? Fără capacitatea de a învăța, nu îndeplinești nici măcar

standardul general de a avea un calibru uman normal. Este mai rău decât să ai un calibru slab – nu ai deloc calibru. În ce categorie se încadrează lipsa calibrului? Lipsa calibrului înseamnă că persoana se încadrează în categoria celor deficienți mintal și a idioților, care nu au deloc capacitatea de a învăța. Aceste lucruri sunt incluse în capacitatea de a învăța.

Cea de-a doua este capacitatea de a înțelege lucrurile. Capacitatea de a înțelege lucrurile se referă la capacitatea unei persoane de a desluși principiile și miezul unui lucru pe care îl vede sau îl întâmpină adesea. De exemplu, când deprinzi o aptitudine profesională, dacă asculți indicații teoretice și observi demonstrații practice și, într-un interval de timp normal, poți să deslușești miezul și principiile implicate în această aptitudine, înseamnă că ai un calibru bun și o oarecare capacitate de a înțelege lucrurile. Dacă nu poți să o înțelegi imediat și, chiar dacă cineva are părtășie din nou cu tine, tot nu poți să pricepi; și, chiar dacă îți oferă indicii în repetate rânduri, tot nu poți să înțelegi care este miezul acestui lucru și care sunt principiile implicate – atunci capacitatea ta de a înțelege lucrurile este slabă. Poate că înveți câte ceva după un timp, mergând încet pe bâjbâite prin intermediul practicii concrete, dar te limitezi la atât. Dacă, indiferent cât timp petreci – fie trei, fie cinci ani – ceea ce poți să înțelegi rămâne limitat la un domeniu restrâns și, când faci lucruri, respecți doar anumite reglementări și reguli, fără să poți înțelege fundamentele implicate și să le aplici în practica reală, înseamnă că ai o capacitate slabă de a înțelege lucrurile; oamenii de acest fel au un calibru slab. De exemplu, unii oameni se ocupă de lucrarea bisericii și, după ce ai părtășie cu ei despre adevărurile-principii, simt că tot ce ai spus este corect și nu au nicio îndoială în legătură cu părtășia ta. Însă pur și simplu nu pot înțelege de ce trebuie făcute lucrurile în acest fel și nu sunt capabili să înțeleagă principiile implicate. Mai ales când se confruntă cu diverse probleme sau cu situații

speciale în viața reală sau când își fac datoria, nu știu cum să aplice principiile sau cum să abordeze și să gestioneze conform principiilor problemele pe care le întâmpină. Aceasta indică o lipsă a capacității de a înțelege lucrurile. Oamenii care nu au capacitatea de a înțelege lucrurile nu înțeleg după ce aud părtășii despre adevăr și cer mereu lucruri precum „Poți să dai alt exemplu?" sau „Poți să explici mai detaliat?" Pot să înțeleagă puțin doar după ce le dai un exemplu și le explici în detaliu. Dar dacă ai părtășie despre ceva mai profund, iarăși nu pot să înțeleagă și îți vor cere să le dai un alt exemplu. De ce îți cer în mod repetat să le dai exemple? Pentru a le explica situații similare din viața reală prin exemple, astfel încât să poată ține minte doar o anumită abordare sau reglementare. De ce fac asta? Pentru că au o capacitate foarte slabă de a înțelege lucrurile – ai putea spune și că nu au deloc capacitatea de a înțelege lucrurile; nu știu să aplice principiile în viața reală sau când își fac datoria. Indiferent cum ai părtășie cu ei, indiferent câte exemple specifice oferi și câte principii explici în mod clar, chiar abordând principiile pentru gestionarea situațiilor speciale, pot asculta cât e ziua de lungă și tot nu înțeleg. Simt că vorbele tale sunt doar teorie și tot nu știu cum să gestioneze diversele probleme cu care se confruntă în viața reală. Aceasta indică o lipsă a capacității de a înțelege lucrurile. Indiferent cum le explică alții lucrurile, oamenii care nu au capacitatea de a înțelege lucrurile nu pot să le priceapă – asta înseamnă că au un calibru slab. Cei cu un calibru slab au și o eficiență și o eficacitate slabe în realizarea lucrurilor? (Da.) Dacă o persoană are o capacitate slabă de a înțelege lucrurile, eficiența și eficacitatea ei în realizarea lucrurilor vor fi cu siguranță slabe; aceasta nu va ști ce principii sunt implicate atunci când se confruntă cu ceva și nu va ști să aplice principiile în viața reală. Aceasta indică un calibru slab. Există un alt tip de oameni care devin cu atât mai dezorientați cu cât părtășia altora este mai detaliată și mai specifică,

fiind incapabili să o înțeleagă. De exemplu, când casa lui Dumnezeu are părtășie despre discernerea conducătorilor falși și a antihriștilor, după ce ascultă, acești oameni spun: „De ce nu pricep? Este o părtășie despre principii, se dau exemple și se enumeră situații speciale, dar totul pare un talmeș-balmeș pentru mine. Ce se spune mai exact aici? Ce fel de oameni ar trebui să tratăm? Trebuie să-i tratăm pe conducătorii falși sau pe antihriști? Este conducătorul bisericii noastre un antihrist? Pare puțin rău – manifestările sale sunt cauzate de o fire coruptă sau de o umanitate rea? Ce anume este: un conducător fals sau un antihrist? Tot nu înțeleg.” Nici măcar nu înțeleg care sunt adevărurile-principii despre care ai părtășie; cu cât ascultă mai mult, cu atât devin mai dezorientați. Nu doar că nu reușesc să facă legătura dintre aceste adevăruri-principii și situațiile concrete, dar devin și atât de dezorientați încât nici măcar nu știu care este tema spuselor tale. Nu arată asta o lipsă a capacității de a înțelege lucrurile? (Ba da.) De exemplu, să ne imaginăm o situație în care toată lumea s-a adunat pentru a avea părtășie despre o singură temă, fiecare persoană aducându-și aportul prin gândurile sale. Tu ai părtășie despre ceea ce înțelegi, Eu exprim felul în care o înțeleg; o persoană pune o întrebare, alta pune altă întrebare – toate fiind centrate pe această temă. Cei fără calibru ascultă acest tip de discuție și nu pot nicidecum să priceapă. În inimile lor, se gândesc: „Despre ce vorbiți cu toții? De ce nu pot să înțeleg?” și devin dezorientați. Nu pot descifra logica din spatele întrebărilor rezonabile puse de alții sau de ce sunt puse acele întrebări – nu pot să-și dea seama de motivele din spatele lor; sunt chiar mai prejos decât niște spectatori. Cei care au calibru, chiar și numai observând de pe margine, își dau seama cine are dreptate și cine greșește, de ce pune cineva o anumită întrebare, dacă întrebările sunt profunde sau superficiale, cum se răspunde la întrebări – dar cei fără calibru nu pot înțelege nimic din toate acestea și nu pot pricepe logica din spatele

lor. Aceasta arată că nu au capacitatea de a înțelege lucrurile. Când alții au părtășie despre ceva, ei nu pot discerne după ce ascultă. Nu știu dacă spusele sunt adevărate și obiective, nici nu-și pot da seama de contextul și esența chestiunii – sunt complet debusolați. Cât despre motivul pentru care se discută despre această temă, de ce trebuie subliniate în mod repetat principiile implicate în această temă, precum și ale cui întrebări se referă la aceste principii și ale cui nu se referă, ei nu pot să înțeleagă sau să găsească logica în niciuna dintre acestea. În timp ce ascultă în continuare, devin somnoroși; încep să se considere simpli spectatori în această părtășie, iar inimile li se încețoșează. În cazul altor oameni, cu cât avem mai multă părtășie despre adevărurile-principii, cu atât mintea lor devine mai clară și mai lucidă. Dar în cazul celor fără calibru, cu cât ascultă mai mult, cu atât devin mai dezorientați, iar gândurile lor devin mai încețoșate. Acest lucru arată o lipsă a capacității de a înțelege lucrurile. Nu indică aceasta un calibru extrem de slab? Astfel de oameni pot fi numiți și oameni fără calibru. Ce fel de oameni sunt cei fără calibru? (Sunt oameni deficienți mintal.) Deficienți mintal, idioți, neghiobi – aceasta e categoria de oameni cu cel mai slab calibru. Acesta este al doilea aspect: capacitatea de a înțelege lucrurile.

Al treilea aspect este capacitatea de înțelegere. Capacitatea de înțelegere este similară cu capacitatea de a înțelege lucrurile, dar merge un pas mai departe. Care este diferența dintre ele? Capacitatea de înțelegere se axează mai mult pe modul de a alinia principiile adevărului și căile de practică la diversele chestiuni din viața reală și apoi de a le implementa în lucrarea reală, după ce o persoană înțelege și stăpânește aceste principii și căi. Aici se află deosebirea. Persoanele care au capacitate de înțelegere, după ce pricep fundamentele și principiile unui lucru, au o cale de practică în inimile lor și un scop, o direcție și un obiectiv precise. Ele știu să aplice

aceste fundamente și principii și cunosc și principiile de practică implicate în anumite situații speciale. Să presupunem că, după ce aude o părtășie despre unele adevăruri-principii, o persoană poate recunoaște esența unor probleme și apoi poate folosi adevărul pentru a rezolva unele probleme concrete din viața reală. Cu alte cuvinte, după ce aude aceste principii, înțelege imediat cum ar fi trebuit să practice drept răspuns la o situație anterioară și, când apar din nou situații, știe și cum să aplice principiile pentru a le aborda și are imediat o cale de practică în inima ei; faptul că înțelege principiile și fundamentele acționează ca o lumină călăuzitoare, dându-le rapid posibilitatea să știe cum să gestioneze diverse chestiuni din viață sau din lucrare și să aibă o cale, o direcție și principii de practică. În acest caz, o astfel de persoană are capacitatea de înțelegere, care, firește, este o manifestare a unui calibru bun. Să presupunem că o persoană, după ce aude o părtășie despre adevărurile-principii, știe cum ar trebui să practice și să gestioneze acele lucruri din viața sa reală, care sunt comune și universale sau pe care le-a experimentat. Totuși, nu știe cum să aplice aceste adevăruri-principii în situații speciale, complexe, neașteptate sau în cazul unor probleme și fenomene neobișnuite pe care nu le-a experimentat și încă trebuie să caute și să pună întrebări pentru a obține un răspuns precis sau un plan de practică specific înainte de a ști cum să le gestioneze și să le rezolve. În caz contrar, chiar și după ce aude adevărurile-principii, tot nu știe cum să gestioneze astfel de chestiuni sau probleme. Aceasta arată că are o capacitate de înțelegere medie; sau, se poate spune și că o astfel de persoană are un calibru mediu. Unii oameni lucrează de zece sau douăzeci de ani și, având o oarecare experiență de lucru, alături de părtășia clară privind adevărurile-principii oferită de casa lui Dumnezeu, știu să gestioneze situații obișnuite și au primit confirmarea că modul în care le gestionează este corect. Cu toate acestea, când se confruntă cu anumite

probleme complexe, speciale, neobișnuite, pe care nu le-au experimentat niciodată în lucrarea lor, nu știu să le gestioneze și trebuie să obțină un răspuns clar punând întrebări înainte de a putea începe să le gestioneze. Dacă situația se schimbă și devine mai complexă decât și-au imaginat sau decât circumstanțele pe care le cunosc, devin confuzi, neștiind cum ar trebui să o înfrunte și știind chiar mai puțin cum ar trebui să practice și să o gestioneze într-un mod care să se alinieze la principii. Atunci când nu știu cum să practice, fie că acționează pe baza închipuirilor lor, a propriilor ambiții și dorințe, fie că o lasă pur și simplu deoparte și o ignoră – indiferent cum acționează – faptul că devin confuzi când se confruntă cu o astfel de situație și nu știu cum să aplice principiile pentru a o gestiona dovedește că au un calibru de-a dreptul mediocru. Dacă o persoană poate gestiona situații generale, dar nu știe să gestioneze situații speciale, aceasta indică un calibru mediocru. Dacă devine atât de confuză când întâmpină situații speciale încât nu poate gestiona nici măcar chestiuni pe care ar fi capabilă în mod normal să le gestioneze, aceasta indică un calibru slab. O persoană cu un calibru slab are și o capacitate slabă de înțelegere. Există o deosebire între o persoană cu o capacitate slabă de înțelegere și o persoană cu o capacitate adecvată de înțelegere? (Da.)

Unii oameni, indiferent cum au alții părtășie, nu pot să priceapă principiile. Înțeleg doar doctrine și reglementări și pot striga câteva sloganuri, dar nu știu să facă o lucrare reală și să rezolve probleme. Vezi, după ce ascultă părtășia, vorbesc foarte clar și structurat, ca și cum ar înțelege cu adevărat. Dar, în realitate, nu au înțeles deloc ce s-a spus. Când vine vorba să facă o lucrare concretă, devin confuzi, neștiind de unde să înceapă. Când întâmpină probleme, nu știu cum să le rezolve, încă neputând să facă o lucrare concretă. Când tratează și gestionează diverse persoane și chestiuni, încă nu au principii. În inimile lor, se gândesc: „Am înțeles

adevărurile-principii când am ascultat predici – de ce nu pot să le aplic în mediile din viața reală? De ce nu funcționează lucrurile pe care le înțeleg și despre care vorbesc adesea?” Devin din nou perplecși. Oamenii cu un calibru slab știu doar să vorbească despre doctrine și să respecte reglementările, dar când se confruntă cu situații, nu le pot vedea clar, doctrinele pe care le pot rosti sunt complet inutile, nici măcar nu pot respecta reglementările și nu pot rezolva nicio problemă. Nu știu cum să practice atunci când apar dificultăți. De exemplu, când cineva perturbă și tulbură lucrarea bisericii, spunând unele lucruri absurde, nu pot discerne natura acestei chestiuni. Nu știu ce lucruri pot fi considerate perturbări și tulburări sau care este natura lor; în consecință, cu atât mai puțin știu cum ar trebui rezolvată problema. Cineva îi întreabă: „Nu știi cum să-i discerni pe oamenii răi? De ce nu ai principii când vine vorba de tratarea oamenilor răi?” Ei răspund: „Înțeleg aceste doctrine, dar nu știu ce probleme sunt potrivite să rezolve sau căror persoane sunt potrivite să le fie aplicate.” Aceasta indică o lipsă a capacității de înțelegere, nu-i așa? (Așa e.) Vezi, după ce au auzit principiile, au fost în stare să le rezume foarte bine punct cu punct, conform sensului lor literal, ținându-le minte destul de exact și chiar recitându-le fluent, fără să omită vreun cuvânt. Însă, din păcate, în viața reală, când vine vorba să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze, nu au absolut nicio cale de practică, știind doar să strige sloganuri, să vorbească despre doctrine și să respecte reglementări. Fie în viața reală, fie când își fac datoria, indiferent ce întâmpină, nu știu cum să caute adevărul sau să practice potrivit principiilor. Aceasta indică o lipsă a capacității de înțelegere. Deși citesc adesea cuvintele lui Dumnezeu, oamenii care nu au capacitate de înțelegere nu pot să priceapă care este adevărul din cuvintele lui Dumnezeu sau care sunt principiile. Prin urmare, când se întâmplă ceva, nu pot găsi cuvintele relevante ale lui Dumnezeu

pentru a discerne și a rezolva problema și trebuie să-i pună pe alții să găsească în locul lor cuvintele relevante ale lui Dumnezeu. Pe ce se axează mereu când citesc cuvintele lui Dumnezeu? Caută dacă există exemple specifice care să explice chestiunea. Dacă nu există exemple, nu pot înțelege sensul cuvintelor lui Dumnezeu. De exemplu, în ceea ce privește cuvintele Sale care expun natura-esență a oamenilor, nu le pot înțelege dacă nu se dă niciun exemplu. Nu pot practica discernământul comparând cuvintele lui Dumnezeu cu starea proprie. Le pot înțelege numai dacă are cineva părtășie despre adevăr și le discerne și le disecă pe baza stărilor lor concrete. Fără o asemenea părtășie, nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Astfel de oameni se plâng mereu când citesc cuvintele Sale, spunând: „De ce nu există exemple specifice? Cum ar trebui să corelez acest lucru cu propria persoană? Aceste cuvinte sunt prea greu de înțeles; indiferent cum le citesc, nu le pot raporta la mine!” Aceasta arată că nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să înțeleagă adevărul sau să aducă în viața reală cuvintele Sale. Ceea ce înțeleg sunt doar doctrine și reglementări simple, dar aceste doctrine și reglementări sunt inutile în viața reală. Când se întâmplă ceva, tot nu au nicio cale de practică. Aceasta arată că nu au capacitate de înțelegere. Oare oamenii fără capacitate de înțelegere au un calibru slab? (Da.) Oamenii cu cel mai slab calibru sunt cei care nu au deloc calibru; astfel de oameni nu înțeleg diversele principii pe care le aud; nu știu de ce sunt date anumite exemple, de ce se spun anumite lucruri sau de ce au oamenii anumite manifestări – nu pot înțelege asemenea lucruri, acestea îi depășesc. Chiar dacă le dai câteva exemple, au impresia că le spui doar povești sau glume, ca și cum ar fi copii care ascultă o poveste, găsind-o interesantă și amuzantă. În cazul în care sunt întrebați dacă înțeleg ce au auzit, spun că înțeleg și pot chiar să imite umorul cuvintelor altora sau modul în care i-au mustrat pe oameni. Dacă îi întrebi: „Cunoști principiile

relevante pe care ar trebui să le respecte oamenii?”, răspund: „Cum? Există principii? Nu m-am prins.” Au asemenea oameni capacitate de înțelegere? (Nu.) Le lipsește capacitatea de înțelegere și nu pot pricepe cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii care nu au capacitate de înțelegere mănâncă și beau în fiecare zi câteva fragmente sau capitole din cuvintele lui Dumnezeu, în mod curent și conform unui program, învățând și imnuri și participând la adunări la ore stabilite. Dar odată ce-și închid cărțile sau opresc înregistrările imnurilor, tot ce rețin din ceea ce au mâncat și au băut sunt câteva expresii spirituale și câteva vorbe goale, cum sunt acele expresii pe care le spun adesea oamenii – „Dumnezeu este suveran peste toate” și „Supune-te lui Dumnezeu în toate lucrurile”; sau „Soarta omului este predestinată de Dumnezeu” și „Practică pur și simplu dragostea de Dumnezeu”. În situații concrete de suferință, pot doar să rostească expresii pseudo-spirituale, cum ar fi „Sufăr din cauza sentimentelor” sau „Sufăr din cauza trupului”. Cât despre principiile legate de conduita personală, viața cotidiană, lucrare și diverse alte principii ale adevărului, nici nu cunosc, nici nu înțeleg niciunul dintre ele. Aceste lucruri lipsesc din inimile lor și nu le pot fi insuflate. De ce nu le pot fi insuflate? Deoarece, în ceea ce privește calibrul lor, asemenea oameni pur și simplu nu pot înțelege aceste adevăruri-principii, iar aceste adevăruri-principii îi depășesc; și, astfel, aceste lucruri nu pot prinde rădăcini în inimile lor. Ceea ce o persoană are în sinea ei și ce este capabilă să accepte atestă ceea ce poate înțelege și ce nu o depășește. Dacă o persoană nu are deloc calibru, nu are capacitate de înțelegere și nu poate pricepe sensul exact al cuvintelor lui Dumnezeu, chiar dacă s-ar afla în ceruri sau în al treilea Cer, ar putea înțelege cuvintele lui Dumnezeu? Ar putea să pună adevărul în practică? S-ar putea supune lui Dumnezeu? (Nu.) Ar rămâne exact așa cum este. Calibrul său ar rămâne la fel cum a fost întotdeauna. Oamenii cu un calibru slab pot înțelege doar o serie foarte

limitată de lucruri. Cei cu un calibru bun pot înțelege mai multe, mai profund și la un nivel mai înalt. Oamenii cu un calibru mediu înțeleg mult mai puține decât cei cu un calibru bun; ceea ce pot pricepe este limitat la un domeniu mediu și nu pot depăși acest domeniu, deoarece sunt limitați de calibrul lor. Cei a căror situație este cea mai rea sunt cei care nu au calibru deloc. Astfel de oameni, doar în ceea ce privește calibrul lor, nu au deloc capacitate de înțelegere. Prin urmare, în viața lor reală și în îndeplinirea datoriei lor, manifestă faptul că nu înțeleg nimic; fie că au credință în Dumnezeu de zece ani, de douăzeci de ani sau chiar până la bătrânețe, doctrinele referitoare la credința în Dumnezeu și expresiile spirituale despre care vorbesc sunt tot aceleași lucruri vechi pe care le înțelegeau când au început să creadă. Indiferent de câți ani cred, nu fac niciun progres. De ce nu fac progrese? Pentru că nu au capacitate de înțelegere și, indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, lucrurile pe care le pot asimila sunt doar acele vorbe goale. Chiar și după mulți ani de credință, capacitatea lor de a învăța, capacitatea de a înțelege lucrurile, capacitatea de înțelegere și altele nu se îmbunătățesc. Ce fel de oameni sunt? Sunt oameni cu un calibru extrem de slab. Deoarece calibrul lor este slab și diversele lor abilități nu se îmbunătățesc, chiar dacă asemenea oameni trăiesc până la patruzeci, cincizeci, șaizeci sau șaptezeci de ani, capacitatea lor de a avea grijă de ei înșiși va fi tot foarte slabă. Observându-le capacitatea de supraviețuire și capacitatea de a avea grijă de ei înșiși, îți poți da seama cum este calibrul unor astfel de oameni. Cei de acest fel sunt deficienți mintal, idioți și nesăbuiți, iar capacitatea lor de a avea grijă de ei înșiși este foarte slabă. De ce spun că este slabă? Deoarece capacitatea lor de a învăța, capacitatea de a înțelege lucrurile și capacitatea de înțelegere sunt slabe, iar experiența, bunul simț, tiparele și priceperea de a face lucruri pe care le dobândesc în viață sunt foarte limitate. Chiar și la șaizeci sau șaptezeci de ani, rămân

neschimbate. Oamenii cu un calibru bun, până la vârsta de treizeci de ani, au căpătat deja o oarecare cunoaștere a diverselor probleme cu care se confruntă în viață și pe calea vieții lor, dobândind o oarecare înțelegere, perspectivă și experiență în privința acestor lucruri. Prin această experiență, ei știu ce să facă atunci când întâmpină diverse probleme, așa încât să poată trăi mai bine și să se protejeze mai eficient. În schimb, în cazul celor cu un calibru slab, întrucât abilitățile lor sunt slabe în toate aspectele, indiferent la ce vârstă ajung, capacitatea lor de supraviețuire rămâne foarte slabă. Cât de slabă este aceasta? Este atât de slabă încât le lipsește capacitatea de a trăi independent. Unii ar putea spune: „Privește, mănâncă cu poftă, dorm profund și au o sănătate fizică bună – cum poți spune că nu au capacitatea de a trăi independent?" Capacitatea de supraviețuire despre care vorbim nu se referă la capacitatea cuiva de a mânca sau dormi. Dacă o persoană nici măcar nu știe să mănânce atunci când este ora mesei, nu este o persoană normală, ci una cu dizabilități mintale – este și mai puțin nevoie să analizăm calibrul unei asemenea persoane. Domeniul în care evaluăm calibrul oamenilor constă în principal din cei care, în aparență, sunt considerați normali. Nu-i include pe cei cu dizabilități fizice, dizabilități mintale, boli mintale sau pe cei care nu au capacitatea de a avea grijă de ei înșiși. Vedem adesea oameni care nici măcar nu pot găsi tiparele, principiile sau priceperea de a face lucruri pentru a se ocupa de hrana, îmbrăcămintea, cazarea și transportul lor. Indiferent la ce vârstă ajung, nu știu cum să se ocupe de aceste aspecte ale vieții într-un mod care să se alinieze la principii și la umanitate. De exemplu, nu știu ce haine sunt mai potrivite pentru diferite anotimpuri și pur și simplu se iau după alții. Când este frig afară, poartă haine prea subțiri și răcesc, dar nu înțeleg de ce; sau consumă alimente neigienice, dar nu știu din ce cauză se îmbolnăvesc. Nu pot trage nicio concluzie din aceste experiențe. Nu cumva sunt deficienți mintal? Nu

cumva le lipsește capacitatea de a trăi independent? (Ba da.) Indiferent ce vârstă au, nu știu cum să trăiască și pur și simplu trec prin viață într-o stare de confuzie. O persoană normală, atunci când are primul copil, s-ar putea să nu aibă experiență, dar până când are al doilea copil, va fi acumulat o oarecare experiență privind îngrijirea și hrănirea copilului. Unii oameni, însă, chiar și după ce au doi sau trei copii, tot nu au experiență. Când sunt întrebați cum au grijă de copiii lor, aceștia spun: „Nu știu, pur și simplu o scot cumva la capăt. Oricum, îi hrănesc când le este foame și mă opresc când se satură.” Orice copil încredințat lor ar fi norocos să supraviețuiască. Ținând cont de nivelul capacității lor de supraviețuire, nici măcar un copil aflat în grija lor nu ar rămâne în viață. Unii oameni nu înțeleg cum să se ocupe de diversele probleme care apar în viață sau în supraviețuire. Asemenea oameni nu au capacitatea de supraviețuire. De exemplu, când apar două probleme în același timp, devin confuzi și nu știu ce să facă sau ce problemă să gestioneze mai întâi. Devin agitați, neliniștiți și speriați și se plâng, spunând: „De ce au survenit aceste două probleme în același timp? Ce-ar trebui să fac acum?” Devin atât de anxioși încât nu pot mânca sau dormi. Așa sunt la treizeci de ani și, chiar și la șaizeci de ani, statura lor rămâne aceeași. Când apar situații și nu găsesc o soluție, încep să plângă. Alții spun: „De ce plângi? Nu este mare lucru – sunt unele dintre cele mai banale probleme. Trebuie doar să le prioritizezi și să le gestionezi în funcție de importanță.” Dacă o persoană nu poate gestiona aceste chestiuni și dacă sare peste mese și își pierde somnul din cauza lor sau chiar se gândește să-și pună capăt zilelor, oare nu este extrem de lașă? Ba chiar se plânge: „De ce nu i s-a întâmplat asta altcuiva? De ce mi s-a întâmplat mie?” Ți s-a întâmplat ție, așa că descurcă-te. Dacă nu te poți descurca, întreabă pe cineva din jurul tău care înțelege. După ce clarifici problema, n-ai și atunci cum să o gestionezi? Când nu se întâmplă nimic, astfel de oameni se pricep

destul de bine să vorbească, prezentând o serie de doctrine după alta. Dar când se întâmplă ceva, intră în panică, devin confuzi, încep să se smiorcăie, mintea li se golește și gândurile li se încâlcesc – nu știu ce să facă. Dacă o persoană este tânără, nu a trecut prin multe în viață și nu are experiență, este normal să devină agitată și speriată când se întâmplă lucruri. Totuși, până la treizeci sau patruzeci de ani, după ce a trecut prin multe lucruri în lume și a căpătat experiență, devine relativ matură și experimentată, gestionând chestiunile cu mai multă fermitate și încredere. Tinerii care văd acest lucru sunt impresionați și cred că se pot baza pe astfel de oameni. Dacă o persoană nu are calibru și capacitate de supraviețuire, nu are nici capacitatea de a avea grijă de ea însăși. Fără adulți sau oameni experimentați în jurul ei, care să o ajute și să supravegheze treburile în locul ei, tot ce gestionează se transformă într-un haos total. Astfel de oameni au un calibru extrem de slab. Cât de slab este calibrul unora? Să luăm exemplul unor gospodine care nu știu cât orez sau câte feluri de mâncare sunt necesare pentru masa unei familii cu mai mulți membri – unele gătesc de douăzeci sau treizeci de ani și tot nu știu cât să pregătească pentru fiecare masă sau cât de sărată ar trebui să fie mâncarea și, uneori, nici măcar nu-și dau seama cu exactitate dacă mâncarea este gătită corespunzător. Atât de slab este calibrul lor. Nu cumva asemenea oameni nu au o minte funcțională? Au mintea ca a porcilor! Asemenea oameni nu au capacitatea de a trăi independent. Nu au nicio cale de a face ceva și greșesc cu ușurință. Când se întâmplă ceva, dacă nimeni nu supraveghează treburile în locul lor, tot ce fac se transformă într-un haos deplin, totul este dat peste cap. Sunt idioți și deficienți mintal. Oamenii de acest fel, care au cea mai slabă capacitate de înțelegere, indiferent câtă părtășie aud despre adevărurile-principii, nu înțeleg decât doctrine. În viața reală, tot nu știu să aplice aceste principii. Cu alte cuvinte, doctrinele pe care le înțeleg nu le

pot furniza niciun scop, nicio direcție sau cale în viața reală. Aceștia sunt oamenii cu cea mai slabă capacitate de înțelegere. Aici se încheie părtășia noastră despre capacitatea de înțelegere, a treia capacitate.

Care este a patra capacitate? Capacitatea de a accepta lucrurile. Capacitatea de a accepta lucrurile prezintă unele deosebiri față de capacitatea de a înțelege lucrurile și față de capacitatea de înțelegere. Capacitatea de a accepta lucrurile se referă la capacitatea ta de a discerne, atunci când apar lucruri noi, dacă acestea sunt pozitive sau negative și ce beneficii sau prejudicii au pentru viața, lucrarea și supraviețuirea ta, precum și la modul în care le privești, le tratezi și le aplici. Dacă ai un calibru bun, atunci când apar lucruri noi, vei fi deosebit de sensibil și de receptiv. După ce primești rapid informații despre un lucru nou, vei fi capabil să identifici beneficiile sau prejudiciile pe care le poate aduce oamenilor sau dezavantajele sale. Dacă este benefic pentru o anumită chestiune din viața ta reală, îi poți aplica imediat punctele forte; dacă este dăunător, poți evita, de asemenea, prejudiciile sau dezavantajele pe care le aduce oamenilor. Cu alte cuvinte, ai un anumit grad de acceptare față de lucrurile noi și poți să-ți dai seama rapid dacă lucrurile noi sunt negative, dăunătoare oamenilor și dacă au dezavantaje – asta înseamnă să ai capacitatea de a accepta lucrurile. În aceasta constă deosebirea dintre capacitatea de a accepta lucrurile, capacitatea de a înțelege lucrurile și capacitatea de înțelegere. Capacitatea de a accepta lucrurile se referă în principal la sensibilitatea unei persoane față de lucrurile noi și la capacitatea ei de a le discerne. Dacă discerni rapid lucrurile noi, ești capabil să le accepți rapid punctele forte și beneficiile și să le aplici în viața reală în slujba vieții sau a lucrării tale, apoi renunți sau elimini lucrurile vechi înlocuite de aceste lucruri noi, înseamnă că ai capacitatea de a accepta lucrurile și ești o persoană cu un calibru bun. Urmează apoi oamenii cu un calibru mediu. Astfel de oameni sunt deosebit

de lenți în acceptarea unor lucruri noi care au înlocuit deja lucrurile vechi, precum și a noilor opinii și a noilor tehnologii. La ce se referă această „lentoare”? Se referă la faptul că pot accepta un lucru nou doar atunci când a devenit deja foarte răspândit, este folosit pe scară largă și denumirea lui a devenit foarte comună. Nu percep lucrurile noi și nu pot discerne dacă sunt pozitive sau negative. Chiar și când apar noi lucruri pozitive, sunt potrivnici față de ele și le disprețuiesc în inimile lor; au mereu noțiuni și atitudini proprii, se aliniază mereu la tendințele lumești, sunt obtuzi și nu acceptă lucrurile noi, respingându-le. Încep să accepte și să aplice un lucru nou doar atunci când se răspândește pe scară largă și mulți oameni i-au experimentat și constatat avantajele și au beneficiat de el. Asta înseamnă să ai un calibru mediu. Acceptarea lucrurilor noi de către astfel de oameni este foarte pasivă; nu este o acceptare activă. Aceasta deoarece, pe de o parte, nu au sensibilitate față de lucrurile noi; sunt amorțiți, înapoiați și obtuzi. Pe de altă parte, este și din cauză că au anumite noțiuni și opinii despre lucrurile noi, având o atitudine de desconsiderare și dispreț față de ele. Motivul subiectiv pentru aceasta este că au un calibru mediu, iar capacitatea lor de a accepta lucrurile este medie, ceea ce îi face foarte amorțiți; când le apar în față lucruri noi, nu le conștientizează, nu simt nimic și nu au atitudinea de a le accepta activ. În plus, sunt din fire deosebit de înapoiați și deosebit de amorțiți și înceți la minte. Sunt lenți în acceptarea lucrurilor noi din aceste două motive. Abia când mulți oameni deja folosesc un lucru, vorbesc despre avantajele sale, despre confortul pe care îl aduce, despre impactul pe care îl are asupra oamenilor și despre beneficiile pe care le permite acestora să le obțină și când văd toate acestea cu ochii lor – și îi văd și pe oamenii din jurul lor experimentându-le personal într-o oarecare măsură – atunci îl acceptă încet în inimile lor și apoi încep să-l folosească. Ce fel de calibru indică acest lucru? Capacitatea unor asemenea oameni de a accepta

lucrurile este medie. Dacă ai o capacitate medie de a accepta lucrurile înseamnă că ai un calibru mediu. De exemplu, când predică Evanghelia sau când fac o lucrare profesională, unii frați și surori preiau inițiativa de a încerca și a aplica o nouă metodă sau tehnică profesională. Aceștia simt rapid că este foarte bine să folosească această tehnică profesională, deoarece, cu ajutorul ei, au o eficacitate destul de bună în îndeplinirea datoriei și, de asemenea, le sporește eficiența. Apoi promovează cu promptitudine această tehnică sau metodă nouă, încurajându-i pe alți frați și surori să o învețe și să o aplice. Oamenii cu un calibru bun se pricep să caute tehnici și metode noi în îndeplinirea datoriei lor. Într-un timp scurt, pot percepe clar și evalua cu precizie un lucru nou, pot profita de această ocazie și pot accepta pe deplin o tehnică sau o metodă nouă, aplicând-o în lucrarea din viața reală. În ceea ce privește punctele forte și punctele slabe ale acestui lucru nou, precum și rezultatele pe care le poate obține, ei pot trage concluzii în mod încontinuu și apoi pot face ajustări. Printr-o perioadă de explorare, înțeleg treptat care aspecte ale acestei profesii sau informații tehnice pot fi aplicate în lucrarea bisericească și care nu pot fi aplicate. După aceea, îmbunătățesc progresiv acest lucru nou în lucrarea lor, în conformitate cu principiile și cerințele casei lui Dumnezeu. Cu cât îmbunătățesc mai mult acest lucru nou, cu atât devine mai bun, dând în cele din urmă roade. Aceasta este o manifestare a unui calibru bun. În schimb, când predică Evanghelia, unii oameni încă se agață cu rigiditate de metoda inițială, predicând fie unu la unu, fie doi la unu sau bazându-se doar pe cifre. Sunt amorțiți și înceți la minte și acceptă cu lentoare metoda avansată. Deși recunosc verbal că metoda avansată pare destul de bună și este fezabilă, în inimile lor, au în permanență îndoieli. Se tem că această metodă va da rezultate slabe dacă o aplică, așa că nu îndrăznesc să încerce. Alții îi conving, spunând: „Nu trebuie să-ți faci griji pentru toate acestea. Noi am

încercat deja; practicarea în acel mod dă rezultate deosebit de bune.” Dar ei tot nu îndrăznesc să încerce și continuă să se agațe de metoda inițială. Doar atunci când mulți oameni folosesc noua metodă de a predica Evanghelia, câștigând mai multe persoane în fiecare lună și sporind eficiența, aceștia decid fără tragere de inimă să încerce, dar tot fac doar pași mici și nu îndrăznesc să-și schimbe complet planurile și strategiile. Asta înseamnă că acceptă lucrurile noi cu prea mare lentoare; înseamnă că au un calibru mediu. Oamenii cu un calibru slab au o capacitate și mai slabă de a accepta lucrurile. Nu pot percepe clar un lucru nou, nu-l pot judeca și nu știu cum să-l trateze. Sunt potrivnici în inimile lor, gândind că oamenii care cred în Dumnezeu nu ar trebui să accepte lucruri noi, nici să accepte informații și tehnologii noi. Vezi, sunt destul de obtuzi. Oamenii de anumite confesiuni nu folosesc nici în ziua de astăzi electricitatea, nu se uită la televizor și nu folosesc computere sau alte produse electronice. Când pleacă de acasă, nu folosesc mijloace moderne de transport; nici măcar nu merg cu bicicleta. Cu ce merg? Cu căruțe trase de boi sau de cai, stârnind nori de praf când se deplasează. Unii oameni întreabă: „De ce nu mergi cu bicicleta sau cu mașina?” Ei spun: „Acele lucruri sunt făcute de mâna omului. Ne este teamă că lui Dumnezeu nu I-ar plăcea să le folosim.” Asta înseamnă să ai o capacitate slabă de a accepta lucrurile. Oamenii cu o capacitate slabă de a accepta lucrurile privesc multe lucruri în mod incorect. Sunt blocați în vechile lor obiceiuri, agățându-se de propriile puncte de vedere, fiind potrivnici față de toate lucrurile noi. Faptul că sunt potrivnici este în sine o problemă cu gândirea și mintea lor. Ce indică o asemenea problemă? Ca să ne exprimăm moderat, arată că astfel de oameni au un calibru de-a dreptul mediocru. Dacă sunt în mod constant incapabili să accepte lucruri noi, atunci calibrul lor este slab, iar ei au o minte rigidă. Cred că lucrarea lui Dumnezeu este neschimbătoare și că, indiferent ce cuvinte a rostit,

Dumnezeu va rosti întotdeauna aceleași cuvinte și, indiferent ce lucrare a săvârșit, Dumnezeu va săvârși întotdeauna aceeași lucrare. Cât despre această omenire și această epocă, ei consideră că ceea ce au văzut și au experimentat inițial va rămâne pentru totdeauna neschimbat și va fi mereu așa. De exemplu, acum 20 sau 30 de ani, oamenii aveau o anumită noțiune despre modul în care înțelegeau îmbrăcămintea. Erau de părere că stofele din bumbac sunt absolut naturale și că toate tipurile de textile din bumbac sunt bune; fie că era vorba de jachete căptușite cu bumbac, de tricouri sau lenjerie intimă, atât timp cât erau fabricate din bumbac, erau mai bune decât fibrele sintetice. Pur și simplu se agățau cu hotărâre de această convingere. Totuși, 20 sau 30 de ani mai târziu, industria textilă s-a dezvoltat și au apărut multe țesături similare bumbacului, alături de diverse articole de îmbrăcăminte din fibre sintetice. Există multe materiale textile care sunt mai bune decât țesăturile din bumbac; lasă mai mult aerul să circule, disipă căldura mai repede, absorb umezeala mai rapid și nu se deformează, nu se micșorează și nu se decolorează indiferent cum sunt spălate. În plus, sunt deosebit de confortabile și ușoare când sunt purtate și nu fac rău pielii. Dar unii oameni tot nu pot accepta fibrele sintetice. Ei încă sunt de părere că doar textilele din bumbac sunt bune, deoarece bumbacul este cultivat în sol, este creat de Dumnezeu și este natural, în timp ce fibrele sintetice sunt fabricate de om. Nu reușesc să-și dea seama că, deși bumbacul a fost creat de Dumnezeu și este cel mai bun, pământul a fost poluat, iar viermii care infestează bumbacul au devenit mai puternici cu fiecare generație. Pesticidele obișnuite nu pot rezolva problema. În cele din urmă, bumbacul trebuie supus unor tratamente speciale de dezinfecție, astfel încât să nu provoace mâncărimi când este purtat. Dacă este tratat corespunzător, costul hainelor devine mare, necesitând un preț de vânzare extrem de ridicat. Dacă nu este tratat corespunzător, nu este la fel de bun de purtat ca hainele din

fibre sintetice. Vezi, calitatea hainelor din fibre sintetice este deosebit de bună în zilele noastre; mulți atleți profesioniști le poartă și toate recenziile sunt destul de pozitive. Dar unii oameni, după ce aud asta, tot nu acceptă și rămân convinși că textilele din bumbac sunt mai bune. Nu sunt ignoranți și încăpățânați asemenea oameni? (Ba da.) Ignoranța și încăpățânarea sunt probleme ale umanității lor. Așadar, cum este calibrul lor? (Calibrul lor nu este bun.) Când un lucru nou apare în fața unor indivizi, atitudinea lor când judecă dacă este corect sau incorect – de a decide dacă să-l accepte sau să-l respingă – depinde de calibrul lor. Dacă majoritatea oamenilor cred că lucrul nou este corect, iar ei se iau după mulțime și îl acceptă pasiv, atunci asemenea oameni au în cel mai bun caz un calibru mediu. În situația în care nu pot discerne dacă un lucru nou este corect sau incorect, dacă este benefic pentru oameni și care sunt punctele forte și dezavantajele sale în comparație cu lucrurile vechi în care credeau cu tărie înainte, fiind incapabili să discearnă sau să distingă diferențele dintre lucrurile noi și cele vechi – dacă nu pot judeca nimic din toate acestea, atunci este o dovadă că nu au capacitatea de a accepta lucruri noi; adică, nu au capacitate de înțelegere. Astfel de oameni au un calibru slab. Inițial, când apare ceva nou, le lipsește un anumit grad de receptivitate. Nici când aud despre acest lucru, nu au câtuși de puțin capacitatea de a-l accepta. În cele din urmă, chiar dacă acceptă cu reticență noul lucru, o fac doar fiind ajutați și convinși de alții care trebuie chiar să compare avantajele și punctele forte ale noului lucru cu cele ale lucrurilor vechi, permițându-le acestor oameni să vadă cu propriii ochi, înainte de a-l putea accepta, că există diferențe clare între lucrul nou și cele vechi și că noul lucru este evident superior lucrurilor vechi. Cu toate acestea, în inimile lor, acești oameni tot nu pot vedea clar ce au bun multe alte lucruri noi și încă simt că lucrurile vechi sunt bune și ar trebui păstrate. Acceptă fără tragere de inimă și cu pasivitate lucrurile noi doar în

circumstanțe în care nu au de ales. Acești oameni au un calibru slab. O persoană cu un calibru mediu este cineva care, după câteva indicii, înțelege imediat, dându-și seama că privea lucrurile într-un mod denaturat, depășit. Asta înseamnă a avea un calibru mediu. O persoană cu un calibru slab, pe de altă parte, are nevoie de indicii și îndemnuri repetate, precum și de convingere colectivă din partea tuturor – alături de câteva fapte și exemple concrete care arată cum, după ce este adoptat pe scară largă, acest lucru nou le aduce beneficii oamenilor – înainte de a-l accepta și de a-l utiliza cu reticență. Cu toate acestea, în privat, încă alege lucrul vechi. Aceasta este o persoană cu un calibru foarte slab. Faptul că are un calibru slab înseamnă că nu reușește în mod repetat să recunoască efectele pozitive pe care apariția lucrurilor noi le are asupra oamenilor, nu poate găsi diferențele dintre lucrurile noi și cele vechi, nu reușește în mod repetat să descopere sau să scoată la iveală avantajele și progresele lucrurilor noi și dezavantajele și înapoierea lucrurilor vechi și, de asemenea, se agață mereu de vechile sale gânduri și opinii; prin urmare, capacitatea sa de a accepta lucrurile este foarte slabă. Oamenii cu o capacitate slabă de a accepta lucrurile au un calibru slab. Cei cu un calibru slab nu-și pot da seama de esența sau de sursa problemelor, indiferent cum le explici lucrurile. Nici măcar nu se poate spune că aceia care au cel mai slab calibru au vreo capacitate de a accepta lucrurile – când se confruntă cu lucruri noi, nu se pune problema dacă sunt în mod subiectiv dispuși să le învețe și să le accepte; în schimb, problema este că sunt complet lipsiți de orice percepție față de ele. Fie în viața reală, fie când își îndeplinesc datoria, indiferent ce lucruri noi apar, ce lucruri progresează sau ce lucruri se îmbunătățesc, ei nu au nicio percepție și nicio conștientizare. Oare ignoranța lor în privința acestor lucruri este cauzată de faptul că nu urmăresc știrile sau nu citesc ziarele? Nu, este cauzată de faptul că au un calibru pur și simplu lipsit de capacitatea de a

accepta lucrurile. Este ca și cum nu ar avea facultăți receptive. În ceea ce privește apariția oricăror lucruri noi, sunt amorțiți, înceți la minte și lipsiți de percepție. Chiar dacă locuiesc într-un oraș plin de viață, este ca și cum ar trăi într-un sat de munte izolat. Sunt complet în necunoștință de cauză în legătură cu orice eveniment major sau minor care are loc în viața omenească. Prin urmare, în sfera vieții lor, nu există lucruri noi care să le poată influența mâncarea, hainele, locuința și transportul. Sunt exact ca niște animale. Lucrurile din domeniul gândirii lor sunt limitate la mica serie de lucruri din sfera vieții lor, cele pe care le cunosc de pe vremea când învățau să privească diverse lucruri din lume. Dincolo de asta, nimic din lumea exterioară nu are absolut nicio influență asupra lor și nu prezintă niciun interes pentru ei. Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt deficienți mintal? (Da.) Desigur, chestiunile despre care vorbim aici sunt aspecte foarte neînsemnate, banale, ale vieții de zi cu zi; nu ne referim la probleme naționale sau la știri internaționale majore. Chiar și apariția unui nou lucru foarte mic este ceva de care nu sunt conștienți și față de care nu arată nicio fărâmă de acceptare. Această „acceptare” se referă la modul în care apariția unui lucru nou le schimbă gândurile și opiniile, aduce unele îmbunătățiri în viața lor – inclusiv în stilul de viață, cunoștințele de bază despre viață și așa mai departe – și duce la o oarecare îmbunătățire și progrese în capacitatea lor de a gestiona problemele din viață. Oamenii care nu au capacitatea de a accepta lucrurile își mențin mereu rutina, modul inițial de trai. De exemplu, se spunea adesea în trecut că tofu gătit cu spanac este bun, oferind atât fier, cât și calciu, iar cineva a crescut consumându-l în acest fel. Mai târziu, potrivit spuselor unora, cercetătorii în domeniul alimentar au descoperit că spanacul conține acid oxalic, iar consumul lui împreună cu tofu pe o perioadă lungă de timp poate duce cu ușurință la formarea de pietre în organism. La auzul acestor lucruri, persoana se gândește: „Ce este acidul

oxalic? Cine a văzut vreodată acid oxalic în spanac? Mănânc spanac de atâția ani și nu s-a întâmplat nimic. Voi continua să mănânc!” Nu acceptă acest lucru. Este o persoană care nu acceptă câtuși de puțin lucruri noi sau puncte de vedere noi. În schimb, oamenii care au capacitatea de a accepta lucrurile, odată ce se asigură că spanacul conține acid oxalic, se vor gândi cum să elimine acidul oxalic și, aflând mai multe despre asta, descoperă că opărirea spanacului în apă clocotită elimină acidul oxalic. Cei care au capacitatea de a accepta lucrurile, la auzul unor informații noi, vor discerne, prin cercetări, veridicitatea informațiilor și dacă sunt benefice pentru oameni, apoi vor decide dacă le acceptă sau le resping. Vor pune întrebări, vor afla detaliile implicate și apoi vor aplica aceste informații în viața reală, evitând dezavantajele sau prejudiciile cauzate oamenilor de respectivul lucru nou. Pe de altă parte, acei oameni dezorientați, cărora le lipsește complet capacitatea de a accepta lucrurile, indiferent ce informații noi aud, nici nu se sinchisesc, nici nu le cercetează, ci le resping direct, agățându-se doar de lucrurile vechi, depășite. În cele din urmă, totul se reduce la problema calibrului acestora. Când vine vorba de lucruri noi, nu știu cum să le abordeze sau ce principii ar trebui să priceapă, nici nu se gândesc la consecințele pe care le-ar putea avea respingerea lucrurilor noi asupra vieții sau lucrării lor. Pe scurt, au mereu o atitudine suspicioasă față de lucrurile și informațiile noi, neîndrăznind să le accepte. Astfel de oameni au un calibru slab.

Oamenii cu un calibru slab nu pot rezolva în mod independent problemele pe care le întâmpină în viață, indiferent câte apar. Astfel de indivizi nu au capacitatea de a trăi independent. Indiferent de situație, modul de a face lucrurile pe care l-au moștenit de la strămoșii lor la momentul respectiv este modul în care continuă să le facă; nu schimbă nimic și îl respectă cu strictețe până la sfârșit. Dacă îi critici, spunând că

este greșit să facă lucrurile așa, nu vor asculta și chiar vor deveni extrem de încăpățânați, certându-se cu tine: „Așa s-a transmis de la strămoșii noștri. Generația bunicului meu și generația părinților mei au procedat în felul acesta și așa s-a transmis!” Sunt neapărat corecte lucrurile transmise? Ei nu iau în considerare această întrebare, ceea ce le dovedește calibrul slab. Dacă ar avea calibrul unei persoane normale, s-ar gândi la această întrebare. Când ar auzi informații despre lucruri noi, ar manifesta un anumit grad de acceptare. Dacă nu prezintă aceste manifestări, înseamnă că nu au nicio fărâmă de acceptare. Asemenea oameni nu au capacitatea de a trăi independent. Indiferent la ce vârstă ajung, ei spun mereu: „Așa era pe vremea tatălui meu. Așa era pe vremea bunicului și a străbunicului meu. Prin urmare, tot așa trebuie să fie în generația mea.” Acești oameni sunt în mod clar fosile. Sunt ca niște bușteni putrezi – lipsiți de orizont! Nu au deloc capacitatea de a accepta lucruri noi, ceea ce arată că au un calibru foarte slab. Indiferent cum le explici progresele lucrurilor noi, nu le vor accepta. Astfel de oameni nu au capacitatea de a trăi independent. La prima vedere, pot părea că se descurcă singuri cu mâncarea, hainele, locuința și transportul, dar modalitățile și metodele pe care le folosesc lasă mult de dorit. Nu-și adaptează stilul de viață la vremuri sau la dezvoltarea din diverse domenii ale simțului practic și ale cunoștințelor pe care le-a dobândit omenirea. Astfel de oameni sunt cei cu un calibru slab. Deși nu mor de foame, nu îngheață și nu au suferit boli grave, judecând din perspectiva lor asupra supraviețuirii și a stilului lor de viață, astfel de oameni trăiesc pur și simplu într-un mod dezorientat și pot fi clasificați, de asemenea, drept deficienți mintal, idioți sau neghiobi. Unii se simt stingheriți când sunt numiți deficienți mintal sau idioți, dar chiar dacă se simt stingheriți, este adevărat. Calibrul lor chiar este atât de slab. Chiar aș vrea să spun ceva care să te facă să te simți în largul tău, dar pur și simplu

nu ai calibrul necesar pentru asta. Îți lipsesc abilitățile în toate aspectele și nu ai gânduri sau opinii corecte și precise care să se alinieze la gândirea umanității normale față de nicio chestiune. Nu înseamnă asta că nu ai calibru? Este deja destul de amabil că nu ești numit o persoană inutilă. Oamenii de acest fel, care nu au calibru, sunt doar la un pas distanță de a avea dizabilități mintale. Cei cu dizabilități mintale nu au nici măcar capacitatea de a avea grijă de ei înșiși, bazându-se în întregime pe ajutorul altora. La masă, încă trebuie să fie hrăniți înghițitură cu înghițitură de părinții lor și nici măcar nu știu dacă s-au săturat sau nu. Cei cu un calibru slab sunt deficienți mintal; sunt idioți și se află doar la un pas de a avea dizabilități mintale. Atât de slab este calibrul lor. Spune-Mi, nu sunt asemenea oameni vrednici de milă? Nu sunt de-a dreptul exasperanți? Cei cu un calibru slab nu au deloc capacitatea de a învăța, capacitatea de a înțelege lucrurile și capacitatea de înțelegere; au cu atât mai puțin capacitatea de a accepta lucrurile – nu au abilități în niciun aspect. Indiferent cum le explici lucrurile sau cum le dai exemple, tot nu pot să cuprindă cu mintea sau să înțeleagă ce s-a spus. Nu este aceasta o deficiență mintală? Indiferent cum explici, nu pot înțelege. Chiar dacă vorbești foarte clar și explici în amănunt, tot nu pricep și chiar consideră că spusele tale sunt foarte bizare. Nu au gândirea umanității normale și chiar inventează o serie de sofisme pentru a te combate. Nu ai cum să raționezi cu astfel de oameni; spune-le doar cinci cuvinte: „Ești dincolo de orice rațiune!” Atât de slab este calibrul lor. Ai cum să nu te simți anxios și exasperat din cauza lor? Indiferent ce le spui unor asemenea oameni, este inutil. Oricum ai încerca să-i luminezi, nu înțeleg. Chiar și pentru o chestiune minoră, durează o zi întreagă să-i luminezi, iar dacă vorbești într-un mod puțin mai profund, nu vor înțelege; trebuie să folosești cei mai superficiali termeni și să spui multe ca să poată pricepe. Chiar și după ce înțeleg o chestiune, când

apare ceva similar, tot nu pricep. Nu este aceasta o deficiență mintală? Totuși, indivizii de acest fel, cu deficiențe mintale, nu cred că sunt stupizi. Aceștia spun: „Nu presupune că sunt stupid. Dacă îmi oferi zece yuani sau zece dolari americani, fii atent ce aleg – sigur voi alege dolarii americani, fiindcă știu că sunt mai valoroși.” Alții spun: „Tot stupid ești.” De ce spun alții că astfel de oameni sunt stupizi? Pentru că un om obișnuit nu ar folosi acest tip de exemplu pentru a dovedi că nu este stupid, nici nu ar folosi o asemenea metodă inferioară pentru a demonstra asta. Tocmai pentru că au un calibru extrem de slab, nu au standarde pentru evaluarea persoanelor, evenimentelor sau lucrurilor și nu știu cum să le evalueze, astfel de oameni nu se consideră niciodată stupizi. Cei cu adevărat perspicace, după ce se străduiesc și se zbat constant într-un grup de oameni timp de trei până la cinci ani, își vor da seama că există în orice grup persoane mai bune decât ei, persoane care îi depășesc. Ei simt mereu că nu au un calibru destul de bun, că abilitățile și inteligența lor nu sunt destul de bune. Sunt mereu capabili să-și descopere propriile deficiențe, să recunoască unde nu se ridică la nivelul altora și să-și identifice propriile probleme; pot vedea mereu punctele forte ale altora. Oamenii de acest fel sunt perspicace și au calibru. De cealaltă parte, cei fără calibru, când trăiesc într-un grup de oameni, simt mereu că alții le sunt inferiori. Ei văd că unii oameni nu pot nici măcar să scrie anumite cuvinte sau să tasteze și îi disprețuiesc, considerând că au un calibru slab. Se folosesc de aceste lucruri nesemnificative, mărunte, pe care ei le pot face pentru a afirma că propriul calibru este bun. Există și oameni care, văzând că alții sunt mai puțin meticuloși în legătură cu igiena proprie sau că nu știu să se îmbrace bine, spun că au un calibru slab. Ei sunt puțin mai curați, pot da impresia de rafinament sau au unele cunoștințe și puncte forte, așa că își consideră propriul calibru ca fiind bun. Sunt astfel de oameni perspicace sau nesăbuiți? Sunt nesăbuiți. Observă cum vorbesc

oamenii perspicace: „De ce am dat greș din nou? Îmi dau seama că sunt nesăbuit!” Cei care spun adesea că sunt nesăbuiți și că au deficiențe sunt cu adevărat perspicace. Cei care nu recunosc niciodată că sunt nesăbuiți și spun mereu: „Crezi că sunt nesăbuit? Încearcă să-mi ceri bani și vezi dacă îți dau!” sunt cu adevărat nesăbuiți. Nesăbuința, în termeni colocviali, este numită „a nu avea toate țiglele pe casă”. Nu este o nerozie faptul că pot spune astfel de lucruri nesăbuite? Nu înseamnă că „nu au toate țiglele pe casă”? (Ba da.) Când văd pe cineva care are unele neajunsuri sau defecte ori care are lacune în ceea ce face, râd pe la spatele lui, spunând: „Cum poate să fie atât de nesăbuit?” Când văd pe cineva care este plin de calcule pentru a profita și de uneltiri viclene, îl consideră perspicace și cu un calibru bun. Oamenii cu adevărat perspicace evaluează calitatea calibrului unei persoane și dacă aceasta este perspicace sau nesăbuită pe baza diverselor sale abilități. Oamenii nesăbuiți se uită însă doar la cine calculează, cine profită și evită întotdeauna pierderile și cine se pricepe să se slujească singur prin vicleșuguri, crezând că toți cei de acest fel sunt perspicace și au un calibru bun. În realitate, oamenii de acest fel sunt cu toții nesăbuiți. Evaluează calitatea calibrului unei persoane în funcție de cât de calculată este – asemenea oameni sunt ei înșiși nesăbuiți. Tocmai am menționat una dintre cele mai nesăbuite manifestări, și anume faptul că spun: „Dacă îmi oferi zece dolari americani sau zece yuani, privește ce aleg. Nu aș alege în niciun caz yuanii – să nu crezi că nu știu că dolarii americani sunt mai valoroși! Dacă îmi oferi carne sau tofu, privește ce mănânc. Crezi că sunt îndeajuns de nesăbuit încât să mănânc tofu și nu carnea? Știu că este mai gustoasă carnea!” Astfel de oameni sunt, de fapt, nesăbuiți. Dacă într-adevăr nu vrei ca alții să-ți vadă nesăbuința, nu ar trebui în niciun caz să folosești astfel de exemple. Ai înțeles? (Da.) Oare oamenii nesăbuiți fac deseori această greșeală? (Da.) Ba chiar gândesc: „Uite cât de bine mă pricep să dau

exemple! Vezi cât de perspicace sunt? Ți se pare că sunt nesăbuit? Tu ești cel nesăbuit!" Cel mai nesăbuit tip de individ dă încontinuu dovadă de nesăbuință. Aici se încheie părtășia despre această capacitate: capacitatea de a accepta lucrurile.

A cincea capacitate este capacitatea cognitivă. La ce se referă capacitatea cognitivă? Aceasta subliniază în principal gradul de înțelegere a lucrurilor în sine de către o persoană. Pentru a evalua capacitatea cognitivă a unei persoane, trebuie să ne uităm la gradul său de înțelegere a unui lucru și la intervalul de timp necesar pentru a reuși să înțeleagă esența acelui lucru. Dacă intervalul de timp necesar este foarte scurt și gradul ei de înțelegere este suficient de profund, atingând nivelul la care înțelege esența lucrului, acea persoană are capacitate cognitivă. Dacă intervalul de timp necesar ca o persoană să înțeleagă un lucru este în limite normale, iar persoana poate să înțeleagă esența acestui lucru în sine, să vadă clar cauzele și consecințele, precum și sursa și esența problemelor din el, apoi înțelege acest lucru în inima ei – și, chiar mai bine, dacă poate să dea o definiție și să tragă o concluzie despre acest lucru – spunem că are un calibru bun. Altfel spus, ca persoană normală care are gândirea umanității normale, indiferent dacă ești bărbat sau femeie, dacă tocmai ai ajuns la vârsta adultă sau ești deja de vârstă mijlocie sau la bătrânețe, dacă înțelegi esența acestui lucru în sine în intervalul de timp normal, atunci calibrul tău este considerat a fi bun. Dacă intervalul de timp de care ai nevoie pentru a înțelege acest lucru este de peste trei sau patru ori mai mare decât are nevoie o persoană normală – adică, dacă o persoană cu un calibru bun are nevoie de trei zile, dar tu ai nevoie de zece zile sau chiar de o lună – și, până când pricepi clar întreaga secvență de evenimente a acestei chestiuni, iar prejudiciul și consecințele negative cauzate de această chestiune au apărut deja, abia atunci îți dai seama de gravitatea acestei chestiuni și de sursa și esența ei, atunci, în cel

mai bun caz, calibrul tău este mediu. Cu alte cuvinte, dacă această chestiune încă nu a cauzat consecințe grave, dar unele consecințe negative apar deja în permanență și abia pe durata acestui proces devii treptat conștient de sursa și esența acestei chestiuni, ajungând la o definiție și o concluzie, atunci calibrul tău este considerat mediu. Dar dacă îți dai seama brusc și înțelegi care este natura acestei chestiuni doar după ce a dus la consecințe negative sau grave, atunci calibrul tău este extrem de slab. Dacă această chestiune a cauzat deja consecințe negative și încă nu știi care este problema cu această chestiune sau care este sursa problemei și încă nu poți să tragi o concluzie în legătură cu ea, atunci nu ai deloc calibru. Capacitatea cognitivă se împarte în aceste patru niveluri. Primul este reprezentat de persoanele cu un calibru bun. Adică, atunci când tocmai a apărut ceva și trebuie să tragi imediat o concluzie în câteva ore – și este o situație urgentă în care vor exista consecințe negative dacă nu emiți prompt o judecată, nu elaborezi un plan pentru a gestiona și rezolva problema sau chiar nu concepi un plan de control al pierderilor pentru a-i opri evoluția pe mai departe – dacă, în acest interval de timp, poți deveni conștient de sursa acestei chestiuni și poți să emiți imediat și decisiv o judecată precisă, să iei cu exactitate o decizie și să tragi o concluzie, apoi să formulezi un plan rezonabil pentru gestionarea ei, înseamnă că ai un calibru bun. Să presupunem, însă, că doar simți că există o problemă cu această chestiune, dar nu știi unde se află problema sau care este sursa ei și, în perioada normală de timp pentru gestionarea acestei chestiuni, nu ai nicio concluzie, niciun verdict sau plan pentru a o gestiona. În schimb, pur și simplu aștepți pasiv și observi evoluția ei ulterioară și, doar prin intermediul evoluției ei ulterioare, încerci să identifici care este de fapt esența acestei chestiuni, emiți o judecată care nu este foarte precisă, iar după aceea continui să aștepți și să observi și, înainte ca această chestiune să evolueze pe deplin,

abia dacă reușești să-ți dai seama de esența problemei sau abia dacă găsești o soluție, dar tot nu o gestionezi cu promptitudine. Dacă așa stau lucrurile, calibrul tău este de-a dreptul mediocru. Dacă această chestiune a evoluat pe deplin și consecințele au apărut deja, iar esența problemei a ieșit deja complet la iveală și abia atunci îți dai seama că această chestiune este serioasă și vezi care este sursa ei fundamentală – sau poate că nici măcar nu vezi sursa deloc, ci pur și simplu înduri sau înfrunți pasiv consecința finală a acestei chestiuni – înseamnă că ai un calibru slab. O altă manifestare a oamenilor cu un calibru slab este că au în continuare aceeași atitudine, aceeași metodă și aceeași viteză de gestionare dacă se ivesc din nou asemenea chestiuni. Adică, de fiecare dată când se ivesc asemenea chestiuni, ei le gestionează întotdeauna în același fel, cu aceeași viteză și eficiență. Indiferent câte lucruri se întâmplă, nu sunt capabili să le discearnă esența, nici nu-și schimbă în mod corespunzător opiniile sau punctele de vedere despre chestiunile lumești. Aceștia sunt oameni cu un calibru slab. Tocmai pentru că sunt oameni cu un calibru slab, nu au capacitatea de a trăi independent; adică, nu au nicio perspectivă asupra supraviețuirii sau asupra vieții. Acesta este un indiciu al unui calibru slab. Manifestarea oamenilor fără calibru este următoarea: când s-a ivit deja o chestiune și consecințele pot chiar să fi apărut, ei încă nu știu ce s-a întâmplat, de parcă ar visa. Asta înseamnă că nu au deloc calibru și nici capacitate cognitivă. Înțelegi? (Da.) Capacitatea cognitivă se referă în principal la a înțelege esențele diverselor persoane și evenimente și sursele problemelor lor; asta este capacitatea cognitivă. Înseamnă că, atunci când vezi manifestările, dezvăluirile și umanitatea unui anumit tip de oameni, poți cunoaște problemele cu care se confruntă, care este sursa problemelor lor în mediul în care trăiesc, precum și care este esența evenimentelor pe care le observi în prezent și unde se află sursa problemelor dinlăuntrul lor. Capacitatea cognitivă se referă în

principal la două aspecte: a-ți da seama de esența oamenilor, evenimentelor și lucrurilor și a-ți da seama de sursa problemelor lor. Ce altceva puteți înțelege despre capacitatea cognitivă? O înțelege cineva drept capacitatea de a înțelege și de a acumula cunoștințe? (Nu.) Capacitatea cognitivă despre care vorbim implică în primul rând capacitatea de a privi oamenii și evenimentele. Dacă standardul după care privești oamenii și evenimentele este foarte scăzut, înțelegerea ta este foarte superficială sau nu poți înțelege esența niciunui om, eveniment sau lucru, atunci capacitatea ta cognitivă este foarte slabă sau chiar inexistentă. Dacă, indiferent câte cuvinte evident incorecte sau câte puncte de vedere greșite exprimă oamenii din jurul tău, câte acțiuni incorecte întreprind sau câtă corupție evidentă dezvăluie, nu poți să descoperi esența problemei, nu știi ce fel de oameni sunt, dacă sunt oameni corecți, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul, cum este caracterul lor sau care este esența unor asemenea oameni – dacă nu cunoști niciunul dintre aceste lucruri – atunci nu ai deloc capacitate cognitivă. Când te confrunți cu orice persoană sau chestiune, nu ai niciun standard de evaluare. După încheierea chestiunii, nu ai nicio concluzie despre esența unor astfel de probleme și, cu atât mai mult, nu o înțelegi deloc; și, desigur, nu ai principii pentru gestionarea unor asemenea probleme sau căi de practică pentru ele – asta înseamnă să nu ai deloc capacitate cognitivă. Capacitatea cognitivă se referă în principal la capacitatea cuiva de a înțelege persoanele, evenimentele și lucrurile. Aici se încheie discuția noastră despre această capacitate.

A șasea capacitate este capacitatea de a emite judecăți. Capacitatea de a emite judecăți este atunci când poți judeca dacă o chestiune pe care o întâmpini este corectă sau incorectă, bună sau rea, pozitivă sau negativă și apoi îți poți folosi judecata pentru a stabili modul adecvat de a o aborda și gestiona. Când o persoană întâmpină în mod normal o chestiune, fie că este

ceva ce a văzut anterior sau nu, a experimentat anterior sau nu și dacă aceasta este relativ pozitivă sau relativ negativă, ce fel de atitudine ar trebui să adopte față de ea? Ar trebui să o respingă sau să o adopte și să o accepte? Dacă, după ce o vezi clar, ai o poziție proprie și opinii precise care se aliniază la adevărurile-principii, acest lucru dovedește că ai capacitatea de a emite judecăți. De exemplu, când auzi o persoană spunând ceva, după ce te gândești bine, poți stabili ce înseamnă, ce scop dorește să atingă vorbitorul, de ce rostește aceste cuvinte, de ce folosește acea exprimare și acel ton și de ce are un anumit tip de privire când vorbește. Poți vedea intențiile, scopurile și motivele de bază care se află în spatele spuselor sale. Indiferent cum gestionezi apoi aceste intenții și motive de bază, poți percepe unele dintre problemele fundamentale care se află în spatele întâmplării de la fața locului. Știi ce vrea să facă, de ce vrea să procedeze așa, scopul pe care vrea să-l obțină, efectul pe care intenționează să-l aibă cuvintele sale și mijloacele, uneltirile și comploturile ascunse implicate. Poți să vezi unele indicii, să devii conștient de faptul că problema prezentă nu este una obișnuită și chiar să ai o senzație de alertă în inima ta. Aceasta dovedește că ai capacitatea de a emite judecăți. Dacă ai capacitatea de a emite judecăți, înseamnă că ești o persoană cu un calibru bun. Indiferent cât de plăcute par cuvintele cuiva, cât de mult se aliniază la adevăr în ceea ce privește doctrina, cât de integră li se pare altora atitudinea sa sau cât de profund este ascuns scopul său, poți totuși să judeci problema prin dezvăluirile sau fenomenele exterioare ori prin ceea ce spune – asta dovedește că ai un calibru bun și capacitatea de a emite judecăți. De exemplu, când te confrunți cu o chestiune, indiferent în ce măsură a evoluat aceasta, poți să-ți dai seama de esența ei și de sursa problemei înțelegând procesul acestei chestiuni. Asta înseamnă că ai capacitatea de a emite judecăți. De pildă, când există în biserică antihriști și oameni răi care perturbă și tulbură,

referitor la cine dintre acești oameni este instigatorul, cine sunt cei care îl urmează, cine joacă rolul principal în această chestiune și cine este pasiv, precum și ce fel de influență va avea această chestiune în sine asupra oamenilor și ce consecințe negative vor apărea dacă această chestiune evoluează în continuare, poți emite o judecată despre întreaga situație prin faptul că înțelegi circumstanțele de bază ale acestei chestiuni. Chiar dacă judecata ta de la acel moment are un anumit grad de discrepanță față de modul în care se desfășoară în cele din urmă chestiunea, cel puțin ai un punct de vedere, o atitudine și principii exacte pentru a gestiona această chestiune. Este o dovadă suficientă că ai capacitatea de a emite judecăți în ceea ce privește această chestiune. Cu alte cuvinte, ai capacitatea de a judeca cine este capul răutăților sau instigatorul unei chestiuni sau în ce măsură va evolua aceasta în viitor și ce fel de atitudine și principii ar trebui să folosești pentru a o aborda și a o împiedica să ducă la consecințe negative. Atât timp cât ai capacitatea de a judeca, atât timp cât logica și metoda judecății tale sunt corecte, iar baza judecății tale este cel puțin în conformitate cu umanitatea sau, chiar mai bine, în conformitate cu adevărurile-principii, aceasta dovedește că ai capacitatea de a emite judecăți. Chiar dacă există un anumit grad de discrepanță între judecata ta și chestiunea în sine, atâta vreme cât există o bază pentru judecata ta, iar aceasta se conformează tiparelor modului în care evoluează chestiunea în sine și se aliniază la sursa și esența unor probleme similare sau echivalente – și, în plus, se aliniază la adevărurile-principii – se poate spune, de asemenea, că ai capacitatea de a emite judecăți. Faptul că ai capacitatea de a emite judecăți dovedește că poți să te gândești la probleme. Dacă judecățile tale se aliniază la sursa, la esența și la toate celelalte aspecte ale chestiunii în sine, acest lucru dovedește că ești o persoană cu un calibru bun.

Indiferent de oamenii sau chestiunile pe care le întâmpină o persoană, doar atunci când are o gândire corectă și doar pornind de la premisa că judecă dacă o chestiune este corectă sau incorectă, bună sau rea, pozitivă sau negativă, aceasta poate avea un plan ulterior pentru gestionarea și rezolvarea chestiunii. Dacă o persoană nu știe cum să se gândească la probleme – mai exact, dacă nu le poate judeca – atunci nici nu poate gestiona probleme, adică îi lipsește capacitatea de a gestiona problemele. Oricine gestionează probleme procedează pe baza premisei că judecă dacă o chestiune este corectă sau incorectă; în caz contrar, planul său de a rezolva problema și calea sa de practică nu vor avea nicio bază. De exemplu, cineva îți raportează că, într-o anumită biserică, viața bisericească nu este bună; majoritatea oamenilor sunt negativi și indiferenți, nedorind să se adune sau să-și facă datoria. Cum judeci un astfel de fenomen? Este o problemă din viața reală? (Da.) Întrucât este o problemă din viața reală, trebuie să elaborezi un plan specific de practică pentru gestionarea și rezolvarea ei. Înainte de a rezolva problema, nu trebuie să judeci care sunt sursa și esența acestei probleme și care sunt oamenii care o cauzează? Nu trebuie să judeci aceste lucruri? (Ba da.) Doar prin intermediul gândirii poți avea o judecată și doar după ce judeci poți identifica sursa problemei și, pe baza sursei și esenței problemei, poți stabili metode adecvate și potrivite de gestionare și planuri de rezolvare a problemei. Dacă ai afla că viața bisericească dintr-o anumită biserică nu este bună, dar nu ai cunoaște motivul, cum ai proceda pentru a judeca unde se află sursa problemei? (M-aș gândi mai întâi că această problemă este legată direct de conducătorul bisericii. În cazul în care conducătorul bisericii nu are înțelegere spirituală, crede în Dumnezeu de ani de zile, dar nu înțelege adevărul, nu poate gestiona nicio problemă pe care o întâlnește și nu știe cum să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce și să bea cuvintele Sale sau să aibă părtășie despre adevăr, atunci o

biserică având un astfel de conducător fals cu siguranță nu are o viață bisericească bună.) Aceasta este o judecată. În general, pentru probleme simple, dacă este precisă, o singură judecată îți poate permite să înțelegi sursa problemei. Însă unele probleme sunt complexe și, dacă informațiile pe care le înțelegi nu sunt complete, este posibil ca o singură judecată să nu-ți permită să înțelegi sursa problemei. Așadar, există și a doua și a treia judecată? (Da.) După trei judecăți, este posibil ca una dintre acestea să fie cea mai exactă. La care alte judecăți vă puteți gândi, atunci? (Mă pot gândi că oamenii din această biserică au, în general, un calibru slab și o capacitate slabă de a înțelege adevărul și nu iubesc adevărul. De aceea rezultatele vieții bisericești de acolo sunt slabe.) Este această judecată conformă cu realitatea situației? Aceasta este a doua judecată. Există și alte judecăți? (M-aș gândi și dacă există oameni răi care tulbură această biserică.) Aceasta este a treia judecată. Care dintre aceste trei judecăți este mai conformă cu situația reală și mai realistă și care este lipsită de substanță? (Simt că a doua judecată este întrucâtva lipsită de substanță. De fapt, dacă biserica are o persoană potrivită drept conducător responsabil cu lucrarea, rezultatele vieții bisericești ar fi bune. Mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu și înțelegând adevărul, frații și surorile ar avea cu siguranță motivația de a-și îndeplini îndatoririle. Simt că prima și a treia judecată sunt mai realiste.) A doua judecată este o doctrină lipsită de substanță. Prima și a treia judecată se aliniază la situația reală și sunt exacte. În primul rând, aceste două judecăți folosesc o gândire logică; în al doilea rând, se bazează pe niște fenomene care sunt întâlnite frecvent în viața reală. Dacă poți înțelege fenomenele frecvente, este o dovadă că gândirea ta este corectă și se conformează logicii. Dacă nu poți înțelege situația reală și judecata ta nu are legătură cu viața reală, este o dovadă că gândirea ta este lipsită de logică și are probleme și că privești problemele într-un mod nerealist, lipsit de

obiectivitate. Prima și a treia judecată sunt obiective. O situație poate fi cea în care conducătorul bisericii nu știe cum să facă lucrarea. El însuși nu are o cale de intrare în viață, așa că are și mai puțin o cale când vine vorba de conducerea bisericii și a fraților și surorilor. Drept urmare, viața bisericească de acolo nu se îmbunătățește. De fapt, majoritatea celor din cadrul bisericii cred sincer în Dumnezeu și au motivație, dar viața bisericească nu dă cu adevărat roade. Fiecare adunare urmează aceeași rutină: cântări, rugăciuni, citirea cuvintelor lui Dumnezeu, iar apoi conducătorul sau diaconul împărtășește o înțelegere superficială sau niște doctrine. Puțini oameni de acolo pot vorbi despre o înțelegere reală bazată pe experiență. În plus, conducătorul bisericii are un calibru slab și o experiență superficială și nu este capabil să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme. Viața bisericească pare așadar plictisitoare și neplăcută. Au avut loc mai multe adunări, dar nimeni nu a câștigat nimic de pe urma lor, așa că majoritatea oamenilor simt că este mai puțin benefic să participe la astfel de adunări decât să citească acasă cuvintele lui Dumnezeu și nu mai doresc să participe. După ce cred în Dumnezeu timp de unul sau doi ani și înțeleg ceva din adevăr, unii oameni vor să îndeplinească îndatoriri. Însă unii conducători de biserică nu știu care oameni sunt potriviți pentru o datorie sau pentru ce tip de lucrare sunt potriviți. Nu sunt capabili să rânduiască sau să folosească oamenii în mod rezonabil, nici nu-și pot folosi propriile experiențe pentru a-i sprijini și a-i ajuta pe oameni să-și îndeplinească îndatoririle. Din această cauză, unii oameni devin negativi și nu doresc să-și îndeplinească îndatoririle. De fapt, majoritatea celor care sunt dispuși să-și facă datoria își pot face bine datoria; pur și simplu duc lipsă de sprijin și ajutor. În cazul în care conducătorii de biserică și diaconii îi pot sprijini și ajuta pe oameni conform cuvintelor lui Dumnezeu, numărul celor din biserică dispuși să-și facă datoria va crește, iar ei vor putea să-și

facă datoria în mod normal. Viața bisericească dă rezultate slabe și unele probleme rămân nerezolvate mult timp deoarece conducătorii de biserică și diaconii nu știu să facă lucrarea și, după un timp, mulți oameni devin negativi și nu mai au nicio motivație; acest lucru îi afectează pe aleșii lui Dumnezeu în îndeplinirea datoriei lor. Dacă rezultatele vieții bisericești sunt slabe, este în principal din cauză că diaconii și conducătorii de biserică nu știu să facă lucrare bisericească. Aceasta este o situație. O altă situație este atunci când antihriștii și oamenii răi dețin puterea și provoacă tulburări în biserică, ceea ce se întâmplă din când în când. Când conducătorii de biserică nu știu să facă lucrarea și există și antihriști și oameni răi care dețin puterea, formează în permanență clici, întemeiază regate independente și îi chinuie și îi oprimă pe alții, rezultatul este că unii frați și surori care cred sincer în Dumnezeu și sunt dispuși să-și facă datoria sunt oprimați, chinuiți și excluși. Aceștia vor să-și facă datoria, dar nu au nicio ocazie, devenind astfel negativi și slabi. Acești oameni care cred sincer în Dumnezeu nu au nicio bucurie când se adună cu antihriștii și ceata lor. Antihriștii vor mereu să dețină puterea și să se impună. Când participă la adunări, cei care cred sincer în Dumnezeu vor să înțeleagă mai mult din adevăr și să-și împărtășească experiențele, dar antihriștii îi oprimă și nu le dau ocazia. Drept urmare, viața bisericească devine dezordonată; oamenii sunt dezbinați până la haos, iar adunările nu mai sunt plăcute. Puținul entuziasm și puțina dragoste pe care le aveau oamenii se pierd, iar ei nu mai sunt dispuși să-și facă datoria. Rezultatele slabe ale vieții bisericești pot fi cauzate de oricare dintre aceste motive. Asta puteți considera și judeca. Dacă ajungi prin intermediul judecății la o concluzie legată de situația reală, chiar dacă are doar o legătură parțială sau identifică doar o posibilă problemă, este totuși o manifestare a capacității de a emite judecăți. Cel puțin, concluzia și opinia la care ajungi prin intermediul judecății sunt legate de situația reală, nefiind

o doctrină, ceva lipsit de substanță sau care nu există niciodată. Aceasta dovedește că ai capacitatea de a emite judecăți. În cazul în care concluziile pe care le tragi despre fiecare chestiune nu se aliniază la tiparele normale ale evoluției lucrurilor sau la desfășurarea oricărei chestiuni din viața reală și sunt pur și simplu imaginare, lipsite de substanță, nerealiste și neadevărate, neavând nicio legătură cu situațiile reale, atunci înseamnă că nu ai capacitatea de a emite judecăți sau comiți frecvent erori de judecată. Cum rămâne atunci cu a doua judecată pe care ați menționat-o mai devreme, și anume că rezultatele slabe ale vieții bisericești sunt cauzate de faptul că oamenii din această biserică au un calibru slab și nu iubesc adevărul – ce fel de judecată este aceasta? (Este o eroare de judecată.) Se numește a comite o eroare de judecată. Dacă nu poți înțelege pe deplin situațiile care apar frecvent în astfel de chestiuni – și anume cele câteva situații cu cea mai mare probabilitate de apariție – și ajungi la o singură situație după ce judeci sau te poți gândi la situații posibile, dar și la situații imposibile, ce dovedește acest lucru? Dovedește că ai o capacitate medie de a emite judecăți. O persoană cu o capacitate medie de a emite judecăți are unele gânduri despre o chestiune, dar nu poate fi sigură. În astfel de cazuri, judecata pe care o emite este inexactă. Dacă judecățile unei persoane sunt uneori corecte și alteori incorecte, iar unele se aliniază la situația reală, în timp ce altele nu, dar cele inexacte sunt relativ mai frecvente, aceasta arată că are o capacitate slabă de a emite judecăți. Să presupunem că ajunge prin intermediul judecății la concluzii complet lipsite de substanță, care nu se conformează deloc tiparelor evoluției lucrurilor și, chiar mai mult, care nu se aliniază la fenomenele comune sau frecvente, neavând nicio legătură cu faptele. Judecățile lor nu sunt altceva decât fantezii, nu au absolut nicio legătură cu tiparele evoluției lucrurilor sau cu umanitatea-esență în sine și sunt complet incompatibile cu contextul vieții reale și cu mediul

înconjurător. Altfel spus, să presupunem că judecățile lor sunt rupte de realitate – concluziile la care ajung după ce judecă nu s-ar putea întâmpla niciodată în viața reală, iar lucrurile despre care vorbesc nu constituie deloc esența problemei. În acest caz, această persoană nu are deloc capacitatea de a emite judecăți.

Pentru a evalua dacă o persoană are capacitatea de a emite judecăți, trebuie să vedem în primul rând dacă sunt corecte judecățile sale despre diversele tipuri de oameni și diversele tipuri de lucruri. De exemplu, să spunem că vezi un individ plângând și nu știi de ce. Poți vedea că plânge cu mâhnire și tristețe și, de asemenea, se roagă și citește din când în când cuvintele lui Dumnezeu și nu răspunde niciunei persoane care îi vorbește. Ți se cere să judeci ce se întâmplă cu acest individ și spui: „S-ar putea să-i fie dor de casă. Mama lui s-a îmbolnăvit acum ceva timp, așa că vrea să meargă acasă." Este corectă această judecată? Unii spun: „S-ar putea să se simtă negativ. De cele mai multe ori, oamenii plâng pentru că le-au fost rănite sentimentele. De exemplu, plâng când sunt agresați sau păcăliți. Când se confruntă cu o problemă și a fost tratat în mod nedrept, el plânge întotdeauna și nu este dispus să vorbească sau să interacționeze cu alții. Aceasta este o manifestare a negativității." Alții emit următoarea judecată: „Pe vremuri, predica adesea Evanghelia și își făcea datoria afară, dar acum își face datoria înăuntru de mult timp și s-ar putea să nu fie obișnuit și să se simtă sufocat." Există și alte posibilități? Unii spun: „Poate că n-a apucat să mănânce carne ieri, fapt care l-a supărat și de aceea plânge." Alții spun: „Ieri a venit să discute cu mine. Am crezut că era doar în trecere, așa că i-am aruncat o privire și n-am spus nimic. Oare de asta s-a supărat? Oare plânge din cauza asta?" Cum ar trebui judecată această chestiune într-un mod care să se alinieze la situația reală? Este ușor de judecat? (Pot emite unele judecăți. Puținele motive menționate adineauri – dorul de casă,

sentimentele rănite sau o stare de spirit mohorâtă, de sufocare – toate aceste stări pot face o persoană să plângă. Totuși, lucrurile mărunte, cum este faptul că nu a apucat să mănânce carne sau că a fost ignorat când a vorbit cu cineva, n-ar trebui să fie suficiente pentru a face pe cineva să plângă.) Care sunt motivele care pot face pe cineva să plângă amarnic? Nemulțumiri, tristețe, dorul de o persoană sau lipsa unui lucru, un sentiment de îndatorare. Așadar, ar trebui să-l întrebi: „De ce plângi? Plângi pentru că ai fost tratat în mod nedrept și te simți trist sau pentru că reflectezi asupra propriei persoane și simți că Îi datorezi atât de mult lui Dumnezeu?" Printr-o astfel de conversație sinceră cu el, vei afla de ce plânge. Pe scurt, nu este posibil să plângă pentru că nu a mâncat bine sau nu a putut să mănânce carne, nici nu este posibil să plângă pentru că alții l-au ignorat sau și-au dat ochii peste cap la vederea lui. Desigur, în circumstanțe obișnuite, o persoană nu ar plânge din cauză că îndură mici greutăți, nici din cauză că este ocazional într-o stare de spirit nu tocmai bună. Lucrurile care pot face o persoană să plângă sunt, de obicei, doar acele câteva situații menționate anterior. Poți să judeci motivul pentru care plânge pe baza acelor situații obișnuite și apoi să emiți o judecată pe baza manifestărilor sale obișnuite, constante – de exemplu, faptul că nu plânge în general decât dacă se confruntă cu ceva trist sau ceva care atinge un punct sensibil, că nu varsă lacrimi cu ușurință și că plânge doar când vorbește despre lucruri deosebit de supărătoare și care îi răscolesc în mod special sufletul sau când a făcut ceva greșit sau a comis o eroare gravă și simte că Îi este îndatorat lui Dumnezeu – judecând pe baza acestui context, poți să-ți dai seama întrucâtva de ce plânge. O situație este că ar plânge dacă un membru al familiei s-ar îmbolnăvi grav sau ar deceda, alta este dacă el însuși ar suferi de o boală gravă și ar fi îndurerat. Alternativ, ar putea să plângă pentru că a făcut ceva greșit și, astfel, a comis o fărădelege și ar simți că Îi este îndatorat lui Dumnezeu, dorind să facă tot

posibilul pentru a se întoarce din drum, dar având încă slăbiciuni și fiind incapabil să le depășească; aceste emoții complexe, amestecate laolaltă, l-ar face să plângă. Aceste judecăți corespund relativ situației reale. Judecând pe baza manifestărilor sale constante și a caracteristicilor personalității sale, poți descoperi cauza principală care îl face să plângă acum. Astfel, judecata va fi relativ mai exactă. Înțelegând, pe de o parte, statura unor astfel de oameni și unele dintre problemele pe care le experimentează în prezent și, pe de altă parte, defectele umanității lor în sine, precum și o parte din corupția și slăbiciunile pe care le dezvăluie frecvent, poți, practic, să restrângi domeniul și să judeci care este cauza principală a problemei persoanei respective în cadrul acestui domeniu. Emiterea unei judecăți în acest mod va fi relativ exactă.

Am terminat acum părtășia despre manifestările oamenilor care au un calibru bun, mediu sau slab în ceea ce privește capacitatea lor de a emite judecăți, nu-i așa? (Așa este.) Există și categoria oamenilor cu cel mai slab calibru. Indiferent ce se întâmplă sau ce văd că face cineva, astfel de oameni nu știu să emită o judecată. De ce nu știu? Deoarece calibrul lor este foarte slab, nu au capacitatea de a emite judecăți și nu știu cum să judece lucrurile. De exemplu, să presupunem că aud pe cineva spunând ceva negativ. Când vine vorba de esența și natura acestei afirmații negative, nu știu pe ce să-și bazeze judecata, nu au habar. Asta înseamnă că nu știu cum să se gândească la probleme și nu știu cum să judece lucrurile. Când văd pe cineva făcând ceva, nu pot să judece care este natura acestei chestiuni sau cum este caracterul acestei persoane pe baza esenței chestiunii; nu știu cum să judece aceste lucruri pe baza experienței din conduita proprie și, cu atât mai puțin, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Prin urmare, nu au capacitatea de a emite judecăți. Care este cauza principală a incapacității de a judeca lucrurile? Este că oamenii de acest fel nu știu cum să se gândească la

probleme și, când vine vorba să privească persoanele și lucrurile, nu știu la care aspect al lor să se uite, cum să le privească sau pe ce bază să facă asta. În plus, nu știu ce concluzii să tragă după aceea, cum să tragă concluzii sau cum să abordeze și să gestioneze acest tip de persoană sau chestiune odată ce au ajuns la o concluzie. Mintea lor este fie goală, fie încețoșată. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a emite judecăți. Principala problemă a celor care nu au capacitatea de a emite judecăți este că nu înțeleg sau nu pricep niciunul dintre principii și le lipsește chiar și experiența din conduita proprie. Prin urmare, când interacționează cu diverse tipuri de oameni, nu știu cu care tipuri de oameni merită să se asocieze și cu care nu; nu știu care oameni sunt relativ amabili și care au și unele puncte forte din care pot învăța pentru a-și compensa neajunsurile și cine poate să-i ajute și să fie benefic pentru ei; ce tipuri de oameni pot fi tolerați și cu care tipuri te poți înțelege cu greu; și ce tipuri de oameni au o umanitate atât de incredibil de rea, încât asocierea cu ei ar putea să atragă cu ușurință necazuri sau dispute și, astfel, ar trebui ținuți la distanță – nu cunosc niciunul dintre aceste lucruri. Pe scurt, acești oameni care nu au capacitatea de a emite judecăți nu știu nimic și nu pot judeca nicio persoană sau chestiune. Dar au și o abordare proprie, o regulă fixă pe care o urmează. Aceștia spun: „Indiferent cu cine gestionez lucruri sau cu cine vorbesc, îl expediez pur și simplu făcând glume. Nu țin dușmănie față de nimeni. Fie că sunt oameni buni sau răi, fie că au credință sinceră în Dumnezeu sau nu, fie că iubesc adevărul sau sunt scârbiți de el – mă înțeleg cu ei și nu jignesc pe nimeni. Când văd oameni răi, îi evit; când văd oameni docili, îi agresez.” Exact aceasta este logica lor diavolească. Nu știu cu ce tipuri de oameni ar trebui să se asocieze, ce tipuri de oameni ar trebui să țină la distanță și cu ce tipuri de oameni nu ar trebui niciodată să se asocieze sau să aibă de-a face. Nu aplică nici cel mai mic discernământ și îi percep pe toți la fel, tratând pe toată

lumea în mod uniform. Indiferent despre cine este vorba, atât timp cât nu au o părere favorabilă despre acea persoană, o vor considera un străin sau un dușman. Indiferent cât de bună este o persoană, atât timp cât nu le oferă niciun beneficiu, o vor trata cu precauție. Nu-și deschid inimile în fața nimănui și adoptă o abordare precaută cu toată lumea. Oare astfel de oameni au un calibru bun sau un calibru slab? (Un calibru slab.) Întrucât au un calibru slab, cum pot avea totuși asemenea gânduri? Astfel de oameni sunt pur și simplu limitați. Care este diferența dintre cei fără calibru și cei cu dizabilități mintale? Oamenii fără calibru sunt deficienți mintal și idioți. În afară de faptul că se hrănesc și se îmbracă, își mențin reputația și fac unele calcule pentru a profita și a nu suferi pierderi, nu au deloc calibru. Cei cu dizabilități mintale, pe de altă parte, nici măcar nu fac calcule pentru a-și proteja interesele proprii sau pentru a profita – pur și simplu nu au absolut niciun gând. Oamenii deficienți mintal și idioți, pe lângă faptul că fac unele calcule, nu au absolut nicio capacitate de supraviețuire, nu au deloc calibru și nici capacitatea de a emite judecăți. Prin urmare, nu există principii în modul în care tratează persoanele; se bazează doar pe sentimentele lor. Atât timp cât simt că nu ești bun față de ei, te vor evita, se vor simți potrivnici față de tine, te vor urî în inimile lor și te vor respinge. Indiferent câtă bunăvoință ai avea față de ei sau cum îi ajuți, atâta vreme cât nu pot percepe clar acest lucru, nu vor simți că ești prietenos cu ei sau că nu le faci niciun rău. Nu pot identifica dacă persoanele, evenimentele și lucrurile sunt corecte sau incorecte, bune sau rele, pozitive sau negative – nu pot judeca aceste lucruri. Doar fac niște calcule. Când profită de ceva, sunt fericiți; când nu profită, simt că au suferit o pierdere, că au fost tratați în mod nedrept și că au fost ridiculizați de alții și hotărăsc ca data viitoare să nu-i lase pe alții să profite și să nu le permită altora să se dea mari sau să obțină victoria în fața lor – nu le vor da altora nicio ocazie. Spune-Mi, doar pentru

că fac aceste calcule în mintea lor putem considera că au calibru? Este doar puțin mai bine decât să aibă dizabilități mintale, dar când vine vorba de abilități, nu au niciuna – nu au niciuna dintre diferitele abilități de a gestiona diverse tipuri de treburi. Sunt pur și simplu idioți și deficienți mintal. Astfel de oameni nu au deloc calibru. Înțelegi? (Da.) Singurul lucru pe care îl au acei oameni și pe care cei cu dizabilități mintale nu-l au sunt aceste calcule; cei cu dizabilități mintale nu le au nici măcar pe acestea. La auzul acestora, oamenii de acest fel nu sunt convinși, spunând: „Susții că nu am deloc capacitatea de a emite judecăți? Pune niște dolari americani și niște aur laolaltă și vezi dacă nu pot să-i recunosc. Pot să fac diferența! Aurul este galben, iar dolarii americani sunt bani de hârtie! Pune platină și argint laolaltă și vezi dacă nu pot să emit o judecată! Platina și argintul au nuanțe diferite de alb – îmi dau seama!” Nu este stupid? Este de-a dreptul stupid. Sunt în stare doar să deosebească aceste lucruri și, totuși, vor să se dea mari și să demonstreze că nu sunt stupizi. Au făcut atâtea lucruri stupide, atâtea lucruri care demonstrează o lipsă de calibru – de ce nu vorbesc despre ele și nu încearcă să le înțeleagă? Tocmai pentru că le lipsește calibrul, pentru că au un calibru foarte slab și nu pot identifica sau diferența aceste lucruri, ei aduc în discuție unul sau două lucruri pe care cei cu dizabilități mintale nu le pot face, pentru a demonstra că ei nu sunt așa, că au ceva isteține și calibru. Nu este stupid? Aceasta dovedește și mai mult cât sunt de stupizi. Am terminat acum și părtășia despre manifestările oamenilor care nu au deloc calibru. Care este principalul criteriu pentru a evalua dacă o persoană are capacitatea de a emite judecăți? Depinde dacă are gândirea umanității normale. Dacă nu ai gândirea umanității normale, nu vei fi capabil să judeci nimic. Dacă ai gândirea umanității normale, judecățile tale pot fi totuși greșite, dar, cel puțin, aceasta arată că ai capacitatea de a emite judecăți și capacitatea de gândire a umanității

normale. Judecățile pe care le emiți nu sunt speculații, presupuneri, ipoteze și nici nu sunt inferențe. În schimb, sunt diferite concluzii și opinii la care ajungi după ce iei în considerare toate aspectele unei chestiuni. Asta se numește a avea capacitatea de a emite judecăți.

Acum că am terminat de discutat despre capacitatea de a emite judecăți, haideți să vorbim în continuare despre capacitatea de a identifica lucrurile. La ce se referă capacitatea de a identifica lucrurile? Se referă în principal la a identifica dacă persoanele, evenimentele și lucrurile sunt pozitive sau negative, corecte sau incorecte, bune sau rele; se referă la caracterizarea sau clasificarea persoanelor, evenimentelor și lucrurilor – repartizarea persoanelor, evenimentelor și lucrurilor cu care te confrunți în diverse categorii. Intenția și scopul identificării sunt de a-i sorta pe oameni după felul lor și de a sorta lucrurile pozitive și cele negative după felul lor. Desigur, clasificarea nu se referă la gruparea păsărilor în categoria păsărilor, a animalelor în categoria animalelor sau a plantelor în categoria plantelor. Capacitatea de a identifica lucrurile nu se referă la capacitatea de identificare a acestora, ci la capacitatea de a identifica atributele diverselor persoane, evenimente și lucruri. De exemplu, poți categorisi manifestările, dezvăluirile și esența diverselor persoane? Poți defini atributele diverselor persoane, evenimente și lucruri pe care le întâlnești? De pildă, când identifici neîncrezători, poți identifica dezvăluirile neîncrezătorilor care îți dau posibilitatea să recunoști clar că sunt neîncrezători? Dacă știi ce caracteristici și trăsături au neîncrezătorii, ce dezvăluiri ale umanității manifestă, ce vorbe spun, ce acțiuni întreprind și ce gânduri și puncte de vedere au, atunci ar trebui să poți identifica neîncrezătorii. Cineva care are un calibru bun, atunci când apar diverse persoane, evenimente și lucruri, poate identifica dacă sunt lucruri pozitive sau negative, persoane pozitive sau negative, dacă sunt juste sau rele și dacă sunt corecte sau incorecte.

Poate defini atributele diverselor persoane, evenimente și lucruri și poate identifica dacă acestea se aliniază la umanitate și la adevăr. Așa este cineva cu un calibru bun. Cum rămâne, atunci, cu indivizii care au un calibru mediu? Aceștia pot identifica diversele persoane, evenimente și lucruri cu atribute evidente. De exemplu, unii oameni spun: „Cum ar putea să existe un dumnezeu? Unde este el? De ce nu pot să confirm că există?" Față de astfel de cuvinte care Îl tăgăduiesc în mod evident pe Dumnezeu, ei au un oarecare discernământ și pot identifica faptul că astfel de oameni sunt neîncrezători și persoane negative. Pot identifica răul evident și lucrurile evident negative, injuste și ticăloase, dar nu pot diferenția, nici nu sunt capabili să trateze diferit unele lucruri înșelătoare, care sunt rareori întâlnite de cineva și se încadrează într-o zonă de mijloc sau gri. Au capacitatea de a-i discerne pe oamenii răi care comit fapte rele evidente. Știu că o astfel de persoană este rea și că, dacă o asemenea persoană rea ar deveni conducător și ar câștiga statut, ar fi un antihrist. Dar dacă această persoană are un caracter deficitar și, totuși, nu a comis fapte rele, nu ar fi capabili să identifice dacă poate fi clasificată drept persoană rea și ce fapte rele ar putea comite, nici nu ar fi în stare să definească atributele acestei persoane. Aceasta înseamnă că au un calibru mediu. Comportamentul unora este destul de evident, de exemplu, se dedau la desfrâu, se închină la idoli, urmăresc lucruri lumești, le place să bârfească, îi oprimă și îi intimidează frecvent pe alții sau comit crime și incendieri, iar ei ar spune că acești oameni nu sunt buni, fiind oameni detestați de Dumnezeu; pot face această diferențiere. Dar, în cazul unor oameni al căror comportament exterior pare destul de bun – dau deseori de pomană și îi ajută pe alții, dau dovadă de răbdare față de oameni, se înțeleg destul de rezonabil cu alții – și a căror umanitate pare destul de bună din exterior, însă ale căror cuvinte și acțiuni nu sunt în majoritatea timpului în acord cu adevărul și ale căror acțiuni

încalcă adesea adevărurile-principii, ei nu ar fi în stare să discearnă dacă asemenea oameni sunt cei care urmăresc adevărul sau din ce categorie fac parte mai exact. În cazul acelor persoane, evenimente și lucruri care sunt evidente și ușor de etichetat, pot să discearnă dacă sunt corecte sau incorecte, bune sau rele, dacă sunt juste sau ticăloase și dacă sunt lucruri pozitive sau negative. Pot diferenția astfel de chestiuni externe, dar nu pot diferenția când vine vorba de acele persoane, evenimente și lucruri care țin cu adevărat de principii și sunt legate de adevăr. Nu pot discerne care sunt în mod evident în concordanță cu adevărul și care încalcă adevărul. Aceasta înseamnă că au un calibru mediu. De exemplu, unii oameni poartă haine fabricate dintr-un material relativ bun, care par elegante și de calitate superioară, făcându-i să semene cu acele personalități de nivel înalt sau cu elitele intelectuale din lume. Văzând acest lucru, oamenii cu un calibru mediu spun: „Aceste haine sunt pe placul non-credincioșilor. În calitate de credincioși în Dumnezeu, nouă n-ar trebui să ne placă; nu sunt lucruri pozitive.” Este incorect să spună asta. Aceste haine nu arată seducător sau atrăgător, ci arată în schimb elegant, demn și decent, făcând ca persoana care le poartă să pară nobilă. Dar acești oameni consideră astfel de haine – care îi conferă persoanei care le poartă un aspect nobil și elegant și, de asemenea, sunt actualmente la modă – drept lucruri negative, spunând că sunt ticăloase. Înseamnă că nu sunt capabili să identifice aceste lucruri, nu-i așa? (Așa e.) Așadar, cum este capacitatea unor asemenea oameni de a identifica lucrurile? Cel mult, este medie. Înseamnă că au un calibru mediu. Astfel de oameni nu sunt nici măcar capabili să diferențieze unele lucruri pe care non-credincioșii le pot diferenția – non-credincioșii cu un calibru bun pot discerne umanitatea bună de cea rea, dar acești oameni nu pot. Deși înțeleg unele doctrine după ce încep să creadă în Dumnezeu, astfel de oameni nu pot diferenția între lucrurile pozitive și cele negative. Pot

discerne lucruri evidente, dar nu le pot discerne pe cele care nu sunt evidente. Sunt în stare să discearnă oamenii în mod evident răi, incidentele evidente de perturbări și tulburări cauzate și incidentele evidente de încălcare a principiilor, dar când vine vorba de anumite persoane, evenimente și lucruri care sunt relativ speciale, sinistre, bizare și ascunse în întuneric, nu le pot identifica. Doar prin părtășia și cu îndemnurile altora sau după ce oamenii fac ei înșiși ceva evident, aceștia pot să le identifice. În caz contrar, nu pot. Aceasta arată că au o capacitate medie de a identifica lucrurile. Există și unii oameni care, indiferent de circumstanțe, nu pot identifica niciun om, eveniment sau lucru și nici nu le pot defini atributele. De exemplu, când vine vorba să evalueze exact care sunt atributele unei anumite categorii de oameni – dacă sunt adevărați credincioși sau neîncrezători, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul sau dacă sunt potriviți pentru a fi cultivați – nu știu și nu pot vedea aceste lucruri. Chiar și atunci când astfel de oameni prezintă multe manifestări și au probleme foarte evidente, tot nu pot să-i identifice sau să le definească atributele. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a identifica lucrurile. Chiar dacă își fac apariția niște persoane, evenimente și lucruri comune și ușor de discernut, nu pot spune clar dacă acești oameni sunt buni sau răi ori dacă sunt chestiuni juste sau ticăloase. Nu știu cum să le diferențieze sau să le categorisească, nici cum să le clasifice. Chiar și după ce citesc cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie cu alții, tot nu le pot identifica. În cele din urmă, îi pun pe alții să decidă în locul lor, spunând: „Oricum le caracterizezi tu, așa sunt. Dacă le caracterizezi drept juste, atunci sunt juste; dacă le caracterizezi drept ticăloase, atunci sunt ticăloase.” Pe scurt, nu pot să elaboreze definiții sau să tragă concluzii pe cont propriu. Indiferent de situație, ori de câte ori trebuie să tragă o concluzie, sunt derutați și nu au nimic de spus. Nu este aceasta o lipsă a capacității de a identifica lucrurile?

(Ba da.) Chiar și în cazul celui mai simplu fenomen extern, dacă le ceri să identifice natura și atributele sale, nu știu. Totuși, au un truc: pot să bată câmpii, povestind ce a spus și a făcut o persoană. Dar dacă îi întrebi: „Crede, de fapt, această persoană cu adevărat sau nu? Este cineva care aspiră din tot sufletul către Dumnezeu?" Ei răspund: „Ei bine, crede în Dumnezeu de peste zece ani și și-a abandonat familia și cariera. Când fetița lui avea trei sau patru ani, a încredințat-o fraților și surorilor și a plecat de acasă pentru a-și face datoria." Ei au calculele lor; evită să tragă concluzii pe cont propriu, lăsându-te în schimb pe tine să decizi. Dacă îi întrebi: „Atunci, acceptă această persoană adevărul?", ei răspund: „Ei bine, de când a devenit conducător de biserică, se trezește foarte devreme și se culcă foarte târziu. Cât despre faptul dacă acceptă adevărul, când frații și surorile i-au atras atenția odată asupra unora dintre problemele lui, a plâns pe loc, spunând că Îi este îndatorat lui Dumnezeu și că nu se descurcase bine." „Și s-a căit după aceea?" „Ei bine, la acel moment, atitudinea lui a fost destul de bună." Le place să te bombardeze cu informații, arătându-ți că este ceva de capul lor, că știu totul și știu cum să privească oamenii și împiedicându-te să-i subestimezi. În realitate, nu pot discerne oamenii, nici nu pot trage concluzii. Pur și simplu îți spun o mulțime de fenomene și informații, lăsându-te să identifici ce fel de persoană este aceasta, să tragi concluzii despre ea și să-i definești atributele. Tu spui: „Practic, acest individ poate fi considerat cineva care acceptă adevărul. Este determinat în credința lui în Dumnezeu și este un credincios adevărat. Doar că, întrucât are un calibru slab și îi lipsește capacitatea de înțelegere, nu este niciodată capabil să găsească principiile de practică și nu poate practica adevărul, în ciuda faptului că este dispus să accepte adevărul." Ei răspund: „Nu mi se pare că are capacitate de înțelegere. Plânge de fiecare dată când vorbește despre ceva neplăcut – are mereu aceeași atitudine." Vezi? Nici ei nu au deloc

capacitatea de a identifica lucrurile, dar sunt destul de buni în a se folosi de remarcile altora. Nu este supărător? Cea mai frecventă manifestare a celor care nu au capacitatea de a identifica lucrurile este că le place să-ți vorbească despre o mulțime de fenomene, informații, probleme dificile, desfășurări ale evenimentelor sau despre tot ce au observat în legătură cu o anumită situație, apoi așteaptă să o definești și, după ce o definești, consideră că definiția ta este bună și o pot accepta. După ce o acceptă, tot nu știu de ce ai definit-o așa. Nu cunosc baza sau principiile din spatele concluziei tale și nici cum să trateze sau să se ocupe de tipul respectiv de oameni. Nu știu nimic despre niciunul dintre aceste lucruri. Nici măcar după studiu și părtășie nu înțeleg. Acest lucru arată că nu au capacitatea de a identifica lucrurile; este o manifestare a lipsei de calibru. De asemenea, fac frecvent greșeala de a denatura faptele și de a confunda un lucru cu altul. Indiferent despre ce problemă comentează, nu reușesc să priceapă sursa sau esența chestiunii și, în schimb, trag concluzii doar pe baza fenomenelor externe. De exemplu, descriu fapta rea a unui antihrist drept o fărădelege, crezând că, atât timp cât o recunoaște, antihristul se poate schimba. Dacă văd o persoană cinstită spunând o minciună, o caracterizează drept persoană înșelătoare. Dacă văd pe cineva fiind arogant și neprihănit de sine, îl caracterizează drept o persoană rea. Acestea sunt tipurile de greșeli comise în mod obișnuit de oamenii care nu au capacitatea de a identifica lucrurile. Pentru fiecare persoană, capacitatea de a identifica lucrurile este un fel de calibru pe care ar trebui să îl aibă atunci când se confruntă în viață cu diverse persoane, evenimente și lucruri. Capacitatea de a identifica lucrurile implică nu doar identificarea esenței diverselor persoane, evenimente și lucruri, ci și determinarea atributelor lor. Cu cât poți determina mai precis aceste atribute, cu atât este mai mare capacitatea de a identifica lucrurile pe care ai demonstrat că o deții. Dacă determinările

tale nu sunt foarte precise și există o discrepanță între ele și esența și sursa chestiunii, acest lucru dovedește că ai o capacitate medie de a identifica lucrurile. Dacă nu poți determina atributele persoanelor, evenimentelor și lucrurilor, nici nu poți să-ți dai seama de aceste atribute, este o dovadă că nu ai capacitatea de a identifica lucrurile. De exemplu, să spunem că, atunci când vine vorba de o persoană, poți să-i descrii doar numeroasele manifestări și dezvăluiri, dar nu poți să-ți dai seama de esența ei. Adică, poți vorbi doar despre felul în care această persoană are tendința de a fi negativă sau despre punctele sale forte, doar despre numeroase lucruri care i s-au întâmplat, dar nu-i cunoști caracterul, calibrul sau atitudinea față de adevăr, nu poți să-ți dai seama de aceste probleme esențiale și nu ai nicio definiție pentru persoanele, evenimentele și lucrurile care apar sau survin în jurul ei. Indiferent dacă astfel de lucruri sunt corecte sau incorecte, juste sau ticăloase, pozitive sau negative, manifestări ale unei umanități bune sau rele, nu poți să-ți dai seama de niciunul dintre aceste lucruri sau să le discerni. Indiferent câte adevăruri ai auzit sau câte mărturii bazate pe experiență ai ascultat, tot nu poți identifica sau diferenția diverse persoane, evenimente și lucruri; în inima ta, nu ai nicio definiție pentru nicio categorie de persoane, evenimente sau lucruri. Aceasta înseamnă că nu ai capacitatea de a identifica lucrurile, ceea ce este și o manifestare a lipsei de calibru.

Dacă oamenii cărora le lipsește capacitatea de a identifica lucrurile nu au conștiință de sine și sunt și aroganți și neprihăniți de sine, care este greșeala pe care o vor face cel mai probabil? De a se agăța de câteva manifestări prezentate de alți oameni și apoi de a-i eticheta și defini în mod arbitrar. De exemplu, văd că unii oameni sunt puțin încăpățânați și apoi spun că sunt asemeni unor oameni răi, că sunt diavoli – nu este aceasta o greșeală uriașă? Acei oameni sunt doar puțin încăpățânați și, din cauza condițiilor familiale sau a mediului în care au crescut, și-au format niște

obiceiuri de viață proaste sau au căpătat niște obiceiuri proaste și niște defecte. În ansamblu, caracterul acestor oameni nu este blând, dar nici rău, așa că nu pot fi numiți oameni răi. Totuși, cei cărora le lipsește capacitatea de a identifica lucrurile se agață de câteva lucruri pe care le spune unul dintre acești oameni sau de unul sau două lucruri pe care le face și apoi îl definesc orbește, spunând: „Această persoană are o personalitate ciudată, nesociabilă și încăpățânată. Este o persoană rea." Această definiție este greșită. Oamenii cu adevărat răi vor rosti cuvinte plăcute și îi vor linguși pe ceilalți; au tactici, vor disimula, vor înșela și se vor juca cu ei. Unii oameni răi pot chiar să dea de pomană, să-i ajute pe alții și să dea dovadă de răbdare. Cei care nu au capacitatea de a identifica lucrurile vor spune despre o asemenea persoană: „Această persoană este atât de bună, este o credincioasă adevărată", dar, în realitate, acea persoană e un fariseu ipocrit. Cei cărora le lipsește capacitatea de a identifica lucrurile nu pot să-și dea seama care este esența oamenilor – în timpul alegerilor, chiar votează ca oamenii răi să devină conducători. Cu ce echivalează acest lucru? Echivalează cu a ajuta și a fi complicele răului. Unii oameni răi nu-și arată răutatea prin comportamentul lor și nu o dezvăluie. Aceasta se află în inimile lor. Toate lucrurile pe care le fac au un scop și toate intențiile lor au o latură ascunsă. Lucrurile pe care le fac și pe care le vezi nu le reflectă, de fapt, intențiile reale. Adevăratele lor intenții și scopuri și ticăloșia lor sunt toate ascunse în inimile lor. Dacă o persoană nu are capacitatea de a identifica lucrurile și nu poate discerne astfel de oameni, este probabil să-i considere oameni buni, care urmăresc adevărul. Unii oameni au personalități directe și nu folosesc nicio tactică atunci când interacționează cu alții. Ei vorbesc într-un mod direct și sunt întrucâtva irascibili în ceea ce privește personalitatea și temperamentul. De fapt, nu sunt probleme majore cu umanitatea lor, doar că uneori vorbesc pe un ton aspru. Totuși, ceea ce

dezvăluie este exact ce gândesc în sinea lor – ce gândesc în sinea lor este ceea ce dezvăluie la exterior. Alții cred adesea că acești oameni nu știu să interacționeze cu ceilalți sau să socializeze și nu sunt obișnuiți cu felul lor de a vorbi. Astfel de oameni vorbesc deosebit de aspru și direct și, fără să vrea, mereu îi rănesc pe alții. În timp, ajung să rănească pe toată lumea, iar ceilalți nu au sentimente bune față de ei. Unii care nu au discernământ spun că o astfel de persoană este rea, dar, de fapt, nu este rea. Spui că este rea – atunci, prezintă faptele despre felul în care i-a chinuit pe alții: pe cine a chinuit sau a oprimat? Pe cine a vătămat sau înșelat? Dacă există într-adevăr o bază reală care să demonstreze că această persoană este rea – nu doar că îi rănește pe alții cu vorbele sale, ci există și rău în adâncul inimii ei și le face cu adevărat rău altora – atunci poate fi caracterizată drept o persoană rea. Dacă nu are nicio intenție de a-i răni pe alții, atunci nu este o persoană rea. Pur și simplu are o personalitate directă și vorbește cu asprime – este ceva înnăscut. A vorbi aspru este cel mult un defect și un neajuns al umanității sale. Nu știe cum să fie plină de tact și să se pună pe picior de egalitate cu alții atunci când vorbește, nu știe cum să dea dovadă de toleranță față de alți oameni, să fie îngăduitoare și răbdătoare cu alții, să fie grijulie față de sentimentele lor. Nu știe nimic din toate acestea. Există lucruri care îi lipsesc umanității ei. Totuși, unii oameni care nu au discernământ consideră că astfel de persoane sunt rele. De fapt, atunci când fac lucruri, aceste persoane protejează interesele casei lui Dumnezeu de cele mai multe ori. Deși tonul lor este puțin cam aspru atunci când vorbesc cu alții, ele nu au făcut rău nimănui, nici nu au intenția de a le face rău oamenilor. Doar că duc lipsă de tact în vorbire și nu țin seama de situație când vorbesc. Din cauza anumitor defecte și neajunsuri ale umanității unor asemenea persoane, mulți alții cred în mod eronat că sunt rele, dar nu pot prezenta nicio dovadă că acestea fac rău. Aceasta este o judecată greșită, o

caracterizare greșită a unor astfel de persoane. Deși, la prima vedere, indivizii cu adevărat răi nu le fac rău altora, pot să dea de pomană și să-i ajute pe alții, pot chiar să dea dovadă de toleranță și iubire față de alții, iar cuvintele lor pot arăta înțelegere, bunăvoință, grijă și îngăduință – cuvintele și acțiunile lor pot părea destul de bune – în anumite circumstanțe speciale sau în chestiuni speciale, precum și în chestiuni care le implică interesele, ei pot oprima, răni și complota în secret împotriva altora și nici măcar nu vor proteja câtuși de puțin interesele casei lui Dumnezeu. Chiar dacă un lucru nu le implică interesele, chiar dacă ar trebui doar să ridice un deget, tot nu vor proteja interesele casei lui Dumnezeu. La prima vedere, ceea ce trăiesc astfel de indivizi pare excepțional de bun și, din exterior, nu se pot observa neajunsuri sau defecte ale umanității lor, dar categoric sunt oameni cu adevărat răi. Mulți nu reușesc să discearnă astfel de indivizi și sunt orbiți de tacticile lor, de filosofiile lor pentru interacțiuni lumești și de comploturile și uneltirile lor. Dacă natura-esență pe care o au astfel de indivizi și faptele concrete ale nelegiuirilor lor sunt date în vileag, acești oameni nu doar că nu le acceptă, dar îi și consideră indivizi buni, pe care casa lui Dumnezeu ar trebui să-i cultive și care ar trebui să primească un rol important. Nu au discernământ în privința unor astfel de indivizi. Să nu vorbim despre capacitatea acestor oameni de a evalua pe cineva conform cuvântului lui Dumnezeu sau adevărurilor-principii și să ne uităm doar la calibrul lor – chiar și pe acești indivizi evident răi îi consideră oameni buni și, chiar dacă există fapte concrete ale nelegiuirilor acestora, tot îi consideră buni – asta înseamnă că sunt întru totul confuzi. Oamenii care nu au capacitatea de a identifica lucrurile nu sunt doar deficienți mintal și idioți, ci și confuzi. Acești indivizi răi i-au oprimat și i-au chinuit pe alții și au folosit diverse tactici pentru a se juca cu oamenii, însă acești oameni nu consideră că este ceva rău și nu pot vedea că este rău. În plus, există o manifestare evidentă a

celor răi, și anume că nu protejează niciodată interesele casei lui Dumnezeu – nici măcar o dată. Chiar dacă ar trebui doar să spună un singur cuvânt sau să ridice un deget, tot nu le-ar proteja, cu atât mai puțin când vine vorba de chestiuni care se referă la siguranța lor personală sau la statutul și reputația lor – în astfel de cazuri, vor proteja cu atât mai puțin interesele casei lui Dumnezeu. Unii oameni nu pot să-și dea seama de acești indivizi care sunt în mod evident răi. Spune-Mi, au asemenea oameni calibru? Indivizii răi au o esență rea; vor oprima pe oricine. Indiferent despre cine este vorba, atât timp cât cineva le afectează statutul sau interesele, va deveni ținta oprimării lor. Cei fără discernământ nu pot să-și dea seama de aceste chestiuni. Nu sunt confuzi cei care nu au discernământ? (Ba da.) Nici măcar nu știu dacă indivizii răi îi vor oprima – spune-Mi, cât de confuzi sunt asemenea oameni? Nu sunt complet confuzi? (Ba da.) După ce sunt demiși unii indivizi răi, anumiți oameni care nu au absolut deloc capacitatea de a identifica lucrurile chiar iau atitudine și vorbesc în numele lor, pentru a-i apăra și a se plânge de nedreptatea pe care au suferit-o, doar pentru că acei indivizi răi cred în Dumnezeu de mulți ani, au anumite înzestrări, sunt elocvenți, au tactici și, în aparență, renunță la lucruri, se consumă și îndură greutăți. Acești oameni nu vorbesc despre cât de mult rău au făcut acești indivizi răi. În schimb, spun: „Cred în Dumnezeu de mulți ani, L-au urmat pe Dumnezeu cu un devotament neclintit și au îndurat multe greutăți. Ba chiar au fost arestați de marele balaur roșu, au îndurat torturi, au stat la închisoare și l-au ajutat și pe fratele sau pe sora cutare.” Se uită doar la aceste lucruri și ignoră faptele rele ale acelor indivizi, nemenționând cât de mult rău au făcut. Nu sunt foarte confuzi? (Ba da.) Cei care sunt complet confuzi nu mai pot fi răscumpărați, nu au leac. Cei care nu au capacitatea de a identifica lucrurile sunt oameni fără calibru – nu au absolut nicio capacitate. Astfel de oameni nu știu și nu pot identifica dacă ceva este

corect sau incorect sau dacă cineva este o persoană pozitivă sau negativă. Nu pot vedea clar esența și natura unei persoane și nu pot rezuma atributele acelei persoane prin comportamentul, manifestările, dezvăluirile de corupție și numeroasele fapte concrete ale nelegiuirilor sale. Atât timp cât acea persoană este încă în biserică, acești oameni o vor trata ca pe un frate sau o soră și o vor trata cu dragoste din inima lor. Nu au discernământ în privința nimănui și nu pot trata pe nimeni conform principiilor. Astfel de oameni nu au deloc capacitatea de a identifica lucrurile. Nu știu și nu pot identifica dacă diverse chestiuni sunt juste sau ticăloase, dacă au un efect pozitiv sau negativ asupra oamenilor și dacă ar trebui să fie considerate corecte și acceptate sau să fie considerate incorecte și discernute, respinse și combătute. Când le dai un exemplu pentru a explica o anumită chestiune, ei știu că asemenea chestiuni nu sunt bune, nu sunt conforme cu adevărurile-principii și nu sunt aplicabile în casa lui Dumnezeu. Dar, următoarea dată când apare o chestiune similară, tot nu știu cum să o abordeze și nu pot să aplice principiile – înțeleg doar dacă le dai alt exemplu. Ca să înțeleagă, trebuie să le explici chestiunile una câte una, folosind metoda de a-i arăta unui copil cum să învețe. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a identifica lucrurile. Indiferent dacă este vorba de un individ sau de un lucru, nu știu dacă este just sau ticălos, corect sau incorect, un lucru pozitiv sau negativ, dacă este conform cu adevărul și cu nevoile umanității sau nu, nici cum ar trebui să fie privit de credincioșii în Dumnezeu – nu știu nimic din toate acestea. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a identifica lucrurile. Atunci, pe ce se bazează evaluarea măsurii în care ai capacitatea de a identifica lucrurile? Se bazează pe exactitatea definițiilor tale privind atributele diverselor lucruri. Dacă definițiile tale sunt exacte, ai capacitatea de a identifica lucrurile. Dacă exactitatea definițiilor tale privind atributele diverselor lucruri este mai mare de cincizeci la sută, capacitatea ta de a

identifica lucrurile este medie sau peste medie. Dacă nu ajunge la cincizeci la sută, atunci capacitatea ta de a identifica lucrurile este slabă. Dacă exactitatea nu este nici măcar de unu la sută, atunci nu ai capacitatea de a identifica lucrurile și ești o persoană fără calibru. Așa se discerne dacă o persoană are capacitatea de a identifica lucrurile. Nu voi da alte exemple despre această capacitate. Puteți să aveți părtășie singuri despre aceasta. Las acest subiect în seama voastră.

Vom discuta în continuare despre cea de-a opta capacitate, și anume capacitatea de a răspunde la lucruri. Capacitatea de a răspunde la lucruri se referă la modul în care o persoană abordează o chestiune – indiferent dacă această chestiune a avut loc deja, dacă survine brusc sau dacă s-au schimbat diverșii săi factori, modul în care o persoană abordează această chestiune constituie capacitatea sa de a răspunde la lucruri. Atunci, la ce se referă în principal capacitatea de a răspunde la lucruri? Se referă la capacitatea ta de a identifica, judeca, aborda și gestiona o chestiune. Când întâlnești un individ, un eveniment sau un lucru, care este natura acestuia? Este un lucru pozitiv sau unul negativ? Cum ar trebui înfruntat și gestionat acest tip de lucru? Când se întâmplă brusc, ce lecții ar trebui învățate? Care sunt bunele intenții ale lui Dumnezeu? Dacă acest tip de lucru poate prejudicia lucrarea bisericii, cum ar trebui gestionat într-un mod care să fie conform principiilor și să remedieze consecințele daunelor cauzate, făcând în așa fel încât să nu mai aducă prejudicii pentru lucrarea bisericii și oprind dezvoltarea în continuare a efectului negativ? Atunci când te confrunți cu o persoană, un eveniment sau un lucru, dacă ești în stare – pe baza principiilor de discernământ pe care le-ai înțeles și a adevărurilor-principii pe care le cunoști – să judeci cu precizie esența și cauza principală a unor astfel de chestiuni, precum și principiile și planul pentru gestionarea lor, atunci ești o persoană care are capacitatea de a răspunde la lucruri, ceea ce înseamnă că

ești și o persoană cu un calibru bun. De exemplu, când se întâmplă brusc o chestiune în fața ta, cum ar trebui să o înfrunți? Mai întâi, ar trebui să vezi clar în ce direcție ar putea evolua, ce consecințe ar atrage dacă ar continua să evolueze, unde se află cauza principală a survenirii ei, care este esența ei – trebuie să fii capabil să discerni și să vezi clar toate aceste lucruri. Caracterizează chestiunea cu discernământ și apoi găsește imediat un plan pentru gestionarea ei. Cum ar trebui gestionată chestiunea, cine este instigatorul, cine sunt cei care îl urmează, cine este principala persoană responsabilă, cine ar trebui să poarte responsabilitatea principală, cum să fie tratate persoanele responsabile – trebuie să descifrezi toate aceste aspecte. În plus, când gestionezi probleme, trebuie să reduci pierderile la minimum și, de asemenea, să rânduiești din nou și să adaptezi personalul. Numai în acest fel pot fi corectate prompt erorile, rezolvate pe deplin problemele și remediată situația, astfel încât lucrurile să evolueze în direcția corectă, benefică. Pe scurt, dacă poți să ții cont de toți diverșii factori implicați în această chestiune și apoi să ai o modalitate corectă de a o aborda, cu principii corecte și precise pentru gestionarea ei, aceasta se numește că ai capacitatea de a răspunde la lucruri, ceea ce înseamnă că ești o persoană cu un calibru bun. Desigur, această metodă de abordare a chestiunii și principiile pentru gestionarea ei ar putea fi concluzii și definiții la care ajungi prin intermediul contactului și al părtășiei cu oameni care cunosc situația sau prin cooperare și discuții cu toată lumea. În cazul în care, analizând desfășurarea situației reale și apoi cerând sugestii de la frații și surorile care înțeleg acest tip de chestiune, poți să ajungi în sfârșit la o definiție, să tragi o concluzie, să stabilești o soluție și să gestionezi corect problema, realizând ajustările de personal, compensând pierderile cauzate de această chestiune și apoi ajustând lucrarea bisericii astfel încât să nu mai evolueze într-o direcție dăunătoare, aceasta se numește că ai capacitatea de

a răspunde la lucruri. Dacă poți gestiona chestiunile la acest nivel, se poate considera că ai un calibru bun. Desigur, faptul că au un calibru bun nu înseamnă că oamenii pot, atunci când întâmpină o chestiune, să-și dea seama imediat de ea, să ia decizii prompte și să o gestioneze într-un mod cuprinzător și adecvat – nu este neapărat așa. Este necesar un proces pentru ca oamenii să gestioneze problemele; este necesar ca aceștia să înțeleagă diversele aspecte ale chestiunii pentru a-și da seama de esența lucrurilor. Oamenii sunt făcuți din carne și oase, fac lucrurile în sfera umanității și este necesar un proces. Aceasta diferă de lucrarea Duhului lui Dumnezeu – Duhul lui Dumnezeu scrutează tot pământul în mod atotcuprinzător; Dumnezeu poate vedea mereu esența și cauza principală a tuturor lucrurilor și a tuturor problemelor. Când nu sunt capabili să-și dea seama de lucrurile ascunse în spatele chestiunilor, oamenii sunt înșelați și orbiți cu ușurință. Tocmai din această cauză, oamenii trebuie să privească în profunzime adevărata stare de fapt din spatele chestiunilor. După ce înțelegi situațiile reale ascunse în spatele unei chestiuni, dacă poți să gestionezi cu promptitudine problemele, să rezolvi abaterile, să ajustezi în mod adecvat persoanele care sunt direct responsabile și personalul de lucru și să garantezi funcționarea normală a lucrării, aceasta dovedește că ai capacitatea de a răspunde la lucruri. Mai ales când întâmpini incidente subite, dacă poți gestiona diverse persoane, evenimente și lucruri conform principiilor, aceasta dovedește că ești o persoană cu un calibru bun. Cei care au o capacitate medie de a răspunde la lucruri, atunci când se confruntă cu situații obișnuite și comune, pot face unele lucruri urmând proceduri și într-un mod bazat pe rutină, dar rezultatele pe care le obțin sunt mediocre – nu ajung la nicio realizare majoră sau nu fac progrese semnificative. De îndată ce întâmpină situații speciale sau incidente subite, sunt debusolați și incapabili să le gestioneze. De exemplu, când predică Evanghelia, unii pot

câștiga câțiva oameni în fiecare lună în circumstanțe normale. Aceasta reflectă un calibru mediu, iar rezultatele lor atunci când predică Evanghelia sunt și ele medii, nu deosebit de bune. Dacă apare brusc în biserică un incident în care antihriștii îi induc în eroare pe oameni, acești lucrători evanghelici devin confuzi și nu știu ce să facă. Lucrarea de evanghelizare se oprește, iar ei nu știu dacă ar trebui să predice în continuare sau să aștepte rânduieli de lucru. Nu știu să caute principiile lucrării de predicare a Evangheliei. În rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, se spune adesea: „Lucrarea de evanghelizare nu trebuie să se oprească în niciun moment sau în nicio circumstanță.” Totuși, ei opresc lucrarea de evanghelizare doar fiindcă întâmpină un incident în care antihriștii îi induc în eroare pe oameni. Își fac oare datoria cu loialitate? Nu reușesc să se ridice la acest nivel. Se supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu? Nu reușesc să se ridice nici la acest nivel. Când întâlnesc antihriști sau conducători falși care comit cu nechibzuință fapte rele și provoacă perturbări și tulburări, aceștia devin confuzi. Nu știu să-i întrebe pe cei care înțeleg adevărul cum ar trebui să gestioneze această chestiune pe care au întâmpinat-o și știu cu atât mai puțin să caute principii de practică și o cale de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Le lipsește această capacitate de a răspunde la lucruri. Unii conducători de biserică, atunci când văd un antihrist răspândind falsități pentru a-i induce în eroare pe oameni, nu știu cum să aibă părtășie despre adevăr pentru a combate sofismele. Nu știu ce să facă decât să se roage întruna: „Te rog, Dumnezeule, leagă-l pe Satana, închide gura Satanei și nu-l lăsa să răspândească sofisme pentru a-i induce în eroare pe oameni. Te rog, mântuiește-i pe acei oameni ignoranți și nesăbuiți și nu permite să fie induși în eroare de antihrist. Te rog, Dumnezeule, adu-i înapoi!” Doar se roagă și nu caută adevărul – pot rezolva problema în acest mod? Dacă oamenii nu cooperează și nu-și fac

datoria, este inutil. Există multe lucruri pe care ar trebui să le facă. În primul rând, ar trebui să analizeze ce fel de trecut are acest antihrist, ce caracteristici prezintă și pe ce se bazează pentru a-i induce în eroare pe oameni; ar trebui să vadă și dacă există oameni cu un calibru bun care pot accepta adevărul printre cei care au fost induși în eroare și să se grăbească să-i recupereze. Aceasta este lucrarea pe care ar trebui să o facă mai întâi, dar acești conducători de biserică nu știu acest lucru și nu știu să lucreze în acest mod. Pur și simplu devin confuzi, bătând din picioare de anxietate. Ba chiar unii indivizi inutili plâng de anxietate. Ce rost are să plângă? Poate plânsul să-i recupereze pe cei care au fost induși în eroare? Plânsul nu înseamnă că faci lucrarea, nici că porți o povară. Este o manifestare a incompetenței. Oamenii care au calibru, atunci când întâmpină astfel de chestiuni, se calmează mai întâi. După ce se roagă, caută, analizează și judecă, iar apoi au părtășie, aceștia iau în cele din urmă o decizie. Oamenii cu un calibru slab, atunci când întâmpină chestiuni, sunt debusolați: nu știu să se roage și să caute, nici nu știu să găsească niște oameni care înțeleg adevărul, cu care să aibă părtășie; pur și simplu așteaptă pasiv. Aceasta întârzie cel mai mult lucrurile. Nu ai nicio soluție, dar poate că alții au – de ce să nu găsești pe alții cărora să le ceri ajutorul? Oamenii inteligenți, chiar și în timp ce așteaptă, nu uită să-și îndeplinească datoria și responsabilitatea. Această îndeplinire a datoriei și responsabilității este plină de inițiativă, nu pasivă. Nu înseamnă să aștepți ca Dumnezeu să dea porunci sau să acționeze personal pentru a schimba situația. În schimb, înseamnă să depui orice efort pentru ca, în perioada de așteptare, să-i aduci înapoi pe cei care pot fi recuperați. Cât despre cei care nu pot fi recuperați – cum sunt neghiobii confuzi, cei posedați de duhuri rele și neîncrezătorii care cred în Dumnezeu doar ca să se afle în treabă și ca să obțină foloase materiale – nu ar trebui să ne batem capul cu ei. În cazul celor care nu au

fost orbiți, trebuie făcute rapid rânduieli pentru ca o persoană să aibă părtășie cu ei despre adevăr și să le vorbească despre discernerea antihristului. Nu este acesta un plan de gestionare a situației? Este o măsură de răspuns. Oamenii cu un calibru slab nu au astfel de măsuri de răspuns; nu știu decât să se vaiete și să se plângă. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a răspunde la lucruri. Dacă, în situații obișnuite, o persoană este capabilă să facă lucrarea în mod normal, dar odată ce se confruntă cu situații speciale, este stupefiată și debusolată, atunci capacitatea acestui tip de persoană de a răspunde la lucruri este cel mult medie. Dacă nu poate gestiona nici măcar situații obișnuite, acest tip de persoană nu are deloc capacitatea de a răspunde la lucruri. De exemplu, dacă este trimisă la o biserică să organizeze alegerea unui conducător de biserică, nu știe ce fel de persoană să aleagă sau cum să-i adune pe oameni și să organizeze alegerile. Nici măcar nu înțelege procedurile de bază ale alegerilor. În plus, există în biserică unii oameni care au firi corupte grave – cei care fac parte din categoria bătăușilor, tâlharilor și ticăloșilor – și care profită de ocazie pentru a perturba alegerile. Cei care nu au capacitatea de a răspunde la lucruri sunt și mai incapabili să gestioneze acest tip de situație, fiind pur și simplu luați captivi și predându-se. În cele din urmă, pot doar să le spună fraților și surorilor: „Alegeți singuri. Suntem de acord cu alegerea voastră, oricine ar fi el.” Ce fel de creaturi sunt? Nu sunt oare niște netrebnici? Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a răspunde la lucruri. Oamenii cărora le lipsește capacitatea de a răspunde la lucruri nu au nici capacitate de lucru. Fie în situații normale, fie în situații speciale, când se întâmplă ceva, se prăbușesc și se retrag; când se întâmplă ceva, sunt debusolați și încep să plângă. Când nu se întâmplă nimic, pot rosti câteva cuvinte și doctrine, dar când se întâmplă ceva și li se cere să gestioneze o problemă, nu pot face asta. De exemplu, când unii indivizi sunt superficiali în îndeplinirea datoriei

lor, cei care nu au capacitatea de a răspunde la lucruri știu doar să discute cu ei, spunând: „Vă rog, nu fiți superficiali – vă rog să vă faceți datoria bine!” Pot rezolva astfel problema acelor indivizi? Ar trebui să aibă părtășie cu acei indivizi despre problema superficialității. Dacă indivizii respectivi nu înțeleg adevărul și nu-și pot recunoaște problema, ar trebui să aibă părtășie cu ei despre adevăr. Dacă acei indivizi acționează astfel, deși știu că este greșit, ar trebui să le disece problemele și să-i emondeze. Dacă o altă problemă este cauza, ar trebui să aibă părtășie pe baza acelei probleme. Ar trebui să stabilească o cale de acțiune adecvată în funcție de tipul de problemă care s-a ivit și apoi să acționeze în consecință. Dacă nu poți face asta, atunci nu ai capacitatea de a răspunde la lucruri. Înțelegi? (Da.) Dacă, atunci când întâmpini orice chestiune, nu ai nicio soluție, nicio modalitate de a o aborda și niciun principiu pentru gestionarea ei, atunci nu ai capacitatea de a răspunde la lucruri. Nu au astfel de oameni cea mai slabă capacitate de a răspunde la lucruri? (Ba da.)

Oamenii cu cea mai bună capacitate de a răspunde la lucruri sunt cei care, atunci când întâmpină unele chestiuni speciale sau situații neașteptate, le pot judeca și identifica prompt și apoi pot elabora planuri relativ adecvate pentru a le gestiona. Cei cu o capacitate medie de a răspunde la lucruri pot gestiona chestiuni obișnuite, de rutină, atunci când le întâlnesc. Pot să lucreze urmând proceduri pentru a menține și a gestiona situația sau să ajusteze și să înlocuiască personalul – se descurcă să realizeze acest tip de lucrare. Dar când se confruntă cu situații neașteptate, nu le pot gestiona. Chiar dacă li se spun principiile, nu le pot aplica; chiar dacă li se dă autoritate și li se cere să gestioneze chestiunea, tot nu sunt capabili să o facă. Aceasta înseamnă că au o capacitate medie de a răspunde la lucruri. Cei cu o capacitate slabă de a răspunde la lucruri nu gestionează bine nici măcar chestiunile de rutină. Știu doar să rostească doctrine și să se rezume

la reglementări și, în cele din urmă, cauza principală a problemei nu este deloc rezolvată. Este suficient ca un antihrist să provoace tulburări și să-i inducă pe oameni în eroare pentru a-i face să renunțe la predicarea Evangheliei; de asemenea, este suficient ca un conducător fals să spună absurdități pentru a-i face să oprească lucrarea de evanghelizare. Sunt aceștia oameni care urmează voia lui Dumnezeu? Nu reușesc să se ridice la acest nivel. Capacitatea unor asemenea oameni de a răspunde la lucruri este prea slabă. Indiferent ce situație apare, cei cu o capacitate slabă de a răspunde la lucruri nu o pot gestiona. De exemplu, dacă izbucnește un incendiu într-o cameră, ei intră în panică și caută rapid un stingător. După ce găsesc stingătorul, nu știu să-l folosească și trebuie să caute instrucțiunile. Ca urmare, focul se întețește. Acest lucru se întâmplă fiindcă nu știu să folosească stingătorul și, astfel, întârzie lucrurile, precum și din cauză că nu au capacitatea de a răspunde la lucruri. Nu sunt capabili nici măcar să abordeze o situație atât de urgentă precum un incendiu; asta este o lipsă a capacității de a răspunde la lucruri. Pentru a da alt exemplu, dacă un copil se îneacă în timp ce mănâncă, nu poate respira și își dă ochii peste cap, acești oameni intră în panică. Nu știu dacă să ducă sau nu copilul la spital, nici dacă să-i dea sau nu să bea apă. Sunt atât de neliniștiți, încât încep să transpire și se înroșesc la față, dar pur și simplu nu știu ce să facă. După un timp, copilul tușește de câteva ori și, în sfârșit, poate să respire din nou. Acești oameni au intrat în panică atât de mult timp, dar nu au avut nicio soluție pentru a aborda problema. Din fericire, copilul a avut noroc; altfel, acel copil ar fi murit în grija lor. Oamenii cu un calibru slab nu au deloc abilități și nu pot face nimic bine. Puținele doctrine pe care le înțeleg nu sunt altceva decât reglementări și sloganuri. Când vine vorba atât de situații tipice, cât și de situații speciale, sunt la fel de incapabili să le gestioneze sau să le abordeze. Prin urmare, asemenea oameni sunt cu atât

mai lipsiți de capacitatea de a răspunde la lucruri – nu o au deloc. Indiferent ce situație întâlnesc, nu pot să răspundă la ea sau să o gestioneze – nu pot înțelege aceste chestiuni. Ei cred că este suficient să poată rosti niște cuvinte și doctrine și să strige câteva sloganuri, crezând că aceasta înseamnă că au capital și au vieți împlinite. În realitate, când se întâmplă ceva, doctrinele pe care le cunosc nu servesc la nimic. Chiar și așa, nu reușesc să-și dea seama că acest lucru reflectă un calibru slab – calibrul lor este foarte slab, dar ei nu sunt conștienți de asta. Nu este acesta un calibru extrem de slab? (Ba da.) Nu sunt stupizi asemenea oameni? (Ba da.) Oamenilor stupizi le lipsesc câteva doage. Ce înseamnă că „le lipsesc câteva doage”? Înseamnă că, indiferent câte doctrine înțeleg sau câte reglementări pot urma, atunci când se întâmplă ceva, niciuna dintre aceste reglementări sau doctrine nu poate rezolva problema reală. Însă tot nu pot înțelege acest lucru și se gândesc: „De ce sunt ineficiente aceste doctrine și reglementări?” Chiar dacă își frământă mintea, este în zadar – indiferent cum cugetă, tot nu-și pot da seama cum să gestioneze sau să rezolve problema. Unii oameni, când se ocupă de incidente ce implică antihriști, nu-i salvează mai întâi pe cei induși în eroare de antihriști, nici nu-i sprijină pe cei care au devenit negativi și nu doresc să participe la adunări din cauză că au fost induși în eroare de antihriști. Ce fac mai întâi? Organizează adunări mari pentru a discuta despre manifestările antihriștilor, despre ce fel de oameni sunt antihriștii, diferențele dintre antihriști și cei cu firea antihriștilor, cum anume să-i discearnă pe antihriști, cum anume să-i discearnă pe cei care au firea antihriștilor – până când termină să aibă părtășie despre toate acestea, unii dintre oamenii induși în eroare de antihriști au părăsit de mult biserica, iar unii care sunt negativi și slabi nu mai participă la adunări. Au ratat cel mai bun moment de a-i salva pe acești oameni, provocându-le cu adevărat un mare rău! Pe scurt, cei cu un calibru

slab au și un defect major când vine vorba de capacitatea lor de a răspunde la lucruri – sunt complet lipsiți de această capacitate. Nu analiza cât de elocvent este cineva sau cât de bine poate rosti cuvinte și doctrine și poate vorbi despre teologie în circumstanțe obișnuite – vezi doar dacă are capacitatea de a gestiona probleme atunci când se confruntă cu situații reale; mai ales când se ivesc brusc incidente, vezi dacă are capacitatea de a emite judecăți și capacitatea de a identifica lucrurile, dacă are planuri de a gestiona și rezolva problemele. În caz afirmativ, acest lucru dovedește că este cineva care are opinii proprii și știe cum să se gândească la lucruri. Dar dacă nu are capacitatea de a identifica lucrurile și capacitatea de a emite judecăți, iar când se întâmplă ceva, intră în panică și devine neliniștit, fiind capabil doar să rostească doctrine mărețe și să strige sloganuri, acest individ nu poate rezolva probleme și este inutil. Indiferent câte dificultăți, probleme sau defecte are o altă persoană, acest individ se folosește de același set de teorii pentru a le explica și a le aborda și continuă să aibă părtășie cu ea în acest fel, dar nu este niciodată capabil să rezolve probleme – aceasta înseamnă că nu are deloc capacitatea de a răspunde la lucruri. Lipsa capacității de a gestiona probleme este întocmai o incapacitate de a răspunde la lucruri. Cei care nu au capacitatea de a răspunde la lucruri sunt lipsiți de calibru. În termeni obișnuiți, sunt neghiobi, idioți și deficienți mintal. Indiferent câte doctrine pot rosti, este inutil – pur și simplu nu le pot pune în aplicare. Aici se încheie părtășia noastră despre cea de-a opta capacitate, capacitatea de a răspunde la lucruri.

Să ne uităm acum la cea de-a noua capacitate, capacitatea de a lua decizii. Capacitatea de a lua decizii testează în mare măsură calibrul unei persoane; oamenii de rând nu au această capacitate. Oamenii care au cu adevărat calibru și capacitatea de a lua decizii sunt cei care se află la nivelul decizional. Așadar, la ce se referă în principal capacitatea de a lua decizii?

Se referă la modul în care, atunci când apar diverse persoane, evenimente și lucruri și majoritatea oamenilor nu-și pot da seama de ele, unii pot discerne și gestiona diverse tipuri de probleme și diverse tipuri de oameni, bazându-se pe cuvintele lui Dumnezeu și pe adevăr. Această capacitate de a gestiona problemele se numește capacitate de a lua decizii. Cei care au această capacitate de a gestiona lucrurile au capacitatea de a lua decizii; cei care nu au această capacitate de a gestiona lucrurile nu au capacitatea de a lua decizii. Ce presupune capacitatea de a lua decizii? Presupune capacitatea de înțelegere, capacitatea de a emite judecăți, capacitatea de a identifica lucrurile și capacitatea de a răspunde la lucruri. Acestea sunt numite în mod colectiv capacitate de a lua decizii. Cei care au capacitatea de a lua decizii pot să judece esența problemelor, cât și să identifice atributele problemelor. Desigur, mai important, pot înțelege principiile și direcția pentru gestionarea diverselor probleme. Doar cei care pot face aceste lucruri au capacitatea de a lua decizii. De exemplu, să spunem că fiecare vorbește pe rând despre o mulțime de fenomene, fapte, precum și despre factorii, circumstanțele, condițiile existente și așa mai departe. Pe baza factorilor și condițiilor diverse menționate anterior, cei care au capacitatea de a lua decizii decid în cele din urmă cum anume să acționeze, care ar trebui să fie mijloacele și direcția de acțiune, care este nivelul optim realizabil și care este nivelul minim acceptabil – au un nivel de referință. Aceștia gestionează apoi problemele pe baza adevărurilor-principii pe care le înțeleg. Cei care pot face aceste lucruri sunt oamenii care au capacitatea de a lua decizii, iar astfel de oameni au cel mai bun calibru. Indiferent cu ce tip de competență profesională au de-a face sau ce tip de problemă gestionează și indiferent dacă problema descoperită are o singură fațetă sau mai multe, dacă este simplă sau complexă, aceștia pot folosi diversele informații care reies din toate aspectele pentru a judeca esența problemei, apoi îi analizează cauza

principală și, în final, decid cum să acționeze pe baza problemei și a condițiilor existente. Această decizie se bazează în principal pe ceea ce se poate realiza în condițiile existente, iar calea de acțiune pe care o aleg este cea mai bună soluție. Cei care pot gestiona problemele în acest mod sunt oameni care au capacitatea de a lua decizii. Oamenii cu acest tip de capacitate de a lua decizii sunt cei cu un calibru foarte bun. Doar astfel de oameni sunt potriviți să fie conducători și să facă o datorie într-un grup decizional. Cei cu un calibru slab sau mediu, atunci când se confruntă cu orice tip de problemă, se pot limita doar la chestiunea în sine și pot spune câteva cuvinte superficiale, fiind complet incapabili să rezolve problema. Chiar dacă se consultă cu alții și analizează problema, în cele din urmă tot nu pot ajunge la o definiție și nu știu cum să acționeze. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a lua decizii. Indiferent cât de complexă este situația actuală, cât de dificilă poate fi problema care trebuie gestionată în prezent și cât de mari pot fi obstacolele întâmpinate pe parcurs, oamenii care au capacitatea de a lua decizii o pot gestiona adecvat, conform principiilor, iar modul în care o gestionează este relativ adecvat și fiabil. Astfel de oameni sunt cei care au capacitatea de a lua decizii. Când se confruntă cu situații obișnuite și cu unele evenimente comune în cadrul bisericii, cei care au o capacitate medie de a lua decizii pot să le gestioneze. Dar dacă se confruntă cu anumite persoane, evenimente și lucruri speciale, devin confuzi, neștiind cum să le înfrunte sau să le gestioneze. După ce chibzuiesc îndelung, tot nu pot să emită o judecată clară sau să ajungă la o decizie. Oamenii care au capacitatea de a lua decizii știu să caute adevărurile-principii care vizează miezul problemei. Cei care nu au capacitatea de a lua decizii nu știu unde se află miezul problemei, cum să caute sau ce să caute. Aceasta este diferența dintre ei. Dacă, prin căutare, cineva ajunge să știe ce să facă, acest lucru arată că are un calibru mediu. Indivizii cu un calibru slab, chiar dacă ajung

prin căutare să înțeleagă unele adevăruri-principii și simt la acel moment că știu să gestioneze chestiunea, tot nu pot face asta atunci când vine momentul să se ocupe de ea. Aceștia devin nedumeriți: „De ce nu pot să aplic adevărurile-principii pe care tocmai le-am înțeles? Ce-mi scapă?” Se simt iarăși confuzi și, în cele din urmă, tot nu pot rezolva problema. Aceasta arată o lipsă a capacității de a lua decizii; arată un calibru slab. Oamenii cu cel mai slab calibru fac pur și simplu orice le spui. Dacă nu le spui ce să facă, nu știu cum să acționeze. Când cei aflați la nivel decizional îi autorizează și îi însărcinează sau îi instruiesc să îndeplinească o sarcină, aceștia vor fi în stare să o facă doar așa cum li s-a spus. Dar, în ceea ce privește motivul exact pentru care sarcina trebuie îndeplinită în acel mod, ce rezultate are rolul să obțină sau ce trebuie făcut și cum trebuie gestionată dacă apar situații neașteptate care diferă de scenariul inițial, ei nu știu nimic din toate acestea și trebuie să întrebe și să aștepte ca alții să ajute la rezolvarea problemei. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a lua decizii. Astfel de oameni sunt ca niște roboți – pot fi doar manipulați și controlați de alții și nu au deloc autonomie. Nici nu se pune problema capacității de a lua decizii în cazul acestui tip de oameni lipsiți de calibru – sunt atât de departe de capacitatea de a lua decizii, încât pur și simplu nu se ridică la acest nivel. Capacitatea de a lua decizii trebuie împărțită doar în trei niveluri: ridicat, mediu și scăzut. Nivelurile ridicat, mediu și scăzut corespund nivelurilor bun, mediu și slab. Nici măcar nu merită să vorbim despre capacitatea de a lua decizii când vine vorba de oamenii fără calibru; indiferent ce fac, ei nu pot lua decizii. De exemplu, nu știu ce anume este potrivit să poarte când vine toamna și vremea devine răcoroasă și ce este potrivit să poarte când vine iarna și vremea devine rece – nu au nici măcar aceste cunoștințe elementare, deci nu ar fi oare o glumă să le cerem să ia decizii în privința chestiunilor importante legate de lucrarea bisericii?

Capacitatea de a lua decizii iese din discuție pentru oamenii care nu au calibru. Capacitatea de a lua decizii se aplică în principal celor de la nivelul conducătorilor, lucrătorilor și supraveghetorilor. Există foarte puțini oameni care au o capacitate ridicată de a lua decizii. Ce altceva implică această capacitate? Implică urmările chestiunii în privința căreia ai luat o decizie – dacă acele urmări vor fi benefice pentru oameni sau vor avea un efect negativ și dacă vor avea un efect bun asupra capacității acestora de a înțelege adevărul sau de a acționa conform principiilor – trebuie să-ți dai seama de aceste lucruri. Doar pentru că poți să iei decizii, să fii hotărât și să iei rapid frâiele în mâini nu înseamnă că ai capacitatea de a lua decizii. Aceasta depinde și de corectitudinea soluției, scopului și direcției pe care le-ai ales. Dacă rezultatele obținute sunt pozitive, atunci ai cu adevărat capacitatea de a lua decizii. Dacă rezultatele obținute sunt negative – conducând oamenii pe căi greșite, făcându-le mult rău sau distrugându-i – atunci nu se poate vorbi despre capacitatea de a lua decizii. Prin urmare, convingerea oamenilor că toate personalitățile aflate în funcții de conducere și cele cu vază au capacitatea de a lua decizii și că toate personalitățile aflate în funcții de conducere au un calibru relativ ridicat și o capacitate relativ ridicată de a lua decizii nu este un punct de vedere corect; este o opinie complet greșită. Corectitudinea deciziilor pe care le iei depinde și de principiile, obiectivele și direcțiile din spatele lor. Dacă obiectivele și direcțiile sunt benefice pentru omenire și dacă ajută și aduc beneficii pozitive pentru conduita personală, practicarea adevărului, dobândirea mântuirii, schimbarea firii, frica de Dumnezeu și evitarea răului de către oameni, atunci capacitatea ta de a lua decizii este cu adevărat ridicată. Dar dacă iei orbește decizii care ajung să-i rănească grav pe oameni, să le facă mult rău, să-i ducă pe căi greșite, să-i facă să se îndepărteze de Dumnezeu și să-și piardă direcția, atunci le faci rău oamenilor și nu se poate spune că

ai capacitatea de a lua decizii. Aici se încheie discuția noastră despre capacitatea de a lua decizii.

Următoarea capacitate este cea de a evalua și aprecia lucrurile. Știți ce înseamnă? Acesta este un subiect mai puțin obișnuit. Capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile înseamnă dacă, atunci când abordezi o persoană, un eveniment sau un lucru, îi poți evalua și aprecia punctele forte, meritele și aspectele valoroase din informațiile pe care le poți observa și pricepe și apoi poți aplica aceste lucruri în viața, conduita personală și acțiunile tale. Dacă nu poți evalua și aprecia ceva, nu vei fi capabil să spui care sunt meritele și neajunsurile sale, nu vei înțelege cheia acestuia și nu vei fi în stare să obții niciun beneficiu de pe urma lui. Aceasta înseamnă că nu ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. În schimb, dacă poți evalua și aprecia lucrurile, dacă poți să înveți ceva util din anumite chestiuni și să îl aplici în viața ta reală și dacă cele învățate pot oferi un anumit grad de ajutor în viața ta umană și în alegerea unei căi în viață, atunci este o dovadă că ai o anumită capacitate de a evalua și aprecia lucrurile. Cu cât este mai mare capacitatea ta în această privință, cu atât dovedește mai mult că ai un calibru bun. Să luăm un exemplu simplu: atunci când privești o pictură. Chiar dacă nu ai studiat arta, dacă poți să observi compoziția unei picturi și să percepi semnificația pe care o conține din perspectiva umanității – și, mai mult, perspectiva ta este foarte precisă și legată de condiția umană – și poți să vezi în aceasta unele lucruri concrete care au legătură cu ființa umană și apoi să aplici aceste lucruri în propria viață sau lucrare, această manifestare dovedește că ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Sfera capacității de a evalua și aprecia lucrurile se referă la unele lucruri relativ concrete, nu abstracte. Lucrurile abstracte includ culorile, operele de artă și așa mai departe. Deoarece aceste lucruri nu au legătură cu ființa umană, nu sunt destul de concrete, sunt departe de gândirea umană normală și de anumite

lucruri prezente în viața umană și nu sunt în strânsă legătură cu viața, nu le clasificăm în sfera capacității de a evalua și aprecia lucrurile. În cazul anumitor lucruri relativ apropiate de viață, care conțin unele semnificații ascunse sau care au legătură cu ființa umană, dacă ești capabil să le evaluezi, să le discerni și să le aplici, dacă le poți vedea atât meritele, cât și dezavantajele, dacă ai gânduri și puncte de vedere proprii în privința lor, dacă poți înțelege aspectele benefice umanității oamenilor și dacă poți discerne orice elemente denaturate și inflexibile care se opun adevărului atunci când sunt prezente, atunci aceasta se numește că ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Dacă nu poți evalua aceste lucruri și, atunci când privești un lucru concret, poți discerne doar punctele forte și dezavantajele sale în ceea ce privește doctrina, dar nu poți vedea exact la ce aspecte ale umanității se referă în viața de zi cu zi, atunci capacitatea ta de a evalua și aprecia lucrurile este medie. Dacă privești o operă de artă și, după ce o examinezi în mod repetat, tot nu știi ce încearcă să exprime sau de ce a realizat-o creatorul în acest fel și, indiferent dacă opera de artă are sau nu legătură cu umanitatea, nu poți să vezi ce lucruri esențiale conține și nici cheia acesteia, atunci înseamnă că nu ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Lipsa capacității de a evalua și aprecia lucrurile înseamnă că nu ai puncte de vedere despre nimic și ești indus în eroare cu ușurință de tendințele sociale sau de anumite lucruri negative susținute de oameni – adică, poți considera ceva ce este în mod inerent negativ drept pozitiv și îl poți accepta. Consecința acestui lucru este faptul că vei fi otrăvit de el, iar dacă acesta rămâne înlăuntrul tău mult timp înrădăcinându-se adânc, va interveni și te va împiedica să accepți adevărul. Să dăm alt exemplu despre capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. De pildă, să spunem că materialul brut al unui film durează trei ore, iar după editare, durata filmului este de două ore și patruzeci de minute. Este aceasta durata convențională a

unui film? (Nu.) Ce arată acest lucru? (Arată că realizatorii nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile.) Ce anume înseamnă lipsa capacității de a evalua și aprecia lucrurile pentru un film? (Înseamnă că nu pot selecta materialul mai bun, nici nu pot emite judecăți precise despre materialul care ar trebui păstrat și cel care ar trebui eliminat.) Nu știu ce temă urmărește să transmită filmul sau ce scene sunt strâns legate de temă. Ca urmare, nu pot decide ce să păstreze și ce să elimine. Cu alte cuvinte, nu știu ce scene sau momente ale intrigii nu sunt esențiale, fiind doar tangențial legate de temă și putând fi eliminate și ce scene sau momente ale intrigii sunt legate de temă cel mai mult și trebuie păstrate. Întrucât le lipsește capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, „dau dovadă de milă” în timpul editării, simțind că nu pot să taie nimic. În cele din urmă, după un efort considerabil, elimină doar scenele cu probleme evidente sau materialele filmate necorespunzător. Cât despre conținutul care nu este strâns legat de temă, îl lasă în întregime. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Au o înțelegere neclară privind definiția unui film; în ceea ce privește formele specifice și tehnicile expresive ale filmului și relația dintre fiecare scenă, precum și care scene sunt cu adevărat scene ale unui film, ei nu înțeleg nimic din toate acestea. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Și astfel, în timpul filmărilor, sunt plini de încredere; în timpul editării, suferința li se citește pe față; iar când vine vorba de examinare, sunt îngrijorați la culme. După examinare, sunt foarte siguri cum să procedeze, deoarece, prin îndrumarea Celui de mai sus, au învățat ce scene să elimine și apoi le-au tăiat cu îndrăzneală. Cât de mult taie din film în cele din urmă? Îl taie la o durată de o oră și patruzeci de minute. Cameramanii sunt destul de supărați: „Nu este aceasta o risipă a roadelor muncii noastre? Timp de șase luni, ne-am căznit să filmăm atât de mult material, dar tu ai fost nemilos și ai tăiat una și alta – se mai poate

numi film?” Răspunsul Meu este că e întru totul corect să se taie atât de mult – așa ar trebui să fie un film. Ceea ce aveai nu era un film; în cel mai bun caz, era o dramă TV. Adevărul îi depășește pe oamenii cu o capacitate slabă de a evalua și aprecia lucrurile – nu vom obține niciun rezultat având părtășie cu ei despre adevăr. Când vine vorba de orice lucruri sau despre orice idei și puncte de vedere, nu pot evalua care se aliniază la nevoile și la standardele umanității normale, care se opun umanității normale, care sunt reale și practice, care sunt deșarte și imaginare, care sunt în acord cu cerințele lui Dumnezeu și care se împotrivesc intențiilor Sale. Când vine vorba de un film, nu pot deosebi și nu înțeleg câtuși de puțin care scene joacă un rol de susținere a temei, abordează direct subiectul și transmit direct tema, fiind esențiale pentru a exprima esența temei și care nu sunt la obiect sau nu sunt necesare. Când vine vorba de editare, „dau mereu dovadă de milă” și sunt reticenți în a tăia materialul filmat. Aceasta înseamnă că nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Dacă, după filmarea materialului, ținând cont de ideile pe care filmul este menit să le transmită și de direcția pe care este menit să o comunice, știi ce scene nu ar trebui incluse, ce scene nu au un impact suficient și ce scene sunt filmări de rezervă care nu au fost niciodată destinate utilizării, ci au fost pregătite ca rezervă în cazul în care apar circumstanțe speciale – dacă ai ținut cont în inima ta de aceste chestiuni și ai planuri pentru gestionarea lor și soluții, înseamnă că ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Dacă nu poți face niciunul dintre aceste lucruri, iar perspectivele și metodele pe care le folosești pentru a lua în considerare și a privi problemele nu au o bază și nu poți trage o concluzie corectă în cele din urmă, înseamnă că nu ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Firește, majoritatea oamenilor din biserică nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Aceasta nu se rezumă doar la cât de mult poți vedea într-o lucrare creativă, o creație

artistică sau ceva ce slujește drept hrană spirituală sau teorie filosofică despre umanitatea oamenilor – cheia este că trebuie să ai și o perspectivă exactă asupra acestor lucruri. Într-o privință, perspectiva ta trebuie să se alinieze la faptele și la nevoile umanității. În altă privință, ceea ce înțelegi sau pricepi trebuie să se alinieze la lucrurile pozitive și la legile tuturor lucrurilor; nu trebuie să fie lipsit de substanță sau denaturat și, în cele din urmă, se rezumă la respectarea adevărurilor-principii. Dacă pe lângă faptul că poți vedea ce idei și puncte de vedere sunt transmise și nu rămâi blocat la acel nivel, ci poți vedea și dacă aceste idei și puncte de vedere sunt de fapt corecte, dacă într-adevăr se aliniază la nevoile umanității, dacă sunt în realitate pure și dacă efectiv sunt conforme adevărului – dacă poți face toate aceste lucruri – atunci ești o persoană cu o capacitate bună de a evalua și aprecia lucrurile. Persoanele cu o capacitate bună de a evalua și aprecia lucrurile sunt cele cu un calibru bun. Dacă nu poți înfăptui toate aceste lucruri sau dacă le poți înfăptui doar într-o oarecare măsură, atunci capacitatea ta de a evalua și aprecia lucrurile este doar medie. Dacă nu poți pricepe în mod fundamental aceste chestiuni – de exemplu, dacă nu poți înțelege nicio lucrare audiovizuală, nicio operă literară sau artistică, nicio operă de artă și așa mai departe, indiferent dacă este abstractă sau concretă, și o consideri complet de neînțeles, ca o limbă străină, neavând capacitatea în cadrul umanității tale de a evalua și aprecia astfel de lucruri, atunci nu ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile; ești o persoană fără calibru. Dacă, observând comportamentul sau starea psihologică și exprimarea generală a stării mentale a unui personaj dintr-o scenă cu anumite culori, o anumită lumină și un anumit mediu, poți deslușI impactul pe care această scenă îl va avea asupra minții privitorului, atunci ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. În schimb, oamenii fără capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile nu-l pot vedea. Aceștia spun: „Ce contează dacă lumina

este slabă sau nu, ori dacă sunt frumoase sau nu culorile? Personajul nu este oare la fel? Cum poți să-ți dai seama care este starea lui mentală? Eu de ce nu o pot vedea?" Asta înseamnă că nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Indiferent cum le explici, este posibil să pretindă că înțeleg, dar, de fapt, în inima lor, tot nu pricep. Acest domeniu le va rămâne întotdeauna străin. Oamenii care nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, indiferent ce tip de lucrare fac sau ce tip de opere literare sau artistice privesc, nu sunt capabili să-și exprime gândurile și punctele de vedere proprii. În special în cazul unor lucrări sau creații care necesită exprimarea unui sens profund, a unei teme sau oferirea unei îndrumări spirituale, aceștia nu pot să o realizeze bine și nu pot fi competenți pentru astfel de sarcini. Dacă ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile și, în plus, înțelegi și adevărul, atunci poți să fii competent, să faci bine și să îndeplinești tipul de datorie din lucrarea casei lui Dumnezeu care are legătură cu filmul, literatura și arta și care presupune capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Dacă îți lipsește capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, atunci ai un calibru slab și nu poți fi competent pentru acest tip de lucrare. Unii oameni spun: „Am ascultat adevărul atât de mulți ani și am înțeles adevărurile-principii. Înseamnă oare că pot fi competent pentru acest tip de lucrare?" Tot nu este suficient. Chiar dacă înțelegi ceva din adevăr, fără să ai în plus capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, poți doar să îndeplinești o lucrare precum predicarea Evangheliei sau udarea bisericii. Totuși, nu vei fi competent pentru o lucrare care presupune capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Prin urmare, dacă unii oameni au fost aleși în mod greșit pentru acest tip de lucrare și își dau seama acum că nu au niciun potențial în acest domeniu și că sunt lipsiți din fire de capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, ar trebui să demisioneze prompt, spunând: „Nu pot să fac această lucrare. Umanitatea mea nu are capacitatea de a evalua și

aprecia lucrurile.” Desigur, măsura în care ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile este un standard pentru evaluarea calibrului unei persoane. Deși nu este un standard principal, pentru anumite lucrări speciale, este necesară și capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Aici se încheie părtășia noastră despre capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Mai există o capacitate, capacitatea de inovare, despre care vom avea părtășie data viitoare.

Vă clarifică lucrurile o astfel de părtășie? (Da.) Dacă aș vorbi doar în termeni generali, spunând: „Calibrul unei persoane este evaluat în funcție de eficiența și eficacitatea ei în realizarea lucrurilor”, ați putea doar să recitați această doctrină, dar tot nu v-ar fi clar la ce aspecte specifice se referă calibrul. Ulterior, M-am gândit că ar fi mai bine să am o părtășie mai specifică; atunci când vă va fi clar acest subiect, veți putea să vă evaluați cu precizie și să vă înțelegeți clar calibrul propriu. Acest lucru vă va ajuta să știți care vă este locul și să nu vă supraestimați abilitățile. Privind clar abilitățile și înțelegându-le, determinând dacă aveți un calibru bun, mediu, slab sau inexistent și identificând grupul din care faceți parte – găsind astfel unde vă este locul, aveți posibilitatea să acționați și să vă comportați într-un mod civilizat. În primul rând, aveți posibilitatea să vă înțelegeți cu exactitate pe voi înșivă. În al doilea rând, în ceea ce privește rezolvarea firilor voastre corupte, acest lucru oferă și un anumit grad de ajutor pentru a vă transforma firea arogantă. Nu este așa? (Ba da.) Să încheiem aici părtășia de astăzi. La revedere!

4 noiembrie 2023

Cum să urmărești adevărul (7)

Cele 11 standarde pentru evaluarea calibrului unei persoane

La ultima adunare, am avut părtășie despre ce este calibrul, precum și despre modul de evaluare a calibrului unei persoane. Câte standarde pentru evaluarea calibrului unei persoane am enumerat în total? (Unsprezece.) Enumerați aceste unsprezece standarde încă o dată. (Capacitatea de a învăța, capacitatea de a înțelege lucrurile, capacitatea de înțelegere, capacitatea de a accepta lucrurile, capacitatea cognitivă, capacitatea de a emite judecăți, capacitatea de a identifica lucrurile, capacitatea de a răspunde la lucruri, capacitatea de a lua decizii, capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile și capacitatea de inovare.) Fiecare din aceste unsprezece capacități reprezintă o parte din evaluarea calibrului general al unei persoane. Ultima dată, am avut părtășie despre zece dintre ele, ajungând până la capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Pentru fiecare capacitate, am avut părtășie despre manifestările calibrului bun, mediu sau slab și despre cele ale lipsei de calibru. Practic, oamenii fără calibru nu au calități, nu au hobby-uri sau interese reale. Orice întâmpină, nu au opinii și nu au capacitatea de a emite judecăți. Nu au capacitatea de a identifica persoane, evenimente și lucruri; nu au nici capacitatea de a accepta nimic și, desigur, se poate spune și mai puțin că au capacitatea de a răspunde la lucruri sau de a lua decizii. Deoarece asemenea oameni nu au calități, sunt și mai puțin legați de capacitatea de a evalua și a aprecia lucrurile.

Numărul 10: Capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile

În ceea ce privește capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, am avut părtășie la ultima adunare despre o parte din conținutul acesteia. La ce se referă în principal capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile? Evaluarea se referă la ceea ce oamenii numesc discriminare, în sensul capacității de a identifica gândurile, punctele de vedere, pozițiile și temele susținute despre persoane, evenimente și lucruri. Capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile implică în principal gândurile și punctele de vedere referitoare la anumite chestiuni; adică, la lucruri legate de domeniul gândirii. Dacă ai capacitatea de a identifica și aprecia aceste lucruri, atunci ești o persoană care are capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Dacă nu știi cum să privești și, în mod fundamental, nu poți percepe aceste chestiuni legate de gânduri și puncte de vedere, nu se poate considera că ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile – această capacitate nu are nimic de-a face cu tine. Cu toate acestea, când întâmpini ceva, dacă poți să identifici sursa acelui lucru și scopul din spatele lui și să identifici dacă gândurile și punctele de vedere pe care le transmite și le susține sunt corecte sau nu și, de asemenea, să identifici dacă aceste gânduri și puncte de vedere sunt întemeiate, dacă sunt lucruri pozitive sau negative și dacă sunt conforme cu legile de dezvoltare a lucrurilor sau dacă sunt apropiate de fenomenele din cadrul legilor care guvernează toate lucrurile create de Dumnezeu – dacă ai acest tip de capacitate de a evalua și aprecia lucrurile, asta dovedește că ai un calibru destul de bun. Dacă gândurile și punctele de vedere susținute de acest lucru sau direcția și scopurile pe care le promovează conțin erori, denaturări, lucruri care nu sunt conforme cu umanitatea sau cu gândirea logică, sau lucruri care în mod fundamental nu se aliniază la legile obiective care guvernează toate lucrurile create de Dumnezeu – dacă poți detecta toate acestea și poți detecta atât ceea ce este corect, cât și ceea ce este incorect, este suficient pentru a dovedi că ai capacitatea de a evalua și aprecia

lucrurile și că această capacitate de a evalua și aprecia lucrurile are un nivel ridicat; faptul că ai această capacitate înseamnă că ai un calibru foarte bun. De exemplu, când citești un articol scris de un frate sau de o soră a bisericii, poți detecta dacă modul în care înțelege lucrurile, natura-esență a oamenilor și cuvintele lui Dumnezeu se aliniază la adevărurile-principii, dacă punctele de vedere exprimate în articol sunt denaturate și dacă perspectiva și poziția pe care le adoptă sunt corecte sau incorecte – poți detecta toate aceste lucruri. Dacă poți fi de acord cu gândurile și punctele de vedere din articol care sunt corecte; de asemenea, dacă poți identifica și corecta gândurile și punctele de vedere false din articol și știi de ce sunt incorecte și ce aspecte ale gândirii logice sau ce legi obiective ale lucrurilor pozitive încalcă și, la un nivel mai profund, poți vedea ce aspect al adevărurilor-principii încalcă – aspect în privința căruia Dumnezeu a atenționat omenirea – aceasta dovedește că ai un calibru bun. În primul rând, dacă poți vedea ce lucruri pozitive din acest articol merită învățate și, de asemenea, dacă poți evalua ce direcție pozitivă le oferă oamenilor, precum și ce aprovizionare, ajutor și sprijin pozitiv aduce – și, mai mult, dacă știi ce lucruri potrivnice, negative și denaturate conține articolul; ce gânduri și puncte de vedere false conținute pot îndruma gândirea oamenilor într-o direcție rea și ce impact negativ ar putea avea asupra lor; cum ar trebui corectate aceste lucruri false; și cum ar trebui compensate anumite deficiențe, astfel încât să poată aduce un beneficiu mai mare oamenilor – aceasta este o manifestare a capacității tale de a evalua și aprecia lucrurile. De exemplu, când înveți să dansezi și observi un spectacol de dans, poți să deslușești care mișcări sunt foarte umanizate, exprimând gândurile și dorințele umanității și care provin din perspectiva umanității, se bazează pe umanitate și se conformează foarte mult nevoilor conștiinței și rațiunii umanității normale; și poți să deslușești care mișcări, expresii faciale și metode expresive ale limbajului corpului,

precum și gândurile susținute în cadrul lor, sunt pozitive și pot îmbogăți lumea spirituală a unei persoane – ești capabil să vezi toate aceste lucruri. Nu ești în stare numai să dansezi sau să realizezi niște mișcări simple – în schimb, poți deslușI gândurile susținute într-un spectacol de dans; poți înțelege sensul gândurilor din cadrul lui, precum și formele de dans folosite sub îndrumarea acestor gânduri. Dacă formele de dans și limbajul corpului sunt benefice pentru oameni și sunt ceva ce ar trebui să înveți, să accepți și din care să te inspiri – ești capabil să vezi și să înveți aceste lucruri și le poți accepta elementele pozitive – atunci, aceasta este o manifestare a faptului că ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Desigur, dacă dansul prezintă niște gânduri denaturate, care nu se aliniază la umanitate și, de asemenea, poți să le percepi și să identifici unde se află erorile, știind și ce este în neregulă cu această formă de prezentare și care sunt gândurile călăuzitoare din spatele ei – dacă poți vedea și identifica toate acestea, atunci și aceasta este o manifestare a faptului că ai capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. După ce v-am dat aceste două exemple, înțelegeți acum ce este capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile? A fost stabilit acest standard pentru a evalua dacă o persoană are un calibru bun și capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile? (Da.)

Dacă vezi ceva și cunoști gândurile și punctele de vedere pe care le susține sau perspectiva și poziția pe care le adoptă, dar nu știi dacă aceste gânduri și puncte de vedere sunt corecte sau incorecte, atunci nu prea ai capacitatea de a identifica lucrurile. S-ar putea să simți doar următoarele: „Acest dans este destul de bun; acest articol este destul de bun; acest film este destul de bun; are valoare artistică și tehnicile sale expresive sunt minunate”, observând și aflând despre acest lucru doar din perspectiva industriei sau din perspectiva cunoașterii, dar fără să poți stabili dacă gândurile și punctele de vedere susținute de acest lucru sunt corecte sau

incorecte, bune sau rele, pozitive sau negative; și ai putea pune întrebări precum: „Oare aceste gânduri și puncte de vedere sunt conforme cu adevărul? Oare această faptă se aliniază la umanitate? Se conformează legilor de dezvoltare a lucrurilor? Există asemenea oameni? Au avut loc astfel de evenimente? Este acesta un lucru pozitiv?” Dacă fiecare propoziție pe care o rostești se încheie cu un semn de întrebare, atunci îți lipsește capacitatea de a identifica lucrurile. În cazul în care cunoști doar aspectele tehnice, profesionale sau bazate pe cunoștințe, dar când vine vorba de lucruri la nivelul gândirii, nu ai capacitatea de a judeca dacă sunt corecte sau incorecte, bune sau rele, ce spune asta despre calibrul tău? Arată că ai un calibru mediu. Deși ai o oarecare capacitate de a evalua și aprecia lucrurile, capacitatea ta se limitează la aprecierea gândurilor autorului dintr-o perspectivă tehnică, profesională. Nu poți pricepe sau înțelege decât de ce a făcut autorul ce a făcut, dar nu poți evalua dacă gândurile și punctele de vedere pe care le susține sunt corecte sau nu și dacă sunt lucruri pozitive sau, după ce sunt prezentate, cât de mare este impactul acestor gânduri și puncte de vedere asupra oamenilor, dacă este un impact pozitiv sau negativ ori ce consecințe au asupra oamenilor – nu știi nimic din toate acestea. Pe baza acestui nivel, calibrul unor asemenea oameni este doar mediu. Ei pot doar să aprecieze, dar nu să evalueze și, prin urmare, nu pot ajunge la calibrul de a avea capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Unii oameni, indiferent ce datorie fac, au o capacitate foarte slabă de a identifica lucrurile. Ei cred că este acceptabil să facă lucrurile oricum. Punctele de vedere și atitudinile lor sunt foarte tulburi și complet neclare. Indiferent ce spune oricine altcineva, pot să accepte, neavând puncte de vedere sau principii de practică precise. Ca urmare, nu fac nicio datorie bine. Indiferent ce lucrare își asumă, totul le este deosebit de tulbure și neclar când vine vorba să definească și să traseze limitele în ceea ce privește pozitivitatea

sau negativitatea, corectitudinea sau incorectitudinea diverselor gânduri și puncte de vedere care se ivesc pe parcursul lucrării lor. Când oamenii îi întreabă: „S-a ivit acest tip de gând sau punct de vedere – este corect?”, ei spun: „Mințile oamenilor sunt libere. Nu ar trebui să fie îngrădite. Trebuie să existe diversitate – orice tip de gând ar trebui lăsat să fie prezentat și exprimat.” Acesta este punctul lor de vedere privind existența diverselor gânduri. Cu alte cuvinte, indiferent ce gânduri sau puncte de vedere apar – fie că sunt bune sau rele, corecte sau incorecte – consideră că toate ar trebui lăsate să existe și ar trebui să fie prezentate liber. Consideră că, atât timp cât cineva gândește într-un anumit fel, atât timp cât cineva are o anume nevoie, atât timp cât există un public pentru un gând sau oameni care îl susțin, atunci existența lui are valoare. Acest gând și acest punct de vedere ale lor sunt foarte tulburi. În cuvintele non-credincioșilor, acestea există adesea într-o „zonă gri”, fără granițe. Acești oameni nu au standarde sau criterii stricte pentru a judeca dacă lucrurile sunt corecte sau incorecte. Se poate spune și că asemenea oameni nu au nicio poziție, nici gânduri sau puncte de vedere reale. Desigur, se poate spune și că acești oameni nu sprijină nimic în mod pozitiv. Așadar, pot astfel de oameni să accepte adevărul? Pot să înțeleagă adevărul? Chiar este greu de spus. Este problematic să ai un calibru slab. Când oamenii cu un calibru slab întâlnesc două gânduri sau puncte de vedere în același timp, nu au o părere proprie; nu știu care este corect și care este incorect. Indiferent care parte este mai puternică, pe aceea o urmează. Este ceea ce numim „a nu avea nicio poziție”. Astfel de oameni sunt dezorientați. Nu vom discuta cum este modul în care urmăresc ei umanitatea sau cum este caracterul lor – vorbind doar în ceea ce privește capacitatea lor de a evalua și aprecia lucrurile, calibrul unor asemenea oameni este doar mediu. De ce spun asta? Pentru că, deși calibrul pe care îl au le permite să aprecieze anumite lucruri la nivelul gândirii, nu au

capacitatea de a evalua autenticitatea lucrurilor și de a identifica dacă lucrurile sunt bune sau rele, corecte sau incorecte. Prin urmare, calibrul lor este clasificat ca mediu. Pentru că, atunci când vine vorba de evaluarea lucrurilor, gândurile, punctele de vedere și pozițiile lor sunt foarte tulburi și nu au lucruri pozitive ca bază sau criteriu, pot face unele lucruri bune, dar și unele rele. Pot face unele lucruri relativ corecte, care le aduc beneficii altora și ajută umanitatea, dar, în același timp, pot face lucruri care le fac rău altora și au o influență nefastă asupra lor. Prin urmare, calibrul unor asemenea oameni este doar mediu. De exemplu, să presupunem că există un film în care gândurile susținute de regizor sunt relativ pozitive și relativ umane, fiind lucruri care se aliniază relativ la nevoile umanității – nevoi justificate în societatea de astăzi, cum sunt democrația, libertatea, drepturile omului și alte lucruri pozitive – și, prin intermediul filmului, regizorul atrage atenția asupra acestor lucruri din profunzimea gândurilor oamenilor, pentru a-i ajuta să ajungă să le cunoască. Dacă o persoană cu un calibru mediu urmărește acest film, poate recunoaște că acele gânduri sunt bune și corecte. Poate vedea că acele gânduri sunt relativ populare și venerate în societatea de astăzi; poate percepe corectitudinea gândurilor susținute de regizor. Dar dacă, în acest film, regizorul susține și unele gânduri relativ de nișă – lucruri la care nu s-ar gândi majoritatea adulților și a persoanelor care au capacitate de înțelegere, lucruri care sunt de-a dreptul extreme și, se poate chiar spune, care sunt rareori văzute sau aproape imposibil să se întâmple potrivit legilor normale de dezvoltare a lucrurilor – atunci oamenii cu o capacitate medie de a evalua și aprecia lucrurile nu ar putea să le discearnă când vizionează filmul. S-ar gândi: „Aceste gânduri anume susținute de regizor nu sunt greșite. Chiar dacă sunt apreciate și adoptate doar de un număr mic de oameni, aceste gânduri ar trebui să fie totuși venerate în societatea de astăzi; ar trebui făcute publice, așa încât toată

lumea să le poată cunoaște și accepta.” Vezi, indiferent dacă lucrurile susținute de regizor în același film sunt pozitive sau dacă au o influență negativă asupra oamenilor, le vor accepta și chiar le vor aprecia în mod deosebit. Pentru ei, nu există o distincție clară sau evidentă între corect și incorect. Prin urmare, pot accepta lucrurile pozitive din acest film și le pot accepta și pe cele negative. Întrucât pot accepta aceste lucruri, le vor pune și în aplicare. Vor încorpora aceste lucruri în lucrări care le exprimă gândurile și punctele de vedere proprii sau le vor insufla altora în viața de zi cu zi, influențându-i pe alții. Desigur, lucrurile pozitive vor avea un efect bun asupra oamenilor, pe când cele negative vor avea cu siguranță un efect negativ asupra lor. Prin urmare, astfel de oameni vor face și unele lucruri rele în timp ce fac lucruri bune. Altfel spus, când ți-e foame, îți vor da, de exemplu, un bol de ovăz fiert, dar nu va fi curat și va fi amestecat cu nisip, iar dacă mănânci mult timp așa ceva, îți va afecta sănătatea. Sau îți vor da un bol cu mâncare, dar aceasta va fi amestecată cu muște și țânțari. S-ar putea să ți se pară gustoasă, dar conține niște bacterii care sunt dăunătoare pentru organism. Deși astfel de oameni îți vor potoli foamea și-ți vor umple stomacul, vor provoca și unele efecte adverse asupra corpului tău. În același mod, dacă nu ai discernământ, când urmărești o lucrare, este foarte posibil să accepți unele gânduri și puncte de vedere incorecte din aceasta, fiind indus în eroare și otrăvit de ea. Prin urmare, este foarte important să ai și capacitatea de a identifica lucrurile. Acestea sunt manifestările oamenilor care au un calibru mediu, în ceea ce privește capacitatea lor de a evalua și aprecia lucrurile.

Următorul nivel este reprezentat de oamenii cu un calibru slab. Oamenii cu un calibru slab nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Cu alte cuvinte, când văd ceva, nu știu ce gânduri și puncte de vedere este corect să aibă, nici ce perspectivă sau poziție este corect să

adopte. Nu știu nici măcar ce fel de gânduri și puncte de vedere incorecte au oamenii în această chestiune sau de ce gânduri erau stăpâniți oamenii când se confruntau cu asemenea chestiuni – aceasta implică gândirea logică, iar oamenii cu un calibru slab pur și simplu nu se ridică la acest nivel, prin urmare este exclus să poată aprecia lucrurile. Doar după ce sunt capabili să aprecieze lucrurile, se poate spune cum este modul în care apreciază lucrurile sau dacă au capacitatea de a evalua lucrurile. Dacă nu pot nici măcar să aprecieze lucrurile, nici nu are sens să discutăm dacă au capacitatea de a le evalua. De exemplu, după ce citește un articol, o persoană spune: „Acest articol folosește un limbaj elaborat, este exprimat foarte bine și este destul de amuzant. Articolul este scris extraordinar de bine!” Cineva întreabă: „Ce gânduri și puncte de vedere și-a propus autorul să exprime în acest articol? Care este atitudinea lui față de persoanele, evenimentele și lucrurile de acest tip?” „Oh, există o atitudine? Implică și gânduri și puncte de vedere? N-am observat asta. Oricum, cred că articolul este scris bine și mi-a făcut plăcere să-l citesc.” Cealaltă persoană întreabă: „Atunci, ce gânduri și puncte de vedere exprimate ți-au plăcut? Știi care paragraf sau relatare exprimă anumite gânduri și puncte de vedere ale autorului și care este ideea de bază a articolului?” Aceasta spune: „Nu mi-am dat seama încă.” Îl citește de încă două sau trei ori și tot simte doar că articolul este scris bine și elocvent. Cât despre gândurile și punctele de vedere exprimate, nu le poate percepe. Acest lucru dezvăluie cum este calibrul său, nu-i așa? Dacă citește acest articol și nu poate percepe ce gânduri și puncte de vedere explică articolul, se poate spune doar că nu are capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile și că este o persoană cu un calibru slab. Dacă articolul conține un limbaj clar, care explică deja gândurile și punctele de vedere corecte, iar ea tot nu le poate percepe, asta dovedește că are un calibru extrem de slab. Nu poate spune decât:

„Articolul este scris bine, limbajul este plăcut și stilul de scriere este bun”, dar nu știe sau nu înțelege dacă faptele discutate în articol sunt obiective, ce îi face pe cititori să simtă sau ce pot învăța și extrage cititorii din el – tot ar trebui să-l întrebe pe autor. Aceasta dovedește pe deplin că astfel de oameni au un calibru slab. Cum se manifestă calibrul lor slab? Calibrul lor slab se manifestă prin faptul că nu înțeleg ce sunt gândurile și punctele de vedere, nu înțeleg cum să aprecieze lucrurile și, desigur, cu atât mai mult sunt complet incapabili să evalueze lucrurile. În mod colectiv, acest lucru se numește lipsă a capacității de a evalua și aprecia lucrurile. Situația oamenilor care nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile este mai gravă decât a celor cu un calibru mediu pentru că aceștia nu sunt lipsiți doar de capacitatea de a evalua lucrurile, ci și de capacitatea de a aprecia lucrurile. Prin urmare, când vine vorba de lucrurile de la nivelul gândurilor și punctelor de vedere, de gândirea logică sau de întrebarea dacă un lucru se aliniază la umanitate sau la legile obiective ale lucrurilor, nu pot să-și dea seama de ele și nu știu cum să le aprecieze. Nu pot nici măcar să perceapă dacă acest articol explică vreun gând sau punct de vedere, cu atât mai puțin să identifice dacă gândurile și punctele de vedere sunt corecte sau incorecte. Pot citi lucruri legate de cuvinte, cunoaștere, abilități tehnice și profesii doar pentru că au fost la școală, dar rămân la nivelul de a putea să citească, să vizioneze și să asculte lucruri, fără a putea să le aprecieze. Asemenea oameni sunt cei cu un calibru slab. Oamenii cu un calibru slab pot vorbi despre lucruri legate de nivelul aptitudinilor tehnice și despre profesii sau cunoștințe, de exemplu, cărei persoane faimoase îi aparține o lucrare, ce persoană faimoasă este citată, la ce stil de exprimare s-a făcut trimitere sau ce aptitudine tehnică sau profesie a fost utilizată pentru a-l obține – pot percepe aceste lucruri. Însă nu înțeleg conceptele susținute și exprimate pe baza nivelului acestor profesii și aptitudini sau cunoștințe tehnice, precum și

care sunt conceptele, bazele sau fundamentele din spatele concepției și prezentării acestor lucruri. Asta înseamnă că au un calibru slab. Asemenea oameni au o caracteristică: nu știu să cugete sau să se gândească la chestiuni. Nu știu să identifice, să judece sau să ajungă să cunoască esența și cauza principală a fenomenelor cauzate de un lucru sau direcția viitoare a evoluției acestor fenomene și impactul pe care îl vor avea asupra persoanelor, evenimentelor și lucrurilor. Astfel de oameni nu au o gândire normală. Lucrurile pe care le înțeleg și experiența de viață pe care o pot pricepe sunt extrem de limitate. Indiferent ce probleme complexe întâmpină, nu pot să le înțeleagă sau să-și dea seama ce reprezintă ele. Altfel spus, se pot gândi doar la cuvintele pe care le aud și la textul pe care îl văd la suprafață în legătură cu un lucru, precum și la formele și metodele exterioare implicate, ajungând doar la acest nivel. Cât despre aspectele mai profunde, cum ar fi relațiile, logica și influențele reciproce dintre diverse lucruri, nici nu se gândesc la ele, nici nu sunt capabili să se gândească la ele. Unii oameni chiar se gândesc la un lucru până își pierd pofta de mâncare, își pierd somnul sau ajung să fie deprimați, dar tot nu pot să-l priceapă. Asta înseamnă că au un calibru slab. Măsura în care o persoană are capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile atunci când întâmpină o problemă, depinde de măsura în care poate emite judecăți pentru a găsi mai multe posibilități privind relațiile complexe, conexiunile sau influențele reciproce dintre diverse lucruri, precum și efectele ulterioare pe care le-ar putea avea. Dacă o persoană poate spune doar ce a spus sau ce a făcut cineva, relatând numai ce a auzit sau a văzut, fără niciun discernământ și fără să poată percepe nicio chestiune, aceasta arată că nu are o gândire normală. Oamenii care nu au capacitatea de a gândi nu au capacitatea de a aprecia lucrurile și, desigur, nu au nici capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, neștiind să gândească. Așadar, de ce trebuie să discutăm despre

această capacitate? Dacă oamenii nu au diversele capacități necesare pentru a aprecia lumea materială, calibrul acestora este slab. Ei nu știu să gândească, iar gândirea lor este lipsită de logică, prin urmare astfel de oameni nu au capacitatea de a înțelege adevărul. Aceasta deoarece adevărul, într-o privință, implică diverse aspecte ale chestiunilor din viața reală a oamenilor; totodată, implică și diversele principii pe care oamenii ar trebui să le practice pentru a se elibera de firile lor corupte. Desigur, cu atât mai mult implică diversele tipuri de probleme simple sau complexe, cu multiple fațete, pe care aceștia le întâmpină în viața reală și relațiile dintre ele. Fie că este vorba despre un singur adevăr sau despre adevăruri multiple, interconectate, niciunul nu este o reglementare; în schimb, sunt principii sau criterii pentru evaluarea unei categorii de lucruri. În ceea ce privește principiile și criteriile, acestea nu sunt reglementări sau formule, precum „unu plus unu este egal cu doi”. Acestea nefiind formule, când întâmpină chestiuni în viața reală, oamenii trebuie să fie capabili să cugete și să caute ce probleme ale umanității sunt implicate, dacă dezvăluirile umanității în acest aspect conțin elemente ale unei firi corupte și ce stări și dezvăluiri există pentru același tip de fire coruptă, precum și ce aspecte ale adevărului ar trebui să practice și să respecte pentru a o transforma – toate acestea trebuie înțelese de oameni. Dacă știi doar cuvintele adevărului, dar nu știi care sunt principiile despre care se vorbește în acest aspect al adevărului, atunci nu vei ști să le corelezi cu lucrurile din viața reală, nici nu vei ști cum să practici adevărul. Dacă nu ai capacitatea de a înțelege adevărul, nu vei putea să-l corelezi cu problemele care există în tine sau cu problemele pe care le întâmpini în viața reală. Nu vei ști câte aspecte ale adevărului sunt implicate, care este calea de practică și de intrare sau ce probleme ar trebui să rezolvi. Desigur, nu se pune problema că vei putea să privești persoanele și lucrurile, să te comporți și să acționezi pe baza cuvintelor lui Dumnezeu

sau că vei putea să respecți adevărurile-principii ori să practici în conformitate cu adevărurile-principii. Dacă nu ai capacitatea de a aprecia anumite persoane, evenimente și lucruri legate de viața umană, nu ai gânduri sau puncte de vedere despre ele și, în mod fundamental, nu poți pricepe lucrurile legate de nivelul gândirii, neavând capacitatea de a le aprecia și, cu atât mai mult, de a le evalua, se poate spune că nu ai capacitatea de a înțelege adevărul. Dacă nu ai capacitatea de a înțelege adevărul și nu ești în stare să înțelegi adevărul, ce vei folosi pentru a schimba defectele din umanitatea ta și pentru a te elibera de firile tale corupte? Dacă nu ai capacitatea de a înțelege adevărul, nu vei ști ce adevăruri-principii sunt implicate în chestiunea cu care te confrunți. Desigur, nu vei ști nici ce adevăruri-principii ar trebui să respecți. În acest caz, vei acționa orbește – fie urmând reglementări, fie acționând pe baza unor noțiuni și închipuiri, fie săvârșind cu nechibzuință fărădelegi. Neînțelegerea adevărului duce la aceste consecințe, la aceste manifestări.

Când vine vorba de subiectul capacității de a evalua și aprecia lucrurile, chiar dacă nu se referă la chestiunea urmăririi adevărului pentru a te elibera de firile corupte, în ceea ce privește viața umană în sine, dacă nu ai capacitatea de a aprecia lucrurile, nu ai puncte de vedere despre nimic din ce vezi, nici opinii la nivelul gândirii – privind totul de parcă ai avea ochii acoperiți de un voal, fiind incapabil să vezi că există o problemă acolo – și cunoști doar procesul de desfășurare a întregului eveniment sau persoanele, evenimentele și lucrurile implicate, dar nu știi care este esența problemei sau care sunt gândurile și punctele de vedere ale oamenilor în această privință, acest lucru arată că ești o persoană cu un calibru slab. Aceasta deoarece nu ai niciun fel de gând cu privire la niciuna dintre problemele din viața ta. Nu știi cum să chibzuiești sau să te gândești la probleme, nici să le definești la nivelul gândirii. Nu știi cum să chibzuiești, în funcție de vârsta,

de maturitatea umanității sau de experiențele tale anterioare, ce fel de problemă este de fapt, ce ar trebui să înveți și să extragi din ea, ce impact are asupra ta, ce lecție îți dă, din ce perspectivă ar trebui să privești și să gestionezi acest tip de problemă sau cum ar trebui să acționezi și ce ar trebui să eviți dacă întâlnești din nou acest tip de chestiune. Îți lipsesc toate aceste reflecții. Orice ți s-ar întâmpla, ești la fel de simplist ca un animal și nu ai niciun punct de vedere. Indiferent la ce vârstă ajungi sau cât de multe ai experimentat, tot nu știi să te gândești la probleme. Nu știi cum să-ți folosești experiențele anterioare, cunoștințele și ceea ce ai învățat pentru a reflecta asupra problemelor din diverse aspecte. Oamenii de acest tip sunt cei cu un calibru slab. Nu se pune problema ca oamenii cu un calibru slab să intre în adevăr – nu pot deriva niciun tipar nici măcar în chestiunile banale ale vieții de zi cu zi. Chiar dacă ajung la patruzeci sau la cincizeci de ani, la șaptezeci sau la optzeci de ani, sunt tot oameni confuzi, care nu pot împărtăși nicio experiență. Astfel de indivizi sunt înceți la minte și nu au deloc gânduri. Întrucât calibrul lor este slab și le lipsește capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, indiferent la ce vârstă ajung, astfel de oameni nu privesc niciodată nimic la nivelul gândirii. Nu știu cum să privească lucrurile și nu pot vedea nimic în profunzime. Prin urmare, când evaluezi calibrul cuiva, în special dacă acesta are capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, nu te uita la vârsta sau experiențele sale anterioare. La ce ar trebui să te uiți în schimb? (Ar trebui să ne uităm dacă are gânduri.) Cu alte cuvinte, ar trebui să te uiți dacă, după ce a experimentat diverse persoane, evenimente și lucruri timp de patruzeci sau cincizeci de ani, are vreo înțelegere personală la nivelul gândirii, precum și dacă experiențele sale anterioare implică valoarea vieții umane, calea pe care o aleg oamenii sau lucruri legate de profunzimea gândirii umane și lumea lor spirituală. Dacă experiențele sale se referă doar la anumite chestiuni și nu implică lucruri la

nivelul gândirii, atunci nu are capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. De exemplu, unii oameni spun adesea: „În generația noastră, am trăit de pe o zi pe alta. Nu era ușor să mâncăm ceva bun; puteam să mâncăm puțină carne doar de Anul Nou sau la alte sărbători. Oamenii din generația noastră erau foarte simpli și candizi și ne îmbrăcam foarte simplu.” Vorbesc întruna despre lucruri de acest fel. La care alții spun: „De ce merită așa mult să ne amintim de generația voastră? Există lucruri din care noi, tinerii, ne putem inspira și despre care putem comunica la nivelul gândirii?” Ei răspund: „Pe vremea noastră, când ne duceam la luptă, mergeam zile întregi fără să dormim, pentru că trebuia să mărșăluim încontinuu. Uneori nu mâncam nimic toată ziua. Când ajungeam în tabără, noii recruți mergeau direct la culcare, dar noi, veteranii, mâncam mai întâi și apoi ne culcam. Altfel, ar fi trebuit să plecăm din nou la drum după ora mesei și ne-ar fi fost foame pe drum.” Ceilalți spun: „Acesta este doar un incident; nu poate fi considerat ceva la nivelul gândirii. Povestește ceva ce merită să învățăm noi, tinerii, sau niște lecții care ne pot ajuta să evităm abaterile de la drum și ne pot împiedica să facem greșeli sau să comitem erori elementare din cauza nesăbuinței.” Ei spun: „Pe vremea aceea, nu eram ca tinerii din zilele noastre, care sunt leneși, lacomi și iubesc comoditatea, detestând totodată munca. Pe atunci, voiam doar să îndurăm mai multe greutăți, să muncim mai mult și să ne descurcăm bine, astfel încât să putem câștiga atenția conducătorilor noștri și să fim promovați.” Există ceva la nivelul gândirii în aceste cuvinte? (Nu.) La auzul acestora, simți că sunt cuvintele unui mentor spiritual, genul de discurs care inspiră, rostit de non-credincioși? Îți lărgește orizontul gândirii, îți înalță nivelul de a gândi, îți îmbunătățește capacitatea de a fi conștient de lucruri sau te ajută să descoperi lucruri noi sau gânduri și puncte de vedere corecte, la care nu te-ai gândit niciodată mai înainte? (Nu.) Atunci, au astfel de oameni capacitatea de a evalua și aprecia

lucrurile? Indiferent cum îi întrebi despre chestiunile care implică nivelul gândirii, nu vei obține nimic de la ei. În realitate, problema nu este că nu sunt dispuși să vorbească; este că, pur și simplu, nu au nimic în minte. Asta înseamnă să aibă un calibru slab. Chiar și când ajung la cincizeci sau la șaizeci de ani, nu au niciun gând sau punct de vedere; pur și simplu trec prin viață în felul acesta. Nu știu că viața nu înseamnă numai să urmărești niște perspective, o familie bună, un loc de muncă bun sau un mod de viață bun, ci există și chestiuni la nivelul gândirii care necesită reflecție, cugetare și distilare constantă în adâncul inimii. Nu știu că, pe calea vieții lor, oamenii vor întâmpina multe lucruri necunoscute, nici nu știu cum ar trebui să le înfrunte. Când nu li se întâmplă nimic, nu se gândesc și nu contemplează dinainte pentru a evita să se abată de la drumul lor sau să meargă pe calea greșită. De asemenea, nu știu de ce au acționat într-un anumit fel în unele lucruri pe care le-au experimentat, dacă a fost corect sau greșit să acționeze în acel mod sau cum ar trebui să meargă pe calea dinaintea lor pentru a trăi fericiți, cu liniște sufletească și pentru a duce o viață însemnată, nu să trăiască în zadar. Deoarece au un calibru slab, astfel de oameni nu se gândesc la aceste chestiuni. Când ajung la șaizeci de ani, stau pur și simplu și deapănă amintiri, spunând: „Când eram tânăr, eram frumos și talentat; atât de multe persoane m-au curtat! Ah, în tinerețea mea...” Aduc vorba doar de povești din zilele lor de glorie, acele lucruri care nu merită menționate. Indiferent la ce vârstă ajung, cei cu un calibru slab nu se gândesc la chestiuni legate de viața umană, de calea pe care o aleg oamenii sau cum ar trebui să trăiască ei. Nu se gândesc la ce tip de puncte de vedere ar trebui să aibă oamenii atunci când abordează diverse chestiuni. Ca urmare, indiferent cum trăiesc, nivelul lor de gândire nu se va îmbunătăți, gândurile lor nu vor avea substanță, lumea lor spirituală va rămâne săracă și nu vor avea nicio experiență de viață autentică. Asta

înseamnă să aibă un calibru slab. Când interacționezi cu astfel de oameni, la douăzeci de ani sunt destul de copilăroși și simpli, sunt plini de vervă și foarte temperamentali. Când ajung la treizeci de ani, încă au același caracter putred. La cincizeci de ani, modul în care vorbesc este tot la același nivel – știu doar să spună câteva fraze simple. Fețele le sunt mai ridate și cu mai multe pete de vârstă, iar părul le-a albit mai mult. Au acumulat în mod clar o anumită vârstă, dar nu au gânduri sau puncte de vedere. Când conversează cu alții, nu au niciodată nimic de spus. Toți acești ani din viața lor au fost irosiți, iar ei nu au progresat deloc. Oamenii cu un calibru slab sunt așa în viața lor și, dacă au credință în Dumnezeu, manifestările lor sunt aceleași de la început și până la sfârșit. Așa sunt pe la douăzeci de ani, când încep să creadă în Dumnezeu. Când ajung la treizeci sau cincizeci de ani, sunt tot la fel, fără să fi progresat deloc. Lucrurile pe care le spun sunt tot aceleași ca înainte. Doar că au experimentat unele lucruri în timpul credinței în Dumnezeu, au ajuns să înțeleagă unele cuvinte și doctrine și pot rosti într-un mod mai cuprinzător terminologia spirituală. Cu toate acestea, nu au o înțelegere reală bazată pe experiență. Gândurile lor sunt tot lipsite de profunzime, punctele lor de vedere asupra lucrurilor nu s-au schimbat, nu-L cunosc mai bine pe Dumnezeu și nici adevărul și nu se cunosc mai bine nici pe ei înșiși. Nu au cunoscut nicio schimbare, nu-i așa? (Așa e.) Acumularea unor cuvinte și doctrine, memorarea terminologiei spirituale sau temperarea din cauza timpului nu înseamnă schimbare, nu este un progres și, cu siguranță, nu este un câștig. Întocmai aceasta este manifestarea oamenilor cu un calibru slab. Indiferent prin câte suișuri și coborâșuri importante trec sau câte piedici, eșecuri sau frustrări experimentează, nu învață nicio lecție, nu capătă nicio experiență și nu pot obține nimic benefic. Odată ce un proces se încheie, pur și simplu s-a terminat pentru ei – doar trec prin el și, în cele din urmă, nu obțin nimic. Asemenea oameni pot fi descriși drept

foarte jalnici. Spunem că astfel de oameni au un calibru foarte slab tocmai pentru că le lipsește capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Cu atât mai puțin se poate spune că au vreo capacitate de a înțelege adevărul, nici nu se poate spune că au cunoscut vreo schimbare.

Persoanele cu un calibru slab nu se ridică la nivelul de a avea capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Cât despre cei fără niciun calibru, le lipsește chiar mai mult capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile – nu pot aprecia lucrurile și le pot evalua chiar mai puțin. Când îți împărtășești gândurile și punctele de vedere despre ceva, oamenii cu un calibru slab vor fi uimiți în timp ce ascultă și nu au nicio reacție. În inimile lor, își spun: „Există gânduri și puncte de vedere în asta? Cum de nu mi-am dat seama?" Chiar dacă pot să înțeleagă puțin lucrurile pe care le spui, nu pot decât să le asculte ca pe niște cuvinte și doctrine sau ca pe o formulă. Cât despre oamenii fără calibru, când aud părtășia altora despre gândurile și punctele de vedere dintr-o chestiune sau despre esența problemei și poziția pe care ar trebui să o adopte oamenii în privința ei, nu pot să înțeleagă. Simt doar că este ceva oarecum profund, dar este dincolo de înțelegerea lor. Cu cât ai mai mult părtășie despre gânduri și înțelegere, cu atât devin mai confuzi, simțind următoarele: „Cum s-a complicat această chestiune obișnuită? De ce nu pot să deslușesc nimic despre gânduri, puncte de vedere sau atitudini? Ce atitudine? Trebuie doar să credem în Dumnezeu cum se cuvine și să ne îndeplinim îndatoririle cum se cuvine, iar Dumnezeu va aproba. De ce oare cu cât crede cineva mai mult timp în Dumnezeu, cu atât se complică mai mult lucrurile? Când te ascult, pare că nimeni nu poate intra în Împărăție!" Poți să comunici cu astfel de oameni? (Nu.) Nu doar că nu poți să comunici cu ei, dar pot spune și câteva lucruri irațională precum: „Chiar sunt acele gânduri și puncte de vedere pe care le-ai menționat atât de bune și de corecte? Nu cred! Oamenii nu se descurcă niciodată fără bani. Ar

trebui să mănânce întotdeauna bine și să se bucure de lucruri frumoase. Fără bani de cheltuit sau mâncare bună de mâncat, cum își poate face cineva datoria?" Ce fel de logică este aceasta? Ei spun: „Vorbești mereu despre viața umană, despre valorile, gândurile și punctele de vedere ale oamenilor și despre calea pe care o aleg ei. De ce nu vorbești despre mâncare și haine? De ce nu vorbești despre felul în care să avem grijă de corpul nostru, așa încât să ne putem face datoria bine?" La aceste lucruri se gândesc – mai pot ei să înțeleagă adevărul? Pur și simplu nu poți să comunici cu asemenea oameni. Când încerci să discuți cu ei, vorbesc doar despre a câștiga bani. Tratează lucruri precum a câștiga bani, a-și trăi viața, a urmări lumea și a-și petrece viața mâncând, bând și distrându-se ca pe aspectele principale ale vieții umane și calea pe care ar trebui să meargă în viață. Cât despre ceea ce ar trebui să urmărească sau să câștige oamenii prin credința lor în Dumnezeu, aceste lucruri nu există în gândurile sau conștiința lor. Consideră că, indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, tot au nevoie să mănânce și să trăiască și că, pentru a trăi bine, nu se pot descurca fără bani – a avea bani înseamnă a avea o viață bună și, fără bani, viața nu poate continua. Aceasta este logica lor; asemenea oameni sunt predispuși la denaturări. Cei care sunt predispuși la denaturări nu au gânduri sau puncte de vedere corecte; sunt ca niște oameni fără suflet. Ce diferență există între viața unor asemenea oameni și cea a porcilor sau a câinilor? (Nu există nicio diferență.) Dacă încerci să educi un câine sau o pisică așa încât să fie ascultătoare și să se poarte ca un copil cuminte, poate să înțeleagă? (Nu poate.) Ce poate înțelege cel mult un câine? Dacă îi spui „șezi" și apoi îi dai o bucată de carne, va ține minte. După aceea, imediat ce spui „șezi", indiferent cât de departe este, se va așeza imediat și va aștepta să-i dai carne. Un câine poate să țină minte această acțiune mecanică; atât timp cât îi arăți că primește o recompensă dacă se așază, se va supune. Atât de

simple sunt gândurile lui. Așadar, cât de mare este diferența dintre gândurile oamenilor fără calibru și cele ale animalelor? (Nu este o diferență semnificativă.) După ce animalele termină de mâncat în fiecare zi, ies la joacă. Atunci când este timpul să mănânce din nou și le chemi înapoi, vin imediat în fugă. Fie că le legi, fie că le ceri să șadă, ele se vor conforma. De ce? Pentru că există mâncare de mâncat. Sunt mai mult decât fericite să-ți asculte comenzile de dragul acelei fărâme de mâncare. Atât de simple sunt gândurile animalelor. Pentru ele, e suficient să respecte o reglementare sau o formulă care să le aducă beneficii; nu prea se mai gândesc la altceva. Întrucât instinctele pe care Dumnezeu le dă animalelor se limitează la aceste lucruri, fiind de ajuns pentru a le asigura supraviețuirea, iar Dumnezeu nu le-a dat nicio însărcinare, animalele nu sunt nevoite să se gândească la viață, la viitor, la destinația sau la responsabilitățile și la obligațiile lor. Nu au nevoie nici să se gândească la calea pe care să o aleagă sau la urmărirea unei vieți pline de sens și așa mai departe. Dar oamenii sunt diferiți. Dumnezeu i-a înzestrat cu diverse instincte și, de asemenea, le-a dăruit adevărul pentru a fi viața lor. Prin urmare, Dumnezeu le-a cerut oamenilor să îndeplinească unele standarde. Astfel, ei ar trebui să țină cont de aceste chestiuni; doar acest lucru favorizează câștigarea adevărului pentru a fi viața lor. Acestea sunt responsabilitatea și obligația pe care ar trebui să le aibă și constituie, desigur, și dreptul lor. Dar dacă nu poți exercita acest drept sau nu ai această capacitate de a te gândi la chestiuni, este o dovadă că ai un calibru foarte slab. Dintre ființele vii de la nivelul oamenilor, faci parte din categoria celor cu un calibru slab. Nu poți gândi singur și, chiar dacă alții îți explică lucrurile, nu poți înțelege. În cazuri mai grave, te împotrivești, îi batjocorești, îi ridiculizezi sau chiar îi critici pe alții. Dacă ai un calibru atât de slab, înseamnă că nu ai deloc calibru. De exemplu, o persoană fără calibru citește un articol de mărturie bazată pe experiență, iar

tu o întrebi: „Este bun acest articol?” Ea spune: „Este destul de bun. Fiecare paragraf este împărțit cu precizie, iar punctuația este în mare parte corectă. Primul paragraf explică timpul și locul, al doilea paragraf explică trecutul personajelor, al treilea începe să nareze desfășurarea poveștii și apoi trece la punctul culminant și la concluzie.” Dacă o întrebi apoi care sunt gândurile și punctele de vedere ale autorului, spune: „Există gânduri și puncte de vedere? Secțiunea din cuvintele lui Dumnezeu pe care a citat-o autorul reprezintă gândurile și punctele de vedere.” Întrebi: „Sunt relevante cuvintele lui Dumnezeu pe care le-a citat? Sunt corecte gândurile și punctele de vedere pe care vrea să le exprime?” Persoana spune că nu știe. Atunci pui întrebări de genul: „Înțelegerea pe care a împărtășit-o autorul este sinceră și practică? Ceea ce înțelege este doctrină sau este aproape de realitate? Îi edifică pe alții sau are valoare pentru ei? Oferă ajutor sau este benefică pentru cititori?” Nu știe nimic din toate acestea și nu le poate percepe. Asta înseamnă să aibă un calibru foarte slab. Dacă ai părtășie cu persoana respectivă despre erorile din gândurile și punctele de vedere din articol, despre părțile care sunt practice și care nu sunt practice, tot nu știe și nu le poate lega de articol. Arată asta o lipsă de calibru? (Da.) Chiar și atunci când alții au părtășie despre problemele existente, tot nu știe. Oare nu arată asta o lipsă de calibru? Este la fel ca în cazul unora dintre conducătorii de biserică: atunci când în biserică apar oameni răi sau neîncrezători, nu știu cum să se ocupe de ei. După ce ai părtășie cu ei despre adevărurile-principii, nu înțeleg și îți cer să le dai un exemplu. După ce dai un exemplu, tot nu știu cum să se ocupe de ei. Spun: „Te rog, învață-mă. Cum anume ar trebui să mă ocup de acea persoană? Ar trebui să o plasez într-o biserică obișnuită, să o mut într-un grup B sau să o îndepărtez? Cum ar trebui să am părtășie cu acea persoană? Te rog să-mi explici cuvânt cu cuvânt. Voi înregistra explicația ta și apoi o voi urma întocmai, ca să gestionez situația –

pot să mă descurc în acest fel.” Ținând cont că sunt așa, la ce bun să ai părtășie despre principii cu ei? Chiar dacă dai exemple, nu înțeleg și nu pot gestiona problema. Asemenea oameni pur și simplu nu au nicio capacitate de înțelegere. În cele din urmă, tot întreabă: „Spune-mi ce ar trebui să fac în legătură cu această chestiune actuală și așa voi face.” Le spui unde să meargă pentru a se ocupa de chestiune, ce să spună și cui pentru a o rezolva și în ce măsură trebuie abordată pentru a o considera rezolvată complet. După ce termini de explicat, ei par să înțeleagă, dar tot nu se pot ocupa de ea și trebuie să găsești pe cineva care să coopereze cu ei pentru a o finaliza. Astfel de oameni sunt extrem de înceți la minte și nu au calibru. De exemplu, să presupunem că le spui oamenilor care învață să danseze că pașii unui anumit dans sunt foarte buni și le ceri să urmeze un videoclip pentru a-i învăța. După câteva zile, când întrebi cum au progresat, unii oameni înceți la minte vor spune că nu și-au dat seama care pași erau buni. Chiar dacă au materiale educative, tot nu-i pot învăța. Nu știu care mișcări sunt bune sau care sunt utile și nu știu cum să aleagă. Ce fac până la urmă? Au o tactică; spun: „Alege pur și simplu câțiva pași de dans pe care să-i învăț, iar eu îi voi urma – și cu asta gata.” Au acest talent; deși nu înțeleg principiile, au puțină istețime. Nu sunt exact ca niște roboți? Poate că au cunoștințe și educație, dar le lipsește capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile – asta înseamnă să nu aibă calibru deloc. Nu știu de ce ar trebui să învețe ce le spui să învețe. În ceea ce privește lucrurile pe care le spui să nu le învețe, nu știu ce este în neregulă cu ele sau de ce nu ar trebui să le învețe. Chiar și după ce li se spune, tot nu pot să-și dea seama. Spune-Mi, au asemenea oameni calibru? (Nu.) Lipsa capacității de a fi conștient pe cont propriu de lucruri și lipsa capacității de a identifica și distinge în mod independent binele de rău – asta înseamnă să nu aibă calibru. Asemenea vitelor sau cailor, mereu au nevoie de cineva care să-i conducă – nu sunt,

atunci, doar niște unelte? Dacă ai avea calibru, ai mai avea nevoie de cineva care să te conducă? De ce mai ai creier, atunci? Creierul tău este inutil. Vorbind în termeni exacți, nu ai calibru deloc. Ești nevoit să-i asculți pe alții și să fii condus de ei – ești doar o unealtă. Indiferent cât timp studiază asemenea oameni o anumită profesie sau câte principii legate de ea aud, tot nu le pot înțelege sau pricepe. În cele din urmă, nu știu să aplice sau să implementeze aceste principii. Aceștia sunt genul de oameni cu cel mai slab calibru – cei care nu au calibru deloc. Unii oameni spun: „Doar pentru că nu au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile și se iau mereu după tine când își fac datoria, nu înseamnă că au un calibru slab. De fapt, le lipsește calibrul doar când vine vorba de înțelegerea adevărului. Când este vorba de chestiuni legate de propriile interese, se gândesc mereu la toate modurile posibile de a se proteja, încât să nu sufere nicio pierdere. În aceste privințe, sunt mereu isteți – cu siguranță nu sunt înceți la minte. În biserică, par înceți la minte, dar dacă s-ar întoarce în lume, nu ar fi așa. În privința lucrurilor care le sunt pe plac, au gânduri și lucrări create; poate ar avea ceva succes.” Există și oameni care săvârșesc fărădelegi nechibzuite în biserică și toată lumea spune că au un calibru slab, dar ei înșiși nu sunt convinși: „Spui că am un calibru slab, dar dacă aș fi în lumea non-credincioasă, tot aș putea să câștig bani și să-mi câștig existența. Tot aș putea să prosper – nu este de la sine înțeles că m-aș descurca mai greu decât alții!” Oare lumea non-credincioasă evaluează totul conform adevărurilor-principii? Sunt cuvintele lui Dumnezeu temelia pe care se bazează? Dacă nu, chiar dacă lucrările create de ei pot rezista în lumea non-credincioasă, asta nu dovedește că au calibru. De pildă, unii oameni pictează și, la prima vedere, culorile, compoziția, lumina, proporțiile siluetelor și alte aspecte ale picturilor lor par destul de bune. Dar când pictează anumiți sfinți din vechime în casa lui Dumnezeu, apar probleme. Spun: „Lucrările acestui

pictor se vindeau destul de bine printre non-credincioși, iar oamenii le apreciau. Dar de ce Mi se pare că modul în care îi înfățișează pe Avraam, Iov și Noe este atât de ciudat? Cum au ajuns acești trei oameni din perioade diferite să arate de parcă ar fi toți din aceeași familie? Au fost israeliți din vechime, iar structura osoasă a chipurilor lor ar trebui să reflecte caracteristicile acelui grup etnic. Chiar dacă nu cunoaște personalitatea fiecăruia, ar trebui să înțeleagă măcar cum sunt structura scheletică și trăsăturile acelei etnii. Indiferent din ce perioadă face parte persoana pe care o pictează, caracteristicile sale etnice ar trebui să fie subliniate și evidențiate prin părul, trăsăturile feței, culoarea ochilor și forma feței sale." Cum se face însă că figurile pe care le-a pictat, din aceste perioade diferite, în ciuda faptului că au vârste diferite, toate au structuri osoase care nu seamănă cu cele ale grupului lor etnic? Toate au fețe dreptunghiulare; cei mai tineri au pur și simplu mai puține riduri și păr mai închis la culoare, iar cei mai în vârstă au mai multe riduri, pielea mai închisă și mai mult păr alb. Toate trăsăturile acestor figuri sunt practic la fel: fețe late, dreptunghiulare, staturi înalte și constituții deosebit de robuste. Spun: „De ce arată la fel toate aceste figuri? Sunt prea asemănătoare și nu au trăsături distinctive." Pictorul nu observă problema. Poate că a pictat prea multe lucrări de acest fel, tehnica lui a devenit prea rafinată și stilul său a devenit invariabil. Ori de câte ori pictează figuri, bărbații au aproape mereu aceeași formă a feței, neputând surprinde trăsăturile faciale unice ale diferitelor personaje. Nu cumva capacitatea lui de a evalua și aprecia lucrurile este puțin cam slabă? (Ba da.) După ce termină pictura, nu știe dacă trăsăturile faciale pe care le-a înfățișat corespund caracteristicilor osoase ale acelui grup etnic; nu este sigur în legătură cu acele caracteristici. Ați spune că are un calibru mediu sau unul slab în acest domeniu? (Slab.) Îl poate corecta după ce alții îi oferă sugestii? I-am oferit odată sugestii, dar când i-am văzut mai târziu lucrarea,

era tot la fel. În acel moment, nu mai e nimic de spus – să-i explici mai mult ar fi tot peste puterea lui de înțelegere.

Când vine vorba de chestiunile legate de capacitatea oamenilor de a evalua și aprecia lucrurile, acestea sunt manifestările lor la diferite niveluri ale calibrului. Oamenii cu un calibru bun pot nu doar să aprecieze lucrurile, dar le pot și evalua. Cei cu un calibru și mai bun, când întâlnesc gânduri și puncte de vedere corecte, le vor susține și le vor împărtăși sau le vor oferi altora, iar când întâlnesc gânduri și puncte de vedere incorecte, le pot identifica și corecta. Oamenii cu un calibru mediu au o oarecare capacitate de a aprecia lucrurile, dar le lipsește capacitatea de a evalua lucrurile – nu pot identifica lucrurile la nivelul gândirii. Cei cu un calibru slab nu înțeleg lucrurile la nivelul gândirii, prin urmare nu se poate spune că au capacitatea de a identifica lucrurile. Oamenii fără calibru nu pot înțelege deloc aceste chestiuni. Chiar dacă cineva le explică, tot nu pot înțelege care sunt, de fapt, gândurile și punctele de vedere discutate. Pentru ei, este ca și cum ar auzi o poveste despre o altă planetă – este total dincolo de puterea lor de înțelegere. Acestea sunt diferitele caracteristici arătate de oameni cu diferite calibre în ceea ce privește capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile.

Numărul 11: Capacitatea de inovare

Cel de-al unsprezecelea standard pentru evaluarea calibrului unei persoane este capacitatea de inovare. Capacitatea de inovare este capacitatea creativă de care dispui pe baza înțelegerii dobândite după ce cunoști fundamentele, principiile și legile unui lucru. Această capacitate creativă se referă la îmbunătățirea unui lucru pe fundația sa inițială, dezvoltarea lui, extinderea sferei sale de influență sau transformarea lui într-o nouă generație a unui anumit lucru – aceasta se numește capacitate de inovare. Mai exact, înseamnă că, pornind de la premisa înțelegerii precise a

legilor obiective ale unui anumit lucru, le poți aplica în viața reală, le poți mări și extinde domeniul de aplicare și poți permite ca aceste fundamente și principii conforme cu legile de dezvoltare a lucrurilor să slujească mai mulți oameni, astfel încât mai mulți să primească beneficii și ajutor de pe urma acestora. În primul rând, susții aceste fundamente și principii, extinzându-le în permanență sfera de influență și publicul. În plus, le transformi dintr-o prezentare literală într-un lucru tangibil, din care oamenii pot obține beneficii reale într-un mod mai practic și mergând cu un pas mai departe. Asta înseamnă să ai capacitate de inovare. Dacă o persoană, pe baza mediului familial și pe fondul de creștere pe care îl are, precum și a cunoștințelor pe care le dobândește, poate pricepe cu precizie fundamentele, principiile și legile de dezvoltare a unui lucru, știind cum să aplice aceste fundamente și principii și cum să le transforme din teorie în lucruri tangibile – fără să se oprească la nivelul cuvintelor și doctrinelor, ci aplicându-le în viața reală, integrându-le în viețile oamenilor și transformându-le în rezultate care le servesc oamenilor, permițându-le să obțină beneficii și ajutor de pe urma lor și făcând viețile acestora mai ușoare și mai comode – dacă cineva poate atinge acest nivel, este o persoană care are capacitate de inovare și un calibru bun. Cu alte cuvinte, pe baza faptului că înțelegi fundamentele legilor de dezvoltare a lucrurilor și adevărurile-principii, dacă poți să promovezi, să susții, să extinzi sau să reînnoiești un lucru – dacă ai această capacitate sau le poți înfăptui pe oricare dintre acestea, permițând ca fundamentele și legile unui lucru pozitiv sau principiile adevărului să fie implementate, materializate și extinse în rândul oamenilor – asta dovedește că ai un calibru bun. Chiar dacă nu-l poți duce la un nivel mai profund, cel puțin, dacă îl poți susține, extinde și materializa și dacă îi poți spori influența pozitivă, asta dovedește că ești o persoană care are capacitate de inovare. Dacă nu ai această capacitate și ai doar

capacitatea de a înțelege legile lucrurilor pozitive, dar această abilitate de înțelegere rămâne doar la nivelul înțelegerii literale și teoretice și nu poți să le implementezi sau să le materializezi în rândul oamenilor, nici să le faci să le servească oamenilor și să le aducă beneficii, atunci nu ai capacitate de inovare. Trebuie să fii capabil să operezi și să aplici în mod practic fundamentele, principiile, legile și regulile – doar atunci se poate spune că ai capacitate de inovare. Doar cei care au această capacitate sunt oameni cu un calibru bun. De exemplu, unii conducători și lucrători sau supraveghetori pot implementa principiile și prevederile casei lui Dumnezeu imediat după ce le înțeleg. Aceștia implementează adevărurile-principii din fiecare element al lucrării cu aleșii lui Dumnezeu, ajutând mai mulți oameni să înțeleagă adevărul și făcând așa încât lucrarea bisericii să se desfășoare într-o manieră ordonată – adică, așa încât să circule pozitiv în domeniul de aplicare al principiilor, dezvoltându-se și progresând continuu, fără abateri. Ce rezultat văd oamenii de aici? Fiecare face ceea ce ar trebui în cadrul acestei lucrări, fiecare înțelege principiile și acționează conform principiilor, lucrarea nu are abateri, iar această lucrare produce în mod constant noi rezultate sau noi lucrări. Chiar dacă apar circumstanțe speciale în cadrul procesului, supraveghetorii vor ști să le gestioneze în mod flexibil, în conformitate cu fundamentele, prevederile și principiile lucrării. Sub conducerea lor, această lucrare se desfășoară continuu într-o manieră ordonată și, practic, nu se oprește. Cu alte cuvinte, indiferent ce situație ar putea apărea, indiferent cine ar putea veni să tulbure sau să răspândească falsități, progresul ordonat al lucrării nu va fi afectat; lucrarea merge continuu înainte. Se poate spune că fundamentele acestei lucrări și adevărurile-principii în această privință sunt susținute în mod continuu? (Da.) Prin implementarea, susținerea și propășirea fundamentelor și principiilor acestei lucrări, aceasta nu a fost întreruptă; este implementată și

susținută în mod continuu într-o manieră ordonată și, totodată, apar rezultate bune ale lucrării în diferite perioade. Influența acestor rezultate ale lucrării sporește continuu și tot mai mulți oameni beneficiază de ele. Cei care beneficiază, de fapt, beneficiază de diversele principii, fundamente și chiar prevederi rigide ale rânduielilor de lucru pe care acești supraveghetori le pot înțelege și accepta. Asta înseamnă capacitatea de inovare. Altfel spus, o persoană cu un calibru bun poate implementa în mod continuu principiile de lucru și adevărurile-principii pe care le înțelege și le acceptă în lucrarea de care este responsabilă și le poate implementa pentru toți, dând posibilitatea ca lucrarea să se desfășoare într-o manieră ordonată sau să progreseze. În același timp, rezultatele lucrării vor fi produse periodic sau neregulat; non-credincioșii numesc acest lucru „producerea lucrărilor” – adică, rezultatele lucrării vor apărea continuu, iar apariția acestor rezultate ale lucrării va aduce ulterior o influență mai mare și va ajunge la mai multe persoane. Cei care au această capacitate pot în cele din urmă să sporească rezultatele lucrării în mod continuu, așa încât să beneficieze tot mai mulți oameni. Astfel de oameni sunt cei care au un calibru bun. Pentru a-ți evalua calibrul în funcție de capacitatea ta de inovare, se impune să analizezi cum este capacitatea ta de a implementa, dezvolta și extinde principiile de lucru, prevederile de lucru și adevărurile-principii după ce le înțelegi; altfel spus, cum este capacitatea ta de a susține această lucrare. În al doilea rând, este necesar să te uiți la numărul de oameni la care ajunge lucrarea pe care o faci, cât de mare este sfera celor la care ajunge, cât de mare este gradul de influență și cum sunt eficiența și rezultatele lucrării tale. Dacă eficiența lucrării tale este mare, rezultatele lucrării tale sunt bune și sfera celor la care ajunge lucrarea se mărește continuu, atunci calibrul tău este bun. Dacă numărul de persoane la care ajunge este mic, eficiența lucrării este scăzută, rezultatele sunt slabe și în permanență lucrarea este refăcută sau oprită și

sunt remediate lacunele, atunci calibrul tău este mediu. Dacă o persoană înțelege destul de bine și rapid principiile de lucru, rânduielile de lucru și alte aspecte, dar progresul implementării este foarte lent și eficiența sa este foarte scăzută – în circumstanțe normale, rezultatele ar putea fi produse într-o lună, dar durează trei sau chiar șase luni, iar rezultatele obținute sunt totuși de-a dreptul mediocre, numărul de persoane la care se ajunge este mic, iar beneficiul pentru oameni nu este semnificativ – o astfel de persoană are un calibru mediu.

După ce înțeleg anumite principii sau fundamente, unii oameni pricep doar sensul literal la momentul respectiv și nu-l pot lega nicidecum de persoanele, evenimentele sau lucrurile din lucrarea lor care implică aceste principii sau fundamente. Doar ascultă principiile și fundamentele ca pe niște reglementări sau doctrine și, după ce le aud, nu fac niciun plan în inima lor și nu știu cum să le implementeze sau cum să aplice în viața reală rânduielile de lucru și fundamentele sau principiile pe care le înțeleg. În esență, nu pot stabili nicio legătură între viața reală și aceste fundamente sau principii. Când vine vorba de viața reală sau de lucrare, ei lasă deoparte principiile, fundamentele și legile de dezvoltare a lucrurilor, nu sunt capabili să le aplice și, pur și simplu, fac ce vor. Să nu discutăm deocamdată despre umanitatea lor, dacă este bună sau rea, cum este caracterul lor, dacă nu fac ceva în mod intenționat sau dacă nu vor să facă ceva – doar în ceea ce privește calibrul, asemenea oameni au un calibru slab. Indiferent unde merg, pot să rostească o mulțime de doctrine, să vorbească despre unele fundamente și să discute cu alții despre unele așa-zise legi de dezvoltare a lucrurilor. Par să aibă un nivel destul de înalt de gândire, precum și capacitate de înțelegere și par să aibă un oarecare calibru. Cu toate acestea, când li se atribuie un element al lucrării, trec una sau două luni fără niciun rezultat și nu se primește nicio noutate de la ei. Când și-au exprimat

hotărârea, au vorbit foarte bine, dar când vine vorba să o pună efectiv în practică, nu știu ce să facă. „Cel de mai sus a explicat foarte clar principiile, deci ce ar trebui să fac acum? Pe cine ar trebui să numesc supraveghetor, pe cine să numesc predicator și cine să se ocupe de treburile externe? Nu știu ce să fac! Dar am făcut afirmații îndrăznețe și mi-am exprimat hotărârea, așa că trebuie să o fac!” Sunt atât de anxioși, încât le crește temperatura și le apar bășici în gură, nu pot să mănânce sau să doarmă, ajungând să fie răvășiți și copleșiți, dar tot nu știu ce să facă. Acestea sunt manifestările oamenilor care au un calibru slab. Indiferent cum, atunci când lucrarea este rânduită pentru ei, fac jurăminte solemne și își exprimă hotărârea, rostind cuvinte îndrăznețe și grandioase cu atâta înflăcărare – trebuie să vezi dacă pot face lucrarea, dacă au etape și planuri și dacă înțeleg cum să implementeze rânduielile de lucru și să acționeze conform principiilor. Dacă nu înțeleg sau nu pot face acest lucru, atunci au un calibru slab. Dacă înțeleg doar doctrine, dar nu pot aplica principiile și acționează pur și simplu orbește și nechibzuit, și asta arată un calibru slab. Atât timp cât nu poți implementa principiile, fundamentele sau legile de dezvoltare a lucrurilor în mod efectiv și în viața reală, indiferent dacă ești anxios și agitat sau dacă săvârșești fapte rele nechibzuite, acestea sunt manifestări ale unui calibru slab. Sunt aceste cuvinte corecte? (Da.) Unii oameni acționează orbește, în timp ce alții nu știu cum să procedeze și nu îndrăznesc să o facă – nici măcar nu știu de unde să înceapă. Manifestările specifice ale persoanelor care au un calibru slab, în ceea ce privește capacitatea lor de inovare, sunt că nu știu să aplice fundamentele și principiile unei activități specifice, reale; sunt capabili doar să repete papagalicește niște cuvinte, să învețe doctrine și să memoreze reglementări. Simpla memorare a doctrinelor și reglementărilor este inutilă și nu dovedește că ai capacitate de inovare. Dacă ai sau nu capacitate de inovare este evident prin faptul că poți

implementa aceste fundamente, principii și reguli în viața reală, făcând bine lucrarea legată de aceste fundamente și principii, așa încât acestea să nu rămână cuvinte și doctrine, reglementări și formule, ci să fie implementate în viața oamenilor și aplicate acestora, permițându-le să le folosească și să obțină beneficii și sprijin de pe urma lor, făcându-le să devină o cale de practică în viață sau o îndrumare, o călăuzire și un scop al vieții. Dacă o persoană nu are această capacitate de inovare și știe doar să debiteze cuvinte și doctrine și să strige sloganuri, nefiind în stare să folosească aceste principii și fundamente atunci când vine vremea să-și facă datoria, cei care urmează un astfel de conducător sau supraveghetor nu vor dobândi principii de practică în acest aspect al adevărului. Astfel de conducători sau de supraveghetori sunt oameni cu un calibru slab, incapabili să lucreze și ar trebui raportați și înlăturați odată ce sunt identificați. Pentru a evalua dacă cineva poate să își asume un element al lucrării, trebuie mai întâi să vezi dacă, după ce a citit rânduielile de lucru și a înțeles adevărurile-principii, le poate rândui și implementa și poate să pună lucrarea în mișcare. Indiferent câți oameni sunt într-o biserică, dacă pune în mișcare toate elementele lucrării bisericii și, indiferent de lucrarea câtor oameni este responsabil – fie cincizeci, fie o sută – poate face așa încât lucrarea să prospere, asigurându-se că fiecare are propriul loc și poate să lucreze și să-și facă datoria în conformitate cu adevărurile-principii, atunci un astfel de individ poate fi avut în vedere pentru a fi ales conducător sau supraveghetor. Desigur, trebuie să vezi și cum este caracterul său, dacă este o persoană corectă și dacă urmărește adevărul – este esențial să cunoști aceste lucruri! Un conducător sau un lucrător trebuie cel puțin să aibă calibru și statură în aceste aspecte pentru a-i conduce pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate și pentru ca toată lumea să poată lucra și să-și facă datoria conform rânduielilor de lucru sau adevărurilor-principii – astfel, poate fi benefic

pentru aleșii lui Dumnezeu. Dacă nu are această abilitate, nu poate fi ales. Dacă ai alege un astfel de individ, deși faptul că ai lenevi, nefăcând zilnic nicio lucrare în timp ce-l urmezi, ar putea aduce confort trupului tău, te-ai simți împlinit în spiritul tău? Dacă petreci câteva ore pe zi la adunări, ascultându-l cum predică doctrine, dar nefăcând nicio lucrare concretă, înseamnă asta că-ți faci datoria? (Nu.) Acești indivizi îți predică doctrine în fiecare zi și, cu toate că-ți îmbogățești cunoștințele, nu-ți faci datoria și doar îi urmezi într-o confuzie fără sens. În acest caz, ai fost indus în eroare și împiedicat de ei. Dacă vei continua să-i asculți cum rostesc acele cuvinte și doctrine seci și, în cele din urmă, nu-ți vei face datoria sau nu-ți vei arăta loialitatea și nu vei avea nicio experiență reală în adevăr, neoferind loialitate în ceea ce ți-a încredințat Dumnezeu, nepunând lucrarea în mișcare sau neobținând niciun rezultat – așa încât, când Dumnezeu le va cere oamenilor rezultate, nu vei avea nimic de arătat – nu vei fi suferit o pierdere? Prin urmare, dacă ai crezut anterior că astfel de oameni sunt candidați pentru funcția de conducători, schimbă-ți acum rapid punctul de vedere și taie asemenea oameni de pe lista ta de candidați. Nu trebuie să fie aleși drept conducători. Cum lasă de dorit oamenii cu un calibru slab și fără capacitate de inovare? Lasă de dorit prin faptul că știu doar să se poarte ca niște strategi închipuiți, neștiind niciodată cum să-și aplice ideile în lucrarea din viața reală, și prin faptul că nu pot face o lucrare concretă. Care ar fi consecințele dacă asemenea oameni ar deveni conducători? Doar ar transforma lucrarea într-un haos deplin. Dacă ar sluji drept conducători de biserică în China continentală, ar duce întreaga biserică la ruină. Nu doar că n-ar reuși să dobândească ei înșiși adevărul, dar și viața celor pe care îi conduc ar suferi o pierdere. Dacă poți identifica prompt astfel de oameni și îi poți îndepărta, unele dezastre vor fi evitate, iar lucrarea bisericii nu va trebui să sufere pierderi. Dar dacă urmezi în continuare asemenea oameni și

accepți conducerea lor, este foarte posibil ca speranța ta de a dobândi mântuirea să fie distrusă de ei, iar șansa ta la mântuire va dispărea atunci. Așadar, capacitatea de inovare este o capacitate esențială pentru un conducător, un lucrător sau un supraveghetor. Dacă nu ai calibrul elementar și capacitatea de a face lucrarea, trebuie neapărat să fii precaut, să nu te năpustești pur și simplu din entuziasm, să nu-ți dorești mereu să ieși în evidență și să nu-ți dorești mereu să fii conducător sau supraveghetor. Acest lucru nu doar te împiedică pe tine, dar îi împiedică și pe alții să dobândească mântuirea. Dacă te împiedici doar pe tine, ți-ai cauzat doar propria moarte, dar dacă îi împiedici pe frați și pe surori, oare nu faci rău multor oameni? Poate ție nu-ți pasă de viața ta, dar altora le pasă de a lor. În plus, nu e mare lucru să-ți împiedici viața de zi cu zi sau succesul financiar, dar să împiedici lucrarea bisericii nu este o chestiune neînsemnată. Poți purta o asemenea responsabilitate? Dacă ai într-adevăr conștiință și simți că această chestiune implică o mare responsabilitate, că împiedicarea lucrării bisericii nu este ceva pentru care să poți purta responsabilitatea, atunci nu trebuie în niciun caz să recurgi la vreun mijloc necesar pentru a te da mare și a concura pentru conducere. Dacă nu ai calibru și statură, nu te strădui mereu să ieși în evidență. Nu împiedica lucrarea bisericii, nici nu-i împiedica pe aleșii lui Dumnezeu să pătrundă în adevăr și să câștige o destinație bună doar pentru a-ți satisface dorința de autoritate – aceasta e o nelegiuire! Ar trebui să ai o oarecare conștiință de sine. Fă ceea ce ești capabil să faci și nu aspira mereu să fii conducător. Pe lângă funcția de conducător, există multe alte îndatoriri pe care le poți face. A fi conducător nu este dreptul tău exclusiv, nici nu ar trebui să fie ceea ce urmărești. Dacă ai calibrul și statura necesare pentru a fi conducător și ai, de asemenea, simțul poverii, este mai bine să-i lași pe alții să te aleagă. Această practică este benefică pentru lucrarea bisericii și pentru toți cei implicați. Dacă nu ai

calibrul necesar pentru a fi conducător, ar trebui să dai dovadă de o oarecare bunăvoință și să-ți asumi o anumită responsabilitate pentru viitorul altora. Nu concura mereu pentru funcția de conducător și nu-i împiedica pe alții. Dorința ta de a fi conducător și de a prelua conducerea asupra lucrării bisericii, în ciuda faptului că ai un calibru slab, arată o lipsă de rațiune. Dacă nu ai nici calibru, nici statură, fă-ți pur și simplu îndatoririle bine. Faptul că-ți îndeplinești cu adevărat îndatoririle arată că ai o oarecare rațiune. Fă orice lucrare poți în funcție de capacitatea ta; nu avea ambiții și dorințe. Nu căuta doar să-ți satisfaci dorințele personale, neglijând totodată lucrarea bisericii – acest lucru îți face rău atât ție, cât și bisericii. Aceasta este manifestarea oamenilor care au un calibru slab în ceea ce privește capacitatea de inovare.

Oamenii cu un calibru slab nu au capacitate de inovare – atunci, cei fără calibru au și mai puțină. Astfel de oameni nu pot înțelege deloc fundamentele lucrurilor, legile de dezvoltare a lucrurilor sau adevărurile-principii atunci când le aud. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu, chiar dacă văd că acestea sunt adevărurile-principii, nu pot face legătura între principii și domeniul lor de aplicare sau oamenii și chestiunile pe care le implică. Ba chiar cred: „Această părtășie despre adevăr este prea detaliată și prea lungă. Auzind aceste cuvinte, pot înțelege că sunt principii, dar nu știu care este definiția principiilor sau ce domeniu delimitează principiile.” Dacă nu știu nici măcar definiția principiilor, atunci cu siguranță nu știu cum să le implementeze sau să le practice. De exemplu, când se întâmplă ceva ce trebuie gestionat, alții le spun: „Ar trebui să practici în conformitate cu principiile.” Ei spun: „Nici măcar nu știu să practic în conformitate cu principiile. Nu știu la ce principiu se referă această chestiune.” Chiar și după ce alții le explică principiul pe care ar trebui să-l practice în gestionarea acestei chestiuni, tot nu știu ce să facă. Astfel de oameni au un

calibru extrem de slab; nici măcar nu pot să înțeleagă limbajul uman și sunt cu atât mai mult nepotriviți pentru a fi folosiți. Nu arată asta că asemenea oameni sunt atât de incompetenți, încât nu pot fi ajutați? Oamenii care sunt incompetenți fără speranță nu au gândirea și capacitatea de a înțelege lucruri care țin de umanitatea normală, nemaivorbind de gândirea logică. Prin urmare, oamenii care înțeleg adevărurile-principii sau diversele fundamente și reguli nu au cum să comunice cu cei lipsiți de calibru; nu pot ajunge la un consens și, desigur, nu au un limbaj comun. De ce nu pot comunica? Există o problemă esențială, și anume că abilitățile acestor două tipuri de oameni de a fi conștienți de diverse lucruri și de a le identifica, judeca, înțelege și accepta nu se află la același nivel sau pe aceeași traiectorie – sunt ca două linii paralele care nu se vor intersecta niciodată. Aceasta este o exprimare în termeni oarecum abstracți. Vorbind mai concret, calibrele acestor două tipuri de oameni sunt total diferite, nefiind la același nivel. Prin urmare, aceștia nu vor avea niciodată aceeași capacitate de a emite judecăți, de a identifica lucruri sau capacitate cognitivă în legătură cu aceeași chestiune. Cu alte cuvinte, ceea ce pot recunoaște oamenii cu un calibru bun sau mediu, cei fără calibru nu recunosc deloc – ba chiar lasă cu atât mai mult de dorit și vor lăsa întotdeauna de dorit, ca și cum le-ar lipsi această funcție. De exemplu, când ajunge la maturitate, găina depune în mod firesc ouă. Chiar dacă producția ei este scăzută, tot va depune ouă pentru că are această funcție. În schimb, oricât de bine este hrănit un cocoș, nu poate depune ouă fiindcă nu are această funcție. Cocoșul spune: „Deși nu am funcția de a depune ouă, pot să cânt dimineața!” Indiferent de câte ori cânți sau cât de puternică este vocea ta, nu înseamnă că poți depune ouă. Deși găina nu cântă, are funcția de a depune ouă. De ce vă dau acest exemplu? Pentru că oamenii fără calibru rostesc astfel de raționamente denaturate, false și ilogice – asta înseamnă

lipsa de calibru. Prin urmare, când oamenii cu un calibru bun, mediu sau chiar slab comunică și discută despre chestiuni cu oameni fără calibru, este o senzație ciudată. Cu oamenii care au un calibru slab, tot poți să comunici despre anumite chestiuni simple și ușor de înțeles. Dar nimeni nu poate să comunice cu oamenii fără calibru, deoarece aceștia nu au deloc abilitatea de a înțelege, nici gânduri sau puncte de vedere în nicio privință. Aceasta este descrierea sau deslușirea oamenilor fără calibru. Când le comunici ceva, chiar dacă le explici amănunțit și clar, iar ei spun că înțeleg, cu toate acestea, când același lucru se întâmplă din nou, tot nu înțeleg și vor rosti din nou raționamente denaturate, false. Spune-Mi, pot astfel de oameni să înțeleagă adevărul? (Nu.) Nu au capacitatea de a identifica sau de a fi conștienți de lucruri – cum ar putea să înțeleagă adevărul? A spune că pot înțelege adevărul ar fi pur și simplu absurd. Oamenilor fără calibru le lipsește capacitatea de inovare, așadar manifestările lor în acest sens sunt după cum urmează: întrucât nu înțeleg niciun fundament sau principiu, nimic din ce fac nu este planificat. Mințile lor nu au niciun plan sau etape și, chiar mai mult, nu pot implementa niciun fundament sau principiu. Tot ce fac este un haos complet, o încurcătură totală. Astfel de oameni pot doar să depună efort fizic și să facă sarcini manuale. Abia dacă o scot la capăt cu o singură treabă simplă; la urma urmei, sunt oameni obișnuiți, care se pot implica într-o singură sarcină, dar când situația evoluează la nivelul la care trebuie să preia un element al lucrării, nu mai sunt competenți pentru asta. Asemenea oameni sunt incapabili să facă vreo lucrare valoroasă sau solicitantă din punct de vedere tehnic. Se descurcă doar cu unele sarcini mărunte, cum ar fi munca manuală, munca la fermă sau creșterea animalelor și, chiar și atunci, au nevoie de un supraveghetor în preajma lor care să-i monitorizeze și să-i sprijine. Uneori, când sunt într-o dispoziție proastă, cineva trebuie să-i aducă pe drumul cel bun; iar când se lasă uneori

atrași de denaturări sau devin negativi, cineva trebuie să-i sfătuiască în privința modului lor de a gândi. Chiar și pentru sarcini minore, cineva trebuie să le verifice acțiunile; în caz contrar, vor apărea probleme și greșeli, iar lucrarea va trebui refăcută. Dacă nu irosesc materiale, irosesc energie sau apă, electricitate și gaz. În țările occidentale, sunt raportați în permanență de alții și amendați de poliție. Fără să fie urmăriți de cineva, nu pot să facă nici măcar sarcini mărunte în mod adecvat – sunt pur și simplu extrem de problematici și deplorabili. Acestea sunt manifestările oamenilor fără calibru. Nu sunt asemenea oameni pur și simplu inutili și nesăbuiți? Mai pot fi folosiți ca oameni? De fapt, în casa lui Dumnezeu, astfel de oameni pot depune doar puțin efort fizic. Când vine vorba de lucrarea bisericii, nu pot să o facă; sunt incapabili să facă orice. Chiar și în cazul treburilor care necesită efort fizic, nu le pot duce la bun sfârșit în mod independent și tot au nevoie de alții care să-i instruiască, să-i supravegheze și să le verifice acțiunile. Dar când îndeplinesc sarcini care necesită efort fizic, simt totuși că acestea sunt sub nivelul talentelor lor, că sunt supracalificați și devin sfidători, chiar plângându-se: „Uită-te la aceia care fac muncă tehnică pe calculator, scriu articole, cântă și dansează sau sunt actori – cât de plini de farmec sunt! Dar eu nu pot să mă ocup decât de găzduire și gătit, stau în grăsime și fum toată ziua. În câțiva ani, voi fi trasă la față! Privește cât de jalnică sunt!” Se simt mereu destul de jalnici când fac această muncă, dar nu se opresc niciodată să se gândească de ce nu pot face decât acest tip de muncă. Nu evaluează dacă sunt cu adevărat capabili să se ocupe de altceva. Întrucât au un calibru slab, sunt mereu supărați când fac anumite sarcini care necesită efort fizic. Dacă ar avea un calibru cu adevărat bun, nu s-ar simți supărați. Calibrul lor este deja atât de slab încât pot face doar sarcini fizice, dar tot simt că acestea sunt sub nivelul talentelor lor. Nu sunt nesăbuiți? Asemenea oameni sunt cu adevărat

nesăbuiți. Oamenii de acest fel nu pot face bine nici măcar sarcinile care necesită efort fizic. Când gătesc, fie fac prea mult, fie prea puțin și, indiferent de cât timp gătesc, tot nu știu ce model ar trebui să urmeze când fac asta. Chiar și așa, tot simt că astfel de sarcini sunt sub nivelul talentelor lor, că sunt supracalificați și cred că nu ar trebui să facă sarcini care necesită efort fizic. Consideră că ar trebui să lucreze într-un birou drept secretari, să-și asume un element al lucrării în casa lui Dumnezeu sau cel puțin să slujească drept conducători de biserică. Nu sunt complet lipsiți de rațiune? Spune-Mi, pentru ce lucrare ești competent? Dacă nu ești competent pentru niciun fel de lucrare și ți se dau sarcini care necesită efort fizic, iar casa lui Dumnezeu tot îți asigură cele necesare în acest timp, nu este aceasta o înălțare a ta? Și totuși rămâi nemulțumit. Nu cumva rațiunea ta este mult prea slabă? (Ba da.) Există o legătură între rațiune și calibru? (Da.) A nu te cunoaște pe tine însuți, a nu ști la ce nivel este calibrul tău, a crede mereu că ai un calibru înalt – nu sunt acestea manifestările unui calibru slab? (Ba da.) Oamenii cu un calibru bun vor ști să se evalueze singuri și, după ce se vor evalua, își vor cunoaște nivelul calibrului. După ce vor constata care este calibrul lor, își vor putea găsi locul în biserică. Se vor simți în largul lor indiferent ce vor face și vor putea aborda rațional datoria pe care o îndeplinesc. Chiar dacă li se atribuie sarcini care necesită efort fizic, se vor simți împăcați și justificați să le facă; se vor supune și vor fi de acord în adâncul inimii lor, acceptând această slujbă și această sarcină. Asta se numește a avea raționalitate. Dacă cineva nu este niciodată în largul său când își face datoria, simțindu-se mereu nedreptățit și crezând că orice sarcină pe care i se cere să o facă este sub nivelul talentelor sale, nu cumva este lipsit de rațiune? (Ba da.)

Cum se evaluează în mod cuprinzător calibrul oamenilor

Am terminat acum de discutat despre ultima dintre cele unsprezece capacități pentru evaluarea calibrului unei persoane, capacitatea de inovare. După ce am avut părtășie despre aceste unsprezece capacități, vă este puțin mai clar propriul calibru? (Da.) Sunteți capabili să-l evaluați, atunci? Puteți evalua cu exactitate cum este cu adevărat calibrul vostru? Există un standard de evaluare când vine vorba să stabilești dacă ai un calibru bun, mediu, slab sau inexistent – nu poți privi un singur aspect; trebuie evaluat în întregime. Așadar, ce aspecte ar trebui luate în considerare pentru a evalua calibrul unei persoane? Judecând pe baza manifestărilor celor unsprezece capacități despre care am avut părtășie, pentru ca o persoană să fie evaluată ca având un calibru bun, cel puțin, trebuie să aibă mai multe capacități relativ importante. Gândește-te puțin: care dintre cele unsprezece capacități sunt cele principale, care pot demonstra că o persoană are un calibru bun? Poți să estimezi acest lucru? Ordinea ar trebui să fie de la ultima capacitate la prima: o persoană cu un calibru bun trebuie să aibă cel puțin capacitatea de inovare; următoarele sunt capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile, capacitatea de a lua decizii și capacitatea de a răspunde la lucruri; apoi urmează capacitatea de a identifica lucrurile, capacitatea de a emite judecăți și capacitatea cognitivă; ultimele sunt capacitatea de a accepta lucrurile, capacitatea de înțelegere, capacitatea de a înțelege lucrurile și capacitatea de a învăța. Ordinea este aceasta. De ce este inversată? Ordinea în care am aranjat inițial era de la mic la mare, dar pentru a evalua dacă o persoană are un calibru bun, o aranjăm de la mare la mic. O persoană cu un calibru bun trebuie să aibă cel puțin capacitatea de inovare. Aceasta este dobândită pe baza faptului de a avea deja capacitatea de a lua decizii, capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile și capacitatea de a identifica lucrurile. Dacă ești în stare să conștientizezi, să identifici și să judeci lucrurile și ai în plus capacitatea de a înțelege lucrurile, iar apoi poți inova, înseamnă că ești o

persoană cu un calibru bun. Astfel de oameni sunt cei care au capacitate de conducere, fiind capabili să ajungă la nivelul de luare a deciziilor; sunt talentați în rolul de conducători și pot conduce un anumit domeniu al lucrării. Aceștia sunt oameni cu un calibru bun. Oamenii cu un calibru mediu sunt cei ale căror capacități în toate aspectele, de la capacitatea de inovare la capacitatea de a învăța, sunt toate medii. Atât eficiența, cât și rezultatele lor în realizarea lucrurilor sunt medii. Aceștia sunt oameni cu un calibru mediu. Care este o manifestare principală a celor cu un calibru mediu? Faptul că nu pricep și nu înțeleg principiile în mod profund și cu o mare exactitate. Când implementează și practică, există mereu lacune și abateri. Mereu omit lucruri, uitând una sau alta și nu pot ține cont de toate în mod cuprinzător. De exemplu, sunt aleși conducători de biserică, dar nu sunt capabili să preia toate aspectele lucrării în mod cuprinzător. Când sunt responsabili de lucrarea de evanghelizare, se concentrează doar asupra acesteia și nu se pot ocupa de altă lucrare. Poate că pun în mișcare lucrarea evanghelică, dar nu au timp să pună întrebări despre lucrarea bazată pe texte sau despre lucrarea producției de filme. De ce? Pentru că au un calibru întru totul mediu și se pot ocupa doar de un aspect al lucrării; abia reușesc să fie competenți într-un domeniu al lucrării, dar odată ce li se cere să se ocupe și de altă lucrare, se plâng amarnic și devin copleșiți, nefiind capabili să facă bine nicio lucrare. În lucrarea lor, trebuie să existe mereu cineva care supraveghează, inspectează și cercetează ce fac și care le aduce aminte. Trebuie să fie mereu cineva lângă ei care să-i sprijine, să aibă părtășie despre adevăr, să sublinieze în mod repetat principiile lucrării și diversele abateri și lacune care este posibil să apară. Trebuie să fie mereu cineva care să le aducă aminte. De ce au mereu nevoie de cineva care să le aducă aminte și să le dea indicații? Nu pentru că experiența lor de lucru este neadecvată, ci pentru că au un calibru mediu. Nu pot anticipa situațiile și

problemele care pot apărea sau ceea ce pot anticipa este foarte limitat. Așadar, trebuie să existe mereu cineva lângă ei care să îndrume, să cerceteze și să urmărească, fiind adesea necesar să-i verifice. Când acesta verifică, se dovedește fie că nu au făcut un element al lucrării, fie că au uitat alt element; altminteri, au neglijat un aspect sau nu știu cum să procedeze, dar tot nu știu pe cine să întrebe sau cum să caute și încă așteaptă. Pe scurt, capacitatea lor de a fi competenți pentru lucrare este de-a dreptul medie. Termenul „mediu" nu are nicio legătură cu gradul lor de hotărâre, cât de puternici sunt, cât de mult le place să facă lucrarea sau cât de mult pot îndura greutăți și plăti un preț – nu are nicio legătură cu acestea. În schimb, se referă doar la faptul că au o capacitate de lucru medie. Pe de altă parte, practic, oamenii cu un calibru bun nu fac greșeli majore în lucrarea lor. Principiile, direcția și cadrul general pe care le urmează sunt, practic, exacte. Deși pot trece deseori cu vederea unele detalii mici, aceste detalii nu afectează eficiența și rezultatele lucrării în ansamblul său. Aceștia sunt oameni cu un calibru bun. Desigur, niciun om nu este perfect. Chiar și cei cu un calibru bun pot avea unele lacune minore în lucrarea lor, trecând uneori cu vederea ceva pe moment sau neglijând ușor un element al lucrării pentru că au fost recent ocupați cu altul. Cu toate acestea, doar în ceea ce privește calibrul lor, pot redresa rapid situația, o pot gestiona și controla, asigurându-se că lucrarea în ansamblul ei este în esență lipsită de erori și este realizată în general în conformitate cu adevărurile-principii, cu rânduielile de lucru sau cu prevederile decretelor administrative, desfășurându-se într-o manieră ordonată. Chiar dacă antihriștii sau oamenii răi par să provoace tulburări în sfera lucrării lor, întrucât au capacitatea de a răspunde la lucruri, se vor ocupa rapid de situație. Vor gestiona și vor rezolva problema cu prima ocazie, asigurându-se că lucrarea bisericească revine rapid pe drumul cel bun și că mediul în care frații și surorile își fac

datoria nu este afectat. Chiar și atunci când apar situații neașteptate, oamenii cu un calibru bun știu să se ocupe de ele. Chiar dacă nu s-au mai ocupat de asemenea situații înainte, vor ști să caute principiile. Întrucât au capacitatea de a identifica, judeca și conștientiza lucrurile, vor rezolva rapid problemele în conformitate cu principiile. Au în mod categoric capacitatea de a rezolva probleme. Capacitățile lor de a identifica lucrurile, de a răspunde la lucruri și de a emite judecăți le dau posibilitatea să dezamorseze și să calmeze rapid situații neașteptate, reușind să protejeze progresul normal și ordonat al lucrării bisericii, precum și interesele casei lui Dumnezeu, asigurându-se că asemenea situații nu reapar sau nu rămân nepotolite mult timp. Totodată, atât principiile potrivit cărora se ocupă de lucruri, cât și rezultatele finale pe care le obțin servesc la protejarea intereselor casei lui Dumnezeu. Oamenii cu un calibru bun pot obține o eficiență ridicată și rezultate bune în lucrarea lor. Pe de altă parte, când se ocupă de problemele care apar în lucrarea bisericească sau în viața de zi cu zi, oamenii cu un calibru mediu sunt întrucâtva copleșiți și le găsesc puțin cam dificile. Deseori se ocupă într-un mod ineficient și foarte lent de probleme. Pentru chestiunile care ar trebui rezolvate în una sau două zile, deoarece nu pot să-și dea seama de ele, ar putea fi nevoiți să aștepte și să chibzuiască între trei și cinci zile. Nu pot lua decizii hotărâtoare pentru a redresa situația, fiind în schimb neputincioși, și pot doar lăsa situația să se deterioreze în continuare. Nu se pot descurca decât cu sarcini simple, cum ar fi să verifice faptele, să întrebe persoanele relevante despre situație sau să clarifice problemele și să le raporteze la nivelul superior. Problemele pe care alții le pot rezolva în două zile pot să le ia lor două săptămâni. Deși acestea sunt în cele din urmă rezolvate, întârzierea prelungită provoacă unele pierderi lucrării bisericești. În acest timp, unii oameni ar putea fi induși în eroare de antihriști, s-ar putea pierde ofrande sau anumite

elemente ale lucrării ar putea suferi pierderi, deoarece problemele nu au fost rezolvate prompt. Deși se oferă compensații sau recompense ulterioare, iar oamenii care ar trebui tratați sunt în cele din urmă tratați, rezultatele și eficiența sunt foarte modeste. Este ca stingerea incendiilor: oamenii cu un calibru bun se pricep să stingă incendii, să obțină rezultate bune și să evite pierderile financiare. În schimb, oamenii cu un calibru mediu, din cauza metodelor inadecvate, a lipsei măsurilor de urgență, a faptului că acționează lent și a incapacității de a lua decizii hotărâtoare și de a înțelege aspectele esențiale pentru rezolvarea problemei, ajung să provoace pierderi mai mari. Unii spun: „Sunt dispus să ofer compensații pentru pierderile pe care le-am cauzat.” Dacă sunt doar pierderi economice, compensațiile pot rezolva problema. Dar dacă te confrunți cu arestări efectuate de marele balaur roșu și nu reușești să le gestionezi corespunzător, cauzând pierderi pentru lucrarea bisericii, le poți oare compensa? Îți poți permite să compensezi costul întârzierii lucrării și al timpului pierdut? Prin urmare, când survin evenimente neașteptate, deoarece capacitățile de a răspunde la lucruri, de a emite judecăți, de a identifica lucrurile și chiar de a lua decizii ale oamenilor cu un calibru mediu sunt medii, aceștia gestionează problemele încet și cu o eficiență extrem de redusă, iar măsurile lor de urgență sunt ineficiente, ceea ce duce în final la rezultate nesatisfăcătoare ale lucrării și la unele pierderi. Chiar dacă problemele sunt până la urmă rezolvate, deoarece apar întârzieri prelungite și eficiența este redusă, aceasta constituie o pierdere. Prin urmare, acești oameni sunt caracterizați ca având un calibru mediu. Unii oameni spun: „Nu este corect. Și ei au depus efort, au muncit din greu și au rezolvat problemele. Cum poți spune totuși că au un calibru mediu?” Evaluarea unor astfel de chestiuni nu se poate baza pe emoții sau sentimente. Vorbind obiectiv și corect și în ceea ce privește nivelul pe care îl poate atinge calibrul unei persoane, calibrul tău este mediu. De ce este

mediu? Deoarece există oameni cu un calibru mai bun decât al tău; în situațiile în care umanitatea lor este aproximativ la fel ca a ta, oamenii cu un calibru bun gestionează problemele cu o eficiență și rezultate mai bune decât tine, iar pierderile sunt mai mici decât ale tale. Așadar, calibrul tău poate fi clasificat doar ca mediu. Înțelegi? (Da.) Motivul pentru care asemenea oameni sunt caracterizați ca având un calibru mediu este că există persoane cu un calibru bun, care obțin o eficiență și rezultate mai bune în acțiunile lor. Prin urmare, calibrul primei categorii de oameni este mediu. Această explicație este corectă și rezonabilă. Unii oameni spun: „Au sinceritate și au pus suflet în această sarcină; au îndurat multe greutăți și nu au plătit deloc un preț mic.” Ce rost are să spui asta? Înseamnă că au un calibru bun? Indiferent cum sunt umanitatea, emoțiile sau dorințele lor, doar în ceea ce privește calibrul, acestea sunt manifestări ale unui calibru mediu.

Care sunt manifestările oamenilor cu un calibru slab? Privind din perspectiva diverselor capacități, oamenii cu un calibru slab au în mod relativ o oarecare capacitate de a învăța și o oarecare capacitate de a înțelege lucrurile. Când își însușesc anumite cunoștințe, teorii, aptitudini profesionale sau subiecte academice, le pot reține în mod temeinic și precis, notând aspectele esențiale în caietele lor. Întrucât au primit educație, capacitatea lor de a înțelege lucrurile nu este prea slabă; poate ajunge la un nivel mediu. Totuși, nu au capacitățile care urmează după capacitatea de înțelegere, cum ar fi capacitatea de a accepta lucrurile și capacitatea de a identifica lucrurile. Cu alte cuvinte, capacitățile lor rămân limitate la învățarea și înțelegerea teoriilor, cunoștințelor, aptitudinilor tehnice sau profesiilor la nivel textual. Când vine vorba să privească oamenii, să gestioneze chestiuni, să rezolve probleme și să implementeze rânduielile de lucru în viața reală, nu se ridică la acest nivel. Capacitățile lor rămân limitate la capacitatea de a învăța și la capacitatea de a înțelege lucrurile;

pot atinge capacitatea de înțelegere, dar nu se ridică la nivelul capacității de a accepta lucrurile. Oamenii care au capacitatea de a accepta lucrurile pot să știe căror lucruri din viața reală le corespund aceste principii, teorii și fundamente, precum și care sunt practice și aplicabile, care nu sunt practice, care sunt adecvate pentru ei și care nu sunt. Însă oamenii cu un calibru slab nu-și pot da seama de aceste lucruri. De exemplu, diverse informații despre sănătate și materiale pentru exerciții fitness sunt disponibile online. Folosind aceste resurse, oamenii cu un calibru slab pot să învețe cum să facă exerciții și să aibă grijă de ei. Au capacitatea de a învăța, capacitatea de a înțelege lucrurile și capacitatea de înțelegere și știu, de asemenea, să găsească materiale pe gustul lor. Cu toate acestea, când se pune întrebarea care dintre aceste lucruri sunt practice, eficiente și cu adevărat necesare oamenilor, cei cu un calibru slab nu le pot identifica. Nu se ridică la nivelul capacității de a accepta lucrurile. Astăzi, se spune pe internet că spanacul fiert cu tofu este foarte hrănitor, prin urmare îl consumă în fiecare zi. Dar după ce mănâncă o vreme, nu au idee care sunt efectele sau dacă are efectul susținut online. Mai apoi, se spune pe internet că spanacul și tofu sunt incompatibile și, după ce aud asta, nu mai pregătesc niciodată spanac fiert cu tofu. Cât despre întrebarea dacă spanacul și tofu chiar sunt hrănitoare sau incompatibile, nu știu și nu vor întreba acest lucru; știu doar să urmeze orbește. Informațiile sunt foarte avansate în zilele noastre; diversele știri sunt extrem de complexe. Ei nu pot să identifice lucrurile bune sau rele și cele corecte sau incorecte. Citesc și ascultă totul, crezând că orice nu au auzit până atunci, orice este nou sau aparent profund trebuie să fie bun. De exemplu, potrivit celor spuse online, consumul de ciocolată este bun pentru inimă, așa că mănâncă în fiecare zi ciocolată. Drept urmare, fac temperatură, fac bășici la gură, li se înroșesc ochii și le țiuie urechile. De fapt, se spunea că un consum moderat de ciocolată este bun pentru inimă,

dar nu și-au amintit cuvântul „moderat”. Sunt incapabili să priceapă aspectul esențial și ajung să-și facă rău singuri. Câteva zile mai târziu, se spune acum online: „Consumul de ciocolată este rău pentru inimă, iar consumul excesiv poate duce și la creșterea în greutate.” Oamenii care pot identifica ar ști că un consum excesiv este rău pentru organism, dar consumul cu moderație este în regulă. În schimb, ei nu pot identifica acest lucru; auzind asta, nu mai mănâncă deloc ciocolată. Trec de la o extremă la alta, fie înclinându-se prea mult la stânga, fie prea mult la dreapta, dar se cred în avangarda cunoașterii: „Ascultă, mănânc orice se spune pe internet că este bun; orice se spune că este rău, nu mănânc. Sunt o persoană care ține pasul cu tendințele vremurilor.” De fapt, sunt oameni care nu au capacitatea de a identifica lucrurile, indivizi dezorientați care se iau orbește după mulțime. Există tot felul de informații online și majoritatea afirmațiilor sunt inexacte. Desigur, există și o cantitate mică de informații și afirmații corecte. Trebuie să fii în stare să le identifici. Cât despre ce informații să accepți, trebuie să le evaluezi pe baza nevoilor tale, dacă îți sunt benefice și dacă sunt pozitive. Oamenilor cu un calibru slab le lipsește capacitatea de a identifica asemenea lucruri. Nu se ridică la nivelul niciuneia dintre capacitățile care urmează după capacitatea de a accepta lucrurile. Rămân limitați la învățarea și înțelegerea lucrurilor la nivel textual, teoretic și al cunoștințelor, având o oarecare capacitate de înțelegere. Cu toate acestea, când vine vorba să identifice în continuare corectitudinea diverselor afirmații și dacă acestea sunt valoroase și pline de sens, oamenii cu un calibru slab nu au capacitatea de a judeca și identifica aceste lucruri. Există apoi și capacitatea de a răspunde la lucruri, iar oamenii cu un calibru slab nu o au nici pe aceasta. Când vine vorba de diversele probleme care se ivesc în viața reală sau pe calea supraviețuirii, nu le pot gestiona pe baza adevărurilor-principii pe care le cunosc sau pe care le-au priceput.

Indiferent câte cuvinte și doctrine pot rosti, acestea sunt goale și nepractice. Pentru a gestiona problemele care se ivesc în jurul lor sau pe calea supraviețuirii, se bazează pe propriile trucuri meschine; încearcă numai să evite să sufere pierderi și doar atât, nereușind să ajungă la nivelul de a experimenta, înțelege sau verifica principiile pe care le-au priceput. Mai mult, cei cu un calibru slab nu au nici capacitate cognitivă. Cu alte cuvinte, când apare orice problemă, nu pot trage nicio concluzie sau recunoaște esența chestiunii în sine, cauza principală din spatele acesteia sau consecințele la care ar putea conduce în viitor. Oamenii cu un calibru slab nu știu deloc să se gândească la aceste lucruri, cu atât mai puțin să aplice adevărul sau principiile și legile diverselor lucruri pe care le-au priceput pentru a înfrunta și a gestiona astfel de probleme. Deoarece au un calibru slab, gândirea lor este așadar simplistă și superficială, iar perspectiva lor asupra chestiunilor are abateri. În plus, ce este și mai problematic e că nu știu din ce perspectivă să privească în mod corect lucrurile. Prin urmare, nu-și pot da seama de esența niciunui lucru, nici nu pot judeca dacă ceva este corect ori dacă este bun sau rău. Fără judecată, nu pot identifica; desigur, atunci nu au nici capacitatea de a răspunde la lucruri, darămite capacitatea de a lua decizii. Unii spun: „Oamenii cu un calibru slab știu și ce să mănânce și să poarte zilnic și își pot gestiona viața de zi cu zi.” Nu asta înseamnă să ai calibru. A avea calibru se referă la capacitatea de a gestiona diverse probleme esențiale întâmpinate în viață și pe calea supraviețuirii conform adevărurilor-principii înțelese. Diversele probleme întâmpinate în viață includ evaluarea unei persoane, gestionarea unei chestiuni și așa mai departe. Dificultățile întâmpinate pe calea supraviețuirii includ înfruntarea problemelor majore legate de bine și rău, mediile pregătite pentru tine de Dumnezeu, suveranitatea lui Dumnezeu, chestiuni care implică perspectivele și destinația și cum să alegi drumul de urmat și așa mai

departe – toate acestea fac parte din problemele legate de supraviețuire. Dacă o persoană nu are capacitatea de a gestiona problemele care apar în viață sau pe calea supraviețuirii, înseamnă că nu are capacitatea de a lua decizii. Astfel de oameni au mintea goală, prin urmare discuțiile despre capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile în ceea ce-i privește sunt oarecum nejustificate. Desigur, ultima capacitate, capacitatea de inovare, este și mai inaccesibilă oamenilor cu un calibru slab. Este ca și cum ai dezbate dacă leul este regele fiarelor sau tigrul. Cel puțin, ambii sunt candidați calificați, deoarece atât leii, cât și tigrii au alura și abilitățile unui conducător în rândul fiarelor. Ambii au forță proprie și, când sunt în competiție unul împotriva celuilalt, pot fi adversari pe măsură, ceea ce îi califică să concureze pentru titlul de rege al fiarelor. Dacă vei compara antilope gnu, elani sau iaci cu lei și tigri pentru a decide cine este regele fiarelor, oamenii vor râde de tine. De ce vor râde de tine? (Pentru că aceste animale nu pot fi comparate.) Nu sunt la același nivel, nu sunt în aceeași clasă de greutate; nu pot fi comparate. În mod similar, oamenii cu un calibru slab nu au niciun gând și nicio capacitate de a evalua și aprecia vreun om, eveniment sau lucru la nivel mintal. Prin urmare, nici măcar nu merită să punem în discuție dacă asemenea oameni au capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile. Capacitatea de a evalua și aprecia lucrurile este relativ avansată și se aplică oamenilor cu un calibru bun. Atunci, capacitatea de inovare se aplică și mai mult oamenilor cu un calibru bun. Capacitatea de inovare se judecă pe baza capacității unei persoane de a gestiona orice lucru în mod practic în viața reală. Oamenii cu un calibru slab nu doar că nu au gânduri și etape în nimic din ceea ce fac, dar nu au nici capacitatea de a duce lucrurile la bun sfârșit, prin urmare nu se poate spune că au capacitate de inovare. Așadar, ce capacități au oamenii fără calibru? Majoritatea celor fără calibru au o caracteristică comună: nu au puncte forte. Nu au deloc

capacitate expresivă; nu au deloc puncte forte tehnice sau profesionale; chiar și în îndeplinirea celei mai simple sarcini, cum ar fi curățenia, nu au nicio soluție rapidă și concisă, nicio etapă și nicio ordine. Plecând de la realizarea unei sarcini simple, poți vedea care sunt caracteristicile oamenilor fără calibru. Cea mai evidentă caracteristică a oamenilor fără calibru este faptul că sunt lipsiți de capacități din toate punctele de vedere. În termeni simpli, nu pot să-și gestioneze nici măcar viețile omenești sau necesitățile de bază – toate acestea sunt într-o dezordine deplină și lipsite de orice principiu. Cea mai exactă descriere a oamenilor fără calibru este că nu pot realiza nimic și trăiesc doar pentru a-și satisface nevoile zilnice de bază – nimic mai mult. Au fost explicate clar diversele manifestări ale oamenilor cu diferite niveluri ale calibrului, alături de caracteristicile calibrului lor și de capacitățile acestora. Dacă ați înțeles, veți putea învăța să discerneți și să tratați oameni de diferite calibre.

Cum se abordează corect calibrul cuiva

După ce am avut părtășie despre ce este calibrul, precum și despre modul de clasificare a nivelurilor și tipurilor de calibru al oamenilor, ați obținut vreun beneficiu după ce ați terminat de ascultat? (Da.) Știți cu adevărat că aveți un calibru slab? (Da.) Unii oameni fără calibru spun: „Cum se face că nu am niciun calibru? Chiar dacă aș avea un calibru mediu sau slab, tot ar fi bine.” Nimeni nu este dispus să ajungă la nivelul celor fără calibru, să fie idiot, nesăbuit sau inutil, dar întâmplarea a făcut ca unii oameni, evaluându-se pe baza manifestărilor lor principale și a rezultatelor îndeplinirii propriei datorii de-a lungul acestor ani, chiar să se încadreze la nivelul celor fără calibru. Îi face asta pe unii oameni negativi? Când nu sunt clarificate multe lucruri, oamenii gândesc în mod nesăbuit: „Am abilități, sunt capabil, sunt înțelept, calibrul meu nu este rău, sunt nobil, sunt cineva

în Împărăția lui Dumnezeu, sunt un stâlp, un pilon principal", agățându-se cu nesăbuință de dorințele lor deșarte, simțindu-se destul de buni, destul de încrezători, crezând că au potențial și speranță; nu sunt negativi și trăiesc cu un scop. Însă, odată ce află adevăratele fapte, devin triști, gândindu-se: „Nu înseamnă asta că n-am nicio speranță de a dobândi mântuirea?", apoi cad într-o stare negativă. Dacă aceste lucruri nu sunt clarificate, oamenii sunt nesăbuit de aroganți; cu cât o persoană este mai nesăbuită, cu atât este mai arogantă și cu atât aroganța sa depășește mai mult limitele. Cei care sunt deștepți, după ce acceptă furnizarea adevărului în acești ani, vor reflecta și se vor autoexamina, vor compara adevărul cu ei înșiși și, treptat, vor dezvălui mai rar o fire arogantă. Cu cât o persoană are un calibru mai slab, cu atât este mai arogantă în mod nesăbuit. Nu cumva există o zicală de genul: „Nu sunt nimic, dar nu se închină în fața nimănui"? Această zicală este destul de potrivită; cei care nu sunt nimic nu se închină în fața nimănui. De ce? Pentru că au un calibru prea slab. În ce măsură? În măsura în care nu au inteligență, nu-și cunosc sfera capacității, nu știu ce nivel de inteligență au, nu știu că există întotdeauna oameni mai buni decât ei și nu știu ce este calibrul bun. Și până unde ajunge aroganța lor? Până într-acolo încât oamenii sunt dezgustați și scârbiți la vederea ei – aceasta este o aroganță nesăbuită. „Nu sunt nimic, dar nu se închină în fața nimănui" înseamnă că nu pot înfăptui nimic, treburile din viața lor sunt într-o dezordine totală, nu pot să-și dea seama de nimic, nu au gânduri sau puncte de vedere, nu-și dau seama dacă punctele de vedere ale altora sunt corecte sau dacă sunt exacte și persistă cu nesăbuință în aroganța lor, gândindu-se: „Am abilități, sunt capabil, sunt înțelept, sunt mai bun decât alții!" Spuneți-Mi, este mai bine să-i lăsăm să fie oameni nesăbuit de aroganți, care nu se închină în fața nimănui sau să le spunem că au un calibru slab, că nu sunt nimic, doar oameni nesăbuiți, inutili și cu deficiențe mintale, așa încât să devină

negativi? Ce alegeți? (Să-i lăsăm să devină negativi, pentru că, dacă sunt nesăbuit de aroganți, probabil vor face lucruri care încalcă principiile și pot perturba și tulbura lucrarea bisericii.) Dacă devin negativi, se pot întoarce la rațiunea umanității și se pot comporta mai bine, făcând mai puține lucruri care perturbă și tulbură. Aceasta este o protecție pentru ei. Deși nu au făcut multe lucruri benefice pentru alții, faptul că săvârșesc mai puține lucruri care perturbă și tulbură înseamnă că vor comite mult mai puține fărădelegi și fapte rele, iar probabilitatea de a fi pedepsiți în viitor va scădea, nu-i așa? (Așa e.) Fără să analizăm dacă pot obține mântuirea, deoarece este ceva relativ îndepărtat, va scădea probabilitatea de a-I ofensa firea lui Dumnezeu și de a încălca decretele Sale administrative? Și vor crește șansele lor de supraviețuire? (Da.) Judecând din perspectiva acestor beneficii, a le permite oamenilor să-și recunoască propriul calibru și, în cele din urmă, să-și dea seama că nu au niciun calibru și să devină negativi se dovedește, de fapt, a fi un lucru bun. Altfel, când oamenii spun: „Nu ești nimic, dar nu te închini în fața nimănui – aceasta e o aroganță nesăbuită!”, pur și simplu nu pot să-și dea seama sau să recunoască acest lucru; devin sfidători și tot gândesc următoarele: „Calibrul meu nu este slab! Și spui că sunt nesăbuit de arogant. Sunt mult mai bun decât un om nesăbuit!” Aceasta dovedește și mai mult că sunt într-adevăr nesăbuiți, că nivelul lor de inteligență este prea scăzut și cu atât mai mult trebuie să accepte faptul că nu au niciun calibru. Care sunt beneficiile acceptării acestui fapt? Acest lucru nu este menit să te facă negativ, ci să te ajute să te tratezi corect și să eviți să acționezi în mod nesăbuit. Oamenii sunt aroganți pentru că au o fire coruptă și nu se cunosc deloc pe ei înșiși. Cu toate acestea, aroganța unora este o aroganță normală. De exemplu, unii oameni au capital prin faptul că au fost închiși și au îndurat suferințe, au adus contribuții bisericii în anumite moduri sau au înzestrări care îi fac mai buni decât alții; deoarece au o fire arogantă,

combinată cu faptul că au un oarecare capital, se poate considera totuși că dezvăluirea aroganței este justificabilă. Dar dacă nu ești nimic, dacă în mod fundamental nu poți înfăptui nimic, nu ai adus nicio contribuție și, cu atât mai mult, nu ai calități, dar tot ești arogant, acest lucru nu are sens – este lipsit de raționalitate. Acum este clar pentru tine: nu ai calibru, nu ești nimic și nici măcar nu ai puncte forte. Mintea ta este goală și, în comparație cu oamenii care au gânduri, mintea ta nu are conținut. Deși ești totuși om, ești mult inferior; în opinia lui Dumnezeu, nu îndeplinești standardul unei ființe umane. Așadar, de ce ești încă arogant? După măsura cuvintelor lui Dumnezeu, nu îndeplinești standardul unei ființe umane. În ochii Lui, nu ar trebui să fii tratat ca o ființă umană. Dar pentru că harul Lui este imens, Dumnezeu te-a înălțat, te-a ales și te-a tratat ca pe un om, permițându-ți să faci o datorie în casa Lui. Oare Dumnezeu te tratează ca pe un om pentru a vedea că tu Îl tratezi pe El și adevărul pe care ți-l furnizează într-un mod atât de nesăbuit de arogant? Pentru a vedea că-ți tratezi datoria și viața în acest fel? Nu. Întrucât te tratează ca pe un om și îți spune diversele adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă, Dumnezeu speră că poți fi un om adevărat, speră că poți accepta gândurile pe care ar trebui să le aibă oamenii și că nu vei fi nesăbuit de arogant. Prin urmare, este greșit să fii negativ – nu ar trebui să fii negativ. Întrucât Dumnezeu nu te-a tratat și nu te-a ignorat pe baza calibrului tău, ci te-a tratat în schimb ca pe o persoană normală și te-a folosit în acest fel, ar trebui să te ridici la înălțimea acestui har de la Dumnezeu și să nu-L dezamăgești pe Dumnezeu. Indiferent ce calibru ai și indiferent ce lucrare poți face, pur și simplu fă bine acea lucrare. Nu încerca să debitezi idei pompoase, nu face ceea ce o persoană nu ar trebui să facă și nu avea idei sau ambiții extravagante pe care o persoană nu ar trebui să le aibă. Fă ceea ce se cuvine să facă o

persoană și ridică-te la nivelul înălțării de către Dumnezeu. Nu este acest lucru adecvat? Nu rezolvă asta problema negativității? (Ba da.)

Discernerea diverselor manifestări ale oamenilor cu diferite calibre și furnizarea acestor exemple specifice au rolul de a te ajuta să te corelezi cu ele. Scopul este de a putea să-ți identifici cu precizie poziția, de a-ți aborda rațional calibrul și diversele condiții și de a aborda rațional expunerea, judecata și emondarea ta de către Dumnezeu sau lucrarea rânduită pentru tine, astfel încât să fii capabil să te supui și să fii recunoscător din adâncul inimii, în loc să dai dovadă de împotrivire și repulsie. Când pot să-și abordeze rațional calibrul propriu și apoi să-și identifice cu precizie poziția proprie, acționând într-un mod pragmatic, ca niște ființe create care sunt așa cum dorește Dumnezeu, făcând în mod adecvat ceea ce ar trebui să facă, pe baza calibrului lor inerent și dedicându-și loialitatea și întregul efort, oamenii reușesc să-L mulțumească pe Dumnezeu. Întrucât ți-a dat acest calibru și aceste condiții, Dumnezeu nu te va forța să faci lucruri care sunt dificile pentru tine, nu va forța un pește să trăiască pe uscat. Cât ți-a dăruit Dumnezeu, atât îți cere să oferi. Ce nu ți-a dăruit, nu va cere în exces. Dacă stabilești în permanență cerințe prea mari de la tine, încercând să fii o persoană puternică, un supraom, cineva dincolo de nivelul obișnuit, acest lucru arată că ai o fire coruptă – aceasta este ambiție. Dacă ai un calibru bun, îți asumi mai multă lucrare; dacă ai un calibru mediu, nu poți decât să-ți asumi mai puțină lucrare. Indiferent ce datorie poți face, implică-te în totalitate, oferă-ți loialitatea și acționează conform principiilor – nu încerca să debitezi idei pompoase. A dori mereu să demonstrezi că nu ești o persoană obișnuită, a dori mereu să fii stimat de alții – este ceva greșit. Acest lucru arată o mare lipsă de cunoaștere de sine, arată că nu-ți cunoști măsura. Dacă vei continua să urmărești pe baza ambiției și dorințelor tale, lucrurile nu se vor sfârși bine pentru tine. Prin urmare, oamenii cu un

calibru slab nu ar trebui să aspire mereu să fie conducători, șefi de echipă sau supraveghetori; nu ar trebui să țintească prea sus. Dacă ai un calibru slab, fă pur și simplu în mod conștiincios lucrurile pe care le pot face oamenii cu un calibru slab. Dacă nu ai gânduri și nu te poți ocupa de nicio lucrare, nu forța lucrurile – întrucât nu ți-a dat calibrul respectiv, Dumnezeu nu a stabilit cerințe prea mari de la tine. Cât despre adevărurile-principii, practică-le în măsura în care le poți înțelege și accepta – acesta este cel mai important lucru. Lucrurile pe care ești capabil să le pricepi sunt lucrurile pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Ai aplicat aceste lucruri în datoria ta sau în însărcinarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu? Dacă le-ai aplicat, atunci te-ai implicat în totalitate și ți-ai oferit loialitatea. Dumnezeu va fi mulțumit, iar tu vei corespunde standardului ca ființă creată. Dacă ai un calibru slab, Dumnezeu categoric nu va avea cerințe de la tine pe măsura standardului pentru cei care au un calibru bun. Dumnezeu nu va face asta. Cei fără calibru sunt oamenii cu cel mai mic nivel al calibrului. Dacă unii credincioși în Dumnezeu nu au calibru, atunci cum ar trebui să practice? Vrei să-L urmezi pe Dumnezeu? Recunoști că Dumnezeu este suveran peste tot ce are legătură cu omul? Vrei să te supui orchestrării și rânduielilor lui Dumnezeu pentru tine? Dacă ești dispus să accepți și să te supui, atunci liniștește-ți inima și acceptă toate rânduielile lui Dumnezeu pentru tine. În funcție de calibrul tău, poți face doar anumite munci care necesită efort fizic, munci care nu sunt vizibile, care sunt disprețuite și neținute minte de oameni – dacă aceasta e situația ta, ar trebui să o accepți din partea lui Dumnezeu, să nu ai plângeri și, cu atât mai mult, nu ar trebui să-ți alegi îndatoririle pe baza propriilor dorințe. Fă orice rânduiește casa lui Dumnezeu pentru tine și, atât timp cât ceva este pe măsura calibrului tău, ar trebui să-l faci bine. De exemplu, dacă ești repartizat la creșterea porcilor, ar trebui să-i hrănești bine, așa încât frații și surorile să poată mânca o carne de

porc bună. Dacă ești repartizat la creșterea găinilor, ar trebui să le hrănești și să te ocupi bine de ele, așa încât să depună ouă în mod normal în perioada în care se ouă și ar trebui să le protejezi de alte animale, astfel încât toți cei care văd găinile pe care le crești să spună că sunt bine îngrijite. Asta dovedește că prețuiești toate lucrurile create de Dumnezeu și că poți să te ocupi bine de ele; dovedește că, indiferent despre ce fel de vietate sau animal este vorba, poți să-l prețuiești și să te ocupi bine de el, considerându-l responsabilitatea și datoria pe care trebuie să le îndeplinești. Chiar dacă nu poți face altă lucrare, chiar dacă nu poți juca un rol esențial și decisiv în lucrarea bisericii și nu aduci contribuții semnificative, dacă poți să depui tot efortul și să dai dovadă de loialitate deplină într-o lucrare banală, căutând doar să-L mulțumești pe Dumnezeu, este suficient. Înseamnă că nu dai greș în înălțarea ta de către Dumnezeu. Nu fi pretențios în privința sarcinilor gândindu-te dacă sunt murdare sau obositoare, dacă alții te văd când le faci, dacă oamenii te laudă sau dacă te disprețuiesc pentru că le faci. Nu te gândi la aceste lucruri; doar caută să le accepți din partea lui Dumnezeu, să te supui și să îndeplinești îndatoririle pe care ar trebui să le îndeplinești. Când am părtășie despre manifestările oamenilor fără calibru, este posibil să spun că ești o persoană nesăbuită, inutilă și cu deficiențe mintale. Cu toate acestea, dacă poți să-ți asumi sarcinile care îți sunt încredințate și, în cele din urmă, nu dai greș în înălțarea ta de către Dumnezeu sau în suflul vieții pe care ți l-a acordat El, nu trăiești sau mănânci în zadar, nu te bucuri în zadar de lucrurile materiale cu care Dumnezeu aprovizionează omenirea și te ridici la înălțimea cuvintelor rostite de Dumnezeu, este suficient. Chiar dacă, în ceea ce privește calibrul, nu te ridici la nivelul unei persoane complete, dacă poți să-ți faci datoria și să faci lucrarea cu această loialitate și sinceritate, cel puțin, în inima lui Dumnezeu, corespunzi standardului de ființă creată. Dumnezeu vrea această loialitate și sinceritate; El dorește o

ființă creată care să corespundă standardului. Indiferent ce datorie rânduiește casa lui Dumnezeu pentru tine, o accepți din partea Lui și poți să accepți și să te supui. Acesta este lucrul cel mai de preț. Dacă ai făcut ceea ce îți cere Dumnezeu și ai oferit tot ce ești capabil să oferi, va mai avea El cerințe mai mari de la tine? Dacă, în ochii lui Dumnezeu, sinceritatea și loialitatea ta sunt considerate a fi de preț, atunci viața ta are valoare. Este bună această înțelegere? (Da.)

Unii oameni spun: „Tot simt că nu înțeleg. De ce predestinează Dumnezeu oameni cu tot felul de calibre? Întrucât Dumnezeu vrea ca oamenii să aducă mărturie pentru El, să practice adevărul și să se elibereze de firile lor corupte, de ce nu poate să le dea un calibru bun? Îi este atât de greu să le dea oamenilor un calibru bun? Dacă Dumnezeu ar face așa încât oamenii să aibă abilități în toate domeniile – capacitate cognitivă, capacitatea de a emite judecăți, de a identifica lucruri, de a răspunde la lucruri, de a lua decizii, de a inova și, cu atât mai mult, capacitatea de a evalua și a aprecia lucrurile – dându-le abilități în toate domeniile, n-ar fi bun calibrul oamenilor? Chiar dacă le-ar da oamenilor un calibru mediu, n-ar fi atunci capabili să înțeleagă adevărul la un nivel mediu? Dacă oamenii ar putea înțelege adevărul, n-ar fi atunci capabili să-l practice? Și n-ar fi atunci capabili să se elibereze de firile lor corupte și să dobândească mântuirea?” Care este problema oamenilor care au aceste gânduri? Oamenii nu înțeleg de ce Dumnezeu le dă un calibru întru totul mediu. Este greu să găsești conducători de calibru bun și este extrem de dificil să faci bine lucrarea bisericii. Oamenii se gândesc: „Dacă Dumnezeu le-ar da oamenilor un calibru bun, nu ar fi mai ușor de găsit conducători? Nu ar fi mai ușor de făcut lucrarea bisericii? De ce nu le dă Dumnezeu oamenilor un calibru bun?” Privind din perspectiva lucrării generale a casei lui Dumnezeu, desigur, dacă ar exista mai mulți oameni cu un calibru bun, lucrarea

bisericii ar fi într-adevăr mai ușoară. Cu toate acestea, există o premisă: în casa lui Dumnezeu, El Își face propria lucrare, iar oamenii nu joacă un rol decisiv. Prin urmare, rezultatele lucrării lui Dumnezeu nu sunt determinate de faptul că oamenii au calibru bun, mediu sau slab. Rezultatele finale care trebuie să fie obținute sunt realizate de Dumnezeu. Totul este condus de Dumnezeu; totul este lucrarea Duhului Sfânt. Din perspectiva lucrării lui Dumnezeu, această chestiune ar trebui explicată astfel – acesta este un motiv. Există și un alt motiv: după ce au fost corupți de Satana, oamenii au firile corupte ale Satanei ca esență a vieții lor; cu alte cuvinte, toți trăiesc după firile lor corupte, iar viața lor este guvernată de acestea. Dacă, în plus față de aceasta, cineva are un calibru bun sau extraordinar, iar abilitățile sale în toate domeniile sunt complete, desăvârșite și fără cusur, acest lucru le va alimenta firile corupte. Aceasta va duce la escaladarea galopantă a firilor corupte pe care le are, făcându-le incontrolabile, și făcând-o pe acea persoană să devină mai arogantă, intransigentă, înșelătoare și ticăloasă. Dificultatea acesteia de a accepta adevărul va crește și nu va exista nicio cale de a-i remedia firile corupte. Acesta este un alt motiv. În plus, Dumnezeu le dă oamenilor un asemenea calibru deoarece omenirea pe care vrea să o mântuiască este în mod inerent o omenire incompletă, ale cărei abilități în toate aspectele sunt medii și cu defecte. Mai mult, cunoașterea cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului nu se realizează doar folosind diverse abilități; aceasta necesită un proces. Ce include acest proces? Include schimbări ale mediului, înaintarea în vârstă a unei persoane, sporirea experiențelor de viață și a cunoștințelor, precum și experiența dobândită prin intermediul diverselor medii, care le dau oamenilor posibilitatea, pe baza calibrului și instinctelor lor inerente, să ajungă treptat să înțeleagă și să știe la ce se referă, de fapt, adevărul din cuvintele lui Dumnezeu; apoi, aceștia acceptă cuvintele lui Dumnezeu și le practică.

Printr-un astfel de proces, adevărul din cuvintele lui Dumnezeu este lucrat într-o persoană pentru a deveni viața ei – nu devine o teorie a vieții sau o filosofie și un mijloc de trai; în schimb, cuvintele Sale devin baza existenței ei. O astfel de persoană este o persoană nouă, o viață nou-născută. Acesta este un proces esențial. Chiar dacă abilitățile și calibrul tău în toate aspectele sunt excepțional de bune și înalte, aceste procese nu pot fi omise. Ca ființă umană creată, pentru a obține în cele din urmă transformarea cuvintelor lui Dumnezeu în viața ta, nu poți omite niciun pas din întregul proces care trebuie experimentat. Cu alte cuvinte, toată lumea va căpăta noțiuni, închipuiri, împotrivire, opoziție și răzvrătire față de Dumnezeu. Toți vor trece peste obstacole, eșecuri, piedici, demitere, emondare, judecată și mustrare, vor experimenta diverse medii, vor întâlni diverse tipuri de oameni și alte asemenea procese. Indiferent cât de bun sau de înalt este calibrul tău sau cât de temeinice sunt abilitățile tale în toate aspectele, niciunul din aceste procese sau etape nu poate fi omis. Prin urmare, chiar dacă Dumnezeu ți-ar da un calibru și abilități excepțional de înalte, tot ar fi o risipă. Este mai bine să fii o persoană obișnuită, de rând. Deși umanitatea ta ar putea avea unele defecte, poți să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, să înțelegi cuvintele Sale după ce le auzi și să-ți recunoști slăbiciunile și defectele. Astfel, în primul rând, ceea ce câștigi este mai practic și primești mai mult de la Dumnezeu; în al doilea rând, ajungi să-ți cunoști mai exact abilitățile naturale și devii mai rațional. De aceea, Dumnezeu nu intenționează să le dea tuturor un calibru bun – le dă oamenilor un calibru mediu.

După ce auzi despre aceste manifestări specifice ale diverselor capacități folosite pentru a evalua calibrul oamenilor, te autoevaluezi și descoperi că nu ai decât cel mult un calibru mediu, neajungând la nivelul unui calibru bun. Așadar, cine sunt aceia care ajung la nivelul unui calibru

bun? Sunt cei folosiți de Duhul Sfânt. Dacă Dumnezeu îți dă un calibru bun, trebuie să-ți asumi o lucrare pe măsura calibrului bun. Dacă nu este nevoie să-ți asumi o astfel de lucrare, deja este destul de bine că Dumnezeu ți-a dat un calibru mediu – acesta este harul Lui. Dacă Dumnezeu îți dă un calibru mediu, nu poți face o lucrare foarte importantă, așadar nu poți deveni arogant. Aceasta este o protecție pentru tine. Ținând cont de calibrul mediu care ți-a fost dat, nu ai capital cu care să te lauzi, nici nu poți să aduci contribuții răsunătoare. Trebuie să te gândești întotdeauna: „Calibrul meu este mediu; nu sunt bun în acest domeniu, nici în acel domeniu. Trebuie să fiu prudent și să caut adevărurile-principii în îndeplinirea datoriei mele.” Când simți că ești deficitar în toate aspectele, devii mult mai ascultător și discret și respecți mult mai mult regulile. De exemplu, indiferent ce lucrare faceți, indiferent dacă ești supraveghetor sau un membru de rând, dacă într-o anumită perioadă lucrarea ta decurge relativ bine, are unele rezultate, iar realizările sunt relativ remarcabile și primești recunoaștere de la Cel de mai sus, care ar fi mentalitatea ta? (Am deveni încrezuți, simțind că suntem buni și n-am mai căuta cu ușurință adevărul.) Atunci ți-ar deveni dificil să urmezi regulile și să rămâi cu picioarele pe pământ în conduita personală. Aceasta e o ispită foarte periculoasă pentru tine; nu este un semn bun. Totuși, deoarece ești deficitar sau ai defecte în ceea ce privește diverse abilități și, când faci o lucrare, fie nu reușești să ții cont de un aspect, nu anticipezi sau omiți și uiți altul, fie ești emondat în legătură cu un aspect sau te confrunți cu eșecuri și probleme în alt aspect, în adâncul inimii tale, te avertizezi singur în permanență: „Nu sunt capabil. Calibrul meu este slab și nu înțeleg adevărul. Nu înțeleg principiile.” Astfel, devii foarte precaut când faci lucruri, temându-te foarte tare că vei face greșeli și vei fi emondat, că vei crea perturbări, tulburări și lacune în lucrare, care să ducă la pierderi. Deoarece abilitățile tale în diverse aspecte lipsesc sau sunt toate de-a

dreptul mediocre, capacitatea ta de a fi competent pentru lucrare este, la rândul ei, de-a dreptul mediocră, iar lucrarea pe care o faci este întru totul mediocră. Prin urmare, simți că nu ai cu ce să te lauzi – chiar dacă reușești să obții niște rezultate câștigate cu greu, le obții doar după ce înduri multe greutăți și depui un efort uriaș în culise. Vrei să te prefaci că ești capabil și destul de bun în fața altora, dar, în inima ta, îți lipsește încrederea. Știi că, indiferent ce faci, nu poți face bine acel lucru și încă ai nevoie să fie verificat de către Cel de mai sus. În unele lucruri, doar când te confrunți cu emondarea, realizezi unde greșești și vezi cât de incredibil de slab este calibrul tău. În acest fel, nu vei putea să devii arogant. Cu alte cuvinte, mereu va fi cineva în jurul tău cu un calibru bun, care te va întrece și mereu vor fi adevărul și standardele cerute de Dumnezeu care să te înfrâneze. Simți următoarele: „Puțina lucrare pe care o pot realiza se datorează exclusiv verificării făcute de Cel de mai sus și deciziei sale; a fost finalizată doar pentru că a fost examinată, verificată și corectată în mod repetat de Cel de mai sus. Nu am de ce să mă laud.” Data viitoare când faci ceva, încă te gândești să te dai mare cu aptitudinile tale, dar tot nu reușești să faci bine acel lucru și nu poți niciodată să ieși în evidență. Exact din cauză că îți sunt limitate calibrul și abilitățile, efectele îndeplinirii îndatoririlor tale sunt întotdeauna medii, întotdeauna nereușind să atingă nivelul sau standardul pe care îl idealizezi. Astfel, în mod inconștient, îți dai seama în permanență că nu ești vreo persoană remarcabilă, superioară sau extraordinară. Treptat, ajungi să înțelegi că nu ai un calibru atât de bun pe cât ți-ai imaginat, ci mai degrabă prea obișnuit. Acest proces progresiv te ajută foarte mult să te cunoști – experimentezi unele eșecuri și regrese într-un mod practic și, după ce reflectezi în sinea ta, devii mai exact în evaluarea nivelului, abilităților și calibrului tău. Recunoști din ce în ce mai mult că nu ești o persoană de calibru bun, că, deși este posibil să ai unele puncte forte și daruri, un pic de

capacitate de judecată sau, ocazional, unele idei sau planuri, ești încă departe de adevărurile-principii, departe de cerințele lui Dumnezeu și de standardele adevărului și chiar mai departe de standardul deținerii adevărului-realitate – în mod inconștient, ai aceste judecăți și evaluări despre tine. În timp ce te judeci și te evaluezi, cunoașterea ta despre tine însuți va deveni din ce în ce mai exactă, iar firile tale corupte și dezvăluirile de corupție vor deveni din ce în ce mai puține, devenind mai reținute și controlate. Desigur, obiectivul nu este de a-ți fi controlate firile corupte. Care este obiectivul? Obiectivul este că, pe măsură ce firile tale corupte sunt controlate, înveți treptat să cauți adevărul și te comporți într-o manieră bine-educată, fără să încerci mereu să rostești idei pompoase sau să te dai mare cu abilitățile tale, fără să faci mereu eforturi competitive pentru a fi cel mai bun sau cel mai puternic și fără să încerci mereu să dovedești cine ești. În timp ce această conștientizare se întipărește continuu în adâncul inimii tale, te vei gândi: „Trebuie să caut care sunt adevărurile-principii pentru a face acest lucru și ce spune Dumnezeu despre asta.” Această conștientizare se va stabili treptat în adâncul inimii tale, iar gradul tău de căutare, recunoaștere și acceptare a cuvântului lui Dumnezeu și a adevărului va crește din ce în ce mai mult, ceea ce pentru tine înseamnă speranța de a fi mântuit. Cu cât poți accepta mai mult adevărul, cu atât mai puțin se vor dezvălui firile tale corupte; un rezultat și mai bun este că vei avea mai multe oportunități de a folosi cuvântul lui Dumnezeu ca standard pentru practică. Nu reprezintă aceasta pornirea treptată pe calea mântuirii? Nu este acesta un lucru bun? (Ba da.) Dar, dacă toate abilitățile tale sunt superioare, perfecte și extraordinare printre oameni, mai poți căuta adevărul în timp ce te ocupi de probleme și îți faci îndatoririle? Asta este greu de spus. Este foarte dificil ca o persoană având abilități extraordinare în toate domeniile să vină înaintea lui Dumnezeu cu o inimă tăcută sau o atitudine umilă pentru a se

cunoaște pe sine, a-și cunoaște defectele și firile corupte și a ajunge în punctul de a căuta adevărul, de a-l accepta și apoi de a-l practica. Acest lucru este destul de dificil de făcut, nu-i așa? (Da, așa este.)

În faptul că oamenii au un calibru mediu se află bunele intenții ale lui Dumnezeu; în faptul că au un calibru prea slab se află, de asemenea, bunele Sale intenții. Dumnezeu, dorind să te mântuiască, nu-ți dă un calibru excesiv de bun. De ce face asta? Dumnezeu le dă oamenilor diverse condiții înnăscute, cum ar fi mediul lor familial, aspectul, instinctele, personalitatea și diverse abilități în viață. Ba chiar le oferă oamenilor anumite calități, interese și hobby-uri și, de asemenea, le acordă unora înzestrări speciale. Acest lucru este suficient. Acestea sunt suficiente pentru a-ți asigura supraviețuirea personală. Cu acestea, ai capacitatea și condițiile de a trăi independent și, pe baza unui anumit nivel al calibrului, poți accepta cuvintele lui Dumnezeu, te poți elibera de firile tale corupte în diverse măsuri și poți obține mântuirea. Din acest motiv Dumnezeu nu le dă oamenilor un calibru excesiv de bun. Dumnezeu nu le dă oamenilor un calibru excesiv de bun. În primul rând, acest lucru se întâmplă pentru ca oamenii să poată, cu această condiție de bază, să rămână cu picioarele pe pământ un pic și, pe baza sentimentului că sunt oameni de rând, obișnuiți, oameni cu firi corupte, să poată accepta de bunăvoie lucrarea lui Dumnezeu și mântuirea din partea lui Dumnezeu. Numai în acest fel au oamenii condiția de bază pentru a accepta cuvintele lui Dumnezeu. În altă ordine de idei, dacă oamenii au un calibru foarte bun sau o minte excepțional de rapidă, cu abilități foarte puternice în toate privințele, sunt cu toții excepționali, totul le merge bine în lume – făcând mulți bani din afaceri, având cariere politice deosebit de lipsite de probleme, funcționând fără efort în toate situațiile, simțindu-se ca peștele în apă – atunci, astfel de oameni nu sunt cu ușurință capabili să vină înaintea lui Dumnezeu și să accepte

mântuirea din partea lui Dumnezeu, nu-i așa? (Așa este.) Majoritatea celor pe care Dumnezeu îi mântuiește nu dețin poziții înalte în lume sau printre oameni în societate. Deoarece calibrul și abilitățile lor sunt medii sau chiar slabe și ei se luptă să găsească popularitate sau succes în lume, simțind mereu că lumea este sumbră și nedreaptă, au o nevoie de credință și, până la urmă, vin înaintea lui Dumnezeu și intră în casa Lui. Aceasta este o condiție de bază pe care Dumnezeu o dă oamenilor atunci când îi alege. Doar cu această nevoie poți să ai dorința de a accepta mântuirea lui Dumnezeu. În cazul în care condițiile tale sunt, din toate punctele de vedere, foarte bune și potrivite pentru a te strădui în lume și vrei mereu să-ți faci un nume, atunci nu vei avea dorința de a accepta mântuirea lui Dumnezeu și nici măcar nu vei avea ocazia de a primi mântuirea Lui. Deși este posibil să ai un calibru mediu sau slab, tot ești mult mai binecuvântat decât non-credincioșii pentru că ai ocazia de a fi mântuit de Dumnezeu. Prin urmare, a avea calibru slab nu este defectul tău și nici nu este un obstacol în calea eliberării tale de firile corupte și a obținerii mântuirii. În ultimă instanță, Dumnezeu este Cel care ți-a dat acest calibru. Ai atât cât îți dă Dumnezeu. Dacă Dumnezeu îți dă un calibru bun, atunci ai un calibru bun. Dacă Dumnezeu îți dă un calibru mediu, atunci ai un calibru mediu. Dacă Dumnezeu îți dă un calibru slab, atunci ai un calibru slab. Odată ce înțelegi acest lucru, trebuie să îl accepți de la Dumnezeu și să fii capabil să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Care adevăr stă la baza supunerii? Este acela că aceste rânduieli ale lui Dumnezeu conțin bunele Lui intenții; El este minuțios de grijuliu, iar oamenii nu trebuie să se plângă sau să-I înțeleagă greșit inima. Dumnezeu nu te va stima foarte mult datorită calibrului tău bun și nici nu te va disprețui sau detesta pentru calibrul tău slab. Ce anume detestă Dumnezeu? Ceea ce detestă Dumnezeu sunt oamenii care nu iubesc sau nu acceptă adevărul, oamenii care înțeleg adevărul, dar nu îl practică,

oamenii care nu fac ceea ce sunt capabili să facă, oamenii care nu sunt capabili să dea totul în îndatoririle lor, dar care au mereu dorințe extravagante, care vor mereu un statut, care mereu concurează pentru o poziție și care au mereu cerințe de la El. Aceasta este ceea ce lui Dumnezeu I se pare dezgustător și detestabil. Ai un calibru slab sau niciun calibru pentru început, fiind incapabil să faci vreo lucrare, și, totuși, vrei mereu să fii conducător; te lupți mereu pentru funcție și putere și vrei mereu ca Dumnezeu să îți dea un răspuns definitiv, spunându-ți că, în viitor, poți să intri în Împărăție, să primești binecuvântări și să ai o destinație bună. Faptul că Dumnezeu te-a ales reprezintă deja o preamărire imensă, dar tu tot vrei toată mâna, când ți se oferă un deget. Dumnezeu ți-a dat ceea ce trebuia să primești și ai câștigat deja mult de la Dumnezeu și, cu toate acestea, încă ai cerințe irațională. Asta este ceea ce detestă Dumnezeu. Calibrul tău este foarte slab sau nici măcar nu te apropii de inteligența umană, însă Dumnezeu nu te-a tratat ca pe un animal, ci te tratează ca pe o ființă umană. Prin urmare, ar trebui să faci ceea ce se cuvine să facă un om, să spui ceea ce se cuvine să spună un om și să accepți tot ceea ce ți-a dat Dumnezeu ca venind din partea Lui. Orice datorie poți face, fă-o. Nu-L dezamăgi pe Dumnezeu. Nu lua toată mâna atunci când ți se dă un deget, pentru că Dumnezeu te tratează ca pe o ființă umană, spunând: „Din moment ce Dumnezeu mă tratează ca pe un om, ar trebui să-mi dea un calibru mai bun, să mă lase să fiu lider de echipă, supraveghetor sau conducător. Cel mai bine ar fi ca El să facă în așa fel încât să nu trebuiască să fac vreo lucrare obositoare, astfel încât casa lui Dumnezeu să mă întrețină gratuit și să nu fie nevoie să depun efort sau să sufăr de oboseală, permițându-mi să fac ce vreau.” Toate acestea reprezintă cerințe irațională. Acestea nu sunt manifestările sau cerințele pe care o ființă creată ar trebui să le aibă sau să le exprime. Dumnezeu nu te-a tratat în funcție de calibrul tău slab, ci, în

schimb, te-a ales și ți-a dat ocazia să îți faci datoria. Aceasta este preamărirea din partea lui Dumnezeu. Nu ar trebui să vrei toată mâna atunci când ți se oferă un deget și să emiți cerințe irațională la adresa lui Dumnezeu. În schimb, ar trebui să-L slăvești pe Dumnezeu și să îți îndeplinești datoria pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu. Aceasta este cerința lui Dumnezeu față de tine. Calibrul tău este slab, dar Dumnezeu nu ți-a impus cerințe conform standardelor pentru cei care au un calibru bun. Îți lipsește calibrul și inteligența, dar Dumnezeu nu ți-a cerut să atingi standardele pe care le pot atinge oamenii care au calibru bun. Fă, pur și simplu, orice ești în stare să faci. Dumnezeu nu obligă peștii să trăiască pe uscat. Doar că tu însuți ai întotdeauna dorințe extravagante și nu ești niciodată dispus să fii o persoană de rând, o persoană obișnuită cu un calibru slab; tu nu vrei să faci aceste sarcini laborioase care nu te pun în lumina reflectoarelor, iar, în a-ți face datoria, îți displac mereu greutățile și te ferești de epuizare, alegând și selectând ce să faci; ești întotdeauna încăpățânat și ai mereu propriile planuri și preferințe – nu este vorba de faptul că Dumnezeu te-a nedreptățit. Prin urmare, cum ar trebui oamenii să-și abordeze corect propriul calibru? În primul rând, indiferent de calibrul pe care ți-l dă Dumnezeu, ar trebui să îl accepți din partea lui Dumnezeu și să te supui suveranității și rânduielii Sale. Acesta este cel mai elementar gând și punct de vedere pe care oamenii ar trebui să îl aibă. Acest punct de vedere este corect și este valabil în orice situație. Este adevărul-principiu care rămâne constant indiferent de felul în care se schimbă lucrurile. Pe de altă parte, indiferent dacă ai un calibru bun, mediu, slab sau inexistent, ar trebui să faci lucrarea pe care o poate realiza calibrul tău. N-ar trebui nici să te abții, nici să cauți să ieși în evidență. Indiferent dacă ai un calibru bun sau mediu, nu poți face decât lucrurile din sfera calibrului și capacității tale; nu ai de ce să te lauzi – asta ți-a dat Dumnezeu; asta ar trebui să-I consacri.

Întreaga ta ființă, răsuflarea ta, condițiile înnăscute și abilitățile tale din toate aspectele calibrului tău sunt date de Dumnezeu. Diversele adevăruri-principii pe care le înțelegi acum sunt și ele furnizate de Dumnezeu. Fără lucrarea Lui și fără diversele condiții înnăscute pe care Dumnezeu le acordă oamenilor, aceștia nu sunt decât o mână de praf. Prin urmare, oamenii nu au niciun motiv de laudă. Acesta este al doilea aspect. Există un alt aspect: indiferent dacă ai un calibru mediu, slab sau inexistent, trebuie să-l abordezi corect. În primul rând, recunoaște cărui nivel îi aparține calibrul tău și apoi, pe baza calibrului tău inerent, fă ceea ce se cuvine să faci. Nu încerca mereu să-ți depășești abilitățile și să faci lucruri pe care nu le poți înfăptui, încercând mereu să-ți demonstrezi valoarea în fața oamenilor sau a lui Dumnezeu. Nu poți demonstra nimic. Cu cât încerci mai mult să-ți demonstrezi valoarea în acest fel, cu atât acest lucru arată mai mult că ai un calibru slab, că nu-ți cunoști propria măsură și că ești dincolo de rațiune și ai o fire grav coruptă. Nu încerca prin toate mijloacele să-ți schimbi calibrul sau să-ți îmbunătățești abilitățile în toate privințele, ci mai degrabă recunoaște-ți cu exactitate și abordează-ți corect calibrul și abilitățile inerente. Dacă descoperi unde ai lipsuri, studiază rapid acele domenii în care poți obține progrese într-un timp scurt, astfel încât să compensezi aceste domenii. Pentru acele domenii pe care nu le poți atinge, nu forța lucrurile. Acționează conform situației tale concrete; acționează pe baza calibrului și abilităților tale. Principiul suprem este să-ți faci datoria conform cuvântului lui Dumnezeu, conform cerințelor lui Dumnezeu pentru oameni și conform adevărurilor-principii. Indiferent de nivelul calibrului tău, poți atinge diferite grade de a acționa și de a-ți îndeplini îndatoririle în conformitate cu adevărurile-principii; poți îndeplini standardele lui Dumnezeu sau te poți ridica la nivelul lor. Aceste adevăruri-principii nu sunt în niciun caz vorbe goale; ele nu transcend umanitatea absolut deloc.

Ele sunt toate căi de practică adaptate pentru firile corupte, instincte și diversele abilități și calibre ale omenirii create. Prin urmare, indiferent care este calibrul tău, indiferent în ce domenii abilitățile îți sunt insuficiente sau defectuoase, nu este o problemă; dacă tu chiar înțelegi adevărul și ești dispus să-l practici, va exista o cale pentru a înainta. Defectele unei persoane în anumite privințe care țin de calibru și abilități nu împiedică absolut deloc practicarea adevărului. Dacă abilitatea ta de a judeca sau o altă abilitate de a ta este deficitară, poți să cauți mai mult și să ai mai multă părtășie – caută instruire și sugestii de la cei care înțeleg adevărul. Atunci când înțelegi și pricepi principiile și căile de practică, ar trebui să le pui în practică cu tot efortul tău, în funcție de statura ta. Să accepți și să practici – aceasta este ceea ce se cuvine să faci. Faptul că am părtășie în acest mod te ajută să înțelegi? (Înțelegem puțin mai mult.)

De ce predetermină Dumnezeu oamenii să aibă tot felul de calibre? De ce nu le dă un calibru perfect? Despre câte aspecte am avut părtășie în legătură cu intențiile lui Dumnezeu în această privință și cu modul în care oamenii ar trebui să abordeze corect acest lucru? Să le rezumăm. Primul aspect este să-l acceptăm din partea lui Dumnezeu. Acesta constituie gândul și punctul de vedere elementar pe care oamenii ar trebui să le aibă. Al doilea aspect este să recunoști și să evaluezi care este calibrul tău, să acționezi și să-ți faci datoria pe baza calibrului și capacității tale. Nu încerca să faci lucruri care îți depășesc calibrul și capacitatea. Fă în mod conștiincios și realist lucrurile pe care le poți face și fă-le bine. Lucrurile pe care nu le poți face, nu te forța să le faci. Care este cel de-al treilea aspect? (Nu trebuie să ne dorim întotdeauna să ne schimbăm calibrul. Chiar dacă avem un calibru mediu, slab sau inexistent, trebuie să-l abordăm corect. Nu trebuie să ne dorim întotdeauna să-I demonstrăm lui Dumnezeu că avem un calibru bun. Acest lucru este inadecvat.) Așa este. Abordează-ți corect

calibrul. Nu te plânge. Cât ți-a dat Dumnezeu, atât va cere de la tine. Dumnezeu nu-ți cere ce nu ți-a dat. De exemplu, dacă ți-a dat un calibru mediu sau slab, Dumnezeu nu-ți cere să fii conducător, șef de echipă sau supraveghetor. În schimb, dacă ți-a dat elocvență, capacitatea de a te exprima sau o anumită înzestrare și îți cere să faci o lucrare legată de această înzestrare, atunci ar trebui să o faci bine. Nu fi mai prejos decât condițiile pe care ți le-a dat Dumnezeu. Trebuie să te ridici la înălțimea darului dat de Dumnezeu, folosindu-l în întregime și aplicându-l bine, aplicându-l lucrurilor pozitive și producând rezultate valoroase ale lucrării, care să aducă beneficii omenirii. Ar fi excelent, nu-i așa? (Da.) În plus, trebuie să știi că Dumnezeu are intenții bune când le oferă oamenilor diverse calibre. Tocmai pentru că vrea să te mântuiască, nu ți-a dat un calibru excesiv de bun. Aceasta conține intenția minuțioasă a lui Dumnezeu. Faptul că ți-a dat un calibru mediu sau slab este o protecție pentru tine. Dacă oamenii ar avea un calibru prea bun sau extraordinar, le-ar fi ușor să urmeze lumea și pe Satana și nu ar ajunge cu ușurință să creadă în Dumnezeu. Uită-te la oamenii remarcabili din diverse industrii și domenii ale lumii – ce fel de oameni sunt? Sunt cu toții genii viclene, diavoli întrupați. Dacă le ceri să creadă în Dumnezeu, se gândesc: „Credința în Dumnezeu nu duce nicăieri – doar oamenii incapabili cred în Dumnezeu!” Cei cu un calibru excesiv de bun, cu abilități excelente și tactici avansate sunt luați captivi de Satana. Ei trăiesc în întregime pe baza firilor lor corupte și întru totul pentru lume. Astfel de oameni sunt cu toții diavoli întrupați. Spuneți-Mi, mântuiește Dumnezeu asemenea oameni? (Nu.) Așadar, sunteți dispuși să fiți diavoli întrupați sau să fiți oameni obișnuiți, cu un calibru slab, dar care pot primi mântuirea lui Dumnezeu? (Suntem dispuși să fim oameni obișnuiți.) Dintre aceste două tipuri de oameni, care este cel binecuvântat? Cei care prosperă în lume, ajung să fie cunoscuți, au

faimă, devin funcționari de rang înalt sau oameni bogați, care au tot ce-și doresc și bani de cheltuit în cantități nelimitate – sunteți dispuși să fiți astfel de oameni sau să veniți înaintea lui Dumnezeu și să fiți oameni simpli, obișnuiți, cu un calibru mediu? Care este alegerea ta? (Să fim oameni simpli, obișnuiți.) Dacă alegi să fii un om simplu, obișnuit, cu un calibru mediu, preferând să nu te bucuri de un trai material bun în această viață, nedorind să ajungi să fii cunoscut, nefăcându-te deloc remarcat în această lume și fiind privit cu dispreț de toată lumea, preferând să fii acest tip de persoană și să prețuiești sau să câștigi șansa la mântuire pe care le-o oferă Dumnezeu oamenilor – dacă aceasta este alegerea ta, dacă alegi să fii mântuit și să nu urmezi această lume și, în inima ta, îți dorești să nu aparții acestei lumi, ci să-I aparții lui Dumnezeu, atunci nu ar trebui să disprețuiești calibrul pe care ți l-a dat El. Chiar dacă ai un calibru foarte slab sau dacă Dumnezeu nu ți-a dat calibru deloc, tot ar trebui să accepți cu bucurie acest fapt și, în condițiile inerente ale diverselor abilități pe care ți le-a dat Dumnezeu, să îndeplinești datoria unei ființe create. Un alt aspect este că, deși calibrul pe care Dumnezeu îl dă oamenilor nu este foarte bun – doar calibrul unor oameni obișnuiți – și abilitățile pe care le dăruiește în toate aspectele sunt medii sau chiar slabe, adevărurile elementare învățate de la Dumnezeu, pe care oamenii ar trebui să le practice, pot fi totuși obținute și dobândite dacă sunt dispuși să le practice din toată inima. Chiar dacă ai un calibru foarte slab, iar capacitatea ta de înțelegere, capacitatea de a accepta lucrurile, capacitatea de a emite judecăți și capacitatea de a identifica lucrurile sunt foarte slabe sau chiar inexistente, atât timp cât ai umanitate și rațiune elementare, sarcinile și muncile pe care ți le încredințează Dumnezeu pot fi îndeplinite și făcute bine. Mai mult decât atât, modalitatea elementară de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău, pe care Dumnezeu o cere de la oameni, este ceva ce poți urma; este ceva ce poți

obține și realiza. Prin urmare, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să-ți dea un calibru foarte bun. Dacă ți-ar da un calibru bun și unele abilități speciale, dându-ți posibilitatea să devii un diavol întrupat în lume, atunci Dumnezeu nu te-ar mântui. Puteți înțelege acum inima lui Dumnezeu în privința acestei chestiuni? (Da.) Dacă puteți înțelege inima lui Dumnezeu, este bine; veți înțelege acest adevăr și vă veți aborda corect calibrul; nu vor mai exista dificultăți în acest sens. De aici, oamenii ar trebui să facă pur și simplu ceea ce se cuvine să facă. Chiar dacă este doar o simplă muncă, pune suflet și depune efort ca să o faci bine și ridică-te la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu de la tine. Înțelegi? (Da.) Aici se încheie părtășia de astăzi în legătură cu acest subiect. La revedere!

11 noiembrie 2023

Cum să urmărești adevărul (8)

Părtășia noastră din ultimele zile a fost despre modul în care să discernem calibrul în diverse aspecte, nu-i așa? (Așa este.) Prin părtășia noastră despre manifestările specifice ale diverselor aspecte și niveluri ale calibrului, puteți rezuma ce este un calibru bun, ce este un calibru mediu, ce este un calibru slab și ce este lipsa completă a calibrului? Am avut părtășie destul de mult despre acest aspect, așa că trebuie să fiți capabili să rezumați acest conținut și apoi să-l corelați cu manifestările specifice din viața de zi cu zi. În acest fel, veți putea să vă evaluați pe voi înșivă și pe alții într-un mod relativ mai precis. Dacă nu știi cum să rezumi, atunci când vei întâlni anumite persoane în viața de zi cu zi, nu vei putea să le discerni și, de asemenea, nu vei putea să-ți discerni manifestările și dezvăluirile proprii în diverse aspecte. Nu ar însemna asta că ai ascultat în zadar? Trebuie să te pricepi să rezumi. Ce înseamnă rezumarea? Înseamnă să găsești, în conținutul specific al tuturor acestor diverse aspecte, principiile pentru a discerne sau a înțelege diferite tipuri de lucruri. Scopul rezumării este atins în acest fel. Când vei găsi principiile, vei putea să folosești adevărurile-principii pentru a privi oamenii și lucrurile, să-i discerni pe alții și, de asemenea, să te discerni pe tine însuți. Aceasta dovedește că înțelegi adevărul. Când vei înțelege un aspect al adevărului și vei fi capabil să-l aplici, vei reuși să intri în adevărul-realitate în acest aspect. Așadar, nu ar trebui să rezumăm conținutul specific al diverselor aspecte ale calibrului? (Ba da.) Trebuie să-l rezumăm. Numai în acest fel poți înțelege clar adevărurile-principii legate de calibru.

Este necesar să cunoști principiile pentru a realiza o evaluare generală a oamenilor cu un calibru bun, nu-i așa? (Așa este.) Am avut părtășie în detaliu despre multe manifestări specifice, folosind aceste manifestări

specifice pentru a evalua calibrul unei persoane. Așadar, care sunt manifestările generale ale oamenilor cu un calibru bun? Aceștia au anumite principii specifice în inima lor pentru conduita personală și pentru modul în care acționează. Chiar și atunci când nu înțeleg adevărul sau nu l-au auzit încă, au câteva dintre principiile elementare pentru a privi oamenii și lucrurile, precum și pentru a se comporta și a acționa. Cu alte cuvinte, au anumite limite pentru conduita personală. Într-o anumită măsură, aceste limite se aliniază relativ sau sunt apropiate de adevărurile-principii și, cel puțin, sunt apropiate de standardele conștiinței și rațiunii umanității. După ce ajung să înțeleagă unele adevăruri mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu și acceptând udarea și aprovizionarea cuvintelor Sale, chiar dacă nu au experimentat multe chestiuni sau medii speciale, pot totuși să înțeleagă și să priceapă unele adevăruri-principii în inimile lor. În viața reală, sunt capabili apoi să aplice aceste principii pentru a se ocupa de diverse persoane, evenimente și lucruri. Desigur, când se ocupă de diverse persoane, evenimente și lucruri, nu este vorba doar despre unele probleme simple, cu un singur aspect. În schimb, când întâlnesc diverse persoane, evenimente și lucruri complexe și interconectate, pot să aplice cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii pentru a le trata și gestiona. Aceasta este o manifestare a oamenilor cu un calibru bun atunci când vine vorba de chestiuni referitoare la principii. Deoarece calibrul lor este bun, prin udarea și aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu, pot găsi pe cont propriu principiile din cuvintele Sale pentru a privi și a gestiona diverse persoane, evenimente și lucruri. Oamenii de acest tip cu un calibru bun se pot ocupa în mod independent de lucrare, îndeplinind fiecare sarcină pe cont propriu. Aceasta este o manifestare a unui calibru bun. Care este manifestarea principală? (Manifestarea principală este că, prin udarea și aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu, ei pot găsi pe cont propriu principiile din

cuvintele Sale pentru a privi și a gestiona diverse persoane, evenimente și lucruri, fiind capabili să rezolve probleme pe cont propriu și să se ocupe în mod independent de lucrare.) Exact – mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, pot să înțeleagă adevărul și să găsească principiile pentru a privi și a gestiona diverse persoane, evenimente și lucruri, fiind capabili să preia singuri lucrarea. Doar asta înseamnă să ai un calibru bun. Am spus anterior că este necesar să ai diverse abilități pentru a fi capabil să preiei lucrarea pe cont propriu. Acum, folosind adevărurile-principii pentru a evalua acest lucru, aceasta este o manifestare a oamenilor cu un calibru bun.

Care sunt manifestările oamenilor cu un calibru mediu? Cu siguranță sunt mult mai rele decât ale celor cu un calibru bun. Totuși, indiferent dacă oamenii au un calibru bun sau mediu, înainte de a primi aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu și de a înțelege adevărul, nu vor avea principiile corecte privind conduita personală. Înțelegerea principiilor privind conduita personală trebuie să aibă drept bază primirea aprovizionării cuvintelor lui Dumnezeu și înțelegerea adevărului. Doar prin experiențe concrete se poate ajunge treptat la înțelegerea principiilor privind conduita personală. Dacă o persoană are un calibru mediu, atunci când citește cuvintele lui Dumnezeu, poate înțelege doar sensul de bază și standardele cerute, exprimate în cuvintele Sale. Ea înțelege aceste lucruri din perspectiva doctrinei, dar când se confruntă cu situații, tot nu este capabilă să aplice adevărurile-principii. Numai prin îndrumarea și aprovizionarea altora sau după ce experimentează multe lucruri poate ajunge să înțeleagă unele adevăruri-principii de bază. Ce înseamnă „de bază” aici? Înseamnă că principiile pe care le înțelege și le pricepe sunt în primul rând principii cu un singur aspect și relativ simple, care îi permit să gestioneze și să rezolve probleme obișnuite, dar când se confruntă cu situații sau contexte complexe, nu știe cum să acționeze conform principiilor. Trebuie să se bazeze pe îndrumarea și ajutorul

oamenilor care înțeleg adevărul pentru a face față unor probleme complexe sau unor sarcini cu multiple aspecte. Acestea sunt manifestările celor cu un calibru mediu. Ce se remarcă în manifestările oamenilor cu un calibru mediu? Aceștia nu pot să înțeleagă în mod independent adevărul sau să găsească principii de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Nu pot înțelege cu exactitate care sunt cu adevărat standardele cerute de Dumnezeu. Au nevoie de cineva care să aibă părtășie cu ei, să-i sprijine, să-i ajute să verifice lucrurile și să le spună și să le aducă aminte clar. Numai în acest fel știu următoarele: „Acesta este un adevăr-principiu. Trebuie să-l țin minte. Trebuie să practic conform acestuia. Trebuie să implementez lucrarea în conformitate cu această rânduială de lucru.” Aceasta se referă la înțelegerea lor. În al doilea rând, în ceea ce privește realizarea lucrării, atunci când fac o lucrare pentru care nu au deloc experiență, nu pot aplica rapid adevărurile-principii pentru a privi sau a gestiona diverse persoane, evenimente și lucruri. Pot gestiona doar o lucrare cu un singur aspect pe baza înțelegerii câtorva adevăruri-principii de bază. Când se confruntă cu o lucrare complexă, care implică mai multe adevăruri-principii, au nevoie ca alții să verifice lucrurile, să-i sprijine și să-i aprovizioneze. Acestea sunt manifestările oamenilor cu un calibru mediu. În ceea ce privește înțelegerea personală, au nevoie ca alții să aibă părtășie cu ei și să-i ajute să verifice lucrurile. Au nevoie să asculte mult – nu doar un aspect al adevărului, ci diverse aspecte și, în cele din urmă, au nevoie să le spună cineva care sunt principiile de bază ale diverselor aspecte ale adevărului pentru a înțelege câteva dintre ele în inimile lor. Totuși, când se confruntă cu situații complexe, iarăși nu știu cum să înțeleagă și tot trebuie să caute. Aceasta se referă la înțelegere. Cât despre gestionarea diverselor chestiuni din lucrare sau din viața reală, capacitatea lor de a se ocupa de chestiuni poate ajunge doar la nivelul de a respecta adevărurile-principii pentru a gestiona o lucrare

cu un singur aspect. Când se confruntă cu o lucrare complexă care implică mai multe adevăruri-principii, o găsesc întrucâtva dificilă și au nevoie să caute și să aibă pe cineva care să verifice lucrurile. Nu pot garanta pe cont propriu că pot face lucrarea bine și nu pot determina dacă faptele lor se aliniază la adevărurile-principii. Există uneori abateri în lucrarea lor. Totuși, acestea sunt doar abateri și nu denaturări. Dacă ar fi denaturări, ar indica un calibru slab. Există o distincție între abateri și denaturări: abaterile înseamnă că lucrarea nu este în întregime în conformitate cu adevărurile-principii, nu este realizată adecvat sau nu i s-a acordat suficientă atenție, dar direcția nu este greșită. Doar că experiența lor de lucru este insuficientă sau înțeleg adevărul destul de superficial și nu pricep adevărurile-principii într-un mod suficient de precis, așa că lucrarea lor nu corespunde suficient standardului. Se poate apropia de acest lucru, dar încă necesită îmbunătățiri pentru a fi pe deplin conform standardului. Acestea sunt manifestările celor cu un calibru mediu. Care este principala caracteristică a oamenilor de acest tip? (Faptul că nu pot îndeplini independent un element al lucrării în mod corespunzător; au nevoie de ajutor și sprijin din partea altora pentru a termina o anumită lucrare.) Caracteristica lor este că, fie în ceea ce privește înțelegerea, fie în îndeplinirea datoriei, sunt relativ inferiori. În general, nu pot îndeplini în mod independent un element al lucrării așa cum trebuie, necesitând sprijin, verificare și îndemnuri din partea altora. Prin urmare, rațiunea de bază pe care ar trebui să o aibă oamenii cu un calibru mediu este să caute mai mult și să aștepte mai mult atunci când fac lucruri. Când nu-și pot da seama de ceva, ar trebui să caute imediat și cu smerenie – fie căutând adevărurile-principii în cuvintele lui Dumnezeu pentru a le servi drept bază, fie căutând răspunsuri de la superiori – și să nu acționeze orbește sau într-un mod confuz. După ce lucrezi o vreme, dacă descoperi că ești confuz în legătură cu multe lucruri, rezumă-le și înregistrează-le imediat și caută

răspunsuri de la superiori. Scopul este ca superiorii să cerceteze și să verifice dacă lucrarea pe care ai făcut-o în această perioadă conține abateri sau lacune. Nu fi prea neprihănit de sine, crezând că ai experiență de lucru și nu avea o părere prea bună despre tine. Trebuie să ai conștiință de sine. Manifestările calibrului mediu au fost deja discutate, așadar care sunt caracteristicile celor cu un calibru mediu? (Nu pot face lucrarea în mod independent; au nevoie ca alții să-i sprijine, să-i ajute și să verifice lucrurile.) Și care sunt caracteristicile lor în ceea ce privește înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu? (În ceea ce privește înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu, pot doar să priceapă unele principii de bază, dar nu sunt capabili să le aplice practic în lucrare.) Și care sunt caracteristicile lor în ceea ce privește capacitatea de lucru? (În ceea ce privește capacitatea de lucru, cei cu un calibru mediu nu pot aplica rapid adevărurile-principii pentru a privi sau a gestiona diverse chestiuni. Mai mult, se pot ocupa doar de un singur element al lucrării; când vine vorba de mai multe elemente ale lucrării, nu pot pricepe principiile. Nu sunt capabili să acorde prioritate diverselor elemente ale lucrării în funcție de importanță sau de urgență pentru a le finaliza bine, cu atât mai puțin să rânduiască în mod rezonabil lucrarea. Trebuie să aibă pe cineva care să verifice lucrurile, să le arate direcția și să-i ajute și să-i sprijine în permanență.) Așa este. Oamenii cu un calibru mediu pot face independent o lucrare cu un singur aspect sau, pe baza unui anumit nivel de experiență de lucru, pot gestiona o lucrare simplă. Când se confruntă însă cu chestiuni complexe, în special cu o lucrare care implică mai multe adevăruri-principii, devin confuzi și nu știu cum să practice. Într-un moment, cred că ar trebui să procedeze într-un fel, iar în momentul următor, cred că ar trebui să procedeze altfel, dar nu știu exact ce modalitate se aliniază la adevărurile-principii. Nu sunt capabili să evalueze consecințele care pot apărea după ce termină în cele din urmă

sarcina. În astfel de situații, rămân fără o cale de urmat. Oamenii cu un calibru mediu pot fi competenți pentru un singur element al lucrării, dar când se confruntă cu mai multe elemente sau cu o lucrare puțin mai complexă, devin confuzi. De exemplu, unii conducători și lucrători dintre voi pot gestiona un element al lucrării atunci când le este atribuit, dar dacă li se atribuie două sau trei elemente, nu le pot gestiona. Chiar dacă vor să le facă bine, nu reușesc acest lucru. Când sunt ocupați cu lucrarea, de îndată ce o persoană aduce în discuție o problemă sau alta, devin confuzi și nu știu cum să o rezolve. Ca urmare, niciunul dintre elementele lucrării nu este realizat bine. Acestea sunt manifestările celor cu un calibru mediu. Oamenii cu un calibru mediu nu pot prelua simultan două sau trei elemente ale lucrării. Mai ales când se confruntă cu situații complexe sau speciale, devin imediat confuzi și nu știu ce să facă. În consecință, lucrarea pe care ar fi putut să o facă bine nu este făcută bine, iar elementele lucrării de care sunt responsabili întâmpină dificultăți și sunt întârziate. Prin urmare, oamenii cu un calibru mediu nu pot prelua două sau trei elemente ale lucrării și sunt potriviți doar pentru elemente simple, individuale. Unii conducători și lucrători consideră mereu că realizarea lucrării este foarte simplă. Când alții le semnalează probleme, sunt mereu indiferenți și nu le consideră probleme, chiar crezând că este ceva în neregulă cu mintea acelor indivizi, care complică prea mult lucrurile. În cele din urmă, apar probleme majore, iar ei nu sunt capabili să le rezolve și abia după aceea le raportează superiorilor. Astfel de conducători și lucrători au prea puțină experiență și le lipsește perspicacitatea. În lucrarea lor, presupun mereu că totul va decurge bine, respectând doar niște reglementări și agățându-se cu încăpățânare de o singură cale. Indiferent cât de grave sunt problemele care apar, nu-și dau seama de ele; ba chiar își dau și mai puțin seama că aceste probleme vor

întârzia lucrarea în ansamblu dacă rămân nerezolvate. Acestea sunt manifestările oamenilor cu un calibru mediu.

În general, dacă oamenii cu un calibru mediu corespund standardului în toate aspectele umanității lor, practic, pot fi competenți pentru o lucrare cu un singur aspect. Motivul pentru care spun că nu pot finaliza în mod independent o lucrare complexă este că au un calibru care le permite să facă bine doar o lucrare cu un singur aspect. Când vine vorba de o anumită lucrare legată de interesele, hobbyurile și punctele lor forte, în ceea ce privește calibrul lor, pot fi competenți pentru aceasta. Când se confruntă însă cu situația complexă a unei lucrări cu multiple aspecte, devin confuzi. Chiar dacă au experiență practică într-o anumită măsură, calibrul lor nu este pe măsura sarcinii. Unii oameni spun: „Oare motivul este că sunt tânăr?" Nu, nu este. Dacă ai un calibru mediu, chiar și când vei ajunge la vreo 40 sau 50 de ani, tot nu vei fi competent pentru o lucrare cu multiple aspecte. De ce spun asta? După ce acumulezi o oarecare experiență realizând efectiv lucrarea, poate că devii capabil să gestionezi o anumită lucrare cu un singur aspect, dar ești capabil să finalizezi bine și în mod independent lucrarea doar în situațiile în care ai îndrumare, pe cineva care să verifice lucrurile sau monitorizare din partea altora – rămâi veșnic incapabil să preiei în mod independent o lucrare cu multiple aspecte. Aceasta arată că ai un calibru mediu. Unii oameni, după ce acumulează ceva experiență de-a lungul numeroșilor ani în care trec prin diverse situații și după ce ajung să înțeleagă unele adevăruri-principii, tot nu pot prelua o lucrare cu multiple aspecte, în special una de care trebuie să se ocupe în mod independent. Când se confruntă cu situații complexe, devin confuzi și nu pot prioritiza sarcinile în funcție de importanță sau urgență. Astfel de oameni au cu siguranță un calibru mediu. Experiența de lucru reprezintă doar un aspect al capacității de lucru a unei persoane; nu este factorul dominant. Factorul

dominant este calibrul persoanei și abilitățile sale în diverse aspecte. Experiența de lucru oferă doar niște referințe. Desigur, ea este la rândul ei valoroasă, deoarece provine din experiența personală, dar această experiență practică de lucru nu-ți poate îngădui să înțelegi mai exact principiile unei lucrări cu multiple aspecte. Dacă ai un calibru bun și înțelegi realmente adevărurile-principii, chiar dacă nu ai deloc experiență de lucru sau dacă experiența ta personală nu este bogată, poți totuși să te ocupi pe cont propriu de lucrarea generală și să preiei în mod independent controlul asupra lucrării. Cu toate acestea, oamenii cu un calibru mediu nu pot finaliza pe cont propriu lucrarea generală; pot finaliza doar o lucrare cu un singur aspect și au nevoie frecvent de îndemnuri, verificări, ajutor și îndrumare. În consecință, cei dintre voi care au un calibru mediu nu trebuie să creadă că pot să fie competenți pentru o lucrare cu multiple aspecte sau să se ocupe în mod independent de lucrare pentru că sunt capabili să se descurce bine într-o anumită lucrare cu un singur aspect. Aceasta este o iluzie și o înțelegere greșită. Există o diferență între a fi capabil să finalizezi pe cont propriu o anumită lucrare cu un singur aspect și a fi capabil să finalizezi pe cont propriu o lucrare cu multiple aspecte – adică, a fi capabil să te ocupi independent de lucrare. Veți ajunge să cunoașteți treptat acest lucru prin experiență. S-ar putea ca aceste cuvinte să nu fie ușor de înțeles – doar cei care au slujit drept conducători sau lucrători timp de mulți ani și care au experiență practică le pot înțelege. Frații și surorile de rând s-ar putea să nu le înțeleagă, nu-i așa? Conducătorii și lucrătorii care au preluat o lucrare cu multiple aspecte au experiență practică și înțeleg diferențele respective – au principii în modul în care fac lucrarea. În schimb, oamenii cu un calibru mediu nu se ridică la acest nivel. Manifestările celor cu un calibru mediu au fost astfel rezumate pe deplin.

Să rezumăm în continuare manifestările celor cu un calibru slab. Manifestările oamenilor cu un calibru slab sunt cu siguranță mai rele decât cele ale oamenilor cu un calibru mediu. Care sunt manifestările celor care au un calibru slab? Cei care au un calibru slab, prin intermediul căutării sau mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, deși pot înțelege sensul literal al fiecărei propoziții și al fiecărui fragment din cuvintele Sale – precum și care sunt intențiile și cerințele Sale – nu înțeleg deloc adevărurile-principii sau standardele cerute de Dumnezeu. Adică, nu înțeleg standardele cerute de Dumnezeu în legătură cu felul în care să privești oamenii și lucrurile sau să te comporți și să acționezi, nici nu înțeleg care sunt adevărurile-principii implicate. Când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu pe cont propriu, nu pot înțelege aceste lucruri și, după ce interacționează cu persoane, evenimente și lucruri în viața de zi cu zi, tot nu înțeleg. Chiar și după ce au părtășie, nu le este clar care sunt adevărurile-principii. Oamenii de acest fel au o caracteristică: deși nu înțeleg care sunt adevărurile-principii, pot rezuma reglementările pe care trebuie să le urmeze bazându-se pe sentimentele lor. Pot să-și amintească reglementări – un fel de dogmă strictă sau un set de reguli. De exemplu, Dumnezeu are părtășie despre un aspect al adevărurilor-principii, dând exemple de manifestări pozitive, manifestări negative, înțelegere pură și înțelegere denaturată a oamenilor, printre diverse alte manifestări, în această privință – ce câștigă în cele din urmă oamenii cu un calibru slab de aici? Aceștia spun: „Pricep acum. Dumnezeu nu ne permite să facem una sau alta. Dumnezeu nu ne permite să mâncăm una sau alta. Dumnezeu nu ne permite să spunem unele sau alte cuvinte ori să folosim niște termeni.” Țin minte aceste lucruri și le respectă cu strictețe, crezând că sunt adevăruri-principii. Sunt de părere că, dacă respectă aceste reglementări, zicale și moduri de acțiune, înseamnă că respectă adevărurile-principii. Indiferent cât de mult le spui că respectă doar reglementări, nu vor

accepta. Insistă să respecte aceste reglementări, crezând că practică adevărul și cuvintele lui Dumnezeu. Este imposibil să o scoți la capăt cu astfel de oameni care nu au deloc înțelegere spirituală. Dacă sunt dispuși să respecte reglementări, n-au decât să o facă – atât timp cât intențiile lor nu sunt greșite, este în regulă. De exemplu, am spus odată: „Când vă rugați, trebuie să fiți pioși; nu vă rugați la întâmplare. În medii potrivite, cel mai bine este să îngenuncheați pentru a vă ruga, să vă prosternați înaintea lui Dumnezeu pentru a vă ruga și, în timpul rugăciunii, trebuie să vă liniștiți înaintea Lui și să vă rugați cu o inimă concentrată. Asta înseamnă să fiți pioși și să aveți o inimă cu frică de Dumnezeu.” Oamenii cu un calibru slab, după ce au auzit asta, și-au amintit o singură reglementare: „Ca să te rogi cu pioșenie și având o inimă cu frică de Dumnezeu, trebuie să îngenunchezi.” Au tratat cerința de a îngenunchea pentru rugăciune ca pe un adevăr-principiu și l-au respectat ca atare, crezând că aceasta este practicarea adevărului. Așadar, indiferent de mediu, au insistat să îngenuncheze pentru rugăciune. Chiar și când doreau să se roage la ora mesei, îngenuncheau sub masă pentru a se ruga. Când lucrau la câmp, indiferent cât de murdar era pe jos sau ce ar fi putut să fie în sol, îngenuncheau pentru a se ruga. Chiar dacă se confruntau cu calamități sau cu evenimente majore când se aflau printre non-credincioși, dacă doreau să se roage lui Dumnezeu, trebuiau să găsească un loc ascuns unde să îngenuncheze și să se roage. Considerau că doar o astfel de rugăciune se alinia la intențiile lui Dumnezeu, așa că, indiferent de circumstanțe, trebuiau să îngenuncheze pentru a se ruga. Credeau că, procedând așa, practicau adevărul. Mai mult, se considerau cei mai pioși oameni, cei care urmau cel mai îndeaproape calea lui Dumnezeu, cei care iubeau cel mai mult adevărul și cei care se puteau supune cel mai mult adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu. Vezi, acestea sunt manifestările celor cu un calibru slab. Oamenii de acest fel sunt inferiori și problematici

în ceea ce privește înțelegerea. Ei fixează mereu cu rigiditate principiile într-o singură propoziție sau reglementare. Se folosesc de metoda înțelegerii cuvintelor și a cunoașterii pentru a înțelege adevărul și, desigur, practică de asemenea adevărul respectând reglementări, cuvinte, zicale și formalități. Indiferent cum ai părtășie despre adevărurile-principii, după ce le aud, le consideră simple propoziții, reglementări, moduri de acțiune sau sloganuri. Pentru ei, este doar o chestiune de respectare a regulilor. Consideră că practicarea adevărului este atât de simplă, rezumându-se la a respecta ce se poate face și ce nu se poate face și doar atât.

Cei cu un calibru slab privesc oamenii și lucrurile, se poartă și acționează folosind reglementări pentru a evalua și aborda totul. Indiferent cum se schimbă mediul extern și oamenii, evenimentele și lucrurile din jur, ei insistă să respecte o singură reglementare fără nicio schimbare. Dacă spui că nu iubesc și nu practică adevărul, se simt nedreptățiți în inimile lor. Ei spun: „M-am lepădat de atât de multe, am îndurat atât de multă suferință, am respectat atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și am practicat atât de multe dintre acestea – așadar, de ce spui că nu iubesc și nu practic adevărul? De ce spui chiar că respect reglementările? Sunt nedreptățit!” Ce problemă arată faptul că pot rosti astfel de cuvinte? Care sunt principalele manifestări ale oamenilor cu un calibru slab? În ce moduri este slab calibrul lor? Le lipsește complet capacitatea de a înțelege adevărul, prin urmare, indiferent cât de mult avem părtășie despre orice aspect al adevărului, pentru ei totul se reduce în cele din urmă la un singur mod de acțiune, o singură regulă, o singură propoziție sau o singură formalitate, și nu la un principiu. Dacă cineva rostește o propoziție sau folosește un termen care încalcă acea regulă a lor, pentru ei, aceasta este o încălcare a adevărurilor-principii. Acest lucru este problematic. Prin urmare, în primul rând, oamenii cu un calibru slab folosesc diverse reglementări, formalități, simple cuvinte

și moduri de acțiune pentru a stabili că dețin adevărul-realitate. În plus, există o altă chestiune problematică: folosesc adesea doctrinele pe care le rostesc frecvent, precum și reglementările și modurile de acțiune pe care le urmează adesea pentru a-i evalua pe alții și chiar pentru a-L evalua pe Dumnezeu. Pe lângă faptul că evaluează, îi și judecă adesea pe alții și pe Dumnezeu și îi restrânge pe alții și pe Dumnezeu. De exemplu, am spus odată: „În general, nu îndrăznesc să mănânc lucruri reci. După ce le mănânc, stomacul Meu nu le tolerează, așa că practic nu mănânc alimente crude și reci.” Cineva cu un calibru slab a auzit asta și a spus: „Te înțeleg acum. În viitor, voi avea grijă să nu-Ți dau alimente crude și reci. În niciun caz nu Te voi lăsa vreodată să consumi alimente crude și reci.” Dar, într-o zi, când vara era în toi și vremea era extrem de caldă, iar căpșunele de la fermă erau coapte, am mâncat două de acolo și, văzând asta, acel individ s-a gândit: „Nu era vorba că nu mănânci niciodată lucruri crude și reci? Nu sunt căpșunele reci? N-ai spus anterior că ai probleme cu stomacul dacă mănânci alimente reci? Atunci de ce mănânci căpșune astăzi? Nu cumva minți?” Așa s-a gândit în inima lui; doar că nu a spus cu voce tare. Spune-Mi, a fost corect modul în care a privit lucrurile? (Nu.) Ce inexactități conținea? (A considerat un lucru pe care l-a spus Dumnezeu drept o reglementare pentru a evalua lucrurile, fără să țină cont de contextul în care a vorbit Dumnezeu.) Nu știa la ce se refereau aceste cuvinte ale Mele. În circumstanțe normale, stomacul Meu nu tolerează lucruri crude și reci, dar există excepții. De pildă, când depun muncă fizică și corpul Mi se încălzește, în combinație cu vremea caldă, când temperatura ajunge la aproximativ treizeci de grade, iar acele alimente crude și reci nu sunt atât de înghețate, în astfel de cazuri, pot să mănânc puțin. Nu este ca și cum n-aș putea mânca absolut deloc. Când am spus că „nu le pot mânca”, mă refeream la circumstanțe obișnuite; pe o vreme toridă de vară, pot mânca o cantitate mică. Individul cu un calibru

slab nu a putut să înțeleagă aceste cuvinte. Când le-a auzit, le-a tratat ca pe o reglementare sau o formulă. Când au apărut circumstanțe speciale, a încercat în continuare să le încadreze în această formulă. Când a văzut că nu se încadrează, nu a putut să-i dea de capăt: „Nu ai spus că nu poți mânca lucruri crude și reci? Cum se face că mănânci acum? Nu cumva minți?” Unde se află inadecvarea lui în ceea ce privește incapacitatea de a-Mi înțelege cuvintele? (Nu avea deloc capacitate de înțelegere.) Inadecvarea lui constă în incapacitatea de a judeca și înțelege această chestiune pe baza schimbărilor din mediu și a circumstanțelor speciale. Dacă o persoană cu un calibru suficient vede acest lucru, știe că, după ce muncesc și corpul Mi se încălzește, în asociere cu vremea caldă și cu faptul că aceste fructe nu sunt exagerat de reci, consumul unei cantități mici nu este o problemă pentru Mine, iar acest lucru este foarte normal. Poate să înțeleagă această chestiune și să o descifreze. Dar o persoană cu un calibru slab nu o poate descifra; se blochează în acest punct și capătă noțiuni în inima ei. Care este consecința odată ce se formează noțiuni? O determină cu ușurință să judece și să condamne. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Desigur, această chestiune măruntă nu este o problemă majoră, dar nu o poate depăși în inima ei: „Nu înseamnă că minți? Așadar, și Tu minți!” Vezi, se grăbește să restrângă și să judece chiar și în privința acestei chestiuni foarte mărunte. Și asta înainte de a aborda măcar problemele majore – a dezvoltat deja noțiuni. Oamenii cu un calibru slab nu pot să-și dea seama nici măcar de astfel de chestiuni mărunte și nu au niciun pic de discernământ. Indiferent ce chestiune privesc, aplică cu rigiditate reglementările. Sunt de părere că doar aceia care pot respecta reglementările dețin adevărul. Indiferent cum se aliniază cuvintele și acțiunile tale la adevărurile-principii, atât timp cât acestea contrazic noțiunile și închipuirile unor astfel de oameni și intră în conflict cu reglementările pe care le recunosc, te vor judeca și te vor condamna în

inimile lor. Chiar dacă nu o spun cu voce tare, vor căpăta noțiuni sau prejudecăți împotriva ta. Indiferent câte predici aud sau despre ce aspecte ale adevărului primesc părtășie, acești oameni cu un calibru slab reduc mereu totul la o singură afirmație, modalitate de acțiune sau reglementare și respectă aceste afirmații, modalități de acțiune și reglementări cu mare entuziasm; ba chiar cred că sunt oameni care practică adevărul, că se supun în realitate adevărului și se tem cu adevărat de Dumnezeu. Uneori chiar se emoționează până la lacrimi, crezând că Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și că nimeni în lume nu-L iubește mai mult decât ei. În realitate, ei respectă doar o singură reglementare sau un singur mod de acțiune. Continuă să practice în acest fel și pot stărui fără nicio schimbare, crezând că au dobândit adevărul și au fost desăvârșiți de Dumnezeu. Spune-Mi, nu este supărător acest lucru? (Ba da.)

Vedeți des cazuri în care oamenii respectă reglementări? (Da.) De exemplu, îi spui persoanei care gătește că vremea se încălzește, așa că ar trebui să pregătească în fiecare zi un ceai răcoritor din plante sau niște băuturi reci și să servească unele mâncăruri reci atunci când face mâncare – ceea ce occidentalii numesc salată – pentru a stimula pofta de mâncare a oamenilor. O persoană cu un calibru slab memorează următorul lucru: când vremea este foarte caldă, oamenii ar trebui să mănânce mâncăruri reci și să bea băuturi reci. Își amintesc bine acest lucru și îl respectă cu sârguință. Totuși, într-o zi, când temperatura scade, ignoră că este frig și se gândesc: „E vară acum, așa că trebuie să pregătesc mâncăruri și băuturi reci. Ți le voi pregăti în fiecare zi astfel încât să le savurezi pe deplin și să te răcorești complet. Nu-mi pasă dacă temperatura scade sau nu!” Nu doar că pregătește mâncăruri reci, dar clătește chiar și tăițeii în apă rece, apoi servește băuturi reci după masă, adăugând chiar și câteva cuburi de gheață. Unii oameni, văzând asta, spun: „E atât de frig astăzi. Cum ai putut să pregătești totuși

mâncăruri reci? Și chiar pui cuburi de gheață în băuturile reci – încerci să ne îngheți?” Cel care gătește se simte jignit și spune: „Sunt chiar atât de răuvoitor? Vara este atât de cald – oare nu fac asta doar ca să-i ajut pe toți să se răcorească și să mănânce puțin mai mult? Nu urmez principiile și sunt atent față de toată lumea? În ce fel greșesc? Și acum spui că încerc să te înghețț – oare chiar sunt atât de lipsit de virtute? Este umanitatea mea chiar atât de slabă? Pur și simplu sunteți cu toții prea nepăsători față de mine!” Urmează oare principiile pregătind mâncarea în acest fel? Care este principiul aici? Acela de a adapta mâncarea și băutura în funcție de anotimp și de temperatură. Vara, când vremea este caldă, principiul este să consumi alimente sau băuturi relativ reci, care pot stimula pofta de mâncare a oamenilor, nu-i așa? Este un principiu. Dar acum că temperatura a scăzut brusc, cum ar trebui aplicat acest principiu? (Când temperatura scade brusc, cel care gătește nu se mai poate rezuma la prepararea de mâncăruri reci sau salate, așa cum a fost sfătuit anterior, ci trebuie să se adapteze în funcție de vreme și să pregătească în schimb mâncăruri calde. Nu poate respecta reglementări.) Așa este. Când vremea se răcește ocazional vara, nu te poți rezuma la pregătirea de mâncăruri și băuturi reci în timpul verii – nu poți respecta această reglementare. Când temperatura scade brusc, mâncarea și băutura pe care le consumă oamenii trebuie, de asemenea, să se schimbe imediat. Nu ar mai trebui pregătite mâncăruri și băuturi reci și, cu siguranță, nu ar trebui adăugate cuburi de gheață. În schimb, ar trebui să gătești mâncăruri calde, să faci tăiței calzi, adaptând mâncarea și băutura în funcție de temperatură și vreme. Acesta este principiul. Dar persoana cu un calibru slab, cât timp este vară, se rezumă la prepararea de băuturi și mâncăruri reci, indiferent de temperatură sau de condițiile meteo – care este problema aici? (Respectarea reglementărilor.) Aceasta este o respectare a reglementărilor, o incapacitate de a aplica principiile în mod flexibil în

funcție de circumstanțe. Acestea sunt manifestările oamenilor cu un calibru slab în ceea ce privește modul în care fac lucrurile – își amintesc o afirmație și o tratează ca pe o reglementare de respectat și, indiferent cum se schimbă mediul, persoanele, evenimentele și lucrurile, nu pot aplica în mod flexibil principiile pentru a se ocupa de chestiuni. De fapt, rezultatul care trebuie obținut stabilind principii în legătură cu mâncarea și băutura este de a se asigura că oamenii se simt confortabil când mănâncă. Astfel de principii nu sunt deloc reglementări. Însă cei care respectă reglementările, fără să țină cont de temperatură sau de vreme și fără să le pese dacă te simți confortabil atunci când mănânci, se limitează la prepararea de mâncăruri și băuturi reci cât timp este vară – aceasta se numește a respecta reglementări. Practicarea conform principiilor înseamnă că tot ceea ce se face are drept scop obținerea unui rezultat final bun. Pe de altă parte, respectarea reglementărilor ignoră rezultatul și se concentrează doar asupra formalității și asupra modului de acțiune. Exact așa se ocupă de chestiuni persoanele cu un calibru slab – indiferent ce lucruri apar, ele folosesc aceeași abordare pentru a le gestiona.

Oamenii cu un calibru slab nu-și pot da seama de nimic din ceea ce întâmpină. Chiar și atunci când citesc cuvintele lui Dumnezeu sau ascultă predici, înțelegerea lor este oarecum denaturată și include în mod inevitabil abateri. Ei respectă o reglementare, un mod de acțiune sau un ritual, ceea ce este complet diferit de adevărurile-principii și, în consecință, apar multe lucruri denaturate. Se poate spune că înțelegerea oamenilor cu un calibru slab privind orice chestiune are întotdeauna o natură oarecum denaturată. Deși reușesc să fie ascultători și supuși fără să dea dovadă de denaturare în legătură cu lucruri simple și ușor de gestionat, când vine vorba de chestiuni bazate pe principii sau de probleme relativ complexe, nu pot înțelege adevărurile-principii și știu doar să respecte reglementări. Înțelegi? (Da.)

Oamenii cu un calibru slab nu au deloc capacitatea de a înțelege adevărul și știu doar să respecte reglementări. Astfel de oameni sunt și destul de problematici. Sunt foarte entuziaști și hotărâți în respectarea reglementărilor. Dacă ai părtășie cu ei și le spui: „Ceea ce faci este să respecți reglementări, nu adevărurile-principii”, nu pot accepta acest lucru. Aceștia simt următoarele: „Respect în mod neclintit principiile și nu pot face compromisuri cu alții! Alții nu respectă principiile și sunt condamnați din cauza asta, dar și eu sunt condamnat când le respect. Este nedrept!” Vezi cât de încăpățânați sunt, pur și simplu nu-i poți convinge. Ați întâlnit astfel de oameni? (Da.) De exemplu, le spun unora: „Dacă vrei să înveți să dansezi, poți rezerva două ore în fiecare zi pentru a exersa când lucrarea nu te ține ocupat. Dacă perseverezi o perioadă, vei învăța.” Își amintesc propoziția „perseverează exersând două ore în fiecare zi” și cred că a proceda așa înseamnă că practică adevărul și respectă principiile. După aceea, indiferent cât de solicitantă este datoria pe care o îndeplinesc, ei insistă totuși să facă exerciții de dans timp de două ore în fiecare zi. Într-o perioadă în care lucrarea bisericească este foarte aglomerată de dimineața până seara și când, practic, nu au două ore libere într-o zi, ei insistă totuși să facă exerciții de dans timp de două ore. Când alții le reamintesc că acest lucru ar putea întârzia lucrarea bisericească, refuză să asculte și spun: „Dumnezeu m-a instruit să fac exerciții de dans timp de două ore în fiecare zi. Trebuie să fac asta. Dacă nu o fac, înseamnă că sunt neascultător și nu mă supun.” Dacă le spui să nu o facă, nu sunt dispuși. Sunt incapabili să se ocupe de lucruri în mod flexibil sau să aplice cuvintele Mele cu flexibilitate, în funcție de nevoile lucrării sau ale mediului. Nu înțeleg de ce ar trebui să exerseze două ore, ce sens are să exerseze două ore sau ce rezultat ar trebui să obțină. Nu înțeleg aceste lucruri și nu le sunt clare. Pentru ei, practicarea adevărului înseamnă pur și simplu să respecte o singură afirmație, o

reglementare sau o formalitate – în opinia lor, aceasta înseamnă să practice adevărul. Indiferent dacă se obține vreun rezultat sau care se dovedește a fi rezultatul, ei insistă cu încăpățânare să urmeze o singură cale, refuzând să se întoarcă din drum indiferent de situație, nici dacă ar fi trași de zece boi. Chiar dacă au abateri în practica lor, o fac astfel în mod constant. Când li se spune că sunt absurzi, tot insistă să o facă. Nu sunt foarte problematici astfel de oameni? Indiferent cine are părtășie cu ei, nu funcționează. După ce le explici lucrurile cu meticulozitate și în mod clar, ar putea să înțeleagă astăzi această chestiune, dar mâine vor respecta reglementările în altă chestiune, respectând la nesfârșit reglementări, iar tu trebuie să-i corectezi în permanență. Deviază fie la stânga, fie la dreapta și se abat fie într-un tip de chestiune, fie în altul – se abat continuu, la nesfârșit. Devii neliniștit când îi privești, dar nu-i poți corecta, oricum ai încerca. De ce? Deoarece au un calibru prea slab. Nu pot să distingă niciodată între lucrurile pozitive și cele negative, între bine și rău, corect și incorect, adevăr și reglementări. Nu au niciun standard pentru a delimita aceste chestiuni, nicio capacitate de a le delimita și, pur și simplu, nu le pot delimita. Prin urmare, oamenii cu un calibru slab pot face doar o lucrare și sarcini bazate pe reglementări sau o lucrare cu un singur aspect, care nu implică adevărurile-principii, cum ar fi să urmeze un program de rutină în fiecare zi, să facă un lucru la o anumită oră și să facă altul la altă oră stabilită – adică, se pot ocupa doar de acele sarcini simple în care este suficient să respecte programul, să mențină formalitățile și să urmeze un fel de a face lucrurile pentru a îndeplini bine lucrarea. Dar nu pot gestiona o lucrare puțin mai complexă. Odată ce devine necesar să acționeze conform adevărurilor-principii și să obțină anumite rezultate, nu sunt capabili să realizeze acest lucru. Dacă le atribui un element al lucrării pentru care este necesar să aplice în mod flexibil adevărurile-principii, să gestioneze diverse probleme după caz și să se

adapteze în funcție de mediu, devin confuzi și nu reușesc acest lucru. Trebuie să aibă pe cineva care să-i ajute și să-i instruiască; nu te poți aștepta să facă bine lucrarea în mod independent. Cum ar trebui tratați astfel de oameni? Deși pot persevera în îndeplinirea datoriei lor în mod obișnuit în fiecare zi, când se confruntă cu situații neașteptate, nu știu cum să reacționeze și pot chiar să nu-și mai îndeplinească datoria. Pentru asemenea oameni, este necesar să te interesezi și să le inspectezi frecvent lucrarea, întrebând: „În această perioadă, au existat perturbări sau tulburări ale lucrării bisericești? Au existat probleme complexe pe care nu ai știut să le gestionezi?” După ce se gândesc pe îndelete, aceștia spun: „Totul a fost bine în această perioadă. Toți își fac datoria și pot să participe la adunări, să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu în mod normal. Nimeni nu a perturbat sau tulburat și n-am auzit să răspândească cineva sofisme pentru a-i induce în eroare pe alții.” Nu pot identifica nicio problemă, nu știu ce să raporteze și nici măcar nu pot să pună întrebări. Prin urmare, nu te poți aștepta să gestioneze sau să rezolve singuri problemele care apar în viața reală sau în îndeplinirea datoriei lor. Nici nu te poți aștepta să caute răspunsuri de la cei de nivel superior sau să le pună întrebări când nu știu cum să se ocupe de ceva. Nu pot realiza nimic din toate acestea deoarece au un calibru insuficient. Dacă astfel de oameni nu le raportează problemele celor de nivel superior, alții ar putea să creadă că nu au nicio problemă. Nu este însă cazul. Ei nu pot identifica nici măcar problemele obișnuite. Chiar și atunci când problemele se adună în fața lor, nu le consideră probleme. Și, astfel, nici nu le rezolvă. Au un cap, doi ochi și două urechi; pot vedea, auzi și vorbi, totuși nu pot identifica sau rezolva probleme. Deoarece le lipsește complet calibrul și capacitatea de a identifica și gestiona problemele, indiferent cât de abili par după cum arată, nu este de niciun folos. Nu pot să ia lucrurile pe care le văd sau le aud și să le proceseze în mintea lor pentru a

se gândi și a discerne dacă acestea sunt probleme sau cum ar trebui gestionate. Dacă nu pot gestiona problemele care implică adevăruri-principii, nici nu le vor raporta celor de nivel superior. Sunt complet incapabili să facă toate acestea. Nu arată asta că au un calibru slab? Nu sunt acestea manifestările oamenilor cu un calibru slab? (Ba da.) Dacă întrebi pe cineva cu un calibru slab: „Au existat probleme în lucrare în această perioadă? Există domenii în care nu înțelegi principiile?", va răspunde: „Nu există nicio problemă; toată lumea a fost ocupată și lucrurile merg destul de bine!" Pentru ei, totul este în regulă. În calitate de conducător sau lucrător, dacă pur și simplu îi crezi când spun că totul este în regulă, atunci ești prea nesăbuit, fiind în aceeași măsură ca ei o persoană cu un calibru slab. Cei cu un calibru bun nu doar că știu cum să afle despre probleme, dar trebuie să fie capabili și să le identifice pe cont propriu. Pot purta conversații care vizează problemele și, pe măsură ce vorbesc, problemele ies în mod firesc la iveală. Când descoperi o problemă și întrebi pe cineva cu un calibru slab cum a gestionat-o, acesta răspunde: „Ce problemă? Cum se face că n-am observat-o?" Oamenii cu un calibru slab nu pot identifica problemele, prin urmare, în realizarea lucrării, trebuie să te pricepi să afli despre probleme și să le identifici, să le abordezi și să nu le treci cu vederea, apoi să contribui la gestionarea și rezolvarea lor. Trebuie să știi cum să discuți cu oamenii care au un calibru slab, punându-le întrebări și interesându-te sub formă de conversație, pentru a identifica problemele. În timp ce discuți, aceștia vor aduce în discuție problemele, fără să știe. Fără o astfel de conversație, ar fi imposibil să identifici aceste probleme. Deoarece discuți cu ei în acest fel, devin inspirați și identifică brusc aceste probleme. Dacă nu folosești această abordare pentru a afla despre situație, pur și simplu nu vor percepe drept probleme aceste chestiuni pe care le văd. Așadar, când descoperi probleme în timpul conversațiilor, acestea trebuie clarificate puțin câte puțin, ca și

cum ai stoarce o pastă de dinți. Se vor simți oarecum rușinați doar când toate problemele vor fi rezolvate. Nu arată asta că au un calibru slab? (Ba da.) Acestea sunt manifestările oamenilor cu un calibru slab: chiar și când există probleme, nu le pot identifica și, deoarece nu pot identifica problemele, nu sunt niciodată capabili să le aducă în discuție sau să le rezolve. Spune-Mi, dacă nu pot identifica problemele, își pot face lucrarea bine? Își pot realiza lucrarea bine respectând reglementări? (Nu.) Categoric nu. Aceasta este o manifestare a unui calibru slab. Dacă spui că au un calibru slab, chiar se gândesc: „Calibrul meu este excelent! După ce vorbește Dumnezeu despre ceva, înțeleg imediat un mod de acțiune sau o reglementare și pot să o respect toată viața. Vezi? Nu este bun calibrul meu? Niciunul dintre voi nu reușește să priceapă punctele cheie, dar eu reușesc. De exemplu, mi s-a spus că vara este cald și ar trebui să mâncăm preparate reci. Prin urmare, continui să pregătesc mâncăruri reci și să servesc băuturi reci – pot să respect ce spune Dumnezeu. Vezi, niciunul dintre voi nu poate respecta acest lucru și vorbiți mereu despre principii. Nu sunt principiile doar niște reglementări? Dacă respecți reglementările, nu înseamnă că respecți principiile?” Chiar consideră că au un calibru bun, crezând că pot pricepe punctele cheie ale unei probleme și că, dintr-o predică lungă, pot extrage o singură afirmație, un mod de acțiune, o reglementare sau chiar o propoziție ori un cuvânt pe care simt că trebuie să-l urmeze. Spune-Mi, nu este supărător? Există destul de mulți oameni de acest fel. Când ai părtășie despre diversele detalii ale adevărului, nu pot să înțeleagă și chiar spun: „Ce bătaie de cap! Pur și simplu vorbești întruna. Nu se rezumă doar la a nu spune unele cuvinte sau a nu face unele lucruri? Doar respectă acea singură afirmație și gata – ține doar de o singură afirmație. Ce rost are să o faci atât de plictisitoare? Ba chiar faci distincție între stări, medii și umanitatea diverselor tipuri de oameni și între înțelegerea denaturată și cea pură. Chiar

există atât de multe detalii implicate? De ce să fim atât de meticuloși? Ești atât de pretențios!” Chiar îi condamnă pe alții. Acestea sunt manifestările oamenilor cu un calibru slab.

Care sunt caracteristicile oamenilor cu un calibru slab? Aceștia nu înțeleg adevărurile-principii; indiferent de care aspect al adevărurilor-principii este vorba, ei îl tratează ca pe un fel de reglementare sau formulă și apoi îl urmează cu un entuziasm neobosit. Pot rosti multe doctrine și, prin urmare, cred că înțeleg adevărurile-principii, dar, în realitate, nu înțeleg deloc adevărul. Dacă le explici unele dintre principiile privind îndeplinirea lucrării de către conducători și lucrători, cerând unor asemenea oameni să facă lucrarea și să gestioneze diverse probleme pe baza înțelegerii acestor principii, acești oameni cu un calibru slab vor fi absolut incapabili să le aplice. Nu înțeleg aceste adevăruri-principii și nici nu le pot aplica pentru a face lucrarea. Când se apucă să facă lucrarea, doar respectă reglementările, urmează protocoalele și aplică dogmele în mod mecanic. Există unii oameni care vor să respecte adevărurile-principii, dar întrucât au un calibru slab și nu reușesc să înțeleagă adevărul, nu sunt capabili să respecte principiile. Indiferent ce lucrare realizează, când se confruntă cu probleme, sunt dezorientați și chiar devin copleșiți – nu sunt capabili să facă nicio lucrare bine. Când superiorii au părtășie despre principii, simt că le-au înțeles, le-au cuprins, le-au priceput și le-au reținut pe toate. Dar când întâmpină probleme în viața reală, devin confuzi, deoarece doctrinele și reglementările pe care le-au înțeles nu sunt de niciun folos, așa că se gândesc: „Ce ar trebui să fac acum?” Nu știu de unde să înceapă lucrarea, nu știu ce metode să folosească pentru a o realiza, nu știu cum să implementeze rânduielile de lucru și știu și mai puțin ce probleme ar trebui rezolvate chiar acum pentru a garanta progresul normal al lucrării bisericești – nu știu nimic din toate acestea. Ca urmare, indiferent cât timp lucrează, nu există rezultate și

rânduielile de lucru nu pot fi implementate. Nu pot nici măcar să rezolve problema de a face în așa fel încât viața bisericească să fie bună. Nu pot implementa nici măcar o lucrare elementară și nu știu cum să o implementeze. Pot doar să le spună oamenilor doctrine și să le ceară să respecte reglementări. Când vine vorba de implementarea rânduielilor de lucru și de realizarea unei lucrări bisericești concrete, devin confuzi și nu sunt capabili să o facă. Își spun în sinea lor: „Cum ar trebui implementate aceste rânduieli de lucru? Ce reglementări ar trebui respectate?” Nu pot vedea limpede aceste lucruri. Dar au totuși o ultimă soluție: cred că, atât timp cât organizează mai multe adunări, problemele pot fi rezolvate. Prin urmare, modul lor de a face lucrarea este să organizeze necontenit adunări și să țină neîncetat predici. Când predicile lor îi agită pe toți și îi entuziasmează, cred că toate problemele sunt rezolvate, fără să mai existe altele și că, atât timp cât toată lumea este entuziasmată, toată lucrarea este făcută cum trebuie. Dar se dovedește că, după câteva zile de adunări, nu doar că problemele reale rămân nerezolvate, iar îndatoririle pe care le îndeplinesc oamenii tot nu dau niciun rezultat, dar nici lucrarea bisericească nu face niciun progres. Totuși, încă au starea de spirit de a ține predici. Oamenii cu un calibru slab nu obțin rezultate, indiferent cât timp fac lucrarea, și nu pot implementa rânduielile de lucru, indiferent cât timp li se acordă – nu au nici eficiență, nici eficacitate. Acestea sunt manifestările celor cu un calibru slab. Manifestările oamenilor cu un calibru slab sunt așa cum tocmai le-am descris, ca să nu mai vorbim de cei fără calibru. Indiferent câte predici aud sau despre cât adevăr au alții părtășie cu ei, nu pot să priceapă adevărurile-principii și nici măcar nu pot înțelege reglementările elementare pe care se cuvine să le respecte. Când cineva are un calibru atât de slab, adevărurile-principii sunt peste puterea lui de înțelegere. Chiar dacă alții au părtășie despre adevăr cu el, nu poate găsi o

cale de practică și trebuie să aibă pe cineva care să-i dea instrucțiuni specifice înainte de a ști cum să practice. Astfel de oameni parcă s-ar fi reîncarnat din fiare; au mereu mintea încețoșată și neclară și nu pot niciodată să distingă ce sunt principiile și ce sunt reglementările. Își spun în inima lor: „De ce mă doare mereu capul și devin somnoros când aud aceste lucruri?” În cele din urmă, ajung la o concluzie: „Nu doar că adevărurile-principii sunt peste puterea mea de înțelegere, dar nici măcar nu pot să respect reglementările, așa că, în viitor, voi străluci cât de mult pot cu resursele mele, voi depune cât de mult efort îmi permite capacitatea și voi face pur și simplu tot ce sunt capabil să fac, iar asta e suficient.” Unii dintre acești oameni chiar se consolează singuri, spunând: „Nu știu cum să respect reglementările, nici nu înțeleg adevărurile-principii, dar am o inimă iubitoare de Dumnezeu!” Dacă L-ar putea iubi cu adevărat pe Dumnezeu, nu ar fi rău, dar având un calibru atât de slab, nici măcar nu înțeleg adevărul – poate fi autentică dragostea lor pentru Dumnezeu? Oamenii fără calibru nu au capacitate de înțelegere în nicio privință și nu au nici măcar capacitatea de a respecta reglementările. Când practică adevărul, unii oameni cu un calibru slab pot măcar să se agațe de porțiunea pe care o înțeleg dintr-un principiu, dintr-o regulă sau dintr-o formulă și, astfel, să pună în practică o mică parte din adevăr. În schimb, cei fără calibru nu pot nici măcar să priceapă sau să respecte lucrurile bazate pe reglementări – oamenii de acest fel sunt și mai jalnici.

Dacă evaluăm calibrul oamenilor folosind adevărurile-principii în acest fel, atunci manifestările relevante sunt cele despre care tocmai am avut părtășie. Așadar, dacă folosim existența înțelegerii spirituale pentru a evalua calibrul oamenilor, cum ar trebui să procedăm? Cei cu un calibru bun au cu siguranță înțelegere spirituală, nu-i așa? (Așa e.) Înțelegerea spirituală înseamnă că pot să înțeleagă adevărul, să priceapă adevărurile-

principii și să folosească adevărul pentru a rezolva diverse probleme referitoare la adevărurile-principii care apar pe parcursul credinței în Dumnezeu, precum și să gestioneze diversele probleme interne ale casei lui Dumnezeu folosind adevărul. Cum rămâne atunci cu diversele probleme ale lumii exterioare? Deoarece au înțelegere spirituală și capacitatea de a gestiona diverse chestiuni, cei cu un calibru bun pot folosi, de asemenea, unele principii bazate relativ pe umanitate sau unele principii apropiate de lucrurile pozitive pentru a se ocupa de chestiunile din lumea exterioară. În ciuda diferențelor superficiale, fundamentele diverselor lucruri sunt aceleași, iar principiile din cadrul diverselor lucruri sunt, practic, ceea ce oamenii cu un calibru bun pot înțelege, așa că se poate spune, în general, că oamenii cu un calibru bun au înțelegere spirituală. Faptul că au înțelegere spirituală nu înseamnă că pot comunica cu tărâmul spiritual; mai degrabă, înseamnă că pot înțelege legile fundamentale și principiile diverselor lucruri. Acesta este un mod direct, simplu și clar de exprimare. Capacitatea de a înțelege legile fundamentale ale lucrurilor lumii exterioare și principiile care implică adevărul este o manifestare a oamenilor cu un calibru bun. Așadar, cum putem evalua manifestările celor cu un calibru mediu în funcție de înțelegerea lor spirituală? Cei cu un calibru mediu au înțelegere spirituală pentru jumătate din lucruri, dar nu și pentru cealaltă jumătate, înțelegând unele părți, dar neînțelegând altele. Părțile în care au înțelegere spirituală sunt cele la care poate ajunge calibrul lor. Ascultând părtășia despre diversele adevăruri legate de credința în Dumnezeu, pot ajunge să le înțeleagă și, chiar și fără instruire din partea cuiva, își pot da seama de principiile care ar trebui înțelese în cadrul lor. Părțile în care nu au înțelegere spirituală sunt cele în care calibrul lor este insuficient. Fără îndrumare și instruire din partea altora, nu au principii de practică, nu-și pot face datoria în mod normal sau nu pot rezolva probleme și au nevoie de

udare, îndrumare și instruire pentru a ști cum să facă lucrarea și să se ocupe de probleme – acestea sunt manifestările lipsei lor de înțelegere spirituală. Se poate spune că oamenii cu un calibru mediu au, în esență, înțelegere spirituală, dar nivelul lor de înțelegere spirituală este deficitar în comparație cu cel al oamenilor cu un calibru bun – ei înțeleg doar pe jumătate. În ce privințe este deficitar? În ceea ce privește gradul în care stăpânesc adevărurile-principii – nu pot să finalizeze în mod independent diverse elemente ale lucrării. Așadar, dacă îi evaluăm pe oamenii cu un calibru slab în funcție de faptul dacă au sau nu înțelegere spirituală, cum ar trebui să procedăm? Este ceva ușor de evaluat? Au înțelegere spirituală cei cu un calibru slab? (Nu.) Îți poți da seama că oamenii cu un calibru slab nu au înțelegere spirituală doar uitându-te la manifestările lor, deoarece respectă doar reglementări. Oamenii fără calibru nu au, de fapt, spirit uman, iar faptul că nu au spirit uman înseamnă că sunt la fel de lipsiți de înțelegere spirituală ca fiarele. Nu este necesar să evaluăm dacă asemenea oameni au sau nu înțelegere spirituală. Când un individ fără spirit privește orice chestiune sau are de-a face cu diverse persoane, nu le poate evalua și nu are niciun punct de vedere privind lucrurile pozitive sau negative. Are doar niște calcule pentru a-și proteja propriile interese și a evita pierderile. Când exprimi un punct de vedere, este de acord cu el dacă te cunoaște și știe că ai un calibru bun și o înțelegere pură și că ești o persoană pozitivă. Dar dacă nu te cunoaște, te va privi cu dispreț. Indiferent cât de corect este punctul tău de vedere sau cât de mult se aliniază la adevărurile-principii, nu-l va accepta. Nu știe că este corect, nu știe că este ceva ce oamenii ar trebui să accepte și nu știe cât de benefic ar putea fi pentru el acest punct de vedere bun sau cât de mult ajutor i-ar putea oferi – nu este conștient de nimic din toate acestea. Pe de altă parte, când o persoană negativă prezintă un punct de vedere negativ, dacă această persoană negativă are autoritate și se bucură

de respectul și de admirația lui, acceptă punctul de vedere negativ chiar dacă știe că-i va face rău după aceasta. Ce fel de individ este acesta? (Un individ care nu are calibru.) Este un individ care nu are calibru, ceea ce înseamnă că nu are capacitatea de a discerne lucrurile. Indiferent ce situație întâlnește, nu o poate vedea așa cum este de fapt și nu cunoaște niciunul dintre principiile pe care ar trebui să le respecte; acest tip de individ poate comite fapte rele atunci când urmează oameni haini sau răi și poate face unele lucruri bune atunci când urmează oameni buni – nu are capacitatea de a discerne lucrurile. De aceea spun că este un individ mort, lipsit de spirit. Oamenii cu un calibru slab, după ce trăiesc mulți ani alături de oameni cu un calibru bun sau de indivizi pozitivi, pot fi influențați de ceea ce aud și văd și pot învăța unele lucruri bune, pot respecta unele reglementări bune, unele zicale și moduri de acțiune pozitive sau gânduri și puncte de vedere pozitive. În schimb, oamenii morți și fără spirit nu pot nici măcar să învețe sau să urmeze gânduri și puncte de vedere pozitive, moduri de acțiune și reglementări bune, succesiuni de idei bune sau unele stiluri de viață pozitive și informații pozitive din viața de zi cu zi, pe care le cunoaște toată lumea. Când încep să trăiască independent, condițiile lor de trai – cele ale unei persoane dezorientate – sunt pe deplin date în vileag. Acestea sunt manifestările oamenilor morți, lipsiți de spirit.

Oamenii cu înțelegere spirituală au cel puțin un calibru mediu. Dacă adevărul este la îndemâna lor și îl pot înțelege, atunci sunt oameni cu un calibru bun. Oamenii fără înțelegere spirituală sunt cu siguranță fie cei cu un calibru slab, fie cei fără calibru deloc – aceste două tipuri de oameni sunt categoric lipsite de înțelegere spirituală. Doar cei cu un calibru bun pot fi considerați că au o înțelegere spirituală completă, în timp ce oamenii cu un calibru mediu au un nivel mediu de înțelegere spirituală. Cu alte cuvinte, există multe chestiuni în privința cărora au un calibru insuficient și sunt

incapabili să ajungă la înțelegerea spirituală. Doar în chestiuni obișnuite pot ajunge la înțelegerea spirituală și se pot ocupa în mod independent de lucruri. Atunci când se confruntă cu chestiuni complexe sau cu o lucrare cu multiple aspecte, nu pot gestiona aceste lucruri independent, deoarece adevărurile-principii implicate sunt dincolo de posibilitățile și de înțelegerea lor. Prin urmare, nivelul lor de înțelegere spirituală este de-a dreptul mediocru. Caracteristica oamenilor cu un calibru slab este că adevărurile-principii îi depășesc, iar ei respectă doar reglementări, deoarece nu pot înțelege adevărurile-principii și nu înțeleg nici măcar conceptul de adevăruri-principii, crezând că acestea sunt doar reglementări. Prin urmare, este foarte clar că oamenii de acest fel nu au deloc înțelegere spirituală. O caracteristică majoră a lipsei lor de înțelegere spirituală este că toate gândurile și punctele de vedere pe care le dezvăluie în felul în care înțeleg diverse persoane, evenimente și lucruri sunt denaturate. Cum ar trebui să înțelegem termenul „denaturate” aici? Înseamnă că sunt complet desprinși de traiectoria gândirii umanității normale și de traiectoria nevoilor umanității normale – la aceasta se referă denaturarea. Când asculți logica gândirii din spusele acestor oameni, ți se pare bizară și, de fiecare dată când îi auzi exprimând un punct de vedere sau vorbind despre ceva, ești uimit. Ce înseamnă „uimit”? Înseamnă că, atunci când îi auzi spunând ceva, simți că este incredibil și te gândești în sinea ta: „Cum au putut să aibă o astfel de idee? De ce este atât de diferită de ceea ce gândesc oamenii normali? Această idee este atât de ciudată – de ce pare destul de absurdă?” În inima ta, o găsești deosebit de stranie și absurdă. Oamenii ale căror cuvinte îi fac mereu pe alții să se simtă uimiți sunt cei predispuși în mod special la denaturări. De exemplu, îi întrebi: „Ai mâncat ceva?”, iar ei răspund: „Este destul de frig astăzi.” Există vreo legătură între aceste două lucruri? (Nu.) Tu spui: „De ce ești îmbrăcat așa de subțire astăzi?” Ei spun: „Am băut o

cană de ceai de ghimbir astăzi.” Există vreo legătură necesară între răspunsul lor și întrebarea ta? Conține răspunsul lor o gândire și logică normale? (Nu.) Cum ar trebui să răspundă cineva cu o gândire și logică normale? Ar putea spune: „Sunt îmbrăcat așa de subțire pentru că este foarte cald înăuntru și, în plus, afară este foarte însorit și temperatura este relativ ridicată.” Sau ar putea spune: „Sunt îmbrăcat așa de subțire pentru că tocmai mi-am terminat antrenamentul și m-am încălzit.” Dar dacă cineva întreabă: „De ce ești îmbrăcat atât de subțire?”, iar ei răspund: „Pentru că astăzi port încălțăminte cu căptușeală de lână”, acest răspuns nu are nicio legătură cu întrebarea. Modul lor de a gândi și logica pe care o urmează atunci când gândesc nu sunt conforme cu gândirea și logica umanității normale. Este o idee foarte ciudată și un mod de a gândi foarte ciudat, care nu i-ar trece prin minte cuiva cu gândirea umanității normale. Astfel, după ce le asculți răspunsul, simți că este straniu. Vrei să porți o conversație, dar nu poți să creezi o legătură cu ei – dau mereu răspunsuri irelevante, așa încât este imposibil să continui conversația. De exemplu, o persoană învăța să croiască haine și am întrebat-o: „Cum progresezi învățând să croiești haine? Poți să faci haine căptușite?” Care ar fi un răspuns care se aliniază la gândirea și logica normale? (Ori „Pot”, ori „Nu pot”.) Acesta ar reflecta gândirea și logica normale. Sau ar putea să spună și: „Uneori mă descurc puțin mai bine, iar instructorul meu spune că este în regulă, la limita acceptabilului. Dar când ajung la unele dintre părțile mai complexe, munca mea este inadecvată și trebuie refăcută.” Sunt acestea răspunsuri de la cineva cu gândire și logică normale? (Da.) Cum a răspuns această persoană fără gândire și logică normale? Am întrebat: „Poți să faci acum acest tip de haine căptușite?” Ea a răspuns: „Învățam să fac acest tip de haine când am venit aici.” Am întrebat-o: „Deci poți să le faci acum?” Ea a răspuns tot: „Învățam să fac acest tip de haine când am venit aici.” Mi-am spus în sinea

Mea: „Nu înțeleg. Învățai să faci acest tip de haine când ai venit, deci poți să le faci acum? De ce nu pot să-Mi dau seama?” Când i-am auzit răspunsul, Mi s-a părut straniu. Am întrebat-o dacă poate face acest tip de haine, iar ea a spus că învăța să le facă atunci când a venit. Nu am înțeles cum a reușit să treacă la acel subiect – ce legătură avea cu întrebarea dacă poate sau nu să le facă? Mi-am spus: „Pur și simplu nu pot să urmăresc această schimbare de subiect.” Chiar și când am întrebat-o de două sau trei ori la rând: „Deci poți să le faci acum?”, a continuat să răspundă: „Când am venit, învățam să fac asta, iar instructorul mă îndruma în această privință – este principalul lucru la care lucrez.” Tot nu am primit răspunsul pe care îl căutam și, până în ziua de azi, tot nu știu dacă poate să le facă sau nu. Analizați logica din spatele cuvintelor ei și motivul pentru care a vorbit așa. (Răspunsul ei a fost oarecum irelevant pentru întrebare. Oamenii care îl aud vor încerca să ghicească ce vrea să spună, dar tot nu vor ști dacă poate într-adevăr să le facă sau nu.) A vrut să-Mi spună sau nu? A vrut să-Mi dea un răspuns exact? Îmi dădea aici un indiciu: „Ți-am spus deja că învățam în principal să fac asta când am venit, iar acum a trecut o săptămână – prin urmare, sigur că pot să le fac. N-ar trebui să poți înțelege ce vreau să spun? Cum de nu poți să înțelegi?” Puteți deduce acest sens din răspunsul ei? (Nu.) Dacă răspunsul ei ți-ar oferi o informație exactă și ți-ar da posibilitatea să știi dacă poate sau nu, atunci ar fi logic. Dar răspunsul ei îți oferă doar un sens vag și nu-ți îngăduie să știi cu adevărat dacă poate sau nu. Oamenii care vorbesc mereu așa nu sunt oare foarte confuzi? Dacă răspund intenționat în acest fel, atunci ține de caracter. Dacă nu o fac intenționat și răspunsul lor nu are neapărat legătură cu răspunsul pe care încerci să-l obții, atunci există o problemă cu gândirea și logica lor. Dacă există o problemă cu gândirea și logica lor, nu înseamnă că au un calibru slab? Nu sunt predispuși la denaturări? (Ba da.) Aceasta este o manifestare

a predispoziției la denaturări. Persoana respectivă s-a gândit: „Îți spun că învățam să fac asta când am venit, prin urmare rezultatul inevitabil este că pot să o fac.” A vrut să transmită răspunsul „Pot să o fac”. Însă oamenii cu o gândire normală nu primesc un răspuns precis după ce aud asta. Așadar, răspunsul ei, „Învățam să fac asta când am venit”, nu avea o legătură logică cu dorința ei de a transmite că poate să o facă. Drept urmare, nu a constat răspunsul ei din cuvinte neclare? (Ba da.) A spune cuvinte neclare în timp ce crezi că poți comunica bine și că ai răspuns deja la întrebare – nu reflectă acest lucru un calibru slab? (Ba da.) Aceasta este o manifestare a calibrului slab. Persoana respectivă nu are gândirea și logica umanității normale. Indiferent cum o întrebi, nu poate să realizeze care este esența problemei sau de ce tot întrebi același lucru. Când o întrebi a treia oară, îți dă tot același răspuns și chiar este nerăbdătoare, gândindu-se: „De ce mă tot întrebi? Ți-am spus deja, dar tot nu pricepi și mă tot întrebi!” Chiar și după ce este întrebată de trei ori, nu poate realiza că răspunsul ei este neclar și nu este ceea ce vrea să audă cealaltă persoană, că ar trebui să-și schimbe formularea, să spună clar dacă poate sau nu și să nu o pună pe cealaltă persoană să ghicească. Nu este capabilă să realizeze ce efect au cuvintele sale asupra altora sau cum reacționează cealaltă persoană după ce le aude – nu poate realiza nimic din toate acestea. Asta arată că nu are deloc calibru. Indiferent de câte ori o întrebi, va da același răspuns și chiar va simți că spusele sale sunt sincere și nu sunt false, gândindu-se: „Indiferent de câte ori ai întrebat despre același lucru, am dat același răspuns – practic modul de a fi o persoană onestă și spun ceea ce cred.” Nu reflectă aceasta un calibru slab? (Ba da.) Când întrebi despre Popescu, acest tip de persoană vorbește mereu despre Ionescu și Georgescu. Când întrebi despre Ionescu și Georgescu, vorbește mereu despre Popescu. Oamenii fără o gândire normală au gânduri confuze, iar gândirea lor este haotică. Aceasta este o

manifestare majoră a calibrului slab. Pe scurt, acestea sunt manifestările oamenilor cu diferite calibre. Indiferent dacă le evaluezi calibrul în funcție de capacitatea sau de lipsa capacității de a înțelege și a aplica adevărurile-principii sau în funcție de deținerea înțelegerii spirituale, acestea sunt manifestările. Deși am vorbit în termeni oarecum generali, nu puteți să corelați, în esență, cuvintele Mele cu viața reală? (Ba da.) Așadar, nu am rezumat mai mult sau mai puțin subiectul calibrului? (Ba da.) Aici se încheie discuția noastră despre calibru.

Spuneți-Mi, există vreo legătură între gradul în care oamenii se răzvrătesc față de Dumnezeu și I se împotrivesc și felul calibrului lor, bun sau rău? Oare se răzvrătesc față de Dumnezeu și I se împotrivesc fiindcă au un calibru slab? V-ați gândit vreodată la această întrebare? Merită să ne gândim la această întrebare? (Da.) Unii oameni spun: „Fiindcă avem un calibru slab, fiindcă nu este bun calibrul pe care ni l-a dat Dumnezeu, ne împotrivim și ne răzvrătim față de El cu vehemență.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Pe baza părtășiei noastre anterioare despre diferențele dintre condițiile înnăscute, umanitate și firile corupte, din ce categorie face parte calibrul? (Din condițiile înnăscute.) Face parte din condițiile înnăscute. Știi așadar dacă diversele aspecte ale condițiilor înnăscute sunt legate de umanitatea și de firile corupte ale oamenilor? Să vorbim mai întâi despre calibru – oare calibrul determină gradul în care o persoană se răzvrătește față de Dumnezeu și I se împotrivește? (Nu.) De ce spunem că nu-l determină? Acest lucru se referă la motivul pentru care oamenii se răzvrătesc față de Dumnezeu și I se împotrivesc. Oare se răzvrătesc față de Dumnezeu și I se împotrivesc din cauza calibrului slab? (Nu, motivul este că avem firi corupte.) Așa este – acest lucru se aliniază la realitate. Împotrivirea și răzvrătirea ta față de Dumnezeu și incapacitatea ta de a te supune adevărului nu sunt cauzate de calibrul slab, ci de faptul că ai firi

corupte. Așadar, nu te poți plânge că Dumnezeu îți dă un calibru slab doar fiindcă ești capabil să I te împotrivești. Calibrul sau orice alt aspect al condițiilor tale înnăscute este o condiție pe care o ai în mod inerent; este o condiție intrinsecă, înnăscută, pe care o ai ca ființă creată. Indiferent despre ce aspect al condițiilor înnăscute este vorba, acesta nu duce la împotrivire față de Dumnezeu și nu are nicio legătură cu firile corupte. De exemplu, faptul că ești înalt nu înseamnă că ai mai puține firi corupte. Faptul că ești frumos sau că ai o piele albă nu înseamnă că nu ai firi corupte. Faptul că aparții din naștere unei rase pe care oamenii o stimează și o admiră nu înseamnă că nu ai firi corupte. Cu alte cuvinte, indiferent ce condiții înnăscute i-a dat Dumnezeu unei persoane și indiferent cum sunt condițiile înnăscute ale acesteia, ele nu au nicio legătură cu firile sale corupte. De exemplu, înfățișarea unei persoane nu duce în sine la împotrivire față de Dumnezeu. Însă, deoarece oamenii au firi corupte, atunci când cineva arată bine, s-ar putea gândi: „Sunt frumos, așa că ar trebui să am statut și să fiu respectat.” Acestea sunt dezvăluiri ale firilor corupte. Unii își folosesc aspectul fizic plăcut pentru a-și pune în valoare punctele forte, dezvăluind astfel multe afirmații și acțiuni eronate. Toate aceste afirmații și acțiuni sunt cauzate de firile lor corupte, nu de condițiile lor înnăscute. Indiferent dacă ai un calibru bun sau slab, calibrul în sine nu conduce la împotrivire față de Dumnezeu. Dacă ai un calibru bun, dar nu înțelegi sau nu accepți adevărul, tot te vei răzvrăti față de Dumnezeu și I te vei împotrivi deoarece ai firi corupte. Dacă ai un calibru slab, dar poți accepta adevărul și, odată ce înțelegi ce-ți spune Dumnezeu să faci sau să nu faci, poți respecta acel lucru și ești capabil să nu acționezi pe baza firilor tale corupte, atunci nu te vei răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, nici nu vei fi alunecos și delăsător sau superficial, încăpățânat, arbitrar și nechibzuit. Indiferent dacă ai un calibru slab sau nu, atât timp cât ai firi corupte, chiar dacă poți să înțelegi cuvintele

lui Dumnezeu, tot te vei răzvrăti față de El și I te vei împotrivi. Deoarece ai firi corupte drept viața ta, capeți în mod firesc diverse gânduri și puncte de vedere satanice și filosofii satanice pentru interacțiuni lumești, precum și puncte de vedere satanice care stau la baza modului în care privești oamenii și lucrurile și te vei lăuda, te vei apăra și vei dori întruna să ieși în evidență și să fii deasupra altora și chiar să-i controlezi și să-i stăpânești pe alții. Toate aceste manifestări provin din natura satanică a oamenilor. Dacă faci diverse lucruri pe baza naturii și vieții tale satanice, atunci, indiferent dacă ai un calibru bun sau rău, I te vei împotrivi lui Dumnezeu. Calibrul în sine nu conduce la împotrivire față de Dumnezeu. Ai un calibru slab, dar poți acționa conform cuvintelor Sale atâta vreme cât le înțelegi? Dacă nu ai firi corupte sau nu trăiești după firile tale corupte, cu siguranță poți înfăptui acest lucru. Să luăm drept exemplu un anumit punct forte – oamenii gândesc adesea: „Deoarece am acest punct forte, sunt superior altora; ar trebui să am statut în casa lui Dumnezeu, ar trebui să fiu un conducător sau un stâlp în casa Lui.” Aceste gânduri nu sunt cauzate de faptul că au un punct forte, ci de firile corupte. Întrucât oamenii au firi corupte drept viața lor, toate lucrurile pe care le dezvăluie, le trăiesc și le manifestă, precum și perspectivele, atitudinile și principiile lor în modul în care privesc diverse persoane, evenimente și lucruri, toate acestea sunt cauzate de faptul că au firi corupte drept viața lor. Nu sunt cauzate de nicio condiție înnăscută dată de Dumnezeu. Înțelegi? (Da.) Ce vreau să spun prin aceste cuvinte din părtășia Mea? Scopul acestei părtășii este de a vă da posibilitatea să vă înțelegeți și să vă recunoașteți mai clar situația reală și să recunoașteți cum este calibrul vostru – nu fi o persoană fără rațiune, nu recurge la lupte inutile privind faptul că ai un calibru mediu sau slab, nici nu oferi scuze inutile pentru a ilustra că nu ai un calibru slab. Aceste acțiuni nu au nicio valoare. Această părtășie are rolul de a-ți da posibilitatea să-ți înțelegi exact

calibrul și diversele abilități și apoi să-ți găsești poziția adecvată și să te porți conform statutului tău adecvat. Acest lucru te va ajuta mai mult să fii o ființă creată adecvată, să-ți ocupi în mod adecvat poziția de ființă creată și să îndeplinești îndatoririle unei ființe create. Desigur, într-o oarecare măsură, te va și ajuta mai mult să te eliberezi de firile tale corupte. Indiferent la ce nivel se află calibrul sau diversele tale abilități, acestea nu determină gradul în care te răzvrătești față de Dumnezeu și I te împotrivești. Cu alte cuvinte, s-ar putea spune și că firile tale corupte nu depind de clasa calibrului tău, depinzând cu atât mai puțin de condițiile tale înnăscute. Firile corupte ale oamenilor iau naștere în trupul lor înnăscut, intrinsec. După ce oamenii au fost corupți de Satana, firile lor corupte au devenit viața lor lăuntrică. Înainte de a te elibera de firile corupte, profiți de condițiile tale înnăscute pentru a vorbi și a acționa pe baza acestei vieți satanice. Aceasta înseamnă că, înainte de a te elibera de firile tale corupte, profiți de diversele condiții înnăscute pe care ți le-a dat Dumnezeu pentru a-ți atinge scopurile proprii. Prin urmare, putem spune următoarele: dacă nu te eliberezi de firile tale corupte, profiți sau calci în picioare diversele condiții înnăscute pe care ți le-a dat Dumnezeu; dacă ești în procesul de a urmări și de a practica adevărul pentru a te elibera de firile tale corupte, profiți în mod adecvat și eficient de diversele condiții înnăscute pe care ți le-a dat Dumnezeu; când te transformi de la a avea firi corupte drept viața ta la a avea adevărul drept viața ta, folosești în mod adecvat și corect condițiile înnăscute pe care ți le-a dat Dumnezeu – cu alte cuvinte, într-un mod mai semnificativ. Înțelegi acum? Condițiile înnăscute în sine nu sunt cauza principală a împotrivirii omenirii față de Dumnezeu. În schimb, firile corupte satanice ale oamenilor și viața sădită în ei de Satana sunt cauza principală a împotrivirii și răzvrătirii omenirii față de Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile (Ba da.) Îți este acum clară, în esență, această chestiune? (Da.)

Înainte de a avea părtășie despre calibru, am avut părtășie despre câteva manifestări în ceea ce privește trei aspecte: condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte. Despre ce manifestări am avut părtășie ultima dată? (Ultima dată, am avut părtășie despre manifestări precum a face lucrurile cu sârguință, a face lucrurile în mod organizat, a începe în forță, dar a termina slab și a da dovadă de prudență în realizarea lucrurilor, precum și despre fanfaronadă și lăudăroșenie, nepăsare, plăcerea de a se etala, disprețuirea săracilor și favorizarea bogaților, lingușirea celor care au putere, deținerea unei memorii excepționale și așa mai departe.) Nu vom mai avea părtășie despre acestea. Vom continua să avem părtășie despre diversele manifestări ale condițiilor înnăscute, ale umanității și dezvăluirile firilor corupte. Când apar aceste manifestări, trebuie să știi din ce tip fac parte și să fii capabil să le diferențiezi și să le discerni; numai atunci le poți aborda cu precizie. Dacă o anumită manifestare ține de condițiile înnăscute, care nu se pot schimba, nu trebuie să te preocupi în privința asta. Dacă ține de unele defecte sau neajunsuri ale umanității, care pot fi depășite, corectate sau schimbate, ar trebui să încerci să le corectezi și să le schimbi. Dacă nu este nevoie să le depășești, iar acestea nu-ți afectează îndeplinirea datoriei sau urmărirea adevărului, nu este nevoie să le acorzi atenție. Dacă o manifestare nu este nici o problemă a condițiilor înnăscute, nici o problemă a umanității, ci implică firi corupte, atunci trebuie schimbată. Dacă nu o transformi sau nu o schimbi, având un stil de viață dominat de firi corupte, care prind rădăcini și dețin puterea înlăuntrul tău, ceea ce trăiești și dezvălui nu sunt simple probleme minore, cum ar fi incapacitatea de a te înțelege cu alții sau faptul de a-i nemulțumi și de a nu-i edifica. În schimb, ceea ce trăiești și dezvălui ajunge la nivelul de a încălca adevărul, de a încălca adevărurile-principii, de a te împotrivi lui Dumnezeu, de a-L respinge pe Dumnezeu, de a fi antagonic față de El și – se poate spune chiar – de a fi în

opoziție față de Dumnezeu. Tocmai pentru că firile corupte sunt de această natură, odată ce aceste manifestări implică firi corupte, trebuie să ajungi să le cunoști și apoi să cauți adevărul, să înțelegi și să pricepi principiile practicării adevărului și să practici în conformitate cu adevărurile-principii pentru a înlocui aceste firi corupte, astfel încât să nu-ți mai domine viața și, în locul lor, adevărul să devină viața ta și să-ți domine viața de zi cu zi și ceea ce trăiești.

Vom continua să avem părtășie despre diversele manifestări ale condițiilor înnăscute, ale umanității și ale firilor corupte. Ultima manifestare despre care am avut părtășie data trecută a fost deținerea unei memorii bune, nu-i așa? (Așa e.) Din ce aspect face parte uitarea, atunci? (Din condițiile înnăscute.) Este o condiție înnăscută și, de asemenea, un defect al umanității – doar aceste două aspecte. Este uitarea o fire coruptă? (Nu.) Evident că nu. Unii oameni sunt uituci pentru că au în mod natural o memorie slabă, în timp ce alții devin uituci din cauza îmbătrânirii creierului și a declinului memoriei pe măsură ce îmbătrânesc. Dacă este înnăscută, uitarea face parte din condițiile înnăscute; dacă este dobândită, atunci este un defect al umanității. Faptul de a fi uituc din fire este, desigur, considerat tot un defect, nu-i așa? (Așa este.)

Priceperea la planificare înainte de a face lucruri – din ce aspect face parte aceasta? (O calitate a umanității.) Este o calitate a umanității. Înainte de a face ceva, oamenii care se pricep la planificare își stabilesc dinainte planul și apoi urmează pașii, fără a fi impulsivi, nechibzuiți sau pripiți. Aceștia acționează într-un mod constant, fără să se grăbească să facă lucruri dintr-un capriciu, ci se gândesc dinainte cum ar trebui să meargă, cu cine să meargă, ce să facă în situații speciale, ce documente sau obiecte trebuie să aibă, dacă să aducă anumite obiecte esențiale de uz zilnic în funcție de

mediu și așa mai departe. Sunt capabili să ia în considerare toate aceste lucruri. Înainte de a acționa, fac pregătiri temeinice, ținând cont de mai mulți factori și fiind mai meticuloși în considerațiile lor. Vor evalua dinainte diferența dintre condițiile favorabile și cele nefavorabile și vor diferenția între cel mai bun scenariu și cele mai grave consecințe posibile. Vor face rânduieli rezonabile pentru a obține cele mai bune rezultate. Deoarece se pricep la planificare și la realizarea unor rânduieli rezonabile, aceștia gestionează de obicei problemele mai minuțios. Apar mai rar situații neprevăzute în lucrurile și itinerarele pe care le rânduiesc, iar rezultatele lucrării lor tind să fie mai bune. Oamenii care lucrează cu ei nu sunt anxioși, ci, dimpotrivă, se simt mai relaxați. Așadar, se poate spune că priceperea la planificare ține, relativ vorbind, de o calitate a umanității? (Da.) Am acoperit subiectul priceperii la planificare. Atunci, este bine sau nu să fii calculat? (Nu este bine. Este un defect al umanității.) Priceperea la planificare este o calitate și un punct forte al umanității – este pozitivă – în timp ce a fi calculat este un defect al umanității. De exemplu, dacă două persoane iau masa, iar aceasta costă în total zece yuani și, când plătesc, persoana calculată plătește cinci yuani și cincizeci de cenți, iar cealaltă plătește patru yuani și cincizeci de cenți, persoana calculată simte: „Nu este corect – a plătit cu cincizeci de cenți mai puțin. Fiecare ar trebui să plătească cinci yuani ca să fie corect și rezonabil.” Calculează chiar și o sumă atât de mică. Dacă are senzația că a ieșit în pierdere, nu se simte în largul său și caută mereu o ocazie de a-și recupera pierderile prin mijloace intrigante. Dacă nu-și poate recupera pierderile în acest mod, nu poate să mănânce sau să doarmă bine. A fi calculat este un defect al umanității. Dacă această situație se agravează, iar persoana calculează chiar și în chestiuni majore, încercând întotdeauna să obțină beneficii de la alții sau să profite de ei ori recurgând frecvent la uneltiri de dragul calculelor sale, atunci nu mai

este doar un defect al umanității, ci implică o fire coruptă. Dacă faptul de a fi calculat nu-i afectează pe alții sau nu le prejudiciază interesele și este prezent doar în chestiuni banale din viața de zi cu zi, ducând în cele din urmă la eșecuri frecvente sau la rezultate slabe în gestionarea treburilor, acesta este un defect al umanității.

Ce fel de problemă este zgârcenia? (Un defect al umanității.) Ce manifestări constituie zgârcenie? De exemplu, dacă un individ zgârcit urmează să conducă undeva și cineva spune: „Se întâmplă să fie în drumul meu, mă poți lua și pe mine? Durează doar cinci minute și pot să-ți dau niște bani pentru benzină", acesta se teme că persoana respectivă ar putea să nu plătească după călătorie și găsește o scuză pentru a refuza să o ia – aceasta se numește zgârcenie. Există și cei care, atunci când cineva le cere să-i împrumute un obiect și nu vor să-l împrumute, spun: „Îl folosesc în prezent. Nu am cum să ți-l împrumut. Ar trebui să-i ceri altcuiva." Sunt extrem de avari și răutăcioși; nu au interacțiuni interpersonale normale și se tem foarte tare că alții vor profita de ei, în timp ce speră mereu să profite ei de alții. Aceasta se numește zgârcenie. Există și cei care, atunci când le ceri să-ți împrumute zece yuani pentru mâncare și alte lucruri, cugetă astfel: „Îți voi împrumuta doar cinci yuani pentru masă – nu mai mult, nici măcar un cent!" Când te văd a doua zi, chiar te întreabă: „Cum a fost masa? Ai folosit toți cei cinci yuani?" Cuvintele lor sugerează subtil: „Grăbește-te și dă-mi înapoi banii! Încă îmi ești dator pentru masa aceea. Dacă nu-mi dai banii înapoi, va trebui să mă inviți la masă!" Oamenii de acest fel sunt extrem de meschini în conduita personală și se pricep foarte bine la calcule. Nu se pricep la calcule doar când vine vorba de lucruri materiale, ci, mai ales, în interacțiunile interpersonale. Indiferent ce le spune cineva, vor căuta mereu sensuri ascunse și vor cugeta la semnificația din spatele cuvintelor. Dacă acele cuvinte îi rănesc sau le afectează interesele, se răzbună imediat. Chiar

și în conversații, caută să profite și refuză vehement să sufere vreo pierdere. Aceasta nu mai este doar meschinărie sau zgârcenie – este o fire coruptă. Dacă se rezumă doar la încercarea permanentă de a profita și de a evita pierderile în interacțiunile materiale și financiare zilnice, este doar un defect al umanității și nu a ajuns la nivelul unei firi corupte. Totuși, dacă implică principiile privind modul de conduită și acțiune, atunci nu mai este un defect al umanității, ci a ajuns la nivelul unei firi corupte. Așadar, de ce ține generozitatea? (De o calitate a umanității.) Poate fi clasificată drept o calitate a umanității. În interacțiunile cu alții, oamenii generoși nu sunt prea preocupați de câștiguri și pierderi. Când alții profită de mici avantaje, iau un lucru mic de la ei sau, uneori, nu le dau înapoi banii împrumutați, ei nu calculează cu adevărat în privința unor astfel de lucruri. Sunt relativ generoși și toleranți față de alții – aceasta este o calitate a umanității.

Ce fel de problemă este meschinăria? (Un defect al umanității.) Este un defect al umanității. Care sunt manifestările meschinăriei? (Tendința de a face mare caz de chestiuni minore.) De exemplu, în timpul unei mese, dacă îi spui unui individ meschin: „Ai o poftă de mâncare foarte mare – mănânci mai mult decât majoritatea oamenilor”, acesta se enervează: „Vrei să spui că sunt lacom?” Ai făcut o observație care, fără să vrei, l-a jignit sau l-a supărat, iar el o pune la suflet și nu trece peste ea. Poate să rămână supărat pe tine o jumătate de lună și să refuze să-ți vorbească, iar tu nu vei avea habar din ce cauză. De fapt, ai făcut doar o observație întâmplătoare, fără nicio intenție de a-l batjocori, dar el amplifică în mod neașteptat acest comentariu, crezând că râzi de el. Pune la suflet această chestiune minoră și o exagerează la nesfârșit, făcând din țânțar armăsar și nedând deloc dovadă de iertare – aceasta se numește meschinărie. Cât de meschini pot fi indivizii de acest fel? Pot fi la fel de încăpățânați ca niște copii – nimeni nu îndrăznește să-i provoace. Când interacționezi cu ei, trebuie să fii mereu

precaut, neîndrăznind să le vorbești normal, fiindcă, în caz contrar, orice spui i-ar putea ofensa sau jigni, ceea ce va avea consecințe – când îi întâlnești data viitoare, vor avea o față posomorâtă, vor evita să te privească în ochi și chiar vor trânti lucruri. Dacă încerci să le vorbești, te vor ignora. Nici discuțiile cu ei, nici încercarea de a-i convinge nu vor fi de folos. Dacă stai lângă ei, te vor evita și te vor ignora. Indiferent ce vârstă au, fac mereu crize de nervi copilărești și se comportă cu încăpățânare – nu este aceasta meschinărie? (Ba da.) Acesta este un defect al umanității. Este foarte greu să te înțelegi cu asemenea oameni. Când frații și surorile au părtășie cu inima deschisă, indicându-și reciproc neajunsurile, nimeni nu îndrăznește să le semnalizeze ceva unor astfel de oameni. Dar dacă nu sunt incluși în părtășie, devin nemulțumiți și încep să aibă unele gânduri: „Aveți cu toții părtășie cu inima deschisă, ajutându-vă unii pe alții, dar pe mine nu mă tratați ca pe un frate sau o soră.” Nu ajută deloc să nu le spui nimic – trebuie să le spui câte ceva: „Ești minunat, dar uneori temperamentul tău nu este atât de bun. Totuși, avem și noi defectele noastre și deseori nu suntem atenți la ceea ce spunem.” Dacă nu te exprimi așa și spui doar că au un temperament coleric și sunt înguști la minte, nu va funcționa – se vor enerva. Când interacționezi cu ei, trebuie să fii deosebit de precaut și să vorbești cu grijă. Dacă spui ceva nepotrivit, va trebui să suporți consecințele. Prin urmare, este deosebit de obositor să interacționezi cu ei. Non-credincioșii au un termen pentru asta, spunând că oamenii de acest fel au „inimi de sticlă”, ceea ce înseamnă că sunt foarte ușor de jignit. Cât ai zice pește, oamenii de acest fel se simt răniți, încep să plângă, refuză să mănânce, nu pot să doarmă și devin negativi. Aceștia zic: „Spuneți cu toții că nu sunt bun de nimic. Niciunul dintre voi nu mă place, niciunul nu vorbește cu mine, mă evitați cu toții și nu vreți să fiți în preajma mea.” Nu este copilăresc? (Ba da.) Cineva spune: „Inima ta este atât de fragilă, ca

sticla – se sparge la cea mai mică durere. Cine ar îndrăzni să te dea în vileag? Cine ar îndrăzni să aibă de-a face cu tine? Toți se tem să facă asta.” A spune că oamenii de acest fel au o umanitate rea nu ar fi obiectiv – aceștia nu recurg cu adevărat la fapte rele, doar că sunt deosebit de irascibili – sunt încăpățânați, mofturoși și au un temperament de copil. Nu poți să te ciocnești de ei sau să-i provoci. Dacă ești iertător față de ei, spun că-i privești de sus și nu-i iei în serios; dacă ești serios cu ei, spun că ești pretențios în privința lor – indiferent ce faci, este greșit. Când interacționezi cu oameni de acest fel, dacă abordarea ta este potrivită și reușești să le faci pe plac, chiar dacă au un calibru oarecum slab, își pot face datoria bine. Dar dacă abordarea ta nu este potrivită și ceva îi supără, devin negativi și trebuie să-ți frământi mintea pentru a găsi modalități de a-i potoli. Oamenii meschini sunt foarte problematici. Din cauza unei chestiuni banale, pot plânge la nesfârșit, până când ochii li se înroșesc foarte tare. Dacă o chestiune banală nu decurge cum vor, pot să rămână îmbufnați ore întregi. Când sunt iritați, pot sta jumătate de lună fără să acorde atenție altora sau să le vorbească. Oamenii de acest fel au un temperament coleric și sunt meschini, dar tot fac lucrarea pe care ar trebui să o facă – doar că o fac cu mânie. Odată ce starea lor de spirit se îmbunătățește, pot lucra din nou bine. În ansamblu, acest defect și această problemă a umanității lor sunt severe. Probabil vor crea o atmosferă tensionată, creând necazuri și poveri atât pentru ei, cât și pentru alții. Oamenii de acest fel nu au mărinimia sau atitudinea adulților față de interacțiunile lumești. Seamănă oarecum cu niște copii de vreo zece ani – n-ai putea spune că sunt rezonabili, pentru că nu sunt cu adevărat rezonabili, dar n-ai putea spune că sunt imaturi, pentru că vorbesc mereu ca niște adulți. Dacă îi tratezi ca pe niște adulți, este posibil ca orice spui să-i nemulțumească și să-i facă să se simtă constrânși, determinându-i să facă brusc o criză de nervi, asemenea unui copil. Dar

dacă îi tratezi ca pe niște copii, simt că îi privești de sus. Pe scurt, sunt foarte anormali. Acesta este un defect al umanității. Dacă cineva are acest tip de problemă, ar trebui să se schimbe și să se străduiască să învețe să fie tolerant și îngăduitor, să învețe să abordeze și să gestioneze problemele în mod corect și cu atitudinea corectă și să interacționeze cu alții în maniera rațională a oamenilor normali. Chiar dacă majoritatea oamenilor nu acceptă adevărul sau modul corect de a face lucrurile, nu ar trebui să fii constrâns sau influențat de acest lucru, nici să fii restricționat sau legat de acesta. Ar trebui să perseverezi în continuare să faci lucrurile în mod corect. Chiar dacă simți că este dificil, nu renunța – și aceasta face parte din procesul de învățare. Treptat, umanitatea, perspicacitatea și alte aspecte ale tale se vor maturiza, iar tu vei crește. Care este semnul creșterii? Faptul că ești capabil să te înțelegi în mod armonios cu majoritatea oamenilor; ești capabil să suporți, să înțelegi și să abordezi corect situația atunci când cineva spune ceva neplăcut, face o glumă sau îți spune ceva jignitor. Dacă spusele altora sună neplăcut, dar îți reflectă situația reală, ar trebui să accepți și să recunoști acest lucru. Dacă cineva spune din greșeală ceva ce te jignește și vezi că a fost neintenționat, ar trebui să alegi să practici toleranța. Dacă cineva te vizează în mod intenționat și spune lucruri foarte jignitoare, trebuie să te calmezi, să te rogi lui Dumnezeu și să cauți: „De ce mă vizează așa? Care este intenția sa? Este vorba de o persoană rea sau de o dezvăluire a unei firi corupte? Dacă este o persoană rea, trebuie să am mai mult discernământ și mai multă precauție față de ea. Dacă spusele ei sunt corecte și se aliniază la adevăr, le voi accepta; dacă sunt incorecte, nici atunci nu este nevoie să mă cert cu ea. Dacă dezvăluie o fire coruptă, voi vedea dacă poate accepta adevărul. Dacă poate accepta adevărul, voi avea părtășie despre adevăr cu ea. Dacă nu acceptă adevărul, nu pot decât să practic răbdarea.” Nu se rezolvă astfel problema? În acest fel, în interacțiunile tale

cu tot felul de oameni, pot exista toleranță și asistență reciprocă și te poți înțelege în mod armonios cu aceștia – este întotdeauna mai bine decât să fii o persoană meschină. Oamenii meschini, într-o privință, le creează altora un disconfort semnificativ și, în altă privință, nu reușesc să se integreze în niciun grup, părând foarte izolați și nelalocul lor. Unor oameni buni la suflet le va milă de tine și toată lumea va dori, de fapt, să te ajute, pentru că sunteți cu toții frați și surori, dar când te izolezi mereu și rămâi singur în felul acesta, nu crezi că pari ciudat în ochii altora? (Ba da.) De ce ești nelalocul tău? Pentru că ai acest defect al umanității, așa că ar trebui să depui efort pentru a-l depăși și a te schimba treptat, nu-i așa? (Așa este.)

A avea un temperament coleric, a fi iute la mânie – de ce aspect ține acest lucru? (De un defect al umanității.) A avea un temperament coleric poate fi numit și a fi iute la mânie – poate fi considerat un defect al umanității? (Nu.) Cum ar trebui privit? Un individ care are un temperament bun este un lup în blană de oaie, vorbește mereu cu blândețe și prietenie, nu se ceartă niciodată cu nimeni și spune întotdeauna ceea ce vor alții să audă – este acesta un lucru bun? (Nu.) Dacă cineva spune că acest individ este aspru, el răspunde: „Este bine să fii aspru; oamenii aspri nu creează probleme.” Dacă cineva spune că este chel, el răspunde: „Este bine să fii chel; oamenii chei sunt deștepți.” Adică, indiferent ce spun alții sau cum îl tratează, nu-și pierde niciodată cumpătul și nu se enervează – este bun acest tip de individ? (Nu.) Când vine vorba despre oamenii care îi plac cu adevărat, care sunt gândurile și punctele sale de vedere despre oamenii buni și lucrurile bune și despre oamenii răi și lucrurile rele și dacă aprobă oamenii buni și detestă oamenii răi sau aprobă oamenii răi și detestă oamenii buni, nu are un punct de vedere sau o poziție clară despre aceste lucruri și nu face niciun comentariu. Indiferent ce chestiune întâmpină, o dau mereu la o parte cu un zâmbet, sunt deosebit de agreabili și nu au crize

de temperament. Este aceasta o calitate a umanității? (Nu.) A avea un temperament bun nu este o calitate a umanității, deci a avea un temperament coleric este un defect al umanității? Poate temperamentul bun sau coleric al cuiva să-i determine umanitatea? (Nu.) De exemplu, unii văd că un individ este superficial în datoria lui și nu-i pasă, văd pe cineva tulburând lucrarea bisericii și nu se simt indignați; ba chiar spun: „E în regulă, vei deveni mai bun – acordă-ți timp. Dumnezeu are intenții minuțioase pentru noi; trebuie să-I răsplătim dragostea și harul și nu putem să fim superficiali. Fii atent la asta data viitoare.” Au acești oameni un temperament bun? (Da.) Când văd că cineva nu protejează interesele casei lui Dumnezeu, unii spun: „Ai putea încerca să protejezi interesele casei lui Dumnezeu? Ar fi de-a dreptul minunat dacă ai fi grijuliu față de intențiile lui Dumnezeu. Trebuie să fim oameni buni – dacă nu suntem oameni buni, Dumnezeu nu ne va plăcea. În felul în care ne purtăm, trebuie cel puțin să protejăm interesele casei lui Dumnezeu – fii atent la asta în viitor.” Își arată temperamentul prin asta? (Nu.) Temperamentul lor este destul de bun, nu-i așa? Unii oameni nu se enervează niciodată, indiferent ce se întâmplă. Când văd că unii indivizi raportează adesea cifre false pentru a-L înșela pe Cel de mai sus și casa lui Dumnezeu când predică Evanghelia, aceștia spun: „Dacă majoritatea oamenilor raportează astfel de cifre false, atunci este curentul lucrării Duhului Sfânt – trebuie să ne supunem!” Cineva îi contrazice, spunând: „A raporta cifre false înseamnă a-L minți și a-L înșela pe Dumnezeu; eu nu pot face asta.” Ei răspund: „De ce nu? Alți oameni raportează cifre false, transmițând doar veștile bune, nu și pe cele rele. De ce ești atât de nesăbuit?” Sunt fericiți când văd oameni raportând cifre false. Când văd că unii respectă principiile și refuză să raporteze cifre false, se enervează și se înfurie, trântesc masa și spun: „De ce nu raportezi cifre false? Vrei să te împotrivești față de curentul Duhului Sfânt? Dacă nu

raportezi cifre false, te voi demite! Te voi îndepărta!” Ce părere ai despre faptul că-și pierd cumpătul în acest fel? (Este ceva rău.) Este o izbucnire a unei furii ticăloase. Faptul că nu-și pierd cumpătul când ar trebui și îl pierd în mod arbitrar când nu ar trebui, spunând că lucrurile rele sunt juste, numind raportarea cifrelor false drept curentul Duhului Sfânt și lăudând-o foarte mult, ba chiar promovând-o – nu este abject? (Ba da.) Când văd că cineva refuză să raporteze cifre false, trântesc masa, se enervează și îl privesc cu furie, dorind să-l demită sau să-l îndepărteze – aceasta este o „furie furtunoasă”! Marele balaur roșu are o „operațiune-fulger”. Demonstrația de forță a acelui diavol se numește „operațiune-fulger”, iar aceasta este „furia furtunoasă” a acestor oameni. Dacă refuzi să raportezi cifre false, iar ei trântesc masa și își dezlănțuie furia furtunoasă împotriva ta, într-o astfel de situație, ați îndrăzni să respectați principiile, raportând doar cifrele reale și refuzând să raportați cifre false? Ați îndrăzni să luați atitudine, să-i criticați și să-i dați în vileag, spunând: „Forțezi oamenii să raporteze cifre false – ești un diavol! Ba chiar spui că a-i urma pe antihriști în raportarea de cifre false este curentul Duhului Sfânt. Nu este aceasta o blasfemie față de Duhul Sfânt și de Dumnezeu? Nu faci distincția între bine și rău și Îl blasfemiezi pe Duhul Sfânt, dar tot te consideri un înger just. Nu permiți nimănui să se opună cererii tale de a raporta cifre false și chiar îți pierzi cumpătul. Nu ai nici cel mai mic simț al dreptății. Nu doar că nu dai în vileag și nu condamni lucrurile rele, dar îți și ieși din fire din cauza celor care susțin adevărul și refuză să raporteze cifre false, chiar dezlănțuindu-ți «furia furtunoasă» asupra lor. Nu înseamnă oare că perturbi și tulburi în mod deliberat lucrarea casei lui Dumnezeu? Nu are acest comportament aceeași natură ca faptele marele balaur roșu?” Așadar, analizând din nou dacă a avea un temperament coleric este într-adevăr un defect sau o calitate a umanității, acest lucru nu poate fi generalizat. Depinde care situații

determină o persoană să-și piardă cumpătul și care situații nu o determină, precum și motivul pentru care acea persoană are de obicei un temperament coleric. Depinde de ceea ce urmărește acea persoană, dacă are principii pentru conduita personală și care anume este atitudinea ei față de adevăr, precum și față de Dumnezeu, de lucrarea Lui, de interesele casei lui Dumnezeu și de lucrarea bisericească. Dacă, pentru a susține adevărurile-principii, pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea casei Sale, are în permanență un temperament coleric atunci când se confruntă cu diverse persoane, evenimente și lucruri rele, atunci este o calitate a umanității sale. Dar dacă nu se enervează sau nu se înfurie niciodată atunci când se confruntă cu diverse lucruri rele sau care I se împotrivesc lui Dumnezeu, de parcă n-ar avea nimic de-a face cu ele, atunci nu este un defect al umanității sale – este o umanitate slabă, o absență a simțului dreptății și, desigur, face parte din categoria firilor corupte. Așadar, cum ar trebui privit temperamentul? Faptul că o persoană are un temperament bun nu înseamnă neapărat că umanitatea ei este bună, iar faptul că o persoană are un temperament coleric nu înseamnă neapărat că umanitatea ei este slabă – depinde în ce direcție este îndreptat temperamentul ei coleric. Dacă este îndreptat spre lucrurile rele, întunecate și care nu se aliniază la adevăr – dacă este îndreptat spre lucruri care încalcă principiile casei lui Dumnezeu, prejudiciază interesele casei Sale și perturbă și tulbură lucrarea bisericească – iar persoana se enervează frecvent și își pierde cumpătul din cauză că este neliniștită, agitată și îngrijorată în privința acestor lucruri, atunci acesta nu reprezintă o umanitate slabă. Înseamnă că persoana respectivă ține cont de intențiile lui Dumnezeu, aceasta fiind o calitate a umanității. În schimb, când se confruntă cu aceste lucruri negative, dacă nu se enervează, nu ia atitudine pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu sau mărturia Lui, nu susține adevărurile-principii și nu ia atitudine pentru a opri sau a

restricționa aceste lucruri, ci permite în schimb ca aceste perturbări și tulburări să sporească și să se răspândească necontrolat, deși o astfel de persoană poate părea că are un temperament foarte bun, în realitate, caracterul său este extrem de slab. Nu este așa? (Ba da.) Cum ar trebui privit temperamentul coleric? Depinde de chestiunile spre care este îndreptat temperamentul coleric al unei persoane; ar trebui să te uiți cum este caracterul acelei persoane, ce urmărește și pe ce cale merge și ce atitudine are față de adevăr, de Dumnezeu, de lucrarea casei lui Dumnezeu și de interesele casei Sale. Este corect acest mod de a-l privi? (Da.) Dacă o persoană nu are simțul dreptății, ci este iute la mânie, se înfurie ușor și este foarte impulsivă atunci când interacționează cu oamenii în viața de zi cu zi, fierbând adesea de furie, certându-se și confruntându-se deseori cu alții din cauza unor chestiuni banale, chiar folosind un limbaj vulgar, acesta nu este un defect al umanității – este un caracter extrem de slab. Privind din perspectiva firilor corupte, firea acestei persoane este feroce și nimeni nu îndrăznește să o provoace. Nu-și pierde cumpătul de dragul de a proteja cauzele juste sau lucrurile pozitive, de a susține adevărurile-principii sau de a proteja interesele și lucrarea casei lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, de dragul de a-și proteja toate interesele proprii, reputația, statutul, vanitatea, bunurile materiale, banii și așa mai departe. Temperamentul coleric al unei astfel de persoane poate fi clasificat drept un caracter extrem de slab. Un temperament coleric trebuie privit în funcție de situație, ținând cont spre ce este îndreptat acesta și intențiile din spatele lui. Dacă, pentru a-și proteja interesele proprii sau reputația și statutul, persoana respectivă poate într-adevăr să-și piardă cumpătul și să facă scandal din cauza unei singure observații, atunci caracterul său este extrem de slab. Dacă este, în general, destul de mărinimoasă când vine vorba de chestiuni care implică interesele sale personale – de exemplu, trece de obicei cu vederea și nu-și pierde

cumpătul când oamenii fac ocazional observații care o vizează și îi rănesc puțin mândria sau profită puțin de ea – dacă nu se agită pentru lucruri mărunte și poate fi amabilă când interacționează cu alții, dar își pierde în schimb cumpătul când vede pe cineva perturbând și tulburând lucrarea bisericii și provocând daune intereselor casei lui Dumnezeu, atunci acesta nu este un caracter rău. Mai degrabă, este simțul dreptății pe care se cuvine să-l aibă umanitatea; este o calitate a umanității.

Predispoziția de a fi îmbufnat – ce fel de problemă este aceasta? (Este un defect al umanității.) Este un defect al umanității. Ce fel de oameni sunt predispuși la a se îmbufna? (Oamenii meschini.) Oamenii meschini, cei sensibili și copiii sunt cu toții predispuși să se îmbufneze. Când întâmpină o problemă minoră, se enervează cât ai zice pește, refuză să-ți vorbească, refuză să te vadă și nu-ți răspund la telefon. Spui fără să vrei ceva care îi rănește și încep să se bosumfle, ignorându-te mult timp și, chiar și când sunt întrebați despre asta, nu spun nimic. Îi întrebi: „Ce este în neregulă? Dacă există o problemă, hai să o rezolvăm. Dacă îți sunt dator cu ceva, voi compensa. Dacă ceva ce am spus te-a rănit, îmi cer scuze și pot face orice ai nevoie să fac.” Dar ei rămân în continuare tăcuți și îmbufnați. Nu sunt astfel de oameni supărători? (Ba da.) Aceasta este o umanitate anormală. Toate problemele legate de umanitate care nu ajung la nivelul unor probleme care țin de caracter fac parte din defectele umanității. Un defect este ceva ce ar trebui să fie prezent în umanitatea normală a cuiva, însă lipsește – atitudinea sau maniera sa de a se purta și de a gestiona problemele este anormală sau imatură și nu îndeplinește standardul de rațiune a umanității normale. Acesta este un defect. În primul rând, predispoziția de a fi îmbufnat îi irită pe alții, cărora nu le place să interacționeze cu astfel de oameni. În plus, este un lucru imatur și copilăresc să fii predispus la a fi îmbufnat. În general, doar copiii de aproximativ zece ani se comportă așa – adulții nu au

aceste manifestări. Când o astfel de persoană are o relație bună cu tine, sunteți de nedespărțit. Dar când lucrurile se strică între voi, devine ostilă, se îmbufnează, refuză să-ți vorbească, îți dă înapoi tot ce i-ai dat și întrerupe de tot legătura cu tine. Totuși, cine știe? Într-o zi, ar putea să se împace și să devină la fel de apropiată ca înainte. Acestea sunt manifestări ale imaturității. Toate aceste manifestări ale imaturității sunt numite defecte ale umanității. Predispoziția de a fi îmbufnat este un defect al umanității. Persoanele predispuse la a se îmbufna sunt cele care vor întârzia cel mai probabil lucrurile atunci când îndeplinesc o datorie. Nu știi niciodată când ar putea sta îmbufnate zile întregi fiindcă cineva a spus ceva ce le-a rănit. Indiferent cât de importantă este datoria, se pot opri fără să spună nimic. Poți crede că își îndeplinesc în continuare datoria în mod normal, dar, în realitate, s-au oprit deja de mult timp. Prin urmare, este imperativ să nu atribui niciodată o lucrare importantă persoanelor predispuse la îmbufnare, mai ales sarcini aflate în etape critice, deoarece sunt extrem de încăpățânate, în permanență emoționale, predispuse la a se îmbufna și lipsite de raționalitate, ceea ce le determină cu ușurință să-și abandoneze lucrarea în timp ce-și îndeplinesc datoria. Dacă această lucrare trebuie neapărat realizată de ele sau nu există nimeni altcineva care să le înlocuiască, atunci când le atribui lucrarea, trebuie să ai pe cineva care să o supravegheze. Dacă există altcineva care le poate înlocui, nu ar trebui să li se atribuie o lucrare relativ importantă. De exemplu, unii oameni au calibru întrucâtva și pot gestiona lucrarea unui conducător de biserică, dar când un frate sau o soră spune ceva care îi rănește, se îmbufnează și spun: „Îmi dau demisia! Puteți lăsa pe oricine vreți să fie conducător. Mă întorc acasă să-mi trăiesc viața – m-am săturat!” Odată ce încep să se îmbufneze, pot să renunțe la datorie și să plece și nimeni nu știe când se vor întoarce. Sunt de încredere astfel de oameni? (Nu.) Își varsă furia asupra datoriei lor și a lucrării

bisericești, renunțând în orice moment la datoria lor. Nu este aceasta o manifestare de imaturitate? (Ba da.) Tratează datoria și lucrarea bisericii de parcă ar fi un joc de copii, ca și cum s-ar juca de-a casa – aceasta este o manifestare de imaturitate. Când copiii se joacă de-a casa, este doar un joc – dacă se supără, nu se mai joacă; nu întârzie nimic. Dar să trateze lucrarea bisericească sau o datorie ca un copil care se joacă de-a casa, renunțând oricând doresc – nu întârzie asta lucrurile? Nu-și întârzie doar chestiunile proprii – dacă sunt conducători de biserică, întârzie lucrarea bisericii. Dacă îndeplinesc o datorie importantă, întârzie acea datorie importantă. Prin urmare, când selectezi oameni pe care să-i folosești, trebuie să iei în considerare dacă au problema predispoziției de a se îmbufna. Dacă au această problemă, este gravă? Cât de gravă este? Își vor abandona lucrarea? Când se îmbufnează, se vor înfuria, vor pleca acasă și vor înceta să-și facă datoria, refuzând să se întoarcă indiferent cine le cere ajutorul? Oamenii de acest fel sunt foarte greu de gestionat. Nu-i folosi niciodată – sunt niște oameni dificili. Nu reușești să-i convingi, nu reușești să-i disciplinezi și, indiferent cum ai părtășie despre adevăr, le este greu să-l accepte. Pot să-și revină și să se întoarcă la rațiunea normală doar când îl descifrează pe cont propriu și îl înțeleg singuri. Prin urmare, pe lângă firi corupte, dacă umanitatea unei persoane are și multe defecte sau neajunsuri, odată ce aceasta se confruntă cu ceva neplăcut, acest lucru o poate determina să devină atât de negativă încât să nu-și poată reveni. Chiar dacă are o oarecare hotărâre și este dispusă să urmărească adevărul pentru a dobândi mântuirea și chiar dacă are intenția de a-și face bine datoria și de a corespunde standardului de ființă creată, atunci când apar dificultăți sau situații neplăcute, nu mai poate să meargă mai departe. Prin urmare, dacă o persoană vrea să urmărească adevărul și să-și facă datoria bine, trebuie să caute adevărul pentru a îndrepta orice defecte sau neajunsuri care ar putea

exista în umanitatea ei. Dacă inima ta nu are o dorință imensă de Dumnezeu sau nu tânjește după adevăr și dacă nu ești dispus să depășești aceste defecte ale umanității sau nu ai suficientă hotărâre pentru aceasta, atunci provocările cu care te confrunți vor fi numeroase. Dacă nu poți schimba sau depăși nici măcar aceste defecte personale, va fi și mai dificil să te eliberezi de firea ta coruptă.

Să vorbim acum despre „plăcerea de a profita" – ce fel de problemă este aceasta? (Un defect al umanității.) Este acesta un defect al umanității? Plăcerea de a profita este o problemă a caracterului. Dacă o persoană profită în fiecare situație, chiar și de ceva mărunt, precum o legumă, o bucată de hârtie sau o sticlă mică de apă, aceasta este o problemă a caracterului său – caracterul său este extrem de slab. Nu este un defect al umanității. Înțelegi? (Da.) Astfel de oameni au un caracter extrem de slab și sunt lipsiți de integritate. Când fac cumpărături într-un magazin, încearcă mereu să se tocmească și cer reduceri. Când cumpără legume la piață, se ceartă la nesfârșit pentru câțiva cenți. Când stau la un hotel și văd articole gratuite precum prosoape, periuțe de dinți și pastă de dinți de unică folosință, iau totul acasă, nelăsând niciun produs în urmă, de teamă să nu rateze ceva. Unii oameni spun: „Oare le place să profite pentru că sunt săraci?" Nu, persoanele de acest fel au pur și simplu acest tip de caracter. Familia lor nu duce lipsă de bani, dar ele insistă totuși să profite. După ce încep să creadă în Dumnezeu, persoanele de acest fel profită chiar și de casa Lui. Unii oameni nu mănâncă la ei acasă, ci merg mereu la locuința de găzduire pentru a mânca gratuit, prefăcându-se că se află acolo pentru a ajuta cu unele lucruri locuința de găzduire. Se folosesc în secret de bunurile fraților și surorilor. Evită să-și folosească lucrurile proprii și folosesc mereu bunurile altora. Nu-și poartă hainele proprii și se îmbracă mereu cu hainele altora. Când văd pe cineva spălând rufe, îi cer să le spele vreo două haine

dacă tot s-a apucat și ajung să-i dea la spălat șapte sau opt haine – este clar că profită. Pur și simplu au acest tip de caracter. Chiar dacă familia lor are în mod clar bani, tot împrumută de la frați și surori. Când sunt întrebați când îi vor da înapoi, spun: „Îi voi da înapoi când voi avea bani. Dacă nu am bani, cum pot să-i dau înapoi? Nu am bani – am doar viața mea!" Ce înseamnă aceste cuvinte? Este clar că nu vor să-i dea înapoi și nu au avut niciodată această intenție – vor doar să profite, folosindu-se de banii altora pentru plăcerea proprie și pentru a cheltui fără opreliști. Acesta este scopul lor. Când văd că cineva a cumpărat un lucru nou, devin foarte interesați și se gândesc întruna să-l împrumute. Dacă proprietarul are nevoie de el și nu vrea să-l împrumute, îl iau oricum cu forța. Îl folosesc până când se învechește sau se strică și tot nu-l returnează, tratându-l de parcă ar fi al lor. Oamenii de acest fel profită peste tot, împrumutând lucruri și nereturnându-le niciodată. Este acesta un defect al umanității? (Nu.) Este o lipsă de integritate și un caracter extrem de slab. Ați văzut vreodată oameni de acest fel? (Da.) Sunt destul de mulți. Spuneți-Mi, pot oamenii de acest fel să practice adevărul? (Nu.) Ce fel de oameni sunt majoritatea acestora? Nu sunt ticăloși? Indiferent cât de mult profită de alții, nu au nicio mustrare de conștiință. Spuneți-Mi, au aceștia conștiință? (Nu.) Ce fel de oameni sunt cei fără conștiință? Să nu spunem dacă sunt oameni buni sau răi – sunt cel puțin lipsiți de standardele și condițiile elementare ale umanității, necesare pentru a practica adevărul. Am spus anterior în părtășie că, pentru a practica adevărul, o persoană trebuie cel puțin să aibă conștiință. Conștiința unei persoane include simțul rușinii. Oare au simțul rușinii cei care profită mereu de alții fără să simtă vreo mustrare de conștiință? (Nu.) Pot oamenii care nu au simțul rușinii să practice adevărul? (Nu.) Aceștia fac rău fără să simtă nimic și fără nicio mustrare de conștiință. Prin urmare, nu este deloc atractiv pentru ei să facă lucruri juste și să meargă pe calea cea dreaptă,

deoarece umanitatea lor nu are nevoie de astfel de lucruri. De ce au ei nevoie? Au nevoie să-și protejeze propriile interese de orice pierdere, însușindu-și totodată interesele altora și folosindu-le pentru a se servi de ele. Umanitatea lor nu simte niciun reproș sau învinovățire pentru un astfel de comportament, nici vreo senzație de rușine. Prin urmare, oamenilor de acest fel le este greu să practice adevărul. Crezul lor în ceea ce privește conduita personală este că nu trebuie să renunțe câtuși de puțin la nimic din ce este benefic pentru ei, fie în sens material, fie în sens psihologic. Cât despre lucrurile bune și valoroase ale altora, vor mereu să le dețină, să le acapareze sau chiar să pună stăpânire pe ele cu forța. Acaparează lucrurile bune ale altora, luându-le pentru ei înșiși cum au ocazia. Nu-și pot permite deloc să rateze ocazia, iar dacă o ratează, vor regreta tot restul vieții. Acesta este crezul lor în ceea ce privește conduita personală. Deoarece sunt guvernați de acest crez, se simt îndreptățiți și împăcați atunci când profită de alții și revendică beneficiile altora ca fiind ale lor, având un puternic sentiment de împlinire. Dacă nu reușesc să profite sau ratează o ocazie de a profita, simt că au eșuat și se consideră nesăbuiți. Când profită, se simt bine, încântați și împăcați. Dar când văd o oportunitate de a profita și nu o fac, sunt supărați și neliniștiți: „Este o risipă dacă nu profit de acest avantaj. Dacă profită altcineva, nu voi fi eu cel care iese în pierdere?” Priviți situația – poate cineva guvernat de acest crez să încerce să fie o persoană bună? (Nu.) Atunci când practică adevărul, oamenii trebuie să renunțe la multe lucruri, cum ar fi sentimentul lor de mândrie pe care îl prețuiesc, statutul și alte lucruri psihologice, precum și unele lucruri materiale. Toate acestea implică interesele personale, iar pentru a practica adevărul, este necesar ca oamenii să se răzvrătească împotriva acestor lucruri, să le depășească, să se elibereze și să renunțe la ele. Oamenii cărora le place să profite nu pot face nimic din toate acestea. Nu pot renunța la mândria sau la statutul lor și sunt

chiar mai puțin capabili să renunțe la orice interes material. Atunci când practică adevărul, nu pot face nimic din toate acestea. Așadar, pot practica adevărul? (Nu.) Prin urmare, le este extrem de greu să practice adevărul. Vor să dețină pe cont propriu toate lucrurile bune sub aspect psihologic și material și nu pot renunța niciodată la ele, fapt ce intră în conflict direct și se împotrivește principiilor de practicare a adevărului. De aceea nu pot pune adevărul în practică. Uitați-vă pur și simplu la cei cărora le place în mod special să profite – cât de departe merg? Când merg în vizită la cineva, trebuie neapărat să bea din apa lui și să mănânce din mâncarea lui înainte de a pleca. Spuneți-Mi, pot oamenii cu acest tip de caracter să practice adevărul? (Nu.) Standardul lor pentru evaluarea tuturor lucrurilor se bazează pe principiul de a profita și a obține beneficii. Câștigul personal este principiul după care evaluează totul. Conduita lor se axează exclusiv pe faptul de a profita de alții. Atât timp cât nu suferă pierderi și pot profita, simt că merită. În ceea ce privește conduita personală, sunt de părere că oamenii trebuie să fie capabili să profite și că doar cei care profită frecvent sunt inteligenți și perspicace – dacă o persoană nu știe să profite, este nesăbuită! Standardul lor pentru conduita personală este doar să profite și să nu sufere niciodată pierderi. Adoptă această abordare drept standard pentru conduita personală – pot oare să practice adevărul? (Nu.) Are adevărul vreun loc în inima lor? Poate deține puterea în inima lor? (Nu.) Atunci ce adevăruri pot practica? (Absolut niciunul.) Nu pot practica absolut niciun adevăr – caracterul lor este prea josnic, atrăgând disprețul altora. Unii oameni fac o datorie în casa lui Dumnezeu; casa lui Dumnezeu le oferă unele produse de uz zilnic, iar ei cer frecvent mai mult, folosind pretextul că le-au terminat, când, de fapt, încă mai au. De ce cer întruna mai mult? Se gândesc: „Dacă nu profit de situația asta și profită altcineva, nu voi fi eu cel care iese în pierdere?” Vedeți – ce fel de caracter este acesta? Standardul pe

care îl folosesc oamenii de acest fel pentru a evalua totul se bazează pe principiul de a profita și de a obține beneficii. Gândurile legate de interese le domină complet mintea. Indiferent cum ai părtășie cu ei despre lucrurile pozitive sau despre adevăr, refuză să o accepte, fapt care nu ține deloc de calibrul sau de capacitatea lor de a înțelege – crezul lor privind conduita personală este cel problematic. Nu vor accepta sau practica în niciun caz lucrurile pozitive, nici nu vor respecta adevărurile-principii. Caracterul lor este extrem de josnic. Spune-Mi, este necesar să ai părtășie despre adevăr cu oamenii de acest fel? (Nu.) De ce nu? (Pentru că nu vor practica niciodată adevărul.) Nu au simțul conștiinței în umanitatea lor și nu întrunesc condițiile de bază pentru practicarea adevărului. Inimile lor se axează exclusiv pe a profita de avantaje și a obține beneficii. Se poate spune că oamenii de acest fel sunt pur și simplu nedemni să audă adevărul și să asculte predici despre dobândirea mântuirii. Vedeți, nu ați înțeles pe deplin ce fel de problemă este plăcerea de a profita, nu-i așa? Chiar ați crezut că este un defect al umanității. Este oare un defect al umanității? (Nu.) Înțelegeți acum, nu-i așa? Ce fel de problemă este? (Este o problemă de caracter – oamenii de acest fel au un caracter josnic.)

Să vorbim acum despre tendința de a da de pomană. Dacă nu există niciun motiv în spatele tendinței cuiva de a da de pomană, ci este doar un comportament sau o practică obișnuită în viața de zi cu zi, această tendință ar trebui considerată o calitate a umanității. În orice caz, să dăruiești este mai bine decât să primești. Cel puțin, o persoană care are tendința de a da de pomană are o inimă care îi compătimește pe alții și un element de bunătate în umanitatea sa, nu este zgârcită și nu acordă prea multă importanță lucrurilor materiale. Mai mult, când are bunuri materiale relativ din abundență, va dărui lucrurile în plus sau cele pe care nu le folosește, dar care sunt potrivite pentru a fi folosite de alții, făcând ca viața altor oameni

să fie puțin mai confortabilă sau mai ușoară. Judecând după motivul din spatele acestor acțiuni, cel puțin, oamenii care au tendința de a da de pomană au o umanitate blândă și prezintă manifestări esențiale de compătimire și milă față de alții – este o calitate a umanității lor. Astfel de oameni au un caracter relativ bun, mult mai bun decât al oamenilor răi cărora le place să profite de alții și să pună stăpânire în mod arbitrar pe bunurile altora – au o integritate oarecum mai mare. Ei dau de pomană și îi ajută pe alții fără să ceară nimic în schimb, fără să caute laudele altora sau să caute să lase în urmă o reputație bună. Aceasta este pur și simplu atitudinea lor în modul în care se poartă sau în modul lor de viață. De exemplu, când văd că o persoană nu are haine, îi dau imediat să poarte îmbrăcămintea pe care o au în plus. Când văd că familia altei persoane este săracă și deseori nu are suficient de mâncare, îi dau o parte din orezul familiei lor, astfel încât să aibă și ea suficient de mâncare. Când cumpără un computer nou și văd că altcineva are un computer abia utilizabil, îi dau computerul lor vechi să-l folosească. Dau de pomană fără să ceară nimic în schimb – pur și simplu așa este caracterul lor. Aceasta este o calitate a umanității și poate fi clasificată și ca o manifestare a unui caracter bun. Comportamentul de a obișnui să dea de pomană nu este deloc rău, însă, deoarece au tendința de a da de pomană, unii se gândesc adesea: „Sunt bun, sunt nobil, sunt generos. Viețile multor oameni s-au îmbunătățit după ce au primit pomana și ajutorul meu. Fac obiectul mântuirii de către Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu mântuiește pe cineva ca mine, ce fel de persoană ar mântui?” Se consideră adesea „o persoană bună, care are tendința de a da de pomană”. Să presupunem că cineva le spune: „Umanitatea ta nu este bună. Faci multe lucruri care se împotrivesc adevărului și nu iubești adevărul.” Auzind asta, se vor înfuria. Care este problema aici? Familiile unora sunt relativ înstărite, iar frații și surorile din jurul lor au primit cu toții favoruri

din partea lor. Așadar, acei oameni cugetă adesea: „I-am tratat foarte bine pe acești oameni din biserică – toți au primit ceva ajutor din partea mea. Nu am prestigiu și statut în inimile acestor oameni? Nu am cel mai bun calibru și cea mai bună umanitate din biserică? Nu ar trebui să fiu conducător? Nu ar trebui ca toți frații și surorile să mă asculte?” Ce fel de problemă este aceasta? Nu este o problemă de firi corupte? (Ba da.) Doar pentru că au o fărâmă de comportament bun, nu-și mai cunosc adevărata măsură, tratează acest comportament ca pe un capital, dorind mereu să fie conducători de biserică și capătă un orgoliu nemăsurat, crezându-se excepționali. Nu fac legătura între ei și diversele firi corupte expuse de cuvintele lui Dumnezeu. Cred că tendința lor de a da de pomană înseamnă că sunt persoane bune, că nu au nicio fire coruptă, că tot ce fac este corect, că ar trebui să fie conducători și modele de urmat în biserică și toți frații și surorile ar trebui să-i imite. De ce țin aceste dezvăluiri? (De firile corupte.) Au ajuns la nivelul firilor corupte. Deși tendința de a da de pomană este o calitate a umanității, dacă cineva se consideră o persoană bună, care va fi mântuită cu siguranță datorită acesteia, oare este corect acest tip de gândire și punct de vedere? Își consideră comportamentul bun de a da de pomană drept echivalent al unui caracter bun și al unei integrități nobile, chiar considerându-l o practicare a adevărului și supunere față de Dumnezeu. Aceasta este o greșeală gravă. Este aroganță, neprihănire de sine și o lipsă a conștiinței de sine. Tendința de a da de pomană poate fi considerată un comportament bun. Cel mult, o persoană care are tendința de a da de pomană are un caracter relativ bun, mult mai bun decât cei care profită. Cu toate acestea, nu poți pretinde că ești o persoană bună, că nu ai firi corupte, că deții adevărul-realitate și ești calificat să fii conducător de biserică, să fii deasupra altora și să dai ordine doar pentru că ai acest comportament bun de a obișnui să dai de pomană. Aceasta este o fire arogantă. Deși ai tendința de

a da de pomană și de a-i ajuta pe alții – săvârșind unele dintre aceste fapte bune – ceea ce este o calitate a umanității, aceasta nu dovedește că nu ai firi corupte. Dacă îți tratezi tendința de a da de pomană și de a-i ajuta pe alții ca pe un capital și capeți ambiția de a deveni conducător de biserică și de a te ridica deasupra altora, aceasta este o problemă a firilor corupte. Poți vedea acum distincția? Faptul că ai un caracter bun nu înseamnă că nu ai firi corupte. În esență, unii oameni interacționează și socializează destul de bine cu alții – nu profită de alții și chiar dau de pomană și îi ajută pe ceilalți – având unele calități ale umanității. Totuși, după ce petreci ceva timp cu ei, descoperi că sunt foarte aroganți, că le place să se laude și că uneori chiar spun minciuni și sunt destul de înșelători. Dacă îi critici, refuză să accepte și sunt întrucâtva feroce, chiar trântind masa și spunând: „Cred în Dumnezeu de atâția ani – cine nu a primit pomană de la mine? Întreabă-i pe frați și pe surori – am profitat vreodată de cineva? Am făcut vreodată rău cuiva sau am rănit pe cineva?” Faptul că nu i-ai rănit pe alții te face o persoană bună? Nu este acesta minimul absolut pe care ar trebui să-l îndeplinească o persoană? Ce motiv ai să fii trufaș? A nu face rău sau a nu răni pe nimeni este ceea ce se cuvine să facă o persoană – nu este un capital. Faptul că nu profiți de alții nu înseamnă că ești capabil să practici adevărul și să te supui lui Dumnezeu. Ar trebui să înveți să reflectezi asupra ta și să fii capabil să accepți criticile și ajutorul altora – doar atunci vei fi o persoană cu rațiune. Ești emondat acum pentru că ai dezvăluit o fire coruptă și acțiunile tale nu se aliniază la adevăr. Aceasta nu neagă faptul că bunul tău comportament de a da de pomană este un lucru pozitiv, nici nu este o negare a caracterului tău. În schimb, ești emondat și dat în vileag pentru că ai făcut o greșeală și ai încălcat adevărurile-principii. Dacă poți accepta acest lucru, ești o persoană care iubește și poate practica adevărul. Dacă nu-l accepți, tendința ta de a da de pomană este, cel mult, o calitate a umanității. Dar întrucât în

firea ta coruptă domină aroganța, ferocitatea și ticăloșia, nu poți accepta adevărul și, astfel, ești complet josnic și lipsit de valoare. Când se confruntă cu emondarea, oamenii de acest fel fac un scandal imens, vorbesc despre calificările lor și se laudă cu fărâma de comportament bun de care au dat dovadă. Se comportă ca niște câini turbați, făcând spume la gură. Imaginea cât de cât bună pe care o aveau dispare complet, iar natura lor este expusă pe deplin. Toată lumea vede clar acest lucru și spune: „Această persoană are o fire extrem de coruptă – este o persoană rea, o scorpie! Faptul că nu a fost aleasă drept conducător de biserică este un noroc. Dacă ar fi devenit conducător de biserică, nu ar putea suporta câtuși de puțin criticile – dacă cineva ar încerca să o demită, nu l-ar lăsa niciodată în pace și ar lupta până la moarte împotriva lui. Ar fi un dezastru!” Dacă te uiți doar la un singur comportament bun al lor sau la o singură calitate a umanității lor, pur și simplu nu poți să-ți dai seama cum sunt firile lor corupte, care este atitudinea lor față de adevăr sau dacă se pot supune adevărului. Când dezvăluie o fire coruptă și apoi sunt dați în vileag și emondați, atitudinea lor față de adevăr va ieși la iveală puțin câte puțin și va fi expusă. Prin urmare, caracterul oamenilor sau calitățile și neajunsurile umanității lor nu pot determina pe deplin dacă aceștia acceptă adevărul. Uitându-ne la caracterul lor sau la calitățile și neajunsurile umanității lor, este, de asemenea, imposibil să vedem cum este atitudinea lor față de adevăr. Doar când dezvăluie o fire coruptă sau când se confruntă cu expunerea și emondarea, atitudinea lor față de adevăr va fi dezvăluită și doar atunci putem ști dacă iubesc adevărul, dacă pot practica adevărul și câte speranțe au de a fi mântuiți în cele din urmă. Din tendința acestor oameni de a da de pomană și de a-i ajuta pe alții, poți vedea ce calități și defecte ale umanității au. Apoi, din seria lor de probleme – cum ar fi faptul că devin aroganți și neprihăniți de sine, dorind să devină conducători și să se afle deasupra altora datorită

tendinței lor de a da de pomană și de a-i ajuta pe alții – le poți vedea clar atitudinea față de adevăr; și, pe baza atitudinii lor față de adevăr, poți vedea clar dacă pot dobândi mântuirea. Prin aceste comportamente, poți să discerni calitățile și neajunsurile umanității lor, să le discerni caracterul și, în același timp, poți învăța să faci distincția între umanitate și o fire coruptă, dar nu poți să-ți dai complet seama dacă pot fi în cele din urmă mântuiți sau care va fi rezultatul lor. Este întrucâtva mai complex să judeci dacă cineva poate fi mântuit – trebuie să analizezi și dacă poate să accepte adevărul, să reflecteze asupra sa și să se căiască sincer atunci când dezvăluie o fire coruptă; trebuie să judeci pe baza acestor aspecte.

Plăcerea de a socializa – ce aspect este acesta? (O condiție înnăscută.) Este o condiție înnăscută, o metodă de a avea interacțiuni lumești în cadrul grupurilor de oameni. Unora le place să socializeze cu alți oameni, nu se satură niciodată de asta și, indiferent de personalitatea celorlalți, sunt capabili și dispuși să socializeze cu ei. Unii oameni preferă însă să evite mulțimile și nu sunt dispuși să socializeze cu alții. Acest lucru este întrucâtva legat de personalitatea lor înnăscută. Când este implicată personalitatea, sunt implicate în mod sigur condițiile înnăscute. Plăcerea unei persoane de a socializa este legată de personalitatea acesteia; nu implică neajunsurile sau calitățile umanității și, desigur, nu implică nicio fire coruptă. Este o manifestare relativ simplă. A fi singuratic – din ce aspect face parte acest lucru? (Face parte din personalitatea înnăscută a cuiva.) (Este un defect al umanității.) Există un mic dezacord aici – așadar, ce fel de problemă anume este tendința de a fi singuratic? (Tendința de a fi singuratic indică o personalitate precară.) A avea o personalitate precară este un defect al umanității. Personalitatea în sine este și ea un aspect al condițiilor înnăscute, așadar, această trăsătură de a fi singuratic este atât o condiție înnăscută, cât și un defect al umanității. Nu face parte dintre firile

corupte și nu se referă la conduita personală. A fi retras înseamnă a evita mereu oamenii, a nu fi dispus să-și comunice gândurile cu alții, a prefera să facă lucrurile singur, a nu-i plăcea să socializeze cu alții sau să trăiască printre oameni. Astfel de indivizi preferă doar să stea într-un mediu solitar sau într-un colț. Nu sunt dispuși să vorbească atunci când sunt mulți oameni. Nu se pricep să comunice cu alții. Când comunică cu alții, se simt anxioși și panicați sau intră în situații jenante și ciudate. Aceasta este o problemă de personalitate din cadrul condițiilor înnăscute și, desigur, este și un defect al umanității, nu-i așa? (Așa e.)

Să analizăm acum teama – ce fel de problemă este aceasta? (O condiție înnăscută.) (Un defect al umanității.) Este o condiție înnăscută și, de asemenea, un defect al umanității. Spuneți-Mi, ce înseamnă să fii temător? Să-ți fie frică să ieși noaptea, să te temi de șoareci, miriapode și scorpioni, precum și să-ți fie frică să intri în necazuri și să nu fii dispus să înfrunți chestiuni complicate – toate acestea sunt manifestări ale temerii. Unii oameni leșină de frică la vederea unui șarpe. Unii se sperie atât de tare, încât tremură din toate încheieturile când aud despre un accident de mașină. Unii oameni, auzind că aceia care cred în Dumnezeu sunt persecutați și pot fi arestați, condamnați și întemnițați, se sperie atât de tare, încât nu îndrăznesc să creadă. Există și cei care nu îndrăznesc să se dea în montagnes russes. Astfel de oameni nu îndrăznesc să încerce sau să participe la nicio activitate dacă există chiar și o mică doză de necunoscut sau dacă este ceva ce nu au mai făcut înainte. Nu doar că nu îndrăznesc să încerce lucrări sau activități periculoase, dar se tem și să facă lucruri pe care oamenii normali ar trebui să le facă în viața de zi cu zi. De exemplu, dacă li se cere să învețe să conducă, aceștia spun: „Nu îndrăznesc să conduc. Sunt atât de multe mașini pe șosea și merg atât de repede – dacă sunt lovit?” Cineva spune: „De ce ești mereu îngrijorat de accidentele de mașină? Nu

poți fi puțin mai grijuliu când conduci?” Dar tot le este frică și spun: „Odată ce mașina începe să se deplaseze, nu o mai pot controla. Dacă are loc cu adevărat un accident, nimeni nu o poate controla!” Gândesc mereu într-o direcție negativă, așa că nu pot înfăptui nimic. Teama este o condiție înnăscută și, de asemenea, un defect al umanității. Oamenii temători sunt excesiv de precauți și meticuloși în tot ce fac. De obicei, nu comit greșeli mari sau fapte rele însemnate. Dar, din orice perspectivă am privi, acest lucru nu poate fi considerat o calitate – este un defect al umanității. Cum rămâne atunci cu îndrăzneala? Ce termeni sunt asociați în mod obișnuit cu îndrăzneala? (A avea o îndrăzneală nesăbuită, a acționa nechibzuit din cauza îndrăznelii.) „A acționa nechibzuit din cauza îndrăznelii”, „a fi scandalos de îndrăzneț” și „a fi neobrăzat”, toate acestea se referă la îndrăzneală. Așadar, este îndrăzneala bună sau nu? (Depinde de context.) Depinde de situație și de tipul de persoană. Dacă privim din perspectiva umanității, îndrăzneala nu poate fi clasificată drept o calitate sau un neajuns – o vom clasifica drept condiție înnăscută. Îndrăzneala unei persoane trebuie analizată în funcție de context; în plus, trebuie să ne uităm dacă persoana are limite când face lucruri și cum este caracterul ei. Dacă are un caracter rău, îndrăzneala o poate determina să încalce legea, să facă rău și să comită infracțiuni, profitând, obținând câștiguri ilegale și escrocându-i și înșelându-i peste tot pe alții. Dacă cineva îi oferă bani pentru a comite o fărădelege, este capabilă să o facă. Îndrăznește să facă orice faptă rea pentru a profita, fără să țină cont de consecințe sau de alții. Este bine să acționeze nechibzuit din cauza îndrăznelii în acest mod? (Nu.) Unii oameni îi înșală peste tot pe alții de dragul afacerilor lor. Afacerea pe care o conduc este ilegală – este doar o companie-fantomă, fără operațiuni reale – dar, datorită îndrăznelii lor, alături de capacitatea lor de a înșela, câștigă temporar o avere, locuiesc în vile și conduc limuzine – se bucură de o viață foarte bună,

dar banii și bunurile materiale de care se bucură au fost obținute toate prin înșelăciune ca urmare a îndrăznelii lor. Este acesta un lucru bun? Spune-Mi, este bună această îndrăzneală? (Nu.) Prin urmare, când vine vorba de oamenii îndrăzneți, trebuie să te uiți la calea pe care o aleg. Dacă îndrăznesc să-i escrocheze și să-i înșele pe alții datorită îndrăznelii lor, comit un mare rău. Cu cât înșeli și profiți mai mult de alții, cu atât mai severă va fi pedeapsa pe care o vei primi în viitor, nu-i așa? Nu va aduce o calamitate? (Ba da.) Dacă ești temător și vrei să-i escrochezi și să-i înșeli pe alții, vei recurge mai puțin la înșelăciune, iar pedeapsa pe care o vei primi în viitor va fi mai ușoară. Așadar, pentru asemenea oameni care nu merg pe calea cea dreaptă, este mai bine să fie întrucâtva temători sau întrucâtva îndrăzneți? (Este mai bine să fie întrucâtva temători.) Pentru acești oameni care nu merg pe calea cea dreaptă, fiind capabili să-i escrocheze și să-i înșele pe alții, care nu țin cont de lege și caută mereu să exploateze lacunele legale pentru a obține câștiguri neașteptate și care pot încălca legea în orice moment, îndrăzneala este o calamitate – este un defect și o slăbiciune a umanității lor. Teama, pe de altă parte, devine un lucru bun – este chiar o protecție pentru ei. Oamenii temători câștigă ceva bani pentru a-și putea asigura nevoile de bază personale și cele ale familiei și se bucură, de asemenea, de niște bunuri de lux, oprindu-se aici. Pedeapsa pe care o vor primi în viitor va fi mai ușoară. Oamenii îndrăzneți au curajul de a comite cu nechibzuință fapte rele, îi înșală și îi escrochează pe alții, luând ceea ce aparține altora așa încât să se bucure de mai multe lucruri. Ei profită de alții – nu vor trebui să compenseze în viitor? (Ba da.) Pedeapsa pe care o vor primi va fi severă în următoarea viață, dacă vor avea una – s-ar putea să nu poată compensa pe deplin nici măcar în una sau două vieți. Unii își petrec întreaga viață conducând restaurante sau făcând afaceri, câștigând unul sau două milioane sau chiar zeci de milioane în active, însă nu ajung să se

bucure de nimic din acestea, deoarece totul este folosit pentru a-și plăti datoriile. Chiar și când ajung la vreo șaptezeci sau optzeci de ani, tot nu au terminat de plătit datoriile. Ce se întâmplă aici? Este o pedeapsă cauzală – poate pentru că, în viețile lor anterioare, au luat prea mult de la alții din lăcomie, așa că își plătesc datoriile de-a lungul mai multor vieți. În viețile lor anterioare, nu cumva au fost prea lacomi, prea îndrăzneți și au profitat prea mult de alții, ceea ce a condus la pedeapsa din viața actuală? (Ba da.) Pentru oamenii care nu merg pe calea cea dreaptă, faptul că sunt puțin temători este o protecție, în timp ce îndrăzneala este un semn rău.

Dacă o persoană merge pe calea cea dreaptă, este îndrăzneala bună? (Da.) Ce este bun la ea? (Dacă este îndrăzneață, persoana poate totuși persevera în credința în Dumnezeu atunci când se confruntă cu persecuții.) Această îndrăzneală nu se referă doar la curajul trupesc. Dacă este genul de îndrăzneală care constă în curaj trupesc, este nechibzuință și imprudență – este ceva oarecum impulsiv și orb. De exemplu, dacă ești îndrăzneț și ești arestat din cauza credinței în Dumnezeu, te vei teme de tortură? Te vei teme de moarte? Te vei teme că vei fi închis timp de douăzeci sau treizeci de ani? Dacă da, atunci faptul că spui: „Nu mă tem” atunci când începi să crezi în Dumnezeu este nechibzuință, nu îndrăzneală adevărată. Ce manifestare nu constituie nechibzuință? Faptul că, atunci când începi să crezi în Dumnezeu, ai un anumit curaj, dar ai și credință sinceră. La ce se referă această credință sinceră? La faptul că, atunci când crezi în Dumnezeu, ai următoarea hotărâre: „Dacă sunt persecutat, arestat și torturat din cauza credinței în Dumnezeu, trebuie să fiu pregătit să-mi jertfesc viața. Indiferent cum sunt torturat sau în ce măsură, nu voi vinde biserica și nu voi deveni o iudă – nu mă tem de moarte!” Acesta este un aspect. Celălalt aspect este că, dacă într-adevăr ești arestat și persecutat, iar marele balaur roșu te amenință așa încât să vinzi biserica, poți să-ți dai seama de uneltirile Satanei, să nu fii

constrâns de ele și să rămâi ferm în mărturia ta, spunând: „Tot ce are legătură cu o persoană, inclusiv viața și moartea ei, este în mâinile lui Dumnezeu. Nu mă tem!” Aceasta nu este nici nechibzuință, nici simplu curaj; este credință sinceră. Faptul că ai această credință sinceră și ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta este calitatea ta. Să presupunem că nu ai credință sinceră și spui doar: „Nu mă tem – pur și simplu, în cel mai rău caz, voi muri”, dar când te confrunți cu arestarea, îți este atât de frică, încât îți uzi pantalonii. După ce ești arestat, primul lucru la care te gândești este: „Voi fi torturat? Va suferi trupul meu? Dacă îmi aplică un fier de marcat încins pe corp, voi putea să rezist? Dacă tortura este groaznică, voi muri? Dacă mor, nu va uita Dumnezeu de mine? Nu voi putea să dobândesc mântuirea? Dacă într-adevăr nu pot să îndur, voi vinde biserica și voi deveni o iudă. Dacă voi fi pedepsit și distrus după ce voi deveni o iudă, asta este – cel puțin, acum nu voi îndura durerea.” În acest caz, nu cumva îți pierzi mărturia? Să spunem că Partidul Comunist te amenință apoi, folosindu-ți familia pentru a te șantaja – nepermițând copiilor tăi să meargă la facultate, refuzând accesul părinților tăi la asigurarea medicală, privându-ți familia de toate drepturile – atunci te vei speria și nu vei avea o credință sinceră. Unde va fi dispărut curajul tău? Ești cu adevărat îndrăzneț? Dacă nu ai credință sinceră, îndrăzneala ta este doar nechibzuință. Doar când ai credință sinceră este curajul tău autentic. Înainte de a fi arestat, dacă te gândești: „Dumnezeu nu va permite să fiu arestat”, prinzând curaj datorită acestui gând, aceasta nu este o tărie de caracter sau o credință adevărată. Să presupunem că, înainte de a fi arestat, te-ai gândit deja la toate acestea și spui: „Viața și moartea unei persoane sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vrea într-adevăr să-mi ia viața, ar trebui să mă supun. Cât despre destinația mea viitoare, aceasta este determinată de un singur cuvânt al lui Dumnezeu. Indiferent cum mă tratează El și indiferent ce destinație îmi

acordă, totul este dreptatea lui Dumnezeu, iar eu mă voi supune. Dacă Dumnezeu rânduiește să mor în închisoare, este onoarea mea – sunt dispus să-I ofer această viață lui Dumnezeu. Indiferent cât de mari sunt suferințele pe care le îndur, voi avea un crez neschimbat, și anume că-mi pun viața în mâinile lui Dumnezeu și, indiferent cum mă chinuie, mă distruge sau mă torturează Satana, nu voi ceda niciodată în fața lui. Nu-mi fac griji dacă voi muri sau nu. Chiar dacă mor, este sub suveranitatea lui Dumnezeu și El a predestinat acest lucru. Îi voi mulțumi și-L voi lăuda în continuare pe Dumnezeu!" Acesta este genul de credință pe care trebuie să-l ai; numai cu o astfel de credință poți avea un curaj adevărat. Să spunem că, înainte de a fi arestat, înainte să ți se întâmple asta cu adevărat, ți-ai dat seama de aceste probleme, ai o credință sinceră în Dumnezeu, o supunere autentică față de El, precum și o înțelegere și acceptare autentice ale chestiunilor privind viața și moartea și te poți încredința complet în mâinile Sale, iar când ești într-adevăr arestat și te confrunți cu posibilitatea morții, aceste înțelegeri din inima ta rămân neschimbate – atunci credința ta nu va șovăi. Indiferent de circumstanțe, în cazul în care credința ta nu este zdrobită sau învinsă, vei avea întotdeauna curaj. Să presupunem că, înainte de a fi arestat, înainte să ți se întâmple asta cu adevărat, nu te-ai gândit pe îndelete la aceste lucruri și ai doar niște gânduri iluzorii: „Sunt dispus să-mi ofer viața. Viața mi-a fost dăruită de Dumnezeu – în cel mai rău caz, voi muri ca martir pentru Dumnezeu!" În acest caz, când marele balaur roșu te va tortura și apoi te va condamna la zece ani de închisoare, vei fi uluit: „Credeam că moartea va fi sfârșitul. Dacă aș fi martirizat, Dumnezeu Și-ar aminti de mine. Nu mă așteptam să nu reușesc să aduc această mărturie și, în cele din urmă, să fiu condamnat la zece ani. Zece ani – nu sunt zece zile sau zece luni! Cum ar trebui să îndur asta?" Din moment ce nu te-ai gândit la aceste lucruri înainte, îți va fi ușor să le dai de capăt acum? Va fi oarecum dificil, nu-i

așa? (Așa este.) Când apar dificultăți, oamenii se gândesc doar cum să le gestioneze și cum să scape de ele. Dacă hotărârea ta de a scăpa de dificultăți este puternică, atunci hotărârea ta de a te adapta la ele când vei fi la ananghie va fi extrem de slabă. Prin urmare, când te confrunți cu dificultăți, devine foarte greu să te supui unui astfel de mediu. Așadar, cum ar trebui rezolvate astfel de situații? Trebuie să cauți imediat adevărul și să te gândești bine la aceste chestiuni; de asemenea, trebuie să-ți dai seama pe ce cale ar trebui să practici adevărul. De exemplu, dacă urmează să fii închis zece ani, ce vei gândi? „Va divorța soția mea (sau soțul meu) de mine? Câți ani vor avea copiii mei peste zece ani? Nu-mi voi fi îndeplinit responsabilitățile față de ei – oare mă vor renega și vor refuza să aibă grijă de mine la bătrânețe? Cum voi trăi după eliberare? După zece ani, părinții mei vor fi bătrâni, iar eu nu-mi voi fi îndeplinit responsabilitățile filiale față de ei – nu-mi voi fi încălcat obligațiile filiale? Se va încheia lucrarea lui Dumnezeu peste zece ani? Nu voi fi câștigat nimic în închisoare – nu voi fi participat la nicio adunare, nu voi fi ascultat nicio predică și nu voi fi înțeles adevărul. Nu voi fi rămas în urmă în acești zece ani? Nu va însemna că am fost eliminat? Mă va mai dori Dumnezeu? Dacă trec prin această suferință, Își va aminti Dumnezeu de ea? Dacă nu-Și amintește, iar eu nu pot dobândi mântuirea, nu voi fi petrecut degeaba acest timp în închisoare? Multe se vor schimba în zece ani, iar eu nu voi câștiga nimic, pierzând totodată multe.” Când te gândești la aceste lucruri, apar dificultățile. Cum ar trebui să înfrunți aceste dificultăți? Nu ar trebui să te gândești cum să treci peste fiecare zi? Dacă nu te-ai gândit bine la aceste lucruri și nu ai ajuns la un punct în care să înțelegi adevărul și să vezi chestiunile clar, când te vei confrunta cu arestarea, viața și moartea ta vor atârna de un singur gând: un moment de teamă și frică, un singur gând sau o singură idee te poate face să devii o iudă, să vinzi biserica și să-ți irosești toate eforturile anterioare.

Dacă nu poți să te gândești bine la această chestiune sau să-ți dai seama de ea, va fi foarte dificil să nu-ți faci griji în legătură cu perspectivele și soarta ta și va fi foarte greu să-ți încredințezi viața și moartea în mâinile lui Dumnezeu, acceptând ca El să orchestreze după voia Sa. Dacă nu-ți poți da seama de chestiunile de viață și de moarte și tot ai o mentalitate de a-ți încerca norocul, de a vrea să o scoți cumva la capăt, când te vei confrunta cu un mediu, vei fi dezvăluit. Toți cei care au devenit iude când au fost arestați, semnând „Cele trei declarații", au făcut asta peste noapte și au fost marcați de Satana cu semnul fiarei. Viața și moartea unei persoane atârnă uneori de un singur gând. Fără adevăr, este foarte dificil să depășească crizele. Așadar, ce este adevărata îndrăzneală? Dacă o persoană înfăptuiește ceva bazându-se pe o izbucnire de forță brută, este aceasta o îndrăzneală adevărată? Nu este – este impulsivitate. O persoană cu adevărat curajoasă are un anumit nivel de discernământ în inima ei în privința multor lucruri pozitive și negative. În sinea ei, este capabilă să fie de acord, să accepte și să recunoască ferm lucrurile pozitive, ajungând în punctul în care se poate supune adevărului și suveranității lui Dumnezeu. Numai în acest mod poți avea un curaj adevărat. Dacă nu ai aceste lucruri în inimă, îndrăzneala ta este doar una nesăbuită – asemenea unui vițel abia născut care nu se teme de un tigru. Prin urmare, într-o țară care I se împotrivește lui Dumnezeu, credința în El și urmarea lui Dumnezeu nu necesită doar curaj, ci, mai important, necesită credință. Îndrăznești să crezi în Dumnezeu nu fiindcă ești îndrăzneț, ci fiindcă ai credință. Unii oameni spun: „Cred că am credință în Dumnezeu pur și simplu pentru că sunt îndrăzneț și nu mă tem de persecuție." Această afirmație poate fi corectă. Crezi datorită cutezanței, dar, în lumina nesăbuinței, ignoranței și simplității tale, Dumnezeu îți arată un har special, pregătind anumite medii pentru tine, precum și oferindu-ți udarea și aprovizionarea adevărului. Prin aceasta, ajungi să înțelegi și să

dobândești destul de multe adevăruri. În timp, cutezanța ta dobândește elemente de credință sinceră și doar atunci crește curajul tău, iar tu îndrăznești mai mult să înfrunți mediile sau persecuțiile viitoare. Dacă o persoană nu are credință sinceră și se bazează pe o izbucnire de forță, spunând: „Îndrăznesc să cred în Dumnezeu! Nu mi-e frică de persecuție sau de arestare și întemnițare!” – acest tip de curaj nu va dura mult. Fără aprovizionarea adevărului, fără ca Dumnezeu să pregătească medii în viața reală pentru a te instrui, a te determina să practici și a te învăța să înfrunți diverse lucruri, îndrăzneala ta este doar cutezanță, nefiind câtuși de puțin o credință sinceră. Înțelegi? (Da.) Dacă este cu adevărat cutezanță, înseamnă că ești o persoană nechibzuită, nesăbuită și ignorantă. Unii oameni care cred în Dumnezeu au gânduri foarte simple, închipuindu-și că lucrurile sunt foarte clare, fără să anticipeze deloc pericolele care vor fi implicate în urmarea lui Dumnezeu. Însă abia când se confruntă cu obstacole își dau seama că a-L urma pe Dumnezeu nu este o chestiune simplă. Dacă îndrăzneala cuiva este o calitate a umanității, acea persoană este cel puțin simplă și directă, nu este complicată și nu se teme și de umbra ei. Dar să presupunem că îndrăzneala ta este motivată de intenția de a obține binecuvântări, iar tu gândești: „Dacă am credință în Dumnezeu, pot să ajung în rai, să obțin mari binecuvântări, să scap de dezastre și să evit moartea, așa că voi crede, orice s-ar întâmpla!” Cu alte cuvinte, credința ta este motivată de o izbucnire de forță brută îndrăzneață; nu de dorința simplă de a crede pur și simplu în Dumnezeu; în schimb, alergi după binecuvântări. În acest caz, îndrăzneala ta este, în cel mai bun caz, cutezanță și nu poate fi clasificată drept o calitate a umanității. Prin urmare, când vine vorba de oamenii îndrăzneți, trebuie să vezi cum este umanitatea-esență pe care o au. Dacă nu au conștiință și rațiune și sunt doar îndrăzneți, atunci au puțină valoare și nu pot realiza nimic semnificativ. Dar dacă sunt capabili să

creadă în Dumnezeu și să accepte adevărul, astfel de oameni au valoare. Dacă o persoană este îndrăzneață, dar nu are capacitate de înțelegere, nu poate înțelege adevărul și crede în Dumnezeu doar de dragul de a obține binecuvântări, este dispusă să renunțe la familia și la cariera ei și nu se teme de persecuție pentru a obține binecuvântări – aceasta nu este o calitate a umanității, ci, mai degrabă, un gând și un punct de vedere greșite. Se aliniază gândurile și punctele de vedere greșite la intențiile lui Dumnezeu? (Nu.) Dacă o persoană este temătoare sau îndrăzneață depinde de condițiile sale înnăscute și are puțin de-a face cu esența umanității sale.

Dacă nu am avea părtășie despre diversele manifestări ale condițiilor înnăscute, umanității și firilor corupte, le-ați putea discerne pe cont propriu? (Poate că am putea în cazul manifestărilor simple, dar nu în cazul celor mai complexe.) După ce am avut părtășie despre distincțiile dintre condițiile înnăscute, umanitate și firile corupte, le puteți discerne acum? (Le putem discerne puțin mai bine decât înainte.) Dacă dau câteva exemple mai neobișnuite, veți putea să le discerneți pe baza părtășiei noastre? Este greu de spus, nu-i așa? Atunci, data viitoare, vom continua să avem părtășie despre chestiuni legate de acest subiect. Pe măsură ce vom avea mai multă părtășie, veți identifica unele reguli pentru discernerea diferitelor tipuri de probleme. În ceea ce privește diversele manifestări ale umanității, condițiilor înnăscute și firilor corupte, puteți discerne, în general, manifestările despre care am avut părtășie. Cât despre cele despre care nu am avut părtășie, doar persoanele cu înțelegere spirituală sau cele care știu să caute adevărul pot fi capabile să discearnă unele dintre ele. Cele cu un calibru slab ar putea să nu reușească acest lucru și să fie incapabile să le discearnă, așa că trebuie să asculte mai mult și să pună mai multe întrebări. Dacă nu avem părtășie despre aceste probleme, vor rămâne mereu neclare pentru voi, iar ceea ce spuneți va fi, de asemenea, neclar; va exista mereu

un decalaj între înțelegerea voastră și înțelegerea pură a adevărului, nu-i așa? (Așa e.)

Astăzi am avut părtășie despre chestiuni legate de calibru. Puteți acum să discerneți calibrul oamenilor? (Îl putem discerne în linii mari.) Dacă nu-l poți discerne, nu te grăbi și experimentează lucrurile. Vei întâlni aceste chestiuni în viața de zi cu zi. Învață să aplici cuvintele din părtășia noastră în viața reală, corelându-le puțin câte puțin cu manifestările oamenilor – discernându-te pe tine însuți și discernându-i pe alții, ajungând să te cunoști pe tine și să-i cunoști pe alții. Treptat, vei fi capabil să evaluezi aceste lucruri și să ai un standard în acest sens. Principiile pentru a privi oamenii și lucrurile, precum și pentru a te comporta și a acționa vor deveni tot mai clare. Am avut mult părtășie despre diversele aspecte ale discernerii condițiilor înnăscute, umanității și firilor corupte. Indiferent despre ce manifestări sau dezvăluiri ale umanității avem părtășie, nimic din acestea nu sunt cuvinte goale – toate aceste lucruri pot fi întâlnite, văzute și simțite în viața reală. Prin urmare, trebuie să înveți să privești diverse lucruri și diverse tipuri de oameni raportându-le la cuvintele lui Dumnezeu. Doar învățând să corelezi diversele stări și chestiuni din părtășia noastră la viața reală poți să faci treptat progrese în a privi oamenii și lucrurile, precum și în a te comporta și a acționa, poți să ai o înțelegere exactă a diverselor chestiuni legate de adevăr și să pricepi treptat diversele adevăruri-principii. Înțelegi? (Da.) Deși chestiunile pe care le-am discutat sunt folosite în principal pentru a discerne diversele stări și dezvăluiri prezentate de oameni și nu-ți dau direct posibilitatea de a înțelege și de a intra în adevăr, toate aceste chestiuni îți vor afecta înțelegerea adevărului și a adevărurilor-principii, precum și intrarea în adevăr și în adevărurile-principii. Prin urmare, deși, conform noțiunilor oamenilor, aceste chestiuni pot părea să implice doar umanitatea, condițiile înnăscute sau unele firi corupte

evidente, fiecare chestiune și fiecare afirmație sunt legate de intrarea oamenilor în adevăr. Și, astfel, trebuie să te confrunți cu aceste chestiuni pe calea intrării în adevăr – nu le poți evita. Toate diversele chestiuni și manifestări ale umanității, fie ele pozitive sau negative, sunt lucruri pe care le vei înfrunta și le vei întâlni în diverse medii din viața de zi cu zi. Dacă, atunci când te confrunți cu diverse chestiuni, nu poți discerne niciuna dintre ele și le generalizezi pe toate, considerând adevărurile-principii din părtășia noastră drept reglementări sau doctrine, nu vei fi niciodată capabil să intri în adevărul-realitate. De ce? Pentru că nu vei înțelege niciodată care este adevărul.

În regulă, aici se încheie părtășia de astăzi. La revedere!

25 noiembrie 2023

Cum să urmărești adevărul (9)

Prima practică pentru urmărirea adevărului: renunțarea

Renunțarea la barierele dintre cineva și Dumnezeu și la ostilitatea sa față de Dumnezeu

I. Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre Dumnezeu: Renunțarea la noțiunile și închipuirile cuiva despre lucrarea lui Dumnezeu

F. Lucrarea lui Dumnezeu nu schimbă condițiile înnăscute ale oamenilor; aceasta urmărește să le schimbe firile corupte

În această perioadă, subiectul părtășiei noastre a acoperit un domeniu relativ vast, nu-i așa? (Așa este.) A implicat unele chestiuni mai specifice ale umanității și, de asemenea, unele chestiuni ale vieții oamenilor. La ultima adunare, am avut părtășie despre subiecte legate de calibru, apoi despre cum să discernem condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte. Părtășia noastră despre subiectul calibrului a fost, practic, finalizată; de acum înainte, puteți judeca exact cum este calibrul unei persoane pe baza acestui conținut. Când am avut părtășie despre aceste trei aspecte – condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte – am discutat despre unele manifestări și dezvăluiri ale oamenilor în viața de zi cu zi pentru a judeca dacă acestea fac parte din condițiile înnăscute, din umanitatea sau din firile lor corupte. Prin intermediul părtășiei noastre despre cele trei aspecte, și anume condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte, aveți acum o înțelegere concretă privind structura de bază a oamenilor ca ființe create? (O înțelegem puțin mai bine decât înainte.) Motivul pentru care avem

părtășie despre cele trei aspecte ale manifestărilor dezvăluite în viețile oamenilor este că omenirea creată este alcătuită din condiții înnăscute, umanitate și firi corupte. Indiferent dacă ești bărbat sau femeie, dacă ești tânăr sau bătrân, indiferent în mijlocul cărei rase de oameni sau în ce țară trăiești, în ce perioadă sau în ce fel de mediu și context social trăiești – pe scurt, indiferent cum este înfățișarea ta exterioară – atât timp cât ești o ființă umană creată, ești alcătuit din aceste trei aspecte: condiții înnăscute, umanitate și firi corupte. Cu alte cuvinte, fiecare persoană care face parte din omenirea coruptă este alcătuită din condiții înnăscute, umanitate și viața firilor corupte. Altfel spus, orice ființă umană creată are condiții înnăscute, umanitate și firi corupte. Desigur, condițiile înnăscute ale unei persoane sunt rânduite de Dumnezeu. Umanitatea este parțial influențată de condițiile înnăscute și parțial condiționată și influențată de educația din familie, de mediul social și de educația Satanei. La rândul lor, firile corupte sunt reprezentate de natura satanică și de firile satanice ale unei persoane, care sunt determinate de inducerea în eroare și de coruperea de către Satana. Această natură coruptă provine parțial din familie, parțial din societate și parțial din influențele și condiționarea pe care o persoană le experimentează în diverse medii. Din această perspectivă, orice persoană creată nu este, de fapt, un mister, deoarece este alcătuită din aceste trei aspecte: condiții înnăscute, umanitate și firi corupte. Așadar, în realitate, ar trebui să fie ușor să discernem ce fel de persoană este cineva. Lăsând deoparte condițiile înnăscute rânduite și acordate de Dumnezeu, ceea ce rămâne este să discernem cum este umanitatea unei persoane și ce firi corupte are – acestea determină esența persoanei respective. Lucrurile devin foarte clare dacă discernem în acest fel. Să discernem esența unei persoane pe baza acestor lucruri nu este o chestiune dificilă. O astfel de discernere are o bază și, de asemenea, un standard de evaluare.

6. Diverse manifestări ale condițiilor înnăscute, ale umanității și ale firilor corupte

Am enumerat anterior câteva manifestări specifice ale condițiilor înnăscute, care nu implică firi corupte. Condițiile înnăscute sunt fundația pe care se bazează oamenii pentru supraviețuire, fiind condiții pe care omenirea creată ar trebui să le aibă. Fie că este vorba de condiții legate de nașterea unei persoane, cum ar fi data, mediul și locul nașterii, fie de aspecte precum înfățișarea, calibrul, punctele forte, instinctele, interesele, hobbyurile și personalitatea acesteia – toate fac parte din condițiile înnăscute ale unei persoane. Aceste condiții înnăscute nu-i corup pe oameni și, desigur, nu conțin nici firi corupte. În general, condițiile înnăscute sunt câteva condiții de bază pe care o ființă umană creată trebuie să le aibă pentru a supraviețui și trăi. Umanitatea se referă la ceea ce se trăiește în materie de conștiință și rațiune a umanității normale, fiind dezvăluit de un trup care are condiții înnăscute. Cât despre firile corupte, este simplu – acestea sunt rezultatul coruperii de către Satana a vieții acestui trup care are condiții înnăscute și umanitate. Este puțin abstract? În ansamblu, oamenii creați sunt ființe create dominate de firi corupte și având conștiința și rațiunea de bază ale umanității. Aceste ființe create au diverse condiții înnăscute rânduite de Dumnezeu. Aceasta este structura de bază a omenirii create de Dumnezeu. Condițiile înnăscute și firile corupte sunt astfel mai ușor de înțeles, dar umanitatea poate fi relativ abstractă. În termeni simpli, umanitatea este un atribut unic al omenirii create, care o diferențiază de alte ființe vii. Ființele create care dețin acest atribut unic au conștiință și rațiune, caracter și, de asemenea, capacitatea de a distinge binele de rău. Aceste atribute unice, care diferențiază omenirea de alte ființe vii, constituie umanitatea. Această umanitate include, desigur, capacitatea de exprimare prin limbaj, capacitatea de a distinge binele de rău, capacitatea de

înțelegere, capacitatea de a accepta lucruri noi, capacitatea de a accepta cuvintele Creatorului și capacitatea de a accepta însărcinarea dată de Dumnezeu și de a gestiona orice chestiune. Aceasta este umanitatea. Cea mai simplă înțelegere a umanității este că reprezintă un atribut inerent al omenirii create, care o diferențiază de alte ființe vii. Caracteristicile fundamentale ale acestui atribut sunt conștiința și rațiunea. Acesta este cel mai simplu mod de a o înțelege. Sunt câteva detalii în cadrul acesteia, cum ar fi integritatea și caracterul pe care ar trebui să le aibă umanitatea, diferențierea dintre lucrurile pozitive și cele negative, precum și selectarea și înfăptuirea lucrurilor pozitive. Practic, aceste lucruri sunt ceea ce oamenii ar trebui să înțeleagă și să știe despre cele trei aspecte, și anume condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte. V-ați gândit până acum la aceste probleme? (Nu ne-am gândit la ele până acum.) Ținând cont că le întâmpinați pentru prima dată, le puteți înțelege? Le puteți pricepe? (Le putem înțelege întrucâtva.) Simte cineva că acest subiect despre care vorbim este prea profund și oarecum abstract și, la fel ca discuțiile despre filosofie, este puțin de neînțeles? Pe baza manifestărilor specifice ale acestor trei aspecte ale condițiilor înnăscute, umanității și firilor corupte despre care am avut părtășie pe parcursul acestor zile, cele tocmai discutate nu ar trebui să fie abstracte pentru voi. Ar trebui să puteți înțelege manifestările specifice ale acestor trei aspecte. În plus, nu ar trebui să fie clare și legăturile dintre aceste trei aspecte? Umanitatea este integritatea, caracterul, conștiința și rațiunea pe care le dezvăluie o persoană pe baza fundației reprezentate de condițiile înnăscute de bază pe care le are. Firile corupte sunt ceea ce se trăiește în cadrul umanității prin intermediul condițiilor înnăscute, fiind diversele firi trăite de oamenii dominați de viața pe care le-o insuflă Satana. În acest fel, indiferent ce condiții înnăscute are o persoană, ele sunt doar un înveliș exterior elementar, în timp ce viața care

poate domina cu adevărat esența persoanei este reprezentată de firile corupte pe care i le insuflă Satana. Adică, pentru a discerne care este esența unei persoane, trebuie să analizăm firile pe care le dezvăluie aceasta. Dacă firile pe care le dezvăluie sunt firile corupte precum aroganța, intransigența, înșelătoria, ticăloșia sau ferocitatea, atunci, indiferent dacă are un caracter bun sau rău, această persoană este în esență a Satanei, deoarece viața ei este firea coruptă a Satanei. Prin urmare, atributul unei persoane depinde de viața ei lăuntrică, nu de condițiile sale înnăscute. Dacă viața ei este firea coruptă a Satanei, atunci, indiferent cât de nobile sau mărețe pot părea la exterior condițiile sale înnăscute, persoana este în esență a Satanei, fiind un membru al omenirii corupte. Dacă adevărul este viața unei persoane, atunci, indiferent cât de obișnuite, normale sau disprețuite pot părea la exterior condițiile sale înnăscute – și chiar dacă prezintă la exterior unele slăbiciuni, inadecvări și defecte ale umanității sale – persoana face totuși parte din omenirea care a fost mântuită. În esență, Îi aparține lui Dumnezeu și nu este a Satanei. Esența ei se schimbă. Odată ce esența sa se schimbă, și apartenența sa se schimbă – persoana aparține adevărului și lui Dumnezeu. Așadar, apartenența, esența și finalul ultim al unei persoane nu sunt determinate de condițiile sale înnăscute și, desigur, nici nu sunt determinate în întregime de umanitatea ei, ci, mai degrabă, de ceea ce este viața ei. Dacă, de la început și până la sfârșit, firile corupte sunt viața cuiva, iar acea persoană este a Satanei, atunci va aparține Satanei; dacă are adevărul drept viață, Îi aparține lui Dumnezeu și, astfel, apartenența ei va fi la Dumnezeu, în frumoasa destinație pe care El a pregătit-o pentru omenire. Pe baza diverselor manifestări și a esenței oamenilor în toate aspectele, care este apartenența actuală a acestora? Au oamenii o viață bazată pe adevăr? (Nu.) Atunci, de ce anume depinde esența unei persoane? (Depinde de ceea ce are ca viață.) Exact; oricare ar fi viața ta lăuntrică, așa este esența ta. Dacă viața

lăuntrică ți se schimbă și firile corupte nu mai sunt viața ta, ci adevărul este viața ta, atunci, în ceea ce privește esența ta, Îi aparții lui Dumnezeu și aparții adevărului. Desigur, atributul uman al oamenilor nu se schimbă – oamenii sunt tot oameni și, în ceea ce privește atributul lor, sunt tot ființe umane create. Cu toate acestea, deoarece viața ta s-a schimbat, s-a schimbat și apartenența ta. Pe scurt, condițiile înnăscute sunt condiții de bază care constituie omenirea creată. Adică, atât timp cât te numești ființă umană creată, aceste condiții înnăscute trebuie să existe în tine – sunt condițiile de bază. Umanitatea este ceea ce se dezvăluie și se trăiește în umanitatea normală a unei persoane în timp ce trăiește în baza condițiilor sale înnăscute. Firile corupte sunt viața inerentă a omenirii corupte, ascunse sub condițiile înnăscute și învelișul umanității. Legăturile și diferențele dintre aceste trei aspecte, precum și rolurile pe care le joacă fiecare sau funcțiile pe care le îndeplinește fiecare în omenirea creată, sunt exact așa cum au fost descrise. Am avut anterior părtășie despre unele manifestări legate de aceste trei aspecte ale condițiilor înnăscute, umanității și firilor corupte pe care le dezvăluie oamenii. Totuși, conținutul referitor la aceste trei aspecte depășește cu mult părtășia noastră, așa că astăzi trebuie să continuăm părtășia despre acest subiect.

Bâlbâielile și gângăvelile

Unde am rămas data trecută în ceea ce privește diversele dezvăluiri ale condițiilor înnăscute, ale umanității și firilor corupte? La timiditate și îndrăzneală, nu-i așa? (Așa e.) Părtășia respectivă s-a încheiat. Să analizăm acum bâlbâielile și gângăvelile din timpul vorbirii – ce fel de problemă este aceasta? (O condiție înnăscută.) Aceasta este o condiție înnăscută și, de asemenea, un tip de defect fizic. Desigur, bâlbâielile iau diferite forme. Unii bâlbâiți lungesc o singură silabă, în timp ce alții repetă întruna o silabă, așa

încât durează o veșnicie până rostesc o propoziție completă. Pe scurt, aceasta este o condiție înnăscută și, desigur, este și un tip de defect fizic. Implică oare o fire coruptă? (Nu.) Nu implică o fire coruptă. Dacă cineva spune: „Te gângăvești când vorbești; cu siguranță ești viclean!” sau „Te mai și bâlbâi când vorbești; cum poți fi atât de arogant?” – sunt asemenea afirmații corecte? (Nu.) Bâlbâiala, fiind un defect sau o imperfecțiune, nu are legătură cu niciun aspect al firilor corupte ale unei persoane. Prin urmare, bâlbâiala este o condiție înnăscută și un tip de defect fizic. În mod clar, nu implică firile corupte ale unei persoane și nu are absolut nicio legătură cu ele. Mai există o situație care implică bâlbâiala: unii oameni nu se bâlbâie de obicei când vorbesc, dar, când le pui o întrebare, ezită și șovăie; le ia o veșnicie să spună o singură propoziție și tot nu poți să-ți dai seama ce încearcă să spună. Exprimarea lor nu este niciodată destul de specifică, făcându-te mereu să ghicești ce vor să spună – sensul cuvintelor lor este dat de ceea ce ghicești. Altminteri, zâmbesc în loc să clarifice. Pe scurt, pur și simplu nu-ți răspund direct la întrebare. De exemplu, îi întrebi: „De unde vii?” Ei spun: „Eu… eu… ei bine, doar m-am plimbat pe aici și…” După ce auzi asta, tot nu știi de unde vin. Sau îi întrebi: „Cum evaluezi calibrul acelei persoane?” Ei spun: „Calibrul… său, ei bine… toată lumea, știi… nimeni… ăăă… nu prea știe… clar.” De ce vorbesc într-un mod atât de ezitant și fragmentat? Este aceasta bâlbâială sau gângăveală? Nu pare să fie. Atunci de ce vorbesc așa? Dacă nu este din cauza bâlbâielii sau a gângăvelii, care este motivul? (Sunt dominați de o fire coruptă.) Aceasta este în mod clar o dezvăluire a unei firi. Înseamnă că, atunci când exprimă sau fac ceva, sunt dominați de o fire, acest lucru făcând parte din viața lor și determinându-i să vorbească și să acționeze pentru a atinge un anumit scop. Care este acest scop? De a ascunde adevăratele fapte, de a evita să-ți spună adevăratele fapte; nu vor să explice lucrurile atât de clar.

De ce acționează așa? Deoarece cred că, dacă lămuresc ce se întâmplă de fapt, vor trebui să suporte consecințele – fie ofensând pe cineva, fie provocându-și singuri prejudicii. Nu vor să suporte aceste consecințe; nu vor să afli adevăratele fapte. Acestea sunt un mod și un stil de a vorbi și de a acționa sub dominația unei firi corupte. Viața care îi domină să acționeze astfel le reprezintă natura, iar faptul că acționează în acest fel dovedește că nu dețin deloc adevărul. Nu vorbesc conform adevărurilor-principii. Așadar, cum ar trebui să vorbească în conformitate cu adevărurile-principii? Pentru aceasta, ar trebui să fie persoane oneste, întocmai așa cum spune Dumnezeu: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu»”. Fac ei asta? (Nu.) Ce fac ei? Nici nu spun „da” când este „da”, nici nu spun „nu” când este „nu”. Ce metodă folosesc? Vorbesc ambiguu, folosind modalități înșelătoare și ticăloase de a se exprima, astfel încât să-și atingă scopul de a se proteja. Folosesc metodele învățate de la Satana și care le-au fost insuflate de Satana pentru a gestiona o chestiune sau a exprima ceva. Aceasta este în mod clar firea coruptă a Satanei. Nu este o dezvăluire superficială a umanității, ci o dezvăluire a unui mod de a acționa sub dominația firii corupte a Satanei.

Plăcerea de a simți senzații tari

Să continuăm cu altă manifestare: plăcerea de a simți senzații tari și aversiunea față de lucrurile anoste; a face toate lucrurile și a alege orice stil de viață de dragul senzațiilor tari. Ce fel de problemă este aceasta? În primul rând, face parte din interesele și hobbyurile din cadrul condițiilor înnăscute? (Da.) Chiar face parte? Gândiți-vă bine – se încadrează cu adevărat acolo? Oare plăcerea de a simți senzații tari este normală în raționalitatea unei persoane? (Nu este normală.) Atunci, este adecvat să o includem în categoria condițiilor înnăscute? (Nu.) Privind lucrurile astfel,

nu este adecvat. Din ce tip de problemă face parte această manifestare? Dacă spunem că plăcerea de a simți senzații tari este o fire coruptă, atunci ce fel de fire coruptă este? Este aroganță, înșelătorie sau ferocitate? (Niciuna dintre acestea.) Nu are legătură cu niciun tip de fire coruptă. Ce fel de problemă este, atunci? (Este o problemă a umanității.) Ce fel de problemă a umanității este? Este întrucâtva o întrecere a măsurii? (Da.) Este o conduită inadecvată a unei persoane care întrece măsura, savurând senzațiile tari și fiind neliniștită. Neliniștea indică o lipsă a umanității normale. Aceasta nu se referă la conștiință, ci reflectă în primul rând o lipsă de raționalitate în umanitatea normală. Astfel de persoane nu se pot dedica unei singure sarcini sau nu-și pot îndeplini îndatoririle cu conștiinciozitate și respectând regulile. Sunt incapabile să facă lucrurile ca niște adulți; le lipsesc gândirea matură, un stil matur de conduită personală și un mod matur de a face lucrurile. Acesta este cel puțin un defect al umanității lor. Desigur, nu se ridică la nivelul unei probleme privind caracterul lor, ci se referă la atitudinea cu care se poartă și acționează. Le plac lucrurile noi și senzațiile tari, sunt inconsecvente în tot ce fac, sunt incapabile să persevereze, sunt neliniștite și nelalocul lor și vor mereu să caute senzații tari și să încerce lucruri noi și interesante – problemele de acest tip fac parte din defectele umanității. Persoanele cărora le plac senzațiile tari nu au raționalitatea umanității normale; nu le este ușor să-și asume responsabilitățile și lucrarea pe care ar trebui să și le asume adulții. Orice sarcină fac, atâta vreme cât o fac mult timp, iar aceasta își pierde noutatea, li se pare plictisitoare, își pierd interesul față de realizarea ei și vor să caute o senzație de noutate și senzații tari. Fără senzații tari, simt că lucrurile sunt anoste și pot chiar să experimenteze o senzație de deșertăciune spirituală. Când se simt astfel, inima le devine neliniștită și vor să caute senzații tari sau lucruri care le interesează. Vor în permanență să facă ceva

neconvențional. Ori de câte ori consideră că lucrarea pe care o fac sau treburile de care se ocupă sunt plictisitoare sau neinteresante, își pierd dorința de a continua. Chiar dacă este vorba de lucrarea pe care ar trebui să o facă sau de o lucrare semnificativă și valoroasă, nu pot persevera. Privește cum, printre non-credincioși, sunt mulți care consumă frecvent droguri. Indiferent de motivele din spatele acestui lucru, le place să consume droguri pentru a căuta senzații tari și irațională, care depășesc lucrurile pe care le simt oamenii normali. Persoanele cărora le plac senzațiile tari seamănă cu cei care se bazează pe droguri pentru stimulare. Le lipsește raționalitatea oamenilor normali în modul în care se poartă și le place mereu să urmărească senzații nerealiste și transcendente când își aleg stilul de viață. Este foarte periculos. La prima vedere, persoanele de acest fel par adesea să nu aibă probleme majore. Dacă nu discerni astfel de persoane sau nu-ți dai seama de esența lor sau de esența acestui tip de problemă, s-ar putea să gândești: „Aceste persoane doar au firi instabile; au vreo treizeci sau patruzeci de ani, dar sunt încă imature ca niște copii.” În realitate, în adâncul sufletului, persoanele de acest fel caută în permanență senzații tari. Indiferent ce fac, nu au gândurile și conștientizarea pe care le au adulții, nici abordarea și atitudinea cu care adulții se ocupă de probleme. Prin urmare, astfel de persoane sunt foarte problematice. Poate că umanitatea lor nu este rea și caracterul lor nu este deosebit de abject, însă, din cauza acestui defect al umanității lor, le este foarte greu să fie competente pentru o lucrare semnificativă, în special pentru anumite elemente importante ale lucrării. Când ai părtășie despre adevăr cu ele, acestea spun: „Înțeleg totul; pur și simplu nu pot să fac asta.” Nu pot trăi sau lucra în mod adecvat și conștiincios, având gândurile și atitudinile oamenilor normali. Inimile lor sunt mereu neliniștite. Persoanele cu astfel de manifestări sunt și foarte

problematice. Aici se încheie discuția noastră despre manifestarea plăcerii de a simți senzații tari.

Sensibilitatea

În continuare, haideți să vorbim despre sensibilitate. Să folosim cel mai simplu mod de a o categorisi, începând cu metoda eliminării. Este sensibilitatea o condiție înnăscută? (Nu.) Atunci, este o fire coruptă? (Nu.) Dacă o persoană are o manifestare de sensibilitate, este aceasta o dezvăluire a unei firi corupte? (Nu.) Sensibilitatea nu se referă la senzația de mâncărime după ce mănânci un anumit tip de aliment sau la a strănuta și lăcrima după ce simți un anumit miros; nu se referă la alergia la polen, la arahide sau la conservanți ori compuși chimici – nu se referă la sensibilitatea fizică. Sensibilitatea fizică se referă la o constituție sensibilă, predispusă la reacții alergice declanșate de anumite mirosuri sau substanțe externe nocive – aceasta este sensibilitatea fizică. Sensibilitatea fizică este doar un instinct din cadrul condițiilor înnăscute ale unei persoane – face parte din constituția înnăscută a acesteia. Sensibilitatea despre care discutăm aici nu se referă însă la aceasta. După ce excludem condițiile înnăscute și având în vedere faptul că acest tip de sensibilitate nu ajunge în general la nivelul unei firi corupte – adică nu este o dezvăluire specifică a unei firi corupte – ce fel de problemă este, atunci, această sensibilitate? (Este o problemă legată de umanitate.) Este o calitate a umanității sau un defect? (Este un defect al umanității.) Este în mod clar un defect al umanității – dacă nu poți vedea nici măcar acest lucru, ești prea ignorant. Oare sensibilitatea este bună sau nu? Întrucât este un defect al umanității, cu siguranță nu este bun. Ce este sensibilitatea? Spuneți în cuvintele voastre. (A avea o minte hipersensibilă.) Este o boală mintală să ai o minte hipersensibilă? Spuneți-Mi, oare nervii oamenilor devin în general

hipersensibili? Nervii se află în țesutul muscular uman și nu intră în contact cu aerul exterior, cu praful sau alte substanțe – prin urmare, cum ar putea să devină hipersensibili? Dacă o persoană este mereu sensibilă, nu există o problemă cu gândurile ei? Dacă există o problemă cu gândurile ei, înseamnă că există o problemă cu mintea ei? (Da.) Problema privind mintea este dirijată de gândurile ei, iar dacă este dirijată de gânduri, atunci este o problemă legată de umanitatea ei. Când vine vorba de o privire, de un cuvânt sau de alegerea unei exprimări din partea cuiva sau când întâlnește un mediu sau un tip de situație, îl va interpreta excesiv, îl va raporta la propria persoană și apoi se va lăsa cuprinsă de emoții de anxietate, reprimare, tristețe și deznădejde, căzând uneori chiar în negativitate sau – și mai rău – prezentând manifestări negative de căutare a răzbunării, de ostilitate și așa mai departe. Aceste manifestări dovedesc pe deplin că sensibilitatea este un tip de defect al umanității. Defectul înseamnă că, dacă ai acest tip de problemă, umanitatea pe care o dezvălui este anormală. Indiferent dacă această problemă este cauzată de gândurile tale, de starea mintală sau de rațiunea ta ori de noțiuni și puncte de vedere specifice într-o privință, în orice caz, acesta este un defect în umanitatea ta. Din cauza acestuia, umanitatea pe care o dezvălui este anormală, nu este în conformitate cu raționalitatea și conștiința umanității normale, nici cu gândurile și punctele de vedere produse de tiparele de gândire ale umanității normale sau atitudinii pe care ar trebui să o aibă cineva atunci când interacționează cu alții și se ocupă de chestiuni. Pe scurt, ce se dezvăluie în acest aspect al umanității este, în esență, o stare mintală anormală. De exemplu, unii oameni devin hipersensibili deoarece cineva le aruncă o privire în mod neintenționat – aceștia presupun că persoana îi privește cu dispreț și devin nefericiți și chiar plâng din cauza acestei suferințe. Spune-Mi, nu este aceasta o stare mintală anormală? Nu este o boală mintală? Este

corect ce spun? (Da.) Această manifestare a umanității, pentru a fi exacți, este o boală mintală. Alții nu le fac nimic, însă ei plâng incontrolabil mai multe zile și nu pot depăși momentul. Este un defect al umanității. Când ai oameni de acest fel în jurul tău, te simți deosebit de reprimat și restricționat, nu știi când ai putea să ai necazuri din partea lor sau să-ți creezi probleme și trebuie să fii extrem de precaut când vorbești în fața lor, analizându-ți cuvintele în mod repetat: „Dacă spun acest cuvânt, vor crede că îi disprețuiesc? Dacă nu le vorbesc, vor crede că am o anumită părere despre ei? Dacă le spun câteva cuvinte, vor crede că am un motiv ascuns? Care anume este modul potrivit de a acționa?” În cele din urmă, ajungi la o concluzie: oamenii de acest fel sunt pur și simplu bolnavi mintal – cu adevărat problematici! Indiferent cum îi abordezi, nu este niciodată corect; indiferent ce lucruri spui sau faci, nu le tratează niciodată corect. Umanitatea lor este deosebit de anormală. După ce petreci mult timp cu astfel de oameni, vrei doar să te distanțezi de ei și să-i eviți, nedorind niciun alt contact. Oamenii de acest fel nu au gândirea umanității normale – sunt bolnavi mintal. Sensibilitatea se referă la aceste manifestări; este un defect al umanității. Deși este un defect al umanității, nu este mai simplă decât o fire coruptă. Dacă o persoană are un defect sau o problemă de umanitate, se vor ivi multe necazuri atunci când interacționează cu alții; celorlalți le va fi greu să se înțeleagă cu ea și, de asemenea, le va fi greu să o corecteze. Aceasta este o manifestare a umanității.

Încăpățânarea

Să vorbim despre o altă manifestare – încăpățânarea. Ce fel de problemă este aceasta? (Este un defect al umanității.) Să excludem mai întâi condițiile înnăscute – încăpățânarea categoric nu este o condiție înnăscută, nu este dată de Dumnezeu. Mai mult, încăpățânarea nu se ridică la nivelul

unei firi corupte. Prin urmare, este un defect al umanității. Care sunt manifestările specifice ale încăpățânării? Există o anumită corelație între încăpățânare și absurditate? (Există o oarecare corelație.) Într-o anumită măsură, există o corelație. Așadar, care sunt manifestările încăpățânării? Dați un exemplu. Ce fel de oameni sunt predispuși să fie încăpățânați? Ce cuvinte și acțiuni sunt manifestări ale încăpățânării? (Oamenii încăpățânați tind să aibă fixații atunci când întâlnesc anumite persoane, evenimente și lucruri.) Fixația asupra lucrurilor este un aspect. Dați un exemplu – asupra cărui tip de chestiuni capătă fixații? (Când cineva le scoate în evidență problemele, le place să ofere scuze și să folosească raționamente false. Se agață mereu de o exprimare sau de anumite cuvinte pentru a se apăra, refuzând să accepte adevărul sau emondarea. Insistă întruna asupra raționamentelor lor pentru a se justifica, explicând motivele din spatele acțiunilor lor.) Nu acceptă atunci când alții îi emondează sau au părtășie cu ei despre adevărurile-principii. În schimb, își subliniază în permanență propriile scuze și justificări, susținând că intențiile lor sunt corecte, fără să-și recunoască deloc greșelile. Aceasta este o manifestare a fixației. Unii oameni comit fapte rele nechibzuite și sunt demiși, dar nu reflectează asupra lor. În schimb, spun: „Oricum, Dumnezeu nu mă place și nu sunt o persoană care iubește adevărul, așa că asta este – nu are rost să mă străduiesc să progresez.” Cineva îi sfătuiește: „N-ar trebui să fii atât de negativ. Calibrul tău îți permite să înțelegi adevărul – ar trebui să te străduiești să progresezi!” Ei răspund: „Dacă Dumnezeu a poruncit să nu primești o destinație bună, chiar dacă te străduiești să progresezi, este în zadar. Indiferent cât de mult efort depui sau cât de bine te descurci, este în zadar.” În inima lor, Îl înțeleg în permanență greșit pe Dumnezeu și se ceartă cu El. Indiferent ce spun alții, ei refuză să accepte. Indiferent cât de mult se aliniază ceea ce spui la starea lor sau cât de mult i-ar putea ajuta să

se schimbe și să progreseze întrucâtva, tot nu acceptă. Sunt convinși că gândurile lor sunt corecte. Este aceasta o manifestare a încăpățânării? (Da.) Cred următoarele în mod neclintit și cu tărie: „Dumnezeu nu mă place. Indiferent ce fac, Dumnezeu nu-mi va arăta har – am fost lăsat deoparte de El. Știu că nu sunt o persoană care iubește adevărul, așa că n-are rost să mă străduiesc să progresez. Dacă pot să fac o datorie, o voi face doar un pic. Dacă sunt numit muncitor, asta este. În orice caz, mă voi lua pur și simplu după alții. Atât timp cât există o rază de speranță, nu voi pleca.” De fapt, pe baza calibrului lor și a altor diverse condiții, nu ar trebui să fie atât de negativi – încă sunt capabili să facă unele lucruri însemnate și să obțină unele rezultate în îndeplinirea îndatoririlor lor. Totuși, din cauza încăpățânării lor, refuză să se străduiască să progreseze, nu fac cale întoarsă și nu se căiesc; în inima lor, cred că Dumnezeu nu le va arăta har. Alții primesc în diverse măsuri lumină și luminare, primind frecvent un oarecare har din partea lui Dumnezeu, dar ei nu-l pot simți, așa că au un anumit resentiment față de Dumnezeu în inima lor. Este aceasta încăpățânare? (Da.) Unii cred: „Toți cei promovați și cultivați în casa lui Dumnezeu sunt cei care se pricep să vorbească, au înzestrări și puncte forte și știu să se prezinte într-o lumină favorabilă. Oamenii ca noi, care nu știu să se prezinte într-o lumină favorabilă și nu au elocvență, sunt trecuți cu vederea de casa lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne dă nicio ocazie. Chiar dacă avem talente, este inutil. Chiar dacă avem calibru și capacitate de înțelegere, nu contează – tot trebuie să stăm deoparte. În special fiindcă provenim din medii sărace, avem o înfățișare banală și nu știm să ne îmbrăcăm bine, nu ne vom face nicăieri remarcați. Întreaga noastră viață va fi așa – fără statut în lume și fără statut în casa lui Dumnezeu.” Este aceasta o manifestare a încăpățânării? (Da.) Pe baza acestor două exemple, puteți explica limpede ce este încăpățânarea? (Să te agăți cu încăpățânare de ideile proprii și să

refuzi să-i asculți pe ceilalți.) (Să te agăți de părerea ta fixă.) În termeni colocviali, se numește „a te agăța de părerea ta fixă”, dar nu toate formele sale constituie încăpățânare – depinde dacă părerea fixă de care te agăți este corectă sau nu. Dacă părerea fixă de care se agață cineva este corectă, atunci este totuși acceptabil. De exemplu, dacă cineva se agață de părerea sa fixă, spunând: „Indiferent de moment, o persoană trebuie să acționeze cu conștiință”, această părere este relativ pozitivă. Dar dacă părerea fixă de care se agață este incorectă și nu se aliniază la fapte, însă persoana refuză să renunțe la ea și nimeni nu o poate face să-și schimbe gândurile și punctele de vedere orice ar spune, aceasta este încăpățânare. Încăpățânarea este un mod denaturat de a înțelege – apare atunci când oamenii se agață cu îndărătnicie de gânduri și puncte de vedere denaturate. Aceasta nu este în conformitate cu umanitatea sau bunul simț, cu atât mai puțin cu cerințele lui Dumnezeu; desigur, nu are absolut nicio legătură nici cu adevărul. Încăpățânarea se referă la a insista asupra unor gânduri și puncte de vedere denaturate sub dominația impetuozității și a emoțiilor propriei umanități. Oamenii care prezintă astfel de manifestări sunt încăpățânați. De exemplu, după ce acceptă să fie emondați și ajung să se cunoască pe ei înșiși, unii simt că au greșit în acea chestiune și că ar trebui să se căiască. O consideră o fărădelege și cred că a fost corect să fie emondați, că, din fericire, au fost emondați la timp și că, fără această emondare, s-ar fi produs o mare greșeală. În schimb, oamenii încăpățânați nu gândesc așa. Ei spun: „Faptul că am fost emondat arată că sunt disprețuit – se iau de mine pentru că le sunt neplăcut. Poate că am aterizat în miezul conflictului și am avut ghinion. Pur și simplu s-a întâmplat să fie mânioși și să nu aibă asupra cui să-și verse furia, așa că s-au răzbunat pe mine emondându-mă.” Alții spun: „Nu este așa cum crezi. De ce nu examinezi ce ai greșit? Te-ai ocupat de acea chestiune conform principiilor? Ai încălcat adevărurile-principii?” Nu

examinează aceste lucruri. În schimb, analizează, înțeleg și abordează chestiunile cu emoții și impetuozitate. Pe scurt, oamenii încăpățânați, în marea majoritate a cazurilor, nu acceptă lucrurile pozitive sau adevărul – nu acceptă nici măcar gândurile și punctele de vedere pozitive. Indiferent ce li se întâmplă sau ce mediu întâlnesc, ei abordează lucrurile cu încăpățânare și se agață de ele cu o certitudine absolută. Chiar și atunci când ai părtășie cu ei despre adevăr, nu-l acceptă și cred că lucrurile de care se agață sunt complet în conformitate cu faptele. Ce spun adesea? „Nu poți să ai încredere în ceea ce auzi; doar ceea ce vezi este real. Eu observ faptele. Chiar dacă spui adevărul, dacă nu l-ai văzut, nu ai dreptul să vorbești despre el.” Ei cred că observă faptele și că, în esență, aceste fapte par la prima vedere exact așa cum sunt. Este inutil să vorbești despre adevăr – în ochii lor, adevărul este doar o fațadă, doar un paravan, doar cuvinte plăcute auzului. Prin urmare, nu-l acceptă. Cred orbește următoarele: „Ceea ce spun este adevărat – nu este o minciună – pentru că am văzut adevărul faptelor. Am văzut cum se desfășoară faptele.” De exemplu, când vede un cuplu certându-se și atât soțul, cât și soția strigă că intentează divorțul, o persoană încăpățânată ajunge la concluzia că sigur vor divorța. Alții spun: „Doar pentru că i-ai văzut certându-se pe tema divorțului nu înseamnă neapărat că vor într-adevăr să divorțeze. Oamenii spun cuvinte aspre când sunt mânioși. De fapt, aceste două persoane sunt de obicei foarte iubitoare – relația lor are o bază solidă. Chiar dacă s-au certat toată viața, nu pot trăi unul fără celălalt. Soția i-a spus cuiva care cunoaște situația că este imposibil să divorțeze. Așadar, pe baza acestor fapte și a modului lor de viață obișnuit, nu au cum să divorțeze.” Persoana încăpățânată nu crede. Mai târziu, merge să verifice și vede că acel cuplu într-adevăr nu a divorțat, dar tot crede cu încăpățânare: „Nu sunt divorțați doar în aparență; în privat, au divorțat deja în secret. Doar că nu au făcut acest lucru public de dragul copiilor.” Vezi,

încă se agață cu încăpățânare de această chestiune. Crede doar în ceea ce vede cu propriii ochi și în propria judecată, insistând cu încăpățânare că judecata, gândurile și punctele sale de vedere sunt corecte. Chiar dacă faptele nu sunt așa sau esența și sursa problemei nu sunt așa, acea persoană tot crede că sunt astfel. Înțelege toate chestiunile bazându-se exclusiv pe prejudecățile, impetuozitatea și emoțiile proprii – nu judecă pe baza naturii faptelor sau a sursei problemei. Chiar dacă situația se schimbă, modul său de înțelegere, gândurile și punctele sale de vedere rămân neschimbate. Acestea sunt manifestările persoanelor încăpățânate.

Când persoanele încăpățânate se confruntă cu anumite probleme, modul lor de a le gestiona și firea pe care o dezvăluie implică o fire coruptă. Încăpățânarea este un defect major al umanității. Desigur, aceasta nu ajunge la nivelul caracterului sau al integrității – este legată doar de atitudinea, gândirea și punctul de vedere cu care interacționează cu alții și se ocupă de chestiuni. Faptul că o persoană e încăpățânată este suficient pentru a demonstra că umanitatea ei are un defect. Când acest defect este dezvăluit într-o anumită chestiune, ceea ce dezvăluie nu mai este doar un defect al umanității. Dacă, într-o situație dată, persoana insistă cu încăpățânare asupra înțelegerii și punctelor sale de vedere denaturate, crezând că acestea se aliniază la adevăr și, indiferent cine are părtășie cu ea despre adevăr, nu îl poate accepta – și chiar prezintă unele acțiuni și afirmații încăpățânate – atunci nu mai este doar o problemă a umanității sale. A ajuns deja la nivelul unei probleme cu firea sa – a ajuns la nivelul unei firi corupte. De exemplu, în ceea ce privește acceptarea emondării, dacă încalcă principiile când face lucruri și comite fapte rele nechibzuite, se cuvine să accepte emondarea. Chiar dacă nu acceptă emondarea, tot ar trebui să accepte pedeapsa adecvată și certarea. Însă, în loc să înțeleagă corect acest lucru, ea se plânge de ghinionul ei, spunând: „S-a nimerit pur și simplu să intru în bătaia

focului. Persoana care m-a emondat era pur și simplu furioasă și nu avea pe cine să-și verse furia – doar s-a întâmplat să dea peste această problemă a mea, așa că m-a emondat.” Gândirea, punctul de vedere și atitudinea ei față de propria emondare sunt o dezvăluire a unei firi corupte. Ce fel de fire coruptă? (Intransigență și aversiune față de adevăr.) Aversiune față de adevăr și intransigență. Gândurile și punctele sale de vedere în privința oamenilor și lucrurilor se încadrează în încăpățânarea umanității sale, dar firile corupte care dau naștere acestor gânduri și puncte de vedere încăpățânate sunt intransigența și aversiunea față de adevăr. Aceasta face ca esența problemei să fie gravă – astfel de oameni sunt neîncrezători. Încăpățânarea este un defect al umanității. Care sunt principalele caracteristici ale firilor corupte pe care le implică? Intransigență și aversiune față de adevăr – acestea duc la nivelul firilor corupte. Ce observați de aici? Unele defecte ale umanității, care implică gândurile, punctele de vedere și atitudinile cu care oamenii se comportă și acționează, pot escalada la nivelul firilor corupte. De exemplu, bâlbâiala este un defect al umanității. O persoană bâlbâită se va bâlbâi indiferent ce spune. Bâlbâiala în sine nu este o fire coruptă și nu ajunge la nivelul unei firi corupte. Cu toate acestea, dacă vorbele rostite într-un mod bâlbâit conțin anumite gânduri, iar aceste gânduri iau naștere sub dominația unei firi corupte, atunci, indiferent dacă persoana se bâlbâie în mod natural sau nu, gândurile din spatele cuvintelor sale implică o fire coruptă. Bâlbâiala este o problemă de vorbire – nu are nicio legătură cu o fire coruptă. Cu toate acestea, gândurile și punctele de vedere din spatele unui mod de vorbire bâlbâit sunt declanșate sau cauzate de o fire coruptă. Vezi, așadar, atunci când un defect al umanității include condiții înnăscute, nu are nicio legătură cu o fire coruptă. Dar când un defect al umanității implică elementele

abjecte, denaturate sau negative ale caracterului cuiva, atunci implică o fire coruptă. Înțelegi? (Da.)

Amorțeala

Să discutăm despre o altă manifestare, amorțeala. Ce problemă este aceasta? (Un defect al umanității.) Amorțeala este un defect al umanității. Care sunt manifestările tipice ale amorțelii la oameni? Reacții greoaie, mișcări lente și lipsă de flexibilitate în timp ce fac lucruri și, atunci când se gândesc la probleme, au puține idei sau sunt capabili să cugete doar la relativ puține aspecte ale problemelor. Toate acestea poartă denumirea de amorțeală. La care aspect al umanității se referă amorțeala? Se referă la profunzimea perspectivei cuiva asupra persoanelor și lucrurilor, la profunzimea conduitei personale și a acțiunilor sale, precum și la inteligența sau calibrul său atunci când vine vorba de a privi persoanele și lucrurile și de a se comporta și acționa. În general, ce fel de persoană este descrisă folosind termenul „amorțit”? (O persoană cu un calibru relativ slab.) Amorțeala înseamnă că o persoană are un calibru slab, inteligență scăzută și reacții lente – aceste manifestări poartă denumirea de amorțeală. Amorțeala este un defect major al umanității. Această amorțeală nu se referă la faptul că îți amorțește brațul sau piciorul și își pierde capacitatea de a simți – nu este acest tip de insensibilitate fizică. Nici nu se referă la o trăsătură de personalitate, și anume la a fi plictisitor, inflexibil sau rigid. În schimb, este o reacție mintală sau o manifestare a inteligenței cuiva în gestionarea problemelor. De obicei, acest tip de persoană este deseori într-o stare de amorțeală, fiind înceată la minte și neavând nicio reacție când vine vorba de persoanele, evenimentele și lucrurile din jurul său. Cu alte cuvinte, persoana vede lucruri, dar nu le poate desluși esența și nu poate observa problemele din acestea. Când îi reamintești că există o problemă în această privință,

nici măcar nu are o reacție și nu știe că este o problemă. Chiar dacă cineva îi indică problema, tot nu-i poate deslușI gravitatea sau esența. În consecință, se ocupă foarte lent de multe chestiuni. Aceasta este amorțeala. Amorțeala în sine este un defect al umanității. Cât despre oamenii amorțiți, indiferent de vârsta lor sau dacă vreo parte a trupului lor fizic este amorțită, în ceea ce privește manifestările umanității lor în acest aspect, ei nu pot face o lucrare specifică, esențială, nici nu-și pot asuma o lucrare care implică un conținut tehnic sau care este foarte specializată prin natura ei. Desigur, astfel de oameni nu sunt nici capabili să fie conducători și nici lucrători. Dacă un conducător sau un lucrător este amorțit, vor apărea necazuri în lucrarea pe care o realizează, iar aceasta va stagna și va fi paralizată. Nu este capabil să observe problemele și nici să le rezolve prompt, prin urmare, când apar diverse probleme, nu le poate observa, iar acestea nu pot fi rezolvate. Nu poate vedea problemele cu propriii ochi, așa că nu se poate apuca să le rezolve și nu știe care este cea mai importantă lucrare. Poate face doar puțină lucrare superficială în fiecare zi, într-un mod bazat pe rutină. Oricare ar fi rânduielile de lucru emise de Cel de mai sus, le transmite mai departe, dar după aceasta nu are habar dacă pot fi implementate corect, ce rezultate pot fi obținute sau care vor fi efectele ulterioare. Nu poate vedea nimic în profunzime. Indiferent câți oameni din jurul lui fac rău sau provoacă tulburări sau perturbări, nu poate sesiza acest lucru. În plus, nu știe cât din lucrare trebuie să urmărească sau ce lucrare specifică trebuie implementată. Cineva îl întreabă: „Ai atribuit și ai rânduit lucrarea?” El spune: „Totul a fost rânduit. Am avut părtășie cu ei și am citit cu voce tare rânduiala de lucru o dată – toată lumea o cunoaște.” Este aceasta o implementare a rânduielii de lucru? (Nu.) Implementarea rânduielii de lucru necesită în primul rând o atribuire corectă a responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor, specificând care

conducător ar trebui să se ocupe de fiecare lucrare și asigurându-se că fiecare element al lucrării este atribuit unor anumite persoane. În plus, trebuie să li se spună în mod specific conducătorilor și lucrătorilor cum să facă lucrarea și conform căror principii. Toate aceste chestiuni trebuie explicate clar, așa încât toată lumea să știe cum să realizeze lucrarea. Doar asta înseamnă alocarea lucrării. Când lucrează, unii oameni doar le citesc altora cu voce tare rânduiala de lucru și îi pun pe toți să-și împărtășească înțelegerea și sentimentele în privința ei, și cu asta gata. Atât timp cât văd că toți sunt ocupați cu îndeplinirea îndatoririlor, aceștia presupun că rânduiala de lucru a fost implementată corect. În momentul respectiv, dacă îi întrebi: „Au frații și surorile vreo dificultate în îndeplinirea îndatoririlor lor? Mai sunt prezente probleme? Ai avut părtășie pentru a le rezolva?", ei răspund: „N-am auzit de nicio problemă – merg să mă interesez." De fapt, persoana responsabilă cu lucrarea nu a adus în discuție nicio problemă sau dificultate, dar acele dificultăți chiar există. Nu le poate observa fiindcă este prea amorțită. De exemplu, nici măcar nu poate sesiza atunci când două persoane nu sunt în stare să coopereze una cu cealaltă și rivalizează între ele pentru statut în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, fapt care afectează lucrarea. Ba chiar spune: „Relația lor este destul de bună – poartă conversații și comunică între ele. Dacă n-ar putea coopera, nu ar sta de vorbă." Oamenii o întreabă: „Rivalizează între ele pentru statut? Pot coopera în mod armonios?" Ea răspunde: „Nu cunosc acest lucru." Abia după ce investighează se descoperă că acele două persoane nu sunt capabile să coopereze și concurează între ele – întrecându-se pentru a vedea cine ține predici mai elevate, cine poate vorbi mai tare și cine vorbește mai mult timp. Aceste lucruri au fost observate de mult timp de către aleșii lui Dumnezeu. Dacă întrebi acea persoană: „Au fost rezolvate prompt aceste probleme?", va spune: „Nu, nu au fost rezolvate. Nu știam că ar trebui să

fac această lucrare.” Nici măcar nu știe să rezolve o problemă atât de importantă – nu este slabă de minte? (Ba da.) Citește o dată cu voce tare rânduielile de lucru și apoi le cere tuturor să facă declarații și jurăminte că-și vor îndeplini bine datoria și, după aceea, consideră că și-a făcut treaba. Își spune în sinea ei: „Îmi amintesc cine este conducătorul de biserică, cine anume este însărcinat cu fiecare element al lucrării și cine este responsabil de lucrarea de producție a filmelor”, dar pur și simplu nu-și dă seama cum ar trebui îndeplinite acele elemente specifice ale lucrării. Așa se prezintă amorțeala și lipsa de istețime – este o persoană nesăbuită. Nu poate observa nicio problemă și nu știe cum să aibă părtășie despre niciun aspect al adevărurilor-principii. Când vine vorba de probleme care implică adevărurile-principii, nu știe cum să aibă părtășie despre adevăr pentru a le rezolva. De asemenea, când vine vorba de probleme care implică personalul sau lucrarea administrativă, nu poate sesiza niciuna. Chiar dacă vede că o persoană nu poate face lucrarea, nu știe cum să rezolve această problemă. Nu poate vedea nimic în profunzime. Asta înseamnă a fi amorțit. Știe doar să vorbească despre unele doctrine, dar nu este competentă în lucrare – pare amorțită și înceată la minte. Spuneți-Mi, este o asemenea persoană un conducător care corespunde standardului? (Nu.) Este problematic atunci când conducătorii și lucrătorii sunt amorțiți – nu vor putea să facă nicio lucrare. Dacă nu fac lucrarea pe care se cuvine să o facă și, atunci când cineva raportează o problemă, nu se ocupă nici de aceasta, nu mai este doar o problemă de amorțeală, ci o lipsă a umanității normale și o pierdere a funcției normale a conștiinței și rațiunii.

Amorțeala este un defect al umanității. Deși acest defect nu ajunge la nivelul unei firi corupte, această problemă în sine este fatală. O ființă vie stă pe loc, având simțuri și membre funcționale, dar pur și simplu nu are capacitatea unui om normal de a privi persoanele și lucrurile sau de a se

comporta și acționa. Când lucrează, este ca o persoană inutilă, fără gânduri – nu poate observa nicio problemă, fiind și mai puțin capabilă să rezolve problemele atunci când alții le aduc în discuție și nu poate vedea ce lucrare ar trebui făcută. În mintea ei, este ca și cum nimic nu o privește. Ca urmare, nu poate face nicio lucrare – nu este bună de nimic, este o persoană inutilă. Nu este destul de gravă această problemă? Vezi, oamenii încăpățânați și cei sensibili măcar au gânduri active – au gândirea unei persoane normale; adică, mintea lor funcționează în permanență. Dar mintea oamenilor amorțiți este simplă; este ca și cum mintea lor ar fi paralizată, ca și cum ar fi morți. Deși au ochi, indiferent ce văd, nu există nicio reacție în mintea lor și nu cugetă la acel lucru în mintea lor; nu au gânduri și sunt în totalitate niște figuri de lemn. Ce sunt figurile de lemn? Sunt sculpturi în lemn înfățișând oameni; seamănă la exterior cu oamenii, dar când le vorbești, nu reacționează. Le ceri să supravegheze casa, dar nu fac nimic atunci când aceasta este jefuită. Îi întrebi: „De ce nu ai supravegheat casa?”, iar ei tot nu reacționează. Este foarte supărător când o persoană nu reacționează la nimic. Cu alte cuvinte, funcțiile pe care ar trebui să le îndeplinească instinctele umanității – precum funcțiile gândirii și conștientizării și cele pe care ochii, urechile, creierul și inima ar trebui să le îndeplinească – nu pot fi îndeplinite. Nu au sau nu pot ajunge la nivelul gândurilor pe care ar trebui să le aibă oamenii cu o umanitate normală. Asta se numește a fi amorțit. Oamenii amorțiți nu sunt foarte diferiți de cei inutili. Unii oameni spun: „Zici că oamenii de acest fel sunt amorțiți, că ochii, urechile și creierul lor nu-și pot îndeplini funcțiile. Dar dacă îi insulți, reacționează. Dacă suferă o pierdere, reacționează. Așadar, mai pot fi considerați oameni stupizi?” Chiar și unele animale pot înțelege vorbirea umană – pot să înțeleagă atât lucrurile bune, cât și lucrurile rele pe care le spui despre ele. Dacă o ființă umană nu poate înțelege vorbirea umană, atunci nu se ridică la standardul

de a fi uman. Prin urmare, pentru a stabili dacă cineva este uman, trebuie folosit standardul pentru oameni. De ce menționez animalele? Pentru a-ți spune că ești o creatură vie care face parte din categoria oamenilor creați, nu un animal. Dacă tu, ca ființă umană, nu ai gândurile pe care chiar și animalele le au, atunci ești prea departe de acest standard. Chiar și animalele știu să fie cuminți și să se apropie de cei care le tratează bine și le oferă hrana zilnică. Dacă tu, ca ființă umană, nu ai o astfel de umanitate, mai meriți să te numești om? De ce fac această comparație? Pentru a-ți spune că nu ești un animal sau un animal de nivel superior; ești o persoană. Dintre toate lucrurile create de Dumnezeu, ești ființa aflată la cel mai înalt nivel – ești om. Ai capacitatea de a vorbi, capacitatea de a gândi și capacitatea de a înțelege adevărul. Dumnezeu te-a creat să fii stăpânul tuturor lucrurilor, să gestionezi toate lucrurile și alte ființe vii. Ești păzitorul tuturor ființelor vii din rândul tuturor lucrurilor. Ca să le gestionezi, trebuie să fii mai presus decât ele. Trebuie să fii mai bun decât ele pentru a avea capacitatea de a le gestiona. Prin urmare, nu menționez animalele ca să te desconsider, ci să-ți reamintesc și să te fac să înțelegi că ar trebui să fii mai bun decât ele. Ar trebui să folosești abilitățile pe care umanitatea ta ar trebui să le aibă, precum și diversele tipuri de simț practic și abilitățile pe care le-ai dobândit după naștere, pentru a le gestiona și a le conduce, făcând ceea ce ar trebui să facă un om, ceea ce te-a însărcinat Dumnezeu să faci. Dacă te consideri un om creat, ar trebui să folosești standardul pentru omenirea creată ca să-ți evaluezi umanitatea și esența. Acest standard nu ar trebui să fie mai jos decât standardul pe care l-a stabilit Dumnezeu pentru omenire. Prin urmare, pentru a evalua calibrul unei persoane și problemele din diverse aspecte ale umanității sale, trebuie folosit standardul pentru oameni. Mulți oameni au o minte amorțită și reacții lente în ceea ce privește umanitatea, fapt care îi determină să îndeplinească slab multe dintre

îndatoririle lor pe parcursul realizării acestora – sunt incompetenți în lucrarea bisericească și nu sunt capabili să practice în conformitate cu adevărurile-principii. Prin urmare, trebuie să te cunoști pe tine însuți și să-ți cunoști propria măsură. Dacă nu ai acest tip de calibru sau de umanitate ori dacă ai defectul de a fi amorțit în umanitatea ta, nu ar trebui să concurezi pentru a fi conducător sau supraveghetor. Dacă devii conducător sau supraveghetor, indiferent de lucrarea cărei biserici ești responsabil, acea biserică va deveni paralizată. Indiferent de care element al lucrării ești responsabil, acea lucrare va fi într-o dezordine totală. Dacă nu ai capacitatea să faci această lucrare, ar trebui să stai deoparte și să-i lași pe cei care sunt capabili să o îndeplinească. Înțelegi? (Da.) Să ai conștiință de sine și apoi să înveți să faci loc pentru aceia care sunt mai capabili și să-i recomanzi pe alții – acesta este principiul de practică. Unii oameni spun: „Sunt atât de amorțit, încât nu-mi dau seama cine este bun – cum aș putea recomanda pe cineva?” Dacă nu-ți dai seama cine are un calibru bun și nu poți să faci recomandări, trebuie să înveți niște lecții. Când vezi o persoană care înțelege adevărul și îi poate discerne pe alții, ar trebui să înveți de la ea. Având mai multă părtășie cu ea, vei fi în stare să înveți unele lucruri. Din moment ce ai defectul de a fi amorțit în umanitatea ta, nu fi pretențios sau selectiv în privința îndatoririlor pe care le faci. Ai acest defect, prin urmare nu există multe tipuri de lucrare și îndatoriri pe care le poți face. Dacă ți se găsește cu mare dificultate o funcție potrivită, dar tot ești pretențios și selectiv, înseamnă că nu este o problemă de amorțeală sau un defect al umanității, ci o fire coruptă. Ce fire coruptă? Cea a aroganței, a nesupunerii și a necunoașterii propriei măsuri. Ești un nimic, doar un netrebnic, un idiot, însă tot vrei să îndeplinești îndatoriri demne, care să nu fie obositoare și să fie respectate de alții – aceasta indică o fire arogantă. Dacă ești foarte amorțit, având o lucrare pe care ar trebui să o faci și chestiuni de care ar

trebui să te ocupi, dar nici nu le faci, nici nu le observi, dacă nici măcar nu te sinchisești să ridici un deget când lucrurile merg prost și ignori chiar și atunci când vezi ceva care dăunează intereselor casei lui Dumnezeu, gândindu-te: „Nu este o problemă în casa mea, așa că n-am de gând să-mi bat capul cu ea”, aceasta nu este doar amorțeală, ci o lipsă de conștiință și rațiune. Dacă ai măcar o fărâmă de conștiință și rațiune și tratezi treburile casei lui Dumnezeu ca fiind ale tale, ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitatea și să nu permiți ca interesele casei lui Dumnezeu să fie prejudiciate. Dar dacă nu ai această intenție bună și nu faci nici măcar un lucru bun, nu ești oare o persoană înceată la minte și amorțită? Aici se încheie discuția noastră despre manifestarea amorțelii.

A fi nerușinat și gros de obraz

Să vorbim acum despre cei care sunt nerușinați și groși de obraz. Ce fel de problemă este aceasta? (Un defect al umanității.) Este un defect? (Este o problemă de caracter slab.) Un caracter slab înseamnă o umanitate rea. La care aspect al umanității se referă nerușinarea și obrazul gros? La conștiință și rațiune, precum și la integritate și demnitate. Aceasta implică aspectul caracterului unui om. Care sunt manifestările specifice ale nerușinării și ale faptului de a fi gros de obraz? Ce lucruri arată că un individ este nerușinat și e gros de obraz? Orice lucruri nerușinate face, acestea sunt cu siguranță manifestări ale faptului că este nerușinat și este gros de obraz. Lingușește și flatează fără să simtă că este ceva jenant – nu înseamnă că este nerușinat și gros de obraz? (Ba da.) De ce spunem că acest lucru înseamnă că este nerușinat și gros de obraz? Pentru că un astfel de comportament arată că individul nu are deloc simțul rușinii. Poate spune niște cuvinte care contravin conștiinței umanității normale sau care nu corespund faptelor, indiferent cât de jenante sau neplăcute sunt acele

cuvinte, fără să roșească sau să-i tresară inima, și nu-i pasă cum îl percep alții după ce-l aud; nu-i pasă nici măcar dacă alții râd de el. Nu are simțul rușinii, nu-i așa? (Așa e.) Oare lipsa rușinii nu înseamnă întocmai că este nerușinat și gros de obraz? În plus, când cineva este în mod clar un nimeni, dar tot concurează în mod public pentru statut și pentru a fi conducător – nu înseamnă că este nerușinat și gros de obraz? (Ba da.) Nu doar concurează public, dar, în timpul alegerilor, mai și falsifică buletine de vot. În timp ce alții acordă un vot de persoană, el se votează singur de două ori – nu înseamnă că este nerușinat și gros de obraz? (Ba da.) Când alții nu-l votează, el se votează singur. Astfel de oameni concurează nestingheriți și fără niciun simț al rușinii pentru a deveni conducători – cât de nerușinați și groși de obraz sunt! În general, toți cei care iubesc statutul și au ambiție își doresc să se prezinte bine, astfel încât alții să-i aleagă drept conducători. Odată ce sunt aleși drept conducători, se simt destul de mândri. În schimb, dacă nu sunt aleși, se simt nefericiți și nemulțumiți – este o manifestare normală. Cu toate acestea, oamenii nerușinați și groși de obraz nu sunt așa. Vor folosi orice mijloace necesare pentru a deveni conducători. Aceștia spun: „Nimeni nu mă place și nu va vota pentru mine, dar voi găsi o cale de a deveni conducător. Chiar dacă trebuie să trișez și să recurg la mijloace necinstite, îi voi face pe toți să mă voteze drept conducător!” Alții spun: „Chiar dacă vei deveni conducător, tot vei fi antipatizat de toți. Nu avem o părere bună despre tine, iar reputația ta este proastă. Dacă vei rândui vreo lucrare, nimeni nu te va asculta.” Ei răspund: „Chiar dacă nu mă ascultați, tot voi încerca să fiu conducător!” Cât de nerușinați și groși de obraz sunt asemenea oameni! Judecând pe baza acestor lucruri, nu le lipsește conștiința de sine unor asemenea oameni? (Ba da.) Le lipsește conștiința de sine și sunt întrucâtva violenți. Judecând după gândurile și punctele de vedere ale oamenilor nerușinați și groși de obraz în ceea ce privește conduita

personală, aceștia nu au deloc simțul rușinii în umanitatea lor, nu le pasă de integritate sau caracter, de conștiință sau senzația de jenă, nici nu le pasă de moralitate și de baza conduitei personale – nu țin seama de nimic din toate acestea. Judecând după gândurile și conștientizarea lor, sunt foarte proști, ignoranți și josnici. Prin urmare, se spune că au un caracter prost, rău. Așadar, lucrurile nerușinate pe care le fac sunt cu siguranță determinate de gândurile și punctele lor de vedere eronate. În timpul alegerilor din biserică, insistă să se aleagă singuri, să voteze pentru ei înșiși și să devină conducători – este inacceptabil pentru ei să nu devină conducători și, dacă nu devin, îi urăsc pe frați și pe surori pentru că nu i-au votat. Odată ce află că nu i-ai votat, te displac. Indiferent ce spui, vor avea ceva de replicat. Sunt extrem de duri când îți vorbesc, de parcă ar scuipa flăcări. De asemenea, se gândesc cum să se răzbune pe tine și să te chinuie și pot chiar refuza să-ți vorbească tot restul vieții. Ceea ce se dezvăluie în aceste acțiuni specifice ale unor asemenea oameni este o fire coruptă. Ce fel de fire coruptă este aceasta? (Ferocitate.) Ca să ne exprimăm blând, este aroganță și supraestimarea propriilor abilități – vor pur și simplu să fie conducători. Judecând însă după modul în care fac lucrurile și diversele lor manifestări, sunt oameni care au o fire feroce. Firea coruptă a acestor oameni nerușinați și groși de obraz, care au o umanitate abjectă, este foarte evidentă. Toate acțiunile lor pot ajunge la nivelul firilor corupte. Faptul că sunt nerușinați și sunt groși de obraz este o manifestare a caracterului lor; atunci, în vorbirea și acțiunile lor, sunt guvernați de acest aspect al caracterului lor și, în consecință, comit multe fapte nerușinate și dezvăluie diverse firi corupte, cum ar fi aroganța și ferocitatea. Prin urmare, într-o anumită măsură, manifestările abjecte dezvăluite de caracterul oamenilor fac parte din firile corupte; toate aceste manifestări sunt conectate și amestecate în natura-esență pe care o au, iar dezvăluirile specifice ale oricărei firi corupte provin

din caracterul lor abject. Astfel, caracterul abject și firile corupte sunt interconectate. Firile corupte ale oamenilor apar după coruperea lor de către Satana. De exemplu, aspectele caracterului abject din umanitatea oamenilor, cum ar fi faptul că sunt încăpățânați, obtuzi, nerușinați și groși de obraz, toate acestea rezultă din faptul că Satana îi corupe pe oameni și lucrează asupra lor. Înainte de a accepta adevărul, toți oamenii acceptă mai întâi coruperea și inducerea în eroare de către multe gânduri și puncte de vedere false, rele și negative – în inima lor, ei acceptă aceste lucruri false ca pe viața lor, ceea ce înseamnă că firile corupte devin viața lor.

Există și alte manifestări ale celor nerușinați și groși de obraz. Unii conducători și lucrători săvârșesc acțiuni evidente care provoacă perturbări și tulburări, înșelându-i pe cei de nivel superior, în timp ce ascund lucruri față de cei de la nivelul inferior sau încălcând rânduielile de lucru, iar acțiunile lor chiar provoacă mari daune lucrării bisericești. Totuși, nu doar că nu reflectă și nu ajung să-și cunoască propriile probleme sau nu-și recunosc faptele rele de tulburare a lucrării bisericești, ci, dimpotrivă, chiar cred că au făcut o treabă bună și vor să caute recunoaștere și recompense, lăudându-se și mărturisind peste tot despre cât de multă lucrare au făcut, câtă suferință au îndurat, câte contribuții au adus în timpul lucrării lor, câți oameni au câștigat prin predicarea Evangheliei în timp ce au lucrat și așa mai departe. Nu recunosc deloc cât de mult rău au făcut sau ce daune mari au provocat lucrării bisericești. Desigur, nici nu se căiesc și se schimbă chiar mai puțin. Spune-Mi, nu sunt astfel de oameni nerușinați și groși de obraz? (Ba da.) Dacă întrebi un astfel de individ: „Ai îndeplinit lucrarea bisericească în conformitate cu adevărurile-principii? Lucrarea ta este în conformitate cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu?”, va evita subiectul. Dacă alții dezvăluie apoi că au cauzat pierderi grave ofrandelor lui Dumnezeu în timpul lucrării lor – unele pierderi ridicându-se la câteva

sute de yuani, altele la câteva mii și altele chiar la zeci de mii – care este reacția lor când li se cer compensații? Oamenii normali, care au conștiință, rațiune și simțul rușinii, s-ar prăbuși la auzul acestor lucruri, simțindu-se umiliți și rușinați în adâncul inimilor lor. Ar crede că nu și-au făcut bine lucrarea și că Îi sunt foarte îndatorați lui Dumnezeu și, prin urmare, nu ar încerca să se justifice; chiar dacă ar face o lucrare concretă și ar îndura multă suferință, nu ar considera că merită menționată. Dacă lucrarea lor ar fi fost făcută cu adevărat bine, ar fi putut să provoace atât de multe daune lucrării casei lui Dumnezeu? N-ar fi putut. Judecând pur și simplu după daunele pe care le-au cauzat, se poate dovedi că lucrarea lor a fost făcută prost și, astfel, ar trebui să-și recunoască vina și să se căiască. Indiferent dacă pierderile pe care le-au cauzat necesită sau nu compensații, trebuie cel puțin să admită că lucrarea lor a cauzat tulburări și perturbări în lucrarea bisericească. Doar oamenii lipsiți de orice rușine ar refuza să recunoască acest fapt. Aceștia ar spune: „Chiar dacă voi compensa pierderile, nu voi recunoaște că am făcut vreo greșeală sau că am făcut ceva greșit în lucrarea mea. Chiar dacă plătesc datoriile, sunt totuși o persoană merituoasă, mai bună decât oamenii de rând din casa lui Dumnezeu. Am avut o istorie glorioasă!” Ce fel de umanitate este aceasta? Spune-Mi, au oamenii de acest fel vreun simț al rușinii? Pot măcar să scrie cuvintele „simț al rușinii”? Dacă într-adevăr nu au deloc simțul rușinii, este ceva problematic. Dacă știu clar în inima lor că au făcut ceva rău, dar refuză cu încăpățânare să-l recunoască verbal, nu sunt astfel de oameni foarte intransigenți? Dacă recunosc în inima lor că au făcut ceva rău și pot recunoaște acest lucru și verbal, se consideră totuși că au conștiință – încă au simțul rușinii în sinea lor. Dacă nu doar că refuză să recunoască acest lucru verbal, dar sunt și sfidători în inima lor, împotrivindu-se în permanență și chiar răspândind peste tot afirmații potrivit cărora casa lui Dumnezeu îi tratează nedrept și

sunt victime ale ghinionului, atunci problema lor este gravă. Cât de gravă? Nu au deloc conștiință sau rațiune. Conștiința trebuie să includă atât simțul dreptății, cât și bunătatea. Un aspect al simțului dreptății este faptul că oamenii trebuie să aibă simțul rușinii. Doar când cunosc rușinea pot oamenii să fie integri, să aibă simțul dreptății, să iubească lucrurile pozitive și să le respecte. În schimb, dacă nu ai simțul rușinii în conștiința ta și în simțul dreptății și nu cunoști rușinea – și dacă, chiar și după ce faci ceva greșit, nu te simți jenat în privința asta, nu știi să reflectezi asupra ta sau să te urăști, nu simți niciun regret, nu-ți pasă cum te dau alții în vileag, ești neobrăzat și nu simți rușine – atunci conștiința ta ca persoană este problematică și se poate spune, de asemenea, că nu ai conștiință. În acest caz, este greu de spus dacă inima ta este rea sau malefică – este posibil ca inima ta să fie malefică, să fie o inimă de lup; nu pozitivă, ci negativă. Oamenii fără conștiință și fără umanitate sunt demoni. Dacă faci ceva greșit și nu simți deloc rușine, nu simți remușcări sau o senzație de vinovăție și, nu doar că nu reflectezi asupra ta, dar te și cerți, te opui și încerci să te aperi și să te justifici, învăluindu-te în aparențe frumoase, atunci, dacă o evaluezi în raport cu umanitatea standard, umanitatea ta este problematică. Indiferent cum este rațiunea ta, dacă nu îndeplinești standardul conștiinței, este greu de spus dacă ai într-adevăr umanitate sau nu. Să nu discutăm despre spiritul tău lăuntric, de unde vii sau ce rău ai făcut în trecut; să nu vorbim despre viața ta anterioară. Vorbind doar despre conștiința pe care ar trebui să o ai în această viață, dacă îți lipsește simțul rușinii, atunci nu corespunzi standardului ca persoană. Unii oameni spun: „Sunt nerușinat și gros de obraz, așa că iau pur și simplu ce vreau.” Dar depinde de locul unde faci asta – nu va merge să faci asta în casa lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu nu este un loc de pe urma căruia să trăiești. Dacă insiști să trăiești de pe urma ei, cu siguranță vei atrage o calamitate asupra ta. Unii oameni

gândesc: „Obrazul îmi este la fel de gros ca pielea unui crocodil. Oriunde merg, mă comport așa, dându-mă în spectacol de parcă aș fi stăpânul! Nu-mi pasă ce spun alții despre mine – cine poate face ceva în privința mea?” Poate că oamenii nu sunt capabili să facă nimic în privința ta, dar din moment ce crezi în Dumnezeu, ar trebui să fii atent la modul în care Dumnezeu cântărește și evaluează tot ce faci, cum te definește și ce verdicte dă în privința ta. Dacă nu acorzi atenție acestor lucruri, mai ești o persoană care crede în Dumnezeu? Dacă nu-ți pasă nici măcar de asta, atunci ești un neîncrezător. Poți să nu ții seama de ce spun oamenii despre tine, dar n-ar trebui să-ți pese de evaluarea pe care ți-o face Dumnezeu, de părerea Lui despre tine și de verdictele pe care le dă în privința ta? Dacă evaluarea pe care ți-o face Dumnezeu este că ești nerușinat și gros de obraz, complet lipsit de jenă și de simțul rușinii, că lipsesc multe lucruri din umanitatea ta, iar ție îți lipsesc unele lucruri foarte importante, atunci ar trebui să începi să-ți schimbi complet conduita – trebuie să te căiești și să nu mai născocești raționamente proprii. Chiar dacă ai mii și mii de scuze, simplul fapt că ești nerușinat și gros de obraz este suficient pentru a arăta că există o problemă uriașă cu umanitatea și conștiința ta. Evaluând doar prin prisma acestui lucru, problema ta este foarte gravă. Dacă poți înțelege ce spun, ar trebui să te căiești și să nu mai născocești raționamente proprii în inima ta. Raționamentul tău provine din impetuozitate, din emoții, de la Satana – chiar dacă ești de părere că raționamentul tău nu este greșit, acesta nu este adevărul. Evaluarea ta de către Dumnezeu nu se bazează în întregime pe firile tale corupte. Înainte de a-ți lua în considerare firile corupte, Dumnezeu Se uită mai întâi la umanitatea ta. Umanitatea și atitudinea ta față de fiecare chestiune sunt determinate de caracterul tău. Ceea ce observă Dumnezeu este cu siguranță precis, iar standardul după care te evaluează este, de asemenea, conform adevărului. Indiferent pe cine evaluează,

această evaluare nu se bazează niciodată pe aspectul său exterior, ci pe ceea ce face de fapt, pe dezvăluirile și manifestările sale din viața de zi cu zi, pe gândurile, punctele de vedere și atitudinile sale atunci când tratează fiecare chestiune, precum și pe atitudinea sa față de lucrurile pozitive, față de adevăr și față de Dumnezeu. Indiferent cum te definește sau te evaluează în cele din urmă Dumnezeu, nu vei fi nedreptățit. Aceasta nu se bazează pe manifestarea ta temporară sau pe o fărădelege ocazională; este o evaluare bazată pe manifestările tale generale. Prin urmare, evaluarea fiecărei persoane de către Dumnezeu este precisă și obiectivă. Nu este așa? (Așa este.) Manifestarea de a fi nerușinat și gros de obraz se referă la caracterul unei persoane. Desigur, într-o anumită măsură, se ridică și la nivelul unei firi corupte. Întrucât au acest aspect al umanității, astfel de oameni sunt determinați de el să facă anumite lucruri, iar atunci când fac aceste lucruri, își dezvăluie firile corupte. Indiferent ce tip de fire coruptă este dezvăluită, firile corupte dezvăluite și acțiunile săvârșite de oamenii nerușinați și groși de obraz sunt inseparabile de umanitatea lor. Prin urmare, dacă o persoană își poate schimba firile corupte și se poate elibera de ele depinde de caracterul acesteia. Dacă persoana are un caracter rău, dacă se împotrivește adevărului, este scârbită de adevăr și simte aversiune față de el și dacă refuză să accepte adevărul, atunci îi va fi greu să se elibereze de firile sale corupte și nu va putea să dobândească mântuirea. În schimb, dacă nu este o persoană rea în ceea ce privește caracterul său, dacă poate înțelege și accepta adevărul, nu este încăpățânată și nu are probleme de caracter abject, atunci se poate elibera de firile sale corupte. Toată lumea are firi corupte, dar ce determină dacă o persoană poate să se elibereze de corupție și să dobândească mântuirea? (Acest lucru depinde de caracterul său.) Exact – depinde dacă umanitatea ei este bună sau rea.

Predispoziția de a fi suspicios

Haideți să discutăm în continuare despre predispoziția de a fi suspicios. Care dintre manifestările despre care tocmai am discutat este oarecum similară cu predispoziția de a fi suspicios? (Sensibilitatea.) Ce fel de problemă este sensibilitatea? (Un defect al umanității.) Predispoziția de a fi suspicios este cu un nivel mai sus decât sensibilitatea; problema este mai gravă. Sensibilitatea este doar un semn al unei umanități oarecum imature, precum cea a unui copil, în timp ce predispoziția de a fi suspicios implică anumite gânduri și puncte de vedere specifice – este ceea ce numim în mod obișnuit a despica firul în patru, fapt care indică un caracter slab. De exemplu, cineva roagă o persoană predispusă să fie suspicioasă să ajute la cumpărarea unui articol care costă zece yuani și subliniază în mod special: „Nu poți în niciun caz să depășești zece yuani. Dacă este prea scump, nu-l cumpăra.” După ce aude asta, persoana se gândește: „Ești doar politicos? De fapt, vrei un articol care costă o sută de yuani, dar ți-e prea rușine să spui asta. Ți-l voi cumpăra atunci, ca să te fac fericit și să ai sentimente pozitive față de mine.” Apoi, după ce îl aduce, primul individ spune însă: „E prea scump. Am doar zece yuani; n-am atât de mulți bani.” Așadar, cumpărând un articol care costă o sută de yuani pentru acel individ, nu a ajuns să-l facă în cele din urmă să sufere o pierdere? Însă nu-l poate înțelege pe acel individ și, în schimb, suspectează că acesta nu vrea să cheltuiască mai mulți bani și încearcă să profite de ea. Spune-Mi, nu sunt foarte supărători astfel de oameni predispuși să fie suspicioși? (Ba da.) În ce fel sunt supărători? (Gândurile lor sunt prea complicate.) Este greu să interacționezi cu oamenii care au gânduri prea complicate. Spune-Mi, cei cu personalități directe sunt oare dispuși să interacționeze cu astfel de oameni? (Nu.) Nu știi ce gândesc în sinea lor sau în ce direcție se îndreaptă gândurile lor și nu poți să-ți dai seama ce intenții au sau cum se îndoiesc de tine. Așadar, când le încredințezi să se ocupe de ceva, chiar dacă este în mod clar

o chestiune neînsemnată și foarte simplă, ei o fac foarte complicată și greoaie. Pe parcurs, în timp ce complică excesiv lucrurile, chiar și tu te simți epuizat și crezi că ar fi fost mai bine să te ocupi singur. Nu vrei să interacționezi cu astfel de oameni și vrei doar să-i eviți. De exemplu, să spunem că ai ceva de care nu mai ai nevoie și că ar fi o risipă să-l lași pur și simplu acolo sau ar fi păcat să-l arunci, așa că i-l dai unei persoane de acest fel. Nu doar că nu apreciază, dar are și îndoieli în inima ei: „De ce-mi dai asta? Sigur ascunzi ceva. Încerci să mă faci să cred că ești o persoană bună, ca să-ți fiu dator cu o favoare sau încerci să-mi ceri să fac ceva pentru tine?” Nu te-ai așteptat niciodată să se gândească atât de mult la o chestiune atât de neînsemnată, încât a-i oferi ceva nesemnificativ să ducă la atâtea îndoieli. Ești nevoit să spui o mulțime de lucruri pentru a-i risipi îndoielile. Nu este foarte supărător? Începi să fii dezgustat de această persoană și, după aceea, dacă ai ceva în plus, preferi să-l arunci decât să i-l dai. De ce să nu i-l dai? Nu pentru că ești nemilos, ci pentru că nu vrei să stârnești probleme. În trecut, cineva tocmai închiriase o locuință și nu existau produse de curățenie în ea. Așadar, am adus niște produse de curățenie de acasă; unele sticle erau pline, în timp ce altele erau pe jumătate pline. Individul care închiria locuința s-a uitat la ele și a spus: „Chiar dacă mi-ai dat aceste lucruri în mod gratuit, n-am de gând să-Ți mulțumesc – acestea sunt folosite. Dacă ar fi fost noi, mi le-ai fi dat?” Nu sunt dureroase aceste cuvinte? (Ba da.) De ce sunt dureroase? (Pentru că a denaturat o dovadă de bunăvoință în acest mod.) A considerat că bunăvoința Mea este rea-voință. Nu ți-am cerut să-Mi mulțumești, nici nu ți-am cerut să plătești pentru acele produse. Pur și simplu închiriezi o locuință și nu există produse de curățenie în ea și îți este incomod să ieși să le cumperi. Doar ți-am adus câte ceva din ce am pentru confortul tău. Nu încercam să Mă dau bine pe lângă tine dându-ți voie să folosești aceste lucruri – nu-ți datorez nimic și nici nu ți-am cerut să-Mi

rămâi dator cu vreo favoare. A devenit suspicios din cauza unei chestiuni atât de simple: „Hm, ce mare chestie? Mi-ai adus câteva lucruri și acum crezi că-Ți datorez o favoare! Lucrurile pe care le-ai adus oricum nu sunt bune de nimic – cum să fie bune dacă le dai pur și simplu gratis?” Este foarte greu să ai de-a face cu acest individ. Nu am pretins că acestea sunt un fel de elixire rare – sunt doar niște produse de curățenie obișnuite. Dacă nu vrei să le folosești, nu ești obligat. De ce complici atât de mult lucrurile? Mi-am dat seama că este greu să ai de-a face și să te înțelegi cu acest individ. N-ar fi fost mai puține probleme dacă n-aș fi adus nimic? Nu neapărat. Și dacă n-aș fi adus nimic probabil că ar fi apărut probleme. Poate că tot s-ar fi gândit: „Închiriez această locuință și nici măcar nu mi-ai adus produse de curățenie. Se presupune că suntem frați și surori, dar n-ai dat deloc dovadă de dragoste față de mine!” Tot ar fi avut ceva de spus. Caracterul unor astfel de oameni este foarte slab. Își folosesc mereu preferințele și standardele proprii pentru a evalua dacă alții sunt buni sau răi. Îi scrutează și îi evaluează în permanență pe alții cu o privire dură, considerându-se superiori moral, în timp ce toți ceilalți au o latură întunecată și au mereu motive proprii, indiferent cum acționează și doar ei înșiși nu sunt corupți și sunt desăvârșiți.

Persoanele predispuse să fie suspicioase au un caracter slab. Întrucât au un caracter slab, vor acționa inevitabil sub dominația acestui caracter. Vor dezvălui firi corupte, nicidecum o umanitate normală. Dacă nu este o umanitate normală, atunci ce anume este? Are legătură cu firile corupte. Când vine vorba de predispoziția de a fi suspicios, firile corupte reprezentative dezvăluite de astfel de oameni în acțiunile și interacțiunile lor cu alții sunt cu siguranță ticăloșia și înșelătoria. Gândurile lor sunt pur și simplu atât de complicate, pur și simplu atât de ticăloase și perfide. Întrucât nu vor ridica un deget decât dacă au ceva de câștigat, presupun că toți

ceilalți sunt la fel. Chiar dacă tu nu ești genul acela de persoană, nu vor crede și chiar dacă încerci să le explici, va fi inutil – pur și simplu așa te privesc ei. Folosesc o metodă și o fire ticăloasă pentru a privi toate lucrurile și chestiunile și pe toți oamenii. Chiar dacă faptele tale sunt corecte, în acord cu nevoile umanității, cu raționalitatea umanității sau cu adevărurile-principii, le vor pune sub semnul întrebării și te vor întreba: „De ce faci asta? Care este motivul tău?" Spui: „N-am niciun motiv", dar pur și simplu nu vor crede – insistă să-ți atribuie un motiv și să te facă să-l recunoști. Nu sunt supărători asemenea oameni? (Ba da.) Oamenilor predispuși să fie suspicioși le este greu să se înțeleagă cu alții. Astfel de oameni categoric nu sunt simpli și deschiși și, desigur, nu sunt onești. În caracterul lor, elementele onestității, bunătății și raționalității sunt, practic, absente. Așadar, care sunt componentele principale ale caracterului lor? Paranoia, înșelătoria, ticăloșia, lipsa simplității și necinstea. Ei consideră că toate persoanele și toate chestiunile sunt foarte complicate. Chiar dacă le vorbești sincer, vor analiza și vor cugeta la motivul spuselor tale. Chiar dacă interacționează cu tine de mult timp și știu cum este caracterul tău, tot vor adopta adesea o atitudine de suspiciune față de tine atunci când conversează, când se ocupă de chestiuni sau interacționează cu tine. Așadar, astfel de oameni sunt foarte supărători. Interacțiunea cu ei aduce o mulțime de poveri și formalități și, de asemenea, trebuie să faci multe cercetări și să ajungi să-i cunoști – să ajungi să știi ce lucruri nu le plac și ce nu le place să facă sau despre ce nu le place să vorbească. În caz contrar, dacă nu ești atent, îi poți jigni sau, în opinia lor, îi poți răni. Îi tratează pe oameni în acest fel, așadar cum Îl tratează pe Dumnezeu? (Îl tratează la fel pe Dumnezeu.) L-ar trata pe Dumnezeu cu sinceritate? (Nu.) De exemplu, când biserica rânduiește ca ei să îndeplinească o datorie, încep să se gândească: „Oare Dumnezeu știe că îndeplinesc această datorie? Își va

aminti de ea? Cât efort ar trebui să depun ca să o scot cumva la capăt și să fie ținută minte de Dumnezeu?" După ce-și îndeplinesc datoria o vreme, se interesează și despre felul în care sunt percepuți de către conducători și lucrători și dacă aceștia au vreo evaluare negativă despre ei. Ce fel de umanitate este aceasta? Judecând după umanitatea manifestată prin atitudinea cu care se ocupă de chestiuni, astfel de oameni sunt foarte supărători și nu le este ușor să accepte adevărul. De ce? Pentru că le este greu să fie oameni onești; conștiința lor este lipsită de simțul dreptății, rațiunea lor nu este sănătoasă, iar modul lor de a judeca lucrurile este irațional. De ce spun că este irațional? Pentru că, relativ vorbind, sunt extremi, predispuși să capete fixații asupra lucrurilor și abjecți – nu privesc lucrurile folosind modalitatea de gândire a umanității normale. Nu sunt deschiși și neprefăcuți, ci trăiesc în schimb într-un mod deosebit de întunecat. Totuși, nu simt niciodată că trăiesc într-un mod întunecat și chiar cred că sunt mai isteți decât alții și că trăiesc cu mai mult rafinament și mai multă atenție la detalii decât alții. Își admiră cu precădere propria istețime. Este ceva ce numim a te considera singur isteț. Oamenii care se consideră isteți sunt de-a dreptul deficitari în ceea ce privește rațiunea umanității lor și în ceea ce privește simțul dreptății din conștiința lor. Prin urmare, umanitatea unor asemenea oameni este rea, iar ceilalți nu sunt dispuși să intre în contact cu ei. Indiferent cine spune ceva, astfel de oameni vor face mare caz din asta. Tot ce interpretează sunt lucruri extreme, denaturate, impetuoase, ale Satanei și bazate pe emoții – toate sunt lucruri întunecate și negative, lucruri contrare adevărului și care se împotrivesc adevărului. Aceste lucruri nu-i pot îndruma deloc pe oameni pe calea cea dreaptă. Așadar, cei de acest fel sunt foarte respingători și dezgustători. Trăiesc în colțuri întunecate și în propria lume măruntă. Sunt deosebit de narcisiști și își admiră propria persoană, crezând că duc vieți mai rafinate, mai nobile,

mai onorabile și mai demne decât alții – nimeni nu-i poate atinge. De fapt, caracterul unor asemenea oameni este mizerabil, iar ei nu au o demnitate reală. Ce înțelegem prin lipsa demnității reale este că aceștia au un caracter deosebit de slab, deoarece din umanitatea lor izvorăsc doar lucruri întunecate, care nu pot fi scoase la lumină, nu lucruri drepte și clare. Prin urmare, astfel de oameni nu au nicio demnitate. Ce consecințe vor atrage probabil oamenii predispuși să fie suspicioși? În termeni simpli, astfel de oameni sunt plini de șiretlicuri viclene. Predispoziția lor de a fi suspicioși înseamnă că acești oameni au o mulțime de planuri viclene. Privește cum regii diavoli îi asupresc și îi arestează pe aleșii lui Dumnezeu – au atât de multe planuri viclene, în cele din urmă, făcându-le rău oamenilor până într-acolo încât familiile le sunt destrămate, unii dintre membrii acestora mor sau sunt separați unii de alții. Asta fac demonii și regii diavoli. Prin urmare, niciunul dintre cei predispuși să fie suspicioși nu este bun. Credincioșii în Dumnezeu ar trebui să privească oamenii și lucrurile pe baza adevărurilor-principii, nu să suspecteze la întâmplare și trebuie să existe dovezi în spatele spuselor lor. Gândurile pe care le ai atunci când privești o persoană sau o chestiune ar trebui să fie cel puțin pozitive și plăcute celorlalți. Și mai bine, ar trebui să se conformeze adevărurilor-principii, să le fie de ajutor altora și să aibă o influență pozitivă asupra lor. Cu toate acestea, niciunul dintre gândurile și punctele de vedere pe care le au cei predispuși să fie suspicioși nu este conform cu adevărul; cel puțin, nu sunt lucruri pozitive – adică, perspectiva din care asemenea oameni se gândesc la probleme sau gândurile și ideile pe care le au pur și simplu nu sunt conforme cu adevărul. Prin urmare, oamenii de acest fel trăiesc în colțuri întunecate și nu au nicio integritate sau demnitate. Toate lucrurile care iau naștere din gândurile lor sunt întunecate și ticăloase – aceste lucruri nu sunt conforme cu adevărurile-principii și nu vor avea o influență pozitivă asupra oamenilor

sau a vieții lor. Dacă accepți diversele gânduri și puncte de vedere care izvorăsc din suspiciunea unor astfel de oameni, vei fi otrăvit și tras în jos de ei – aceasta echivalează cu a fi corupt de către Satana. În schimb, dacă ai discernământ față de asemenea oameni și îi tratezi ca pe un exemplu negativ, poți să faci unele progrese și să dobândești un anumit discernământ față de înțelegerea lucrurilor negative. Aici se încheie discuția noastră despre predispoziția de a fi suspicios.

Inepția

Să vorbim în continuare despre inepție. Toată lumea înțelege ce înseamnă inepția – înseamnă să nu te poți ocupa bine de nimic, părând incapabil, exact așa cum oamenii spun adesea: „De ce ești atât de inept? Chiar nu ai nicio perspectivă!" Este inepția bună? (Nu.) Atunci hai să o categorisim – ce este? (Este un defect al umanității.) Inepția este în mod clar un defect al umanității. Aceasta înseamnă că o persoană are o inteligență foarte scăzută în gestionarea chestiunilor și abilități slabe de supraviețuire – este ceea ce numim inepție. Unii oameni sunt stângaci în vorbire, fiind incapabili să se exprime; unii au chiar personalități timide, introvertite – când trebuie să vorbească în fața multor oameni sau să fie în centrul atenției, suferă de trac, sunt temători, nu îndrăznesc să vorbească și sunt adesea hărțuiți de alții. Unii oameni răi cred că hărțuirea unor asemenea indivizi este justificată și că este foarte distractivă și plăcută – își bat joc de cei de acest fel și îi tachinează în fiecare zi. Oamenii inepți au o capacitate slabă de a gestiona chestiuni. Se poate ca unii dintre ei să aibă și abilități slabe de supraviețuire, să nu poată câștiga bani și să fie mereu foarte fricoși și excesiv de precauți în preajma altora. Când văd oameni impresionanți, îi evită și nu îndrăznesc să vorbească. Chiar și atunci când sunt hărțuiți, nu îndrăznesc să se împotrivească, de teamă că i-ar putea

ofensa pe alții. Judecând după manifestările de inepție din umanitatea oamenilor de acest fel, acesta este doar un tip de defect al umanității. Inepția nu a făcut niciodată pe nimeni să capete gânduri și puncte de vedere eronate și nu a cauzat niciun impact negativ asupra propriei persoane sau asupra altora; prin urmare, inepția este doar un defect al umanității. Vrea cineva să fie un om inept? (Nu.) Nimeni nu vrea să fie un om inept – de ce? Oamenii inepți sunt hărțuiți și toată lumea îi privește cu dispreț, nu-i așa? (Așa e.) Dacă ți s-ar cere să alegi între a fi rău și a fi inept, cu siguranță ai alege să fii rău decât să fii inept. Te-ai gândi în sinea ta: „Nu voi fi niciodată o persoană ineptă! În această societate, oamenii inepți sunt maltratați și hărțuiți, sunt nepopulari; oriunde merg, sunt priviți cu dispreț și călcați în picioare de alții. Nu doar că prezența lor trece complet neobservată, dar chiar și dreptul la supraviețuire le-ar putea fi luat. Să fii o persoană rea este însă diferit – oriunde merg oamenii răi, ceilalți se tem de ei și îi tratează cu mare respect. Nimeni nu îndrăznește să-i provoace. Oriunde merg, se bucură de privilegii și pot chiar să-i calce în picioare pe alții. Oamenii răi prosperă oriunde s-ar afla în această lume.” Dacă vi s-ar cere să alegeți acum, niciunul dintre voi n-ar alege să fie inept – ați alege cu toții să fiți oameni răi. Este corect acest punct de vedere? (Nu.) De ce nu este corect? Ce adevăr-principiu contrazice? Inepția este un defect al umanității. Cele mai comune manifestări sunt incapacitatea de a te ocupa bine de ceva și faptul că ești discriminat și exclus. Întrucât oamenii inepți sunt hărțuiți și călcați în picioare în societate, nimeni nu este dispus să fie inept. Toți oamenii îi invidiază pe cei capabili și pricepuți și chiar își doresc cu toții să iasă în evidență, să câștige putere și influență și să-i calce în picioare pe alții, să aibă privilegii și prestigiu în cadrul oricărui grup, nu doar evitând să fie hărțuiți de alții, ci fiind capabili și să-i hărțuiască pe alții după bunul plac. Este corect acest tip de gând și de punct de vedere? Este conform

adevărului? (Nu.) Ați ascultat atât de multe adevăruri, dar încă îi aprobați pe oamenii răi chiar și acum – asta înseamnă că și firea voastră este destul de ticăloasă. Indiferent ce persoană rea vezi, o invidiezi și o admiri. Știi foarte bine în inima ta că oamenii răi nu sunt buni, dar nu te poți abține să nu-i urmezi, simțind că acest lucru îți oferă un sprijin și te păzește de hărțuire. Când vezi oameni inepți, te simți dezgustat de ei și îi privești cu dispreț, chiar dorind să-i calci în picioare. Dar te-ai gândit vreodată cât de mult rău ai comite și ce pedeapsă mare ai primi dacă i-ai urma pe oamenii răi? Care ar fi șansele să fii mântuit dacă i-ai urma pe oamenii răi? Ai fi capabil să eviți să faci rău dacă i-ai urma pe oamenii răi? Să spunem că-i urmezi pe oamenii răi, slujindu-i cu credință și acționând ca subordonat al lor. Aceștia pot împărți o parte din foloase cu tine, iar tu ai putea să-i urmezi, călcându-i în picioare pe alții și având cea mai bună mâncare și băutură, experimentând o mare desfătare, evitând să fii hărțuit și dobândind statut printre ceilalți în această viață. Dar trebuie să săvârșești mult rău pentru a te bucura de aceste lucruri! Știi cât de mare va fi pedeapsa și cât de severă va fi sancțiunea pe care le vei primi? Este aceasta calea cea dreaptă? (Nu.) Așadar, încă sunteți dispuși să faceți sacrificiul de a alege să comiteți rău și să primiți pedeapsa doar pentru a nu fi persoane inepte și pentru a evita să fiți hărțuiți, sacrificându-vă destinația și soarta în schimbul plăcerii din această viață? Acestea sunt gândul și punctul vostru de vedere? Unii oameni chiar au un asemenea punct de vedere – ar prefera să fie oameni răi decât să fie inepți și hărțuiți. Nu înseamnă asta că vor să meargă pe calea oamenilor răi? Inepția este doar un defect al umanității – ce-i atât de rău în asta? Chiar este o alegere mai bună să-i hărțuiești pe alții și să faci rău? Dacă Dumnezeu nu te lasă să mori de foame și îți dă hrană, chiar ai putea să mori de foame? Dacă Dumnezeu îți îngăduie să trăiești cu bucurie, libertate, fericire, încântare și pace, nu vei duce lipsă de niciunul dintre aceste lucruri.

Și ce dacă alții te hărțuiesc? Nimeni nu-ți poate lua aceste lucruri – ceea ce îți dăruiește Dumnezeu, nimeni nu-ți poate lua. Dacă îi urmezi pe oamenii răi și mergi pe calea acestora, toate plăcerile de care te bucuri vor fi plăceri păcătoase. În plus, orice bani sau foloase materiale pe care le câștigi făcând rău vor fi obținute apelând la forță, bucuria pe care o experimentezi în această viață va depăși ceea ce ți-a dat Dumnezeu și, prin urmare, va trebui să le restitui în mai multe vieți în viitor. Obținerea plăcerilor trupești în această viață cu prețul primirii unei pedepse – nu înseamnă asta că nu mergi pe calea cea dreaptă? Ați prefera să alegeți să fiți oameni răi decât să fiți hărțuiți – aceasta vă reflectă percepția și faptul că prețuiți răul în adâncul sufletului vostru. Așadar, ce este atât de rău în a fi inept? Privind din perspectiva umanității, este un tip de defect, dar este și o condiție înnăscută, pe care oamenii nu o pot schimba. Oamenii inepți nu au devenit inepți printr-o alegere proprie. Deși este un defect, nu este o fire coruptă, nu este o problemă a caracterului cuiva. Așadar, ce este atât de rău în asta? Dacă, din cauza inepției și statutului tău inferior, ești adesea hărțuit și poți înțelege în adâncul sufletului nedreptatea și răul acestei lumi și întunericul acestei societăți și, drept urmare, vii cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu pentru a-I accepta suveranitatea și te supui de bunăvoie stăpânirii și orchestrărilor Sale, lăsându-L pe Dumnezeu să preia controlul asupra destinului tău – atunci, nu este această inepție o formă de protecție pentru tine? Inepția nu este un lucru negativ; este doar un tip de defect al umanității. La ce se referă defectul? Se referă la o inadecvare, o problemă minoră, o slăbiciune – este doar ceva imperfect, oarecum deficient, nefiind în întregime pe placul cuiva sau nefiind ideal, dar nu indică un caracter slab sau abject. Așadar, de ce nu puteți tolera acest defect minor? Mai mult, acest defect minor poate aduce mari beneficii pentru intrarea ta în viață. Sau se poate spune că unii oameni, deoarece au acest defect al umanității, această condiție înnăscută, sunt mai

capabili să-L urmeze pe Dumnezeu din toată inima, până la sfârșit. În cele din urmă, deoarece pot accepta adevărul, se supun lui Dumnezeu și au o inimă cu frică de Dumnezeu, sunt capabili să se elibereze de firile lor corupte și să primească mântuirea. Din această perspectivă, este o binecuvântare – oamenii n-ar trebui să refuze să fie inepți. Ce este atât de rău în a fi inept? Firea coruptă a unei persoane nu se va înrăutăți din cauza inepției. Dumnezeu nu va privi cu dispreț o persoană și nu va refuza să o mântuiască fiindcă este ineptă, nici inepția nu-i va afecta acceptarea adevărului sau mântuirea. Așadar, gândirea și punctul vostru de vedere trebuie să se schimbe – încă sunt destul de îndepărtate. Unii oameni spun: „Aș prefera să fiu o persoană rea decât o persoană ineptă. Cei inepți nu au perspective, sunt priviți cu dispreț de toată lumea și până și ei se privesc cu dispreț. Este inutil să fii inept; să fii rău este minunat – poți să faci ce vrei, să hărțuiești pe oricine pare ușor de hărțuit și nimeni nu îndrăznește să se opună. Cât de splendid este să trăiești așa!” Ce beneficiu există în splendoare? Dacă prosperi și trăiești cu splendoare în lume, perspectivele și destinația ta vor fi distruse. Nu vei mai putea să vii înaintea lui Dumnezeu și nu te vei mai simți legat de El; Dumnezeu nu te va mai atrage, iar mediul de viață și de lucru din casa lui Dumnezeu nu te va mai atrage. Îl vei părăsi pe Dumnezeu și vei căuta un mediu de viață în care să-ți poți pune în aplicare punctele forte și să-ți realizezi valoarea. Casa lui Dumnezeu restricționează faptele rele ale oamenilor și nicio persoană rea nu poate să ajungă nicăieri sau să aibă o poziție fermă în casa Lui. Dacă îți plac oamenii răi și vrei să devii așa, mai poți rămâne în casa lui Dumnezeu? Mai devreme sau mai târziu, vei fi înlăturat. Nu doar că nu vei reuși să obții o destinație bună, dar, după moarte, vei primi și pedeapsa pentru răul pe care l-ai săvârșit. Prin urmare, deși inepția este un defect al umanității, nu este o fire coruptă, nici nu înseamnă că umanitatea cuiva este rea. Cine nu are câteva

defecte? Inepția este exact ca în cazul oamenilor care se nasc bâlbâiți sau cu o înfățișare puțin urâtă – toate acestea sunt defecte înnăscute. Oamenii au culori diferite ale pielii – unii se nasc albi, alții se nasc cu pielea galbenă, iar alții se nasc cu pielea neagră. Aceasta este o condiție înnăscută. Cei cu pielea galbenă pot părea că nu sunt chiar sănătoși, având un ten nu tocmai grozav – acesta este un defect minor. Cei cu pielea neagră par mai robuști, însă nimeni nu vrea să aibă pielea neagră. Cei cu pielea albă sunt în general invidiați, dar, chiar și în rândul lor, unii simt că nu este bine să fie prea palizi și le place așadar să se bronzeze până capătă o culoare arămie, crezând că aceasta le conferă un aspect sănătos și le face pielea strălucitoare. Vezi, inepția este la fel ca diversele condiții înnăscute ale oamenilor – doar că este un tip de defect. Așadar, este o problemă majoră? (Nu.) Prin urmare, chiar dacă este un defect al umanității, această problemă nu-ți afectează acceptarea sau înțelegerea adevărului. Vă mai împotriviți, așadar, să fiți persoane inepte? (Nu ne mai împotrivim.) Veți continua să hărțuiți oameni inepți când îi vedeți? (Nu.) Îi hărțuiați destul de des, nu-i așa? Acum, când veți vedea oameni inepți, îi veți mai privi cu dispreț și îi veți mai desconsidera? (Nu.) Dacă tu însuți ești inept, cu atât mai mult nu ar trebui să te privești cu dispreț. Dacă ești inept, atunci asta este – practică modul de a fi o persoană onestă conform cuvintelor lui Dumnezeu. Chiar dacă ești inept, ar trebui să fii onest și să nu fii înșelător. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii de acest fel. Ce-I place lui Dumnezeu? Nu este vorba de inepția ta, ci de faptul că ești dispus să fii o persoană onestă din cauza inepției tale; întrucât ești privit cu dispreț și nu ești pe placul oamenilor, te gândești cum să fii o persoană onestă pentru a-L face fericit și a-L mulțumi pe Dumnezeu și faci orice spune El. Astfel, inepția ta devine un beneficiu, nu-i așa? (Așa este.) S-a schimbat acum punctul vostru de vedere? (Da.) Desigur, nu toți oamenii inepți sunt neapărat capabili să accepte adevărul.

Unii oameni, pe lângă faptul că au defectul inepției în umanitatea lor, au și probleme în ceea ce privește caracterul lor. Nu putem generaliza. Inepția nu este în sine o problemă majoră, dar trebuie să te uiți și cum este caracterul cuiva. Dacă cineva este înșelător sau are un caracter abject – dacă este nerușinat și gros de obraz, predispus să fie suspicios, sensibil, încăpățânat sau chiar are o fire feroce – atunci acel individ nu este bun. Așadar, oamenii inepți nu au neapărat un caracter bun. În regulă, aici se încheie discuția noastră despre inepție.

Bunătatea

Următoarea manifestare este bunătatea. Această manifestare este o calitate a umanității. După ce am discutat atât de mult, am ajuns în sfârșit la o calitate a umanității; într-adevăr nu există multe calități ale umanității. Bunătatea este un tip de calitate a umanității. Întrucât este o calitate, trebuie să vorbim despre ea în detaliu, deoarece majoritatea oamenilor nu au manifestările puținelor calități ale umanității care pot fi întâlnite la oameni. Așadar, să aruncăm o privire; unde se află calitățile bunătății? (Bunătatea înseamnă că o persoană este relativ sinceră. Când se ocupă de lucruri, alții se simt relativ liniștiți. Persoana poartă o povară pentru a se ocupa bine de sarcinile care îi sunt încredințate.) (Oamenii buni la suflet au o conduită morală relativ bună, vor ține cont de alții și se vor gândi la binele acestora.) Se vor gândi la binele altora – acesta este un stil nobil! Astfel de oameni sunt nobili, dar este bunătatea atât de nobilă? (Nu.) Bunătatea înseamnă pur și simplu că gândurile oamenilor nu sunt atât de complexe; sunt relativ simple, nefiind înșelătoare; aceștia sunt generoși, nu sunt duri față de alții și nu calculează câștigurile și pierderile personale atunci când interacționează cu alții. Când cineva îi insultă, sunt supărați o vreme, dar apoi își spun în sinea lor „Las-o baltă” și trec cu vederea. Când cineva le datorează bani de

mult timp fără să-i dea înapoi, cugetă astfel: „Ar fi jenant să insist să plătească. În plus, are dificultăți, iar la vremea aceea, mă descurcam mai bine decât el. I-am împrumutat și cu asta gata. Voi considera că am dat un ajutor pentru săraci.” Vezi, gândurile lor sunt relativ mărinimoase și tolerante. De exemplu, când alții îi înțeleg greșit, nu se supără și nu-și iau singuri apărarea. Când alții îi judecă și îi numesc nesăbuiți, nu le pasă. Când își fac datoria, nu simt că este obositoare și fac lucruri pe care alții nu sunt dispuși să le facă. Cineva îi ridiculizează, spunând: „Toți ceilalți se odihnesc, tu de ce mai muncești?” Ei răspund: „Ce e rău în a face puțin mai mult? Nu mă epuizează. Poate munca să istovească cu adevărat pe cineva? Dacă alții nu o fac, lasă-i în pace. Din moment ce eu pot să o fac, voi face pur și simplu puțin mai mult.” Nu fac mare caz de astfel de chestiuni și iau inițiativa de a face lucrarea. Nu fac mare caz de câștiguri și pierderi, nici de reputație sau statut. Chiar și atunci când suferă ei înșiși pierderi, nu menționează acest lucru. Când alții întâmpină dificultăți, iau inițiativa de a ajuta. Ajutorul lor este lipsit de intenții și scopuri proprii, iar dacă alții vor să le răsplătească o favoare, simt că nu este mare lucru să ajute puțin și că este ceva ce ar trebui să facă. Chiar dacă alții nu le apreciază ajutorul după ce l-au oferit, nu fac mare caz de asemenea lucruri. Când vine momentul să-i ajute pe alții, tot vor ajuta. Sunt mulți oameni de acest fel? (Nu sunt mulți.) Nu sunt mulți oameni de acest fel. Chiar dacă sunt buni la suflet, au anumite limite în conduita proprie. De exemplu, unii indivizi vor mereu să profite de astfel de oameni, luându-i drept fraieri. După ce profită, spun câteva cuvinte plăcute pentru a-i linguși și, după un timp, profită din nou de ei. Când oamenii buni la suflet văd că aceste lucruri nu vor avea sfârșit, nu se agită din cauza lor, nu se ceartă și nu argumentează. În inima lor, știu că astfel de indivizi nu sunt buni și că nu este adecvat să interacționeze cu ei, așa că îi ignoră din acel moment. Cu toate acestea, nu-i judecă pe la spate.

Cel mult, când cineva întreabă despre un individ de acest fel, ei spun: „Acelui individ îi place doar să profite de micile avantaje.” Nu exagerează și nici nu-i judecă pe oameni cu impetuozitate; pur și simplu vorbesc despre chestiunea în cauză. Umanitatea oamenilor buni la suflet este într-adevăr destul de bună. Calitatea lor este că nu se agită prea mult din cauza lucrurilor. Orice fac, nu acționează pe baza impetuozității, emoțiilor sau sentimentelor; fac doar ceea ce ar trebui să facă oamenii și își îndeplinesc responsabilitățile pe care oamenii ar trebui să le îndeplinească. În cadrul relațiilor interpersonale normale, fac ceea ce se cuvine să facă; își dau toată silința să facă orice pot face, străduindu-se să-i ajute pe alții, și o fac cu sinceritate și seriozitate. Unii dintre ei nici măcar nu caută răsplată, gândindu-se: „Doar dau o mână de ajutor. Nu ai de ce să simți că-mi datorezi mare lucru și nici că nu mă vei putea răsplăti niciodată doar pentru că-mi datorezi atât, purtându-te mereu servil și exagerat de respectuos în fața mea. Nu este nevoie.” Astfel de oameni au cea mai bună umanitate dintre toți. Nu sunt înșelători, nici nu sunt duri față de alții. Au o inimă caldă și există o latură blândă în umanitatea lor. Fac tot ce sunt capabili să facă, nu acordă multă atenție câștigurilor și pierderilor personale și nu le pasă prea mult de recompense. Aceasta este o calitate a umanității. Priviți în jurul vostru și vedeți cine are astfel de calități. Dacă o persoană are un astfel de caracter, atunci poate fi considerată o persoană bună, o persoană decentă, în rândul omenirii corupte. Nu face mare caz de lucruri, nu este înșelătoare, nu este dură față de alții și îi ajută pe alții fără să caute profit. Este deosebit de tolerantă față de alții și foarte mărinimoasă în conduita personală. Ce înseamnă să fii foarte mărinimos? Înseamnă să nu te agiți la nesfârșit din cauza unor chestiuni triviale și să nu ai resentimente atunci când alții profită de tine. Aceasta se numește mărinimie și este o calitate importantă a umanității. Și bunătatea este o calitate, iar mărinimia este, la rândul ei, o

calitate. Situația este diferită în cazul celor meschini, predispuși să fie suspicioși, sensibili și încăpățânați – acești oameni se agită la nesfârșit din cauza unor chestiuni neînsemnate, se enervează cât ai zice pește, fierb de furie, au o expresie înspăimântător de rece, ignoră pe oricine le vorbește și nu se gândesc decât cum să se răzbune pe alții. Oamenii normali nu ar trebui să aibă niciunul dintre aceste lucruri. Oamenii buni la suflet nu au acele chestiuni complicate în gândurile lor, nici nu au gânduri suspicioase despre alții. Tot ce au în inimă sunt lucruri pe care oamenii normali ar trebui să le aibă; corespund în mod special conștiinței și rațiunii umanității, precum și standardului de a avea simțul dreptății și bunătate în cadrul umanității. Când interacționezi cu ei, ești foarte relaxat și simți că lucrurile sunt foarte simple – nu există atât de multe chestiuni supărătoare și nu este nevoie să te ferești de nimic. Nu ești nevoit să speculezi în legătură cu gândurile lor sau să te joci de-a ghicitul. Chiar dacă le faci rău accidental, nu ești nevoit să te îngrijorezi în privința consecințelor – desigur, nici nu trebuie să suporți vreo consecință. Atunci când ești furios, este posibil să devii impetuos și să le strigi câteva cuvinte dure, iar atunci și ei se ceartă cu tine și te contrazic, dar, după ceartă, nu-ți poartă pică, nici nu complotează împotriva ta și nu se răzbună pe tine. Nu trebuie să-ți faci griji că-ți vor face viața dificilă sau îți vor căuta nod în papură dacă dobândesc statut, nici nu trebuie să-ți faci griji că te vor viza fără motiv. Nu au astfel de lucruri în sinea lor – sunt chiar atât de simpli. Nu ar continua în niciun caz să aibă resentimente împotriva ta de atunci încolo. Odată ce chestiunea se încheie, s-a terminat. După aceea, te vor trata normal când îți vor vorbi. Chiar dacă au fost supărați la momentul respectiv și s-au certat cu tine, nu-ți vor purta pică după aceea. Știu că doar ai spus câteva cuvinte la nervi și pot înțelege următoarele: „Cine nu spune niște cuvinte dure când este furios? N-a fost intenționat. În plus, toată lumea are firi corupte, toți au momente când sunt

într-o dispoziție proastă și toți sunt impetuoși. După aceea, atât timp cât toți se calmează, își recunosc greșelile și reflectează asupra faptului că au dezvăluit firi corupte și nu au acționat conform principiilor, este în regulă." Te vor ierta, spre deosebire de oamenii răi, care te hărțuiesc neobosit și nu se opresc până nu te distrug. În general, oamenii buni la suflet nu sunt înclinați spre răzbunare. Dacă faci ceva care îi jignește, s-ar putea să te urască uneori, dar nu ar încălca în niciun caz moralitatea umanității și nu ar folosi mijloace detestabile pentru a te chinui. Chiar dacă au firi corupte și ar putea să spună sau să facă anumite lucruri pe baza acelor firi corupte – cum ar fi să menționeze greșelile pe care le-ai făcut în trecut sau să te emondeze – nu ar inventa lucruri din senin și nu s-ar folosi de puterea pe care o dețin pentru a te ataca sau a se răzbuna pe tine. Chiar dacă vor să te atace sau să se răzbune pe tine și au acest tip de fire coruptă, întrucât umanitatea lor are calitatea bunătății, atunci când vor dori să se răzbune, vor fi înfrânați și vor putea să mențină lucrurile în limitele adecvate. Este deja destul de lăudabil dacă o ființă umană coruptă care are putere poate să atingă totuși acest nivel. Majoritatea oamenilor, dacă nu au această calitate, nu sunt capabili să ajungă nici măcar la acest grad de înfrânare și nu pot să nu-i atace și să nu se răzbune pe alții.

Manifestarea sau dezvăluirea bunătății este o calitate a umanității. Într-o mare măsură, această calitate a umanității îi va înfrâna sau îi va îndemna pe oameni, dându-le posibilitatea de a obține un anumit grad de control și înfrânare atunci când le este dezvăluită firea coruptă. Dacă o astfel de persoană bună la suflet are înțelegere spirituală, poate înțelege și accepta adevărul, atunci această calitate a umanității sale îi poate da posibilitatea de a respecta mai strict adevărurile-principii atunci când privește oamenii și lucrurile și se comportă și acționează, nu-i așa? (Așa e.) O persoană vicleană, pe de altă parte, este mult mai abilă și este diferită de o persoană

bună la suflet. După ce face ceva rău, nu doar că nu reflectează asupra ei, dar chiar își intensifică fapta rea și o duce până la capăt. Acest lucru o transformă într-un diavol, fiind complet opusul principiilor după care acționează o persoană bună la suflet. De exemplu, dacă cineva este o persoană bună și are această calitate a umanității, atunci când se ceartă cu tine, vorbește pe baza faptelor. Nu exagerează, nu inventează din senin lucruri negative despre tine, nu te defăimează și nu-ți insultă integritatea fiindcă este furioasă pe tine. Categoric nu ar face astfel de lucruri. Când se ceartă cu tine, poate dezvălui o fire arogantă sau feroce, dar cuvintele pe care le rostește sunt categoric înfrânate de conștiința, rațiunea și umanitatea ei bună. În acest fel, la un anumit nivel, răul pe care ți-l face este redus. Oamenii răi, însă, sunt lipsiți de aspectul bun al umanității. Cum se ceartă oamenii răi? „Ești o cățea, o prostituată! Îți insult opt generații de strămoși și îți blestem opt generații de strămoși!" Vor spune tot soiul de lucruri dure și răuvoitoare. Așa sunt oamenii răi – caracterul lor este abject. Unii oameni cu un caracter abject nu-și bazează insultele pe fapte. De ce nu le bazează pe fapte? Pentru că le lipsește conștiința și nu îndeplinesc standardele conștiinței. Când îi insultă pe alții, nu sunt înfrânați de conștiința lor. Aruncă vorbe de ocară în mod nechibzuit, spunând orice insultă le trece prin minte. Orice cuvinte le pot vărsa ura, îți pot răni profund inima și te pot face să înnebunești de mânie – acelea sunt cuvintele pe care le vor rosti. Practic, insultele lor te pot înfuria la culme. Astfel de oameni nu au deloc bunătate în inimile lor și sunt plini de rea-voință. Oamenii răi dezvăluie în primul rând aroganță și ferocitate, aceste două tipuri de firi. În esență, cuvintele pe care le proferează conțin blesteme, sunt pline de rea-voința Satanei și au suficientă putere distructivă; pot chiar să profereze cele mai răuvoitoare cuvinte de blestem. Dacă ai umanitate sau dacă umanitatea ta este plină de bunătate, nu poți rosti astfel de insulte; mai mult, nu poți

inventa lucruri din senin. Aceasta deoarece ai simțul conștiinței și raționalitate, iar aspectul de a fi binevoitor și bun la suflet din conștiința ta te înfrânează și te controlează în mare măsură, așa încât îți este imposibil să rostești astfel de insulte. Când cineva te insultă, te enervezi și vrei să-i insulți opt generații de strămoși și să-l blestemi, spunând că ar trebui să meargă în iad, dar cugeți: „Cu ce drept să-l blestem? Nu sunt Dumnezeu și nu am ultimul cuvânt.” În plus, vrei să-l insulți la rândul tău folosind cuvinte vulgare, dar te gândești mai bine: „Dacă folosesc cuvinte vulgare, chiar și eu voi fi dezgustat – ce vor crede oamenii din jurul meu despre mine? N-ar însemna că nu am integritate sau demnitate? Nu m-aș comporta ca o scorpie? Nu voi fi genul acela de persoană.” Nu reușești să-l insulți. Așadar, într-o mare măsură, vorbirea îți este înfrânată, iar ceea ce ești capabil să spui este foarte limitat. Cel mult, ai putea spune: „Ești Satana, firea ta coruptă este gravă, nu poți dobândi mântuirea, iar Dumnezeu nu te place.” Ai putea să spui cel mult câteva lucruri de acest fel, dar apoi te gândești mai bine: „Nu eu decid dacă lui Dumnezeu nu-I place de cineva”, așa că ești lipsit de încredere când spui asta. Când cineva te insultă și te blestemă, spunându-ți să te duci în al optsprezecelea nivel al iadului, îți spui în sinea ta: „Să blestemi pe cineva, spunându-i să se ducă în al optsprezecelea nivel al iadului – sunt cuvinte mult prea dure! N-aș putea spune așa ceva. Trebuie să fiu mai blând cu vorbele mele!” De ce ești capabil să ai aceste gânduri? Pentru că lucrurile care există în umanitatea ta sunt diferite de cele ale oamenilor răi. Dacă ești bun la suflet și binevoitor și ai conștiință și rațiune, cuvintele pe care le spui vor fi foarte raționale. Ai putea, în limitele conștiinței tale, să spui niște cuvinte mânioase sau să lași să-ți scape niște cuvinte grele, dar, după ce le spui, te simți foarte supărat, iar cealaltă persoană nu este rănită cu adevărat – cuvintele tale nu au putere distructivă. Oamenii răi devin cu atât mai încântați cu cât îi insultă mai mult

pe alții, în timp ce tu te superi cu atât mai mult cu cât îi insulți mai mult pe alții – îți spui în sinea ta: „Las-o baltă. Este inutil și lipsit de sens să mă cobor la același nivel ca un astfel de personaj detestabil și cu un om rău. Nu mă voi mai certa cu el.” Să te cerți cu o persoană rea este la fel de complet lipsit de eficiență ca și cum ai încerca să vorbești despre adevăr cu Satana. Nu este nevoie să te cerți cu ea sau să te agiți din cauza lucrurilor. Pur și simplu păstrează distanța față de astfel de oameni în viitor. Te-ai gândi să le faci rău? Te-ai gândi să te răzbuni pe ei și să găsești o ocazie de a le da o lecție? Nu ai o astfel de inimă crudă. Doar îți tot spui: „Las-o baltă. Câteva insulte din partea lor nu mi-au provocat nicio pierdere; nu mă voi agita din cauza lor.” Unii oameni chiar se consolează spunând: „Oricum, Dumnezeu nu m-a blestemat. Blestemele lor nu au niciun efect.” De fapt, pentru că ai conștiință și rațiune și ești bun la suflet și binevoitor în umanitatea ta, pur și simplu nu poți rosti acele insulte. Le consideri murdare și înjositoare. Dacă acele cuvinte ți-ar ieși pe gură, ai simți că sunt împotriva conștiinței tale. Mai ales când vine vorba de invenții sau de chestiuni nefondate, cu atât mai mult nu le poți rosti. Faptul că nu le poți rosti este, pentru tine, o protecție. Cuvintele lor au o mare putere distructivă și ți-au făcut rău – aceasta este fapta lor rea. Cum a apărut această faptă rea? Pentru că umanitatea lor conține aspecte abjecte. Când au conflicte sau dispute cu tine, firea lor coruptă se extinde nemărginit și te pot blestema fără nicio restricție. Au acest tip de caracter abject, așa că, în mod firesc, dezvăluie o fire coruptă. Pe de altă parte, dacă tu ești o persoană bună la suflet și binevoitoare, cu conștiință, rațiune și umanitate, în acest tip de situație, nu doar că nu ai da frâu liber firii tale corupte, dar, într-o mare măsură, umanitatea ta ar înfrâna dezvăluirea firii tale corupte. Acest lucru este extrem de benefic pentru tine. La prima vedere, pare că ai suferit o pierdere, că ești dezavantajat și că nu poți învinge într-o ceartă, devenind bătaia de joc a altora. De fapt,

umanitatea ta te-a protejat, împiedicându-te să comiți rău, să faci lucruri pe care Dumnezeu nu le consideră plăcute sau să spui cuvinte pe care Dumnezeu nu le consideră plăcute. Nu te-a protejat astfel acest lucru într-o oarecare măsură? (Ba da.) Această calitate a umanității te-a protejat în mare măsură, împiedicându-te să mai faci lucruri pe care Dumnezeu nu le consideră plăcute sau pe care le detestă ori să spui cuvinte pe care Dumnezeu le detestă și le condamnă, atunci când dezvălui o fire coruptă. Deși acest lucru nu poate fi considerat o faptă bună, cel puțin nu ai făcut rău. Ceea ce ai făcut în această situație nu va fi condamnat și nici nu vei fi pedepsit din această cauză. În schimb, oamenii răi nu vor fi doar condamnați, ci și pedepsiți pentru lucrurile pe care le fac sub dominația caracterului lor abject. Vor trebui să suporte consecințele și să-și asume responsabilitatea. Prin urmare, oamenii care au diverse calități în umanitatea lor pot părea că-și pierd reputația, statutul și demnitatea în anumite privințe și, în special, că pierd ocazia de a lua inițiativa de a-și argumenta raționamentul, dar aceasta nu înseamnă că suferă o pierdere. Unii spun: „Dacă nu suferă o pierdere, înseamnă că profită de un avantaj?” Nu poate fi evaluat drept a suferi pierderi sau a profita de un avantaj. Așadar, cum ar trebui evaluat? Ar trebui evaluat astfel: într-o anumită situație nu contează dacă suferi o pierdere; cheia este că poți obține un beneficiu din ea. În această situație, calitățile umanității tale sunt cele care ți-au protejat comportamentul, împiedicându-te să faci rău și asigurând că nu ești condamnat de Dumnezeu. Nu este acesta un beneficiu câștigat? Acum este imposibil să înduri o pedeapsă deoarece ai făcut rău. Nu este acesta un lucru bun pentru tine? (Ba da.) Chiar dacă nu este o faptă bună pe care ai săvârșit-o în mod activ, nici nu este o acțiune de respectare activă a adevărurilor-principii, în cadrul faptului că ai calități în umanitatea ta, ai făcut ceva care nu încalcă adevărurile-principii. În acest fel, ești protejat.

Deși acest lucru nu va fi ținut minte, cel puțin nu este condamnat. Și, astfel, nu este nevoie să îți asumi nicio responsabilitate sau să înduri pedeapsa. Nu este un lucru bun? (Ba da.) În timp ce-L urmezi pe Dumnezeu, indiferent dacă faptele tale se conformează adevărului și indiferent cum le consideră Dumnezeu, cel puțin ai conștiința curată. Chiar dacă Dumnezeu nu-Și amintește acest lucru, ar trebui măcar să eviți să fii condamnat de Dumnezeu sau să-L faci să te urască. Acesta este principiul elementar pe care ar trebui să-l urmezi. Nu sunt calitățile umanității foarte importante pentru oameni? (Ba da.) Așadar, nu te simți în permanență reticent doar pentru că ești de părere că unele calități ale umanității te fac nepopular în rândul oamenilor, că vei rata mereu ocazia de a profita sau de a obține beneficii, iar alții vor profita de toate avantajele, în timp ce tu vei fi mereu cel care va suferi pierderi. Ce este atât de rău în a suferi o pierdere? Cel puțin, te bucuri de ceea ce ți-a dat Dumnezeu inițial, neprofitând de ceea ce aparține altora. Dacă profiți, nu este corect – înseamnă că ai luat din partea altora. Dacă iei ceea ce nu-ți aparține, vei fi condamnat de Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să facă lucruri care sunt condamnate de Dumnezeu. Unii spun: „Nu știu ce fel de acțiuni ar trebui să fac și care vor fi ținute minte de Dumnezeu.” Dar știi care acțiuni sunt condamnate de Dumnezeu? Dacă știi, ar trebui cel puțin să respecți această limită: nu face lucruri care sunt condamnate de Dumnezeu. Înțelegi? (Da.) Acum că am discutat mai mult despre aceste chestiuni, ar trebui să înțelegi.

Majoritatea oamenilor nu au calitatea bunătății în umanitatea lor. Cu toate acestea, dacă cineva are cu adevărat această calitate, atunci este într-adevăr o persoană bună în rândul omenirii corupte – astfel de oameni sunt foarte rari. Dacă ai cu adevărat această calitate, Dumnezeu te va binecuvânta și îți va arăta har la fiecare pas. În termeni umani, înseamnă că Dumnezeu va avea grijă de tine la fiecare pas. Cum are grijă de tine? Grija

lui Dumnezeu pentru tine constă în faptul că, deși te gândești mereu la alții și renunți la propriile interese, iar alții profită de tine, ei nu pot primi binecuvântările lui Dumnezeu. Pot trăi doar profitând de alții și vor trebui să plătească înapoi în viața următoare. În schimb, tu trăiești prin binecuvântările lui Dumnezeu. Deși este posibil ca alții să profite de tine, în realitate, nu pierzi nimic. Spune-Mi, este un lucru bun? (Da.) Vezi, cei buni la suflet par, din exterior, să sufere mereu pierderi. Oamenii îi consideră simpli și candizi, așa că profită mereu de ei când vorbesc și acționează, tratându-i ca pe niște neghiobi, hărțuindu-i, obținând atât bani, cât și beneficii de pe urma lor și punând stăpânire pe multe dintre bunurile lor. Dar vezi cumva ca oamenilor buni la suflet să le lipsească ceva? Nu le lipsește nimic. Li se oferă din belșug de toate. Când fac lucruri, au inteligență și înțelepciune și nu se îngrijorează. Indiferent ce datorie le atribuie casa lui Dumnezeu, ei nu se agită din cauza câștigurilor și pierderilor, nici nu se luptă și nu concurează. Pur și simplu fac orice li se cere să facă. Indiferent de sarcină, rareori comit greșeli. Chiar dacă apar probleme minore ocazionale sau mici erori, acestea nu sunt intenționate. Pun suflet în ceea ce fac, depășesc nivelul minim în ceea ce privește conștiința și rațiunea lor și pot accepta scrutarea lui Dumnezeu. Prin urmare, astfel de oameni pot primi binecuvântările Sale. Din moment ce știi că bunătatea este o calitate a umanității, ar trebui să tinzi către aceasta în conduita ta? (Da.) Nu te agita din cauza problemelor minore și nu fi ca un ghimpe atât de ascuțit, încât nimeni să nu îndrăznească să se apropie de tine sau să te provoace – nu fi o persoană de acel tip. Dacă alții profită puțin de tine, nu simți mereu că te hărțuiesc. Ce e așa rău în a fi puțin mai simplu și mai candid? Unii oameni sunt exagerat de vicleni și vor mereu să demonstreze că nu sunt stupizi, spunând: „Nu mă lua drept prost. Am minte! Îmi dau seama cine nu mă place sau cine mă tratează urât. Îmi dau

seama cine mă privește cu dispreț și cine rostește cuvinte pline de sarcasm sau de înțepături ascunse.” Este inutil să poți vedea și auzi astfel de lucruri. Este doar istețime meschină și viclenie. Faptul că ai acest strop de viclenie nu înseamnă că ai înțelepciune sau că ești cu adevărat inteligent. Dimpotrivă, oamenii te vor privi cu dispreț, fiindcă până și animalele au acest tip de viclenie și aceste gânduri meschine. De ce spun asta? Toți cei care intră îndeaproape în contact cu animalele știu acest lucru: chiar și animalele mici pot înțelege când spui lucruri plăcute sau neplăcute despre ele. De exemplu, dacă un câine te aude spunând cuvinte neplăcute, se întristează imediat, dar își dă seama și dacă spui niște cuvinte evident plăcute. Dacă oamenii se folosesc mereu de lucruri pe care le au până și animalele mici pentru a se evalua, nu le degradează asta atributul de ființe umane? Coborând standardul de evaluare a omenirii create, te devalorizezi pe tine însuți. Nu spune mereu lucruri precum: „Nu mă considera stupid și nu mă trata ca pe un copil de trei ani. Dacă îmi dai mămăligă, sigur nu o voi mânca; adu-mi în schimb găluște. Cine nu știe că găluștele sunt delicioase?” Nu folosi astfel de cuvinte stupide pentru a încerca să demonstrezi că nu ești stupid. Dacă într-adevăr nu ești stupid, străduiește-te să atingi standardele umanității. Ce ar trebui să fie prezent în conștiința și rațiunea oamenilor, care sunt manifestările calităților umanității, care sunt manifestările neajunsurilor umanității și ale caracterului slab – ai părtășie despre aceste aspecte și înțelege-le. Ai puțină părtășie despre ceea ce ar trebui să aibă oamenii în umanitatea lor și ceea ce ar trebui să aibă omenirea creată, apoi străduiește-te și muncește din greu pentru a dobândi aceste lucruri. Nu-ți va crește astfel valoarea personală? Vei ajunge vreodată undeva comparându-ți întruna inteligența cu cea a unui copil de trei ani? Te poți maturiza vreodată așa? Un copil de trei ani spune: „Pot să beau lapte dintr-un biberon de plastic”, iar tu spui: „Pot să beau dintr-un recipient de

sticlă și nu mă tem că mă ard la mâini”. Copilul de trei ani spune: „Pot să deosebesc stângul de dreptul când îmi pun pantofii”, iar tu spui: „Pot să deosebesc fața de spate când mă îmbrac cu un pulover. Poți să faci asta?” Vei ajunge vreodată undeva în felul acesta? Dacă inteligența, caracterul și diversele abilități pe care ar trebui să le aibă umanitatea ta rămân blocate la stadiul unui copil de trei ani sau al unui minor, îți va fi foarte greu să devii o persoană matură sau să te trateze alții ca pe un adult. Cum poți face ca alții să te trateze ca pe un adult? Trebuie să faci lucrurile pe care ar trebui să le facă adulții și lucrurile pe care ar trebui să le facă ființele umane create. Trebuie să ai umanitatea pe care se cuvine să o aibă ființele umane create. Ce ar trebui să aibă, cel puțin, această umanitate? Conștiință, rațiune și diverse aspecte ale unui caracter bun. În acest fel, te vei îndrepta treptat și vei face progrese în ceea ce privește defectele și problemele umanității tale. Atunci, va deveni mult mai ușor să intri în adevăr și vor exista mai puține obstacole.

Calitatea bunătății din cadrul umanității este destul de rară și majoritatea oamenilor nu o au. Așadar, cum poate să obțină cineva această calitate? Când nu înțelegi niciun adevăr, este foarte dificil să ai această calitate a umanității și să fii o astfel de persoană. Totuși, odată ce înțelegi unele adevăruri, vei avea o cale de a deveni o astfel de persoană și vei avea speranța de a realiza acest lucru. Cât despre întrebarea dacă poți să o dobândești și dacă obții în cele din urmă rezultate, aceasta depinde de măsura în care poți să câștigi adevărul și să ai intrare în viață. Cum ar trebui să practici pentru a dobândi această calitate? Indiferent ce îți face sau îți spune cineva, nu trata situația pe baza impetuozității sau a emoțiilor. Nu analiza care sunt intențiile sale față de tine, cât de mult rău ți-a provocat personal sau cât de mult ți-a afectat reputația. Nu trata niciuna dintre aceste chestiuni pe baza minții tale, a voinței umane sau a filosofiilor pentru

interacțiuni lumești. Cum ar trebui să le tratezi, atunci? Tratează toate lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărurilor-principii. Străduiește-te să te asiguri că în fiecare mediu și când te confrunți cu fiecare persoană, indiferent dacă vorbești cu ea, interacționezi cu ea sau tratezi o anumită chestiune, cauți adevărurile-principii și acționezi conform lor. Această abordare va avea, într-o mare măsură, un efect de optimizare asupra umanității tale. Cu alte cuvinte, va oferi un anumit grad de sprijin pentru conștiința și rațiunea umanității tale, ajutându-te să dezvolți simțul dreptății și dându-ți posibilitatea să privești oamenii și lucrurile din poziția și perspectiva corecte. Aceasta se numește optimizare. Optimizarea înseamnă să-ți transformi umanitatea dintr-o umanitate rea inițial într-una bună, făcând-o normală. Așadar, cum a apărut umanitatea ta rea inițial? A fost rezultatul influenței și dominației firilor corupte. Acum, dacă te comporți și acționezi pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărurilor-principii, atunci când vei acționa, umanitatea ta va fi influențată într-o mare măsură de cuvintele lui Dumnezeu și de adevăr. Această influență se numește optimizare. Desigur, această optimizare nu înseamnă că umanitatea ta se va schimba și caracterul tău va deveni nobil prin intermediul unui singur eveniment. În schimb, acest lucru provine din practicarea și experimentarea adoptării cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului drept criteriile, stilul și direcția ta de acțiune pe o perioadă lungă de timp, în care vei înțelege tot mai mult adevărul și vei gestiona chestiunile respectând tot mai mult principiile. În acest fel, umanitatea ta se va schimba treptat și va evolua într-o direcție pozitivă. Vei căpăta tot mai mult simțul conștiinței, vei deveni tot mai blând și vei avea tot mai mult simțul dreptății. Rațiunea ta va deveni tot mai normală, nu vei mai acționa pe baza impetuozității și nu vei mai fi impulsiv. Astfel, într-o mare măsură, înfrânarea pe care umanitatea ta o are asupra firii tale corupte va deveni tot mai puternică. Pe baza unei

astfel de condiții a umanității, înfrânarea asupra dezvăluirilor firilor tale corupte se va consolida tot mai mult și va deveni tot mai puternică. Dezvăluirile firilor tale corupte se vor diminua astfel din ce în ce mai mult, iar amploarea lor va deveni tot mai redusă. Acțiunile pe care le întreprinzi sau punctele de vedere pe care le dezvălui vor fi tot mai conforme cu lucrurile pozitive și cu adevărurile-principii. Acest tip de fenomen, acest tip de dezvăluire, arată că viața unei persoane cunoaște o transformare. Mai exact, dacă privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu, umanitatea ta va deveni tot mai normală, iar dezvăluirile firilor tale corupte se vor diminua din ce în ce mai mult. Treptat, te vei elibera de firea ta coruptă. Acesta este un ciclu pozitiv. În schimb, dacă privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi conform logicii Satanei, atunci, într-o mare măsură, umanitatea îți va fi mânjită și degradată. Firea ta coruptă se va amplifica tot mai mult și va deveni tot mai gravă. Acesta este un cerc vicios. A privi oamenii și lucrurile, a te comporta și a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu este un ciclu pozitiv. A privi oamenii și lucrurile, a te comporta și a acționa conform logicii Satanei nu te poate conduce decât să te învârți la nesfârșit în viața și în cadrul unui cerc vicios, fără să te poți elibera vreodată. Dacă vrei să intri într-un ciclu pozitiv, cea mai simplă și mai directă abordare este să începi să reflectezi asupra ta și să te înțelegi pe tine însuți, pornind de la defectele umanității tale și de la dezvăluirile tale de corupție, rezolvându-ți firile corupte folosind cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii drept bază, obținând astfel rezultatul de a putea practica adevărul și de a te supune lui Dumnezeu. În acest fel, viața ta va intra într-un ciclu pozitiv, umanitatea ta va deveni tot mai normală, iar firile tale corupte vor fi treptat transformate și alungate. Acesta este procesul de intrare în viață și, de asemenea, este procesul necesar pentru a te elibera de firile corupte și a

dobândi mântuirea. Desigur, aceasta este și o cale de intrare. Defectele și neajunsurile umanității, precum și problemele caracterului abject și ale lipsei de integritate, pe care le-am discutat – dacă identifici aceste probleme la tine însuți, ar trebui să cauți adevărul pentru a le rezolva. Apoi, înlocuiește-le practicând cuvintele lui Dumnezeu și adevărul. În acest fel, vei intra într-un ciclu pozitiv. În cele din urmă, ceea ce câștigi nu este doar o transformare a umanității, ci și alungarea firilor tale corupte. Temelia firilor tale corupte, pe care te bazezi pentru supraviețuire, va fi transformată. Dacă practici în acest fel, vei avea speranța de a dobândi mântuirea, dar dacă nu cauți sau nu practici adevărul în acest fel și te gândești în sinea ta: „Spui că sunt meschin, că am defecte și neajunsuri în umanitatea mea, cum ar fi faptul că sunt încăpățânat, nerușinat și gros de obraz și predispus să fiu suspicios. Ei bine, pur și simplu așa sunt și așa voi trăi. Nu mă voi schimba. Spune orice vrei! Oricum, pur și simplu nu vreau să sufăr pierderi. Atât timp cât pot să profit de avantaje, sunt în regulă!” – dacă acestea sunt gândurile și punctele tale de vedere, atunci, din păcate, vei cădea în spirala îngrozitoare a unui cerc vicios, din care nu vei putea ieși nicicând. Care va fi consecința finală? Va fi una pe care probabil nu vrei să o vezi: firile tale corupte vor fi pentru totdeauna viața ta. Te vor lega strâns toată viața, devenind profund înrădăcinate în gândurile tale și în adâncurile sufletului tău și îți va fi imposibil să te eliberezi de ele. Ce înseamnă că îți va fi imposibil să te eliberezi de ele? Înseamnă că nu ai nicio speranță de a dobândi mântuirea și că nu ai parte de destinația pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru omenire. Aceasta este consecința. Dacă nu vrei să vezi această consecință, începe să intri și să practici pe calea pe care am descris-o și obține un ciclu pozitiv; și, în cele din urmă, vei culege cu siguranță roade. Înțelegi? (Da.)

Deși nu am abordat multe subiecte diferite în părtășia de astăzi, am discutat mult conținut. Să încheiem aici părtășia de astăzi. Vom continua mai târziu să avem părtășie despre alte subiecte și alt conținut. La revedere!

2 decembrie 2023

Cum să urmărești adevărul (10)

De curând, am avut mai multe părtășii referitoare la următoarele probleme: condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte; în primul rând, am avut părtășie în detaliu și în mod specific despre unele manifestări ale acestor trei aspecte. Ați dobândit, prin aceste părtășii detaliate, o oarecare înțelegere a clasificării specifice a acestor manifestări? (Da.) După ce ați dobândit o înțelegere a acestor manifestări specifice în aceste trei privințe, vă este acum mai clar de ce trebuie să se elibereze oamenii de firile lor corupte, ce lucruri trebuie să se schimbe în ei sau de care trebuie să se elibereze? Care aspecte trebuie să fie schimbate, care nu trebuie să fie schimbate, care ar trebui să fie practicate în conformitate cu adevărurile-principii și care sunt condiții înnăscute, prestabilite și rânduite de Dumnezeu, fără legătură cu firile corupte și fără a le cere oamenilor să depună efort sau să facă vreo schimbare – sunt clare acum aceste chestiuni? (Ni se par ceva mai clare decât înainte.) După ce v-ați lămurit, înțelegeți semnificația lucrării lui Dumnezeu de a curăți oamenii, de a le transforma firile și de a-i mântui de influența Satanei? Este clar acum care este ținta faptului că Dumnezeu lucrează și vorbește pentru a oferi adevărul și a expune diverse probleme ale oamenilor? Când Dumnezeu expune toate problemele oamenilor, sunt țintite condițiile lor înnăscute? (Nu.) Sunt țintite defectele naturale din umanitatea oamenilor? (Nu.) Atunci, care este ținta? (În primul rând, firile lor corupte.) Ținta principală sunt principiile după care se poartă și acționează oamenii, părerile și atitudinile lor față de Dumnezeu, de adevăr, de lucrurile pozitive și de alte chestiuni similare. Ce sunt firile corupte? Firile corupte provin din natura Satanei și sunt dezvăluite din natura Satanei. Toate aceste lucruri contravin adevărurilor-principii, sunt false și sunt acțiuni și manifestări de împotrivire față de

Dumnezeu. Acestea sunt principalele lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu și sunt cauzele fundamentale pentru care oamenii sunt capabili să se împotrivească adevărului, să-l trădeze și să se opună intențiilor lui Dumnezeu și cerințelor Sale. Pe de altă parte, condițiile înnăscute sunt doar niște lucruri de bază, instinctive, cu care se nasc oamenii; însă viața pe care se bazează în prezent omenirea pentru a supraviețui este reprezentată de firile corupte. Prin urmare, ceea ce își propune să schimbe lucrarea lui Dumnezeu sunt firile corupte ale oamenilor. Tocmai pentru că firile corupte se împotrivesc lui Dumnezeu și sunt ale Satanei și pot fi considerate manifestări generale ale tuturor lucrurilor negative – diversele firi corupte dezvăluite în oameni sau diversele stări și dezvăluirile și manifestările detaliate care implică firi corupte sunt toate legate de lucruri negative – prin urmare, principala cauză a împotrivirii oamenilor față de Dumnezeu nu sunt condițiile lor înnăscute sau anumite defecte din umanitatea lor, ci viața care are firile corupte drept bază pentru supraviețuire. Această viață provine tocmai de la Satana. Astfel, ceea ce trebuie transformat în cele din urmă sunt firile corupte ale oamenilor și lucrul de care trebuie să se elibereze aceștia sunt tot firile lor corupte. Desigur, se poate spune și că, doar atunci când se schimbă firile corupte ale oamenilor, aceștia pot înceta să se împotrivească lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, doar atunci când oamenii s-au eliberat de firile lor corupte înseamnă că au fost mântuiți și doar atunci când oamenii au fost mântuiți, pot înceta să se împotrivească lui Dumnezeu și pot să I se supună complet. Așadar, adevărata semnificație a lucrării lui Dumnezeu de a-i mântui pe oameni are scopul de a le permite să se elibereze de firile lor corupte. Adevărata semnificație și rezultatul dorit al faptului că Dumnezeu le spune oamenilor că a urmări adevărul înseamnă a privi oamenii și lucrurile, a se purta și a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu și cu adevărul drept criteriu, sunt acelea de a le permite

oamenilor să se elibereze de firile lor corupte și să privească oamenii și lucrurile și să se poarte și să acționeze având cuvintele lui Dumnezeu drept viața lor. Înțelegeți? (Da.)

Anterior, am avut părtășie despre câteva dezvăluiri și manifestări specifice referitoare la condițiile înnăscute, la umanitate și la firile corupte. Unele manifestări se referă la condițiile înnăscute, unele la defectele din umanitate, unele sunt manifestări ale caracterului abject, iar unele sunt manifestări specifice ale firilor corupte. Defectele din umanitatea cuiva și esența abjectă a umanității cuiva sunt lucrurile pe care oamenii le confundă cel mai ușor. Defectele din umanitate se încadrează, în mare parte, la condiții înnăscute. De exemplu, unii oamenii se bâlbâie când vorbesc, iar unii au un temperament coleric sau flegmatic. Aceste defecte din umanitate, atât timp cât nu intră în categoria caracterului abject, se încadrează practic în sfera condițiilor înnăscute. Cu toate acestea, caracterul abject nu se referă la condițiile înnăscute; este o dezvăluire a unei firi corupte și ar trebui să se încadreze la firi corupte, nu la condiții înnăscute. Asta deoarece, în caracterul unei persoane, Dumnezeu i-a dat două lucruri fundamentale: conștiință și rațiune. Dacă cineva are un caracter abject, acest lucru implică probleme legate de conștiința și de rațiunea sa. Asta sigur nu se referă la condițiile sale înnăscute. Cu siguranță se încadrează la firi corupte; este o manifestare specifică a unei anumite firi corupte. Faptele sunt suficiente ca să arate că, după ce este coruptă de Satana, o persoană își pierde conștiința și rațiunea. Inima sa este indusă în eroare complet de Satana, iar ea acceptă numeroasele gânduri și puncte de vedere care provin de la Satana, precum și unele zicale și opinii din tendințele rele. Când se ajunge în acest punct, conștiința și rațiunea acelei persoane sunt complet corupte și distruse – se poate spune că, în acest moment, conștiința și rațiunea ei sunt pe deplin pierdute. Ceea ce se arată este că are un caracter foarte slab și rău. Adică,

înainte să fi acceptat lucruri pozitive, în inima ei, a acceptat deja multe lucruri false de la Satana. Aceste lucruri i-au corupt grav umanitatea, ducând la o umanitate foarte slabă. De exemplu, după ce acceptă gândul și perspectiva satanică din lume, care afirmă următoarele: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”, oare conștiința sa se va îmbunătăți, va rămâne la fel sau se va deteriora? (Se va deteriora.) Și care sunt manifestările specifice ale acestei deteriorări? (Acea persoană ține cont doar de propriile interese în tot ceea ce face.) De dragul propriului scop și al propriilor interese, nu se dă înapoi de la nimic. Poate să-i înșele pe alții și să le facă rău și poate face orice este contrar moralității și conștiinței. Pe măsură ce face asta, acțiunile ei devin mai nemiloase, inima ei devine mai întunecată, își pierde simțul conștiinței și umanitatea. Pentru propriile interese, va trage pe sfoară, va păcăli și va înșela pe oricine, atât persoane cunoscute, cât și necunoscuți – își va înșela colegii, membrii familiei și chiar și persoanele cele mai apropiate, rănindu-i pe cei care au cea mai mare încredere în ea. La început, când face aceste lucruri, experimentează un oarecare conflict interior și un sentiment vag în conștiința ei. Ulterior, începe să se întrebe cum să treacă la fapte, pornind de la străini și ajungând să nu le arate milă nici măcar rudelor. Vezi tu, umanitatea sa este coruptă progresiv și este erodată treptat de gândurile și punctele de vedere ale Satanei, precum: „interesele mai presus de orice” și „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.” Acest proces de erodare treptată este procesul în care conștiința sa își pierde încetul cu încetul vigilența și încetează să funcționeze, până ajunge, în cele din urmă, în punctul în care se pierde complet. În final, persoana respectivă nu are nicio limită morală, nu are simțul conștiinței în acțiunile sale și poate înșela pe oricine. Care este motivul pentru care poate înșela pe oricine? Care este principala cauză? Principala cauză este că a acceptat gândurile și punctele de vedere ale

Satanei și că acționează sub dominația acestora. În cele din urmă, conștiința și rațiunea umanității sale nu mai funcționează; adică, lucrurile de bază pe care ar trebui să le aibă umanitatea încetează complet să funcționeze și sunt cu totul erodate și controlate de gândurile rele ale Satanei. Procesul de erodare și de control este procesul prin care persoana acceptă aceste gânduri și puncte de vedere și, desigur, este și procesul prin care este coruptă. Pe măsură ce conștiința și rațiunea umanității sale sunt corupte, ceea ce se arată în final în ea este că umanitatea sa devine foarte slabă și, în cazuri mai grave, această persoană își pierde umanitatea. Acestea sunt câteva manifestări ale umanității persoanelor normale corupte.

Mai există și unele cazuri speciale, în care unele persoane nici măcar nu se nasc oameni, așa că nu se poate spune că au conștiință și rațiune. În abstract, ele nu se reîncarnează din oameni. Deși problema renașterii, a reîncarnării și a transmigrației este abstractă și invizibilă pentru oameni, aceștia ar trebui să o poată înțelege cu ușurință; este ceva ce oamenii pot desluși și înțelege. Asemenea persoane nu se reîncarnează din oameni, deci din ce se reîncarnează? Unele renasc și trec prin transmigrație din animale, iar unele se reîncarnează din diavoli; se nasc fără umanitate. Persoanele fără umanitate se nasc fără conștiință sau rațiune; acest lucru nu este provocat în întregime de corupție. Sunt, în mod inerent, satane și diavoli vii. Se reîncarnează din diavoli. De exemplu, antihriștii sunt oameni răi; se reîncarnează din oameni răi. Mai târziu în viață, acceptă și mai multe gânduri și puncte de vedere ale Satanei. Ceea ce au la început, în combinație cu ceea ce dobândesc ulterior, îi face tot mai răi. Asemenea oameni se nasc fără iubire față de lucrurile pozitive; sunt, în mod inerent, scârbiți de lucrurile pozitive, li se împotrivesc cu vehemență și le detestă. Prin urmare, manifestarea umanității în asemenea oameni este că ei nu au nicio fărâmă de conștiință sau rațiune. Este absolut imposibil să vezi vreo

calitate sau vreun punct forte al umanității în ei. Desigur, această calitate nu se referă sub nicio formă la abilitatea de a cânta, de a-și exprima punctele de vedere sau la o anumită aptitudine tehnică sau la priceperea într-o profesie. Nu despre aceste calități este vorba. Mai degrabă, este vorba despre calități ale umanității, precum bunătatea și blândețea, înțelegerea celorlalți sau empatia. Aceste manifestări specifice din sfera conștiinței și rațiunii umanității le lipsesc complet. Așadar, care sunt principalele caracteristici ale umanității unor asemenea persoane? Deviațiile și răul. Acestea sunt cele două caracteristici principale. Ele nu iubesc lucrurile pozitive; când aud despre lucruri pozitive, pot recunoaște că sunt corecte, dar nu le acceptă niciodată. Tot ce este în inimile lor și tot ce dezvăluie are legătură cu deviațiile și cu răul. Aceasta este una dintre principalele caracteristici ale oamenilor a căror umanitate-esență inerentă este rea. Asemenea oameni se reîncarnează și trec prin transmigrație din diavoli și satane. Chiar și fără insuflare, învățătură sau influență artificială sau condiționări ulterioare în viață, ei sunt deja foarte răi. Sunt, în mod inerent, creaturi de felul acesta. Gândurile și punctele lor de vedere au, în mod inerent, multe lucruri esențiale care sunt ale Satanei. În plus, după naștere, acceptă și mai multe gânduri și puncte de vedere false din tendințele rele ale Satanei. Prin urmare, se poate spune că se toarnă gaz pe focul naturii-esențe a unor astfel de oameni, aceasta devine tot mai rea și mai gravă, adică are toate atributele toxice imaginabile și devine și mai periculoasă. Acestea sunt cele două cazuri speciale de oameni reîncarnați din animale și de oameni reîncarnați din diavoli. Situația normală este că, indiferent cu ce defecte de umanitate se naște un om, atât timp cât prezintă unele manifestări ale unui caracter abject, asta se încadrează în sfera firilor corupte. Dacă poate să accepte adevărul, să practice adevărul și să meargă pe calea urmăririi adevărului, în cele din urmă, se poate elibera de toate firile sale corupte.

Când se va elibera de toate firile sale corupte, aspectele abjecte ale caracterului său se vor schimba în mod corespunzător. Astfel de oameni sunt cei care pot fi mântuiți; sunt persoane normale corupte. Chiar dacă ai unele manifestări ale unui caracter rău, ori îți lipsește integritatea sau ai unele manifestări ale umanității care nu sunt în conformitate cu adevărul și sunt detestabile pentru ceilalți, atât timp cât conștiința și rațiunea ta încă există și încă pot servi drept condiții de bază pentru felul în care privești oamenii și lucrurile și felul în care te porți și acționezi – cu alte cuvinte, conștiința și rațiunea ta încă pot influența felul în care privești oamenii și lucrurile și felul în care te porți și acționezi și conștiința și rațiunea ta pot încă funcționa în tine – atunci, în cele din urmă, firile tale corupte pot fi schimbate. În cazul în care conștiința și rațiunea unei persoane nu pot controla sau dirija nimic din ceea ce face, atunci se poate spune că o asemenea persoană este incapabilă să accepte adevărul și, cu atât mai mult, incapabilă să îl practice. Prin urmare, unor asemenea oameni nu le va fi ușor să se elibereze de firile lor corupte. De ce? Deoarece conștiința și rațiunea unor astfel de oameni nu funcționează deloc. Ei nu mai au șansa de a accepta adevărul și nu mai au condițiile de bază pentru a-l accepta. Acestor oameni le este foarte greu să se lepede de firile lor corupte. Așadar, indiferent de problemele care există în umanitatea ta, examinează-te ca să vezi dacă, atunci când ești pe cale să acționezi într-un mod contrar umanității sau adevărului, simți ceva în conștiința ta, simți durere sau reproșuri în inima ta sau dacă ai o limită sau un standard în inima ta, după care să evaluezi dacă acel lucru ar trebui sau nu făcut, dacă a-l face este contrar moralității sau conștiinței și, mai în profunzime, dacă încalcă adevărurile-principii. Dacă ai simțul conștiinței, poți aprecia că această chestiune contravine umanității și adevărului și, sub influența conștiinței și a rațiunii tale, te poți înfrâna și îți poți ține acțiunile sub control, atunci ai

șansa sau posibilitatea de a fi capabil să accepți adevărul și să practici în conformitate cu adevărurile-principii. Dar dacă, atunci când faci ceva, nu simți nimic în conștiința ta, nu poți aprecia care este standardul pentru acea chestiune sau dacă ar trebui sau nu s-o faci și nu știi dacă a face acel lucru este în conformitate cu umanitatea, cu dreptatea morală sau cu adevărurile-principii – și, mai mult decât atât, când faci acest lucru, asta contravine conștiinței, umanității sau adevărurilor-principii, dar conștiința ta nu poate funcționa ca să te împiedice să faci acest lucru greșit și negativ – atunci oamenii ca tine practic nu au nicio șansă să accepte adevărul. Drept urmare, nu ai nicio șansă să te eliberezi de firile tale corupte.

Oamenii se pot elibera de firile lor corupte dacă pot accepta adevărul; acest lucru este evident. Și oamenii pot să accepte adevărul dacă au simțul conștiinței. Prin urmare, cum se poate discerne dacă cineva are simțul conștiinței? Este necesar să se vadă dacă, atunci când face ceva, are minimul de conștiință pe care ar trebui s-o aibă umanitatea și dacă, atunci când face sau spune ceva, conștiința sa funcționează. De exemplu, când vrei să spui ceva care contravine conștiinței tale sau faptelor pentru a calomnia pe cineva sau când vrei să minți, conștiința te mustră: „Nu ar trebui să spun asta. A spune asta înseamnă să mint și să înșel, adică înseamnă că nu sunt o persoană onestă. Dumnezeu scrutează, iar propria conștiință nu mă va lăsa să fac asta. Nu este adecvat să spun asta.” Dacă ai aceste gânduri, conștiința ta funcționează. Când conștiința ta funcționează, cuvintele pe care le spui pot încă să conțină anumite denaturări sau elemente ale intenției umane și este posibil să nu fie sută la sută exacte. Cu toate acestea, sub efectul conștiinței tale, cuvintele pe care le rostești sunt deja relativ adecvate. Dacă poți continua să practici adevărul și să vorbești pe baza principiilor, atunci cuvintele pe care le spui vor fi complet adecvate, iar tu vei deveni o persoană onestă. Dar dacă nu se află sub influența conștiinței, o persoană nu

este neapărat capabilă să devină onestă sau să spună cuvinte oneste. De exemplu, când Cel de mai sus o întreabă de cineva, e posibil să se gândească: „Acea persoană chiar nu este rea. Calibrul său este bun și umanitatea sa este, de asemenea, destul de bună. Oare Cel de mai sus întreabă despre ea ca s-o promoveze? Dacă va fi promovată, asta înseamnă că eu nu voi fi. Nu pot spune adevărul; voi spune doar că este mediocră.” – începe să se întrebe cum să vorbească într-un mod care să îi aducă beneficii. Când gândește în felul acesta, oare conștiința ei funcționează? Nu are conștiință și nu este supusă funcției conștiinței. Oamenii fără conștiință nu au umanitate. Spun orice vor ei și mint oricând vor să mintă. De ce nu se simt prost când mint? Pentru că nu sunt supuși funcției conștiinței. Astfel, în inimile lor, nu există nicio înfrânare din partea conștiinței și a rațiunii, nici vreo putere care să-i țină în frâu. În cele din urmă, pot spune minciuni și își pot îndeplini dorința personală de a minți după bunul plac. În final, care este esența manifestată de astfel de oameni? Este aceea de a face lucruri fără a fi ținuți în frâu prin puterea conștiinței, ceea ce înseamnă că nu sunt supuși funcției conștiinței. Oamenii care nu sunt supuși funcției conștiinței fac greșeli și comit rău fără să se simtă vinovați sau neliniștiți în inimile lor. Prin urmare, fac totul folosindu-și drept criteriu propriile interese. Asemenea oameni nu au nicio putere de înfrânare și nu sunt supuși funcției conștiinței, așadar, pot ei practica adevărul? (Nu.) Nu pot practica adevărul. Pentru a aprecia ce fel de umanitate ai, trebuie să te uiți în principal dacă acțiunile și cuvintele tale sunt guvernate de conștiință și rațiune și dacă poți să practici adevărul, să te eliberezi de firi corupte și să obții mântuirea. În cazul în care conștiința și rațiunea ta pot continua să funcționeze normal, atunci ești o persoană care are conștiință și rațiune. În cazul în care cuvintele și acțiunile tale nu sunt ținute în frâu de conștiință și rațiune și tu poți chiar să acționezi absolut arbitrar și fără scrupule, fără

nicio înfrânare, atunci nu numai că ești lipsit de conștiință și rațiune, dar îți lipsește și umanitatea. Dacă tot ce se arată în umanitatea unei persoane se poate încadra, în esență, în sfera caracterului abject, atunci această persoană nu are, practic, nicio umanitate. Caracteristica lipsei de umanitate este absența conștiinței și a rațiunii, precum și acționarea fără funcția conștiinței. De exemplu, dacă îi spui că o persoană ar trebui să se poarte cu umanitate și conștiință, ea se gândește: „Ce valoare are conștiința? Conștiința poate aduce bani? Conștiința îmi poate umple stomacul?” Dar pentru oamenii care au conștiință, lucrurile stau diferit. Dacă, ocazional, fac ceva rău din lăcomie, rănindu-i pe ceilalți, ulterior, își vor face reproșuri și vor regreta, gândindu-se: „Făcându-le asta, chiar i-am nedreptățit pe oameni. Nu cumva este o faptă rea? Cum am putut fi atât de orb în momentul acela? De ce nu m-am putut înfrâna? Trebuie să găsesc o cale de a-mi repara greșeala.” Vezi tu, la momentul respectiv, au înșelat pe cineva și, deși au câștigat un oarecare beneficiu, când se gândesc la acesta, se simt neliniștiți în inimile lor și se urăsc, gândindu-se: „Cum am putut face așa ceva? Sub nicio formă nu pot să mai fac asta în viitor. Aș prefera să trăiesc în sărăcie sau să rabd de foame decât să mai fac asta. Acesta nu este un lucru pe care ar trebui să-l facă cineva – dacă l-ar face, ar regreta toată viața!” Pentru ei, a face așa ceva o dată e la fel de dezgustător ca a înghiți o muscă moartă. Așa că nu mai fac asta niciodată. Au remușcări și se simt tulburați în inimile lor. Pe de altă parte, oamenii lipsiți de umanitate își vor frământa creierii și se vor concentra exclusiv la a-i înșela pe alții, făcând-o fără nicio reținere; conștiința lor nu îi mustră, iar ei nu au nicio milă. Îi rănesc îngrozitor pe alții și chiar se bucură, gândindu-se: „Așa le trebuie! Cine le-a spus să cadă în mâinile mele? Dacă nu-i înșel pe ei, pe cine altcineva să înșel? E doar ghinionul lor că au dat peste mine!” Au asemenea oameni vreun simț al conștiinței? (Nu.) Oricât de îngrozitor îi înșală pe ceilalți sau oricât de mult

rău le fac, nu oferă niciodată nicio vorbă prin care să-și ceară scuze și nu simt niciun fel de vină sau remușcare. În schimb, se simt mândri și norocoși în inimile lor. De fiecare dată când se bucură de ce au obținut prin înșelăciune, nu se simt tulburați, ci cred că este complet justificat. Se cred capabili, pricepuți și inteligenți, cred că lucrurile pe care le-au gândit și pe care le-au făcut la momentul respectiv au fost corecte și că ar fi trebuit să obțină și mai mult prin înșelăciune. Spuneți-Mi, au astfel de oameni umanitate? (Nu.) După ce comit rău, pot continua să gândească așa și pot prezenta un astfel de comportament. Crezi că astfel de persoane poate fi mântuite? Dacă se vor confrunta cu circumstanțe similare, oare vor înșela din nou? (Da, o vor face.) Cu cât vor înșela mai mult, cu atât vor deveni mai pricepuți la înșelăciune, mai mulțumiți de ei înșiși și se vor simți din ce în ce mai isteți. Cu fiecare înșelăciune, inimile lor devin mai întunecare, acțiunile lor mai nemiloase, iar metodele lor mai crude. Asemenea oameni nu pot fi mântuiți. Se poate spune că au fost complet capturați de Satana. Sunt oameni răi, diavoli și nemernici până în măduva oaselor. Dacă le vorbești despre conștiință și umanitate, astfel de oameni te vor lua în batjocură și vor spune: „Mare gogoman ești, să acționezi cu umanitate și conștiință – cine-ți va da bani pentru asta? Nu vei sfârși sărac? Uită-te cât de bine îmi merge mie și uită-te la tine – ce jalnic!” Te vor lua în batjocură și te vor disprețui. O asemenea umanitate este complet lipsită de conștiință – conștiința unor astfel de oameni s-a pierdut de tot; au fost complet acaparați de diavoli și au devenit diavoli vii în toată regula. Prin urmare, nu vorbi despre adevăr cu asemenea oameni – ei nu-l pot accepta. Nu au nici măcar umanitate normală, deci cum ar putea să accepte adevărul? Oamenii care pot să accepte adevărul au o limită când e vorba de a privi oamenii și chestiunile și de a se purta și a acționa, mai ales când la mijloc sunt propriile interese. Care este aceasta limită? Sunt ținuți în frâu și controlați

de conștiința lor. Dacă pot fi ținuți în frâu și controlați de conștiința lor, se poate spune că asemenea oameni au un anumit grad de umanitate și o limită în conduita personală. Asta înseamnă că acționează cu un anumit nivel de decență. Când se asociază cu alții sau fac ceva, dacă nu înțeleg adevărurile-principii sau nu știu cum să acționeze în conformitate cu adevărul, pot cel puțin să respecte limitele conștiinței. Cu alte cuvinte, conștiința lor încă este vigilentă și poate funcționa. Dacă poate funcționa, atunci au șansa de a accepta adevărul. Conștiința lor se va dezvolta într-o direcție pozitivă și, în cele din urmă, părțile din caracterul lor care nu sunt bune se vor schimba într-o oarecare măsură. Pe măsură ce caracterul lor trece printr-o transformare, ei se vor și elibera, pas cu pas, de diversele lor firi corupte. Este clar acum? (Da.)

Oamenii ar trebui să vadă clar pe cine mântuiește Dumnezeu și care părți ale oamenilor sunt mântuite și transformate de Dumnezeu. Pe de o parte, ei ar trebui să aibă o înțelegere clară în privința lor înșiși și, pe de altă parte, ar trebui și să aibă discernământ în privința celor din jurul lor. În ceea ce privește manifestările unui caracter abject, unele dintre acestea implică dezvăluirile firilor corupte. Acestea se referă în primul rând la manifestările care încalcă adevărul și reprezintă răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. În ochii oamenilor, asemenea acțiuni nu încalcă legea și nu ar fi condamnate de lege, dar sunt condamnate de Dumnezeu. Acestea se încadrează la firi corupte. Alte manifestări ale caracterului abject nu implică doar firi corupte, ci se referă și la problema unei umanități-esențe feroce. Asemenea oameni sunt capabili să fac orice fel de faptă rea și sunt din cale afară de răi. Dacă o persoană are probleme de caracter într-o singură privință, dar tot vorbește și acționează cu rațiune și conștiință și comite unele fapte rele doar în circumstanțe speciale, atunci nu este o persoană rea. Oamenii răi nu au nici urmă de conștiință sau rațiune. Oare oamenii fără

conștiință și rațiune pot face lucruri bune? Categoric nu. Pot ei să practice adevărul? Cu atât mai puțin. În cazul în care conștiința unei persoane funcționează și are putere de înfrânare, atunci caracterul și comportamentul său se pot îmbunătăți într-o oarecare măsură. Dacă o persoană nu are deloc conștiință și, indiferent ce face, îi lipsește funcția conștiinței, atunci caracterul și comportamentul său nu se vor îmbunătăți. Prin urmare, discernerea unei persoane nu se poate baza doar pe caracterul sau integritatea sa; cel mai important lucru este să se vadă dacă are conștiință și rațiune și dacă acestea funcționează. Dacă are conștiință și rațiune, iar acestea pot funcționa când ea acționează, atunci încă are umanitate de bază. Dacă acțiunilor sale le lipsește funcția conștiinței și a rațiunii, atunci nu are umanitate de bază – este lipsită de umanitate. Oamenii care au funcția de bază a conștiinței și umanitate de bază au șansa de a fi mântuiți, în vreme ce aceia cărora le lipsește umanitatea de bază nu au nicio șansă de a fi mântuiți. Care este principalul factor care determină dacă o persoană poate primi mântuirea? (Principalul factor este dacă are conștiință și rațiune.) Așa e. Așadar, puteți discerne dacă o persoană are conștiință și rațiune? (Putem discerne puțin. Cel mai important este să vedem dacă, atunci când acționează, o persoană este ținută în frâu, în sinea ei, de conștiință și rațiune, și dacă are limite morale.) Din punct de vedere doctrinar și teoretic, așa se explică acest lucru – aveți exemple concrete? (De exemplu, în timp ce-și fac datoria, unii oameni încalcă principiile și comit nelegiuiri necugetate, iar frații și surorile le semnalează problemele sau îi emondează. În asemenea cazuri, dacă acei oameni au conștiință și rațiune, vor reflecta proactiv asupra lor înșiși și vor încerca să se cunoască. Totuși, dacă le lipsesc conștiința și rațiunea, este posibil să aibă resentimente sau chiar să riposteze și să se răzbune.) Acesta este un exemplu bun. Când sunt criticați pentru că au făcut ceva greșit, oamenilor cu conștiință și rațiune le este

rușine și se simt vinovați. Încep să aibă remușcări în inimile lor și, cu remușcările, vor avea manifestări de căință și sunt dispuși să se îndrepte. Cât despre oamenii fără conștiință și rațiune, oricât de grave sunt nelegiuirile sau greșelile pe care le comit, oricât de mult prejudiciază lucrarea bisericii sau oricât de multe necazuri și tulburări le provoacă fraților și surorilor, atunci când sunt criticați, au o sută de motive pentru a se justifica și a se apăra, refuzând categoric să-și recunoască fărădelegile. Este evident că pot provoca multe pierderi lucrării, dar ei nu simt nicio vină în inimile lor. Spuneți-Mi, vor avea ei remușcări? (Nu, nu vor avea.) Nu vor avea nicio remușcare. Se pot căi oamenii fără remușcări? (Nu.) Oare oamenii care nu se pot căi sunt cei care acceptă adevărul? (Nu sunt.) Vor continua să facă aceleași lucruri? (Da.) Până când? (De vreme ce le lipsește simțul conștiinței, vor continua să le facă.) Așa e. Vor continua să facă asta. Indiferent ce vor spune ceilalți, ei nu vor asculta: „Fie că-ți convine sau nu, pur și simplu așa fac eu lucrurile! Ce legătură are cu mine faptul că lucrarea bisericii suferă pierderi? Tot ce contează este ca eu să nu sufăr nicio pierdere.” Acesta este punctul lor de vedere. În regulă, aici se încheie părtășia noastră pe această temă. Meditați la lucrurile discutate în părtășie, comparați-le cu voi înșivă și cu lucrurile și oamenii din jurul vostru, înțelegeți-le treptat și folosiți aceste cuvinte pentru a-i privi pe alții, a privi lucrurile și a vă privi pe voi înșivă. Puțin câte puțin, veți dobândi înțelegerea acestor lucruri.

Anterior, am avut părtășie despre multe manifestări specifice referitoare la umanitate, condiții înnăscute și firi corupte. Astăzi, vom continua să avem părtășie despre câteva manifestări specifice referitoare la aceste trei aspecte. Vom începe cu prima manifestare: imoralitatea. Ce înseamnă acest termen? (Înseamnă că o persoană nu este cumpătată, integră și cuviincioasă și că este secretoasă și tainică.) (Înseamnă că purtarea și

comportamentul cuiva par relativ ticăloase.) Relativ ticăloase – pare puțin abstract. Majoritatea oamenilor nu-și pot imagina cum anume se manifestă această ticăloșie. Mai sunt și altele? (Imoralitatea înseamnă că purtarea și comportamentul cuiva sunt relativ de joasă speță.) Câte aspecte ați menționat? A fi secretos și tainic, ticălos, de joasă speță, detestabil și condamnabil – nu acestea sunt manifestările? (Ba da.) Atunci, poate fi înlocuit conceptul de „imoralitate" cu „a fi detestabil și de joasă speță"? (Poate.) Sub care aspect pot fi categorisite aceste aspecte ale imoralității? (Sub caracterul abject.) Este acesta un defect al umanității? (Nu.) Această manifestare are o natură mult mai gravă decât un defect al umanității, așa că nu poate fi catalogat ca un defect al umanității. Imoralitatea este o manifestare a caracterului abject. Dacă cineva acționează într-o manieră imorală, deși nu se poate spune că această persoană este una rea, privind lucrurile din perspectiva manifestărilor imoralității, aceasta îi face mereu pe oameni să se simtă scârbiți și dezgustați. Asemenea oameni, care dau dovadă de imoralitate, cu siguranță fac lucrurile într-o manieră vicleană și tainică, fără să fie deloc deschise, comportându-se într-un mod relativ josnic și făcând mereu lucruri detestabile. Adică, atunci când fac ceva, ei folosesc metode detestabile, nerușinate și condamnabile, metode care nu sunt integre sau deschise. Când văd asta, majoritatea oamenilor simt dezgust și aversiune. Asta arată că sunt detestabili și meschini. Cea mai proeminentă caracteristică a lor este faptul că sunt deosebit de mizerabili, josnici și detestabili. Orice ar face sau orice ar spune, nu pot fi integri și deschiși; întotdeauna recurg la niște manevre dubioase și se implică în lucruri condamnabile. De exemplu, credința în Dumnezeu este recunoscută în mod universal drept o chestiune foarte cuviincioasă, un lucru pe care oamenii îl înțeleg și îl aprobă. Însă, atunci când cred în Dumnezeu, acești oameni acționează ca și cum ar fi mers pe calea greșită, de parcă este ceva

condamnabil. Acestea sunt tipurile de oameni care sunt detestabili și imorali. Ce rol joacă, de obicei, oamenii imorali în rândul celorlalți? (Sunt personaje negative, oameni vrednici de dispreț.) Ei joacă un rol negativ. Ce caracteristici au asemenea oameni? Este posibil ca, după înfățișarea lor, să nu-ți poți da seama că sunt foarte răi sau să nu poți vedea că au vreo intenție rea în ceea ce fac. Totuși, după ce interacționezi cu ei o perioadă de timp, simți că vorbesc și acționează mereu într-un mod care nu este integru și deschis. Ceea ce spun sună plăcut, dar ceea ce fac în culise este altceva. Simți mereu că intențiile lor nu sunt corecte sau că nu vorbesc despre lucrurile pe care intenționează să le facă, lăsându-te perplex. În final, ajungi să simți că nu te poți baza deloc pe asemenea oameni și că fac doar lucruri detestabile, necinstite, și-ți strică mereu treburile. Aceștia sunt oameni imorali. Nu-i vei vedea exprimându-și în mod deschis părerile diferite sau dând glas public obiecțiilor. În fața celorlalți, este posibil chiar să spună ceva ce sună plăcut, cum ar fi: „Nu putem face acel lucru; trebuie să acționăm conform conștiinței.” Cu toate acestea, în culise, manipulează lucrurile, instigându-i pe unii oameni lipsiți de discernământ, nesăbuiți și ignoranți să acționeze conform propriilor intenții. În final, ceea ce voiau să realizeze se împlinește, ei se bucură de rezultatele acestei realizări și, totuși, nimeni nu-și dă seama că a fost mâna lor. Vezi că ei nu spun sau nu fac nimic în prezența celorlalți, totuși, evenimentele se desfășoară, în cele din urmă, în direcția pe care au manipulat-o ei. Din această perspectivă, asemenea oameni sunt și oarecum perfizi. Există oameni imorali în jurul vostru? Sunt, în general, oamenii imorali ușor de discernut și de deslușit de către ceilalți? (Nu.) Acești oameni se ascund destul de bine. Problema cu ei este una de caracter; ei au o umanitate-esență precară. Ați întâlnit oameni imorali? Vă sunt clare principalele manifestări ale unor asemenea oameni? (Nu foarte clare.) De acum înainte, trebuie să fiți atenți și să observați ce fel

de oameni din jurul vostru dezvăluie adesea diverse manifestări ale imoralității. Sunt manifestările în această privință relativ abstracte și ascunse? (Da.) Chiar dacă există asemenea oameni în jurul tău, întrucât sunt dificil de discernut, nu-ți va fi ușor să-i observi. Atunci când, într-o zi, veți identifica o asemenea persoană, o puteți observa și îi puteți consemna manifestările, de la început până la sfârșit, pentru a vedea care sunt cu adevărat caracteristicile și esența sa, iar apoi le puteți sintetiza. Deocamdată, ne vom opri aici cu privire la tema manifestărilor imoralității.

Următoarea manifestare este desfrânarea. Mai întâi, uitați-vă: la care aspect se încadrează desfrânarea? (La caracterul abject.) Se încadrează la caracterul abject. Atunci, la ce fel de probleme se referă, în general, desfrânarea? (La probleme legate de conduita interpersonală a unei persoane.) Este destul de corect; desfrânarea implică, în general, probleme legate de conduita interpersonală dintre bărbați și femei. Așadar, desfrânarea se aplică bărbaților sau femeilor? (Atât bărbaților, cât și femeilor.) Nu se aplică unui singur gen. Există astfel de bărbați și există și astfel de femei. Prin urmare, nu doar bărbații pot fi desfrânați. Dacă femeile au probleme legate de conduita interpersonală, și aceea este desfrânare. Așadar, care sunt manifestările specifice ale desfrânării? A-ți plăcea mereu să socializezi cu sexul opus și a face paradă – ce fel de problemă este aceasta? Nu este desfrânare, într-o oarecare măsură? (Ba da.) Vederea sexului opus îi entuziasmează pe asemenea oameni. Cu cât există mai multe persoane de sex opus, cu atât mai entuziasmați devin și cu atât mai mult vor să facă paradă. Mai ales în cazul unor oameni, în ce măsură fac paradă? A-și dezveli pieptul și a-și expune spatele, a face gesturi provocatoare, a spune cuvinte provocatoare – nu sunt acestea manifestări ale desfrânării? (Ba da.) Atât timp cât în preajmă sunt membri ai sexului opus, indiferent de vârstă sau dacă sunt persoane pe care le plac, se îmbracă ostentativ, seducător sau

fermecător pentru a atrage sexul opus. Nu este aceasta o manifestare a desfrânării? (Ba da.) Aceasta este cea mai frecventă manifestare. Aceste fenomene au devenit deja ceva obișnuit și nu sunt văzute ca neobișnuite în rândul non-credincioșilor. Ei nu le consideră a fi desfrânare, ci dimpotrivă, le văd ca fiind foarte normale și adecvate. Ei cred că ambele sexe ar trebui să se îmbrace frumos pentru a deveni persoane atractive și admirate de sexul opus, astfel încât membrii sexului opus să fie ispitiți să le facă curte. Sunt desfrânate asemenea gânduri și puncte de vedere? (Da.) Vor mereu să fie centrul atenției pentru cei de sex opus, dorindu-și mereu să-i atragă și să devină interesanți pentru ei; indiferent de starea lor civilă sau de vârstă, au mereu aceste gânduri și acțiuni, iar viața lor este acaparată de o asemenea gândire – nu este aceasta desfrânare? (Ba da.) Acestea sunt câteva manifestări pe care majoritatea oamenilor le consideră relativ acceptabile și nu prea desfrânate – pur și simplu le place să se etaleze și să facă paradă în fața sexului opus. De exemplu, a purta haine frumoase, a se da cu puțin parfum, a se îmbrăca oarecum ademenitor, a spune cuvinte provocatoare sau a-și etala farmecele – aceste manifestări desfrânate sunt lucruri pe care majoritatea oamenilor le consideră tolerabile. O manifestare mai gravă a desfrânării este că, indiferent de mediul în care văd membri ai sexului opus, asemenea oameni îndrăznesc să-și permită familiarități și să-i atingă. Se apropie, cu nonșalanță, și-i ating fără să se gândească dacă cealaltă persoană consimte, purtându-se ca și cum ar fi fost mereu apropiați. Se pricep mai ales să observe expresiile și reacțiile celorlalți. Dacă văd că o persoană nu dă înapoi și este relativ docilă, îndrăznesc să-i atingă, cu nonșalanță, capul sau spatele sau chiar se așază aproape de ea sau, dacă cealaltă persoană nu se împotrivește, o țin de mână. Unele femei se pot așeza direct în poala bărbaților, fără să le pese de ce ar putea gândi ceilalți când văd asta. Acest lucru nu mai înseamnă a face paradă, ci a devenit ceva mai însemnat. Nu

este aceasta desfrânare? (Ba da.) Pot să accepte majoritatea oamenilor o asemenea desfrânare? (Nu o pot accepta.) Unii oameni nu cred că e mare lucru și chiar spun: „Asta nu este desfrânare. Este foarte normal ca bărbații și femeile să-și arate reciproc afecțiunea. Altfel, care este scopul vieții? Bărbații ar trebui să se bucure de femei, iar femeile ar trebui să se bucure de bărbați – doar atunci este viața interesantă.” Dacă nicio persoană de sex opus nu face astfel de gesturi desfrânate față de ei, se gândesc: „Oare e din cauză că nu am farmec deloc? De ce nu pot atrage sexul opus?” Apoi se simt dezamăgiți. Când întâlnesc o persoană desfrânată care le face avansuri, asemenea oameni se simt foarte mulțumiți și încântați în sinea lor. Cel puțin, se simt satisfăcuți fizic și mental, crezând că, dacă cineva este interesat de ei, asta înseamnă că viața lor merită trăită. Prin urmare, unii oameni pot accepta o astfel de desfrânare. De exemplu, să presupunem că o persoană o place pe alta și are sentimente față de ea; dacă cea din urmă o ignoră și se arată complet dezinteresată, cea dintâi se simte foarte dezamăgită. Însă, dacă acea persoană o atinge ocazional, o tachinează, îi mângâie mâna sau se așază suficient de aproape încât să-i simtă căldura corpului – sau, mergând și mai departe, dacă este un bărbat care și-a permis familiarități cu o femeie, atunci ea se gândește: „Ah, ce frumos, mă place! Chiar dacă nu putem fi uniți ca unul în această lume, faptul că mă tratează cu desfrânare mă face, cel puțin, să simț că viața mea merită trăită!” Vezi tu, unii oameni, în loc să o disprețuiască, acceptă o asemenea desfrânare din adâncul inimii. Atitudinea lor depinde de faptul că le place sau nu persoana de sex opus care face aceste lucruri. Dacă o plac și nu simt repulsie față de ea sau chiar tânjesc după ea în inimile lor, atunci nu disprețuiesc asemenea persoane desfrânate sau asemenea acțiuni desfrânate. Dimpotrivă, le pot accepta și primi în inimile lor, oferindu-le un loc acolo. Astfel, unii oameni acceptă, în sinea lor, asemenea indivizi desfrânați. Întrucât oamenii

desfrânați nu sunt buni, nu înseamnă asta că aceia care pot accepta un asemenea comportament desfrânat sunt și ei desfrânați? (Ba da.) Și ei sunt desfrânați. Există câteva manifestări mai grave decât acest fel de desfrânare – nu numai că fac puțină paradă, nu numai că schimbă priviri furișe sau se mângâie, ci merg și mai departe. Mințile acestor oameni sunt complet dominate de astfel de lucruri desfrânate. Dacă asta se întâmplă în cadrul unei relații, este o manifestare normală. Însă, dacă vârsta și circumstanțele reale ale cuiva nu o permit, iar acea persoană continuă să se gândească exclusiv la astfel de lucruri când vede sexul opus, atunci care este esența acestei manifestări? Înseamnă că, atunci când se întâlnește cu sexul opus, are mereu un fel de dorință și poftă sau un anumit obiectiv în minte – nu numai că vrea să-și satisfacă vreo nevoie psihologică și gata; mai degrabă, vrea să ia măsuri concrete și să facă progrese substanțiale. În inima sa, aleargă mereu după aceste lucruri; pe lângă faptul că se gândește la lucruri desfrânate, în ceea ce privește comportamentul pe care îl are, începe și să încerce să ia legătura cu membri potriviți ai sexului opus, pentru a se deda și a-și da frâu liber dorințelor sexuale. Nu sunt desfrânați astfel de oameni? (Ba da.) Comparativ cu cele două tipuri anterioare de oameni desfrânați, nu este foarte periculos și înspăimântător acest tip de persoană desfrânată? (Ba da.) Asemenea oameni desfrânați pot trece oricând la acțiune – asta arată deja că sunt foarte ticăloși și desfrânați. Cât despre nivelurile următoare, nu le vom discuta mai departe.

Așadar, dintre aceste trei tipuri de desfrânare, pe care îl puteți accepta? Cu alte cuvinte, care dintre ele vă face să credeți că o persoană care se comportă în felul acela este normală, nu reprezintă o problemă majoră și că este cineva față de care nu simțiți prea mult dezgust sau dispreț și pe care îl puteți accepta într-o oarecare măsură? Ce nivel de desfrânare puteți accepta? (Nu putem accepta niciun nivel.) De ce nu puteți accepta niciun

nivel de desfrânare? (Natura ultimului tip de desfrânare este destul de abjectă și, cu toate că primul tip de desfrânare implică numai a face paradă în fața sexului opus, acest lucru le provoacă tulburări celor din jur.) Primul tip de persoană nu are în inima sa un simț clar al diferenței de gen. Majoritatea oamenilor sunt atenți la limitele dintre bărbați și femei atunci când interacționează cu sexul opus. Mai ales când este vorba despre femei care interacționează cu bărbații, ele ar trebui să rămână rezervate și să mențină unele limite în fața bărbaților. Totuși, unor femei le place să interacționeze cu sexul opus și se entuziasmează când văd pe cineva care le atrage. De îndată ce au ocazia, găsesc o scuză să stabilească o legătură. Oricine caută în mod voit să interacționeze cu sexul opus are ceva anormal în inima sa. Deși primul tip de desfrânare nu presupune comportamente desfrânate însemnate sau nu duce la evenimente concrete, nici nu implică agresiuni sexuale, pe baza manifestărilor pe care le au, în ceea ce privește conduita interpersonală, acestor oameni le lipsesc limitele clare dintre bărbați și femei. Cu alte cuvinte, în inimile lor, nu au limite clare și nu înțeleg că oamenii normali ar trebui să aibă simțul rușinii și să nu-i facă pe ceilalți să-i desconsidere. Dacă cineva are manifestări desfrânate fără să simtă nimic în privința aceasta, nu este o persoană normală și cel puțin îi lipsesc conștiința și rațiunea oamenilor normali. Indiferent dacă este bărbat sau femeie, trebuie să respecte limitele dintre genuri și trebuie să îi fie clar, în inima sa, că aceste limite nu pot fi încălcate. Dumnezeu a creat bărbații și femeile cu diferențe înnăscute; nu este posibil să se estompeze linia dintre ele. Dacă unei persoane îi lipsesc mereu limitele clare dintre bărbați și femei și face mereu paradă în fața sexului opus, aceasta nu este doar o destrăbălare de moment sau o lipsă de înfrânare – implică o problemă ce ține de conduita interpersonală. Indiferent dacă lucrurile pe care le face implică sau nu probleme însemnate, atât timp cât implică probleme de

conduită interpersonală, aceste manifestări nu sunt compatibile cu simțul omenesc al rușinii. În special în problemele dintre bărbați și femei, dacă o persoană nu cunoaște rușinea sau este lipsită de simțul rușinii, atunci este în mare pericol. Dacă poți să-ți etalezi, în mod voit, farmecele în fața sexului opus și încerci să-l atragi, este foarte probabil să ajungi la următorul nivel de desfrânare. Este posibil să începi prin a face paradă, dar asta poate duce cu ușurință la atingeri și, de la atingeri, poate duce cu ușurință la ceva mai însemnat, care în cele din urmă, îți poate scăpa de sub control. Vezi tu, indiferent de nivelul de desfrânare, atât timp cât intră în sfera desfrânării, implică o problemă de conduită interpersonală. Odată ce implică o problemă de conduită interpersonală, nu există nicio diferență între nivelurile de gravitate. Asta pentru că astfel de probleme pot escalada – începând cu a face paradă și a fi lipsit de simțul rușinii, poate progresa cu ușurință la contact fizic, la apariția afecțiunii și apoi la inseparabilitate. De acolo, poate escalada și mai mult, scăpând de sub control, iar atunci va fi prea târziu pentru regrete. Odată ce devine realitate, este greu de încheiat în mod adecvat. Așadar, indiferent ce manifestări de desfrânare ai, atât timp cât implică o problemă de conduită interpersonală, dacă nu te înfrânezi și îți lipsește simțul rușinii – dacă ești complet indiferent la ceea ce spun ceilalți despre tine, la felul în care te apreciază oamenii sau la felul în care te vede Dumnezeu – atunci ești în mare pericol. Ce înseamnă să fii în mare pericol? Înseamnă că, pornind de la acțiuni și manifestări obișnuite ale desfrânării, este foarte ușor să degenerezi și să faci lucruri absurde, care te vor face să regreți toată viața. Înțelegi? (Da.) Prin urmare, dacă nu poți deslușii esența problemei desfrânării și nu reușești să o rezolvi la timp, ești foarte problematic. Dacă prezinți asemenea manifestări sau îți place să urmărești asemenea lucruri, asta dovedește că ai o problemă foarte gravă în umanitatea ta. Ce problemă? Lipsa simțului rușinii. Problema conduitei

interpersonale are legătură cu simțul rușinii unei persoane. Dacă îți lipsește simțul rușinii, atunci nu ai nicio limită când faci asemenea lucruri. Orice îți trece prin minte, poți pune în practică. Gândurile și dorințele tale nu vor fi niciodată controlate, nici limitate. Atât timp cât mediul este potrivit, gândurile și dorințele tale vor profita de ocazie pentru a se manifesta, vor crește treptat și vor ajunge în punctul în care vor irupe. Asta va duce la consecințe înspăimântătoare.

Dacă în jurul vostru există astfel de oameni desfrânați, a căror problemă a desfrânării nu se limitează la o singură remarcă provocatoare ocazională și a căror desfrânare nu se adresează doar câtorva persoane specifice – ci, mai degrabă, se comportă adesea în felul acesta, fără niciun simț al rușinii, iar problema rămâne nerezolvată chiar și atunci când ceilalți îi disprețuiesc, le atrag atenția sau îi avertizează, ei continuând să fie desfrânați, iar desfrânarea lor devenind din ce în ce mai gravă – și dacă întâlniți asemenea oameni, atunci trebuie să-i evitați. De ce ar trebui să-i evitați? Pentru că oamenii desfrânați nu au nicio rușine. Au vreo reținere în acțiunile lor oamenii fără rușine? Se pot înfrâna? (Nu.) Nu se pot înfrâna, așa că trebuie să eviți asemenea oameni; fă tot ce poți pentru a evita să te asociezi cu ei. Dacă lucrarea te obligă să ai contact cu ei și acest lucru nu poate fi evitat, atunci păstrează o atitudine strict profesională, dar cel mai bine este să ai mai multe persoane prezente atunci când interacționezi cu ei. Nu interacționa singur cu ei și nu le oferi nicio oportunitate pe care să o exploateze. Fă tot ce poți să eviți să fii singur cu ei, ca să nu cazi în ispită și să nu-i dai Satanei o oportunitate pe care s-o exploateze. Indiferent ce fel de comportament desfrânat este, atât timp cât observi că asemenea oameni nu au rușine în conduita lor interpersonală, că pot să flirteze cu orice membru al sexului opus și că sunt chiar atât de desfrânați încât pot face glume obscene în prezența multor membri ai sexului opus, vorbind ca și cum ar fi

absolut normal, făcându-i pe cei care ascultă să roșească, să fie jenați și să nu poată suporta să asculte, în vreme ce ei înșiși nu simt nimic, nu-și dau seama și nu le pasă, atunci astfel de oameni trebuie evitați. Înțelegeți? (Da.) Mai ales când, atunci când interacționezi singur cu ei, îți acordă grijă și atenție deosebită și, mai mult decât atât, sunt toleranți față de neajunsurile și defectele tale, încep să te atingă adesea sau, la exterior, se prezintă ca fiind domni și rafinați, totuși cuvintele lor comportă mereu o nuanță obscenă – asemenea oameni sunt foarte periculoși, iar tu trebuie să te păzești de ei. Există, de asemenea, unii oameni care, în chestiuni despre care ar putea avea părtășie clară cu cineva de același sex sau despre care ar putea întreba persoane de același sex, sau în cazul unei lucrări care ar putea fi gestionată cu cineva de același sex, nu fac acest lucru, ci insistă să caute pe cineva de sex opus. Când pun ochii pe un membru al sexului opus, indiferent care ar fi el, îi pun mereu întrebări, îl sâcâie, inițiază conversații inutile și inventează lucruri cu care să-l deranjeze, punând mereu întrebări inutile care nu trebuie puse și făcând mari eforturi să creeze ocazii pentru a interacționa singuri cu această persoană. Scopul pentru care caută ocazii este de a-și satisface propriile dorințe. Indiferent dacă ești bărbat sau femeie, ce ar trebui să faci când întâlnești asemenea oameni? (Să stăm departe de ei.) Ar trebui să te gândești la un mod de a-i refuza; explică-le lucrurile foarte clar. Să nu stai, pur și simplu, departe de ei, în tăcere, și să crezi că este suficient. Dacă te sâcâie ocazional, o dată, este posibil să nu poți stabili dacă se poartă indecent. Dar dacă te sâcâie în mod repetat, trebuie să le explici clar lucrurile. Ce ar trebui să spui? Le poți spune: „Nu m-ai sâcâit doar o dată sau de două ori – unde vrei să ajungi? Fii clar! Chiar avem o astfel de relație profesională? Există atât de mulți oameni pe care i-ai putea întreba, totuși, insiști să mă întrebi pe mine și să vii la mine – chiar suntem atât de apropiați? Nu face asta! Nu sunt interesat și nu-mi place să

interacționez cu oamenii în felul acesta. Te rog să nu mă mai deranjezi de acum! Nu sunt deloc interesat de tine. Dacă vei continua să mă hărțuiești în felul acesta în viitor, nu voi fi amabil!" Ce atitudine ar trebui adoptată față de asemenea oameni? (Să stăm departe de ei și să-i refuzăm.) Dacă asemenea oameni rămân incorigibili în ciuda avertismentelor repetate, cum ar trebui să fie tratați? Ar trebui să fie tratați conform reglementărilor administrative ale bisericii, fiind izolați și îndepărtați. Unii indivizi sunt persoane care caută să facă pe plac altora, care nu îndrăznesc să-i ofenseze pe alții și, în sinea lor, se tem de asemenea persoane desfrânate. Acest lucru este problematic. Ei doar pot fi jucați pe degete de acestea. Asemenea oameni desfrânați trebuie să fie tratați cu seriozitate. Atitudinea ta față de ei ar trebui să fie mai rece, dar nu este nevoie să te superi – pur și simplu, vorbește calm: „Să nu facem astfel de jocuri puerile! Pot să văd clar unde vrei să ajungi. Astfel de jocuri n-o să-ți meargă cu mine. Nu te plac, așa că te rog să nu mă mai deranjezi! Dacă mă tot sâcâi, am destule moduri de a te face să încetezi!" Nu înseamnă asta să-i refuzi? (Ba da.) Veți fi în stare să îi refuzați în felul acesta? (După ce am auzit cuvintele lui Dumnezeu, da. Înainte să vorbească Dumnezeu, nu am fi îndrăznit să-i refuzăm în felul acesta.) Desigur, acesta este doar un exemplu. Asemenea situații nu se limitează la femei care sunt hărțuite de bărbați; includ și situații în care bărbații sunt hărțuiți de femei. Pe scurt, indiferent dacă ești un bărbat sau o femeie care este hărțuită, dacă poți vedea clar că asemenea oameni desfrânați chiar nu participă normal la interacțiuni, conversații sincere sau consultări cu tine, atunci îi poți refuza. Când interacționezi cu asemenea oameni, este foarte ușor să le detectezi intențiile și ar trebui să te păzești. Ar trebui să le spui: „Nu ne cunoaștem îndeaproape, așa că ar fi bine să nu mă hărțuiești!" Dacă te hărțuiesc în mod repetat, iar tu tot te simți prea jenat ca să-i refuzi, temându-te că le-ai putea răni sentimentele, crezând că, în

calitate de frate sau soră, ar trebui să fii tolerant cu ei, ar trebui să înțelegi consecințele unei astfel de toleranțe. Dacă îi placi și ești dispus să te asociezi cu ei, asta este libertatea ta. Desigur, nu este o nesăbuință să simpatizezi sau chiar să placi o persoană desfrânată? Dacă se poate comporta într-o manieră desfrânată față de tine, poate face același lucru și față de alții. Să te asociezi cu astfel de oameni înseamnă să-ți sapi singur groapa – să te joci cu moartea. Prin urmare, când e vorba de astfel de oameni, ar trebui să-i refuzi direct; explică-le clar situația și spune-le să păstreze distanța. Nu este foarte simplu? (Ba da.) Oamenii cu adevărat desfrânați sunt cei cărora le lipsește rușinea din umanitate. Desigur, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, este posibil ca oamenii să aibă, ocazional, niște manifestări ușor anormale atunci când întâlnesc sexul opus. Atât timp cât nu este un obicei, nu duce la acțiuni sau la consecințe și poate fi corectat atunci când o persoană își dă seama că este nepotrivit după o perioadă de timp, acest lucru nu poate fi clasificat drept desfrânare. Aceste manifestări ușor anormale nu ar trebui să fie generalizate. A fi desfrânat este o manifestare a lipsei rușinii din umanitatea cuiva. Principala manifestare a unor asemenea oameni este că ei nu au rușine în conduita interpersonală – sunt nestăpâniți, neînfrânați și deosebit de depravați. Acest lucru este clasificat ca manifestarea desfrânării din umanitatea cuiva. Acum, știți cum să tratați și să gestionați astfel de persoane? (Da.) Aici se încheie discuția noastră pe tema desfrânării.

Haideți să vorbim despre o altă manifestare: a fi sordid. Ce fel de problemă este aceasta? (Este o problemă ce ține de caracterul abject.) A fi sordid se încadrează la caracterul abject și este clasificat la umanitate. Este a fi sordid oarecum similar cu a fi imoral? (Da.) Și aceasta este o manifestare a caracterului abject. A fi sordid înseamnă a acționa fără respectarea regulilor, într-un mod ascuns, nu numai făcând lucruri fără

principii sau limite de conștiință și moralitate, ci și făcându-le într-o manieră deosebit de detestabilă și josnică. Care sunt manifestările faptului de a fi sordid? De exemplu, o persoană sordidă vede că cineva a cumpărat o mașină frumoasă, pe care ea însăși nu și-o poate permite. Când trece pe lângă persoana respectivă, la exterior, o salută, spunând: „Frumoasă mașină! Trebuie să fii bogat!" Cuvintele sale sună plăcut, dar de îndată ce proprietarul mașinii pleacă, persoana sordidă scuipă pe mașină – pfiu! Nu asta înseamnă a fi sordid? (Ba da.) Ce fel de comportament este să scuipi? (A fi sordid.) Asta înseamnă a fi sordid. A fi sordid înseamnă a fi deosebit de detestabil, murdar și josnic – însemnă a acționa într-un mod rușinos, provocând batjocura și disprețul celorlalți, făcându-i să creadă că ai un caracter josnic și că ești o rușine. De exemplu, unii oameni văd că vecinul are un câine bun și, în sinea lor, sunt invidioși: „Familia lui are un câine atât de bun. De ce nu am cumpărat eu câinele acela?" Așa că găsesc o cale de a ucide câinele și, după aceea, sunt în culmea fericirii. Odată ce ajung acasă, sărbătoresc, deschid șampania și organizează un festin, simțindu-se mai fericiți ca niciodată. Spuneți-Mi, sunt acestea persoane îngrozitoare sau nu? (Sunt.) Asta înseamnă să fii sordid. Atât timp cât altora li se întâmplă ceva bun și sunt fericiți, ei se întristează și se gândesc la modalități de a le strica ploile. Când văd că alții întâmpină dezastre, se bucură de nenorocirea lor. Asemenea oameni sunt foarte sordizi.

Gândurile oamenilor sordizi sunt foarte negative. În ce fel sunt negative? De exemplu, când îi oferi ceva unei persoane, în circumstanțe normale, aceasta s-ar simți recunoscătoare, spunând: „Lucrul acesta e destul de bun. Înainte, îți plăcea foarte mult, dar acum nu mai ai nevoie de el. Nu l-ai dat altcuiva, ci mi l-ai dat mie imediat – chiar suntem prieteni!" Orice persoană care are conștiință și rațiune ar gândi în felul acesta; ar înțelege această chestiune într-un mod pozitiv. Dar gândirea oamenilor sordizi este

denaturată. Aceștia și-ar spune în sinea lor: „Mi-ai dat lucrul acesta doar pentru nu mai ai nevoie de el. Dacă mai aveai nevoie de el, mi l-ai fi dat? Păstrezi lucrurile de calitate pentru tine și mie mi le dai pe cele proaste – cine vrea așa ceva? Încerci să scapi de mine ca de un cerșetor? Crezi că eu nu știu ce e de calitate? Mi l-ai dat doar pentru că nu mai ai nevoie de el și încă te aștepți să fiu recunoscător. Mă crezi idiot?” Vezi tu, într-o chestiune atât de simplă, ei gândesc într-un mod detestabil, murdar și josnic. Dacă le dai ceva, îți vei crea singur probleme. De ce îți vei crea probleme? Pentru că persoană căreia i-a dat acel lucru este una sordidă – cineva cu gânduri detestabile, murdare și josnice. Asemenea persoane gândesc negativ despre oricine. Când se uită la cineva, nu-l văd pe baza principiilor, nici pe baza caracterului acelei persoane sau a principiilor de conduită personală pe care le cunosc din anii mulți petrecuți cu persoana respectivă. Dimpotrivă, îi privesc pe ceilalți pe baza propriilor gânduri și puncte de vedere extreme și încăpățânate. Asemenea oameni sunt foarte sordizi. Dacă nu te asociezi cu ei sau nu le dai nimic, lucrurile rămân pașnice. Dar dacă te asociezi într-adevăr cu ei și îi ajuți, ajungi adesea să fii judecat și criticat de ei. Când văd că folosești un lucru de calitate, mereu îl vor. Dacă nu li-l dai, cred că ești zgârcit și avar. Asemenea oameni sunt foarte problematici și este foarte dificil să te înțelegi cu ei. Poate că nu spun nimic explicit, dar în adâncul sufletului, în secret, concurează mereu cu tine, nutrind gânduri nefavorabile despre tine în inimile lor. În termeni simpli, asemenea oameni au inimi și gânduri mizerabile. Cred că termenul „mizerabil” este destul de potrivit pentru a descrie gândurile și inima unei persoane drept murdare – înseamnă că persoana respectivă nu este curată, pozitivă sau bună la inimă. Oricât de pozitiv ar fi un lucru, atunci când vorbește despre el, se transformă în ceva negativ. Indiferent câte lucruri bune faci pentru ea, nu numai că nu le apreciază, dar te și subestimează și îți înscenează lucruri, spunând că ai

intenții rele. Dacă îi oferi vreun beneficiu, va chibzui dacă încerci să o exploatezi. Dacă ești indiferent față de ea, va crede că, întrucât ești bogat și puternic, îi desconsideri pe cei săraci. Va considera că îți lipsește latura umană, că nu știi cum să te înțelegi cu oamenii și că ești incapabil să ții cont de sentimentele altora. Dacă te distanțezi de acea persoană, nici asta nu va merge – tot va avea ceva de spus despre asta. Asemenea oameni sunt foarte problematici. Indiferent cum interacționezi cu ei, nu-i poți mulțumi niciodată. Nu știi ce vor gândi și nu știi ce necazuri vor decurge din lucrurile pe care le faci cu intenții bune. Așadar, există un singur mod de a trata asemenea oameni – păstrează distanța și nu interacționa cu ei. Când îți faci prieteni, nu alege astfel de oameni, pentru că sunt prea sordizi; dacă te asociezi cu ei, asta îți va aduce mari necazuri și multă tulburare și toată această tulburare și toate aceste necazuri sunt complet inutile. Au raționalitate oamenii sordizi? (Nu.) Ce înseamnă să spunem că nu au raționalitate? (Nu au conștiință sau rațiune și nici limite morale.) Care sunt detaliile acestui lucru? (Nu au gândirea oamenilor normali.) A nu avea gândirea oamenilor normali este un aspect. Spuneți-Mi, au rușine asemenea oameni? (Nu.) Nu au rușine, nu au gândirea umanității normale și rostesc numai raționamente denaturate și false. Raționamentul lor are ca țintă protejarea propriilor interese – este un raționament complet denaturat. Dacă le dai ceva, spun că îi desconsideri și le dai numai lucruri de care nu ai nevoie. Dacă nu le dai nimic, atunci spun că ești prea zgârcit. Nu sunt asemenea cuvinte un raționament denaturat? (Ba da.) Ei pur și simplu nu pot înțelege lucrurile corect și gândesc într-un mod foarte negativ – este un raționament denaturat. Non-credincioșii spun adesea că oamenii trebuie să se poarte în mod rațional – dacă cineva este irațional și rostește numai raționamente denaturate, atunci nu este un om bun. Dacă cineva îți dă ceva înseamnă că te apreciază într-o oarecare măsură; dacă nu-ți oferă nimic, și

acest lucru este justificat – poate să-și dea bunurile oricui dorește. Dacă tot îi găsești vină când îți dă ceva, dar spui că e zgârcit când nu o face, nu înseamnă că ești absurd? Nu sunt sordizi oamenii care au asemenea raționamente denaturate? (Ba da.) Sunt extrem de sordizi! Oamenii sordizi sunt absurzi, așa că niciun raționament nu-i convinge. Pentru ei, a acționa conform conștiinței și rațiunii sau pe baza adevărurilor-principii pur și simplu nu are sens. A fi sordid este oarecum similar cu a fi imoral, nu-i așa? (Ba da.) De exemplu, unii oameni cheltuiesc bani ca să cumpere ceva și au mereu senzația că prețul nu merită, de parcă au suferit o pierdere. Apoi chibzuiesc: „Ai profitat de mine, așa că trebuie să găsesc o cale de a-ți provoca o pierdere – abia atunci mă voi simți echilibrat în sinea mea.” Asemenea oameni, care sunt detestabili și sordizi, chibzuiesc mereu cum să profite de alții. Dacă au senzația că au suferit o pierdere, le îngreunează situația altora; vor mereu să se asigure că nu ies în pierdere și abia atunci se simt mulțumiți. Dacă profită de altcineva, sărbătoresc și sunt atât de fericiți încât se trezesc râzând din vis. Suma de bani pe care o cheltuiești pe ceva este alegerea ta – nimeni nu te-a forțat să-i dai banii tăi. De vreme ce ai cumpărat acel lucru de bunăvoie, de ce continui să fii ranchiunos și să încerci să profiți de alții și să eviți să suferi o pierdere? Nu sunt astfel de oameni foarte sordizi? (Ba da.) Când merg la supermarket ca să cumpere alimente și consideră că sunt prea scumpe, ca să nu sufere o pierdere, iau câteva pungi de plastic în plus. Dacă se întâmplă să fie de Anul Nou sau în timpul unei sărbători, iar supermarketul oferă calendare gratis, trebuie să ia câteva în plus și abia atunci se simt mulțumiți. Când profită de alții, se simt încântați și chiar se laudă peste tot cu cât de capabili și pricepuți sunt. Spuneți-Mi, ce fel de mentalitate au asemenea oameni? Indiferent care este aceasta, ei evaluează mereu lucrurile uitându-se dacă pot să profite și să evite să sufere o pierdere. Numai tipul acesta de gând și punct de vedere

este foarte sordid și detestabil. Desigur, există și o latură tiranică a acestui lucru, precum și una rea. Asemenea persoane sunt dificil de abordat și sunt pretențioase. În astfel de oameni se văd multe defecte ale umanității – modurile lor de a gândi, din perspectiva umanității, nu se conformează deloc bunului simț sau altor reguli de comportament și se situează sub nivelul de bază al umanității normale; desigur, nu se conformează nici conștiinței și rațiunii umanității. Sunt foarte denaturate, foarte josnice și, de asemenea, foarte tiranice. Nu sunt văzute adesea astfel de persoane în grupuri de oameni? (Ba da.) Oamenii sordizi au un caracter abject și sunt foarte dificil de abordat. Atât timp cât un lucru le implică interesele, fie că e vorba de interese materiale, fie de mândria și statutul lor, purtarea lor în această privință va fi dezvăluită; va fi afișată deosebit de clar. Vor începe să rostească raționamente denaturate și false, devenind complet insensibili la rațiune. În regulă, aici se încheie discuția noastră despre oamenii sordizi.

O altă manifestare este egoismul. Este bun egoismul? (Nu.) Atunci, mai întâi, spuneți-Mi, este înnăscut egoismul? (Nu.) Egoismul nu este înnăscut, așadar, ce fel de problemă este? (Un defect al umanității.) (Cred că este o problemă de caracter.) Egoismul ar trebui caracterizat în funcție de situație. Unele cazuri de egoism sunt manifestări ale instinctului uman; sunt un fel de instinct uman, un drept pe care oamenii se cuvine să-l aibă, dreptul de a-și proteja interesele. Dacă aceasta este o manifestare a instinctului uman, atunci este ceva ce oamenii ar trebui să aibă. Acest tip de egoism este o manifestare a protejării drepturilor umane și a drepturilor și intereselor legitime. Acest tip de egoism este justificat; nu este un defect al umanității. Cu toate acestea, există un alt fel de manifestare care este mai gravă decât acest fel de egoism – implică lezarea intereselor altora și acesta este un defect al umanității; s-a transformat într-o problemă de caracter. Aceste probleme trebuie discernute: care manifestări ale egoismului sunt

justificate, care manifestări ale egoismului sunt un defect de umanitate și care manifestări ale egoismului implică o problemă de caracter. Dacă aceste probleme pot fi văzute clar, atunci omul va ști cum să practice în concordanță cu principiile. De exemplu, oamenii vor să aibă mare grijă de viețile lor, să-și îndeplinească pe deplin responsabilitățile și obligațiile și să se descurce bine, fără să se preocupe de ceilalți, făcând-o fără să lezeze interesele celorlalți – din perspectiva umanității, și acesta este un tip de egoism, nu-i așa? Totuși, din altă perspectivă, aceasta este și o reacție instinctivă pe care o au oamenii. Desigur, este și un drept înnăscut dat oamenilor de către Dumnezeu – adică, ai dreptul ca mai întâi să ai grijă de tine, fără să te preocupi de ceilalți. Menținându-ți propria viață umană, îți menții supraviețuirea. Acest lucru este justificat. Desigur, din perspectiva umanității, să-ți pese numai de tine și să nu te preocupi de ceilalți este, de asemenea, o manifestare a egoismului. Cu toate acestea, acest tip de egoism este o manifestare normală a umanității și este justificat. Deși, dintr-o perspectivă umană, este văzut ca un defect al umanității, de fapt, nu este un defect al umanității. A-ți păsa numai de tine – a fi bine hrănit și îmbrăcat gros, a-ți face bine lucrarea, a-ți îndeplini obligațiile și nimic mai mult – fără a fi capabil să ai grijă de alții sau fără să vrei s-o faci, este un drept pe care îl ai și este, de asemenea, un instinct care ți-a fost dat de Dumnezeu. Din perspectiva condițiilor înnăscute, dacă o persoană nu știe nici măcar să aibă grijă de ea însăși, dacă îi lipsește acest instinct înnăscut, atunci nu corespunde standardului de a fi adult. Acest tip de egoism este o reacție instinctivă pe care o au oamenii. Deși nu le pasă decât de ei înșiși, își protejează doar propriile drepturi și interese, se îngrijesc doar de propriile necesități de bază pentru a trăi, precum și de aspectele din sfera lor de viață și de lucru, totuși, atât timp cât nu lezează interesele altora, acest tip de egoism nu este condamnat. Tipul de egoism care chiar ajunge la nivelul

caracterului abject, pe lângă a se preocupa doar de sine, implică și încălcarea sau lezarea intereselor și drepturilor altora, încălcându-le drepturile omului. Acesta este adevăratul egoism și aceasta este o problemă a caracterului abject. Dacă, pentru a-ți proteja propriile interese, reputația, statutul sau mândria, nu te dai în lături de la nimic pentru a acapara sau a lua cu forța interesele altora – a-ți însuși interesele altora, ținând cont doar de tine și nu de alții, ba chiar fără să le lași o modalitate de supraviețuire – acest tip de egoism indică un caracter abject. De exemplu, noaptea, când toată lumea doarme, tu te simți entuziasmat și nu poți să dormi, așa că vrei să cânți un cântec. Pe măsură ce te lași dus de val, începi să cânți tare, chiar punând muzică și dansând în timp ce cânți. Propria dispoziție ți se îmbunătățește și te simți fericit, dar îi trezești pe toți, împiedicându-i să doarmă. Cum se numește asta? (Egoism.) Acest tip de comportament se numește egoism. Indică acest comportament un caracter abject? (Da.) De ce indică acest comportament un caracter abject? (Pentru că această persoană nu ține cont de alții și le afectează odihna.) Pentru a te face fericit pe tine însuți, nu eziți să sacrifici timpul de odihnă și de somn al celorlalți, forțându-i pe toți să cânte și să petreacă împreună cu tine. Pentru a-ți atinge propriile obiective și pentru a-ți proteja propriile interese, încalci interesele și drepturile altora. Cu alte cuvinte, condiția pentru a-ți proteja propriile interese este să sacrifici interesele și drepturile altor oameni. Acest tip de manifestare se numește egoism. Motivul pentru care acest tip de egoism indică un caracter detestabil și abject este că acesta afectează interesele celorlalți. Folosești mijloace nepotrivite pentru a-ți proteja interesele, afectând și subminând totodată interesele celorlalți – acesta se numește egoism. De exemplu, când toată lumea mănâncă împreună, unor oameni le pasă doar să obțină carne și chiar mănâncă și porțiile de carne ale celorlalți. Sunt egoiști asemenea oameni care mănâncă mai multă carne? (Da.) Sunt

necuviincioși în felul în care se poartă, ținând cont doar de ei înșiși și ignorându-i pe ceilalți – acesta se numește egoism. De ce se numește această situație egoism? De ce este considerat un caracter abject? Deoarece, pentru a-și proteja propriile interese, încalcă interesele altora, confiscându-le bunurile și însușindu-și-le. Acesta se numește egoism, iar acest tip de egoism indică o umanitate detestabilă și un caracter abject. Prin urmare, dacă îți aperi propriile drepturi și interese, încălcând și afectând interesele altora, atunci ești o persoană egoistă, o persoană cu un caracter abject. Se poate spune și că ești o persoană cu umanitate rea. Totuși, dacă nu ai afectat interesele altora, nu le-ai distrus sau afectat relațiile și ți-a păsat numai de tine, fără să te preocupi de ceilalți, atunci acest tip de egoism este încă oarecum justificabil. Cel mult, se poate spune că nu ești foarte amabil și că ești meschin și egocentric, dar nu ești o persoană rea; acest lucru nu se ridică la nivelul unui caracter abject. Există vreo diferență în natura acestor două tipuri de egoism? (Da.) Prin discernerea caracterului oamenilor pe baza gradului lor de egoism și a esenței modului în care acționează, se poate observa că oamenii au un caracter diferit – există diferențe.

Pe unii oameni nu îi preocupă niciodată treburile altora și se concentrează doar asupra propriilor probleme. Asemenea oameni pot părea că nu sunt foarte buni la inimă, nu foarte prietenoși și calzi în interacțiunile cu ceilalți. Totuși, nu provoacă niciodată tulburări, nu scornesc niciodată minciuni sau zvonuri despre ceilalți, nu abuzează de bunurile altora, nici nu le confiscă. Desigur, ei nu-și dau niciodată bunurile altora. Pot părea foarte zgârciți și avari, dar nu lezează niciodată interesele altora și sunt foarte principiali în felul în care se poartă. Astfel de oameni au o regulă de bază, și anume: „Nu profit de tine, iar tu nu ar trebui să te gândești să profiți de mine. Nu te exploatez niciodată, iar tu nu ar trebui să te gândești să mă exploatezi.” Sunt foarte principiali. Deși sunt indiferenți cu ceilalți, nu sunt

dornici să-i ajute, nu interacționează cu ceilalți și nu se arată prea prietenoși sau entuziaști față de ei, asemenea oameni nu-i rănesc niciodată pe ceilalți. Chiar dacă au mai multe lucruri de același fel, nu le dau altora. Când văd că alții au lucruri de calitate, pot fi uneori invidioși sau geloși, dar nu au intenția să le ia cu lăcomie; de asemenea, nu profită în secret de ceilalți și nici nu le încalcă interesele pentru beneficiul propriu. Judecând după punctele menționate mai sus, ei nu sunt răi. Așadar, înseamnă asta că umanitatea lor este bună? Dacă umanitatea lor este bună sau nu depinde de conștiința și rațiunea lor, de atitudinea lor față de acceptarea adevărului și de atitudinea lor față de lucrurile pozitive – acesta este un alt aspect. Dar, cel puțin, judecând după atitudinea și maniera pe care le adoptă în relațiile cu ceilalți, ei nu sunt răuvoitori față de aceștia. La prima vedere, par foarte egoiști, păsându-le doar de ei înșiși, trăind în lumea lor mică și nefiind preocupați de treburile altora. Totuși, nu lezează niciodată interesele altora, așadar, caracterul lor este încă acceptabil. Adică, atunci când interacționezi cu ei sau ai schimburi materiale sau sociale cu ei, cel puțin nu-ți vor leza interesele. Dacă le ceri sfaturi sau să-ți dea idei, te vor ajuta, dar dacă nu le ceri, nu vor lua inițiativa să ajute. Judecând după această manifestare, asemenea oameni pot părea destul de distanți, dar judecând după faptul că nu profită niciodată de alții, nici nu le lezează interesele, ei au totuși umanitate și sunt relativ decenți. Este această perspectivă corectă și obiectivă? (Da.) Prin urmare, nu toți oamenii egoiști sunt răi sau oameni cu un caracter slab. Trebuie să te uiți și dacă egoismul lor a ajuns la punctul în care lezează interesele altora sau le confiscă bunurile, precum și la principiile lor de a se purta și de a interacționa cu lumea, care este esența caracterului lor și dacă au limite și principii în felul în care se poartă. Unii oameni, la prima vedere, par foarte generoși și buni la inimă în felul în care se înțeleg cu alții. De asemenea, dăruiesc altora, îi ajută și fac lucruri pentru

ei. Dacă ai nevoie de ajutor la ceva, atât timp cât văd asta, îți dau o mână de ajutor, fără să fie nevoie ca tu să le-o ceri. Judecând după aceste manifestări, par destul de amabili. Totuși, dacă îi ofensezi sau, fără să vrei, faci ceva care le lezează interesele, nu vor trece cu vederea, vor ține ranchiună, vor aduce în discuție vechi răfuieli și nu se vor odihni până nu te vor zdrobi. Aceștia sunt oameni răi, cu o umanitate mult mai rea decât cei care par egoiști la prima vedere. Înțelegeți? (Da.) Care dintre aceste două tipuri este mai frecvent întâlnit printre oameni? Ce tip preferați? Majoritatea oamenilor nu îi plac pe cei indiferenți și egoiști. Unii oameni, când te văd în dificultate, vor lua inițiativa să te ajute. Chiar dacă nu le-o ceri, tot vor verifica dacă ai nevoie de ajutor. Dacă da, te vor ajuta. Asemenea oameni au iubire pentru ceilalți și sunt înclinați să dăruiască altora și să-i ajute. Alții, când văd că ești în dificultate, nu vor lua inițiativa să te ajute, dar, atât timp cât spui ceva și le-o ceri, tot vor ajuta. Deși asemenea oameni sunt puțin pasivi, tot nu sunt răi și pot fi considerați oameni buni. Mai există un tip de persoană: oricât de mare ar fi dificultatea cu care te confrunți, nu va ajuta. Chiar dacă îi ceri asta, va găsi scuze și motive să refuze. Acest tip de persoană este cea mai egoistă. Unii oameni spun adesea în mod deschis: „Dacă ai nevoie de ajutor, doar anunță-mă!” Când nu se întâmplă nimic, par deosebit de buni la inimă, anticipativi și pozitivi. Dar când chiar le ceri ajutorul cu ceva, după ce te ajută, vor începe să facă aluzii la răsplată, spunând lucruri precum: „Dacă tot veni vorba, atâția bani am cheltuit pe cadouri pentru șeful meu.” Vezi tu, la prima vedere, par destul de buni la inimă, oferindu-se să-ți presteze servicii și să facă lucruri pentru tine, fără să ceară nimic în schimb. Dar după ce au ajutat, nu vei fi niciodată capabil să răsplătești pe deplin favoarea personală. Ce perfizi sunt asemenea oameni! Ar trebui să te asociezi cu astfel de oameni? (Nu.) Eu pur și simplu nu Mă asociez cu asemenea oameni. Ei vorbesc mieros, arătând căldură și

grijă deosebite. În față, îți spun lucruri frumoase, dar, pe la spate, îți fac lucruri rele. Nu au deloc principii în ceea ce fac; sunt doar tigri zâmbitori, care ascund pumnale în spatele zâmbetelor. Când nu se întâmplă nimic, râd și glumesc mereu cu tine, comportându-se de parcă ați fi foarte apropiați. Dar când ai cu adevărat nevoie de ajutorul lor, nu sunt de găsit nicăieri. Chiar și în cazul lucrurilor pe care le pot face cu mare ușurință, vor găsi metode și scuze să le evite. Chiar dacă este ceva care necesită puțin efort, tot cer favoruri personale de la tine. Când fac ceva pentru tine, se vor gândi la tot soiul de modalități de a te face să le dai ceva în schimb. Nu vei fi capabil niciodată să le răsplătești pe deplin această favoare personală. Pe de altă parte, cei care, la prima vedere, par destul de reci și egoiști, au adesea limite în felul în care se poartă și sunt foarte meticuloși în acțiunile lor. Deși pot părea indiferenți față de tine, nu vor complota niciodată împotriva ta. Dacă le ceri cu adevărat să te ajute cu ceva, cu siguranță o vor face cu multă seriozitate. După aceea, dacă îi răsplătești cu o mică favoare personală sau cu ceva material, vor trata acest lucru cum se cuvine. Totuși, dacă nu le dai nimic, nu-ți vor cere nimic și nici nu vor continua să menționeze ce au făcut pentru a cere favoruri sau răsplată. Asemenea oameni sunt sinceri; ceea ce par a fi la exterior este exact ceea ce sunt pe interior. Cu toate acestea, adeseori, nimănui nu-i plac astfel de oameni, spunând că sunt egoiști, că e greu să te înțelegi cu ei, că sunt reci și le lipsește latura umană și că nu vor să aibă niciun contact cu ei. De fapt, unii dintre acești oameni au o umanitate decentă. Uitați-vă în jurul vostru și vedeți cine este tipul acesta de persoană. Deși nu sunt elocvenți, deși personalitatea lor este mai degrabă rece și, la prima vedere, par lipsiți de latura umană și nu știu cum să interacționeze sau să inițieze conversații cu alții, ei sunt destul de principiali în felul în care se poartă. Deși poate că nu sunt foarte amabili, nu există rea-voință în inimile lor; cel puțin, nu au intenții rele față de majoritatea

oamenilor. Ceea ce par a fi la exterior este exact ceea ce sunt pe interior. Nu folosesc tactici sau filosofii pentru interacțiuni lumești pentru a câștiga oamenii de partea lor. Astfel de oameni sunt simpli. Așa stau lucrurile? (Da.) Prin urmare, acum, nu ai o bază în care ar trebui să-i tratezi corect pe oamenii egoiști? Pe ce bază ar trebui să-i tratezi? Nu poate fi pe baza sentimentelor sau preferințelor tale, nici în funcție de faptul că îți plac sau nu acești oameni, dacă te înțelegi cu ei, dacă îți sunt de ajutor sau benefici sau pe baza atitudinii pe care o au față de tine – nu poate fi pe baza acestor lucruri. În schimb, ar trebui să fie pe baza caracterului lor, a umanității-esență pe care o au și a atitudinii lor față de oameni, față de adevăr și față de lucrurile pozitive. Pe baza acestor factori ar trebui să-i tratezi pe oamenii egoiști. Dacă sunt cu adevărat oameni răi, tratează-i în consecință. Dacă par egoiști la exterior, dar umanitatea lor nu este rea, atunci nu ar trebui să-i tratezi ca pe niște oameni răi sau ca pe niște oameni cu umanitate rea. Chiar dacă nu-ți plac acești oameni sau dacă nu se pricep să se asocieze cu alții sau să mențină relații, nu-i poți considera oameni răi sau oameni lipsiți de umanitate, doar pentru că par a fi egoiști la exterior. Aceasta este o prejudecată față de acești oameni. Așadar, acum, nu ai un principiu pentru felul în care să-i tratezi pe oamenii egoiști? Nu se poate generaliza; mai degrabă, ar trebui să se bazeze pe umanitatea-esență a lor și pe atitudinea lor față de adevăr și de datoria lor, precum și pe atitudinea cu care se poartă – acesta este principiul pe baza căruia ar trebui să-i tratezi. Aici se încheie părtășia noastră pe tema egoismului.

Următoarea manifestare este a se angaja în discursuri pompoase și a nu face nimic real. Mai întâi, haideți să discutăm ce fel de problemă este aceasta. Unor asemenea oameni le place să rostească doctrine elevate și să se angajeze în discursuri pompoase. La adunări, discută adesea despre propriile aspirații și hotărâri, despre propria înțelegere și despre planurile

lor pentru lucrare. Dar când vine vremea să facă ceva real, nu reușesc să-și adune energia necesară. Ce fel de problemă au astfel de oameni? Este o problemă care ține de condițiile înnăscute, de umanitate sau de firile corupte? (Cred că se încadrează la firi corupte.) Se încadrează la firi corupte? Aici este vorba despre două probleme, nu-i așa? Una este un defect al umanității – nu sunt dispuși să facă nimic real, pentru că au senzația că trebuie să se îngrijoreze, să îndure greutăți, să plătească un preț și să consume energie. Nu există o urmă de lene aici? Este lenea un defect al umanității? (Da.) Oamenii care sunt atât de leneși nu fac nimic real, dar se angajează în discursuri pompoase. Tot le place să se pună pe un piedestal și să le predice doctrine elevate altor oameni. Indică asta o fire rea? Conține și elemente ale unei firi corupte? (Da.) Ce fel de fire coruptă este? (Aroganță.) Este o fire coruptă arogantă. În plus, sunt leneși, adoră confortul în vreme ce urăsc munca, nu fac lucrurile într-o manieră realistă și nu sunt dispuși să se implice în acțiuni reale, totuși, tot vor să se dea superiori, să-și afirme statutul și să le dea lecții altora – sunt dispuși doar să trăncănească, dar să nu ridice un deget. Defectele din umanitatea lor sunt însemnate, iar firea lor coruptă este evidentă. Nu sunt acestea două probleme evidente? (Ba da.) Nu există mulți oameni de acest fel? (Ba da.) Când discută lucrarea, se angajează în discuții pompoase și continuă la nesfârșit, dar când e vorba să facă un lucru real, nu pot face nici măcar un pas. Să nu vorbim despre cum este calibrul lor – doar pe baza faptului că numai gura e de ei și că nu fac nimic real, pot fi caracterizați drept oameni inutili. Nu fac nimic real, dar tot vor să se dea superiori și să se bucure de beneficiile statutului – nu sunt aroganți până într-acolo încât le lipsește rațiunea? Numai gura e de ei, nu fac absolut nimic real și sunt deopotrivă leneși și aroganți – sunt oameni inutili, nu-i așa? Dacă li se cere să acționeze și să facă ceva real, să organizeze, să plănuiască și să

implementeze lucrarea, nu sunt dispuși s-o facă; se simt potrivnici față de acest lucru în adâncul inimii lor. Ce leneși trebuie să fie asemenea oameni! Sunt trântori care nu se ocupă de lucrarea care le revine. Pur și simplu, le place să îndruge verzi și uscate, nu vor să facă nimic, vor doar să trăiască la voia întâmplării, să mănânce bine, să se îmbrace bine și, totuși, vor și să fie foarte apreciați de ceilalți și să se bucure de un tratament bun și de felul de tratament pe care și-l permit cei care au statut. Cum este umanitatea lor? (Rea.) Vi se par dezgustători astfel de oameni? (Da.) Când îi văd pe cei care sunt elocvenți, dar care nu fac nimic real, unii oameni îi invidiază. Se gândesc: „Pot vorbi la nesfârșit și tot ceea ce spun este structurat și sistematic – asta arată că au adevărul-realitate.” Toți oamenii cu discernământ își pot da seama că lucrurile pe care le spun adesea sunt toate învățate din predici și din părtășii ale casei lui Dumnezeu și că nu provin din propriile lor experiențe. Prin urmare, deși predicile lor sună impresionant, nu pot rezolva nicio problemă. Cu timpul, oamenii pot vedea clar că asemenea indivizi au fost de la bun început niște escroci. Orice întrebare pui, ei nu pot răspunde, nici nu pot împărtăși vreun principiu sau vreo cale de practică, dar tot vor să-i apreciezi. Cum te fac să-i apreciezi? Se folosesc de prestațiile și de discursurile lor pentru a-și asigura un loc în inima ta, făcându-te să-i invidiezi, să-i admiri și să-i respecți. Nu sunt asemenea oameni lipsiți de rușine? Nu fac lucrare reală, nici nu sunt capabili să facă lucrare reală, însă tot vor ca alții să-i aprecieze și tot vor să irosească energia și timpul altor oameni cu discursurile lor pompoase, dar, în final, nu pot rezolva nicio problemă. Oamenii care cred în Dumnezeu doar de un an sau doi încă pot fi induși în eroare de ei, dar aceia care cred în Dumnezeu de mulți ani și înțeleg puțin din adevărul-realitate nu vor să le asculte discursurile pompoase. Totuși, dacă refuzi să asculți, își formează o părere negativă despre tine și spun că nu iubești adevărul. Nu sunt

asemenea oameni foarte problematici? (Ba da.) Au doar o înțelegere parțială a oricărui aspect al adevărului, iar când înțeleg câteva doctrine, nu le pot explica limpede, dar tot vor să le predice altora și să-i facă să le accepte. Dacă refuzi să asculți, spun că nu iubești adevărul și că nu-i respecți. Dar dacă îi asculți, te simți inconfortabil și nu poți sta locului. De ce nu poți sta locului? Pentru că ai multe probleme care trebuie rezolvate și multă lucrare care trebuie făcută și nu ai timp să le asculți discursurile pompoase. Dacă cineva chiar îi invidiază pe cei care se angajează în discursurile pompoase, ce fel de persoană este? Una leneșă, proastă și care nu are nimic mai bun de făcut. Când vine vorba despre îndeplinirea unei datorii, asemenea oameni nu sunt deloc dedicați și nu poartă nicio povară; vor doar să-și ducă viața la voia întâmplării, trăind pe spinarea altora și așteptând să moară. În fiecare zi, ascultă unele doctrine profunde ca să le treacă timpul, dar tot cred că au câștigat ceva și că au făcut progrese în credința lor în Dumnezeu: „Adevărurile pe care le predică devin tot mai elevate pe zi ce trece – predicile lor vor ajunge în curând la nivelul celui de-al treilea Cer! Toate sunt taine din Ceruri!” Ascultă multe doctrine rostite de cei care se angajează în discursuri pompoase, dar tot nu știu cum să fie dedicați în îndeplinirea datoriei lor sau ce principii ar trebui să urmeze când își fac datoria. Așadar, e util să ascultați aceste lucruri? (Nu.) Ce ar trebui să faceți când întâlniți oameni care se angajează în discursuri pompoase și predică doctrine înalte? Ar trebui să-i urmăriți îndeaproape sau să-i respingeți? (Să-i respingem.) Cum îi respingeți? Trebuie să știi cum să-i respingi și să știi de ce îi respingi. Dacă nu știi asta, atunci când îi respingi, s-ar putea să te întrebi în inima ta: „Dacă îi resping înseamnă că nu iubesc adevărul?” Dacă ai acest gând, atunci este problematic – dovedește că nu ai discernământ și nu înțelegi ce este adevărul-realitate. Dacă îi asculți rostind doctrine și tot crezi că au părtășie despre adevăr și chiar îi aprobi în inima

ta, atunci ești din cale-afară de prost. Dacă ai discernământ în privința doctrinelor rostite de asemenea oameni care se angajează în discursuri pompoase, atunci ar trebui să-i respingi. Motivul este că tot ce spun sunt doctrine și vorbe goale – este inutil. E ca și cum ai desena prăjituri ca să-ți astâmperi foamea sau te-ai uita la prune pentru a-ți potoli setea – asta nu poate rezolva deloc probleme reale. Ei rostesc multe doctrine, dar acestea nu au legătură cu problemele reale pe care le întâlnesc oamenii în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle și nu le pot rezolva deloc. A-i asculta nu e cu nimic diferit de a nu-i asculta. Nu știu cum să rezolve problemele care apar în lucrarea de evanghelizare și în viața bisericească; nu știu cum să implementeze rânduielile de lucru, nici ce lucrare are deficiențe și lacune care trebuie să fie remediate sau urmărite; și nu știu cum să rezolve sau să respingă noțiunile denaturate atunci când alții le menționează. Nu știu nimic din toate astea, așa că nu este o pierdere de vreme să le asculți discursurile pompoase? Acesta este motivul pentru care ar trebui să-i respingi. Prin urmare, aceste discursuri pompoase ar trebui respinse, pentru că lucrurile pe care le spun acești oameni nu sunt adevărul, ci doctrine. Ce sunt doctrinele? Doctrinele constau în cuvinte care se aliniază la noțiunile și închipuirile umane. Acești oameni nu au părtășie despre adevărurile-principii, axându-se pe esența problemei. Deși cuvintele lor sună plăcut și sunt exprimate într-un mod clar și logic, ele nu pot rezolva nicio problemă. Atunci, aceste cuvinte sunt doctrine; indiferent cât de corecte pot părea, ele nu sunt adevărurile-principii. Cuvintele unor oameni pot părea superficiale, dar pot atinge esența problemei și o pot explica limpede. Chiar dacă unele dintre cuvintele lor sună la fel de neplăcut ca insultele, ele sunt cuvinte pe care oamenii le pot accepta și care pot rezolva probleme reale. Fără îndoială, aceste cuvinte se aliniază la adevărurile-principii. Unele cuvinte pot părea plăcute, pline de tact, rafinate și profunde, dar nu pot rezolva deloc

probleme reale. Nu au nicio legătură cu adevărurile-principii, nici nu le pot indica oamenilor o cale sau o direcție. Toate sunt doctrine înșelătoare. Atunci, aceste cuvinte ar trebui să fie respinse. Motivul respingerii unor asemenea oameni este că discursurile lor pompoase irosesc timpul pe care ar trebui să-l folosești ca să-ți faci datoria, irosesc timpul pe care ar trebui să-l folosești ca să cauți adevărul și îți irosesc energia personală – prin urmare, ar trebui să le respingi. Cum ar trebui să le respingi? Spunând, pur și simplu, „adio”, le respingi, nu-i așa? Sau ai putea spune: „Nu mai vorbi, înțeleg tot ce spui. Când vei răspunde la întrebarea pe care ți-am adresat-o? Dacă nu poți să răspunzi, pleacă de aici imediat și nu-mi mai irosi timpul!” Este bun acest mod de a-i respinge? (Da.) Mi se pare destul de bun – altfel, cum i-ai mai respinge? A le respinge discursurile pompoase și sloganurile e exact ca a-i respinge pe farisei. Astfel de oameni nu pot face nimic real. Umanitatea lor nu este conform standardului, calibrul lor este slab, iar ei sunt incapabili, în mod fundamental, să facă lucrare reală. Totuși, continuă să folosească doctrine elevate ca să încerce să te inducă în eroare. Dacă nu-i respingi, atunci ești din cale-afară de prost. Este corect să respingi asemenea oameni când îi întâlnești. Pur și simplu, spune „pa” și pleacă – este un lucru foarte ușor de rezolvat, nu-i așa? Exact așa trebuie să fie tratați cei care se angajează în discursuri pompoase, dar nu fac nimic real. Asemenea oameni nu sunt aceia care fac lucrurile într-un mod adecvat și serios; nu sunt cei care fac lucrurile într-o manieră realistă. Cuvintele lor sunt lipsite de credibilitate, nu merită să te atașezi de ele și nu merită să le asculți de parcă ar fi sfaturi sau o cale eficientă. Așadar, când vine vorba despre discursurile lor pompoase, doar respinge-le fără ezitare – nu este nevoie să iei notițe și nu merită să le prețuiești. Aici se încheie discuția noastră despre problema discursurilor pompoase.

Să vorbim despre altă manifestare: plăcerea de a discuta despre politică. Unor oameni le place să discute despre situația politică a propriei țări sau despre situația politică globală, precum și despre politicile și declarațiile personalităților politice de nivel înalt, despre agenda lor de guvernare și obiectivele lor politice, modurile și mijloacele prin care implementează diverse politici și așa mai departe. Pe scurt, ei discută frecvent subiecte legate de politică; indiferent dacă aceste subiecte se referă la politica antică sau la cea modernă, la politica internă sau la cea internațională, le place să le aducă în discuție din când în când. Plăcerea de a discuta despre politică se încadrează la condiții înnăscute, la umanitate sau la firi corupte? Nu știți, nu-i așa? Asta pentru că acest subiect este oarecum special. Discuția preferată este despre politică și, din punctul vostru de vedere, politica nu este ceva pozitiv. Vă gândiți: „Dacă plăcerea de a discuta despre politică ar fi un interes și un hobby din cadrul condițiilor înnăscute, atunci Dumnezeu nu le-ar fi dat oamenilor acest tip de interes și hobby; dacă ar fi o problemă a umanității rele, doar a discuta, fără a face nimic rău, nu ar trebui să constituie o umanitate rea și, cu atât mai puțin, ar putea ajunge la nivelul unei firi corupte. Așadar, unde ar trebui încadrat acest lucru?” În final, nu ajungeți la o concluzie. Așa stau lucrurile? (Da.) Așadar, aveți dreptate să gândiți așa? De ce nu ajungeți, în final, la o concluzie? Unde vă blocați? Vă blocați la cuvântul „politică”, nu-i așa? (Da.) Dacă vorbesc de plăcerea de a discuta despre artele frumoase, muzica, dansul, designul sau economia, unde ar fi clasificat acest lucru? (Ar fi clasificat ca un interes și un hobby din cadrul condițiilor înnăscute.) Dacă menționez plăcerea de a discuta despre istorie sau mâncăruri gourmet, unde ar trebui să se încadreze acest lucru? (La condiții înnăscute.) Când se spune că o persoană are plăcerea de a discuta despre ceva, de a cerceta ceva sau se pricepe la ceva înseamnă că acesteia îi place domeniul respectiv și are un

interes pentru el. Așadar, acest lucru este clasificat ca un interes și un hobby din cadrul condițiilor înnăscute. Dar pentru că subiectul despre care le place să discute acestor oameni este, în cazul acesta, politica, nu îndrăzniți să-l clasificați în felul acesta. De ce nu îndrăzniți să-l clasificați în felul acesta? Pentru că politica este un subiect foarte delicat și nu este un lucru deosebit de pozitiv, nu-i așa? (Așa e.) Deși politica nu este un lucru deosebit de pozitiv, activitatea din plăcerea de a discuta despre politică, așa cum am menționat, este discuția. Prin urmare, ar trebui să fie clasificată ca un interes și un hobby din cadrul condițiilor înnăscute. Interesul și hobbyul înnăscut ale unei astfel de persoane este de a-i plăcea, într-o anumită măsură, să urmărească și să discute despre politică. Participă, însă, la viața politică? Încă nu am ajuns acolo; deocamdată, ne limităm atenția la actul discuției, așa că acest lucru poate fi clasificat doar ca un interes și un hobby din cadrul condițiilor înnăscute. Înțelegeți acum? (Da.) O astfel de formulare este obiectivă; este un fapt, nu-i așa? (Da.) De exemplu, să spunem că unei persoane îi place să discute despre monarhii din vechime și adesea vorbește despre felul în care anumiți împărați își tratau miniștrii și oamenii de rând, despre felul în care anumiți conducători guvernau cu sârguință și se îngrijeau de popor, despre modul în care rezervele de cereale erau suficiente și despre ce nivel de trai a atins populația în timpul domniei lor. De asemenea, vorbesc despre care împărați erau tirani și despre modul în care poporul era sărac sub domnia lor, în vreme ce împărații se dedau la petreceri extravagante și la desfrâu și trăiau în mare lux în palatele lor. Apoi, continuă să discute problemele personalităților politice contemporane, vorbind despre cine face o treabă bună și cine nu și așa mai departe. Pur și simplu, le place să discute aceste lucruri. Cu alte cuvinte, aceste persoane sunt, din naștere, relativ interesate de tipul acesta de subiecte și chestiuni. În viața lor de zi cu zi, modul lor de a se relaxa și a se

distra este să discute despre aceste chestiuni politice, folosindu-le ca pe o modalitate de a-și petrece timpul – asta face parte din viața lor. Dacă doar le face plăcere să discute politică, atunci este doar un interes și un hobby. Are asta legătură cu umanitatea lor? Dacă te uiți doar la plăcerea lor de a discuta politică, nu-ți poți da seama ce fel de caracter au, pentru că nu poți să vezi care sunt atitudinea și punctele lor de vedere față de politică. Pur și simplu le place să discute astfel de subiecte și sunt interesați de astfel de chestiuni; acest lucru nu are legătură cu principiile lor de conduită personală. Dacă unei persoane pur și simplu îi face plăcere să discute despre politică și, în viața de zi cu zi, o tratează ca pe un subiect recreativ, subiect de conversație sau subiect frecvent de discuție atunci când interacționează cu alții sau gestionează situații, atunci este un interes și un hobby și nu are legătură cu umanitatea acelei persoane. Oamenii care au acest interes și hobby sunt la fel ca aceia cu alte hobbyuri – sunt egali. Aceste persoane nu pot fi caracterizate ca fiind ambițioase, ca având o umanitate rea sau un caracter abject, pentru că le place să discute despre politică. Deși cei care cred în Dumnezeu nu participă la viața politică, când vine vorba de viața politică în sine, fiecare persoană are dreptul de a participa la ea. Politica nu este un lucru pozitiv, dar nici nu se poate spune că este unul negativ – este pur și simplu ceva ce există inevitabil în cursul dezvoltării societății umane. Prin urmare, simplul fapt că unei persoane îi face plăcere să discute despre politică nu este un indicator al caracterului acesteia. E ca în cazul cuiva căruia îi place dansul – nu poți spune că acea persoană este deviantă sau că nu se implică în sarcini adecvate. Dacă unei persoane îi plac produsele electronice, nu poți spune nici că este capabilă de lucruri mărețe sau că este o figură pozitivă. Ar fi corectă o astfel de judecată? (Nu.) Așadar, cum ar trebui evaluat acest lucru? Depinde ce faci cu interesele și hobbyurile tale. Dacă te implici într-o cauză dreaptă, atunci interesele și hobbyurile tale pot

crea o valoare benefică. Dacă te folosești de interesele și hobbyurile tale pentru a face lucruri negative, lucruri care îi rănesc pe oameni și le lezează interesele, tot nu se poate spune că interesele și hobbyurile tale sunt negative – mai degrabă, înseamnă că umanitatea ta este rea și că este greșită calea pe care mergi. Îți poți folosi interesele și hobbyurile pentru a face lucruri rele, dar interesele, hobbyurile, punctele tale forte și aptitudinile profesionale, tehnice și cunoștințele conexe nu sunt negative. Indiferent ce interese și hobbyuri ai, nu trebuie să te folosești de ele. Dacă mergi pe calea cea dreaptă, atunci ceea ce faci cu interesele și hobbyurile tale este just. Dacă nu mergi pe calea cea dreaptă, atunci lucrurile pentru care îți folosești interesele și hobbyurile nu sunt juste, ci rele. De exemplu, un computer este doar o mașinărie – este un instrument tehnologic. Poți folosi un computer pentru adunări, predici și pentru a predica Evanghelia, dar, totodată, mulți oameni răi și mulți oameni malefici pot folosi, de asemenea, computere pentru a face lucruri rele. Așadar, când un computer este folosit pentru o cauză justă, nu poți spune că aparatul în sine este just; similar, când un computer este folosit pentru lucruri rele, nu poți spune că aparatul în sine este rău. Înțelegeți? (Da.) În mod similar, în cazul oamenilor cărora le face plăcere să discute despre politică, această manifestare a plăcerii de a discuta despre politică este un interes și un hobby – nu are legătură cu problema umanității-esență pe care o au. În plus, oamenilor cărora le face plăcere să discute despre politică le plac subiectele politice. Le face mereu plăcere să discute ce este corect și ce este greșit și le place să discute cu alții despre anumite subiecte referitoare la puncte de vedere politice. Unii sunt deosebit de interesați de subiecte legate de persoane celebre și de mari personalități, în vreme ce unii sunt deosebit de interesați de subiecte care expun părțile întunecate ale societății. Dar, în orice caz, cei cărora le face plăcere să discute despre politică nu dețin adevărul, iar Dumnezeu nu are un loc în

inimile lor – acest lucru este absolut cert. În regulă, aici se încheie discuția noastră despre chestiunea plăcerii de a discuta despre politică.

Plăcerea de a discuta despre politică este un interes și un hobby pe care le au unii oameni. În continuare, să ducem această discuție mai departe și să vorbim despre plăcerea de a participa la viața politică. Plăcerea de a participa la viața politică nu este același lucru cu plăcerea de a discuta despre politică – implică acțiune. Plăcerea de a participa la viața politică nu este doar un subiect de conversație după cină sau o formă de divertisment, nici nu rămâne doar la nivelul intereselor, al hobbyurilor sau al preocupării pentru politică; mai degrabă, se referă la calea pe care merge o persoană. Atunci, pe ce cale merg cei cărora le place să participe la viața politică? Are legătură cu umanitatea lor? (Da.) Așadar, unde ar trebui să fie încadrată plăcerea de a participa la viața politică? Aceasta este o întrebare dificilă pentru voi – nu o puteți desluși. Atunci, haideți să avem părtășie despre acest lucru. Există oameni în toate categoriile sociale cărora le face plăcere să discute despre politică. Vezi tu, deși fermierii trăiesc la baza societății, unii dintre ei știu multe lucruri despre nivelurile superioare ale politicii și pot exprima anumite puncte de vedere referitoare la politică. Oamenii de afaceri și economiștii discută și ei despre politică și chiar și cei din domeniul artei și al educației discută despre politică. Cu alte cuvinte, în toate domeniile există oameni cărora le face plăcere să discute despre politică și care sunt interesați de subiecte politice. Indiferent de domeniul în care este implicată o persoană, dacă îi face plăcere să discute despre politică, asta e doar pentru că are un interes în politică. Acest interes are o anumită legătură cu calibrul ei inerent și cu înălțimea perspectivei sale. Poate pricepe chestiuni din sfera puterii politice, așadar, din când în când, își exprimă punctele de vedere. Manifestările sale rămân la nivelul unui interes și al unui hobby din cadrul condițiilor înnăscute. Totuși, participarea

la viața politică nu înseamnă a fi mulțumit cu acest tip de interes și hobby la nivel de idee; mai degrabă, înseamnă să abandoneze domeniul inițial și să se implice în activitatea politică, să urce pe scena politică și să interacționeze cu personalități politice. Așadar, care este problema cu asemenea oameni? Acest tip de persoană căreia îi place să participe la viața politică poate să nu discute prea mult despre politică de obicei, dar, indiferent ce carieră alege, atât timp cât se implică într-o lucrare care nu are legătură cu politica, nu este deloc interesată de ea și are senzația că perspectivele sale sunt sumbre. Dar când se pune problema participării la viața politică, ochii i se luminează de dorință și interesul îi este stârnit. Când aude că cineva candidează pentru funcția de primar, de guvernator, de legislator sau de președinte, simte că a pierdut ceva în inima sa și își frământă creierii, gândindu-se la modalități de a participa și ea. Ce fel de persoană este? Nu este tipul de persoană care are o imensă dorință de putere? (Ba da.) Așadar, ce are în plus acest tip de persoană în umanitatea ei? Este complet obsedată de bani sau complet obsedată de putere? (Este complet obsedată de putere.) Consideră puterea ca fiind mai presus de orice, o consideră propria viață, un obiectiv de urmărit pe tot parcursul vieții. Așadar, ce fel de persoană este, mai exact? Ce lucru are în plus în umanitatea sa, pe care oamenii obișnuiți nu îl au? (Ambiție și dorință.) Ce are ambiția și dorință să facă? (Să dețină puterea.) Care este cel mai direct beneficiu pe care i-l aduce deținerea puterii? (Să câștige statut și să fie apreciată de alții.) Acestea sunt secundare, nu beneficiul esențial. (Vrea să îi controleze pe oameni.) Pe aproape. Dacă unei persoane îi place să aibă funcții oficiale, dar nu are niciun subaltern, iar funcția pe care o are este doar una onorifică, se poate considera că acea persoană are putere? (Nu.) Nu se poate considera că are putere. Nu are niciun privilegiu special și nu se poate bucura de niciunul dintre beneficiile funcției oficiale. În opinia sa, are

vreo valoare o astfel de funcție? (Nu.) Așadar, acest tip de persoană are un lucru pe care alții nu îl au – ambiție și dorință de putere extrem de intense. Întrucât are acest tip de ambiție și dorință, obiectivul pe care dorește să îl atingă nu este ceva atât de simplu precum a fi apreciată, idolatrizată sau invidiată de ceilalți, ci dorește să ocupe funcții importante, să ia decizii și să îi conducă pe alții. Are această ambiție și dorință – dacă nu are statut, poate să își atingă obiectivul? O va asculta cineva? Categoric nu. De aceea este hotărâtă să dobândească statut. Odată ce are statut, vor exista oameni care o vor asculta când vorbește, iar când le va cere celorlalți să facă ceva, vor exista persoane care vor asculta și se vor conforma – ambiția și dorința sa, ceea ce vrea să realizeze, pot deveni atunci realitate. Cei cărora le place să participe la viața politică pot fi descriși în termeni plăcuți ca fiind nobili și ambițioși, dar, pentru a spune lucrurilor pe nume, ei sunt pur și simplu obsedați să aibă funcții oficiale – pur și simplu adoră să aibă funcții oficiale. Când nu au o funcție oficială, nu pot lua decizii și nu au câțiva subalterni pe care să-i conducă, așa că devin demoralizați și simt că viața e sumbră. Însă, odată ce dețin o funcție oficială, există oameni care îi ascultă când vorbesc, au adepți și, în consecință, simt că viața este plăcută. Așadar, există o problemă cu umanitatea lor? (Da.) Se poate numi acesta un defect al umanității lor? (Nu.) Cu siguranță nu este atât de simplu. Atunci, ce fel de problemă este aceasta? (Firi corupte.) În ce privește umanitatea lor, sunt acest tip de persoane de încredere? (Nu.) Este caracterul lor bun? (Nu.) De ce nu este bun? (Vor mereu să-i controleze pe oameni și vor mereu să ia deciziile.) Acest tip de persoană are o dorință de statut deosebit de puternică – vrea mereu să găsească diverse ocazii de a lua hotărâri și vrea mereu să aibă un rol de conducere și să-i controleze pe alții. Asemenea oameni nu sunt de încredere, iar caracterul lor nu este bun. În casa lui Dumnezeu, există destul de mulți oameni de felul acesta. Dacă aceasta îi face

responsabili de un aspect al lucrării, ei cred că asta înseamnă că dețin o funcție oficială și slujesc într-un rol de conducere. Vor căuta ei adevărurile-principii? Vor implementa rânduielile de lucru? (Nu.) Dacă ei consideră că a fi supraveghetor sau conducător înseamnă a avea o funcție oficială, sigur nu vor implementa rânduielile de lucru și sigur nu vor face lucrare reală. Ce vor face? Se vor implica în propria afacere, își vor construi propria autoritate, își vor consolida statutul, le vor comunica subalternilor propriile idei și îi vor face pe oameni să-i asculte – făcând nule şi neavenite rânduielile de lucru, intențiile lui Dumnezeu și adevărul. Exact aceasta este esența unor astfel de oameni. Când nu au statut, îl urmăresc cu toată puterea lor și, odată ce îl dobândesc, pentru ei înseamnă că au găsit o oportunitate. O oportunitate de a face ce? De a-și satisface propria ambiție și de a-și consolida statutul în cea mai mare măsură posibilă; ei folosesc o astfel de oportunitate pentru a-și satisface propria ambiție și dependența de funcții oficiale.

Plăcerea de a participa la viața politică este atât o chestiune care ține de caracterul rău, cât și de firile corupte. Câte firi corupte sunt implicate aici? (Aroganța și ferocitatea.) Aroganța, ferocitatea, aversiunea față de adevăr și intransigența – toate aceste firi corupte sunt prezente; fiecare dintre ele este acolo. Atunci, care este cea mai gravă fire coruptă? Ferocitatea – caracteristica tipică cea mai proeminentă este ferocitatea. În cazul oamenilor cărora le place să participe la viața politică, dacă sunt frustrați și nu au succes în lume, dorindu-și să participe la viața politică, dar neavând oportunitatea sau nereușind să pătrundă în cercurile politice, atunci când vin în casa lui Dumnezeu, ambiția lor nu moare – tot vor să participe la viața politică. Prin urmare, tratează alegerile conducătorilor la diverse niveluri de parcă ar fi alegeri pentru funcționari guvernamentali. De fiecare dată când există astfel de alegeri, sunt nerăbdători să se lanseze în

campanie, făcând lobby peste tot ca oamenii să-i voteze. Odată ce devin conducători, consideră că dețin o funcție oficială, își păstrează statutul pentru ei, pun mână pe putere și fac ce le place. Se poartă cum vor și ignoră lucrarea care le-a fost încredințată de casa lui Dumnezeu și datoria pe care se cuvine să o facă și nu sunt interesați decât să se complacă în beneficiile statutului. Tratează datoria ca pe o funcție oficială, făcând orice le place și orice vor să facă și acționând în orice mod le permite să-și clădească autoritatea, să-și consolideze statutul, să-i facă pe ceilalți să-i asculte și să-și satisfacă pe deplin dependența de funcții oficiale. Ei nu țin cont de lucrarea casei lui Dumnezeu sau de cerințele rânduielilor de lucru. Asemenea oameni sunt foarte periculoși – chiar dacă încă nu au fost dezvăluiți ca antihriști, ei sunt antihriști în devenire. Există vreun om bun printre cei cărora le place să participe la viața politică? Nu, nu există niciun om bun printre ei. E imposibil ca oamenii care au o dorință de putere intensă să iubească adevărul. Întrucât au o dorință de putere extrem de puternică, conștiința și rațiunea lor nu le pot suprima sau înfrâna dorința de putere sau urmărirea ei. Dacă unei persoane îi place să participe la viața politică sau este extrem de obsedată de acest lucru și are o dorință puternică să-l facă, asta înseamnă că are o ambiție puternică pentru statut și putere. Intențiile, obiectivele și baza pentru conduita personală și acțiunile sale depind cu totul de posibilitatea de a obține puterea și de satisfacerea propriilor ambiții, mai degrabă decât de conștiință și rațiune. Acesta este motivul pentru care umanitatea unor astfel de oameni este înspăimântătoare. Pentru a-și satisface dorința de putere și pentru a obține putere, sunt capabili să facă orice și să sacrifice orice – chiar și să-i sacrifice pe oamenii care le sunt cei mai apropiați și pe care îi iubesc cel mai mult. Judecând pe această bază, au asemenea oameni umanitate? (Nu.) De exemplu, să presupunem că unui bărbat îi place să participe la viața politică și are o dorință de putere extrem

de puternică. Când se ivește o oportunitate de a participa la viața politică și de a obține statutul și puterea la care aspiră, dacă trebuie s-o sacrifice pe femeia pe care o iubește pentru a dobândi statutul pe care îl urmărește, nu va ezita să facă asta – cu siguranță nu va fi blând. Unii oameni nu vor ezita nici să-și sacrifice propriii părinți pentru a obține statut – sunt capabili să sacrifice pe oricine. Singurul lucru la care nu vor renunța niciodată este statutul. Cu alte cuvinte, pot folosi orice persoană, eveniment sau lucru drept monedă de schimb sau preț pentru statut. Așadar, judecând după caracterul unor astfel de oameni, oare chiar au conștiință și rațiune? (Nu.) De aceea, oamenii de acest fel sunt foarte înfricoșători. Este posibil să fi dispărut conștiința și rațiunea lor sau este posibil ca ele să nu fi existat niciodată – ambele variante sunt posibile. De ce spun că ambele variante sunt posibile? Când nu au statut și când nu sunt implicate în chestiuni politice, aceste persoane pot să se înțeleagă foarte bine cu ceilalți, îi pot ajuta pe oameni, pot să nu profite niciodată de alții și pot să facă acte de caritate și să fie foarte tolerante. La prima vedere, par să aibă umanitate, iar conștiința și rațiunea lor par normale. Dar nu știi ce iubesc în adâncul ființei lor. Când descoperi că lucrurile pe care le iubesc în adâncul ființei lor sunt statutul și puterea și le observi din nou umanitatea, punctul tău de vedere se schimbă, iar modul în care le înțelegi și le evaluezi umanitatea se schimbă și el. Când nu sunt implicate statutul și puterea, ele se comportă normal când interacționează cu ceilalți și par persoane decente. Însă odată ce câștigă statut și putere, comportamentul lor nu mai este același ca înainte – nu mai poți vedea unde sunt conștiința și rațiunea lor. Abia atunci îți dai seama că asemenea oameni sunt cu adevărat înspăimântători. Până la urmă, umanitatea pe care au arătat-o a fost doar temporară – a fost dezvăluită doar datorită impulsului dat de un anumit mediu și de anumite beneficii, în circumstanțe în care puterea și statutul lor iubit nu erau implicate. Dar odată

ce statutul și puterea sunt implicate, adevărata lor umanitate este dezvăluită. Când le vezi adevărata umanitate, îi vei defini ca fiind oameni lipsiți de umanitate. Adică, înainte de a vedea lucrul esențial din adâncul inimilor lor, vei avea senzația că se pot înțelege destul de bine cu ceilalți și că nu sunt lipsiți de umanitate. Dar când le vei înțelege cu adevărat lumea interioară și umanitatea-esență și vei vedea că lucrurile pe care le iubesc sunt statutul și puterea, îți vei da seama că asemenea oameni nu au umanitate – sunt oameni cu două fețe. Cum numesc non-credincioșii acest tip de manifestare? Nu se numește personalitate divizată? (Ba da.) Un non-om poartă trup uman – când interacționează cu ceilalți, nu poți vedea ce se ascunde în adâncul sufletului său, așa că îl consideri o persoană normală – poate chiar crezi că este o persoană bună. Dar când îi vezi cealaltă față, nu numai că nu mai crezi că este o persoană bună, ci îl găsești și înfricoșător. Asta înseamnă să fii un non-om. Ce anume sunt non-oamenii? Chiar dacă există o oarecare asemănare umană în ceea ce arată, aceasta nu este autentică. Deoarece nu au adevărul-realitate, manifestările lor ocazionale de bunătate nu le reprezintă esența. Esența lor este umanitatea pe care o arată atunci când își aleg cu adevărat calea. Prin urmare, nu trebuie să te lași indus în eroare de aparențele exterioare ale unor astfel de oameni – cheia este să te uiți la calea pe care merg și la esența lor. Am explicat limpede această chestiune acum? (Da.) Ați înțeles? Dacă unei persoane îi place să discute despre politică și acest lucru rămâne numai la nivelul de idee și este doar un interes și un hobby, atunci nu este o problemă. Dar dacă îi place să participe la viața politică, atunci nu mai este o problemă de gândire – implică o problemă legată de conduita personală și de calea pe care o urmează. Odată ce implică modul în care se poartă și calea pe care o urmează, îi implică și caracterul. Iar când îi implică și caracterul, în majoritatea cazurilor, implică firi corupte. Nu-i așa? (Ba da.) În regulă, cu

asta se încheie discuția noastră despre manifestarea plăcerii de a participa la viața politică.

Haideți să vorbim despre altă manifestare: pasiunea pentru literatură. Ce fel de manifestare este aceasta? (O condiție înnăscută.) Adică, asemenea oameni sunt pasionați în mod inerent de literatură. Întrucât sunt pasionați de literatură, când vine vorba de subiecte, cărți și chestiuni referitoare la literatură, ei manifestă o afecțiune și o curiozitate specială sau manifestă o atitudine specială – aceasta este o condiție înnăscută. Atunci, cum rămâne cu pasiunea pentru tehnologie? (Este o condiție înnăscută.) Adică, în absența interferențelor sau intervențiilor din lumea exterioară, oamenii sunt foarte interesați de anumite lucruri, le place să citească genul acela de cărți și le place, de asemenea, să acorde atenție acestui tip de subiecte și să discute despre ele; totodată, aspirația lor este și să se angajeze într-o ocupație sau într-un domeniu legat de genul acela de lucruri. Acest lucru este înnăscut – nu necesită intervenția altora, nici nu trebuie să fie învățat și, desigur, nu necesită, pe parcursul vieții, influențarea sau îndoctrinarea intenționată din partea celorlalți. Acestor oameni le plac anumite lucruri din naștere. Pasiunea pentru tehnologie este o condiție înnăscută, așadar, cum rămâne cu pasiunea pentru plante și animale? (Și aceea este o condiție înnăscută.) Pasiunea pentru plante și animale – grija pentru copaci, insecte și păsări; mai ales plăcerea de a interacționa cu animalele mici, de a se apropia de ele și a fi deosebit de iubitor și tolerant față de ele – este o condiție înnăscută. Vezi tu, aceste lucruri incluse în condițiile înnăscute sunt foarte normale, nu-i așa? (Ba da.) Ele nu implică lucruri negative din cadrul firilor corupte, precum aroganța și ticăloșia. Atunci, lucruri precum pasiunea pentru aviație, istorie, astronomie și geografie, nutriție și medicină, drept, agricultură – ce fel de manifestări sunt acestea? (Condiții înnăscute.) Unor oameni le place agricultura; le place să cerceteze altoirea,

îmbunătățirea și creșterea diverselor plante, le place să cerceteze efectele climei sau ale temperaturii asupra plantelor, le place să planteze legume, cereale, copaci și flori. În fiecare zi, mâinile lor sunt murdare de noroi și bătătorite de muncă. Acestor oameni nu le-ar plăcea să fie doctori, avocați sau oficialități – preferă să cultive pământul și să se ocupe de plante și se simt în largul lor trăind în felul acesta. Au vreo legătură pasiunile, interesele și hobbyurile oamenilor cu umanitatea lor? (Nu.) Le afectează umanitatea? (Nu.) Practic, nu o afectează. Fermierii nu pot fi considerați foarte nobili; și ei au firi corupte. Similar, acei intelectuali de nivel înalt, precum oamenii care sunt implicați în domenii precum tehnologia, literatura, medicina sau dreptul, nu au o umanitate mai bună decât fermierii. După ce acumulează atât de multe cunoștințe, citesc atât de multe cărți și studiază atât de mult timp, în final, nu au nicio înțelegere în privința lui Dumnezeu – doar au învățat puțin mai mult din cărți și au dobândit puțin mai multe cunoștințe și perspicacitate. Dar când vine vorba despre felul în care să se poarte, ce fel de cale ar trebui să urmeze în viață, cum ar trebui să creadă în Dumnezeu și să I se închine și cum să se comporte în conformitate cu principiile de conduită personală în tot felul de chestiuni din viață – ei nu știu nimic despre niciunul dintre aceste lucruri. Însușirea comună a oamenilor care au interese și hobbyuri în diverse domenii este că sunt dispuși să facă orice le place și că sunt dispuși să se implice în activități din acel domeniu, dedicându-se apoi acelui domeniu. Indiferent cărui domeniu se dedică, atât timp cât sunt în cadrul acestei societăți, ei au fost condiționați și corupți de Satana. Umanitatea cuiva nu devine mai nobilă doar pentru că interesele și hobbyurile acelei persoane sau domeniul în care se implică sunt mai nobile sau mai respectabile decât ale altora. Similar, nicio persoană nu devine mai modestă sau mai coruptă decât alții doar pentru că ocupația pe care o exercită este de rang inferior, modestă sau desconsiderată de ceilalți. Din

contră, indiferent care sunt interesele și hobbyurile unei persoane, indiferent de domeniul în care se implică folosindu-și orice punct forte sau dar, în cele din urmă, gândurile și punctele de vedere pe care le are nu sunt în conformitate cu adevărul. Toți oamenii au aceeași atitudine față de adevăr și de Dumnezeu, iar ceea ce dezvăluie sunt doar firi corupte. Trăsătura comună a oamenilor este că trăiesc cu firi corupte drept viața lor. Prin urmare, indiferent de interesele și hobbyurile tale și indiferent de ocupația în care te implici, asta nu înseamnă că umanitatea ta va fi afectată de aceste lucruri, nici că umanitatea ta va fi elevată sau erodată într-o anumită măsură. Din aceste fapte, se poate vedea că aceste condiții înnăscute pe care Dumnezeu le dă oamenilor nu le afectează criteriile pentru conduita personală și pentru acțiunile lor, nici nu le schimbă calea și direcția acțiunilor. Cel mult, aceste interese și hobbyuri sunt doar unelte sau un fel de capital înnăscut pe care se bazează ca să supraviețuiască, astfel încât, prin intermediul domeniului în care se implică, să poată obține un venit și, astfel, să-și poată asigura traiul. Totuși, în procesul de a-și asigura traiul, diversele gânduri și puncte de vedere acceptate de oameni în grupuri din diferite domenii sunt aceleași. Prin urmare, în cele din urmă, indiferent de domeniul în care activează o persoană, de colțul societății în care se află sau de grupul de oameni sau rasa din care face parte, corupția pe care o primește este aceeași. Nu devii mai nobil sau mai puțin profund corupt decât alții doar pentru că ai o slujbă sau o ocupație de nivel mai înalt, nici nu devii mai profund corupt decât alții doar pentru că domeniul în care activezi este unul de clasă inferioară. Pe scurt, indiferent de interesele și hobbyurile tale înnăscute, în final, în această societate și în mijlocul oamenilor, ești corupt de Satana în mod inevitabil și irezistibil.

În continuare, haideți să vorbim despre altă manifestare. Unor oameni le plac finanțele și contabilitatea; le place să lucreze cu cifre și își petrec

toată viața ocupați cu activități financiare. În fiecare zi țin contabilitatea, fac decontări, gestionează plăți și încasări de fonduri – mintea lor e plină tot timpul de date, dar nu li se pare deloc plictisitor. Pasiunea pentru finanțe și contabilitate – la ce aspect se încadrează? (La condiții înnăscute.) Aceasta este o abilitate pe care Dumnezeu le-o dă oamenilor. Întrucât te pricepi la asta, este firesc să te dedici acestei ocupații și apoi îți asiguri traiul pentru toată viața – așa te întreții. E ca și cum Dumnezeu ți-ar trimite mană cerească sau prepelițe din cer, ca să ai ce mânca. Acest interes și acest hobby sunt ca o găină cu ouă de aur care îți pică din cer, aterizând în mâinile tale, permițându-ți să ai acest interes și acest hobby. Apoi, te implici în mod firesc într-o ocupație legată de interesul și de hobbyul tău și, având-o ca mijloc de trai, te întreții până în prezent. Indiferent dacă o faci bine sau nu, indiferent de câți ani te-ai implicat în ea, atât timp cât este ceva cu care te-ai născut, este ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru tine – este o condiție înnăscută. Pe scurt, toate acestea vin de la Dumnezeu – nu este nimic aici cu care oamenii să se laude. Nu-i așa? (Ba da.)

Pasiunea pentru afaceri, priceperea în afaceri – la ce aspect se încadrează acest lucru? (La condiții înnăscute.) A fi priceput în afaceri înseamnă a-ți conduce afacerea mai bine decât majoritatea oamenilor. Alții ar putea să conducă o afacere timp de două sau trei luni și să dea faliment, pierzând până și capitalul inițial, dar conduc afacerea timp de doi sau trei ani și se descurcă tot mai bine. Treptat, viețile lor devin prospere – familiile lor mănâncă și se îmbracă mai bine, mica lor casă este înlocuită cu una mai mare, mica lor mașină cu una mai mare, iar viața lor devine tot mai bună; devin oameni de afaceri bogați. Priceperea în afaceri – este aceasta o condiție înnăscută? (Da.) Priceperea în afaceri, această condiție înnăscută, este punctul lor forte. Acești oameni nu au studiat niciodată în mod special cum să facă afaceri, nici nu au fost influențați de părinții lor, dar au reușit cu

ușurință să conducă o mică afacere și să facă bani. Îi întrebi: „Ți se pare dificil să faci afaceri?” Îți răspund: „Deloc. Pur și simplu îmi folosesc creierul și mă gândesc cum să fac lucrurile într-un mod potrivit și din care să iasă bani, iar apoi procedez în felul acela – și, în final, banii sunt ai mei.” Tu spui: „Să faci afaceri pare foarte ușor și simplu pentru tine. Eu de ce nu pot face asta?” De ce? Pentru că Dumnezeu nu ți-a dat acel punct forte, așa că pur și simplu nu te pricepi la asta. Așadar, cei care au un punct forte nu ar trebui să fie mândri, iar cei care nu au un punct forte nu ar trebui să fie invidioși. Ceea ce dă Dumnezeu nu poate lua nimeni – chiar dacă nu vrei acel lucru, nu-l poți refuza. Dumnezeu pur și simplu te-a făcut priceput la asta și, prin intermediul acestui punct forte, El îți oferă mijloacele de trai și o meserie ca să-ți susții viața. Acesta este harul lui Dumnezeu. Alții studiază, sunt învățați și exersează, dar, oricum se străduiesc, nu pot obține rezultate bune. Dar tu poți s-o faci fără să fi învățat. Indiferent cum se gândesc, mintea lor nu funcționează la fel de repede ca a ta, iar ei nu pot acționa la fel de bine ca tine. Așadar, de unde provine acest punct forte al tău? Este înnăscut? Și nu e ceea ce este înnăscut un dar de la Dumnezeu? Spui mereu ce îți place, la ce te pricepi – dar este ceva ce ai cerut tu? Unii oameni spun că au moștenit acel lucru de la părinții lor. Atunci, de ce nu ai moștenit altceva? Încearcă să găsești un mod de a transmite acest lucru generației următoare – poți s-o faci? Ai un cuvânt de spus în această chestiune? (Nu.) Categoric nu. Punctul forte pe care îl ai este dat de Dumnezeu – oricât te-ar invidia alții, ei nu-l pot îndepărta, nici nu ți-l pot lua și, chiar dacă tu nu îl vrei, Dumnezeu tot ți-l dă. Întrucât Dumnezeu ți-a arătat har, tu ar trebui să-l accepți de la El. Nu fi trufaș și nu te lăuda. Trufia și lăudăroșenia sunt manifestări ale ignoranței umane.

Așadar, cum ar trebui să tratezi corect punctul forte pe care ți l-a dat Dumnezeu? Dacă are nevoie casa lui Dumnezeu ca tu să faci o datorie în

domeniul acesta, atunci ar trebui să-ți folosești punctul forte în datoria ta, în lucrarea bisericii. Nu te reține – pune-l în joc și fă-o în cea mai mare măsură posibilă. În felul acesta, punctul forte pe care ți l-a dat Dumnezeu nu-ți va fi fost dat în zadar; harul și tratamentul special de care te-ai bucurat de la Dumnezeu Îi vor fi răsplătite. Procedând astfel, ești o persoană care are conștiință – nu cauți doar beneficii pentru tine însuți, ci Îl răsplătești pe Dumnezeu. Așa este corect să acționezi. Chiar dacă te gândești: „Am acest punct forte, acest interes și acest hobby, și să fac asta e floare la ureche pentru mine", atât timp cât o consideri datoria ta, nu te poți baza doar pe punctul tău forte, pe interesul și pe hobbyul tău. Trebuie să o faci conform principiilor pe care ți le-a spus Dumnezeu și conform cerințelor casei lui Dumnezeu și apoi să combini aceste lucruri cu punctul tău forte. În felul acesta, datoria ta va fi făcută corespunzător, iar tu îți vei fi oferit loialitatea. Este exact ca atunci când Dumnezeu i-a dăruit un fiu lui Avraam – când i l-a oferit, Avraam a fost foarte bucuros, iar când Dumnezeu a vrut să i-l ia, Avraam a trebuit să-l ofere de bunăvoie și cu totul lui Dumnezeu. Nu a putut să dea înapoi sau să impună condiții și, mai mult decât atât, nu a putut să se plângă de Dumnezeu sau să-L insulte – a trebuit să-și ofere fiul din toată inima și cu sinceritate. Când Dumnezeu îți dăruiește har, ești foarte fericit și mulțumit, simțind că ai dobândit un avantaj și că Dumnezeu îți arată bunătate. După ce te bucuri de atât de mult har de la Dumnezeu, care este atitudinea ta când El îți cere să oferi ceva? Te poți despărți de acel lucru? I-l poți oferi lui Dumnezeu, I-l poți înapoia fără rezerve? Dacă Îi poți înapoia ce ți-a dat fără să faci compromisuri, conform principiilor cerute de El, fără să te plângi, fără rezerve și fără să păstrezi acel lucru pentru tine, ci oferindu-I-l lui Dumnezeu, atunci corespunzi standardului ca ființă creată; și datoria pe care ai făcut-o este conform standardului, iar Dumnezeu va fi mulțumit. Cerințele lui Dumnezeu de la tine nu sunt mari, întrucât ceea ce

ți-a dat El depășește de multe ori ceea ce Îi poți oferi tu. Pe lângă viață, Dumnezeu ți-a dat și capitalul și condițiile pe care te bazezi pentru supraviețuire. Deoarece ai acest punct forte, acest interes și acest hobby, câte beneficii ai obținut? De cât har de la Dumnezeu te-ai bucurat? Până acum, cât L-ai răsplătit pe Dumnezeu? Dacă abia acum începi să-L răsplătești, atunci ești puțin cam lent. Dacă nu te-ai descurcat bine în trecut, de acum înainte, ar trebui să-I oferi lui Dumnezeu fără rezerve; folosește-ți punctul forte, aptitudinile profesionale și diversele principii profesionale pe care le-ai stăpânit în datoria ta, fără să păstrezi nimic, pentru că lucrurile pe care le oferi I-au aparținut inițial lui Dumnezeu – ți-au fost dăruite de Dumnezeu. Când oferi aceste lucruri și le folosești în datoria ta, în primul rând, Dumnezeu le va accepta și, în al doilea rând, vei dobândi adevărul, viața și aprobarea lui Dumnezeu – vei dobândi beneficii nemaipomenite și nu vei suferi nicio pierdere. Totodată, Dumnezeu nu ți-a luat dreptul de a te bucura de interesul, de hobbyul și de punctul tău forte. De vreme ce ți-a dăruit acest interes și acest hobby, Dumnezeu nu ți le va lua niciodată. Oricât de mult ai oferi, tot le vei avea – Dumnezeu Se asigură că ele vor continua să fie prezente în tine, la nesfârșit; ele sunt o parte din însăși ființa ta. Dacă nu-I oferi lui Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că nu ai conștiință, că nu corespunzi standardului ca ființă creată și că nu ai deloc sinceritate față de Dumnezeu. Dacă ai sinceritate, atunci ar trebui să-I răsplătești lui Dumnezeu ceea ce ai primit de la El și ceea ce ai. Ar trebui să ai această atitudine. Oricât de mult ți-a dăruit Dumnezeu, oricât de mult înțelegi și oricât ești capabil să faci, trebuie să oferi apoi lui Dumnezeu fără rezerve. Crezi că Dumnezeu ar vrea să oferi în zadar? Uită-te la Avraam: când Dumnezeu i l-a cerut pe Isaac, el l-a oferit pe Isaac pe altar. Dar după ce a văzut sinceritatea lui Avraam, chiar l-a luat Dumnezeu pe Isaac? Dumnezeu nu l-a luat – Dumnezeu i l-a înapoiat pe Isaac și a pregătit un

miel în apropiere. Nu numai că Avraam nu a trebuit să I-l înapoieze pe Isaac lui Dumnezeu, dar a primit și un miel care era pregătit dinainte. În final, binecuvântarea pe care i-a dat-o Dumnezeu a depășit de nenumărate ori tot ce și-ar fi putut închipui vreodată. Desigur, acesta nu este un lucru pe care și l-ar fi putut închipui Avraam, nici un lucru pe care l-a cerut. Dar Dumnezeu nu îi tratează nedrept pe oameni; El pur și simplu îi binecuvântează în felul acesta – asta e voia lui Dumnezeu. Chiar și atunci când nu I-ai răsplătit nimic lui Dumnezeu, El deja ți-a dăruit foarte mult. Așadar, dacă Îl răsplătești cu adevărat pe Dumnezeu, crezi că îți va dărui mai puțin? Categoric nu – binecuvântarea pe care ți-o dă Dumnezeu va depăși tot ce ți-ai putea închipui. Așadar, spune-Mi, este ușor să oferi toate punctele forte pe care ți le-a dăruit Dumnezeu și să le folosești în datoria ta? Să presupunem că te gândești: „Aceste puncte forte, aceste interese și hobbyuri pe care le am în mod inerent sunt lucruri cu care m-am născut, le-am moștenit de la părinții mei. Se datorează genelor mele bune și mediului favorabil în care am crescut. Nu știu dacă mi-au fost dăruite de Dumnezeu. În orice caz, pur și simplu am noroc – este norocul meu. O să decid mai târziu dacă I le înapoiez lui Dumnezeu. În prezent, nu plănuiesc s-o fac.” Spune-Mi, ar însemna asta că ai conștiință? (Nu.) Chiar dacă Dumnezeu nu ți-ar lua interesele, hobbyurile, punctele forte și alte lucruri pe care ți le-a dăruit, nu ai dobândi binecuvântarea Lui. În ochii Lui, nu ai corespunde standardului ca ființă creată – cel puțin, lui Dumnezeu nu-I plac asemenea oameni. Dumnezeu le dăruiește oamenilor anumite interese, hobbyuri și puncte forte și are și cerințe specifice pentru ei. Cât despre felul în care tratează aceste interese, hobbyuri și puncte forte, oamenii ar trebui să aibă principii care să fie în concordanță cu adevărul. În primul rând, nu le considera capitalul tău; în plus, dacă lucrarea casei lui Dumnezeu îți cere să faci o datorie legată de interesele, hobbyurile și punctele tale forte, atunci ar

trebui să te simți obligat moral să consideri această datorie drept obligația ta personală. Ar trebui să dăruiești pe deplin și fără rezerve ceea ce ți-a dăruit Dumnezeu, ca El să Se poată bucura de sinceritatea și supunerea unei ființe create. Nu este acesta un lucru demn și glorios? (Ba da.) Dacă nu Îi poți oferi lui Dumnezeu darurile și punctele forte pe care El ți le-a dăruit, atunci Îi ești îndatorat – acesta este un lucru rușinos. Când Dumnezeu ți-a acordat aceste daruri și puncte forte, ai fost foarte fericit, dar când Dumnezeu îți cere să I le oferi, te enervezi, nu vrei ca ele să fie folosite de Dumnezeu și vrei ca ele să fie folosite doar pentru tine însuți. Este acest lucru rațional? Acestea nu sunt bunurile tale personale – ele ți-au fost dăruite de Dumnezeu. De vreme ce ți-au fost dăruite de Dumnezeu, atunci când El le cere, ar trebui să le oferi. A fi capabil să le oferi arată că ai supunere și sinceritate față de Dumnezeu. Dacă nu vrei să le oferi sau o faci cu reticență și cu părere de rău, acest lucru dovedește că nu ai nici supunere, nici sinceritate față de Dumnezeu. Se poate spune doar că există o problemă cu umanitatea și caracterul tău.

În regulă, aici se încheie părtășia noastră de astăzi. La revedere!

23 decembrie 2023

Cum să urmărești adevărul (12)

Despre ce subiect am avut părtășie data trecută? Am avut părtășie despre câteva manifestări specifice privind trei aspecte – condițiile înnăscute, umanitatea și firile corupte. Am discutat despre aceste manifestări specifice și, astfel, am discernut căruia dintre cele trei aspecte îi aparțin. Dacă voi întâlniți în viața de zi cu zi aceste manifestări despre care am avut părtășie, puteți, în esență, să le caracterizați și să le clasificați – dacă aparțin condițiilor înnăscute, umanității sau firilor corupte. Cât despre manifestările despre care nu am avut părtășie, știți cum să le clasificați acum conform acestor principii sau conform esenței pe care o manifestă? (Simțim că ne descurcăm ceva mai bine decât înainte – putem raționa în această direcție, dar încă nu am ajuns la punctul în care să putem discerne pe deplin.) Puteți discerne, în general, manifestările despre care am avut părtășie, dar, în ceea ce privește cele despre care nu am avut părtășie și care nu au nicio legătură cu manifestările discutate anterior, nu știți dacă sunteți capabili să le discerneți. (Corect.) În ultimele predici, am avut părtășie despre unele manifestări ale intereselor, hobbyurilor și punctelor forte în cadrul condițiilor înnăscute, precum și despre problemele legate de aceste aspecte care se manifestă în oameni. Am avut, de asemenea, părtășie despre atitudinea și calea de practică pe care ar trebui să le aibă oamenii cu privire la aceste probleme, precum și despre cerințele lui Dumnezeu pentru oamenii care au interese, hobbyuri și puncte forte. Scopul principal al acestei părtășii este de a le arăta oamenilor ce gânduri și perspective ar trebui să aibă – alături de calea de practică pe care ar trebui să o înțeleagă – cu privire la interese, hobbyuri și puncte forte, precum și intențiile și cerințele lui Dumnezeu legate de aceste aspecte, pe care ar trebui să le înțeleagă. În ceea ce privește problemele privind intereselehobbyurile și

punctele forte, am avut părtășie doar în termeni generali și nu am discutat în mod specific despre ce gânduri și perspective eronate au oamenii în aceste privințe, ce căi de practică eronate pot urma sau ce înțelegeri greșite au referitor la cerințele lui Dumnezeu în această privință. Așadar, haideți să avem acum o părtășie detaliată despre problemele specifice pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă cu privire la interese, hobbyuri și puncte forte, pornind de la aceste probleme pe care le au.

Ați observat ce înțelegeri false sau denaturate aveți cu privire la interese, hobbyuri și puncte forte? Se întâmplă ca, în cazul majorității problemelor, să înțelegeți doar atât cât vă explic Eu în părtășie și, după aceea, nici să nu cugetați, nici să nu comparați ceea ce s-a spus cu lucrurile din viața voastră, având totuși impresia că înțelegeți totul și considerând problemele ca fiind foarte simple? Mai întâi, gândiți-vă la această întrebare: există vreo diferență între interese și hobbyuri și puncte forte? (Da.) Care este diferența? Dacă poți vedea că există o diferență, în ce fel sunt diferite? (A avea un interes și un hobby înseamnă doar că unei persoane îi place foarte mult un anumit lucru, nu înseamnă neapărat că are un punct forte în acel domeniu.) Principalele puncte de distincție au fost, în esență, menționate – cam așa stau lucrurile. Din perspectiva umanității, interesele și hobbyurile se referă la faptul că o persoană este interesată de un anumit tip de activitate specializată sau de un anumit gen de lucru, fiind dispusă să-i acorde atenție sau să se implice în el. Adică, preferința sa personală este relativ înclinată spre lucrurile de care este interesată și care o pasionează. Nu are doar o mică simpatie pentru competențele profesionale în această privință, ci este foarte interesată de ele, depășind nivelul de simpatie sau pasiune pe care l-ar putea avea față de lucrurile obișnuite. Asta înseamnă interese și hobbyuri. Cu toate acestea, în ceea ce privește tipul de activitate specializată sau lucrul de care este interesată și care o pasionează, în

privința calibrului, dacă este iscusită, dacă se poate descurca bine și la ce nivel poate ajunge – nimic din toate acestea nu este cert. Prin urmare, interesele și hobbyurile se referă la lucrurile de care oamenii sunt interesați și care le plac, lucruri în care sunt dispuși să se implice frecvent și cărora sunt dispuși să le dedice timp și energie, atenție și efort în viața de zi cu zi. Cât de bine pot face aceste lucruri depinde de calibrul și de iscusința lor. Să presupunem că acest lucru este ceva care îi interesează și îi pasionează în mod deosebit și, în același timp, sunt și iscusiți – adică, pe lângă faptul că sunt interesați și pasionați de acest lucru, îl pot și face foarte bine, pot obține rezultate semnificative și pot ajunge la mari realizări. Cu alte cuvinte, iscusința lor în acest interes și în acest hobby o depășește pe cea a unei persoane obișnuite, iar perspicacitatea, viteza de învățare și viteza cu care înțeleg principiile în acest domeniu le depășesc pe cele ale unei persoane obișnuite. Atunci când există astfel de manifestări, se spune că au un punct forte. Alte persoane ar putea avea nevoie de o instruire profesională formală, de lungă durată, de educație, dobândire de cunoștințe și practică și să primească îndrumare, orientare, verificare, standardizare și sfaturi de la profesioniști relevanți, printre altele, înainte de a putea face bine un lucru în mod independent. Însă, oamenii cu puncte forte au, în general, un anumit nivel de perspicacitate în ceea ce privește competențele profesionale la care se pricep, fără a urma o instruire profesională sau o învățare sistematică. Ei au o anumită înțelegere practică, experiență practică sau realizări personale în acest domeniu. Iar cu instruire profesională, punctul lor forte în acest domeniu poate atinge un nivel și mai înalt. Pe scurt, a avea un punct forte înseamnă a fi foarte priceput la lucrurile care te interesează și te pasionează, depășind o persoană obișnuită. Ce înseamnă a fi „iscusit”? (A avea un punct forte într-un anumit domeniu, a fi relativ informat despre aceste lucruri și a le gestiona cu măiestrie și fără efort.) A fi

iscusit în ceva nu înseamnă doar a fi informat despre acel lucru; mai degrabă, înseamnă a avea o aptitudine remarcabilă și un talent înnăscut deosebit în acest domeniu. Chiar și fără îndrumări de la alții, ei pot pricepe lucruri pe care alții nu le pot înțelege. Și, în combinație cu o instruire formală sau cu îndrumări din partea unui profesor renumit, se pot descurca și mai bine în acest domeniu. Atunci când se vorbește despre a avea un punct forte înseamnă că o persoană este deosebit de abilă în ceea ce privește un anumit interes sau un anumit hobby, cu o aptitudine excepțională în acest domeniu. Capacitatea sa de înțelegere, perspicacitatea și capacitatea de învățare în acest domeniu sunt toate excepțional de puternice și înțelege foarte repede. Este vizibil iscusită în acest domeniu în comparație cu o persoană obișnuită. Asta se înțelege prin a avea un punct forte.

Acum că ați înțeles ce sunt punctele forte, să vorbim despre interese și hobbyuri. Care este diferența dintre interese și hobbyuri și puncte forte? Sunt interesele și hobbyurile același lucru ca punctele forte? (Nu sunt același lucru.) De ce interesele și hobbyurile nu sunt același lucru ca punctele forte? (Pentru că a fi interesat de ceva nu înseamnă neapărat a fi capabil să faci acel lucru bine, nici nu înseamnă neapărat a fi iscusit; în plus, nu înseamnă neapărat că poți înțelege acel lucru atât de repede.) A avea interese și hobbyuri înseamnă că îți place o anumită categorie de lucruri, dar dacă este punctul tău forte depinde de capacitatea ta de înțelegere, de capacitatea ta de învățare și de perspicacitatea ta în ceea ce privește acest domeniu, precum și de aptitudinea ta înnăscută și dacă ești iscusit în mod natural. Dacă ești iscusit, atunci este punctul tău forte. Dacă nu ești iscusit și este doar o preferință personală, un domeniu care te interesează, dar calibrul tău este slab, iar aptitudinea ta înnăscută lipsește, însemnând că ai o capacitate redusă de înțelegere în ceea ce privește acest interes și acest hobby al tău, nu ești deloc iscusit, acționezi cu stângăcie,

ești lipsit de eficiență și nu obții niciun rezultat, atunci acest domeniu nu este punctul tău forte – rămâne doar la nivelul unui interes și al unui hobby pentru tine. De ce este doar interesul și hobbyul tău și nu punctul tău forte? Pentru că nu ești iscusit. De exemplu, unii oameni spun: „Îmi place foarte mult să cânt.” Cât de mult le place? Din momentul în care deschid ochii dimineața, ascultă melodii pop; ascultă tot felul de cântece, inclusiv cântece străine și opere occidentale și chineze – le place să asculte orice înseamnă muzică. Vor și să cânte, dar există o mare problemă: sunt afoni din naștere sau pur și simplu nu au un punct forte în acest domeniu. Există, de asemenea, oameni care, chiar și după ce au studiat canto timp de câțiva ani, tot nu pot găsi tehnicile potrivite. Nu știu cum să cânte în cel mai plăcut mod, cum să facă din cântatul lor ceva emoționant sau cum să obțină rezultate bune prin cântatul lor. Deși le-a plăcut să cânte încă din copilărie și acesta este unul dintre interesele și hobbyurile lor, din cauza limitărilor impuse de condițiile lor înnăscute, acest lucru nu poate fi decât o pasiune și un interes – nu un punct forte. De exemplu, când o persoană iscusită la cântat învață un imn, poate cânta melodia principală după ce l-a cântat doar de aproximativ trei ori. Iar după patru sau cinci ori, poate, în esență, să cânte întregul cântec. Cu toate acestea, cei cărora le place să asculte cântece, dar nu sunt iscusiți la cântat, s-ar putea să nu-și poată aminti melodia generală după ce o ascultă de trei ori. Chiar și după cinci ori, s-ar putea să nu fie încă în stare să-l cânte și să aibă nevoie în mod constant să se uite la versuri sau la partitură. Când vine vorba de a cânta efectiv, ei nu pot să simtă cântecul sau să găsească plasarea vocală potrivită. De asemenea, nu reușesc să-și amintească versurile și, uneori, chiar cântă fals melodia. În plus, atunci când cântă melodii relativ emoționante, nu reușesc niciodată să stăpânească în mod corespunzător exprimarea emoțiilor. Alții spun că este neplăcut să îi asculți cântând și că nu este agreabil, dar ei nu se

descurajează și nu renunță – tot stăruie să învețe și să cânte. Desigur, cântatul este o libertate personală și un drept personal; nimeni nu-i îngrădește. Cu toate acestea, subiectul părtășiei noastre de astăzi este diferența dintre interese și hobbyuri și puncte forte. Judecând după aceste manifestări, interesul și hobbyul lor nu sunt ceva la care sunt iscusiți. Așadar, de ce trebuie să avem o părtășie clară despre această chestiune? Pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că interesele și hobbyurile lor nu sunt același lucru ca punctele lor forte. Dacă, pe baza tuturor aspectelor condițiilor tale înnăscute, nu ești iscusit într-un anumit domeniu, atunci, chiar dacă este interesul și hobbyul tău, limitările condițiilor tale înnăscute determină ca interesul și hobbyul tău să nu fie punctul tău forte. Deși îți place foarte mult, chiar până într-acolo încât îl iubești ca pe propria viață, din păcate, pur și simplu nu este lucrul la care ești iscusit. De exemplu, unora le place foarte mult să danseze. Ori de câte ori aud muzică, trupurile lor încep să se miște pe ritm și melodie și se simt foarte mulțumiți în timp ce se mișcă. Cu toate acestea, înfățișarea lor naturală nu este una plăcută, nu sunt foarte înalți, membrele lor nu sunt deosebit de lungi, iar fizicul lor nu este deosebit de elegant. Per ansamblu, dansul lor nu este foarte atractiv vizual. Dar lor, pur și simplu, le place să danseze și, uneori, în locuri publice sau la marginea drumului, dansează cu o totală complacere de sine. Trecătorii consideră acest lucru ridicol, însă ei dansează de parcă n-ar fi nimeni în jur, complet nepăsători la privirile celorlalți, de parcă n-ar avea nicio conștiință. Sunt într-atât de obsedați de acest lucru. Deși simt că dansează destul de bine, în realitate, nu sunt iscusiți. Nu pot înțelege esența dansului și nici nu știu ce mișcări sunt potrivite, ce mișcări sunt grațioase și ce mișcări pot exprima mai bine diferite tipuri de emoții umane. Adică, ei nu înțeleg cu adevărat multe aspecte legate de dans. Chiar și cu îndrumarea unui profesor profesionist și cu instruirea primită de la o școală de

specialitate, în ceea ce privește calibrul lor înnăscut, nu sunt iscusiți și nu pot înțelege esența dansului. Prin urmare, luând în considerare toate aspectele condițiilor lor înnăscute, dansul, pe care îl iubesc, nu este ceva la care sunt iscusiți. Chiar dacă le place foarte mult și sunt îmbătați de el, admirându-și adesea propria mișcare și prezență atunci când dansează în fața unei camere sau a unei oglinzi, dacă ne uităm la situația reală, nu sunt iscusiți la dans. Cu alte cuvinte, dansul este doar interesul și hobbyul lor, nu punctul lor forte.

Unii oameni iubesc cu adevărat literatura. Le place să scrie articole, să recite și să compună poezii, le plac forumurile literare și, de asemenea, le place să citească romane și diverse opere literare, atât străine, cât și autohtone, moderne și clasice – le plac toate aceste opere. Le plac diverșii termeni lexicali și diversele stiluri lingvistice pe care autorii le folosesc în operele lor literare și le plac, de asemenea, diferitele idei pe care autorii le exprimă în operele lor. Este acesta interesul și hobbyul lor? (Da.) Este foarte clar că acesta este interesul și hobbyul lor. Ceea ce îi place unei persoane, ceea ce o interesează în inima și mintea sa, este înnăscut – nu este ceva ce dobândește mai târziu în viață, cu atât mai puțin ceva cultivat de părinții sau familia sa. Unii oameni iubesc literatura și au citit multe opere literare. Unii au studiat sistematic literatura la universitate. Unii au lucrat chiar ca profesori de literatură profesioniști sau s-au angajat în slujbe și cariere legate de literatură, chiar angajându-se în aceste cariere pentru o perioadă lungă de timp; și-au petrecut cea mai mare parte a vieții ocupându-se de chestiuni legate de interesul și hobbyul lor; practic, fiecare zi din viața lor a inclus literatura, de care sunt interesați și pasionați. Dar înseamnă oare acest lucru că interesul și hobbyul lor sunt cu adevărat punctul lor forte? Nu neapărat – trebuie să vezi dacă în literatură au cunoștințe sau gânduri și puncte de vedere care depășesc sau se disting de cele ale oamenilor

obișnuiți. Dacă ceea ce au priceput și au înțeles din literatură este doar ceea ce au învățat din cărți sau constă doar în cunoștințe comune, convenționale, pe care oricine le poate învăța și pricepe, atunci acest lucru nu este considerat un punct forte. De exemplu, dacă le ceri să scrie un articol, nu există greșeli gramaticale, punctuația este folosită corect, paragrafele sunt bine structurate, iar structura generală a articolului este destul de bună. Există chiar și un limbaj foarte înflorit folosit în tot articolul. Cu toate acestea, există o problemă – când vine vorba de a exprima un anumit lucru, un anumit punct de vedere sau o anumită intrigă, ei nu au o metodă unică de exprimare și nici nu au metode deosebit de artistice sau ingenioase de exprimare. Aceste calități lipsesc din toate operele lor literare. Adică, articolele lor par destul de bine structurate și foarte profesioniste, având cuvinte alese cu grijă, dar le lipsește metoda unică de exprimare a gândurilor și punctelor de vedere, a fenomenelor sau a intrigilor pe care ar trebui să o aibă un literat iscusit. Majoritatea articolelor lor sunt mai degrabă mediocre. Structura și modul lor de a exprima ideile sunt deosebit de rigide, seci și dogmatice; nu sunt nici inovatoare, nici unice, le lipsesc înțelepciunea și ingeniozitatea și, cu siguranță, nu pot fi considerate elegante. Ce indică acest fenomen? (Nu sunt iscusiți la scris și nu au o aptitudine pentru asta.) Nu sunt iscusiți la scris și nu pot crea povești în mod flexibil, pe baza contextului evenimentelor sau a prototipului unor astfel de povești. În cele din urmă, când oamenii le citesc articolele și operele literare, toate dau o senzație de monotonie și repetiție, urmând același tipar. De ce spunem că par monotone și repetitive? Per ansamblu, articolele lor par destul de bine structurate, standardizate și profesioniste; în ceea ce privește aspectele tehnice, o persoană obișnuită ar găsi puține lucruri de criticat – chiar și structura este, în esență, mereu aceeași. Deși pot învăța diverse forme de opere literare, inclusiv poezie străină, proză și scriere

narativă, nu sunt niciodată capabili să le adapteze sau să le aplice propriei lor creații literare. Acest lucru se datorează faptului că nivelul lor de măiestrie și succes literar va rămâne mereu în sfera intereselor și a hobbyurilor, fără să atingă vreodată statutul de punct forte. Este posibil ca ei să aibă cunoștințe vaste de literatură, dar să nu aibă niciun succes literar real. Cu alte cuvinte, nu au nicio inovație în literatură, nu pot produce nicio operă proprie reprezentativă și le lipsesc gândurile și punctele de vedere unice și un mod unic de exprimare. Acest lucru dovedește că literatura nu este punctul lor forte. Ei au cunoștințe și noțiuni comune despre literatură doar pentru că acest domeniu este interesul și hobbyul lor, dar nu au un punct forte în literatură. Vedeți, mulți oameni citesc cărți, inclusiv diverse opere literare; mulți pretind a fi pasionați de literatură sau creatori literari, dar dintre cei implicați în creația literară, câți au cu adevărat propriile opere? Câți au scris opere literare care pot rezista testului timpului și pot deveni clasice? Foarte puțini, nu-i așa? Majoritatea acestor oameni au un oarecare interes înnăscut și o pasiune pentru literatură, iar mai târziu, ei învață, se instruiesc și practică la școli de specialitate și se întâmplă să exerseze o slujbă legată de literatură. Deși se angajează într-o slujbă legată de literatură, ceea ce ar părea să indice că acest interes și acest hobby îi pot însoți pe tot parcursul vieții, câte lucrări finalizate produc, câte contribuții aduc și câte creații originale au în timpul activității lor în domeniu depinde de faptul că posedă sau nu un punct forte în literatură. Mulți oameni se angajează într-o profesie care le place și care îi pasionează și obțin din ea un mijloc de trai sau anumite beneficii, dar nu obțin rezultate bune în această profesie. Aceasta demonstrează suficient că profesia pe care o îndrăgesc și care îi pasionează nu este punctul lor forte. Pe de altă parte, unii oameni, deși nu se angajează într-o profesie legată de interesele și hobbyurile lor, sunt capabili să aibă realizări reale, pentru că acesta este punctul lor forte.

De exemplu, există inventatori, cei care au adus contribuții remarcabile în diverse domenii, cei care au fost pionierii propriilor stiluri unice în diverse domenii și personalități de frunte în diverse domenii, printre altele. Așadar, luând în considerare aceste situații, a avea interese și hobbyuri nu înseamnă neapărat a avea un punct forte în acele domenii. Cu toate acestea, unii oameni nu pot discerne relația dintre interese și hobbyuri și puncte forte. Ei cred că interesele și hobbyurile lor sunt punctele lor forte, dar după ce se implică mulți ani într-un domeniu care îi interesează și îi pasionează, chiar nu obțin niciun rezultat. După ce aceste lucruri au fost clarificate, cum ar trebui oamenii să-și trateze interesele, hobbyurile și punctele forte? Este foarte simplu – ar trebui să le trateze corect. În cazul în care casa lui Dumnezeu are nevoie ca tu să faci o datorie într-un anumit domeniu care implică abilități, cunoștințe sau talente profesionale care au legătură cu interesele și hobbyurile tale, atunci trebuie să tratezi acest lucru conform principiilor îndeplinirii datoriei – nici respingându-l, nici rostind idei pompoase sau fiind pripit. Dacă este ceva la care nu ești iscusit, ceva ce depășește capacitatea ta și nu poți face, atunci nu deveni negativ sau nu te plânge de Dumnezeu; ar trebui să fii capabil să tratezi acest lucru corect. Ce înseamnă a-l trata corect? Înseamnă că, dacă simți că interesele și hobbyurile tale în acest domeniu sunt unice, însă atunci când îndeplinești o lucrare legată de ele, nu ești niciodată în stare să fii la înălțimea cerințelor casei lui Dumnezeu și nici nu poți atinge niciodată principiile cerute de casa lui Dumnezeu, atunci ar trebui să realizezi atât cât poți. Dumnezeu nu forțează niciodată peștele să trăiască pe uscat sau porcul să zboare. Dumnezeu știe cât de mult poți realiza și ce greutate poți purta. Cu mai multă experiență, vei ajunge să știi și tu. Pe baza circumstanțelor reale și a condițiilor tale înnăscute, realizează atât cât ești capabil – nu-ți îngreuna

situația. Dacă ești capabil, nu te reține; dacă nu ești capabil, nu deveni negativ și nu te forța dincolo de capacitatea ta – tratează acest lucru corect.

Credeți în Dumnezeu de atâția ani și majoritatea dintre voi v-ați făcut datoria de mai bine de trei ani – nu de un an sau doi faceți o anumită datorie în casa lui Dumnezeu. Atunci, în ceea ce privește datoria pe care o faci sau o anumită lucrare profesională pe care o desfășori, ești lămurit în inima ta cu privire la cât de mult poți realiza și ce nivel poți atinge, și cât de mult poți pune în practică și în ce măsură? (Da.) Practic, sunteți lămuriți cu privire la toate acestea. Unii oameni nu au atins încă un nivel de competență într-o anumită datorie, deoarece au practicat puțin. Alții, însă, fac această lucrare de mulți ani și au practicat foarte mult, dar tot nu pot ajunge la principiile cerute de casa lui Dumnezeu. Ei nu sunt foarte pricepuți în acest domeniu. Deși le place foarte mult și sunt pasionați să facă această datorie și se simt onorați și fericiți să o facă, pur și simplu nu sunt pricepuți la ea. Indiferent care sunt cerințele casei lui Dumnezeu, ei pur și simplu nu le pot îndeplini. Nu este vorba că sunt răzvrătiți și neascultători, și nici că nu-și fac partea; mai degrabă, condițiile lor înnăscute nu le permit să realizeze acest lucru și au limitări. Atunci, ce ar trebui făcut? Lăsați lucrurile să-și urmeze cursul – nu fiți negativi, nu fiți slabi și nu vă plângeți și nu simțiți în inima voastră că este nedrept. Unii oameni spun: „Îmi place să dansez, dar m-am născut neîndemânatic și nu sunt atrăgător. Vreau să fac datoria de a dansa, dar nu pot. Atunci ce ar trebui să fac? Chiar vreau să dansez.” Dorința ta de a dansa este dorința ta personală și preferința ta, dar trebuie oare Dumnezeu să-ți satisfacă preferințele? Nu trebuie. Casa lui Dumnezeu are principiile pe care le cere și stipulațiile sale. Alegerea persoanei care face o anumită lucrare se bazează pe principii. Nu poți cere cu forța, pe baza dorinței tale personale, a preferinței tale personale sau a stării tale de spirit personale, să fii satisfăcut de casa lui Dumnezeu – acest lucru este

nepotrivit. Dacă nu ești potrivit pentru a-ți face datoria în acest domeniu, atunci, în inima ta, urează-le în tăcere binecuvântări celor care pot face o datorie în acest domeniu. Fă doar ceea ce ești capabil sau poți fi un lucrător necunoscut din culise – ajutând cu îndrumarea și verificarea, ajutând la repetiții sau la editarea post-producție a videoclipurilor de dans, ajutând la examinarea diverselor materiale sau ajutând la căutarea adevărului. Există multe lucrări care pot fi făcute în diverse domenii, iar sfera de lucru legată de interesele și hobbyurile tale este largă. Nu trebuie neapărat să fii tu cel de pe ecran – poți prelua și o lucrare în culise, cu jumătate de normă. Și aceasta înseamnă să-ți faci datoria. În acest fel, îți satisfaci atât dorințele personale, cât și te ridici la înălțimea principiului și a standardului de a-L mulțumi pe Dumnezeu prin îndeplinirea datoriei – este minunat! Nu înseamnă asta că împuști doi iepuri dintr-un foc? (Ba da.) Din moment ce Dumnezeu nu ți-a dat puncte forte în acest domeniu ca parte a condițiilor tale înnăscute, atunci nu ai de ales. Nu poți să te plângi, să cârtești sau să nutrești resentimente doar pe motiv că îți lipsește în mod înnăscut ceva în acest domeniu și nu poți îndeplini standardul casei lui Dumnezeu pentru selectarea talentelor în acest domeniu, iar apoi să devii nedispus să-ți faci datoria în acest domeniu, refuzând să o faci chiar dacă ți-o cere casa lui Dumnezeu – acest lucru este nepotrivit. Aceasta nu este atitudinea corectă în îndeplinirea datoriei. Fă orice poți face. Nu poți refuza să o faci, refuzând să o faci chiar dacă ți-o cere casa lui Dumnezeu, doar pe motiv că nu ești potrivit pentru ea sau nu ești priceput la ea. Procedând astfel, nu-ți faci datoria – îți satisfaci dorințele personale și îți desfășori propria afacere. Nu-ți faci datoria cu o atitudine de supunere față de Dumnezeu, nici cu o atitudine de sinceritate și loialitate față de Dumnezeu. Acest lucru este nepotrivit. Este ceva ce oamenii ar trebui să înțeleagă. Pe de o parte, să

înțeleagă corect ce sunt interesele, hobbyurile și punctele forte; pe lângă asta, să trateze corect interesele, hobbyurile și punctele forte.

Unora le place să scrie articole și să se implice în lucrări legate de literatură. Vor mereu să revizuiască și să corecteze articole, să se ocupe de articole în fiecare zi. Cu toate acestea, din diverse motive – atât subiective, cât și obiective – nu sunt potriviți pentru această lucrare. Pe de o parte, le lipsesc cunoștințele de bază în domeniul literaturii; pe de altă parte, calibrul lor este relativ slab și nu au abilitate de înțelegere. Prin urmare, chiar dacă sunt pasionați de literatură și practică timp de câțiva ani, tot nu pot atinge standardul de a avea abilități de scriere. Cu toate acestea, casa lui Dumnezeu cere ca oamenii să aibă cel puțin un calibru de bază pentru a se implica în lucrarea bazată pe texte. În cazul în care calibrul lor nu este potrivit pentru a face lucrarea bazată pe texte, iar revizuirea și corectarea articolelor lor nu îndeplinesc standardul, atunci nu pot decât să aleagă o altă datorie. S-ar putea să fie potriviți doar pentru a face lucrări legate de chestiuni generale sau pentru a colecta unele materiale. Pe scurt, lucrarea bazată pe texte pe care o iubesc în inimile lor este ceva ce nu pot face – chiar dacă nu ar fi demiși din a face lucrarea bazată pe texte, ar fi doar niște persoane care ocupă un loc degeaba și nu ar obține niciun rezultat real. Cum ar trebui oamenii să înțeleagă o astfel de chestiune într-un mod clar? (Trebuie să învețe să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu și să fie raționali.) Aceasta este direcția generală – cum ar trebui oamenii să practice în mod specific? Dacă este o persoană predispusă la denaturări, ar spune: „Toată lumea spune că interesele și hobbyurile sunt date de Dumnezeu, că sunt condiții înnăscute. Din moment ce Dumnezeu mi-a dat acest interes și hobby, atunci cu siguranță Dumnezeu m-a rânduit să mă implic într-o lucrare legată de acestea. Din moment ce este rânduit de Dumnezeu, atunci, în casa lui Dumnezeu, lucrarea legată de acest interes și hobby ar trebui să-

mi fie dată mie – ar trebui să contribui la ea. Dacă nu mi se cere să fac această lucrare, atunci este o problemă cu oamenii – înseamnă că oamenii mă disprețuiesc, înseamnă că lucrătorii și conducătorii nu știu cum să evalueze oamenii. Iată-mă, o persoană înzestrată, dar nu există niciun vânător de talente care să mă observe! Iubesc atât de mult literatura și sunt foarte iscusit la ea – revizuirea articolelor este extrem de ușoară pentru mine. Să mă trimiți să predic Evanghelia sau să fac muncă manuală – nu înseamnă asta să folosești un baros ca să spargi o nucă? Nu înseamnă să irosești un individ talentat? Nu este ca și cum ai îngropa aur în pământ? Nu am ce să fac –sub un acoperiș jos, nu ai de ales decât să pleci capul! Dar există o zicală: «Aurul adevărat este destinat să strălucească în cele din urmă.» Așteptați – poate că Dumnezeu mă rafinează, mă testează. Într-o zi, cu siguranță mă voi implica în lucrarea pe care mi-a rânduit-o Dumnezeu, lucrarea legată de interesul meu. Lucrurile bune merită așteptate. Când veți fi eliminați cu toții, va fi momentul meu să strălucesc – atunci voi avea șansa să-mi pun în valoare abilitățile! Așa cum spun zicalele: «Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să se răzbune» și «Unde e viață, e speranță».” Ce părere aveți despre aceste puncte de vedere? Sunt incorecte, nu-i așa? Asemenea oameni au, cu siguranță, gânduri fanteziste și chiar își fac planuri pe termen lung, dar nu se știe dacă au cu adevărat abilități reale. Unii oameni chiar se simt nedreptățiți, spunând: „Sunt un talent literar înnăscut, dar am fost trimis să fac muncă manuală, plin de noroi toată ziua. Și cui mă pot plânge în legătură cu asta? Nu am ce să fac – așa a orchestrat Dumnezeu. Ce altă opțiune am?” În realitate, echipa de corectori i-a testat deja, iar abilitățile lor de scriere sunt inadecvate. Nu au nicio bază literară, nici măcar nu folosesc punctuația corectă. Oriunde ar trebui să se termine o propoziție sau să se facă o pauză, ei folosesc o virgulă. Cu toate acestea, ei încă se consideră genii literare, crezând că a face muncă fizică este o risipă

de talent. Inimile lor sunt pline de nemulțumiri: „M-am născut cu dragostea pentru literatură. În copilărie, îmi plăcea să citesc cărți de povești. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, mi-a plăcut să citesc opere ale unor autori celebri. Am citit multe opere literare clasice, atât de la autori autohtoni, cât și străini; am citit multe lucrări din toate genurile, inclusiv piese de teatru, proză și poezie. Lucrarea bazată pe texte nu presupune niciun efort pentru mine; a scrie un articol este o joacă de copil. Dar uitați-vă la mine acum – am ajuns să fac munci mizerabile și istovitoare. Dragostea mea pentru literatură, care m-a însoțit jumătate de viață, a fost negată în casa lui Dumnezeu. Toate cunoștințele pe care le-am acumulat de-a lungul vieții nu și-au găsit nicio utilitate în casa lui Dumnezeu – cariera mea literară a luat sfârșit! Obișnuiam să cred că în casa lui Dumnezeu adevărul deține puterea. Cineva ca mine – un mare talent, un pasionat de literatură – a fost ignorat și disprețuit în lume, fără nicio șansă de a-și pune în valoare abilitățile. Mă gândisem că în casa lui Dumnezeu aș putea să-mi folosesc eforturile rămase. Plin de entuziasm, m-am înscris în echipa de corectori, doar ca să aflu că nu am fost selectat. Uitați-vă la mine – stând aici acum, cine poate spune că sunt un pasionat de literatură, un talent literar? Toată vena mea literară s-a tocit din cauza acestei munci mizerabile și istovitoare. Acum, singurele lucruri care îmi ies pe gură sunt cuvinte grosolane și necioplite.” Se simt foarte nedreptățiți în inimile lor. Deși spun cu voce tare că se supun orchestrării lui Dumnezeu și că vor face orice le va cere casa lui Dumnezeu, în inimile lor, au o autoevaluare inexactă, și-au considerat în mod eronat interesele și hobbyurile drept puncte forte, drept ceva potrivit pentru a fi folosit de Dumnezeu, nu și-au găsit locul, nu și-au recunoscut situația reală, nu-și cunosc propria măsură și nu știu dacă interesele și hobbyurile lor sunt, de fapt, ceea la ce se pricep – sunt nelămuriți și ignoranți în privința tuturor acestor lucruri, dar totuși pretind că sunt talente literare, fiind la un pas de a

se numi maeștri literari. Care este rezultatul final al acestui lucru? (Sunt plini de plângeri cu privire la rânduielile bisericii și, în inimile lor, nu sunt dispuși să se supună.) În inimile lor, se simt în mod constant nedreptățiți. Deși nu lenevesc atunci când își fac datoria și pot depune efort maxim – supunându-se abia-abia – din cauza autoevaluării lor inexacte, se simt nedreptățiți. Un gând le trece frecvent prin minte: „Există mulți cai iuți, dar puțini îi pot recunoaște.” Ce cai iuți? Cine îi poate recunoaște? Deoarece au un oarecare interes și o pasiune pentru un anumit domeniu și, mai târziu, îl studiază în mod sistematic, se consideră de neegalat, crezându-se „cai iuți”, crezând că sunt talentați. Nu este aceasta o lipsă totală de conștiință de sine? Ei cred doar că interesele și hobbyurile sunt date de Dumnezeu, dar nu reușesc să recunoască ce calibru le-a dat Dumnezeu. Nu le este clar dacă sunt cu adevărat pricepuți la lucrurile de care sunt interesați și pasionați și dacă pot face cu adevărat bine lucrarea și datoria legate de interesele și hobbyurile lor, dacă sunt competenți în acestea și dacă și le pot asuma. Nu le este clar acest lucru și nu știu de el. Nu este foarte problematic? (Ba da.) Deoarece nu-și pot recunoaște sau găsi locul, se simt foarte nedreptățiți. Ce manifestă la exterior? Deseori oftează adânc și își exprimă frecvent hotărârea înaintea lui Dumnezeu, sperând că, într-o zi, Dumnezeu le va crea o oportunitate, le va răspunde plângerilor, le va face dreptate și le va permite să-și îndeplinească dorința de a face o datorie legată de interesele și hobbyurile lor. Uitați-vă la cântecul pe care îl cântă adesea: „Nu mă gândesc la calea ce-mi stă înainte.” Care este următorul vers? („Singura mea datorie sfântă este să respect voia lui Dumnezeu.”) Pentru cei care au cu adevărat această statură, care au cu adevărat această realitate și care sunt cu adevărat capabili să respecte voia lui Dumnezeu, a cânta acest cântec este perfect potrivit – este perfect adecvat. Dar când acest tip de persoană cântă acest cântec, care este starea sa emoțională? În ce situație îl cântă?

(Când se plânge și se simte nedreptățită.) Așadar, când cântă, nu este ceea ce cântă plin de resentimente? (Ba da.) Ceea ce cântă este plin de plângeri, sfidare și nemulțumire – nu este altceva decât tristețe și resentimente. Când o auzi cântând acest cântec, atunci este mai melancolică decât oricând. Există o zicală în China – cum sună? „Bărbații își exprimă tristețea cântând, femeile își exprimă tristețea plângând, iar bunicile bătrâne își exprimă tristețea bolborosind prostii.” Vedeți, diferite tipuri de oameni își exprimă tristețea în moduri diferite. Unele femei, când se confruntă cu acest tip de situație, doar plâng, ștergându-și constant lacrimile în secret. Nu pot să renunțe la acest lucru și, de fiecare dată când se gândesc la el, ochii lor sunt roșii de lacrimi, iar inimile lor se simt nedreptățite și mâhnite. Pur și simplu nu pot trata corect această chestiune. În realitate, aceasta este o chestiune foarte simplă – interesele, hobbyurile și punctele forte sunt, în mod inerent, două lucruri separate. Dacă ai un anumit punct forte, indiferent dacă este interesul și hobbyul tău, ești foarte potrivit pentru o lucrare legată de acel punct forte – mai exact, calibrul, talentul sau aptitudinea ta înnăscută te fac priceput la efectuarea acelui lucru anume și îl poți face bine – în acest caz, când te implici în acea lucrare, poți obține anumite rezultate și este relativ potrivit pentru tine să o faci. Cu toate acestea, dacă ai doar un interes și un hobby în acest domeniu, dar nu ai un punct forte în el, atunci s-ar putea să nu fii neapărat capabil să o faci bine. Aceasta este o chestiune foarte simplă. Din cauza încăpățânării și a înțelegerii denaturate a oamenilor, la care se adaugă nesăbuința și ignoranța lor, aceștia devin descurajați, demoralizați și negativi atunci când nu se pot implica în lucrarea care îi interesează. Ei ajung să se plângă, copleșiți de tot felul de emoții negative. Prin urmare, este foarte necesar ca oamenii să înțeleagă situația reală a intereselor, hobbyurilor și punctelor lor forte. Odată ce înțeleg, trebuie să le trateze corect – acesta este un aspect. Celălalt aspect este că trebuie să se supună

rânduielilor casei lui Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria conform principiilor cerute de casa lui Dumnezeu. Dacă îți cere casa lui Dumnezeu să-ți faci datoria într-un anumit domeniu, dar nu ești priceput în acest domeniu de lucru, ci doar interesat și pasionat de el, și îți place să faci această lucrare și, conform celui mai scăzut standard cerut de casa lui Dumnezeu, poți fi totuși cât de cât competent, atunci ar trebui să te supui și să te străduiești să-ți faci partea – nu găsi tot felul de scuze obiective pentru a refuza sau a declina. Desigur, dacă ai condiții înnăscute limitate în diverse domenii sau ai anumite probleme reale, iar casa lui Dumnezeu nu-ți poate permite să-ți faci datoria în acest domeniu, atunci nu ar trebui să ai plângeri și nici să devii negativ sau slab. Fă orice poți face. Cât despre interesele și hobbyurile tale, păstrează-le pentru tine – oamenii din biserică nu se vor amesteca și nici nu-ți vor lua dreptul de a fi interesat sau pasionat de anumite lucruri. Aceasta este problema ta personală. Cu toate acestea, când vine vorba de îndeplinirea datoriei, trebuie să discerni clar toate problemele diverse legate de interese, hobbyuri și puncte forte și trebuie să fii capabil să le tratezi pe toate corect – acesta este cel mai important lucru. Înțelegi? (Da.)

Mulți oameni au interese și hobbyuri într-un anumit domeniu. Există, de asemenea, unii oameni care nu au niciun fel de interese sau hobbyuri. Adică, nu au interese sau hobbyuri deosebite în ceea ce privește nicio ocupație sau tip de activitate specializată, sau diverse persoane, evenimente și lucruri cu care oamenii intră frecvent în contact, în lume – sunt doar oameni obișnuiți. De exemplu, dacă cineva îi întreabă dacă sunt pasionați de literatură, dacă de obicei țin un jurnal sau scriu articole, ei spun: „Nu sunt pasionat de asta și nu mă pricep. De îndată ce încep să citesc sau să scriu, mă doare capul.” Dacă li se dau de citit câteva capodopere literare, li se pare copleșitor și sunt complet reticenți în inimile lor. Unii chiar spun:

„Să mă holbez la text tot timpul îmi obosește ochii și mă îmbătrânește, așa că nu-mi place literatura.” Dacă îi întrebi dacă le place să danseze, ei spun: „Dansul nu este o treabă serioasă, este ceva ce fac oamenii când sunt inactivi și nu au altceva mai bun de făcut. Nu-mi place să dansez.” Vezi, nu le place și chiar găsesc un motiv pentru asta, spunând că nu este o treabă serioasă. Alții dansează pentru a-L lăuda pe Dumnezeu – ce lucru pozitiv este acesta! A cânta, a dansa, a cânta la harpă și la liră pentru a-L lăuda pe Dumnezeu – acest lucru se face din cele mai vechi timpuri; este ceva ce Dumnezeu aprobă, deci cum poate să nu fie o treabă serioasă? Dar în cazul lor, ei denigrează și vorbesc despre tot ce nu le place ca fiind ceva negativ. Când sunt întrebați: „Nu-ți place să dansezi – atunci îți place să cânți?”, ei răspund: „Ce «cântat»? De îndată ce încep să fac asta, cânt fals. Chiar și mie mi se pare insuportabil să mă aud. Nu-mi place să cânt. Abia acum, în calitate de credincios în Dumnezeu, am început să învăț câteva imnuri din cuvintele lui Dumnezeu și imnuri bazate pe experiență. Înainte să cred în Dumnezeu, nu am cântat niciodată; când cântau alții, nici măcar nu eram dispus să ascult.” „Atunci cum te exprimi când ești binedispus?” „Când sunt binedispus, doar trag un pui de somn.” „Atunci ce faci când întâmpini chestiuni dureroase și ești prostdispus?” „Atunci mănânc niște gustări sau doar trag un pui de somn.” „Nu-ți place să cânți – atunci îți place să asculți muzică?” „Nu sunt interesat de asta și nu înțeleg ce se exprimă prin muzică. Voi toți spuneți că muzica exprimă diversele emoții ale oamenilor, că exprimă gândurile și sentimentele oamenilor, dar eu nu le înțeleg și nu mă pot regăsi în ele. Muzica este artă înaltă – o persoană umilă ca mine nu se poate regăsi în muzică și nu-mi place.” „Îți place mâncarea bună?” „Nici mâncarea bună nu-mi place. Pot mânca orice. M-am născut o persoană nepretențioasă. Pot mânca mămăligă, pot mânca prăjituri, mâncare chinezească sau occidentală – orice. Și dacă mor de foame și nu am ce

mânca, pot mânca chiar și mâncare de câini.” Astfel de oameni sunt atât de grosolani. Întreabă-le pe unele femei: „Vă plac produsele cosmetice?” Ele spun: „Nu mă interesează. Arăt așa cum m-am născut – cine vrea să se uite la mine, să se uite, iar cine nu vrea să se uite la mine, să se uite în altă parte!” Întreabă-i pe unii bărbați: „Vă plac electronicele sau lucrurile mecanice, cum ar fi mașinile?” Ei spun: „La ce bun să-ți placă acele lucruri? Îți seacă mintea și îți obosește creierul. Dacă am timp, mai bine trag un pui de somn sau stau la taclale!” Nu le place nimic și nu au niciun fel de interese sau hobbyuri. Fie că este vorba de biologie, tehnologie, de înaltă sau joasă calitate, nu le place nimic. Când sunt întrebați: „Aceste lucruri care implică umanitatea, fie că sunt rafinate sau de interes larg – nu vă place niciunul dintre ele. Atunci vă plac animalele mici, cum ar fi pisicile, câinii și păsările?”, ei răspund: „Îmi plac și mai puțin. Animalele nu pot vorbi cu oamenii – la ce bun să-ți placă?” Unii oameni sunt interesați de câini. Ei vorbesc adesea cu câinii, iar câinii pot chiar să înțeleagă vorbirea umană. Unii oameni nu au niciun hobby și nu sunt interesați de nimic – există mulți astfel de oameni. Unii spun: „Ne naștem cu unele interese și hobbyuri – ele sunt date de Dumnezeu. Mai ales aceia dintre noi care au un punct forte într-un anumit domeniu, cei născuți cu un talent excepțional și remarcabil în acest domeniu – totul este harul lui Dumnezeu, înălțarea lui Dumnezeu, Dumnezeu care ne privește cu simpatie. Mai ales în zilele noastre, a-ți asuma o datorie legată de interesele, hobbyurile sau punctele noastre forte în casa lui Dumnezeu ne face identitatea și valoarea incomparabil de onorabile și extraordinare. Cei care nu au hobbyuri sau puncte forte pot face doar muncă de bază și lucrări care nu necesită competențe tehnice, cum ar fi găzduirea, gătitul, curățenia sau cultivarea legumelor, creșterea porcilor și hrănirea găinilor. Așadar, în ceea ce privește interesele, hobbyurile și punctele forte ale oamenilor, nu se face o distincție între înalt și jos, nobil și

josnic? Nu există o diferență ierarhică între ei?” Este corect acest punct de vedere? (Nu.) Vezi, Dumnezeu le-a dat unor oameni puncte forte, le-a rânduit anumite interese și hobbyuri, în timp ce altor oameni, Dumnezeu nu le-a rânduit nimic – nu au niciun punct forte, nu pot cânta sau dansa, nu înțeleg literatura și sunt complet ignoranți în ceea ce privește tot felul de competențe profesionale. Întâmplător, poate exista o familie gazdă care ține doi câini, așa că a pune o astfel de persoană fără puncte forte să îi hrănească ar trebui să fie un lucru potrivit – aceasta este cea mai simplă sarcină. Dar, în afară de hrănirea câinilor, nu-i scoate la plimbare și nu știe cum să-i îngrijească. După ce îi hrănește timp de un an sau doi, nici câinii nu o recunosc ca stăpân și nu sunt apropiați de ea. Spuneți-Mi, ce fel de persoană este aceasta? În comparație cu cei care au interese și hobbyuri sau puncte forte într-un anumit domeniu, nu există o diferență? În mod clar, acestea sunt două tipuri de oameni care au diferențe în condițiile lor înnăscute: un tip trăiește cu un puternic sentiment de superioritate, ducând o viață bogată și plină, în timp ce celălalt tip duce o viață goală, fără niciun sentiment de superioritate. Deci, dacă oamenii sunt diferențiați prin statut și valoare pe baza acestui principiu, este potrivit? (Nu.) Atunci, conform cărui principiu este potrivit să-i deosebim? Spuneți-Mi, există diferențe între oameni? (Da.) În ce constă diferențele? Cum ar trebui să fie deosebiți oamenii? Cel puțin, ar trebui să se vadă dacă iubesc adevărul – deosebindu-le esența, înălțimea și josnicia, noblețea și modestia, și categoria pe baza atitudinii lor față de adevăr. Teoretic, nu se pot deosebi oamenii foarte ușor în acest fel? (Ba da.) Este bun acest mod de a deosebi oamenii? (Da.) Dar nu este puțin prea simplu să-i deosebim în acest fel? Unii oameni nu au niciun punct forte înnăscut și nici nu au interese sau hobbyuri – sunt oameni foarte mediocri, oameni foarte simpli. Cu toate acestea, ei iubesc adevărul, înțeleg adevărul, au experiență și înțelegere a adevărului și, atunci când au părtășie despre

adevăr, pot împărtăși înțelegerea lor despre cuvintele lui Dumnezeu; în intrarea în viață, sunt mai buni decât o persoană obișnuită. Ei pot ajuta mulți oameni. Așadar, poți spune că astfel de oameni sunt josnici și fără valoare? (Nu.) Teoretic, esența oamenilor, înălțimea și josnicia lor, noblețea și modestia lor, și categoria lor ar trebui să fie deosebite pe baza atitudinii lor față de adevăr, dar cum anume ar trebui să fie deosebiți? Despre asta vom avea părtășie astăzi.

Faptul că o persoană are sau nu în mod inerent interese, hobbyuri și puncte forte este predeterminat de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ți le dă, atunci le ai; dacă Dumnezeu nu ți le dă, atunci nu le ai – nu le poți învăța și nici nu le poți dobândi prin imitație. Cu toate acestea, dacă ai un punct forte într-un anumit domeniu și spui: „A-mi face datoria legată de acest punct forte este prea obositor; nu vreau acest punct forte", chiar dacă nu-l vrei, nu-l poți înlătura și nici alții nu ți-l pot lua. Ceea ce ai, alții nu pot lua; ceea ce nu ai, nu poți înșfăca sau obține luptându-te pentru asta. Toate acestea au legătură cu predeterminarea lui Dumnezeu. Totuși, faptul că Dumnezeu îți dă un anumit interes, un hobby sau un punct forte nu înseamnă că Dumnezeu trebuie să te pună să faci o datorie sau o lucrare legată de interesul, hobbyul sau punctul tău forte. Unii oameni spun: „Din moment ce nu mi se cere să fac o datorie în acest domeniu sau să mă implic într-o lucrare legată de acesta, atunci de ce mi s-a dat un astfel de interes, hobby sau punct forte?" Dumnezeu a dat marii majorități a oamenilor anumite interese și hobbyuri pe baza diferitelor condiții ale fiecărei persoane. Desigur, sunt luate în considerare mai multe lucruri: pe de o parte, este pentru traiul și supraviețuirea oamenilor; pe de altă parte, este pentru a le îmbogăți viața. Uneori, viața unei persoane necesită anumite interese și hobbyuri, fie pentru divertisment și amuzament, fie pentru a se putea implica în unele sarcini adecvate, făcându-și astfel viața umană împlinită.

Desigur, indiferent din ce perspectivă este privit, există un motiv în spatele faptului că Dumnezeu dăruiește, iar Dumnezeu are, de asemenea, motivele și temeiurile Sale pentru a nu dărui. S-ar putea ca viața ta umană sau supraviețuirea ta să nu necesite ca Dumnezeu să-ți dea interese, hobbyuri și puncte forte, și să-ți poți menține traiul sau să-ți îmbogățești viața umană și să o faci împlinită prin alte mijloace. Pe scurt, indiferent dacă Dumnezeu le-a dat sau nu oamenilor interese, hobbyuri și puncte forte, aceasta nu este o problemă a oamenilor înșiși. Chiar dacă cineva nu are puncte forte, acesta nu este un defect al umanității sale. Oamenii ar trebui să înțeleagă corect acest lucru și să-l trateze corect. Dacă cineva are anumite interese, hobbyuri și puncte forte, atunci ar trebui să le prețuiască și să le aplice corect; dacă nu le are, nu ar trebui să se plângă. Din perspectiva intereselor, hobbyurilor și punctelor forte, aceasta este situația reală. Cu toate acestea, faptul că cineva are sau nu aceste lucruri nu reflectă valoarea, statutul sau identitatea unei persoane. Deci, ce le spune acest lucru oamenilor? Chiar dacă Dumnezeu ți-a dat interese, hobbyuri și puncte forte rafinate – acestea sunt bunurile tale private, sunt condițiile tale avantajoase – faptul că le ai nu înseamnă că ești mai nobil decât oricine altcineva, că ești mai avantajat sau privilegiat decât oricine altcineva să faci orice. Aceasta deoarece, în ochii lui Dumnezeu, indiferent ce condiții înnăscute are o persoană, ea este un membru al omenirii corupte. Deși condițiile înnăscute nu conțin elemente de corupție, toți oamenii, care au condiții înnăscute, au fost corupți de Satana și trăiesc după firi satanice. Viața-esență pe care o au este firea lor coruptă satanică. Prin urmare, indiferent de cum sunt condițiile tale înnăscute și indiferent dacă ai sau nu interese, hobbyuri și puncte forte, în ochii lui Dumnezeu, din moment ce viața-esență a tuturor oamenilor este aceeași, valoarea ta este egală cu cea a celorlalți. Oamenii ar trebui să vadă clar că, deși au anumite condiții avantajoase sau anumite avantaje, în ceea

ce privește esența umană și firile corupte, esența tuturor oamenilor este aceeași și toți oamenii sunt la fel. Ei trebuie să treacă prin mustrarea și judecata lui Dumnezeu și toți sunt cei pe care Dumnezeu dorește să-i mântuiască. În ceea ce privește viața-esență a trupului oamenilor, aceștia sunt la fel. Cu toate acestea, dintr-o altă perspectivă, există unele deosebiri între oameni și trebuie să avem părtășie în detaliu despre aceste deosebiri. Cum ar trebui identificate aceste deosebiri? Ele trebuie examinate din perspectiva originilor oamenilor. La ce se referă „originile”? Se referă la din ce s-a reîncarnat o persoană – se fac deosebiri în funcție de cum au luat ființă și de unde au provenit. În linii mari, această omenire este împărțită în trei categorii. Prima categorie este cea a celor reîncarnați din animale, a doua este cea a celor reîncarnați din diverși diavoli, iar a treia este cea a celor reîncarnați din oameni. Aceste trei categorii îi deosebesc pe oameni la rădăcină. Motivul pentru care îi pot deosebi pe oameni este că originile diferitelor categorii de oameni nu sunt aceleași. Așadar, cum se poate ști cine este reîncarnat din animale, cine este reîncarnat din diavoli și cine este reîncarnat din oameni? Acest lucru trebuie determinat pe baza a ceea ce trăiesc și a caracteristicilor pe care le manifestă. Ați mai auzit vreodată astfel de informații, fie în folclor, fie prin alte canale? (Da.) Deci, acest subiect nu vă este complet necunoscut, nu-i așa? (Nu, nu ne este.) Cei reîncarnați din animale, cei reîncarnați din diavoli, cei reîncarnați din oameni – despre care vreți să auziți mai întâi? (Prima categorie.) Prima categorie este cea a celor reîncarnați din animale. Dacă ajungeți cu adevărat să cunoașteți adevărul despre această chestiune, va avea un impact asupra vieților voastre? Va aduce necazuri sau piedici? (S-ar putea să încep să mă întreb din ce m-am reîncarnat.) În cazul unor oameni, odată ce știu cu adevărat cărei categorii îi aparțin și se potrivesc unei anumite categorii, dacă sunt într-adevăr reîncarnați din oameni, se simt norocoși și destul de

bine în legătură cu asta. Dar dacă nu sunt reîncarnați din oameni, nu li s-ar părea supărător? (Ba da.) Ar aduce anumite dificultăți și, de asemenea, o oarecare neliniște, nu-i așa? (Ba da.) Din moment ce poate aduce neliniște și unele dificultăți, este mai bine ca oamenii să știe sau să nu știe? (Simt că ar fi mai bine să știm.) În ce fel ar fi mai bine? (Știind, omul poate înțelege adevărul în această privință și, în plus, va putea să discearnă unii dintre oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul său.) Atunci, haideți să avem părtășie despre asta.

Haideți să avem mai întâi părtășie despre cei care s-au reîncarnat din animale. Reîncarnarea din animale, după cum sugerează și numele, înseamnă că o astfel de persoană s-a reîncarnat dintr-un animal. Sfera animalelor este destul de largă – în ceea ce privește câte tipuri anume de animale se pot reîncarna în oameni, acest lucru nu intră în sfera părtășiei noastre. Pe scurt, există o categorie de oameni a căror existență anterioară a fost cea a unui animal, ceea ce înseamnă că identitatea lor originală sau categoria creată nu făcea parte din omenirea creată. Categoria lor biologică inițială, de la început, a fost cea a unui animal. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, identitatea lor în cadrul tărâmului biologic este cea a unui animal. Cu această reîncarnare, ei au devenit oameni, ceea ce înseamnă că acest animal nu se mai naște din nou printre animale, ci se reîncarnează într-un om, născându-se la un anumit moment, într-o anumită familie, obârșie și țară. Un animal reîncarnat într-un om înseamnă că se naște ca om, dar existența sa anterioară nu a fost de om, ci de animal. Înainte, exista pe tărâmul animal, renăscându-se printre animale; acum, în această renaștere, nu se mai află pe tărâmul animal. Identitatea sa s-a schimbat și a devenit un membru al omenirii. Aceasta se numește reîncarnarea animalelor în oameni. Când un animal se reîncarnează într-un om, înfățișarea și instinctele sale sunt, în esență, aceleași cu ale oricărei persoane din cadrul omenirii. Adică,

are pe deplin caracteristicile unui om – poate să meargă în picioare, are trăsături faciale și înfățișare umană și are gândire umană, instincte umane și o viață umană normală și, de asemenea, capacitatea unică a omului de a folosi limbajul. Aceasta este ceea ce se numește un animal care se reîncarnează într-un om. Adică, din forma trupului său, din înfățișarea și caracteristicile vieții fizice, tu poți vedea doar trăsături umane; nicio trăsătură de animal nu este vizibilă. Așadar, cum poți să-ți dai seama că s-a reîncarnat dintr-un animal? Asta este ceea ce îi preocupă cel mai mult pe oameni. Desigur, este posibil să se vadă că s-au reîncarnat dintr-un animal. Dacă nu ar exista diferențe între cei reîncarnați din animale și cei reîncarnați din oameni, atunci această categorie de oameni nu ar avea nicio caracteristică evidentă. Tocmai pentru că există diferențe evidente între cei reîncarnați din animale și cei reîncarnați din oameni adevărați, aceste două categorii de oameni pot fi astfel ușor de deosebit, pe baza caracteristicilor lor. Așadar, care sunt caracteristicile oamenilor reîncarnați din animale? Prima caracteristică este că au o înțelegere denaturată. Cea de-a doua caracteristică este că sunt deosebit de amorțiți. Cea de-a treia caracteristică este că sunt deosebit de confuzi. Cea de-a patra caracteristică este că sunt nesăbuiți. Aceste patru caracteristici în sine sunt suficiente pentru a face evidentă diferența dintre o persoană reîncarnată dintr-un animal și un om adevărat.

Prima caracteristică a oamenilor reîncarnați din animale este că au o înțelegere denaturată. În primul rând, ce implică denaturarea? Implică probleme cu gândurile și punctele lor de vedere; implică, de asemenea, abilitățile lor cognitive de a privi, pricepe și înțelege lucrurile. Oamenii din această categorie nu pot pricepe corect nimic, nici nu pot privi corect nimic. Modul lor de a privi oamenii și lucrurile, precum și conduita personală și acțiunile lor sunt deosebit de absurde, încăpățânate și ridicole – complet

incompatibile cu gândirea umanității normale și cu gândurile și punctele de vedere ale umanității normale asupra lucrurilor. Desigur, oamenii cu o înțelegere denaturată sunt departe de a înțelege sau de a ajunge să cunoască adevărul. Adevărul le este complet inaccesibil, cu atât mai puțin înțeleg ei adevărurile-principii. Punctele lor de vedere sunt întru totul denaturate atunci când vine vorba de modul în care tratează orice lucru sau persoană. După ce ai părtășie cu ei, înțeleg la nivel de doctrină, dar cunoașterea lor rămâne la fel de denaturată și după aceea. Când le explici apoi lucrurile mai clar și mai precis, dând exemple, pe moment s-ar putea să înțeleagă, dar mai târziu, când se confruntă cu același gen de lucru, punctul lor de vedere rămâne la fel de denaturat și, indiferent de modul în care are cineva părtășie cu ei, asta nu le corectează punctul de vedere. Mai mult, această stare a lor – acest mod de a pricepe lucrurile – va dăinui pe termen nelimitat, fără schimbare. Părtășia nimănui despre adevăr nu-i poate schimba; chiar dacă am părtășie și țin predici, acest lucru tot nu le poate schimba gândurile și punctele de vedere denaturate și modul denaturat de a pricepe lucrurile. Astfel de oameni sunt foarte problematici. De exemplu, când fac ceva greșit și le spui: „Ceea ce ai făcut a fost incorect, nu se aliniază la principii; a suferit o influență personală”, ei vor zice: „N-am făcut-o intenționat. N-am avut intenția să iasă așa. Din moment ce voi toți sunteți atât de buni, aveți adevărul și știți cum să faceți lucrurile, de ce nu le faceți voi, în loc să mă puneți pe mine? Spuneți că am greșit – nu este doar pentru că nu vă place de mine? Din moment ce voi toți aveți umanitate, iar eu sunt singurul căruia îi lipsește, mă voi duce pur și simplu în iad, iar voi toți puteți merge în rai!” S-ar putea chiar să încerce să se apere și să se justifice cu raționamente și să găsească scuze pentru a scăpa de responsabilitate. Ei refuză să recunoască faptul că au greșit, nu au atitudinea corectă și nu se angajează să se corecteze în viitor și nu spun că înțeleg cum ar trebui să acționeze data

viitoare. Nu vor înțelege niciodată în acest fel și nu vor pricepe niciodată problema dintr-o perspectivă a umanității, într-un mod pur. Există chiar și unii oameni care, atunci când le subliniezi problemele din lucrarea lor și ai părtășie despre adevăr cu ei, spun: „Nu cumva mă desconsideri? Nu este doar pentru că sunt needucat și de la țară? Nu este doar pentru că statutul meu este mic? Nici măcar Dumnezeu nu mă disprețuiește, deci ce drept ai tu să o faci?" Ei nu vor admite niciodată că au greșit și apoi nici nu vor căuta adevărul, nu vor reflecta asupra lor pentru a vedea unde au greșit și nu vor căuta calea corectă de practică pentru a rezolva problema. De ce nu vor face niciodată aceste lucruri? Pentru că nu sunt oameni. Nu au o gândire umană normală și nu pot aborda greșelile care apar așa cum ar face-o un om normal. Nu au atitudinea pe care ar trebui să o aibă un om normal față de greșeli. Ați întâlnit vreodată astfel de oameni? Cel mai bine ar fi să reflectezi și asupra ta, să vezi dacă rațiunea ta este normală sau nu. De exemplu, după ce cineva dă cu mopul pe jos, suprafața este încă destul de umedă. Altcineva, neștiind acest lucru, trece pe acolo și alunecă. Acea persoană se ridică și îi spune celeilalte: „Nu ai uscat podeaua cum trebuie după ce ai dat cu mopul. Ar fi trebuit să pui un semn cu câteva cuvinte pentru a-i avertiza pe oameni! Din fericire, sunt tânăr – dacă eu cad, mă pot ridica. Dar dacă ar fi fost o persoană în vârstă, nu și-ar fi rupt un os? Chiar nu ai fost destul de atent!" Sunt potrivite și normale aceste cuvinte? (Da, sunt normale.) Persoana care a dat cu mopul nu a fost suficient de atentă când a făcut această sarcină, așa că data viitoare ar trebui să fie mai atentă. Întrucât cineva a căzut din cauza asta, este clar că a făcut o greșeală în această privință. A fost o neglijență și nimeni nu o condamnă – trebuie doar să o corecteze. Dar această persoană nu e capabilă să ia în considerare sau să abordeze această problemă în mod corect și rațional, din perspectiva unui om sau cu gândirea unui om. În schimb, se va întoarce și va spune: „N-ai

putut să vezi că podeaua era udă? Ești orb? Ai alunecat și ai căzut – ți-o meriți! Nu-ți folosești ochii și asta e vina mea? Când termini de dat cu mopul, bineînțeles că podeaua este udă – de ce ai călcat pe acolo? Nu e ca și cum ți-am zis eu să calci pe acolo. Recunoaște că e ghinionul tău că ai căzut. Nu are nicio legătură cu mine!" Sunt aceste cuvinte raționale? (Nu.) Nu sunt raționale – cum spui asta în limbaj colocvial? Sunt absurde. Ai dat cu mopul, dar nu ai uscat podeaua, făcând pe cineva să alunece – deși nu este absolut necesar să-ți exprimi vinovăția și scuzele, ar trebui cel puțin să accepți atenționările și observațiile celorlalți cu privire la greșeala ta. Ar trebui să întrebi: „Te-ai rănit? Trebuie să mergi la spital pentru un control sau tratament? Îmi asum întreaga responsabilitate." Aceasta este atitudinea corectă. Așa ar trebui un om să trateze și să reflecteze în mod rațional asupra unui lucru pe care, din perspectiva umanității, l-a greșit. Totuși, oamenii reîncarnați din animale nu au umanitate, iar înțelegerea lor e denaturată. Nu vor vorbi niciodată în acest fel și nici nu vor lua în considerare nicio problemă în acest mod. În schimb, vor fi intenționat încăpățânați. Nu au uscat podeaua după ce au dat cu mopul, făcând pe cineva să alunece; data viitoare, atunci, trebuie doar să procedeze altfel, să fie mai atenți și să corecteze greșeala – asta e tot. Problema ar fi rezolvată. Este o chestiune foarte simplă: nimeni nu spune nimic despre asta și nimeni nu-i condamnă pentru asta. De asemenea, nu li se cere să-și asume vreo responsabilitate legală. Dar ei refuză să accepte faptele și spun în schimb: „O, deci voi toți sunteți oameni buni, voi sunteți singurii cu umanitate! Eu sigur sunt o persoană rea! Eu le fac rău altora în mod deliberat! Am intenții rele! Voi toți veți merge în rai, iar eu voi merge în iad!" Spuneți-Mi, ar putea o persoană normală să debiteze asemenea aiureli? (Nu.) Doar cei reîncarnați din animale pricep totul și privesc totul dintr-o perspectivă deosebit de extremă, de încăpățânată și de ridicolă. Pentru cea mai mică

problemă – ceva complet legitim – pot să debiteze o mulțime de argumente absurde, false, lăsându-i pe ceilalți nedumeriți dacă să râdă sau să plângă. Dacă sunt emondați, cum se comportă? Se dau peste cap să se justifice și să se apere, explicând de ce au acționat așa cum au făcut-o și cât de mult au suferit pentru asta, argumentând cu tot felul de motive. Când ai părtășie cu ei despre motivul pentru care au fost emondați, despre modul în care, atunci când fac greșeli, ar trebui să le corecteze și cum ar trebui să caute adevărurile-principii și care sunt principiile pentru gestionarea problemei, ei nu vor să asimileze niciun singur cuvânt. În schimb, își stăpânesc furia și mânia, simțindu-se nedreptățiți și umiliți. Pe la spate, chiar se plâng altora, spunând: „Hm! Nu mă gândisem la aceste probleme și nu am intenționat să fac asta. Totuși, mă condamnă și spun că am perturbat și am tulburat – sunt chiar atât de rău? Sunt o persoană rea?” Când vine vorba de adevărurile-principii, ei nu se vor ridica la înălțimea lor și nu le vor înțelege niciodată; înțelegerea lor este întotdeauna deosebit de denaturată și deosebit de ridicolă. Indiferent despre ce adevăruri-principii are cineva părtășie, când ajunge la ei, aceasta se transformă într-o singură frază, un singur mod de a acționa – devine o formalitate, un ritual, o reglementare. Nu este chestiune care ține doar de priceperea adevărurile-principii într-un mod unilateral; mai degrabă, înțelegerea acestor oameni este deosebit de ridicolă și de absurdă. Modul în care acest tip de persoană pricepe adevărul pare deosebit de stângaci și de idiot. În ce măsură este idiot? În măsura în care oamenii nici măcar nu simt milă pentru ei, ci, în schimb, simt un dezgust total, neștiind dacă să râdă sau să plângă și rămânând complet fără cuvinte. Lucrurile au fost deja explicate atât de amănunțit, încât este de prisos să mai adăugăm ceva – orice alte cuvinte ar fi doar o prostie. Nu are rost să continuăm să vorbim despre adevărurile-principii cu acești oameni. Indiferent ce gestionează, chiar și cea mai mică problemă din viața de zi cu

zi, o fac într-un mod foarte anormal, ridicol și denaturat. Sunt incapabili să privească și să gestioneze problemele în limitele rațiunii umane. Perspectiva lor asupra tuturor lucrurilor este foarte încăpățânată și ridicolă – opiniile pe care le-ar putea exprima despre orice problemă te-ar face să te simți dezgustat o viață întreagă după ce le-ai auzi. Dacă s-ar întâmpla să mănânci în timp ce le auzi, s-ar putea să vomiți pe loc. Spuneți-Mi, cât de denaturați trebuie să fie? Aceasta este una dintre caracteristicile principale ale oamenilor reîncarnați din animale – sunt încăpățânați și ridicoli. Din perspectiva umanității, această încăpățânare și ridiculitate reprezintă, în primul rând, o lipsă a gândirii normale a umanității. Nu sunt capabili să ia în considerare nicio problemă conform gândirii normale a umanității – sunt extremi, predispuși la denaturări și încăpățânați. Indiferent cum ai părtăși despre adevăr, fapte obiective sau situații specifice, ei se agață strâns de raționamentul lor și refuză să renunțe. Ei cred: „Am rațiunea de partea mea și nu ți-am dat nimic ce poți folosi împotriva mea. Mă voi agăța de acest raționament și va deveni adevărul. Nimic din ce spui tu nu va fi de niciun folos!” Aceasta este una dintre caracteristicile oamenilor reîncarnați din animale – înțelegerea lor este denaturată.

O altă manifestare a oamenilor reîncarnați din animale este că sunt deosebit de amorțiți în fața multor oameni, evenimente și lucruri. Nu numai că privesc problemele într-un mod încăpățânat și denaturat, dar nici nu pot percepe deloc care este natura, esența sau cauza principală a oricărui lucru care apare, ce influență poate aduce sau ce consecințe poate provoca. Ei tot nu pot percepe aceste lucruri și rămân ignoranți în ceea ce le privește, chiar și atunci când unii oameni au spus sau au făcut deja anumite lucruri sau au dezvăluit anumite semne și indicii – este ca și cum ar fi proști. Până se le perceapă, chestiunea este deja încheiată, iar consecințele au apărut deja. Chiar și după ce aud atât de multe adevăruri, ei nu știu și nu pot simți ce fel

de oameni sunt cei din jurul lor, care este esența lor sau ce sunt capabili să facă. Unii oameni spun lucruri care sunt în mod clar problematice, dar ei nu pot simți asta. De exemplu, atunci când unii se laudă, fac pe grozavii, se dau în spectacol și se etalează, aceasta este în mod evident o dezvăluire a unei firi arogante, dar oamenii reîncarnați din animale nu pot percepe problema. În schimb, ei cred că acești oameni sunt capabili, îi admiră și îi privesc cu respect și, ulterior, chiar vor să-i urmeze. Acest lucru arată că sunt amorțiți. Oamenii răi și faptele rele evidente, dezvăluirile evidente ale firilor corupte, direcția în care se îndreaptă în mod evident lucrurile – asemenea oameni nu pot percepe nimic din toate acestea. Ei nu știu care este esența problemei sau care e rădăcina problemei; nu o pot simți deloc, nici măcar nu sunt conștienți. Ei sunt ceea ce numim adesea cadavre fără duh. Acest tip de oameni se ridică și mai puțin la înălțime atunci când vine vorba de chestiuni care implică adevărurile-principii. Le spui conform cărui principiu ar trebui să practice, dar nu înțeleg; doar memorează reglementările pe care trebuie să le respecte. Nu pot înțelege principiile despre care ai părtășie, acestea îi depășesc. Le semnalezi o anumită stare, care este o manifestare a dezvăluirii unei firi corupte de-ale lor, dar ei cred că vorbești despre altcineva. Chiar dacă admit verbal că au și ei acest tip de fire coruptă, nu admit ce cuvinte au rostit sau ce acțiuni au întreprins și care se potrivesc cu această stare sau cu această manifestare. Nu înțeleg și nu știu despre ce vorbești. Când adevărul e subiectul părtășiilor în timpul adunărilor, deși alții trec deja la următorul subiect, ei tot îndreaptă discuția către subiectul anterior. Nu înseamnă asta a fi obtuz și amorțit? Când alții vorbesc, ei nu pot ține pasul – nu pentru că gândirea lor nu poate ține pasul, ci pentru că au un calibru insuficient și deficitar. Când anumiți oameni răi încearcă să-i înșele, să se joace cu ei sau să-i chinuie, ei nu pot simți acest lucru, ci, în schimb, îi tratează pe aceștia ca pe frați și ca pe surori și au o

relație apropiată cu ei și, abia după ce aceștia le fac rău, își dau seama că au fost păcăliți. Atunci se gândesc: „Sunt atât de nesăbuit! Nu știu cum să-i judec pe oameni, nu știu cum să-i discern! De data asta, chiar mi-am învățat lecția – de acum înainte, nu voi mai avea încredere în nimeni, voi avea încredere doar în mine. Acesta e cel mai înțelept lucru!” După ce au fost păcăliți o dată, cred că au dobândit perspicacitate și chiar consideră că sunt mai deștepți acum, trecând de la o extremă la alta. Oamenii reîncarnați din animale sunt amorțiți în privința oricărei probleme. De exemplu, o astfel de persoană era responsabilă de creșterea animalelor și de cultivarea plantelor. Într-o zi, temperatura a scăzut și i-am spus: „În seara asta vor fi minus 5 grade. Nu ar trebui să ai grijă de acele plante și animale care nu pot rezista la frig?” După ce a auzit acest lucru, a răspuns: „Am o jachetă căptușită cu bumbac și dorm noaptea cu o plapumă și o pătură, așa că nu-mi va fi frig.” A înțeles ce am vrut să spun? Luând în considerare acest răspuns, este clar că nu a înțeles. Nu înseamnă asta a fi amorțit? (Ba da.) Dacă aș fi spus: „În seara asta vor fi minus 5 grade. Dacă florile sunt în curte, vor muri înghețate. Animalele sensibile la frig și cele slăbite ar trebui să fie ținute în grajduri. Ar trebui să pui o draperie în plus la ușă și să astupi toate locurile prin care bate vântul în grajduri.” După ce ar fi auzit acest lucru, s-ar fi gândit o clipă și ar fi spus: „O, Te refereai la animale și plante! Atunci nu ar fi bine doar să mut florile înăuntru? Sunt foarte multe animale și nu ai spus care sunt sensibile la frig și care nu, care ar trebui aduse înăuntru și care nu.” Într-adevăr, nu am specificat, dar nu poți acționa conform principiilor? Nici măcar nu-ți dai seama că florile lăsate afară iarna ar putea muri înghețate și, dacă nu te pun să faci aceste lucruri, nu le vei face – ce fel de problemă este aceasta? Nu înseamnă asta a fi amorțit? (Ba da.) Acest lucru arată că este amorțit. De exemplu, este soare afară și hainele sunt întinse în curte la uscat, iar cineva spune: „S-ar putea să plouă după-amiază. Oare se

vor uda hainele care se usucă afară?" – aceste cuvinte transmit un avertisment discret. O persoană cu o gândire umană normală ar auzi acest lucru și ar chibzui: „Ar trebui să fiu atent – când se va înnora, voi duce repede hainele înăuntru." Dar cei care nu au gândirea umanității normale nu vor conștientiza acest lucru. Când spui că va ploua după-amiază, ei aud acest lucru și se gândesc: „Ce rost are să zici asta? Nu are nicio legătură cu mine. Eu voi fi înăuntru, așa că nu mă voi uda dacă plouă. În plus, ce pot face eu în legătură cu ploaia? Nu are rost să-mi spui asta!" Pur și simplu nu-și dau seama de ce li se spune acest lucru sau de ce este adusă în discuție această problemă. Așadar, cum trebuie să le vorbești unor asemenea oameni ca ei să înțeleagă cu adevărat? Trebuie să le spui: „După-amiază va ploua la ora cutare. Înainte să plouă, când vezi că se înnorează, să duci repede hainele înăuntru. Dacă nu o faci, se vor uda și vor trebui spălate din nou. De asemenea, când strângi hainele, să verifici dacă în curte mai sunt lucruri care nu ar trebui să se ude sau să fie expuse la ploaie și să le duci și pe acelea înăuntru." Trebuie să-i instruiești în acest fel. Dacă nu-i instruiești în acest mod, nu-și vor da seama că trebuie să ducă hainele înăuntru și nici nu-și vor da seama că trebuie să adune orice alte obiecte care nu pot sta în ploaie. Nu vor face aceste lucruri. De ce? Pentru că sunt prea amorțiți, nu au gândirea umanității normale și nu îndeplinesc standardul umanității normale. Adică, inteligența și calibrul lor nu ating standardul umanității normale. Așa sunt oamenii reîncarnați din animale. Când îi cer unei astfel de persoane să facă ceva, chiar dacă am instruit-o deja de mai multe ori și a făcut acel lucru de multe ori înainte, tot trebuie să o instruiesc din nou. Dacă nu o instruiesc, nu-și va da seama ce trebuie făcut și nici nu va fi capabilă să o facă. Așa că, de fiecare dată când se confruntă cu acest tip de sarcină, trebuie să-i spui exact ce trebuie făcut și cum anume, instruind-o cu privire la fiecare pas din proces. Dacă omiți fie și un singur lucru, ea nu îl

va face sau chiar e posibil să dea greș cu totul. Și dacă îi semnalezi apoi problemele, va răspunde cu o grămadă de argumente denaturate și va începe din nou să fie intenționat încăpățânată. Aceasta este o manifestare a faptului de a fi amorțit.

Această caracteristică a oamenilor reîncarnați din animale, amorțeala lor, este foarte evidentă. De exemplu, din părtășia despre adevăr, ei înțeleg la nivel de doctrină cum să discearnă dacă un conducător de biserică face lucrare reală, dacă este un conducător care corespunde standardului sau un conducător fals ori un antihrist. Totuși, când trebuie să discearnă în ce categorie se încadrează propriul lor conducător de biserică, chiar dacă văd anumite manifestări ale acestuia, nu știu cum să le discearnă. Dacă îi întrebi: „Conducătorul vostru de biserică face lucrare reală?", ei spun: „Îl văd ocupat în fiecare zi cu adunări, cum se agită organizând lucruri, cum împarte cărți fraților și surorilor și cum urmărește lucrarea de evanghelizare." Apoi întrebi: „Atunci, cât de bine își face lucrarea? Este o persoană care urmărește adevărul?" Ei răspund: „S-a lepădat de carieră și de familie. Chiar și atunci când au venit părinții lui în vizită, a fost prea ocupat cu datoria lui ca să-i vadă. Trebuie să fie o persoană care urmărește adevărul, nu-i așa?" Ei se uită doar la aceste manifestări exterioare ale conducătorului de biserică; dar, indiferent câte rele comite conducătorul în secret, chiar dacă le văd, nu le identifică drept o problemă, nu-și dau seama că este o problemă. Indiferent câte astfel de lucruri se întâmplă în fața lor, este ca și cum nu ar fi văzut nimic, ca și cum nu ar trăi printre oameni, ci într-o lume cu totul diferită. Nu sunt extrem de amorțiți astfel de oameni? (Ba da.) Aceasta înseamnă a fi amorțit. Când întâlnesc pe cineva care are lucrarea duhurilor rele, care acordă mereu atenție chestiunilor supranaturale și vorbește mereu despre lucruri pe care le simte, spunând mereu ceva de genul: „Am auzit o voce, Dumnezeu m-a luminat, Dumnezeu m-a iluminat,

Dumnezeu m-a călăuzit, Dumnezeu mi-a revelat din nou ceva înlăuntrul meu", oamenii amorțiți se gândesc: „Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu. A primit revelații – eu de ce nu am primit?" Pur și simplu nu-și dau seama că aceasta este lucrarea duhurilor rele. Doar atunci când, într-o zi, acea persoană înnebunește brusc, face o mare scenă în fața tuturor, se tăvălește pe jos și aleargă goală pe străzi, văd în cele din urmă că este un duh rău. De fapt, înainte ca acea persoană să înnebunească, existau deja multe indicii, iar aceste manifestări ar fi fost suficiente pentru a o caracteriza ca având lucrarea duhurilor rele și pentru a fi îndepărtată din timp. Dar ei sunt amorțiți, nu pot percepe aceste lucruri și nu-și dau seama ce consecințe ar putea aduce lăsarea unei astfel de persoane în biserică – nu poate asta să ducă la dezastre? Unele duhuri rele și demoni răi ajung chiar până la le face rău oamenilor, dar oamenii amorțiți tot nu-i pot percepe așa cum sunt. Ba chiar cred că astfel de indivizi Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și că sunt plini de zel, stând adesea treji până târziu în noapte, citind cuvintele lui Dumnezeu și învățând imnuri, nemâncând și nedormind zile întregi, fără să se simtă totuși obosiți. Deși acest lucru este evident anormal, ei susțin că este dragoste pentru Dumnezeu. Nu sunt ei mult prea amorțiți? Oamenii amorțiți, pe de o parte, nu pot deslușI chestiunile; sunt incapabili să privească dincolo de fenomenele de suprafață pentru a deslușI esența problemelor. Astfel, le este foarte greu să caracterizeze cu exactitate orice problemă. În plus, oamenii amorțiți nu au moduri normale de gândire sau capacitatea de a identifica lucrurile, așa că rămân complet inconștienți de multe lucruri care se întâmplă în jurul lor. Oamenii de acest fel pot locui într-un loc timp de câțiva ani, dar, când sunt întrebați: „Cum este clima acolo? Care sunt tiparele sezoniere? Este un loc confortabil pentru a locui?", nu pot răspunde. Ei spun: „Ce-i cu clima? Nu știu. Oricum, florile înfloresc în aprilie, frunzele se îngălbenesc și încep să cadă prin septembrie

sau octombrie, iar când vine iarna, e timpul să ningă.” Dacă sunt întrebați: „Cum sunt obiceiurile locale? Cum este sistemul social? Există discriminare rasială? Cum sunt politicile guvernamentale? Cum îi tratează pe oamenii din alte locuri?”, sunt complet neștiutori, se uită uluiți, incapabili să spună ceva. Chiar și când vine vorba de cea mai importantă chestiune – atitudinea guvernului față de credința religioasă – ei nu pot spune nimic, răspunzând doar: „Ei bine, noi locuim acolo și guvernul nu ne-a creat niciodată probleme.” Sunt ca niște manechine de lemn, complet inconștienți de orice – aceasta este o amorțeală extremă. Există și unii oameni care spun că sunt prea ocupați cu datoria lor și nu au timp să rezume aceste lucruri – nu este aceasta doar o scuză? (Ba da.) E evident că este o scuză. Necesită astfel de lucruri simple o atenție deliberată și ținerea unei evidențe? Nu, nu necesită. Dacă ai gândirea umanității normale, după ce trăiești într-un loc mai mult de trei ani, ar trebui, în esență, să cunoști clima locală, obiceiurile, stilul de viață, situația privind credința religioasă și politicile guvernamentale, precum și atitudinea acestuia față de oamenii din alte locuri. Nu ar fi nevoie să înveți, să afli sau să aduni în mod special aceste informații – pur și simplu le-ai ști. Oricine cu gândirea umanității normale ar putea sesiza aceste lucruri foarte natural. Dacă nu ești în stare nici măcar să înțelegi problemele pe care oamenii normali le pot pricepe și le pot vedea clar, ce indică acest lucru? Indică faptul că nu ai gândirea sau raționalitatea umanității normale și că nu corespunzi standardului de umanitate normală. Motivul fundamental pentru care acest tip de persoană nu corespunde standardului de umanitate normală este că nu s-a reîncarnat din oameni, ci din animale. Înțelegi? (Da.) Dacă trăsătura de amorțeală a cuiva este foarte evidentă, acest lucru spune multe despre problemă.

Ce ați înțeles din părtășia noastră de adineauri cu privire la caracteristicile oamenilor reîncarnați din animale? Ați observat un fapt – că

atât înțelegerea denaturată, cât și amorțeala, aceste două caracteristici, sunt foarte evidente la această categorie de oameni? (Da.) De ce au acești oameni aceste două manifestări? Ce lipsește din umanitatea lor? (Gândirea normală.) Este oarecum potrivit – nu au inteligență umană. La suprafață, se pare că acești oameni au un calibru slab – cât de slab este, de fapt? Sunt atât predispuși la denaturări, cât și amorțiți; când vine vorba de unele probleme pe care cei cu umanitate normală le întâmpină frecvent și le pot gestiona și rezolva în mod independent, ei nu se ridică la înălțime și nu le pot rezolva, părând foarte copilărești, ridicoli și imaturi. Mai grav, unii dintre acești oameni nu au capacitatea de a supraviețui pe cont propriu – nu se pot întreține singuri și, indiferent dacă merg la serviciu sau se angajează în orice fel de slujbă, sunt incapabili. Oriunde merg, angajatorii fie nu-i vor, fie îi concediază. În plus, principalul lucru este că, atunci când se confruntă cu diverse probleme din sfera propriei vieți, cum ar fi problemele obișnuite din viață și chiar unele chestiuni banale, ei nu le pot gestiona bine. Pot chiar să facă un dezastru dintr-o problemă foarte simplă; doar aplică întotdeauna orbește regulamente. Metodele și abordările pe care le folosesc pentru a gestiona lucrurile sunt extrem de idioate și stângace; nu au metodele și mijloacele pe care un adult le-ar folosi pentru a se descurca în lume. Acest lucru arată foarte clar că nu au inteligență umană. De exemplu, o astfel de persoană se îmbolnăvește și se simte mereu rău. Caută câteva informații și află că ar putea fi o boală gravă sau o afecțiune majoră; se îngrozește și se grăbește la spital pentru un control. Medicul spune: „Această boală este foarte gravă. Are o rată a mortalității extrem de ridicată. Dacă este lăsată netratată, se va agrava și va duce la moarte. Operația este singura modalitate de a o trata. Dacă nu te operezi, mai ai de trăit cel mult trei luni.” Auzind asta, se sperie extrem de tare și nu știe ce să facă. Fără a se supune altor examinări pentru a confirma diagnosticul, ascultă pur și simplu de

medic și decide să se opereze. Înainte de operație, nici măcar nu întreabă ce precauții trebuie luate, dacă vor exista efecte secundare după operație – nici măcar nu știe să pună aceste întrebări și doar se lasă intimidată de medic, urcând ascultătoare pe masa de operație. În cele din urmă, după operație, simte disconfort ici și colo, iar medicamentele nu o ajută. Ulterior, aude de la alții că această boală nu necesită intervenție chirurgicală, că nu este o boală cu adevărat gravă și că, prin exerciții fizice și administrarea unor medicamente obișnuite, se va ameliora treptat și nu va progresa sau nu se va agrava. Medicii, pentru a face bani, fac uneori afirmații alarmante pentru a-i speria pe oameni, iar persoana amorțită nu are idei proprii și nu poate judeca; auzind ce spune medicul, se sperie de moarte, iar când medicul îi spune să se opereze, acceptă și o face. Când li se întâmplă astfel de lucruri, dacă există în preajmă cineva cu idei proprii, cu o voință puternică și cu inteligență, care să-i ajute să verifice lucrurile, vor putea evita să facă drumuri ocolitoare și vor suferi mai puțin. Dar dacă sunt lăsați să se ocupe singuri de astfel de chestiuni, în special de cele majore, fie vor devia într-o parte, fie în cealaltă, fie vor fi înșelați, fie vor fi vătămați; ei iau întotdeauna măsuri extreme. Pur și simplu nu sunt în stare să evalueze în mod cuprinzător lucrurile pe baza principiilor sau a modalităților și metodelor utilizate în mod obișnuit pentru gestionarea unor astfel de chestiuni, și apoi să găsească cea mai rezonabilă și mai rațională modalitate de a le trata. Oricine poate să-i înșele, să se joace cu ei, să-i influențeze și să-i inducă în eroare. Unii oameni întreabă: „Oare acești oameni nu au propriile lor gânduri sau opinii?” De fapt, nu că nu au propriile lor gânduri sau opinii – vezi tu, când comit fapte rele și debitează argumente false, cu siguranță sunt încăpățânați. Indiferent cine spune lucruri corecte, ei nu ascultă și, chiar dacă cineva spune lucruri corecte, sunt sfidători și stăruie doar în argumentele lor false și denaturate. Cu toate acestea, când vine vorba de a

folosi rațiunea normală și gândirea normală pentru a înfrunta și a aborda și gestiona corect problemele care apar în viața de zi cu zi, ei nu știu ce metodă sau procedură să folosească pentru a le gestiona, nu știu cum să le abordeze, nu au căi sau metode și nu au gânduri sau opinii proprii. În cele din urmă, nu pot fi decât manipulați de alții – fac orice le spun alții să facă. Lipsa inteligenței umanității normale este o caracteristică a oamenilor reîncarnați din animale. Așadar, de ce sunt capabili să persiste în argumentele lor false și denaturate, ba chiar să le rostească și să le răspândească peste tot? Asta dovedește că, în ceea ce privește inteligența lor, sunt incapabili să discearnă ce este adevărul și ce este raționamentul fals, ce se conformează raționalității normale și ce nu – nu pot face distincția între aceste lucruri; prin urmare, când tu împărtășești un raționament corect, ei nu-l pot accepta și nu-l înțeleg. Ei stăruie doar în raționamentul lor denaturat și sucit și cred că este corect. Indiferent ce metodă folosește oricine altcineva pentru a le vorbi, indiferent cât de bun sau plin de înțelepciune este modul lor de a vorbi, cei reîncarnați din animale nu pot să-l asimileze și nu-l înțeleg – sunt terminați. Acest lucru arată că nu au inteligența umanității normale. Chiar și pentru cea mai normală chestiune din viața de zi cu zi, când le aduci argumente logice, nu înțeleg – ei stăruie în raționamentul lor sucit. Când oamenii văd acest lucru, se gândesc: „De ce este această persoană atât de ciudată? De ce este atât de refractară la rațiune? Seamănă atât cu cineva care are o boală mintală, cât și cu cineva care nu a ajuns la maturitate – de ce vorbește mereu într-un mod copilăresc?” Dar ei nu sunt tineri – când au cincizeci sau șaizeci de ani, sunt așa, iar când ajung la optzeci, sunt tot așa. Toată viața lor sunt oameni cu inteligență deficitară; toată viața lor nu au gândirea umană normală sau inteligența umană normală. Aceasta este o caracteristică a oamenilor reîncarnați din animale. Este evidentă această caracteristică? (Da.) De

exemplu, să spunem că există o femeie nesăbuită care arată oarecum bine și, după ce este sedusă de un ticălos josnic, se mută împreună cu el. Acel ticălos josnic flirtează tot timpul în afara casei, dar când ea află, nu se supără – în orice caz, pentru ea este în regulă atât timp cât el o tratează bine. Mai târziu, ticălosul josnic se încurcă cu altcineva, dar când ea află, nu-i pasă și rămâne în continuare cu el, cu un devotament neclintit. Ea chiar spune: „Atât timp cât nu mă abandonează, sunt bine." Cineva o sfătuiește, spunând: „A ajuns deja atât de jos – ar trebui să nu mai fii cu el." Ea spune: „Nu, nu pot fără el. Mă iubește și îmi place de el!" O astfel de persoană merită să stea cu acest ticălos josnic și să sufere o viață întreagă – pur și simplu nu poate discerne ce este o persoană bună sau ce este o persoană decentă. Se încurcă cu un ticălos josnic și chiar crede că el o iubește cu adevărat. Ticălosul josnic îi spune câteva vorbe dulci și îi cumpără ceva bun de mâncare și, pur și simplu, o ademenește în brațele lui. Se joacă cu ea ca și cum s-ar juca cu plastilină. Când flirtează pe la spatele ei și ea află, cu doar câteva cuvinte, el aplanează lucrurile, înșelând-o, iar ea pur și simplu nu poate să-și dea seama. În cele din urmă, ticălosul josnic îi ia toată proprietatea și casa și apoi o părăsește. Ea îl blestemă spunând că n-are conștiință, dar pur și simplu nu zice că a fost înșelată pentru că nu poate să-i deslușească pe oameni. De ce acel ticălos josnic nu i-a înșelat pe alții, dar a putut să o înșele pe ea? Nu este din cauză că e nesăbuită? Caracteristicile principale ale acestui tip de persoană sunt că este încăpățânată și ridicolă în modul în care pricepe și tratează totul și că nu are inteligența umanității normale. De aceea spunem că astfel de oameni sunt reîncarnați din animale. Pentru că sunt animale, nu au inteligență umană. Faptul că nu au inteligență umană este suficient pentru a dovedi că esența din interiorul lor nu este esența oamenilor. Prin urmare, nu pot face față problemelor umane sau nu pot gestiona și rezolva problemele pe care oamenii normali ar trebui să le

poată gestiona și rezolva. Chiar și atunci când vine vorba de abordarea lucrurilor din propria lor viață de zi cu zi – mesele zilnice, necesitățile de bază, precum și relațiile interpersonale și mediul înconjurător – sunt, de asemenea, foarte amorțiți. Mai mult, atunci când se confruntă cu anumite chestiuni pe care trebuie să le înfrunte și să le gestioneze, nu au inteligența oamenilor normali, ca să nu mai vorbim de înțelepciune, desigur. Când se confruntă cu aceste probleme, le gestionează cu mare dificultate, cu multă epuizare și cu o stângăcie extremă. Sunt atât de bătrâni și au trăit atât de mult: cum pot gestiona lucrurile în acest fel? De ce lucrurile pe care le spun sună atât de dezgustător și de ciudat? De ce nu vorbesc ca oamenii normali? Au trăit atâția ani și au experimentat destul de multe, totuși, atunci când au gestionat o chestiune atât de simplă, cum au putut să se comporte astfel? Nu au nici măcar cele mai elementare limite ale umanității, nici principiile esențiale pe care ar trebui să le aibă oamenii.

Pe lângă cele două caracteristici, și anume înțelegerea denaturată și amorțeala, oamenii care se reîncarnează din animale mai au o caracteristică: sunt deosebit de confuzi. În trecut, când am avut părtășie despre adevăr, am vorbit doar despre cadrul general și direcția – părtășia a fost relativ generală. Cât despre diversele detalii ale adevărului, nu am avut părtășie despre ele în mod specific, ci doar am discutat despre unele afirmații și conținuturi conceptuale. De-a lungul acestor ani de părtășie, s-a avut părtășie despre diverse aspecte ale adevărului în mod specific și în detaliu. Totuși, în cazul oamenilor care se reîncarnează din animale, când ascultă cuvintele care sunt rostite acum în părtășie, ei cred că sunt, mai mult sau mai puțin, la fel cu ceea ce s-a vorbit în părtășie înainte și că doar formulările s-au schimbat oarecum, conținutul a devenit ceva mai bogat, iar cantitatea de părtășie a crescut semnificativ comparativ cu înainte. Și astfel se întreabă de ce, de-a lungul acestei perioade lungi de ascultare, doar devin

din ce în ce mai nedumeriți. Au ascultat predici timp de atâția ani, dar nu s-au ales cu nimic din asta. Când vine vorba de cum să se poarte cineva, cum să-i trateze pe alții, cum să se cunoască pe sine, cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu pentru a dobândi cunoaștere despre Dumnezeu și, în special, cum să-L trateze pe Dumnezeu și cuvintele Lui, de la început nu au putut să înțeleagă aceste lucruri și, nici măcar acum, tot nu le pot înțelege. Acesta nu este un grad scăzut de dezorientare, ci unul sever. Indiferent cât de specific sunt explicate diversele aspecte ale adevărului, ei le confundă pe toate. Ceea ce pricep sunt doar câteva sloganuri și doctrine, precum: „Trebuie să ne consumăm pentru Dumnezeu, să-I fim loiali și să ne îndeplinim bine îndatoririle!" Ei se agață de câteva reglementări, sloganuri și teorii și cred că practică adevărul. Cu cât ai părtășie mai în detaliu, cu atât devin mai dezorientați și cu atât mai mult simt că este peste puterile lor, că era mai bine înainte, când părtășia era simplă. În plus, cu cât este mai detaliată explicația, cu atât mai multe dificultăți au: „Cum să-mi pot aminti ceva atât de detaliat? A practica era destul de simplu. De ce acum, cu cât avem mai multă părtășie, cu atât mai multe afirmații sunt? De ce, cu cât se spune mai mult, cu atât mai puțin știu cum să practic? A face o datorie era destul de simplu – însemna doar să te lepezi, să te consumi, să alergi de colo-colo, predicând mult Evanghelia și dând multă mărturie pentru Dumnezeu. Acum, adevărurile despre îndeplinirea datoriei au fost explicate în detaliu, la fel ca toate celelalte aspecte ale adevărului, dar cu cât aceste lucruri sunt explicate mai mult, cu atât le înțeleg mai puțin și cu atât și cu atât mi se par mai greu de înțeles." Cu cât explicația este mai detaliată, cu atât aceste adevăruri sunt mai greu de înțeles pentru mine – nu înseamnă asta a fi confuz? Sunt extrem de confuzi, nu-i așa? Deși diverse aspecte ale adevărului au fost explicate în detaliu, ei încă sunt confuzi și mereu dezorientați în privința unor termeni conceptuali și definitorii. De exemplu,

ei nu știu și nu pot să deslușească ce sunt oamenii răi sau ce sunt conducătorii falși; de asemenea, nu știu ce este umanitatea bună și ce este umanitatea rea, nici nu cunosc diferența dintre a practica adevărurile-principii și a adera la reglementări. Aceste probleme specifice sunt toate o dezorientare pentru ei. Ei nu înțeleg nici măcar aceste lucruri conceptuale – gândirea lor este dezordonată. Mai mult, indiferent ce fac, nu pot găsi principiile, nu au pași de urmat, nu au planuri concrete și nu știu ce metode ar trebui să folosească sau ce rezultate ar trebui să obțină; de asemenea, nu pot vedea clar ce consecințe va avea un anumit mod de a acționa. În mintea lor, ei gândesc: „De ce să-mi bat capul cu aceste lucruri? Dacă nu știu cum să fac ceva, o voi face orbește – oricum, atât timp cât inima mea este sinceră față de Dumnezeu, este suficient.” Vezi tu, astfel de oameni sunt incredibil de confuzi, nu-i așa? Ei cred în Dumnezeu de mulți ani, totuși, nu știu ce aspecte ale adevărului au ajuns să înțeleagă, nici nu știu dacă au practicat adevărul. Când sunt întrebați dacă au dobândit intrare în viață, ei spun: „Ei bine, cred în Dumnezeu de mulți ani și m-am lepădat de familie.” Toate aceste lucruri le sunt neclare – asta înseamnă a fi extrem de confuz. În timpul cântărilor și dansurilor de la adunări, sunt plini de energie, dar când vine vremea predicilor și a părtășiei despre adevăr, devin somnoroși, vine Moș Ene pe la gene și pot chiar să adoarmă. Când vine vorba de lucrare, sunt dispuși să depună efort și spun: „Să ne îndeplinim bine îndatoririle și să-I oferim loialitatea noastră lui Dumnezeu!” Dar când vine vorba de părtășia despre adevăr, dacă sunt întrebați: „Ai avut vreun câștig recent? Ai recunoscut ce firi corupte ai dezvăluit? După ce le-ai recunoscut, ai găsit o cale de a le rezolva?”, ei răspund: „Habar n-am. Le-am recunoscut puțin, dar nu știu dacă ceea ce am recunoscut este corect sau nu. Oricum, am continuat să practic în felul acesta, dar nu știu dacă este corect sau nu.” Nu pot să deslușească nimic, iar mințile lor sunt dezorientate și neclare. Nu știu

la ce se pricep, nici nu știu ce le lipsește. În timpul părtășiei despre cum să ajungi la cunoașterea firilor corupte, ei admit că au firi corupte, că și ei mint și că uneori sunt alunecoși și delăsători. Dar când se confruntă cu situații reale, dacă îi întrebi: „De ce ai fost alunecos și delăsător? De ce te-ai dedat la înșelătorie?”, ei spun: „N-am făcut asta! N-am făcut-o intenționat – am crezut că acesta este modul potrivit de a proceda, așa că așa am făcut.” Să presupunem că cineva îi dă în vileag, spunând: „Ai crezut că a proceda așa era potrivit, dar au existat intenții sau uneltiri personale în sinea ta? Știi tu cum să reflectezi asupra ta? Știi tu ce consecințe va avea faptul că procedezi așa?” Ei răspund: „Atât timp cât nu am avut intenții rele, este în regulă.” „A nu avea intenții rele este același lucru cu a acționa în concordanță cu adevărurile-principii?” „Habar n-am.” Ei nu știu nimic. Au ascultat atât de multe adevăruri și atât de multă părtășie, iar în viața lor de zi cu zi au întâlnit tot felul de probleme care au legătură cu adevărul, dar tot le este clar și sunt nelămuriți în privința fiecărui adevăr. Nu pot să spună care lucruri sunt adevăruri și care nu sunt, nici nu știu cum să practice adevărul atunci când se confruntă cu situații. Nu le este clar dacă acțiunile și comportamentele lor sunt în acord cu adevărurile-principii și pur și simplu fac lucrurile așa cum consideră ei că este bine. Nu înseamnă asta a fi confuz? (Ba da.) Nu au principii în nimic din ceea ce fac, nici nu au principii în modul în care tratează vreo persoană. De exemplu, când vine vorba de tratarea oamenilor răi, unii dintre aceștia au anumite puncte forte sau competențe profesionale și, deocamdată, încă pot să presteze un serviciu – atunci, unor astfel de oameni li se poate permite să presteze un serviciu. Dar unii oameni pur și simplu nu pot să înțeleagă acest lucru: „Oare lui Dumnezeu nu-I displac oamenii răi? Atunci de ce mai sunt folosiți?” Când ai părtășie cu ei că aceasta este înțelepciune și, de asemenea, un principiu, ei cugetă la asta și își spun: „Ce principiu? Nu

înseamnă asta doar a-i înșela pe oameni? Nu înseamnă asta a-i exploata pe oameni?" Așa o percep ei. Spuneți-Mi, au ei gândirea umanității normale? Nu știu cum să identifice principiile pentru a acționa în conformitate cu circumstanțele reale – pot ei să atingă nivelul inteligenței umane normale? (Nu.) Cei cu gândirea umanității normale și cu inteligență normală pot să înțeleagă și să priceapă cu toții această chestiune, dar oamenii reîncarnați din animale nu pot pricepe nici măcar această chestiune simplă. Atunci, cum ar putea ei oare să înțeleagă adevărul? Un lucru pe care îl spun adesea este: „Data trecută, ai spus asta despre această chestiune. De ce astăzi spui altceva? Cuvintele tale nu sunt de încredere – cum poți să le schimbi pur și simplu oricând?" Ei nu știu că stadiul acestei chestiuni este diferit acum, așa că și abordarea pentru gestionarea ei trebuie să se schimbe. Principiile și obiectivele, însă, rămân aceleași. Doar metoda de gestionare a chestiunii s-a schimbat – este ajustată în conformitate cu circumstanțele specifice, adaptându-se și răspunzând ori de câte ori este necesar, pe baza stadiului acestei chestiuni, pentru a obține rezultate mai bune. Când se confruntă cu astfel de chestiuni, oamenii reîncarnați din animale nu le pot desluși. Ei cred că adevărurile-principii sunt reglementări și că trebuie respectate fără nicio schimbare, în orice moment. Așadar, când tu, pe baza adevărurilor-principii, ajustezi metoda de a face ceva, ei nu pricep sau nu înțeleg acest lucru și nu-l pot accepta. Unii dintre ei pot chiar să te condamne și să găsească o pârghie împotriva ta. În sinea lor, nu pot vedea clar esența sau natura niciunui lucru. Gândurile lor sunt dezorientate. Când privesc ceva, doar aplică reglementări; nu știu niciodată cum să evalueze pe baza adevărurilor-principii, nici nu știu cum să adopte metode diferite pentru a rezolva și a răspunde la ceva în funcție de cum evoluează lucrurile. La oamenii care s-au reîncarnat din animale, această caracteristică de a fi confuz este foarte evidentă, nu-i așa? (Ba da.)

Oamenii care se reîncarnează din animale sunt incapabili să-i discearnă pe ceilalți. Când văd pe cineva care vorbește destul de onest, dar face lucrurile într-un mod oarecum viclean, ei nu pot deslușI ce fel de persoană este, de fapt, dacă este cu adevărat cineva care urmărește adevărul. Când se confruntă cu situații complexe care necesită gândire dialectică, sunt derutați și incapabili să le înțeleagă, și nu știu cum să le evalueze. Gândirea lor este dezorientată; este ca un ghem încâlcit, iar ei nu-și pot descurca niciodată propriile gânduri. Indiferent de câte ori le spui principiile, ei nu știu cum să aplice adevărurile-principii pentru a discerne diferiți oameni, evenimente și lucruri. De exemplu, când vine vorba de raportarea problemelor, ei nu pot să raporteze lucrurile cu exactitate, pe baza situației reale. Unii conducători sunt capabili să facă lucrare concretă, dar în anumite cazuri pot exista unele abateri în îndeplinirea lucrării lor, iar ei pot manifesta unele dezvăluiri ale firilor corupte; totuși, în ceea ce privește umanitatea și capacitatea lor de lucru, practic, ei corespund standardului. Însă unii oameni confuzi nu se uită la faptul că acești conducători pot face lucrare concretă, nici nu se uită la meritele umanității lor – în schimb, aleg exclusiv defectele, neajunsurile și unele probleme banale, minore de-ale lor, pentru a le raporta. În mod contrar, acei antihriști și oameni răi adevărați, acei oameni care comit mari rele, sunt incapabili să facă vreo lucrare concretă și rostesc doar cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe ceilalți, fac lucrurile cu mare fast la exterior, dar în realitate, umanitatea lor nu este conform standardului, calea pe care au ales-o este greșită, umanitatea lor este cea a oamenilor răi și a antihriștilor, iar calea pe care merg este cea a antihriștilor, a neurmăririi adevărului, și totuși acești indivizi confuzi nu pot deslușI aceste lucruri. Ei văd că acești oameni fac mare spectacol atunci când își îndeplinesc lucrarea și presupun că au talent pentru conducere și aptitudini organizatorice, că pot face bine lucrarea. Cât despre ce rezultate produce de fapt lucrarea lor, dacă

s-au pocăit și s-au schimbat sau dacă umanitatea lor este conform standardului, ei nu știu nimic din toate acestea. Chiar dacă sunt induși în eroare și controlați de antihriști, nu vor fi conștienți de acest lucru; îi vor urma și îi vor asculta pe antihriști, dar vor crede în continuare că Îl urmează pe Dumnezeu, că predică Evanghelia și dau mărturie pentru Dumnezeu. În realitate, antihriștii vor fi preluat de mult controlul asupra lor; ei nu vor crede în Dumnezeu, ci vor urma oameni, vor urma diavoli și satane – totuși, nu vor ști acest lucru. În sinea lor, vor fi de mult plini de întuneric, vor fi pierdut de mult prezența lui Dumnezeu și vor fi pierdut de mult lucrarea Duhului Sfânt. Deoarece sunt foarte amorțiți, deoarece înțelegerea lor este denaturată și deoarece nu înțeleg niciun adevăr-principiu, ei nu pot să deslușească lucrurile și nu sunt capabili să-i discearnă pe oameni. Nu numai că nu raportează problemele, nici nu-i îndepărtează pe antihriști, ba chiar îi apără. În schimb, când vine vorba de conducători și lucrători care sunt cu adevărat capabili să facă lucrare concretă, dacă observă defecte minore sau probleme mici, insistă să le raporteze și să ridice aceste probleme, chiar dacă nu sunt chestiuni de principiu. Sunt extrem de confuzi! Nu pot să deslușească nicio chestiune de principiu – chiar și atunci când vine vorba de persoanele cu care ar trebui să interacționeze în viața de zi cu zi, de la cine pot obține ajutor și beneficii sau de cine ar trebui să se ferească, nu pot să discearnă sau să deslușească aceste lucruri. Unii dintre ei se înțeleg foarte bine cu neîncrezătorii și non-credincioșii, crezând că acești oameni sunt cunoscători, au calibru și, prin urmare, îi pot ajuta, și că merită foarte mult să se asocieze cu ei. Ba chiar îi laudă frecvent pe cei pe care îi idolatrizează, spunând cât de capabili sunt și cât de mult prestigiu au. Se închină diavolilor ca unor idoli – nu înseamnă asta a fi confuz? (Ba da.)

La ce se referă mai exact faptul de a fi confuz? (La a avea calibru slab.) Asta în termeni generali – mai exact, a fi confuz înseamnă că o

persoană nu are gânduri și puncte de vedere exacte pentru a discerne ceva și că, atunci când privește ceva, nu are principii sau o bază, iar părerea sa despre acel lucru este dezorientată. Acesta este un aspect. În plus, oamenii de acest tip nu pot distinge binele de rău și albul de negru – adesea confundă lucrurile negative cu cele pozitive și numesc lucrurile pozitive negative. Nu pot discerne ce sunt lucrurile pozitive și ce sunt lucrurile negative. De exemplu, unii oameni spun: „Dumnezeul în care credeți voi este doar o persoană." Ei cugetă la asta și spun: „Nu, nu este corect. Cel în care cred eu este dumnezeu. Dacă ar fi doar o persoană, cum ar putea să exprime adevărul? Cel în care cred eu este dumnezeu – sunt sigur de asta." În această privință, nu sunt confuzi. Dar când cineva spune: „Dumnezeul în care credeți voi și-a luat tălpășița cu o grămadă de bani, a evadat în SUA ca să trăiască pe picior mare acolo", ei devin nedumeriți și sunt induși în eroare. Dacă o persoană inteligentă ar auzi aceste cuvinte, ar discerne că acesta este un zvon nefondat. Cum ar putea fi numit acest lucru „a-și lua tălpășița cu o grămadă de bani"? La trecerea frontierei, toată lumea este supusă unui control strict, iar suma de bani lichizi pe care o poate transporta fiecare persoană este reglementată. A lua acea sumă mică de bani s-ar putea considera „a-și lua tălpășița cu o grămadă de bani"? Mai mult, ai cui sunt banii? Dacă cineva a deturnat sau a confiscat banii altora, asta ar fi „a-și lua tălpășița cu o grămadă de bani" – dar dacă sunt banii proprii, se poate numi asta „a-și lua tălpășița cu o grămadă de bani"? Asta nu înseamnă „a-și lua tălpășița cu banii", ci a transporta bani în mod normal. Acesta este un aspect. Mai mult, ce înseamnă „a-și lua tălpășița"? Un fugar care evadează după ce a comis o infracțiune se numește „a-și lua tălpășița". A comis Hristos întrupat o infracțiune? El a exprimat pur și simplu multe adevăruri și Și-a îndeplinit lucrarea de judecată în China continentală, câștigând un grup de oameni care L-au urmat și, pentru aceasta, a suferit reprimarea

brutală și arestările frenetice ale PCC. În cele din urmă, nu a avut de ales decât să-i ducă pe unii oameni în afara țării pentru a continua lucrarea lui Dumnezeu în străinătate. Cum se poate numi asta „a-și lua tălpășița cu o grămadă de bani”? A fost o călătorie normală, trecând prin vamă și luând un avion spre Statele Unite într-un mod complet normal. A părăsit țara pentru că era vânat de PCC, neavând unde să se odihnească și niciun loc unde să stea. Sub conducerea dictatorială a PCC, nu numai că nu există libertate religioasă, dar credința în Dumnezeu duce și la arestare și persecuție; în ceea ce-L privește pe Hristos, care exprimă adevărul pentru a mântui omenirea, dacă ar fi fost prins, s-ar fi confruntat cu pedeapsa cu moartea și cu răstignirea. Doar datorită necesităților lucrării a ales Hristos să meargă într-o țară democratică și liberă și a obținut un pașaport și o viză pe căi normale, înainte de a ajunge în Statele Unite. În SUA, El nu are prieteni sau rude, nu este familiarizat cu locul și trăiește o viață obișnuită, hrănindu-Se cu mâncăruri simple, gătite în casă – nu există niciun fel de „a trăi pe picior mare”. Nu este „a trăi pe picior mare” doar formularea celor cu motive ascunse? Nu este o minciună? Hristos trăiește viața unui om obișnuit în SUA: Se hrănește cu mâncăruri gătite în casă, nu a mâncat niciodată într-un restaurant de lux pentru a se bucura de o masă îmbelșugată, cu atât mai puțin să stea vreodată într-un hotel de lux și foarte rar pleacă în călătorii – doar călătoriile în zonele din apropiere sunt suficiente. Niciunul dintre aceste lucruri nu Îl atrag în mod deosebit. Unii oameni iubesc să mănânce și vor să încerce tot ce nu au mai mâncat, ajungând chiar să comande mâncare prin transport aerian doar pentru a o încerca. Am făcut Eu vreodată asta? Niciodată. Chiar și așa, unii oameni cu motive ascunse au inventat lucruri nefondate în legătură cu asta! Acești oameni sunt diavoli. S-au născut ca dușmani ai lui Dumnezeu, iar faptul că acționează astfel reflectă natura lor înnăscută; ei se bazează în principal pe

minciună pentru a-i înșela pe oameni și a-L defăima pe Dumnezeu. Faptul că sunt diavoli nu poate fi pus la îndoială. Așadar, ce fel de persoană este cea care poate crede minciunile acestor diavoli? Desigur, trebuie să fie și ea un diavol – doar diavolii cred cuvintele diavolilor. Unii oameni spun: „Hristosul în care credeți voi și-a luat tălpășița cu o grămadă de bani", iar ei cred și acceptă imediat acest lucru pe deplin. Unii oameni spun: „Hristosul în care credeți voi a fugit în SUA și trăiește pe picior mare acolo, mâncând atât de multe delicatese încât s-a săturat de ele, stând în hoteluri de lux, plimbându-se cu mașini de lux, având bucătar personal și însoțitori și mergând în străinătate pentru a vizita locuri pitorești renumite – își petrece tot timpul trăind pe picior mare." Odată ce sunt spălați pe creier de Satana, acești oameni confuzi cred imediat. Eu spun că astfel de oameni ar trebui predați Satanei – nu sunt vrednici să creadă în Dumnezeu. Indiferent cât de multe predici au auzit, pur și simplu nu înțeleg și încă pot crede aceste zvonuri. Astfel de oameni nu sunt umani. Dacă nu sunt umani, ce sunt? Sunt animale. Deși nu sunt oameni răi, sunt extrem de confuzi, incapabili să deosebească binele de rău, pozitivul de negativ, ce e corect de ce e greșit, adevărul de ticăloșie și de argumentele denaturate. Astfel de oameni ar trebui înlăturați – dacă nu pleacă de bunăvoie, trebuie să fie înlăturați din biserică. Ar trebui dați afară imediat, iar noi îi vom expedia cu bucurie. PCC are propria sa descriere pentru îndepărtarea oamenilor din biserică, spunând că îndepărtarea și excluderea oamenilor este o demonstrație de forță. Vezi tu, diavolii și satanele înțeleg fiecare chestiune într-un mod atât de absurd. Acest lucru doar expune faptul că multe dintre acțiunile PCC sunt făcute pentru a-și demonstra forța; astfel, interpretează înlăturarea oamenilor din biserică drept o demonstrație de forță. Presupune că alții gândesc la fel ca el. Nu va înțelege niciodată că biserica face acest lucru bazându-se în întregime pe adevăr și pe cuvintele lui Dumnezeu – curățirea

bisericii face parte din decretele sale administrative. Nu sunt diavolii ticăloși? (Ba da.) Sunt cu adevărat ticăloși! Și există o mulțime de oameni confuzi – indiferent cât de ticăloși sunt diavolii, oamenii confuzi nu pot vedea că sunt ticăloși. Când diavolii fabrică zvonuri despre Dumnezeu, Îl insultă și Îl hulesc, ei cred fiecare cuvânt. Dar oricât de reale și pozitive sunt cuvintele lui Dumnezeu, ei nu le cred. Indiferent cât de mult beneficiu aduc cuvintele lui Dumnezeu oamenilor, ei nu pot vedea acest lucru. Cu toate acestea, în momentul în care Satana rostește un singur cuvânt, ei sunt induși în eroare și îl cred fără îndoială. S-ar putea spune că sunt de teapa Satanei, dar Satana chiar nu-i vrea. De ce? Pentru că proștii ca ei, asemenea idioți fără margini, sunt prea nesăbuiți chiar și pentru Satana. Tu ești incapabil să faci ceva, așa că tot ce face Satana este să te inducă în eroare să nu crezi în Dumnezeu și să-L trădezi – Satana nu vrea pe cineva ca tine. Ce ai putea face tu? Ai tu abilitățile necesare pentru a desfășura activități de spionaj? Tu nu ai nici măcar inteligență umană. Ți-ai dezvălui identitatea înainte de a termina trei propoziții. Chiar dacă ai vrea să fii spion pentru PCC, PCC nu te-ar vrea. Pentru că ești nesăbuit, confuz, atât de ușor de înșelat și nu ai inteligență umană, chiar și Satana te desconsideră și nu te vrea. Așadar, când casa lui Dumnezeu îți cere să-ți faci datoria, Dumnezeu te înalță – nu te simți nedreptățit. Crezi tot ce spune Satana, însă indiferent cât de multă lucrare a făcut Dumnezeu sau câte cuvinte a rostit, tu nu crezi în ele. Tu nu ai o credință adevărată în Dumnezeu și rămâi plin de îndoieli. Satana rostește un singur cuvânt, iar tu ești capturat de el. Ce fel de nenorocit ești tu? Ce demnitate ai tu? Ce valoare ai tu? Nu ești decât o persoană confuză, însă te crezi destul de bun și te consideri nobil. Nu poți discerne nici măcar astfel de minciuni evidente ale Satanei și nu poți recunoaște scopul Satanei din spatele lor – nu este aceasta o confuzie extremă? PCC spune: „Hristosul în care credeți voi și-a luat tălpășița cu o

grămadă de bani și trăiește pe picior mare în SUA.” Când acești oameni confuzi aud asta, inima le tresare: „Așa să fie? Cum de n-am știut despre asta? Și-a luat tălpășița cu toți banii pe care i-am oferit? Nu au fost folosiți pentru lucrarea bisericii, nu-i așa? Au fost cheltuiți pentru plăcerea lui personală, nu-i așa? Au fost folosiți pentru a cumpăra mâncare bună, haine rafinate și bijuterii prețioase pentru el, nu-i așa? Eu nici măcar nu am apucat să mă bucur de ei – i-am oferit lui și el i-a folosit pentru propria lui plăcere. Refuz categoric să accept asta. Nu mai cred! Trebuie să-mi recuperez banii!” Dacă regreți că ai oferit bani, casa lui Dumnezeu ți-i poate returna, dar din acel moment, vei fi complet rupt de casa lui Dumnezeu. Ai ascultat predici timp de atâția ani – cât de mult adevăr ai primit gratuit? Te-ai bucurat de harul, binecuvântările, protecția și grija lui Dumnezeu timp de atâția ani – ai cheltuit vreun singur cent? Ți-a cerut Dumnezeu vreodată bani? Harul, binecuvântările, grija și protecția lui Dumnezeu – inclusiv propria ta viață – ți-au fost toate dăruite de Dumnezeu. Poți cumpăra cu bani ceea ce dăruiește Dumnezeu? Ce ai putea tu da în schimb? Poți să dai acele câteva monede murdare ale tale pentru asta? Aceste lucruri sunt comori neprețuite – nu poți da nimic în schimbul lor; nimeni nu poate! Îți sunt dăruite pentru că Dumnezeu este dispus să o facă, pentru că Dumnezeu îți arată har și te tratează ca pe o ființă creată. Nu sunt lucruri pe care le-ai cumpărat cu bani, nici lucruri pe care le-ai obținut în schimbul plății unui preț. Oamenii confuzi nu pot desluși aceste lucruri. În inimile lor, sunt mereu confuzi; se gândesc mereu: „Oare are dumnezeu vreun secret întunecat? În afară de a ține predici, nu sunt multe alte lucruri care ar trebui să ne fie clarificate și explicate? N-ar trebui să existe vreo explicație, vreo justificare? N-ar trebui ca viața lui privată și cuvintele și acțiunile lui din culise să fie dezvăluite tuturor?” Mulți oameni confuzi au această mentalitate – s-ar putea să nu spună astfel de lucruri cu voce tare, dar asta

gândesc în inimile lor. Trebuie Dumnezeu să dezvăluie omenirii corupte tot ceea ce face El? Dumnezeu a exprimat deja atât de multe adevăruri și aceasta este cea mai mare dezvăluire – îi dezvăluie pe toți oamenii. Dacă nu crezi că tot ceea ce face Dumnezeu este adevărul, atunci nu ai nicio cunoaștere despre Dumnezeu. Dacă faci comentarii arbitrare despre Dumnezeu, Îl ataci și I te împotrivești. Dumnezeu a făcut deja public tot adevărul, astfel încât oamenii să-l poată folosi pentru a privi lucrurile. Cum ar trebui să privească cineva oamenii, cum ar trebui să privească lucrurile și ce puncte de vedere și principii ar trebui să aibă în modul de a se purta și a acționa – toate acestea se află în cuvintele lui Dumnezeu. Dacă încă nu știi și nu ești lămurit în această privință, este pentru că ești confuz – ești un individ confuz. Oamenii confuzi nu sunt vrednici să cunoască treburile lui Dumnezeu și ale casei lui Dumnezeu – diavolii cu atât mai puțin – pentru că oamenii confuzi și diavolii nu au nicio înțelegere a adevărului; ei tind să aplice orbește reglementări față de aceste treburi, să emită judecăți oarbe despre ele și să le condamne orbește. Nu au discernământ și nu au principii. Se poate spune cu certitudine: oamenii confuzi și diavolii nu sunt vrednici să stea în casa lui Dumnezeu – ar trebui să dispară! Oamenii confuzi și oamenii absurzi nu au condițiile de bază pentru a înțelege adevărul, nici nu posedă condițiile de bază pentru a dobândi mântuirea – pot fi capturați de Satana oricând și oriunde. Spuneți-Mi, când a ținut Dumnezeu vreodată predici sau a explicat adevărul animalelor? Prin urmare, faptul că oamenii pot auzi atât de multe predici, indiferent dacă pot înțelege adevărul sau nu, se datorează în întregime harului și înălțării lui Dumnezeu. Dacă te îndoiești mereu de Dumnezeu, gândindu-te: „Chiar este Dumnezeul adevărat Cel în care cred eu? Chiar există Dumnezeu? Chiar este Dumnezeu suveran peste toate lucrurile? Chiar este Dumnezeu bun cu oamenii sau doar se preface? Chiar este Dumnezeu adevărul și chiar poate El să mântuiască oamenii?” –

dacă gândești astfel și Îl tratezi pe Dumnezeu cu o asemenea atitudine, atunci meriți moartea. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu va pregăti un anumit mediu prin care să te predea Satanei, iar relația ta cu Dumnezeu va fi complet ruptă. Relația dintre tine și Dumnezeu nu va mai fi una dintre o ființă creată și Creator și, din acel moment, nu vei mai avea nimic de-a face cu Dumnezeu.

Părtășia pe care am avut-o adineauri a fost despre a treia manifestare a oamenilor reîncarnați din animale: faptul că sunt confuzi. Mai există o altă manifestare, și anume că sunt proști. Prostia este, de asemenea, legată de inteligență – așadar, cât de proști sunt, de fapt, acești oameni? Ce manifestări demonstrează prostia? Unii oameni, când predică Evanghelia, spun: „Ții cont de intențiile lui Dumnezeu! Dumnezeu nu are nici unde să-Și pună capul. Intențiile lui Dumnezeu sunt minuțioase! Lucrarea lui Dumnezeu nu este ușoară – este anevoioasă!” Când aud asta, non-credincioșii spun: „Ce bazaconii spui?” Aceste cuvinte sunt de neînțeles pentru non-credincioși. Ei nu cred în Dumnezeu, așa că nu știu la ce se referă aceste cuvinte, nici care este contextul lor. Așadar, nu este o prostie din partea ta să spui aceste lucruri? (Ba da.) În ce fel este o prostie? Sunt adresate publicului nepotrivit, nu-i așa? (Așa e.) Unii oameni confuzi, după ce sunt arestați, sunt interogați de polițiștii ticăloși: „Voi credeți în dumnezeu – ce vă spune dumnezeu să faceți? Nu știți că a crede în dumnezeu este ilegal? Ați încălcat legea. Statul nu permite o astfel de credință!” În realitate, acești polițiști ticăloși caută doar dovezi compromițătoare pe care să le folosească pentru a-i condamna pe credincioșii în Dumnezeu, dar acest tip de persoană proastă nu reușește să deslușească acest lucru. Ei spun: „Credința noastră în Dumnezeu nu este ilegală. Dumnezeu ne spune să fim oameni onești, să mergem pe calea cea dreaptă și să fim oameni buni.” Când aud asta, diavolii spun: „Din moment

ce dumnezeu vă spune să fiți oameni onești, atunci spune-ne – cine sunt conducătorii bisericii voastre? Unde sunt ținuți banii bisericii voastre? Vorbește cu onestitate! Dacă nu vorbești cu onestitate, dumnezeul tău te va condamna!" Auzind asta, acest tip de persoană proastă rămâne năucită. Nu înseamnă acest lucru a fi prost? Cum poate cineva vorbi cu onestitate cu diavolii? Cum poate cineva să spună adevărul lui Dumnezeu diavolilor? Indiferent de situație, nu trebuie să le spună niciodată. Există și oameni proști care întreabă poliția: „De ce ne arestați mereu? De ce ne îngreunați mereu situația nouă, credincioșilor în Dumnezeu? De ce inventați mereu zvonuri despre noi?" Chiar nu știu de ce? Se așteaptă să primească un răspuns de la ei? Vor primi un răspuns? Să-i întrebi de ce – nu este absurd, nu înseamnă să fii prost? Însă acești oameni proști chiar pot să pună astfel de întrebări prostești. Pur și simplu nu înțeleg și continuă să întrebe: „De ce ne persecută mereu PCC? De ce ne arestează mereu pe noi, credincioșii în Dumnezeu, și chiar inventează zvonuri despre noi? Suntem în mod clar persecutați și nu ne putem întoarce acasă, dar ei spun că ne-am abandonat familiile. Acești diavoli nu-și bazează cuvintele pe fapte! Nu este aceasta doar o născocire? Noi creăm doar niște videoclipuri cu spectacole artistice ca să dăm mărturie pentru Dumnezeu și să propovăduim cuvintele Sale – de ce diavolii și satanele urăsc atât de mult acest lucru? Se duc mereu la mine acasă pentru a-mi amenința și intimida familia și rudele, chiar instalând camere de supraveghere – de ce?" Mai este nevoie să întrebi asta? Nu este o prostie să spui așa ceva? Dacă abia ai început să crezi în Dumnezeu, atunci ar fi normal să nu înțelegi ce se întâmplă. Dar tu crezi în Dumnezeu de atâția ani – cum de încă nu știi? Și dacă știi, atunci de ce întrebi? Unii oameni încă nu-și pot da seama: „Nu ne-am opus niciodată partidului sau statului, nu ne-am implicat niciodată în activități politice, nu am încercat niciodată să răsturnăm guvernul sau conducerea sa, nu am reprezentat

niciodată nicio amenințare la adresa conducerii sale – așadar, de ce ne arestează și ne persecută mereu PCC? Ne ascundem mereu, neputând să mergem acasă sau să ne sunăm familiile, deși ne dorim acest lucru. Pur și simplu nu înțeleg – de ce ne îngreunează mereu situația PCC?" Dacă într-adevăr nu poți să deslușești acest lucru, atunci ești mult prea ignorant – ești cu adevărat prost. Să spunem că există o femeie care se căsătorește cu un soț non-credincios. Când se întâlneau, el a spus: „Voi crede și eu cu tine – vom intra împreună în Împărăția Cerurilor." A vorbit atât de frumos, dar, în realitate, el este un neîncrezător, un diavol – doar o ducea de nas. Însă când ea se leapădă de toate ca să se consume pentru Dumnezeu, el se înfurie. Nu o lasă să participe la adunări, nu o lasă să-și facă datoria și nu o lasă să citească cuvintele lui Dumnezeu. Această femeie proastă încă se întreabă: „Nu era așa înainte. M-a iubit atât de mult, a avut atâta grijă de mine, m-a înțeles atât de bine și mi-a susținut pe deplin credința în Dumnezeu. De ce pare acum o persoană complet diferită? Și el credea înainte – de ce a devenit așa?" În cei câțiva ani în care este plecată de acasă, făcându-și datoria, ea cugetă constant la această problemă: „Soțul meu nu ar putea să-și caute altă femeie. Mă iubește cel mai mult. Eu sunt unica lui, sunt prima lui iubire. Nu ar iubi niciodată o altă femeie. În plus, soțul meu este un om candid și nu are mari abilități sau talente – cine ar vrea să fie cu el?" De fapt, chiar în timp ce gândește asta, se simte neliniștită în inima ei. Speră că soțul ei încă o așteaptă. Dar, în realitate, chiar și pe vremea când era încă acasă, pentru că era ocupată crezând în Dumnezeu și făcându-și datoria în fiecare zi, el își găsise deja o altă femeie. Totuși, ea crede că este imposibil: „Oricine altcineva și-ar putea căuta o altă femeie, dar nu el. Nu este genul acela de om! Când încă eram acasă, el chiar a spus că vrea să creadă în Dumnezeu!" Spuneți-Mi, nu este extrem de proastă? (Ba da.) În toți acești ani nu a fost acasă – nu numai că soțul ei și-a găsit pe altcineva, dar până și

copiii și părinții ei au repudiat-o. Ea a încetat de mult să mai fie considerată un membru al acelei familii. Cine știe cum o insultă pe la spate sau cât de profund o urăsc. Totuși, ea nu poate să deslușească acest lucru – spuneți-Mi, nu este o prostie? (Ba da.) În ce măsură este ea proastă? Până într-atât încât îi lipsește complet inteligența umană normală; prin urmare, nu poate folosi gândirea umană normală pentru a privi oamenii și lucrurile. Își folosește mereu gândurile și punctele de vedere copilărești, denaturate și idioate pentru a privi și a evalua lucrurile. În cele din urmă, se găsește adesea prinsă în situații dificile, devenind foarte pasivă și acționând într-un mod foarte ignorant. Nu este o prostie? (Ba da.) Există unii oameni proști ca aceștia. A fi prost înseamnă că nu au inteligența umanității normale, așa că, atunci când privesc oamenii și lucrurile sau se ocupă de probleme, nu au principiile de bază ca sprijin, pentru a le permite să obțină rezultate bune, nu-i așa? (Așa e.)

În concluzie, dacă oamenii reîncarnați din animale sunt evaluați folosind adevărul drept standard, principala lor caracteristică este că, în esență, nu se ridică la înălțimea acestuia – este un standard înalt. Dacă sunt evaluați din perspectiva inteligenței umane normale, ei nu sunt în stare nici măcar să privească oamenii, evenimentele, lucrurile sau situațiile care apar în viața lor de zi cu zi cu o gândire umană normală. Strict vorbind, în viața de zi cu zi, astfel de oameni nu-și pot gestiona independent nici măcar hrana, îmbrăcămintea, adăpostul sau transportul și nici nu pot răspunde și gestiona independent aceste probleme. Chiar dacă reușesc să supraviețuiască la limită, fără să moară de foame, din manifestările lor în gestionarea diverselor chestiuni, astfel de oameni par foarte idioți și stângaci, departe de a avea o adevărată umanitate normală. Să luăm unele animale, de exemplu – ele nici măcar nu știu singure câtă mâncare este potrivită să mănânce. Doar dacă oamenii le hrănesc la ore fixe și în cantități

măsurate, pot mânca într-un mod sănătos. Să luăm câinii, de exemplu: dacă sunt lăsați să mănânce în voie, fără nicio restricție cantitativă, vor mânca prea mult. Vor continua să mănânce până când se vor sătura complet și vor fi fizic incapabili să mai mănânce. Așadar, o caracteristică foarte evidentă a oamenilor reîncarnați din animale este că nu pot gestiona independent multe aspecte ale propriei vieți. De ce nu o pot face independent? Deoarece nu știu niciodată care sunt principiile pentru a face astfel de lucruri, care sunt condițiile de bază sau ce limite nu ar trebui să depășească. Este la fel ca unele animale când mănâncă – nu știu câtă mâncare este potrivită. Dacă oamenii nu se ocupă de ele, vor mânca până se vor supraalimenta și vor muri. Dacă există cineva care se ocupă de ele și le hrănește, s-ar putea să-și mențină o stare de sănătate bună. Această caracteristică este, de asemenea, destul de evidentă la oamenii reîncarnați din animale. Așa cum spun unii oameni: „Mănâncă fără să știe dacă le este foame sau dacă sunt sătui și dorm fără să știe dacă este zi sau noapte.” Așadar, posedă astfel de oameni inteligența umanității? Este foarte clar că nu. Considerente precum modul în care ar trebui să mănânce pentru a-și regla starea de sănătatea de-a lungul celor patru anotimpuri ale anului, pe măsură ce corpul lor experimentează diferite condiții, ce alimente sunt sănătoase și ce alimente sunt nesănătoase în fiecare anotimp, care moduri de viață sunt sănătoase și care sunt nesănătoase – o persoană normală, la vârsta de douăzeci de ani, s-ar putea să nu știe aceste lucruri, dar la treizeci de ani știe unele dintre ele, iar la patruzeci știe și mai multe. La cincizeci de ani, pe baza propriei condiții fizice actuale, își va fi format un set de reguli de viață care i se potrivesc, iar acest lucru va fi practic stabilit și fixat, fără alte schimbări majore. Dar oamenii reîncarnați din animale, chiar dacă trăiesc până la optzeci de ani, tot nu pot formula un set de reguli de viață. Fie mănâncă prea mult, fie prea puțin, și fie au indigestie, fie li se face rău la stomac. Nu au nicio idee ce

obiceiuri de viață sau ce alimente provoacă anumite probleme de sănătate – pur și simplu mănâncă la întâmplare. Dacă le ceri să descrie un regim alimentar sau o abordare dietetică care li se potrivește, pe baza alimentelor potrivite sau nepotrivite pentru constituția lor și pe baza diverselor informații, nu o pot face. De exemplu, cineva spune pe internet că în cojile de ouă există mult calciu și că a le mânca poate suplimenta aportul de calciu, așa că se gândește: „Nu sunt foarte înalt pentru că am lipsă de calciu – voi mânca niște coji de ouă pentru a-mi suplimenta aportul de calciu." Dar se dovedește că, după ce le mănâncă o vreme, nu pare să existe nicio îmbunătățire a nivelului de calciu. Spune-Mi, nu este acest lucru denaturat? Când dai peste informații online care spun că în cojile de ouă există mult calciu și pot fi folosite ca supliment de calciu, cum ar trebui să înțelegi acest lucru? Este foarte clar că oamenii care consumă coji de ouă sunt predispuși la a avea o înțelegere denaturată. Înțelegerea lor este incorectă, așa că practica lor este denaturată, extremă și idioată. Atunci care este modul corect de a înțelege acest lucru? Deși cojile de ouă pot fi bogate în calciu, nu sunt ceva ce putem mânca. Nu se știe încă dacă pot avea cu adevărat efectul unui supliment de calciu și, chiar dacă ar putea suplimenta nivelul de calciu, este, de asemenea, incert dacă organismul îl poate absorbi. Mai mult, există vreo dovadă că aceste coji de ouă pot fi un supliment de calciu? A fost verificată această aserțiune? În realitate, există multe lucruri care pot suplimenta aportul de calciu și toate au fost dovedite medical. Dacă refuzi să accepți aceste metode dovedite, atunci ești o persoană absurdă. Nu poți pur și simplu să iei tablete de calciu pentru a-ți suplimenta aportul de calciu? Aceasta este cea mai simplă metodă. Nu dăunează stomacului și nu deteriorează dinții, au un gust bun și poți simți efectele. Nu este aceasta înțelegerea corectă? (Ba da.) Dar cei cu o înțelegere denaturată nu percep astfel acest lucru – ei duc lucrurile la extrem. Ei cred: „Dacă cineva spune

că cojile de ouă pot suplimenta aportul de calciu, atunci trebuie să fie în regulă să mănânci coji de ouă. Dacă trebuie să-ți suplimentezi aportul de calciu, trebuie să le mănânci." Nici măcar nu iau în considerare dacă organismul le poate absorbi după ce le mănâncă. Acest lucru reflectă o înțelegere denaturată, înseamnă a fi extrem. Dacă cineva ar spune: „Coaja de banană este bogată în vitamine, iar consumul ei poate să-ți îmbunătățească frumusețea", ați mânca-o? (Nu.) De ce nu? (Pentru că unele alimente create de Dumnezeu ar trebui consumate după ce au fost decojite, conform legilor naturii. A insista să mănânci coaja înseamnă a duce lucrurile la extrem. Dacă cineva vrea să-și suplimenteze aportul de vitamine pentru a-și îmbunătăți frumusețea, ar trebui să mănânce alimente care sunt în mod normal atât comestibile, cât și cu efecte de înfrumusețare.) Aceasta este înțelegerea corectă. Dar uitați-vă la acel prost extremist – el nu înțelege acest lucru în acest fel. Insistă să se forțeze să mănânce coaja și chiar spune: „Trebuie să mă răzvrătesc împotriva trupului meu. Trebuie să mănânc coajă de banană pentru a-mi suplimenta nivelul unui nutrient specific." Dar nu se gândește: „Coaja de banană nu are gust bun. Nu este mâncare. Nu o voi mânca. De ce să nu mănânc pur și simplu altceva care, în schimb, conține acest nutrient?" Nu este aceasta înțelegerea corectă? (Ba da.) Dacă poți fi selectiv în acest fel, dacă poți înțelege lucrurile în acest fel dovedește că ai inteligență umană. Dar dacă nu poți fi selectiv în acest fel și, de îndată ce auzi că în coaja de banană există un anumit nutrient, insiști să o mănânci chiar dacă are un gust rău – atunci ești un prost, ești cineva reîncarnat dintr-un animal și nu ai gândirea umanității normale. Orice erezie sau falsitate poate induce în eroare astfel de oameni și ei sunt pur și simplu incapabili să discearnă corectitudinea sau veridicitatea diverselor informații – sunt mereu păcăliți. Toate acestea constituie o manifestare a modului în care oamenii reîncarnați din animale tratează diverse chestiuni specifice – sunt extrem de

proști, înțelegerea lor este denaturată și absurdă și duc totul la extrem. Când oamenii spun că cercetările sugerează că ceva este comestibil, asta nu înseamnă că trebuie să mănânci acel lucru, nici că nimic altceva nu-l poate înlocui. Dacă spui că adevărul nu poate fi înlocuit de nicio teorie, acest lucru este obiectiv și exact. Dar acești nutrienți sunt substanțe materiale – este imposibil să nu existe înlocuitori. Dumnezeu a creat o varietate bogată de alimente și există multe alimente care conțin diferiți nutrienți. Oamenii pot face alegeri precise pe baza constituției lor individuale, a grupei de vârstă și a stării actuale de sănătate – nu este nevoie să se respecte reglementări. După ce aud o informație, oamenii care merg la extreme nu o pot trata corect, nici nu o pot discerne. Sunt mereu induși în eroare de aceste lucruri și, în cele din urmă, spun: „Tot ce este pe internet este o minciună – niciun cuvânt nu este adevărat!" Vezi tu, acum merg la cealaltă extremă. Poți căuta informații online, dar trebuie să știi cum să folosești inteligența umană și modul corect de gândire umană pentru a le discerne, pentru a face o alegere corectă între ce să folosești și ce să respingi. Dacă ceva îți este benefic, poți să-l folosești; dacă nu îți este benefic sau nu ți se potrivește, poți să-l tratezi ca pe o referință sau ca pe un fel de cunoștințe generale. Oamenii cu o gândire umană normală practică în acest fel. Cei care nu au gândire umană practică într-un mod care deviază fie la stânga, fie la dreapta – fie sunt înșelați, fie nu cred absolut nimic. Sunt incapabili să discearnă cu atenție asemenea chestiuni. Astfel de oameni par deosebit de încăpățânați, ridicoli, dezorientați și idioți în modul în care tratează diverse tipuri de informații sau gestionează problemele din viața reală. Oamenii care sunt atât de idioți, care nu pot distinge ce e corect de ce e incorect sau binele de rău – cum se descurcă în fiecare zi din viața lor? Doar privindu-i cum se comportă, și te îngrijorezi – mai poți avea vreo speranță că vor fi capabili să intre în adevărul-realitate?

O femeie s-a căsătorit cu un escroc mizerabil și își spune: „Soțul meu mă iubește atât de mult. Am găsit dragostea adevărată, m-am îndrăgostit”, și se simte foarte fericită. Dar alții se uită la soțul ei și văd că nici măcar nu este om – că este un diavol – și se întreabă cum de poate încă să fie atât de orbită și să se bucure atât de mult. Chiar și ei sunt neliniștiți pentru ea și își fac griji în locul ei. În cele din urmă, după ce are copii cu el, este dată la o parte și nu are niciun sprijin – viața ei devine insuportabil de dificilă! Din lucrurile prostești făcute de oamenii reîncarnați din animale, este clar că faptul că reușesc să trăiască și să supraviețuiască se datorează în mare parte harului lui Dumnezeu. Dumnezeu le dă suflare pentru a putea rămâne în viață și le dă hrană pentru a putea supraviețui. Păsările cerului, animalele mici și chiar furnicile de pe pământ au toate ce să mănânce – cu atât mai mult este valabil acest lucru pentru oameni! Din moment ce te-ai reîncarnat ca om, Dumnezeu îți dă mijloacele de a supraviețui. Fie te întreține cineva, fie ai un anumit punct forte care îți permite să-ți asiguri traiul. Acesta este harul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu te lasă să mori de foame, ci îți dă o cale de a supraviețui, astfel încât să poți trăi până la bătrânețe, să trăiești până la sfârșit. Fără harul lui Dumnezeu, având în vedere calibrul cu care se nasc cei reîncarnați din animale, lipsa gândirii lor normale și chiar și a celei mai mici abilități de a gestiona problemele, ei nu ar fi în stare nici măcar să-și câștige existența. Dintr-o altă perspectivă, oamenii reîncarnați din animale sunt, de fapt, destul de binecuvântați. Având în vedere abilitățile lor sub toate aspectele și inteligența lor, le-ar fi practic imposibil să-și câștige existența în această lume complexă și rea. Dar, pentru că Dumnezeu arată har și are milă față de toate ființele create, indiferent dacă te reîncarnezi dintr-un animal sau dintr-un om, în ochii lui Dumnezeu, dacă ești o ființă creată și El ți-a dat suflare, atunci El îți oferă în mod normal tot ce ai nevoie pentru a trăi și a supraviețui, permițând vieții tale să fie susținută și dându-ți

posibilitatea să continui să trăiești. Așadar, dacă spui: „Am ieșit în lume și m-am luptat să fac bani, putând să mă întrețin, astfel încât să fiu bine hrănit și sănătos – nu mă descurc bine? Nu Mă insulți numindu-mă prost?”, atunci greșești. Faptul că poți să faci bani și să te întreții nu înseamnă neapărat că acest lucru se datorează cu adevărat propriei tale abilități – nouăzeci și nouă la sută este harul lui Dumnezeu. Dumnezeu îți dă o oarecare vigoare și, astfel, îți permite să trudești pentru a câștiga bani pentru mâncare; El îți dă o anumită putere, împreună cu un trup sănătos și, astfel, îți permite să ai o slujbă, să câștigi bani, să întreții o familie și să supraviețuiești. Care este baza faptului că poți face aceste lucruri? Totul se bazează pe faptul că Dumnezeu îți oferă condiția înnăscută fundamentală, care îți dă posibilitatea să desfășori o muncă umană normală, permițându-ți în cele din urmă să te întreții și să-ți asiguri traiul. Pe scurt, indiferent de situație, fie că ești prost sau confuz, chiar acum, ca ființă creată cu înfățișarea exterioară a unui om, ar trebui să-ți cunoști identitatea și valoarea. Mai mult, ar trebui să înțelegi corect ceea ce ți-a dăruit Dumnezeu, ceea ce ți-a oferit Dumnezeu și harul și mila lui Dumnezeu. Dacă te regăsești în mai multe dintre caracteristicile oamenilor reîncarnați din animale și simți că aparții cu siguranță acestei categorii de oameni, ce ar trebui să faci? Acest lucru este ușor de gestionat: indiferent de originea ta, indiferent dacă posezi în mod natural inteligența umană și gândirea umană, realitatea este că acum ai o identitate umană. Din moment ce ai o identitate umană, ar trebui să îndeplinești datoria unui om – fă cât de mult poți, după puterile tale și, în cea mai mare măsură posibilă, realizează și fă bine ceea ce se cuvine să facă un om. Unii oameni spun: „Ai spus că oamenii reîncarnați din animale se caracterizează prin înțelegere denaturată, amorțeală, confuzie și prostie – asta înseamnă că nu au inteligență umană. Marea majoritate a acestor oameni nu înțeleg deloc adevărul – cum pot să-și facă datoria bine și în mod corespunzător?” Dacă

nu ți se impun standarde stricte, poți reuși să o faci bine și în mod corespunzător, pentru că, la urma urmei, acum ai o identitate umană; atât timp cât ești ascultător și nu debitezi argumente distorsionate, poți realiza acest lucru. Dacă nu poți gestiona nici măcar aceste două aspecte, atunci spun că ești cu adevărat în pericol și va trebui să fii înlăturat din biserică. Dacă spui: „Pot gestiona aceste două aspecte. Nu voi debita argumente distorsionate și accept afirmațiile corecte. Orice mi se spune să fac, voi face; și oricum mi se spune să fac, așa voi face" – dacă poți într-adevăr practica în acest fel, atunci vei putea reuși să-ți faci datoria bine și în mod corespunzător. Unii oameni spun: „Mi-am făcut datoria bine și în mod corespunzător și vreau, de asemenea, să o fac conform adevărurilor-principii." Dacă ai cu adevărat intenția de a te strădui să atingi adevărurile-principii, pe baza faptului că ești capabil să-ți faci datoria bine și în mod corespunzător, atunci orice nivel poți atinge este acceptabil – nu există cerințe. Atât timp cât nu ești încăpățânat, nu debitezi argumente distorsionate, nu continui să-ți scoți în evidență propriile motive, nu acționezi într-un mod confuz și nu refuzi să recunoști când ai făcut ceva prostesc, este suficient. Cât despre a acționa conform adevărurilor-principii, poți face atât cât ești în stare; orice crezi că poți face, fă pur și simplu. Cerințele pentru acest tip de persoane nu sunt mari, deoarece este oarecum dificil pentru ele să atingă adevărurile-principii. Așadar, pe baza condițiilor lor înnăscute, nu li se cere în mod strict să acționeze conform adevărurilor-principii. De ce nu li se cere? Pentru că sunt incapabile de acest lucru. Dacă insiști să le ceri să acționeze conform adevărurilor-principii, ar fi ca și cum ai forța un pește să trăiască pe uscat. Să luăm unele animale, de exemplu – dacă le ceri să mănânce cantitatea potrivită la fiecare masă și să nu mănânce în exces și să-și mărească stomacul, pot face acest lucru? Nu pot. Mănâncă cât de mult pot dintr-o dată, până când fizic nu mai pot mânca. Oamenii

reîncarnați din animale sunt la fel. Dacă le ceri să acționeze conform adevărurilor-principii, nu o pot face. Înseamnă asta că astfel de oameni sunt abandonați? Nu, nu sunt abandonați. Dar a nu-i abandona nu înseamnă a le cere să înțeleagă adevărurile-principii sau să pătrundă în adevărurile-principii. Înseamnă pur și simplu a-i tratezi corect, lăsându-i să facă ceea ce sunt capabili să facă. Nu înseamnă revocarea calificărilor lor de a-și face datoria, nici revocarea calificărilor lor de a urmări adevărul și, cu atât mai puțin, revocarea calificărilor lor de a obține mântuirea. Înseamnă doar că nu li se cere în mod strict să practice conform adevărurilor-principii, nici nu li se cere în mod strict să atingă adevărurile-principii în toate lucrurile. Adică, ar trebui să facă atât cât sunt capabili. Atât timp cât nu încearcă în mod deliberat să provoace tulburări, nu debitează argumente distorsionate, nici nu comit în mod nechibzuit fapte rele atunci când vine vorba de chestiuni cruciale de principiu, este suficient. Cerințele pentru astfel de oameni nu sunt mari. Înțelegi? (Da.)

În ceea ce privește oamenii reîncarnați din animale, am avut părtășie despre unele dintre manifestările esenței lor. Desigur, există unele manifestări despre care nu am vorbit în prea multe detalii. Dacă ar fi să vorbim mai explicit despre ele, unii oameni s-ar putea să nu suporte, așa că am vorbit într-un mod mai general, lăsând unele lucruri nespuse. Indiferent din ce te-ai reîncarnat, în cele din urmă, acum ai o identitate umană. De vreme ce ai o identitate umană, îți pasă de imaginea și de demnitatea ta, așa că îți vom rezerva un pic de demnitate – nu vom vorbi în prea multe detalii despre acest aspect. Ceea ce am discutat deja este, în esență, felul în care stau lucrurile – compară-te cu asta. Să zicem că manifestările tale coincid cu cele ale oamenilor reîncarnați din animale și te simți destul de tulburat în inima ta – simțind că, de vreme ce ai acest fel de identitate, pe de o parte, valoarea ta a scăzut, iar pe de altă parte, integritatea ți-a fost insultată și

demnitatea ți-a fost pusă la încercare. Nu știi cum să gestionezi relația ta cu Dumnezeu și simți brusc că statutul tău s-a prăbușit, că ești mai prejos decât alții; nu mai simți că ai ceva onorabil, că ai un caracter nobil sau o valoare demnă de cinste și, brusc, simți în inima ta că nu ai nicio speranță sau sprijin și că destinația ta viitoare e în aer. Ar fi acestea manifestări bune? (Nu.) Atunci nu ar trebui să te schimbi? (Ba da.) De vreme ce aceste manifestări și acest fel de înțelegere nu sunt bune, atunci ce ar trebui făcut? Trebuie să găsim o cale de ieșire pentru oamenii ca aceștia, ca să-i facem să se simtă un pic mai bine. Nu este vorba despre a-i liniști, nici despre a-i păcăli – este vorba de a le permite să trateze această chestiune corect și să se străduiască să practice conform adevărurilor-principii. Așadar, ce ar trebui să facă? Cum ar trebui oamenii reîncarnați din animale să înțeleagă această chestiune? În primul rând, din perspectiva lui Dumnezeu, indiferent din ce s-a reîncarnat o persoană, aceasta este porunca lui Dumnezeu – oamenii nu au niciun cuvânt de spus în asta. Să zicem că ești unul dintre acești oameni. Dacă ți s-ar cere să alegi, ai alege să te reîncarnezi ca animal sau ca om? (Să mă reîncarnez ca om.) De ce ai alege asta? (Pentru că doar dacă m-aș reîncarna ca om aș putea avea oportunitatea de a auzi ce spune Dumnezeu și de a înțelege cuvintele Sale.) Și dacă te-ai reîncarna ca animal? (Nu am avea nicio oportunitate de a auzi cuvintele lui Dumnezeu.) Asta înseamnă că nu ai avea niciodată șansa de a auzi glasul lui Dumnezeu. Așadar, de vreme ce știi că, pentru un animal, a se reîncarna ca om este un lucru bun, ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu cu atât mai mult – nu ar trebui să te plângi de El. Ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru că ți-a dat oportunitatea de a fi o ființă umană – care este, în plus, o șansă care apare o dată la o mie de ani. La urma urmei, Dumnezeu S-a întrupat pentru a-i mântui pe oameni și, în timp ce majoritatea oamenilor nu au dobândit acest har al mântuirii, tu l-ai dobândit – ai avut norocul de a auzi glasul lui

Dumnezeu și de a-L auzi pe Dumnezeu exprimând adevărul. Aceasta este binecuvântarea ta. Este un lucru pe care, ca formă de viață creată, nu l-ai fi putut obține nici de-a lungul câtorva vieți sau a mai multor epoci, chiar dacă ai fi implorat pentru el. Dumnezeu te-a ales tocmai pe tine în această epocă, permițându-ți să te reîncarnezi ca om, să trăiești în casa Lui și, împreună cu omenirea, să faci datoria unei ființe create, transformându-ți identitatea din cea a unui animal în cea a unui membru al omenirii și permițându-ți să faci datoria unei ființe umane. Ce mare onoare și privilegiu este acesta! E un lucru pe care multe ființe create și-l-ar putea doar dori, dar nu l-ar obține niciodată – și totuși tu l-ai obținut și te bucuri de el astăzi. Această oportunitate este incredibil de rară; pentru orice formă de viață creată, este o oportunitate care apare o dată la o mie de ani. Deci, nu numai că nu ar trebui să te cufunzi în demoralizare și să te plângi și să fii supărat sau să crezi că statutul tău este mai prejos decât al altora, ci, dimpotrivă, ar trebui, de fapt, să te simți norocos. Ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu – să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru oportunitatea pe care ți-a dat-o, să-I mulțumești pentru înălțarea ta, pentru că ceea ce a făcut El este atât de măreț: ceea ce a făcut El este cu adevărat har și milă față de ființele create. După ce accepți acest har de la Dumnezeu, ar trebui să fii recunoscător că El ți-a schimbat identitatea și categoria. Dar nu poți doar să-I mulțumești și să te oprești aici – dincolo de a-I mulțumi, trebuie să te gândești și cum să fructifici această oportunitate. Indiferent care a fost identitatea ta originală, acum că poți să-ți faci datoria de ființă umană, aceasta este o bună oportunitate de a-ți schimba identitatea și de a-ți schimba categoria ca ființă creată. Așadar, cum poți face această schimbare? Primul punct-cheie este să-ți faci bine datoria. Dacă, din cauza diverselor limitări ale condițiilor tale înnăscute, ești capabil doar să trudești și să faci muncă fizică, să faci muncă murdară și obositoare și dacă, pe baza identității și valorii tale, datoria pe

care o faci nu poate depăși acest nivel, fără nicio posibilitate de ușurare sau îmbunătățire, atunci ce ar trebui să faci? Ce principiu ar trebui să respecți? Dacă, indiferent la ce manifestări ne uităm, fie că este inteligența ta, caracterul tău sau condițiile tale înnăscute, valoarea ta printre oameni va fi mereu aceeași – vei fi mereu o persoană fără valoare, proastă, confuză, amorțită, anostă, cu o înțelegere denaturată, iar valoarea ta nu va crește niciodată – atunci cum ar trebui să-ți tratezi datoria? Acest lucru este de cea mai mare importanță. Să presupunem că valoarea ta nu va crește niciodată și nu vei avea niciodată nicio demnitate printre oameni. În ochii lui Dumnezeu, ești fixat pentru totdeauna la locul tău – pur și simplu, asta ești tu. Cei din categoria ta pot avea caracteristici evidente vizibile la suprafață și nu te vei schimba niciodată dintr-un animal într-un om adevărat. Nu ai nicio speranță de a dobândi mântuirea, pentru că nu poți înțelege adevărul și nici măcar nu ai inteligență umană. Nu înțelegi adevărurile viziunilor și, în casa lui Dumnezeu, nu știi cum să predici Evanghelia, nu corespunzi niciunui fel de datorie care implică abilități profesionale și nu te ridici la nivelul ei – vei fi mereu blocat în sarcini murdare și obositoare și nu ai nicio cale de a-ți schimba situația. Presupunând că așa ești tu, ce ai face? Ai înceta să crezi în Dumnezeu? Ai renunța la tine însuți? Ar ajunge unii oameni chiar să-și ia viața? Ar spune ei: „Nu mai vreau să trăiesc. Oricum nu am nicio cale de ieșire – ce rost are să trăiesc așa?” Dacă, indiferent cât de mult efort depui, cât de sârguincios ești, cât de mult te străduiești sau ce preț mare plătești, valoarea ta nu se va schimba niciodată, iar în casa lui Dumnezeu vei fi mereu doar cineva care trudește și transpiră, o persoană de condiție joasă, fără demnitate, pe care toată lumea o disprețuiește, atunci, când vine vorba de modul în care îți tratezi datoria, însărcinarea dată de Dumnezeu și diferitele cerințe ale Creatorului, ce mod de practicare ar trebui să alegi? Acest lucru este cel mai important. În principiu și în teorie,

valoarea și identitatea ta sunt stabilite, dar, de fapt, chiar acum, printre oameni și în ochii lui Dumnezeu, adevărata ta identitate este cea a unui om. De ce spun că este cea a unui om? Deoarece datoria pe care o poți face, dezvăluirile tale zilnice și diversele abilități instinctive ale condițiilor tale înnăscute se încadrează în sfera de bază a ceea ce este normal pentru o ființă umană – ai aceste condiții de bază ale unei ființe umane. Doar din acest punct de vedere, cum ar trebui să-ți tratezi datoria? Animalele nu înțeleg adevărurile-principii, nu știu cum să-și facă bine datoria, cum să se țină de datoria lor sau cum să-și facă datoria cu devotament și să persiste în a presta un serviciu până la sfârșit – animalele nu înțeleg aceste lucruri. Dar acum, ca om, tu înțelegi, tu știi, așa că ar trebui să realizezi aceste lucruri. Deoarece ești capabil să realizezi aceste lucruri, Dumnezeu va avea cerințe de la tine pe baza acestui principiu. Dar dacă, fiind nemulțumit de identitatea ta și simțind că Dumnezeu este nedrept, te descurajezi și te plângi de El, simți că viața ta este umilitoare și lipsită de demnitate, și apoi renunți la a-ți face datoria, refuzând să faci chiar și ceea ce ești capabil să faci – atunci ești complet răzvrătit. În ochii lui Dumnezeu, nu ești o ființă creată care corespunde standardului; ești o aberație. Așadar, ce ar trebui să faci? Indiferent dacă valoarea ta este onorabilă sau joasă și indiferent de unde provii sau ce probleme au condițiile tale înnăscute, pe scurt, orice ești capabil să faci, fă tot ce poți și fă-l cât mai bine. În cazul în care, chiar și după ce faci tot ce poți, nu te ridici nici acum la înălțimea adevărurilor-principii, Dumnezeu are un standard minim care este cerut de la toate tipurile de oameni: atât timp cât îți dai toată silința, îți arăți sinceritatea și îți oferi loialitatea, vei corespunde standardului. Dumnezeu nu cere fiecărei persoane să ajungă la suta la sută – șaizeci la sută este suficient. Ce vrea Dumnezeu? Ceea ce vrea Dumnezeu este o atitudine – dacă atitudinea ta este de a dori să faci datoria unei ființe create, de a face bine lucrurile pe

care ar trebui să le faci și să le realizezi, fără regrete, atunci această atitudine este acceptată de Dumnezeu. Dumnezeu va aproba această atitudine și te va proteja, astfel încât să ajungi la capătul drumului. Unii oameni spun: „Ce se va întâmpla când voi ajunge la capătul drumului?” Nu îți voi spune acum – îți voi spune mai târziu. Când vei ajunge la capătul drumului, vei ști. Pe scurt, ceea ce contează cel mai mult acum este cum tratezi această chestiune, cum tratezi datoria pe care ți-a dat-o Dumnezeu și cum îndeplinești datoria pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Indiferent care este această datorie, atât timp cât este ceva ce ți-a fost atribuit de casa lui Dumnezeu, trebuie să-ți dai toată silința să o faci. Când îți recunoști propriile probleme, ar trebui să faci tot posibilul să nu debitezi argumente distorsionate, să nu faci lucruri care Îl ofensează pe Dumnezeu și să nu spui lucruri care Îl ofensează pe Dumnezeu; în schimb, ar trebui să faci lucruri care sunt benefice oamenilor și casei lui Dumnezeu și să spui lucruri care sunt benefice oamenilor și casei lui Dumnezeu. Unii dintre voi spun: „Încă nu sunt capabil de acest lucru acum.” Atunci nu te grăbi – nu fi nerăbdător. Dacă nu poți să-l faci astăzi, atunci fă-l mâine. Dacă nu poți să-l faci anul acesta, încearcă să-l faci anul viitor. Pur și simplu, nu te grăbi. Dar dacă, până în momentul în care se anunță finalurile oamenilor, tot nu ai realizat acest lucru, atunci va trebui, pur și simplu, să suporți singur consecințele. Nimeni nu va plăti pentru comportamentul tău. Înțelegi? (Da.) Această chestiune ar trebui să fie ușor de rezolvat – totul depinde de rațiunea unei persoane și de faptul că poate sau nu să înțeleagă aceste cuvinte. Dacă le poți înțelege, atunci aceste lucruri vor fi destul de ușor de rezolvat. Chiar dacă câțiva indivizi spun că este cam dificil, atât timp cât se străduiesc în această direcție, în cele din urmă vor obține unele rezultate. Dacă nu mergi pe această cale, poate că vei putea totuși să supraviețuiești, dar în ceea ce privește finalul care te va aștepta în cele din urmă – este greu de spus;

nimeni nu-l poate garanta și nimeni nu îți va oferi nicio certitudine în acest sens.

Cum vă simțiți după ce ați auzit subiectul de astăzi? Probabil că vă simțiți destul de afectați emoțional, nu-i așa? Acesta este unul dintre subiectele pe care oamenii sunt cel mai puțin dispuși să le înfrunte de când au început să creadă în Dumnezeu, nu-i așa? Nu este oare chiar mai supărător și mai greu de acceptat decât subiectul despre a fi un prestator de servicii? Este greu de acceptat? Chiar puteți să acceptați, nu-i așa? (Așa e.) Dacă oamenii sunt siguri de identitatea lui Dumnezeu și și-au găsit propriul loc, atunci aceste cuvinte și acest tip de problemă nu ar trebui să fie prea dificile pentru oameni – doar câțiva indivizi ar putea avea unele dificultăți cu ele. Însă majoritatea oamenilor, după ce aud acest lucru, probabil că nu vor continua să cerceteze adevărata lor valoare și identitate. Chiar dacă într-adevăr corespund unor manifestări ale oamenilor reîncarnați din animale, vor fi capabili să trateze corect acest lucru și, după un timp, se vor simți bine, nu-i așa? (Așa e.) Prin urmare, părtășia noastră de azi se încheie aici. La revedere!

20 ianuarie 2024

Cum să urmărești adevărul (13)

Subiectul despre care am avut părtășie ultima dată se referea la modul de a discerne și privi oamenii. Se poate spune că acest tip de subiect este de interes pentru oameni, dar întrucât este oarecum special și se referă la chestiunea importantă a perspectivelor și destinelor oamenilor, acest subiect evocă în ascultători sentimente diferite de cele provocate de alte aspecte ale adevărului. Pentru unii, aceste sentimente nu sunt deosebit de plăcute. După ce aud acest subiect, unii oameni pot simți o puternică tulburare lăuntrică, iar cei amorțiți ar putea cunoaște, la rândul lor, o ușoară tulburare lăuntrică. Așa este? (Da.) Indiferent de reacțiile oamenilor, în orice caz, după ce avem părtășie despre aceste subiecte, aleșii lui Dumnezeu primesc un oarecare ajutor în discernerea oamenilor și în deslușirea diverselor chestiuni, având posibilitatea de a dobândi întrucâtva cunoștințe și discernământ. Așa este? (Da.) Data trecută, am avut părtășie despre unele manifestări și caracteristici ale oamenilor reîncarnați din animale. Așadar, care sunt principalele caracteristici ale oamenilor de acest fel? (Data trecută, am avut părtășie despre faptul că oamenii reîncarnați din animale au patru caracteristici: în primul rând, au o înțelegere denaturată; în al doilea rând, sunt deosebit de amorțiți; în al treilea rând, sunt deosebit de confuzi; și în al patrulea rând, sunt deosebit de nesăbuiți.) Aceste patru trăsături sunt caracteristicile esențiale ale oamenilor reîncarnați din animale. Așadar, ați rezumat cu toții care anume sunt manifestările esențiale ale oamenilor de acest fel? Cu alte cuvinte, judecând după exteriorul lor – vorbirea, conduita și diversele manifestări ale umanității lor – ce manifestări ale lor sunt legate de aceste patru caracteristici? De exemplu, care sunt caracteristicile modului în care abordează adevărul, precum și ale conștiinței și rațiunii umanității lor? Desigur, aceste trăsături sunt practic incluse în cele patru

caracteristici, și anume înțelegerea denaturată, amorțeala, confuzia și nesăbuința, nu-i așa? (Așa e.) Atunci, pe baza unora dintre manifestările pe care le puteți vedea și întâlni în viața reală, explicați mai detaliat aceste patru caracteristici. Ce alte manifestări cunoașteți? De pildă, oamenii reîncarnați din animale sunt foarte amorțiți. Dacă le semnalezi o problemă dându-le doar un exemplu simbolic, tot nu vor înțelege, chiar dacă le spui despre această problemă de mai multe ori. Așadar, trebuie să spui explicit: „Vorbesc despre tine”, ca să-și dea seama că este vorba despre ei. Altfel, presupun că este vorba despre problema altcuiva, că nu are legătură cu ei și consideră că se descurcă bine. Nu este aceasta amorțeală? (Ba da.) Trebuie să le arăți direct problema ca să reacționeze măcar puțin. Așadar, pot să înțeleagă adevărul? (Nu.) De ce nu pot să înțeleagă adevărul? (Pentru că reacționează lent și nu pot înțelege sensul cuvintelor lui Dumnezeu. Când alții le semnalează problemele, ei pricep doar o doctrină sau o reglementare; nu pot înțelege dintr-o perspectivă pozitivă și, astfel, le este imposibil să aibă o intrare pozitivă.) Aceasta înseamnă că nu au capacitate de înțelegere. În ceea ce privește amorțeala, când cineva semnalează un anumit tip de stare, pur și simplu nu pot să-și dea seama ce legătură are cu ei, dacă se află într-adevăr în acest tip de stare sau nu și dacă au cu adevărat acel tip de problemă – nu-și pot da seama de aceste lucruri, nici nu pot înțelege ce spune cealaltă persoană. Chiar dacă specifici ce lucru au făcut, ce cuvinte au spus sau ce manifestare au avut într-o anumită zi și știu că vorbești despre ei, ceea ce pricep este doar o chestiune, o afirmație sau o propoziție, pe care o memorează într-un mod vag, superficial. După ce o memorează, se agață pur și simplu de o reglementare: „nu spune acele cuvinte și nu face acele lucruri; fă aceste lucruri și acționează în felul acela”. Pot respecta această reglementare toată viața, refuzând să accepte părtășia altcuiva și nimeni și nimic nu-i poate determina să renunțe la ea. Pe măsură ce situația

evoluează, din cauza schimbărilor ce țin de timp, medii geografice, persoane, evenimente și lucruri etc., le spui că nu mai merge să acționeze ca înainte și că trebuie să-și ajusteze abordarea sau strategia – deși principiul în sine nu s-a schimbat – dar ei nu pot înțelege acest lucru. Spun: „Practic așa de atâția ani și mi se pare în regulă. Practic pe baza părtășiei conducătorilor și a lucrătorilor de acum mulți ani. De ce ar trebui să schimb modul în care practic?" Au chiar și un temei, dar, în realitate, doar se agață de o reglementare de ani de zile, fără să știe sau să-și dea măcar seama.

În ceea ce privește caracteristica de a avea o înțelegere denaturată, majoritatea oamenilor care s-au reîncarnat din animale prezintă manifestări ale unei înțelegeri denaturate. Modul lor de gândire diferă de cel al oamenilor normali. Ideile lor sunt foarte excentrice, ciudate și uneori chiar uimitor de neașteptate – pur și simplu nu-ți poți imagina de ce ar gândi așa și nu ți-ai imaginat niciodată că cineva din această lume ar aborda chestiunile într-un mod atât de ciudat. Ideile lor te pot lăsa cu gura căscată. Aceasta deoarece oamenii cu o gândire normală abordează în general chestiunile pe baza unui mod normal de gândire, în timp ce modul de gândire al celor reîncarnați din animale este foarte neobișnuit. Ei rostesc frecvent niște afirmații ciudate și extravagante, la auzul cărora persoanele cu o gândire normală sunt surprinse. Dacă încerci să le urmezi modul de gândire pentru a analiza o chestiune, descoperi că este foarte ciudat și că ajunge într-un impas. Deoarece au acest mod de gândire, în viața reală – fie că-și îndeplinesc îndatoririle, interacționează cu alții sau se confruntă cu anumite circumstanțe, persoane, evenimente și lucruri – ideile lor sunt mereu foarte ciudate și nu pot să se înțeleagă cu majoritatea oamenilor. Nu par a fi creaturi care trăiesc în lumea umană, ci par să trăiască în schimb într-o altă lume. Nu poți înțelege niciodată de ce gândesc așa sau de ce au astfel de gânduri. Modul în care analizează chestiunile depășește adesea

sfera gândirii umanității normale și se abate de la calea adecvată a gândirii normale. Rezultatul final este că toată lumea consideră că modul, atitudinea și principiile lor de abordare a chestiunilor sunt foarte ciudate. Dacă o astfel de persoană este prezentă în timp ce toată lumea analizează sau are părtășie despre o chestiune, iar cei mai mulți oameni de acolo nu au discernământ, sunt lipsiți de opinii proprii sau nu înțeleg adevărurile-principii, se întâmplă adesea ca șirul gândurilor să le fie oprit sau ca o discuție normală să fie tulburată și întreruptă din cauza unuia dintre gândurile și opiniile denaturate ale acelei persoane. Și care este rezultatul final? După multe discuții, oamenii descoperă că opinia prezentată de acea persoană se abate de la calea cea dreaptă, că nu este nici obiectivă, nici practică și că, în plus, este extrem de excentrică și că modul ei de a aborda problemele este chiar extrem de ciudat. Când oamenii normali discută și vorbesc, conversația devine mai animată, toată lumea înțelege mai limpede problemele în cauză, iar subiectul avansează cu cât discută mai mult. Dar dacă intervine această persoană, conversația deviază de la subiect. Ceilalți oameni rămân fără cuvinte, simt cu toții că spusele acestei persoane sunt prea ciudate și nu pot răspunde la ele. Astfel, subiectul discuției este întrerupt. Deși persoanele de acest fel au gânduri și opinii „unice”, acestea diferă în mod constant de opiniile prezentate de cei cu o gândire normală. Gândurile și opiniile lor nu sunt cele pe care ar trebui să le aibă omenirea normală și nu se încadrează în sfera gândirii umanității normale, prin urmare lucrurile pe care le spun sună ciudat sau chiar de neconceput pentru alții, iar soluțiile și căile lor nu sunt de niciun ajutor pentru oameni și, mai mult, natura lor este una care perturbă, tulbură, subminează și sabotează. Este în regulă dacă păstrează tăcerea, iar șirul gândurilor tuturor rămâne întrucâtva clar, dar odată ce întrerup și își exprimă opinia sau oferă o sugestie, toată lumea este tulburată și perturbată la auzul ei, apar abateri în ceea ce privește subiectul discutat și

este dificil să se obțină rezultate bune. Pe de altă parte, o persoană cu un calibru într-adevăr bun poate să identifice fondul unei probleme, să-i înțeleagă punctul esențial și să propună o cale corectă pentru rezolvarea problemei. Cel puțin, poate oferi sugestii semnificative și valoroase, care se bazează pe șirul gândurilor altor persoane. Dacă prezintă o sugestie și toată lumea o consideră potrivită și este dispusă să o accepte, atunci înseamnă că sugestia propusă de această persoană cu un calibru bun a atins punctul esențial, deoarece această persoană este capabilă să vadă lucrurile în profunzime. Dacă nu vorbește, toată lumea ar putea discuta timp de trei zile fără să ajungă la o concluzie. Vezi, ambele tipuri de persoane au opinii unice, diferite de opiniile altora, dar cele prezentate de o persoană cu un calibru bun îi pot ajuta pe alții să deslușească esența unei chestiuni, ajutându-i să găsească direcția și calea corectă de practică atunci când se pierd. O persoană cu o înțelegere denaturată este diferită. Opiniile și modul său denaturat de a gândi au adesea un efect de distrugere și tulburare atunci când oamenii discută despre chestiuni sau poartă conversații normale. Așadar, dacă o persoană reîncarnată dintr-un animal și care are o înțelegere denaturată este implicată în orice biserică sau în orice aspect al lucrării, probabil va provoca tulburări și perturbări, iar toată lumea se va sătura întru totul de ea, gândindu-se: „Hai să o izgonim mai repede – este prea enervantă! Debitează prostii irelevante în fiecare zi și tot se consideră atât de profundă, când, în realitate, spune numai sofisme.” La început, unii oameni o pot idolatriza, dar, în timp, îi vor vedea adevărata față și vor spune: „Această persoană nu are perspective profunde. Doar se preface toată ziua că este o persoană înțeleaptă și își dă aere. De fapt, opiniile și ideile pe care le prezintă sunt de-a dreptul absurde și pur și simplu n-au nicio legătură cu problemele care ar trebui abordate.” Vor începe să o considere agasantă și să fie dezgustați de ea. Așadar, dacă este responsabilă

pentru o lucrare extrem de tehnică sau profesională ori își asumă o lucrare importantă în timp ce-și îndeplinește datoria, o persoană de acest fel va provoca rapid iritare în rândul celorlalți, deoarece opiniile și cerințele pe care le exprimă îi umplu mereu pe oameni de îndoieli și nesiguranță în privința modului adecvat de a acționa. Dacă persoana respectivă este doar un adept obișnuit, care se supune pur și simplu instrucțiunilor și comenzilor, atunci vor apărea frecvent unele abateri în lucrurile pe care le face. Conducătorii, lucrătorii și cei din jurul său vor trebui să o urmărească și să o supravegheze constant. De îndată ce o vor scăpa din ochi, va face greșeli, iar alții vor trebui în mod invariabil să o ajute să-și corecteze și să-și remedieze erorile și să-i repare greșelile. În cele din urmă, când toți vor vedea că acest tip de persoană nu poate fi ajutată, vor spune: „Mereu provoacă tulburări aici și nimeni nu poate trăi în pace. Nu poate fi izgonită? Să meargă unde vrea!” Aceasta este reacția pe care o vor avea toți. La început, vor fi răbdători cu acea persoană, gândindu-se: „Suntem cu toții frați și surori, niciunul dintre noi nu are o statură bună și înțelegem în mod superficial adevărul – haideți să ne sprijinim și să ne ajutăm reciproc.” Dar, după ce intră mult timp în contact cu acea persoană, îi vor vedea adevărata față. Se dovedește că problema ei nu este statura mică – există o problemă în ceea ce privește calibrul și înțelegerea ei. Nu are o înțelegere superficială sau o gândire copilărească; mai degrabă, are o înțelegere denaturată. Modul său de a vedea lucrurile, gândurile și punctele sale de vedere depășesc sfera gândirii normale, iar opiniile sale diferă adesea de opiniile tuturor celorlalți. Refuză să accepte ceea ce spun alții, chiar și atunci când este corect, și nu vrea să asculte niciun fel de explicație. Odată ce s-a fixat pe o idee, nimeni și nimic nu o mai poate clinti. Cu alte cuvinte, nu poate diferenția între bine și rău. Pentru oamenii care au gândirea unei umanități normale, lucrurile pe care le consideră bune în gândurile și în opiniile sale sunt doar lucruri

denaturate – lucruri care nu pot fi prezentate în mod deschis. Opiniile sale nu sunt doar copilărești sau josnice și lipsite de valoare; pur și simplu nu sunt gânduri sau opinii produse de gândirea umanității normale. Așadar, acest tip de persoană nu se poate înțelege cu majoritatea oamenilor. Acest lucru nu este din cauza unei firi corupte, a barierelor cauzate de diferențele privind obiceiurile de viață sau obstacolele lingvistice și cu siguranță nu este din cauza faptului că săvârșește unele fapte rele sau are comportamente bizare. Este în primul rând din cauza acestor caracteristici pe care le prezintă umanitatea sa – înțelegere denaturată, amorțeală, confuzie și nesăbuință – din cauza cărora îi este imposibil să se înțeleagă cu majoritatea oamenilor. Desigur, nici oamenii răi și antihriștii nu se pot înțelege cu majoritatea oamenilor, dar, chiar dacă au aceeași trăsătură, esența sau fenomenul incapacității lor de a se înțelege cu alții diferă de cel al oamenilor reîncarnați din animale. Oamenii răi și antihriștii nu se pot înțelege cu alții pentru că sunt în esență diavoli, în timp ce oamenii reîncarnați din animale sunt complet lipsiți de gândirea și inteligența umanității normale, precum și de conștiința și rațiunea umanității normale și, prin urmare, oamenilor normali le este foarte greu să discute cu ei – nu pot vorbi decât despre chestiuni banale, domestice, care nu implică principiile, ceea ce limitează foarte mult domeniul de conversație. Oamenii reîncarnați din animale nu sunt, la urma urmei, reîncarnați din diavoli, sunt diferiți de oamenii de acel tip și fac parte, la rândul lor, din categoria ființelor vii. Așadar, atât timp cât nu sunt implicate principii majore, pot reuși totuși să socializeze, să comunice și să interacționeze cu alții în viața de zi cu zi sau în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Cu toate acestea, imediat ce sunt implicate adevăruri-principii majore sau alegerea căii de urmat, indivizii de acest fel devin complet incompatibili cu majoritatea oamenilor și nu se mai pot înțelege cu ei. De exemplu, discuți cu un individ

de acest fel despre subiecte din viața de zi cu zi – ce mâncăruri și preparate îți plac, cum să le gătești bine, lucruri despre orașul tău natal și așa mai departe. Cu cât vorbești mai mult, cu atât ai mai multe de spus, iar conversația devine mai animată. Înseamnă acest lucru că sunteți compatibili? Înseamnă că faceți parte din aceeași categorie? (Nu.) Nu poți spune asta doar pe baza acestui tip de conversație. Dar când vorbești despre subiecte precum motivul credinței în Dumnezeu și opiniile tale despre credința în Dumnezeu, subiecte care implică gânduri și opinii, adevăruri-principii, perspective asupra vieții, valori, căile pe care merg oamenii, ceea ce urmăresc ei și așa mai departe, gândurile, opiniile și modurile voastre de gândire diverg tot mai mult și nu mai sunt pe aceeași lungime de undă, iar conversația se împotmolește. De ce? Deoarece înțelegerea lui este denaturată. Când îl auzi vorbind prima dată, crezi că este destul de perspicace, dar descoperi în timp că spune doar cuvinte și doctrine și că este destul de arogant. Sentimentele tale față de el se schimbă, nu mai sunt la fel de calde, apar bariere, iar categoriile din care faceți parte fiecare se disting. Vedeți, când discutați despre viața de familie, despre trecutul vostru personal sau despre subiecte din sfera vieții cotidiene, cum ar fi mâncare, băutură, timp liber, interese și hobbyuri, puteți încă să purtați o conversație. Dar imediat ce conversația ajunge la gânduri și opinii, adevăruri-principii, perspective asupra vieții, valori, căi în viață sau atitudini față de Dumnezeu și față de datorie, aceasta se împotmolește. Opinia ta despre acel individ se schimbă, la fel și opinia lui despre tine. Începi să simți o oarecare iritare față de el în inima ta, iar în inima lui apar bariere față de tine. Te antipatizează și îl antipatizezi și tu. Treptat, vă îndepărtați unul de celălalt și nu mai aveți un limbaj comun. Astfel se disting diferitele categorii de oameni. Prin urmare, pentru a distinge categoria din care face parte cineva, trebuie să-i analizăm capacitatea de înțelegere, dacă are conștiința și

rațiunea unei persoane normale și dacă are gândire și inteligență normală. Cât despre indivizii de acest fel reîncarnați din animale, nu vom mai avea părtășie în mod specific despre ei. În continuare, vom avea părtășie despre celelalte două tipuri de oameni. După ce vom termina, vom reveni și vom compara aceste trei tipuri. Prin această comparație, va deveni tot mai clar și distinct cum să discernem aceste trei tipuri de oameni.

Data trecută, am menționat că oamenii se împart în general în trei categorii. Cum se disting aceste trei categorii? Se disting în funcție de originea lor. Prima categorie constă din cei care s-au reîncarnat din animale, a doua categorie constă din cei care s-au reîncarnat din diavoli, iar a treia categorie, din cei care s-au reîncarnat din oameni. Am terminat discuția despre caracteristicile celor care s-au reîncarnat din animale, iar acum haideți să vorbim despre caracteristicile celor care s-au reîncarnat din diavoli. Ce caracteristici principale ale oamenilor care s-au reîncarnat din diavoli vă trec prin minte? (Sunt potrivnici față de Dumnezeu și de adevăr.) Aceasta este o afirmație destul de generală; trebuie să le descrieți manifestările esențiale și să rezumați caracteristicile oamenilor de acest fel folosindu-vă de dezvăluirile lor zilnice și de manifestările lor specifice în viață. Știți ce este o caracteristică? O caracteristică este o manifestare care reprezintă esența unui anumit tip de persoană. Dacă cineva deține caracteristicile unui anumit tip de persoană, are esența acelui tip de persoană, iar dacă cineva este o persoană de acel tip, va avea în mod natural acele caracteristici – nimeni nu face excepție. Aceasta este o caracteristică. Știți care sunt caracteristicile oamenilor reîncarnați din diavoli? (Sunt deosebit de scârbiți de adevăr și urăsc adevărul. Reacționează cu furie și repulsie la auzul adevărului.) A reacționa cu furie și repulsie la vederea adevărului este o manifestare specifică. La ce altceva vă puteți gândi? (Sunt ticăloși și perfizi. Nu știu dacă aceasta poate fi considerată o caracteristică.)

Este întrucâtva relevant. (De asemenea, sunt cruzi și aroganți.) Cruzimea este o altă manifestare specifică. Aroganța este o caracteristică comună a oamenilor corupți, pe care nu o au doar cei reîncarnați din diavoli; și cei reîncarnați din animale și cei reîncarnați din oameni – aceste două tipuri – au această caracteristică. Pe lângă acele firi satanice corupte specifice, ce caracteristici specifice au cei reîncarnați din diavoli în ceea ce privește umanitatea lor? Cu alte cuvinte, ce caracteristici principale au dezvăluirile, spusele și faptele din viața lor de zi cu zi? (Ferocitate.) Aceasta este o caracteristică. Ce alte caracteristici există? Atât cei reîncarnați din diavoli, cât și cei reîncarnați din animale au unele caracteristici particulare și esențiale, dar caracteristicile acestor două tipuri sunt complet diferite. Caracteristicile celor reîncarnați din animale sunt înțelegerea denaturată, amorțeala, confuzia și nesăbuința. De ce aceste caracteristici? Aceste caracteristici sunt suficiente pentru a dovedi că, în ceea ce privește esența lor, indivizii de acest fel nu se ridică la nivelul caracteristicilor umane, nici la nivelul inteligenței adecvate sau al modului de gândire pe care le au oamenii. Prin urmare, aceste caracteristici foarte tipice dovedesc că oamenii de acest fel sunt reîncarnați din animale. Cei reîncarnați din diavoli sunt diferiți de cei care sunt reîncarnați din animale. Care sunt caracteristicile lor? Întrucât s-au reîncarnat din diavoli, sunt diavoli transformați în oameni. Esența lor lăuntrică este cea a unui diavol. Deși nu sunt animale – nu sunt nesăbuiți sau amorțiți și poate că nu au o înțelegere denaturată – nu sunt nici ființe umane și nu au gândirea normală a oamenilor. Întrucât s-au reîncarnat din diavoli, sunt cu siguranță complet în concordanță și identici cu diavolii în ceea ce privește esența și forma lor adevărată, fără nicio diferență. Așadar, care sunt caracteristicile celor reîncarnați din diavoli? Prima caracteristică este că mint în mod obișnuit. Indiferent cum mint, nu se înroșesc la față, nu le sare inima din piept și se comportă extrem de

normal și de natural, fără să greșească sau să se dea de gol. Nimeni nu poate discerne care dintre cuvintele lor sunt adevărate și care sunt false. A doua caracteristică este devianța. Tocmai ați menționat a treia caracteristică, și anume răutatea. Oamenii reîncarnați din diavoli au trei caracteristici – deși au cu o caracteristică mai puțin decât cei reîncarnați din animale, puterea distructivă și gradul de vătămare gravă pe care le provoacă oamenilor sunt mult mai mari decât suferința sau daunele provocate de cei reîncarnați din animale, deoarece sunt diavoli. În ceea ce privește gradul, mijloacele diavolilor de a-i răni grav pe oameni sunt mult mai severe decât cele ale animalelor. A-i prinde în capcană, a-i călca în picioare, a-i amorți, a-i induce în eroare și a-i răni grav pe oameni sunt lucruri înnăscute diavolilor; este natura-esență pe care o au. Cât despre animale, atât timp cât nu sunt feroce, nu au în general o mare putere distructivă asupra oamenilor; doar anumite animale îi rănesc oarecum grav pe oameni, mâncând carne de om sau făcându-le rău în mod instinctiv. Diavolii sunt diferiți. Nu contează dacă sunt diavoli mari sau mici – nu este nevoie să facem distincția între diferite tipuri de diavoli – toți le provoacă oamenilor aceeași suferință și vătămare gravă. Orice așa-zise diferențe se manifestă doar în privința mijloacelor sau metodelor, dar în ceea ce privește esența diavolilor, aceasta este mereu de a le provoca oamenilor o vătămare gravă. Indiferent dacă i-ai provocat sau nu, natura-esență pe care o au este mereu cea de a răni oamenii. Atât timp cât te apropii de ei, atât timp cât aspectele majore sau minore ale vieții tale au legătură cu ei, riști să fii rănit de ei. Dacă înțelegi unele adevăruri, deții unele adevăruri-realități și ai discernământ în privința acestor diavoli, atunci gradul în care vei fi rănit de ei este relativ diminuat sau redus. Dar dacă statura ta este mică, nu înțelegi adevărul și ești lipsit de adevăr și de viață, atunci gradul în care vei fi rănit poate fi dedus cu ușurință – indiferent cum vor să-ți facă rău, îți vor face rău în acel mod și indiferent în ce măsură vor

să-ți facă rău, vei fi rănit în acea măsură. Acesta este răul provocat oamenilor de cei reîncarnați din diavoli. Vezi, când diavolii sunt la putere, chiar dacă îi susții, tot vei fi rănit de ei, iar dacă nu-i susții sau te opui lor, vei fi totuși rănit. Atât timp cât ești condus de ei, atât timp cât ești sub puterea lor, atât timp cât Îl urmezi pe Dumnezeu, dar nu ai dobândit adevărul sau nu ai fost câștigat întru totul de Dumnezeu, atunci ești, în mod categoric, adversarul învins al diavolilor, victima lor și nimeni nu face excepție. Acest lucru se referă la marii diavoli. Cât despre cei reîncarnați din diavoli, aceștia sunt diavoli mici din viața reală, sunt diverse tipuri de diavoli. Dacă locuiești cu ei, una dintre cele mai frecvente întâmplări va fi aceea că mint în mod obișnuit. Vei fi mereu păcălit de ei, vei fi mereu tras pe sfoară de ei; nu vei ști care dintre cuvintele lor sunt adevărate și care sunt false și vei fi atât de tulburat, încât vei ajunge să te simți neliniștit în fiecare zi. „Este adevărat sau fals ce au spus? Încearcă să mă păcălească din nou? Cum pot să discern dacă spusele lor sunt corecte sau greșite?” Vezi, dacă locuiești cu ei, vei suferi profund din cauza răului pe care îl provoacă. Pur și simplu, această chestiune a minciunilor lor constante te va tulbura atât de mult, încât vei trăi într-un haos complet, iar inima ta nu va avea nicio zi de liniște, de pace sau de bucurie.

Oamenii reîncarnați din diavoli mint în mod obișnuit și tot ceea ce fac este plin de viclenie. Indiferent ce spun în secret altora sau ce fac în culise, nu spun adevărul după aceea; în schimb, prezintă o altă poveste. Îi vorbesc pe alții de rău în fața ta și te vorbesc pe tine de rău în fața altora. Drept urmare, apar bariere între tine și acei oameni și aveți o părere proastă unul despre celălalt. De fapt, nu vă cunoașteți deloc și nu știți prea multe unul despre celălalt. Ați devenit inamici tocmai pentru că acest diavol a născocit lucruri pentru a semăna discordie între voi. Diavolul te-a jucat pe degete, dar tot nu știi ce se petrece și crezi că spusele diavolului sunt adevărate și că

el este bun cu tine. Vezi, mincinoșii înrăiți pot păcăli oamenii în această măsură. Mint în permanență; deseori bârfesc, seamănă discordie și inventează în mod arbitrar zvonuri, exagerând și înflorind povești și făcând afirmații nefondate atunci când sunt cu tine. Acest lucru te tulbură până în punctul în care devii neliniștit și trebuie să discerni și să fii constant cu ochii în patru: „Ce lucruri rele a spus cutare despre mine? Cum ar trebui să-l tratez pe cutare?" Te tulbură atât de mult încât ești complet zăpăcit, afectându-ți ritmul vieții, rutina și starea actuală. Dacă ai o statură mică, nu înțelegi adevărul și nu ai dobândit încă adevărul, ești adesea supus influenței lor și chiar indus în eroare, tulburat, constrâns și încătușat de unele dintre minciunile lor. De exemplu, să presupunem că ești ales conducător de biserică și ți se spune: „Cutare a zis despre tine: «Tipul ăla crede că poate să fie conducător? De fapt, este o nulitate, dar tot are tupeul să aibă părtășie despre adevăr cu oamenii!»" În realitate, acea persoană nu a spus deloc asta; este ceea ce a vrut să spună acest diavol și aruncă vina pe altcineva. Un singur comentariu al său te face să te simți slab și vii înaintea lui Dumnezeu și te rogi: „O, Dumnezeule, statura mea este cu adevărat mică și nu pot să-mi asum această lucrare. Îți sunt îndatorat, nu mi-am făcut bine lucrarea. Vreau să demisionez, dar mă tem că ar fi o lipsă de loialitate. Ce ar trebui să fac?" Te-au tulburat atât de mult încât nu-ți poți continua lucrarea; chiar dacă o continui, faci acest lucru cu o emoție destul de negativă, pierzându-ți treptat simțul poverii față de lucrarea bisericii, până când, în cele din urmă, lucrarea se împotmolește. Ai fost tulburat, nu-i așa? (Așa e.) Este într-adevăr problematic să trăiești, să interacționezi și să lucrezi cu indivizi de acest tip. Există prea mult neadevăr în cuvintele lor, prea multă falsificare, prea multă voință proprie și prea multe motive proprii; toate spusele lor sunt minciuni. Trebuie să discerni în permanență: „Care dintre cuvintele lor sunt adevărate și care sunt false? Ce au făcut cu

adevărat în culise și ce nu au făcut? Sunt credincioși adevărați în Dumnezeu? Spun că își vor face cu siguranță datoria bine în viitor și că vor fi cu siguranță la înălțimea acestei promovări pe care le-a oferit-o casa lui Dumnezeu – chiar spun aceste cuvinte din toată inima? Vor acționa conform jurământului pe care l-au făcut și hotărârii pe care au exprimat-o?" Văzându-le comportamentul, mintea îți este năpădită de o serie de întrebări. Simți adesea că sunt înfricoșători, dar cuvintele lor sună destul de credibil și rezonabil. Totuși, noaptea, în visele tale, vezi că fața lor s-a transformat într-o față de diavol, că își arată colții și își scot ghearele și te întrebi: „Oare chiar sunt oameni? Care dintre cuvintele lor sunt adevărate și care sunt false? Cum se face că nu pot să le văd adevărata față? Indivizii de acest fel sunt prea înfricoșători!" Simți că sunt înfricoșători și nu sunt demni de încredere, dar când le verifici lucrarea, este în principiu acceptabilă, iar când îi asculți vorbind, nu remarci nicio greșeală. Cu toate acestea, pur și simplu nu poți să le vezi adevărata față – ai în sinea ta o suspiciune pe care nu o poți descrie și simți mereu în inima ta că pot cauza probleme, simți mereu că vorbele lor sunt nesincere și nu sunt în întregime adevărate. Poate că natura lor mincinoasă este dată în vileag într-o zi, iar sentimentele tale în ceea ce îi privește sunt confirmate: descoperi că suspiciunile și sentimentele pe care le-ai avut atunci față de ei erau corecte și că, deși cuvintele pe care le rosteau sunau foarte frumos și credibil, erau toate false și înșelătoare; în culise, pur și simplu nu făceau deloc o lucrare reală. Așadar, mai poți avea încredere în indivizii de acest fel? (Nu.) Deși simți în inima ta că nu mai poți avea încredere în ei, când îi întâlnești din nou și îi auzi vorbind, înțelegerea lor pare destul de pură, ceea ce spun sună frumos și nu găsești nicio problemă în cuvintele lor, iar la prima vedere pot, de asemenea, să îndure greutăți și să plătească un preț. Te gândești: „Ce se întâmplă aici? Poate i-am judecat greșit, poate am fost meschin. Voi avea încredere în ei

încă o dată. Oricum, în momentul de față nu găsesc o persoană potrivită care să-i înlocuiască în această lucrare, așa că îi voi mai folosi o dată.” Apoi continui să-i folosești, iar rezultatul final este același: descoperi că ai fost înșelat din nou de ei. Vorbesc frumos, dar, de fapt, se ocupă în culise de propriile treburi și nu fac nimic real. În cazul în care câștigă zece oameni într-o lună predicând Evanghelia, insistă să spună că au fost cincizeci. Pur și simplu nu vor să spună adevărul. Sunt niște mincinoși înrăiți, experți în minciună. Ai încredere în ei și îi folosești iar și iar și, drept urmare, ești păcălit iar și iar. Și cine suferă o pierdere în cele din urmă? Desigur, experimentând aceste lucruri, oamenii capătă discernământ față de ceilalți, perspicacitatea lor sporește, dobândesc experiență și devin mai buni în a-i judeca pe alții, dar ce suferă cu adevărat o pierdere? Lucrarea bisericii. Așadar, spune-Mi, această natură-esență în sine a oamenilor reîncarnați din diavoli – aceea de a fi mincinoși înrăiți – le provoacă mult rău altora? (Da.) Cât de mult rău provoacă? Te pot induce în eroare? (Da, putem fi induși în eroare și exploatați.) Poți fi indus în eroare, exploatat și tulburat – se poate ajunge în punctul în care să fii manipulat? (Da.) Dacă ești tânăr și lipsit de experiență, nu înțelegi adevărul și nu poți deslușI lucrurile, poți fi manipulat de ei. Ce înseamnă să fii manipulat de ei? Înseamnă că ești neajutorat împotriva lor, ești controlat de ei, ești legat de mâini și de picioare de ei, modul tău de a gândi despre lucruri, gândurile și opiniile tale sunt influențate și determinate de ei, ceea ce faci în continuare decurge în întregime conform planului lor și cazi complet în capcana pe care au creat-o pentru tine – asta înseamnă să fii manipulat. Ei plănuiesc totul dinainte în culise, folosind tot soiul de tactici pentru a complota împotriva ta. Te citesc ca pe o carte deschisă – ce înțelegi și ce nu poți deslușI, în privința căror chestiuni ai discernământ și în privința cărora nu ai, care sunt limitele tale, cum poți fi exploatat și ce cuvinte te pot induce în eroare. În cele din urmă,

îți exploatează defectele și diversele puncte slabe pentru a născoci minciuni și a te păcăli. În inima ta, știi clar că faptele lor au fost greșite sau că există o problemă cu spusele lor și că au mințit, dar nu ai înțelepciunea de a gestiona situația; te simți abătut, dar ești neajutorat împotriva lor și nu poți decât să fii dus de nas de ei. Nu înseamnă că ești manipulat de ei? (Ba da.) În cele din urmă, direcția în care evoluează situația, până la rezultatul final, este în conformitate cu planul lor – asta înseamnă că ai fost manipulat de ei. Cu alte cuvinte, pierzi complet capacitatea de a controla direcția în care evoluează situația și ești total dus de nas de către ei. Până la urmă, obțin ceea ce vor, indiferent ce scop vor să atingă, ce vor să realizeze, pe cine vor să exploateze și cum vor să facă lucrurile. Spune-Mi, nu înseamnă că ești manipulat de ei? (Ba da.)

Spune-Mi, doar în ceea ce privește natura oamenilor reîncarnați din diavoli de a fi mincinoși înrăiți, sunt mari sau nu daunele pe care le provoacă aleșilor lui Dumnezeu și, în special, lucrării bisericii? (Sunt mari.) Daunele sunt imense! Așadar, pe lângă faptul că afectează viața cotidiană a unor indivizi, ce alt rău major le provoacă oamenilor? (Tulburarea cauzată de acțiunile oamenilor reîncarnați din diavoli celor din jurul lor este foarte gravă. Am întâlnit anterior o astfel de persoană; oriunde se afla, locul acela era plin de intrigi și lupte pentru putere și statut, apăreau bariere între oameni și, de asemenea, frații și surorile simțeau întuneric în inimile lor.) Acest lucru a dus la haos, nu-i așa? (Așa e.) Îi determină pe oameni să fie suspicioși unul față de celălalt, să se lupte între ei și să intre într-o stare de haos – acest rău este imens! Așadar, a dobândit apoi toată lumea discernământ în privința acestui diavol? (Da.) A fost înlăturat? (A fost înlăturat.) După ce a fost înlăturat, a făcut toată lumea un rezumat al situației? Principalele manifestări specifice ale minciunilor sale, minciunile pe care le-a spus, lucrurile despre care a mințit, metodele și tonul vocii pe

care le-a folosit când a mințit, scopul pe care a vrut să-l atingă – ați rezumat cu toții aceste metode și manifestări specifice? (Da. De exemplu, este un mincinos înrăit; cuvintele sale au natura de a confunda binele și răul, de a inversa albul și negrul și de a pretinde că persoanele pozitive sunt negative, iar cele negative sunt pozitive. Le aducea acuzații nefondate celor pe care îi invidia sau îi ura și, de asemenea, îi incita pe frați și pe surori să li se opună, creând haos. În plus, îi asuprea pe unii oameni buni sau pe cei care obțineau rezultate în îndatoririle lor, promovându-i totodată pe cei despre care avea o părere favorabilă și pe cei care îi intrau în grații.) Acesta este un antihrist, nu-i așa? (Așa e.) Care sunt principalele metode de a minți folosite de indivizii de acest fel? Inventează lucruri fără niciun temei, înfloresc și exagerează poveștile, dau vina pe alții, spun povești pentru a crea conflicte și seamănă discordie – ce altceva? (Pun paie pe foc.) Pun paie pe foc și ațâță conflictele. De exemplu, două persoane se înțeleg destul de bine, nedorind să se certe din niciun motiv sau să-și facă dușmani, dar indivizii de acest fel pun paie pe foc pentru a le face să se certe. Dacă le văd pe aceste două persoane certându-se, sunt fericiți și planul lor a avut atunci succes. Există câțiva indivizi de acest fel în fiecare grup. Toată lumea are firi corupte, dar oare cei reîncarnați din oameni ar face aceste lucruri? (Nu.) De ce nu? Care este diferența dintre ei și oamenii reîncarnați din diavoli? (Oamenii normali îndeplinesc standardul minim al conștiinței.) Așa este. Îndeplinesc standardul minim al conștiinței; în conduita lor, sunt ținuți în frâu de conștiință. Nu fac aceste lucruri corupte din punct de vedere moral, aceste lucruri care înseamnă pierderea integrității și demnității sau aceste lucruri care le fac rău altora și le aduc lor beneficii. A avea conștiință înseamnă a îndeplini un standard minim, iar acțiunile lor sunt ținute astfel în frâu. Așadar, acești oameni reîncarnați din diavoli au oare conștiință? (Nu.) Atunci, ce fel de inimi au? (Inimi răuvoitoare.) Au inimi răuvoitoare și

ticăloase, așa că pot minți în mod obișnuit și, indiferent cum mint, nu sunt stânjeniți în sinea lor. De ce nu sunt stânjeniți? Pentru că sunt diavoli și nu au conștiință, așa că atunci când mint și fac rău, nu sunt stânjeniți și nici nu au remușcări. În schimb, dacă nu mint și dacă – acolo unde se află – nu fac ceva rău sau nu provoacă agitație și haos, iar toată lumea trăiește în pace și bucurie, trăind înaintea lui Dumnezeu, sunt supărați și nu se simt în largul lor. De ce nu se simt în largul lor? Pentru că toți vin înaintea lui Dumnezeu, cugetă la cuvintele Sale, acționează conform cuvintelor Sale și adevărurilor-principii, trăiesc în cadrul umanității normale și nu-i venerează pe ei; nu se remarcă în rândul oamenilor și nu se simt importanți, așa că se gândesc: „E atât de plictisitor să trăiești așa, nu este distractiv!” Ca să se distreze, să-și facă viața interesantă, să trăiască respectabil și să se simtă importanți, trebuie să provoace niște necazuri și probleme, să facă valuri și să creeze neliniște și haos printre oameni. Cum spune zicala? „Să agite spiritele.” Indivizilor de acest fel le place să agite spiritele oriunde s-ar afla; nu le place să stea la locul lor. Oamenii normali vor să stea la locul lor – să aibă vieți stabile și să facă ceea ce se cuvine să facă într-un mod obișnuit – nu le place să agite spiritele. Dar oamenii reîncarnați din diavoli nu stau la locul lor. De ce nu? Pentru că înlăuntrul indivizilor de acest fel trăiește un diavol, iar diavolilor le place să provoace probleme în orice grup s-ar afla. Chiar dacă nu i-ai provocat sau supărat, pur și simplu încep pe cont propriu să creeze necazuri – asta înseamnă că agită spiritele. Indiferent în ce grup se află indivizii de acest fel, fie că observi situația de departe, fie că întrebi despre circumstanțele membrilor săi, simți mereu că există o atmosferă demonică acolo. Din când în când, auzi că persoana A are un conflict cu persoana B, că persoana C nu se înțelege cu persoana D și se ignoră reciproc, că persoana E are dispute cu persoana F în cadrul lucrării, că persoana G se luptă mereu pentru statut și că lucrarea ei trebuie să fie

refăcută mereu. Dacă vezi orice biserică în care există mereu o atmosferă haotică și tulbure, unde nu există pace, unde oamenii sunt mereu incapabili să se înțeleagă sau să coopereze armonios, există unul sau chiar mai mulți diavoli care provoacă tulburări în interiorul ei. Indiferent câți diavoli provoacă tulburări într-o biserică, toți ceilalți oameni care au un standard minim de conștiință și vor să acționeze conform adevărurilor-principii sunt profund afectați de ei. Odată ce diavolii de toate tipurile sunt înlăturați, când toți trăiesc viața bisericească și își îndeplinesc din nou îndatoririle împreună, atmosfera este diferită. Deși nu se poate spune că toată lumea este plină de înflăcărare, cel puțin toți simt că oamenii de acolo au o căldură umană și nu provoacă probleme; atmosfera de acolo nu este demonică, este o atmosferă umană. În locurile unde atmosfera este demonică, atunci când oamenii poartă o conversație, este ceva în neregulă cu privirea lor, precum și cu tonul vocii lor și cu atmosfera atunci când vorbesc. Nu se privesc în ochi când vorbesc; în plus, ceea ce spun este foarte simplu, niciunul dintre ei nu este dispus să vorbească din inimă și nu există comunicare verbală. E ca și cum ar exista un zid între ei. Nu există comunicare între ei; simt ură în inimile lor. Este posibil ca acești oameni să fie victime. Indiferent dacă acești oameni sunt victime sau agresori, pe scurt, există diavoli printre ei, care provoacă tulburări în acest grup, tulburând inimile oamenilor până în punctul în care sunt haotici și nu-și pot găsi liniștea. Când oamenii din acest grup locuiesc împreună, simt mereu că situația este nesatisfăcătoare și nu decurge bine, nu pot conviețui în armonie și, bineînțeles, o cooperare armonioasă este și mai puțin posibilă. Când vorbesc, acționează și își îndeplinesc îndatoririle în acest grup, oamenii simt mereu nemulțumire în sinea lor și există și bariere între ei. Aceasta fiindcă există diavoli care provoacă tulburări în acest grup și, prin urmare, toată lumea este constrânsă și nefericită.

Unii oameni au experimentat tulburări grave din partea diavolilor și au fost practic manipulați de aceștia. Când i-am văzut după o lună sau două, fețele lor arătau cumva ciudat, de parcă ar fi fost păcăliți. Nu cumva erau lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt și de prezența lui Dumnezeu? Cum de arătau atât de ciudat? Mai târziu, după o investigație atentă, am aflat că într-adevăr se întâmplase ceva: doi diavoli îi controlaseră pe toți acești oameni. În ce măsură i-au controlat diavolii? Au făcut tot ce au dorit; rânduielile de lucru emise de Cel de mai sus și principiile despre care a avut părtășie Cel de mai sus nu au putut fi implementate – toate existau doar cu numele. Cu acești doi diavoli blocând calea, nimeni nu îndrăznea să exprime o opinie sau să raporteze probleme. Ulterior, când au fost menționați acești doi diavoli, unii oameni s-au înfuriat atât de tare încât au izbucnit în lacrimi. De ce nu i-ai dat în vileag atunci? Deși existau atâți de mulți oameni acolo, nimeni nu a îndrăznit să ia atitudine și să-i dea în vileag pe diavoli – câtă putere trebuie să fi avut acei diavoli? La prima vedere par umani, dar esența lor este, de fapt, cea a unui diavol. Oriunde merg, indivizii de acest fel sunt temuți de ceilalți oameni. Este suficient ca oamenii să intre în contact cu ei pentru a se simți speriați, înfiorați. Dacă un copil întâlnește un individ de acest fel, va plânge de spaimă. Cât de mult se tem oamenii candizi când întâlnesc indivizi de acest fel? Când se află în fața lor, nu îndrăznesc să respire cu putere sau să vorbească zgomotos și chiar încearcă rapid să-i evite, ocolindu-i. Cineva a văzut că acești diavoli nu implementau lucrarea în conformitate cu rânduielile de lucru și a spus: „Nu este corect să procedezi așa; nu este în concordanță cu principiile despre care a avut părtășie Cel de mai sus.” Unul dintre acei diavoli a răspuns: „Eu iau deciziile aici. Dacă nu te conformezi, pot să te exclud chiar acum, indiferent dacă mă crezi sau nu!” Persoana respectivă s-a speriat atât de tare, încât s-a făcut albă la față și n-a mai îndrăznit să-și exprime opinia, spunând printre

lacrimi: „Am greșit. Prefă-te pur și simplu că n-am spus nimic. Te rog din suflet, nu mă exclude!” Ceilalți au văzut asta și au spus: „Este prea redutabil, puterea lui este prea mare! Va exclude pe oricine nu ascultă de el! Ne-am câștigat cu greu șansa de a ne îndeplini îndatoririle în casa lui Dumnezeu. Dacă ne exclude, unde ne-am putea susține cauza? N-am fi terminați? N-am rămâne fără nicio speranță de mântuire? Chiar nu trebuie să ne exprimăm opiniile; nu trebuie să fim excluși din cauza unui moment de neglijență.” Uite cât de frică le era! În cele din urmă, când diavolii au fost dați în vileag, unii oameni au expus modul în care diavolii au semănat discordie și au format facțiuni, în timp ce alții au expus sofismele pe care le-au răspândit diavolii pentru a-i induce pe oameni în eroare. De fapt, acești oameni văzuseră clar răul făcut de diavoli la momentul respectiv; doar că nimeni nu îndrăznise să spună vreun cuvânt sau să se împotrivească. Unii chiar plângeau în timp ce vorbeau, părând destul de deplorabili, dar de ce nu s-au împotrivit când erau manipulați și controlați de diavoli? De ce au fost lipsiți de putere atunci? Acum că diavolii urmau să fie tratați de Cel de mai sus, și-au găsit puterea. Spune-Mi, dacă acești oameni care aveau o statură mică și nu înțelegeau adevărul n-ar fi fost vegheați și protejați de Dumnezeu și n-ar fi avut ocrotirea Lui, n-ar fi fost răniți grav de diavoli, ajungând să fie distruși? Nu este așa? (Ba da.) Vezi, oamenii nu se tem atât de mult de Dumnezeu, dar când diavolii și satanele îi chinuie, se sperie atât de tare încât tremură din toate încheieturile și nici măcar nu se pot plânge în mod coerent – cât de îngroziți sunt! Când Cel de mai sus i-a dat în vileag și i-a tratat pe acești doi diavoli, acei oameni au auzit vestea și s-au simțit în sfârșit eliberați. În acele câteva luni, fuseseră controlați de diavoli și trăiseră sub puterea Satanei, căzuseră în întuneric, fără nicio rază de speranță și strigau în neant. Viețile lor erau atât de jalnice! În cele din urmă, acești doi diavoli au fost îndepărtați și toată lumea a fost eliberată și fericită. M-am

întrebat: „Cel de mai sus i-a îndepărtat de data aceasta pe acești doi diavoli, așadar, dacă acești oameni întâlnesc din nou diavoli care le fac rău și îi controlează, vor fi capabili să-i discearnă? Vor fi capabili să-i înlăture pe diavoli din funcțiile lor fără să fie nevoie să ia atitudine Cel de mai sus și să rezolve problema? Vor fi capabili să-i dea în vileag în mod colectiv pe diavoli, rezumându-le toate faptele rele și apoi înlăturându-i din funcțiile lor, fără să-i asculte, fără să fie constrânși de ei când își îndeplinesc îndatoririle și să-i dea afară din biserică?” Dar, judecând după statura lor, Mă tem că nu pot face acest lucru. Deși acești oameni cred cu sinceritate în Dumnezeu, au hotărârea de a suferi, sunt dispuși să-și facă datoria cu devotament și să urmărească adevărul, pur și simplu sunt prea lași. Când un singur diavol mic a venit să provoace tulburări, acești oameni, indiferent de vârsta lor, s-au retras și le-a fost teamă, au fost controlați cu toții de el și nu au îndrăznit să se împotrivească. Văzând aceasta, Mi-am dat brusc seama cât de jalnici erau acești oameni. Dacă Dumnezeu nu ar proteja, nu ar avea grijă și nu ar veghea asupra oamenilor, această rasă umană nu ar avea nicio modalitate de a supraviețui. Priviți lucrurile care se întâmplă în viața reală: comportamentul diverșilor diavoli, scopurile lor, metodele și tacticile lor de a face lucruri sunt practic consecvente și ușor de discernut și, totuși, când apar diverși diavoli pentru a provoca perturbări și tulburări și pentru a-i constrânge, controla, încătușa și vătăma grav pe aleșii lui Dumnezeu, puțini oameni îndrăznesc să ia atitudine și să se împotrivească, nimeni nu ia inițiativa de a expune acești diavoli, de a-i îndepărta din funcție și nimeni nu-i înlătură din biserică; pur și simplu le permit diavolilor să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să tulbure și să saboteze lucrarea bisericii. Acești oameni jalnici pur și simplu îndură totul; sunt supărați în inimile lor și varsă lacrimi amare în timp ce se roagă lui Dumnezeu, dar nu au soluții; nu au metode înțelepte și nu folosesc adevărul ca pe o armă puternică pentru a se

împotrivi diavolilor, pentru a lupta împotriva lor și a-i trata. Nimeni nu face asta și nici nu îndrăznește să o facă; nimeni nu are măcar curajul să se lupte cu diavolii. În orice biserică, dacă apar oameni răi sau diavoli pentru a-i controla pe ceilalți și pentru a perturba și tulbura lucrarea bisericii, majoritatea oamenilor pur și simplu îndură. Până la urmă, casa lui Dumnezeu este cea care ia inițiativa de a se ocupa de aceste diverse tipuri de diavoli, punând capăt sorții lor în biserică, dând posibilitatea ca frații și surorile să fie protejați, să trăiască în mod normal viața bisericească, să mănânce și să bea în mod normal cuvintele lui Dumnezeu și să-și îndeplinească îndatoririle în mod normal, astfel încât diversele aspecte ale lucrării bisericii să se desfășoare în mod ordonat. Acești oameni imaturi, ignoranți și slabi sunt protejați de inducerea în eroare și de vătămarea gravă de către oamenii răi și antihriști doar datorită faptului că Dumnezeu trimite oameni, iar casa lui Dumnezeu rânduiește și îndrumă personal realizarea acestei lucrări specifice. Cât de jalnici sunt acești oameni nesăbuiți și ignoranți, care nu înțeleg adevărul! În marea schemă a lucrurilor, întreaga rasă umană a fost coruptă de Satana; în anumite medii de viață, oamenii sunt tulburați, controlați și vătămați grav de diverși diavoli. Unii oameni au o statură mică și o fundație superficială, prin urmare, atunci când se confruntă cu tulburări din partea oamenii răi, nu pot să deslușească aceste lucruri. Ei cred mereu că oamenii răi n-ar trebui să existe în biserică și că nu există dragoste sau căldură umană între oameni. Unii nici măcar nu vor să-și mai îndeplinească îndatoririle, spunând: „Ar fi mai bine să credem în Dumnezeu acasă. De ce li se permite unor astfel de oameni să rămână în biserică?” Oamenii care nu înțeleg adevărul nu pot desluși aceste lucruri. Nu sunt capabili să învețe lecții din aceste chestiuni; nu știu că în spatele confruntării cu astfel de lucruri se află intențiile bune ale lui Dumnezeu; nu știu de partea cui ar trebui să stea și nu știu să abordeze aceste chestiuni

folosind adevărurile-principii; nu sunt în stare să-și unească forțele cu adevărații frați și surori pentru a se opune diavolilor și a lupta cu ei. Nu înseamnă că au o statură mică? Nu este jalnic? (Ba da.)

Prima caracteristică a tipului de individ reîncarnat dintr-un diavol, care se dezvăluie în viața lui de zi cu zi, este faptul că minte în mod obișnuit. Indiferent de vârstă, sex sau trecut, indiferent de câți ani crede în Dumnezeu, atât timp cât spusele cuiva conțin mereu minciuni, atât timp cât acel individ este plin de minciuni și minte în mod obișnuit, atunci este reîncarnat dintr-un diavol; nu este o ființă umană. Și oamenii mint, fiindcă au firi corupte; înșelătoria și ticăloșia din firile corupte îi pot determina pe oameni să mintă. Însă gradul în care mint oamenii este diferit de cel al oamenilor reîncarnați din diavoli. Dacă cineva minte în mod obișnuit, acest fapt în sine este suficient pentru a dovedi că, în esența lui, nu este om, ci diavol. Datorită efectului pe care conștiința îl are asupra lor, este absolut imposibil ca oamenii să ajungă în punctul de a minți în mod obișnuit. Deși există și momente când oamenii mint și recurg la înșelăciune, minciunile lor sunt doar o dezvăluire normală a firii corupte; implică minciuni ocazionale în legătură cu anumite chestiuni. Deși, la prima vedere, minciunile oamenilor și minciunile diavolilor pot părea la fel, există o distincție în esență. Când mint, diavolii nu simt niciodată remușcări sau regrete. Mai mult, sunt mulțumiți de ei înșiși, sunt satisfăcuți și au un sentiment de împlinire în ceea ce privește minciunile pe care le spun și actele de înșelăciune pe care le comit. Dacă o minciună nu are succes, își vor intensifica eforturile spunând mai multe minciuni și folosind tactici înșelătoare mai avansate pentru a înșela mai mulți oameni. Dar oamenii normali cu firi corupte au conștiința încărcată și au remușcări după ce mint, simțindu-se prea rușinați pentru a trăi. Dacă au înșelat pe cineva, se simt întrucâtva jenați când îl întâlnesc din nou. Dacă li se cere să recunoască

public că au mințit și promit că nu vor mai minți niciodată, ci vor spune doar adevărul, statura lor actuală nu este încă la acest nivel. Cu toate acestea, au o conștientizare lăuntrică; simt rușine, vinovăție și neliniște din cauza minciunilor pe care le-au spus; au mustrări de conștiință. Însă indivizii reîncarnați din diavoli mint în mod obișnuit. După ce mint, nu au nicio mustrare de conștiință și nicio senzație de vinovăție. De ce nu se simt vinovați? Pentru că sunt diavoli. A te simți vinovat față de oameni sau față de Dumnezeu, a simți acuzații în inima ta – aceasta este conștientizarea normală a unei ființe umane. Întrucât sunt diavoli, nu au o astfel de conștientizare. Prin urmare, pot continua să mintă și chiar să-și intensifice eforturile; vor continua să mintă și nu se vor schimba niciodată. Până la urmă, când se opresc minciunile lor? Se opresc abia după ultima suflare a vieții lor fizice, când nu mai pot vorbi. Dar spiritul diavolului mincinos din ei se reîncarnează într-o altă persoană, iar acea persoană va continua apoi să mintă. Prin urmare, natura mincinoasă a diavolilor nu se schimbă niciodată. Aceasta se numește a minți în mod obișnuit. Oamenii reîncarnați din diavoli înșală pe oricine și pot spune orice minciună. Pot minți în orice situație și despre orice chestiune, iar tacticile lor mincinoase sunt deosebit de sofisticate; nimeni nu-și poate da seama că mint. Vezi, când oamenii care mint adesea spun o minciună, este ca atunci când o persoană normală spune adevărul – totul pare foarte natural, fără defecte perceptibile. Ai putea crede că spun adevărul. Dacă le iei minciunile drept adevăr, vor râde de tine în sinea lor, gândindu-se: „Neghiobule, am spus-o doar în glumă și ai crezut că este adevărul? Chiar ești de-a dreptul nesăbuit!” Data viitoare când te vor vedea, vor minți și se vor juca din nou cu tine, doar ca să-ți vadă reacția după ce auzi minciuna. Dacă o consideri din nou adevăr, vor deveni și mai fericiți, vor căpăta un sentiment mai mare de împlinire și vor simți și mai mult că au succes în felul în care se poartă. Spune-Mi, sunt umani? Au o

conștientizare umană? Au un simț omenesc al conștiinței? Evident că nu. Cu cât minciunile lor sunt mai eficiente, cu atât sunt mai mulțumiți și mai fericiți în sinea lor, cu atât este mai mare sentimentul lor de împlinire și cu atât se simt mai capabili. Dacă trece o zi în care nu au mințit pentru a înșela sau a se juca cu cineva, simt că ziua a fost neplăcută și lipsită de valoare și trebuie să găsească o ocazie de a înșela oameni. De exemplu, dacă un diavol vede două persoane care au o relație bună și cooperează armonios în îndatoririle lor, nu se simte în largul lui și se gândește: „Voi semăna discordie și voi lansa niște zvonuri ca să vă fac să vă certați și nu veți mai putea să fiți în relații bune una cu cealaltă nici dacă ați vrea.” Cu doar câteva cuvinte, acest diavol le prinde pe cele două persoane într-o plasă de încurcături, acestea având apoi dezacorduri și dispute, nemaifiind la fel de pline de armonie ca înainte, ceea ce îl face pe acest diavol să fie încântat, excepțional de fericit. Diavolii ascunși în biserică fac mereu astfel de lucruri. Diavolii din lumea non-credincioasă îi arestează cu cruzime pe frați și surori. Atât timp cât spui că nu mai crezi în Dumnezeu sau nu-L mai urmezi, te plângi de Dumnezeu ori Îl trădezi, sunt fericiți. Poți să faci orice – să mănânci, să bei, să preacurvești și să joci jocuri de noroc; poți să pornești incendii, să comiți crime și jafuri; poți să comiți orice infracțiune – atât timp cât nu crezi în Dumnezeu, sunt fericiți. Există o legătură între lucrurile pe care le fac diavolii printre oameni și lucrurile pe care le face Satana în tărâmul spiritual? Există asemănări? Acești diavoli urăsc în mod special pe oricine crede în Dumnezeu și merge pe calea cea dreaptă. Oricine urmărește adevărul, insistă mereu să acționeze conform principiilor, aduce adesea mărturie pentru Dumnezeu sau își face datoria cu devotament – când văd astfel de oameni, se înfurie și îi consideră inamici. Nu este invidie; este ură. Pentru a-și atinge scopul distrugerii, una dintre metodele pe care le adoptă este înșelăciunea prin minciună pentru a te tulbura, a te induce în

eroare și a te trage în jos. Poate că asta nu le aduce niciun beneficiu, dar odată ce te-au tras în jos, astfel încât îți pierzi credința în Dumnezeu, devii negativ și slab și nu vrei să-ți faci datoria sau nu mai poți coopera în armonie cu alții, și-au atins scopul, sunt fericiți, iar grijile lor dispar. Nu asta fac diavolii? (Ba da.) Faptul că diavolii sunt mincinoși înrăiți este dincolo de orice îndoială. Indiferent de rasă, de aspect, fie că este înalt sau scund, gras sau slab, urât sau frumos, indiferent de nivelul de educație sau de personalitatea sa, indiferent dacă darurile sale sunt mari sau mici, dacă are puncte forte, care sunt interesele și hobbyurile sale – este suficient ca un individ să aibă o singură caracteristică, aceea de a putea minți în mod obișnuit, fără să se schimbe vreodată. Nu este vorba de minciuni ocazionale, nici de faptul că nu are de ales sau că este nevoit să dea dovadă de înțelepciune într-o anumită chestiune, ci, mai degrabă, indiferent de necesitate, indiferent de situație sau context, indiferent de chestiune, acel individ insistă să mintă, să inventeze, să joace feste și să recurgă la manevre meschine. Dacă are această caracteristică, atunci acest tip de individ este un diavol absolut. Să nu crezi în niciun caz că poate deveni o persoană bună și să nu crezi în niciun caz cuvintele frumoase care îi ies pe gură. Chiar dacă exprimă hotărâre sau depune jurăminte solemne, să nu-l crezi, pentru că este diavol și nu om. Chiar dacă diavolii depun jurăminte solemne, o fac doar pentru a gestiona temporar o situație; totul este o înșelăciune. Sunt în mod fundamental incapabili să acționeze conform jurămintelor pe care le depun. Dacă îi crezi, atunci ești nesăbuit; nu poți desluși esența diavolilor. Pot minți despre orice, așa că jurămintele solemne pe care le depun sunt și ele minciuni. Întrucât nu cred niciodată că Dumnezeu scrutează totul și nu cred că Dumnezeu va răsplăti fiecare persoană după faptele sale – nu cred că Dumnezeu poate acționa în acest fel, așa că își urmează pur și simplu voința în acțiunile lor, mințind și înșelând după bunul plac; sunt capabili să

facă orice pentru a-și atinge scopurile. Aceasta este o caracteristică a diavolilor, fiind și natura-esență pe care o au. Acum vezi clar această chestiune, nu-i așa? (Așa e.)

Oamenii reîncarnați din animale mint și ei la fel ca diavolii, deoarece au firi corupte, dar atunci când li se aduc reproșuri, vor recunoaște acest lucru într-o oarecare măsură în inimile lor. Deși pot recunoaște, din cauza atributelor lor animalice, nu pot înțelege adevărul, așa că nu înțeleg niciodată exact ce înseamnă să nu minți sau ce înseamnă să acționezi conform principiilor. Chiar dacă spun: „Nu voi mai minți niciodată, vreau să spun adevărul”, când încearcă să pună acest lucru în practică, par foarte stângaci și stupizi. Alții consideră acest lucru caraghios, spunând: „Cine practică adevărul în acest fel? Este prima dată când văd așa ceva – chiar mi-a lărgit orizonturile!” Este ca și cum un animal s-ar ridica în picioare și ar merge în poziție verticală ca un om; arată foarte stângaci și ciudat. Unii oameni reîncarnați din animale vor să fie și ei oneşti și să facă niște lucruri bune, dar nu pot găsi principiile corecte de practică. Practica lor este foarte absurdă și devine o glumă. Alții consideră că acest lucru este caraghios, însă acești oameni tot cred că sunt oneşti. Nu este ridicol? Să presupunem că le spui: „Dacă vrei să fii o persoană onestă, ar trebui să ai grijă să nu minți, să nu-ți găsești scuze, să nu încerci să te justifici și să nu te cerți în mod irezonabil. Este suficient să procedezi așa. Asta înseamnă să fii onest. Dacă faci lucruri care încalcă adevărul și comiți astfel fărădelegi, poți să îți deschizi sufletul și să te destăinui. Acceptă doar cuvintele care sunt în acord cu adevărul. Nu face lucruri lipsite de rațiune sau ridicole.” Dar ei nu înțeleg acest lucru și greșesc atunci când îl pun în practică. Care ați spune că este cea mai mare problemă cu indivizii de acest fel? Faptul că nu îndeplinesc standardul oamenilor normali. Există vreo diferență între oamenii reîncarnați din animale și cei reîncarnați din diavoli? (Da.) În ce

constă diferența? (Practica lor denaturată nu este din cauză că sunt diavoli cu o natură diavolească, ci este în principal din cauză că le lipsește calibrul și nu ajung să aibă gândirea și rațiunea normală pe care ar trebui să le aibă oamenii.) Așa este, calibrul lor este insuficient. Oamenii cu un calibru slab pot dori în mod subiectiv să practice adevărul, dar nu pot înțelege principiile; pot doar să respecte reglementări. Așadar, practica lor este radicală, nesăbuită și stupidă. Oamenii vor să-i ajute, dar firea lor este asemenea unui arici plin de țepi, așa încât oamenii nu au habar de unde să înceapă. Indiferent cum primesc părtășie despre adevăr, par incapabili să-l înțeleagă sau să-l priceapă. După cinci sau șase ani de ajutor și sprijin, înțeleg doar câteva cuvinte și doctrine și tot nu pot să practice adevărul. Calibrul lor este prea slab. Totuși, acești oameni stupizi fac mereu lucruri dezgustătoare. Când nu este vorba de chestiuni majore sau serioase, din politețe sau din grijă pentru reputație, tot reușești să vorbești cu ei. Dar odată ce sunt implicate chestiuni serioase, de exemplu, când se discută despre îndeplinirea îndatoririlor sau despre lucrare, ai o senzație ciudată, neplăcută, temându-te că se vor împotrivi sau vor obiecta în vreun fel și te vor face de rușine. Indivizii de acest fel nu sunt vrednici să discuți chestiuni serioase cu ei. Pur și simplu nu poți interacționa cu ei; interacțiunea cu ei provoacă prea multe probleme și va afecta, de asemenea, chestiunile serioase. Ei debitează mereu argumente distorsionate și fac remarci fără legătură cu subiectul, la auzul cărora oamenii sunt pur și simplu dezgustați. Ce alte lucruri denaturate au făcut indivizii de acest fel? Dacă încep să aibă sentimente față de cineva de sex opus și au pofte ticăloase, cred că trebuie să fie onești, să se destăinuie și să nu-și reprime sentimentele, așa că vorbesc public despre acest subiect în timpul unei adunări. Persoana de sex opus față de care au sentimente este stânjenită și nu se simte în largul său la auzul acestora, simțindu-se jenată. Dacă încerci să-i oprești, se supără,

spunând: „Vorbesc din inimă și sunt onest. Cu ce drept mă oprești să practic adevărul? Acesta este dreptul meu! Mi-am făcut în sfârșit curaj să vorbesc despre asta, dar tu mă restricționezi! Nici măcar Dumnezeu nu mă restricționează, deci cu ce drept faci tu asta? Ba chiar Dumnezeu îmi dă șansa să fiu o persoană onestă; doar tu mă privești de sus și nu mă lași să fiu onest. Dacă îmi reprim sentimentele și nu vorbesc deschis despre ele, nu ascund oare faptele? Nu înseamnă că sunt o persoană înșelătoare? Atunci n-aș fi o persoană onestă. Dacă nu sunt o persoană onestă, mă va mai mântui Dumnezeu?” După cum poți vedea, toți cei care ascultă se simt stânjeniți și jenați, însă indivizii de acest fel insistă să intre în detalii și nici măcar nu-i poți opri. Spune-Mi, în ceea ce privește această chestiune, ar trebui să fim toleranți și răbdători sau să avem părtășie despre adevărurile-principii pentru a-i restricționa? (Ar trebui să avem părtășie despre adevărurile-principii pentru a-i restricționa.) Dacă cineva încearcă mai întâi să-i ajute din dragoste, îndemnându-i ca pe viitor să nu mai spună astfel de lucruri care nu-i edifică pe alții, vor putea să înțeleagă și să accepte asta? (Nu.) Atunci indivizii de acest fel sunt predispuși la denaturări, fiind întrucâtva nesăbuiți, iar rațiunea lor nu este foarte solidă, așa că singura soluție este restricționarea lor. Toată lumea are pofte ticăloase și, ocazional, cineva ar putea să aibă unele sentimente sau unele gânduri față de o persoană de sex opus. Este suficient să recunoști acest lucru în privat. Dacă lucrurile se îndreaptă într-o direcție rea, ar trebui să minimizezi contactul cu acea persoană sau să eviți să fii singur cu ea în viitor. Persoanele cu o umanitate normală vor folosi metode înțelepte și vor acționa conform principiilor când se confruntă cu astfel de situații. Ele știu că nu pot trata acest tip de situație doar aplicând principiile de practică privind onestitatea și că trebuie să aplice și unele principii ale înțelepciunii. Dar oamenii reîncarnați din animale nu știu cum să gestioneze astfel de situații și chiar consideră că

destăinuirea în privința unor asemenea lucruri înseamnă onestitate. Nu știu ce consecințe va atrage acest lucru. Când încearcă să fie onești, doar respectă o reglementare și o formalitate. Și care este rezultatul? Creează probleme pentru ei înșiși, pentru persoana față de care au sentimente și pentru toți celorlalți. Persoana față de care au sentimente este afectată și constrânsă de această chestiune, simțindu-se incapabilă să facă față situației. Toți ceilalți se simt puțin jenați la auzul acestor lucruri, gândindu-se: „Dacă ascultăm, e ca și cum ne-am amesteca în viața intimă a cuiva; dar dacă nu ascultăm, tot va insista să vorbească, crezând că este onest.” Vezi, toți consideră că această problemă este spinoasă și supărătoare. N-ai spune că indivizii de acest fel sunt o mare problemă? Dacă ai părtășie despre principii, nu le acceptă, spunând: „Când voi sunteți onești și vă destăinuiți, puteți spune orice, dar când spun eu ceva, nu este în regulă. Nu sunt și eu onest? De ce n-am dreptul să vorbesc?” Nici măcar nu acordă atenție spuselor altora. Este această problemă a lor potrivită pentru o părtășie publică? Indivizii de acest fel pur și simplu nu-și pot da seama de asta și nu înțeleg principiile onestității. În cele din urmă, îi fac pe toți să simtă că situația este destul de dificil de gestionat. Oamenii de același tip îi vor imita, spunând: „Uite, pot să aibă părtășie chiar și despre asemenea lucruri. Au cu adevărat hotărâre, sunt cu adevărat onești!” La auzul acestora, cei care au o înțelegere pură știu că practica lor este greșită și că este o abatere. Dacă vrei să-i ajuți, pur și simplu nu vor accepta. Ce vor spune? „Nu vei putea să mă ajuți. Înțelegerea mea este diferită de a ta. Pur și simplu voi practica în acest mod.” Ce se poate face atunci? Poți să-i ajuți? (Nu.) Dacă încerci cu adevărat să-i ajuți, nu vei face decât să înrăutățești lucrurile; nu doar că nu vor accepta, dar se vor și certa și vor intra în dispute cu tine. Nu este supărător? (Ba da.)

Cei reîncarnați din animale prezintă și ei manifestări ale minciunii, dar minciunile lor nu se manifestă exact la fel ca minciunile celor reîncarnați din diavoli. Atitudinile lor față de minciună și metodele pe care le adoptă când mint sunt și ele diferite. Când sunt expuse minciunile spuse de cei care sunt diavoli, chiar dacă, în lipsa unei alternative, recunosc public că au mințit, totuși se simt perfect îndreptățiți și sunt de părere că nu este mare lucru. Sau, chiar dacă își exprimă poziția și recunosc în fața tuturor că au greșit mințind, în secret tot mint și înșală la fel, fără să se schimbe câtuși de puțin. Pur și simplu nu consideră că minciuna este o chestiune ticăloasă sau un lucru negativ. Este arma lor de supraviețuire – cum ar putea să renunțe la ea? Cei care mint în mod obișnuit cred următoarele: „Trăind în această lume omenească, dacă cineva n-ar minți, dacă și-ar deschide sufletul și s-ar destăinui întru totul altora și dacă totul ar fi cunoscut și înțeles de alții, ar mai avea un sine? Ar mai avea viața vreun rost? Ar mai avea ei demnitate? În plus, dacă cineva ar spune mereu adevărul gol-goluț despre orice, cât de fadă și plictisitoare ar fi viața! Pur și simplu trebuie să mintă, indiferent dacă există sau nu un motiv.” Din orice perspectivă, fie că mint intenționat sau neintenționat, aceasta este o dezvăluire firească a naturii lor. Pe scurt, a minți în mod obișnuit este o caracteristică evidentă a diavolilor – acest lucru este cert, este dincolo de orice îndoială. Privind doar din acest punct de vedere, este absolut imposibil ca oamenii de acest fel să accepte adevărul și să fie onești; în mod categoric nu pot face asta. Mai mult, sunt disprețuitori față de cerința lui Dumnezeu de a fi onești. Indiferent dacă se confruntă sau nu cu o chestiune specifică, atitudinea lor față de cerința lui Dumnezeu de a fi onești este mereu una de dispreț, batjocură, repulsie și detestare. Ei privesc cu dispreț cerința lui Dumnezeu și principiul de conduită personală de a fi persoane oneste. În adâncul inimii lor, sunt scârbiți de adevăr și nu îl acceptă; ba chiar se opun categoric și refuză să fie oameni onești.

A minți în mod obișnuit este o caracteristică foarte evidentă a celor reîncarnați din diavoli. Atât timp cât intri în contact apropiat cu ei, atât timp cât interacționezi, comunici și relaționezi cu ei în cadrul lucrării sau în viață, această caracteristică sau adevărata față a minciunilor lor obișnuite va fi expusă puțin câte puțin. Drept urmare, este foarte ușor să discerni acest tip de individ. Nu este nevoie să analizezi gândurile și opiniile cuiva despre alte persoane, evenimente sau lucruri. Atât timp cât descoperi că este un mincinos înrăit, bazându-te doar pe acest aspect, poți spune cu o siguranță deplină că este un diavol, nu un om. Unii oameni întreabă: „Există măcar o șansă de unu la sută ca un individ care minte în mod obișnuit să nu fie un diavol și să aibă totuși speranța de a dobândi mântuirea?” Îți spun: nu există absolut nicio posibilitate. Oricine minte în mod obișnuit este sută la sută un diavol; nu există nici măcar o șansă de unu la sută să fie altfel. Ai înțeles? Unii spun: „Este oare posibil ca unii oameni să mintă în mod obișnuit deoarece au fost corupți prea profund, au fost influențați prea grav de tendințele rele ale societății, iar conștiința și rațiunea umanității lor au fost îngropate sau au fost complet asimilați de diavoli și de aceea mint în mod obișnuit? Dacă, după o perioadă de ajutor și sprijin din partea fraților și surorilor și după ce sunt udați și hrăniți de cuvintele lui Dumnezeu, conștiința lor se poate trezi treptat și rațiunea lor își poate reveni gradual, oare nu se vor schimba și nu vor înceta să mintă în mod obișnuit?” Îți spun: nu există o astfel de posibilitate, nici măcar o șansă din zece milioane. Așadar, oricine minte în mod obișnuit este un diavol, categoric nu un om, neavând câtuși de puțin umanitate normală. Ai înțeles? (Da.) Acest lucru este cert; nu există excepții și nici circumstanțe speciale. Trebuie să vedeți clar această chestiune. Poate că vezi pe cineva care, atunci când se ocupă de o chestiune, le spune non-credincioșilor ceva neadevărat – ceva asemănător unei minciuni – pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu și a-i proteja

pe frați și pe surori. Ai atunci îndoieli în privința acestei chestiuni, gândindu-te: „Credeam că este cineva care urmărește adevărul, așadar cum a putut să mintă în legătură cu ceva atât de important? Dacă poate minți în privința acestei chestiuni importante, este oare un diavol? Urmărește adevărul doar de fațadă?” Este corect acest mod de înțelegere? (Nu.) Ce este greșit la el? Cum ar trebui privită corect această chestiune? (Nu a discernut intenția din spatele acțiunilor acelei persoane sau efectul obținut. Dacă cineva spune ceva neadevărat, dar o face pentru a obține un efect pozitiv – pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu și a-i proteja pe frați și pe surori – nu este o minciună; este un fel de înțelepciune. Nu a discernut deosebirea dintre a spune o minciună și a da dovadă de înțelepciune.) Trebuie să vezi clar natura minciunii. Privește pe ce principiu se bazează o minciună și ce scop își propune să atingă. Dacă cineva spune ceva neadevărat pentru a obține un efect pozitiv și a susține principiile, nu este o minciună – este înțelepciune. În plus, observă dacă este un individ care minte în mod obișnuit în viața de zi cu zi. Dacă a mințit doar într-o singură situație, nu poți stabili că este un mincinos sau că minte în mod obișnuit, nu-i așa? (Așa e.) Dacă, într-o chestiune importantă, a spus ceva neadevărat pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu și îl definești drept cineva care minte în mod obișnuit, acest lucru este denaturat. O astfel de caracterizare și judecare a oamenilor nu este în acord cu principiile. Dacă a mințit într-o singură situație pentru a-și proteja propria imagine și reputație, dar nu minte în general în majoritatea situațiilor și, chiar dacă minte, se poate corecta ulterior, atunci nu se poate determina nici că o astfel de persoană minte în mod obișnuit. Doar cei reîncarnați din diavoli mint în mod obișnuit. Unii oameni spun: „Zici că mint în mod obișnuit, dar uneori spun și adevărul. De exemplu, au cumpărat ceva și, când cineva i-a întrebat cât costă, au spus adevărul; nu au mințit în această privință. Cum poți spune

că mint în mod obișnuit?” Când nu sunt implicate intimitatea, interesele, statutul sau imaginea lor, nu au nevoie să mintă. Minciuna este obositoare și pentru ei, așa că nu mint despre lucruri minore pentru a evita necazurile. Totuși, doar pentru că nu mint o dată sau nu mint despre lucruri minore nu înseamnă că nu mint în mod obișnuit. Trebuie doar să observi dacă mint atunci când comunică cu alții, când descriu sau povestesc evenimente importante, când sunt implicate interesele, faima, câștigul, statutul, perspectivele, responsabilitățile sau punctele lor de vedere. Într-o astfel de situație, observă cât de mult neadevăr există în cuvintele lor, câtă veridicitate și câtă credibilitate. Dacă vorbele lor conțin prea mult neadevăr, transformând practic negrul în alb, inventând lucruri din senin și dând vina pe alții; dacă atribuie altora lucrurile rele pe care le-au făcut și își asumă meritele pentru lucrurile bune făcute de alții; dacă au greșit într-o chestiune și ar trebui să fie responsabili, dar au scăpat prin vorbe, evitând complet să-și asume responsabilitatea și dând-o altora; dacă nu și-au făcut bine lucrarea, nu au plătit un preț, nu și-au îndeplinit responsabilitatea sau nu au făcut-o din teama de pericole și au mințit, oferind o scuză relativ rezonabilă pentru a ascunde adevărul și a se absolvi de responsabilitate – nu sunt acestea minciuni? (Ba da.) Toate acestea sunt minciuni. Aceasta înseamnă a minți în mod obișnuit. Adică mint în orice situație în care le sunt implicate interesele personale, responsabilitățile, imaginea, statutul și așa mai departe. De exemplu, cineva a cumpărat pentru o familie gazdă un scaun care a costat șaptezeci de yuani. La întoarcere, când a raportat cheltuiala, s-a gândit: „Această călătorie a fost destul de obositoare și nu se poate să fi alergat degeaba. Trebuie să câștig cumva treizeci de yuani. Acești treizeci de yuani sunt pentru muncă, pentru că am făcut treaba.” Așadar, a spus că scaunul a costat o sută de yuani. Vezi, a mințit, nu-i așa? De ce a mințit? (A vrut să beneficieze puțin.) A vrut să câștige un mic profit. Să spunem că își

îndeplinește datoria alături de frați și surori și, văzând că două persoane se înțeleg bine, se gândește: „Nimeni nu este prieten cu mine, toată lumea mă desconsideră și nimeni nu se înțelege cu mine. Voi agita spiritele între voi și voi semăna discordie în relația voastră.” Așadar, îi spune unei persoane: „Cutare a spus că te consideri bine educat și, dacă ești atât de educat, cum de nu poți să scrii articole?” Apoi se duce la cealaltă persoană și spune: „Cutare a spus că, deși ești înalt, silueta ta nu este bine proporționată și partea de sus și cea de jos a corpului tău sunt disproporționate.” Cu aceste câteva cuvinte, seamănă discordie între cele două persoane. Când se întâlnesc din nou, amintindu-și cuvintele de dezbinare, ele se privesc cu antipatie și nu se simt în largul lor. Ce beneficiu a câștigat instigatorul? La prima vedere, se pare că nu a câștigat nimic, dar văzând că acele două persoane devin distante și relația lor s-a răcit, se simte bine în sinea lui și nu mai este invidios. Atunci crede că a obținut un avantaj. Prin urmare, minte chiar și în această chestiune. Cineva ar putea spune: „Nu cumva le faci rău altora fără să ai vreun beneficiu? Dacă acele două persoane vorbesc între ele, nu vor ști că tu le-ai instigat? Nu vei fi atras singur un dezastru asupra ta?” Îi pasă de asta? Nu-i pasă. Atât timp cât acele două persoane sunt separate, nu mai este invidios și crede că a obținut un avantaj. Nu este ceva ce fac diavolii? (Ba da.) Exact așa acționează diavolii.

Cei reîncarnați din diavoli ar putea spune adevărul despre chestiuni banale, insignifiante, dar asta nu înseamnă că nu au o natură mincinoasă. În toate chestiunile, fie ele semnificative sau banale, atât timp cât cred că este implicată imaginea lor, atât timp cât se simt nelalocul lor sau doresc să obțină un beneficiu sau să atingă un scop – atât timp cât au o intenție și vor să acționeze – abordarea lor va fi cu siguranță să folosească minciuni pentru a-l realiza. Aceasta înseamnă că mint în mod obișnuit. Poate că nu mint când vine vorba de mâncare, haine sau adăpost; în mod obișnuit, nu s-ar

obosi să consume energie mentală pentru a minți din cauza unor lucruri minore. Mai mult, în ochii lor, întrucât unii oameni pur și simplu nu sunt la același nivel sau la același rang cu ei, nici măcar nu se sinchisesc să le dea atenție și nu obțin niciun sentiment de împlinire jucându-se cu ei sau manipulându-i, așa că nu se sinchisesc să acționeze împotriva lor în vreun fel. Dacă urmează să acționeze împotriva cuiva, trebuie să fie cineva pe care îl consideră la nivelul lor, cineva cu care se pot juca și care este rivalul lor – doar atunci îi vor da atenție acelei persoane. Aceasta este o altă caracteristică a diavolilor. Dacă ești o persoană obișnuită, cred că îți lipsește inteligența, că nu ești capabil sau vrednic să intri în joc cu ei, găsind acest lucru neinteresant, așa că te ignoră. Diavolii sunt selectivi în privința celor cu care se joacă. Atunci când trăiesc alături de tine, poate că nu-i vezi niciodată mințind sau nu-i observi niciodată mințind intenționat în legătură cu ceva, dar atât timp cât sunt diavoli, cu siguranță vor minți; aceasta este natura înnăscută a diavolilor. Dacă nu te mint, poate este din cauză că nu te consideră vrednic. Se gândesc: „Hm, nici măcar nu-mi voi bate capul să te mint, totuși te temi că mă voi juca cu tine. Cine ești tu? Te crezi cineva?” Pur și simplu nu au nicio considerație față de tine; nici măcar nu se obosesc să-ți vorbească, darămite să te mintă. Este ca atunci când întrebi o persoană confuză despre relația ei cu cineva și îți spune: „Nu mă ridic la nivelul său. Are un calibru mai bun decât mine și este un om cu scaun la cap. Am o condiție modestă, nu sunt la fel de nobil ca el. Nu vrea să interacționeze cu mine.” Chiar și oamenii confuzi au această impresie. Să ne uităm acum cu cine le place diavolilor să se joace, cu cine le place să rivalizeze, pe cine le place să inducă în eroare, să exploateze și să manipuleze. Nu au și ei standarde și o anumită sferă de interes? (Ba da.) Când aleg un grup de oameni, aceștia trebuie să fie genul de oameni care se implică în jocuri ale minții și care joacă feste ca ei. Doar când interacționează cu astfel de

oameni se simt fericiți și se distrează și doar atunci pot obține un oarecare sentiment de împlinire din jocurile lor. Prin urmare, când vine vorba de cei reîncarnați din diavoli, trebuie să le deslușim caracteristica și esența de a minți în mod obișnuit. Doar pentru că nu te-au mințit pe tine nu înseamnă că nu mint și nu înseamnă că nu au o natură mincinoasă. Dacă nu au avut o legătură strânsă cu tine și nici măcar nu îți dau atenție, crezând doar că ești un credincios obișnuit, că nu ești o persoană cu educație înaltă – doar o gospodină sau un fermier – și nu au deloc considerație față de tine, atunci vor crede că ar fi sub nivelul lor să te mintă, că ar însemna să-și irosească puterea intelectuală și nici măcar nu se vor obosi să te mintă. Atunci, cum poți vedea adevărata față a indivizilor de acest fel? Din moment ce sunt diavoli care mint în mod obișnuit, natura lor va fi dezvăluită în alte situații potrivite, chiar dacă nu este dezvăluită în aceasta. Doar pentru că nu te-au mințit pe tine nu înseamnă că nu vor minți. Atât timp cât au esența unui diavol, natura lor mincinoasă va fi cu siguranță expusă; aceasta nu poate rămâne ascunsă. Fie că își ascund bine această natură sau nu, indiferent în ce măsură este ea expusă, atât timp cât au o natură mincinoasă și mint frecvent, atunci sunt diavoli; în mod categoric nu sunt oameni. Ființele umane adevărate nu mint frecvent; adică, cei reîncarnați din oameni nu mint frecvent. De ce spun că nu mint frecvent? Pentru că, de îndată ce mint, conștiința lor îi mustră și îi acuză. Dacă spun o minciună mare, care atrage consecințe, vor fi dezgustați de ei înșiși toată viața; vor începe să simtă repulsie față de minciună în inimile lor și nu vor minți despre lucruri inutile. Astfel, vor minți tot mai puțin. Deoarece au mustrări de conștiință, se vor înfrâna așa încât să comită mai puține greșeli similare, ajungând în cele din urmă în punctul în care nu le vor mai comite deloc. Acesta este un lucru ce poate fi obținut de oameni. Dar diavolii nu pot obține acest lucru. După ce mint, nu simt niciun reproș, așa că nu există constrângeri atunci când vor să

mintă; nimic nu-i poate ține în frâu – niciun mediu nu-i poate ține în frâu, nici vreo persoană cu statut sau poziție socială și, desigur, nici adevărul nu are vreo putere restrictivă asupra lor. Altor persoane care îi dau în vileag le este imposibil să-i țină în frâu, ca să nu mai vorbim de adevăr, care pentru ei este doar un text scris pe hârtie, doar doctrine și reglementări, și nu-i poate ține deloc în frâu. Fără constrângeri, minciuna este dezvăluirea lor naturală; oricând, oriunde, pot spune diverse minciuni, după cum este nevoie. Aceasta este natura lor; nu se va schimba niciodată. Așadar, cum poate cineva să le vadă adevărata natură? Privește cum îi evaluează cei din jurul lor. Dacă oamenii familiarizați cu ei spun: „Tipul acela minte în mod obișnuit, tot ce-i iese pe gură este o minciună, minte fără să se îmbujoreze sau fără să-i sară inima din piept și poate minți despre orice; nimeni nu îndrăznește să creadă un cuvânt din ce spune", atunci se poate stabili că sunt diavoli, nu oameni. Acum că am spus atât de multe, puteți să deslușiți această caracteristică de a minți în mod obișnuit a celor reîncarnați din diavoli și să confirmați că este prezentă la ei? În orice moment, această regulă, această concluzie – „Cei care mint în mod obișnuit sunt aidoma diavolilor" – rămâne neschimbată. Ați înțeles? (Da.)

Am avut părtășie în mod clar despre prima caracteristică a celor reîncarnați din diavoli, și anume faptul că mint în mod obișnuit? (Da, este clar.) Acest conținut ar trebui să fie ușor de acceptat și de înțeles. De ce? Pentru că vezi adesea indivizi de acest fel în viața de zi cu zi; doar că, anterior, considerai manifestările lor de a minți drept dezvăluiri normale ale corupției. Acum, prin intermediul părtășiei, ai aflat de ce natura lor mincinoasă și manifestările minciunii nu se schimbă niciodată – se pare că acest lucru este determinat de atributul lor, prin urmare indivizii de acest fel nu se pot schimba. Ce ar trebui făcut atunci când vei întâlni astfel de oameni în viitor? (Nu este nevoie să avem părtășie cu asemenea oameni sau

să-i ajutăm. Dacă sunt supraveghetori, trebuie demiși. Dacă au prezentat deja unele manifestări de fapte rele și au început să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii, atunci ar trebui să fie înlăturați așa cum este necesar și să nu li se permită să rămână în biserică încă o zi.) Diavolii mint în mod obișnuit; este sigur că nu se pot schimba. Cu toate acestea, există un tip de diavoli care au anumite daruri sau puncte forte în anumite domenii. Dacă sunt dispuși să presteze un serviciu, pot fi folosiți în acest scop. Dumnezeu Se folosește de toate lucrurile care să presteze un serviciu în lucrarea Sa; marele balaur roșu este un astfel de obiect care prestează servicii și un contrast. A lucra în casa lui Dumnezeu necesită înțelepciune; și acesta este un principiu. În cazul în care cei reîncarnați din diavoli sunt dispuși sau potriviți să presteze un serviciu, folosește-i în acest scop. Dacă nu pot nici măcar să presteze un serviciu sau dacă serviciul lor face mai mult rău decât bine și provoacă prea multe daune, iar casa lui Dumnezeu nu obține niciun efect pozitiv din folosirea lor, ci trebuie în schimb să se îngrijoreze din cauza lor, atunci nu sunt potriviți pentru a presta un serviciu, așa că eligibilitatea lor în acest scop ar trebui revocată. Este adecvat acest lucru? (Da, se bazează pe principii.) Aceștia trebuie tratați conform principiilor. Discernământul este un lucru, dar când vine vorba de tratarea lor, trebuie să ai înțelepciune și principii și să procedezi pe baza situației reale. Scopul părtășiei despre aceste subiecte este să capeți discernământ, să cunoști clar esențele diverselor tipuri de oameni și, prin intermediul esenței unei persoane, să determini dacă aceasta poate să accepte adevărul și să dobândească mântuirea. Totuși, aceasta nu înseamnă să aplici o abordare universală, tratându-i pe toți cei caracterizați drept diavoli prin îndepărtarea lor. Mai degrabă, scopul este de a te ajuta să utilizezi eficient diavolii pentru un serviciu, în conformitate cu principiile și nevoile lucrării casei lui Dumnezeu. Să presupunem că unii diavoli spun: „Întrucât sunt un diavol,

vrei să mă folosești ca să prestez un serviciu. Dacă nu pot să dobândesc mântuirea, nu voi presta un serviciu!" Ce ar trebui făcut în această situație? (Dacă nu sunt dispuși să presteze un serviciu, ar trebui lăsați să plece.) Dacă nu sunt nici măcar dispuși să presteze un serviciu, atunci lasă-i să plece rapid. Unii diavoli spun: „Vrei să mă folosești ca să prestez un serviciu? În niciun caz! Nu voi presta un serviciu pentru tine! Nu voi face nimic rău, doar voi pierde vremea în casa lui Dumnezeu. Când va fi timpul să lucrez, voi fi pur și simplu superficial, voi face lucrurile de mântuială; nu le voi face în mod conștiincios pentru tine!" Ce ar trebui făcut când sunt descoperiți asemenea oameni? (Ar trebui înlăturați.) Odată ce un diavol este identificat în mod clar, pur și simplu înlătură-l rapid; nu arăta milă. Dacă unii diavoli sunt disciplinați și știu că mint în mod obișnuit, că sunt diavoli și nu pot fi oameni onești și că nu pot dobândi mântuirea pentru că natura lor dictează acest lucru, dar, după ce ascultă adevărul atâția ani, vor și ei să-L urmeze pe Dumnezeu și să obțină în cele din urmă binecuvântări și fac tot ce le cere casa lui Dumnezeu – dacă astfel de oameni nu provoacă tulburări și există o lucrare potrivită pentru ei, li se poate da șansa de a presta un serviciu. Când vine vorba de datoria dată de Creator, toate ființele create, indiferent de atributul categoriei din care fac parte, ar trebui să o trateze ca pe propria datorie; nu se pot sustrage de la ea. Chiar dacă cineva este un diavol și o satană, dacă prestează de bunăvoie un serviciu pentru Dumnezeu, Dumnezeu nu-l va trata nedrept; acesta este principiul Său pentru modul în care tratează toate ființele create. Dacă te consideri o ființă creată și, indiferent de atributul tău, ești dispus să te închini Creatorului, să te predai sub stăpânirea Creatorului, să-ți îndeplinești datoria de ființă creată și să prestezi un serviciu chiar dacă nu va exista în cele din urmă un final sau o destinație bună pentru tine, acest lucru este și el permis. Dumnezeu nu-l respinge; El le oferă oamenilor oportunitatea de a presta un

serviciu. Depinde doar de modul în care oamenii abordează această chestiune. Unii spun: „Întrucât atributul meu înnăscut nu este bun și, indiferent ce datorie aș îndeplini, nu există nicio speranță să dobândesc mântuirea, nu voi mai îndeplini o datorie, nu voi presta un serviciu! Vreți să mă folosiți ca să prestez un serviciu și, în final, veți câștiga binecuvântări și veți intra în Împărăția Cerurilor, dar eu nu voi avea parte de nimic, așa că nu voi mai crede!” Este perfect. Dacă diavolii vor să plece, lăsați-i să plece. Dacă nu pleacă, îndepărtarea lor este întru totul în concordanță cu principiile. Unii diavoli spun: „Nu pot nega că mint în mod obișnuit, mint pe toată lumea, chiar și pe Dumnezeu. Dar, indiferent dacă îmi cere casa lui Dumnezeu să prestez un serviciu sau să acționez drept contrast – indiferent cum sunt tratat, chiar dacă nu sunt tratat ca om, nu mă plâng de nimic. Nu pot schimba faptul că sunt un diavol, nu-i așa? Orice serviciu mi se cere să prestez, orice efort mi se cere să depun, sunt dispus să o fac.” Ar trebui acceptați astfel de oameni? (Da.) În principiu, și ei pot fi acceptați. Atât timp cât există o fărâmă de speranță pentru mântuirea lor, ar trebui acceptați. Indiferent dacă recunosc că sunt diavoli, măcar au o oarecare cunoaștere de sine, sunt dispuși să presteze un serviciu și au o oarecare supunere; este suficient pentru a îndeplini condițiile de acceptare. Cât despre capacitatea lor de a-și face datoria conform standardului, rămâne de văzut, nu-i așa? (Așa e.) Pe scurt, indiferent ce tip de persoană este cineva, chiar dacă atributul său a fost discernut, tratarea sa tot ar trebui să respecte principiile. Desigur, nu există un singur principiu aici – nu este ca și cum toți diavolii ar trebui respinși și îndepărtați, ca și cum toți diavolii ar trebui aruncați în iad; acesta nu este singurul principiu. Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și Se folosește de toate lucrurile care să presteze un serviciu. Care lucruri pot presta un serviciu, care lucruri prestează un anumit serviciu și cum îl prestează, în ce etapă prestează un

serviciu, cât timp îl prestează, câte servicii prestează, în ce situații nu mai sunt folosite și în ce situații pot continua să fie folosite – există principii pentru toate acestea și există înțelepciunea lui Dumnezeu în toate acestea. Oamenii nu pot aborda această chestiune cu impetuozitate; trebuie să caute principiile. Dacă toată lumea crede că este corect și conform principiilor să acționeze într-un anumit mod, atunci acționează în acel mod; acționează așa cum se cuvine. Încălcarea principiilor, tratarea orbește și fără justificare a unei persoane pe baza mâniei de moment, este o atitudine de lipsă de rigurozitate față de adevăr și de cuvintele lui Dumnezeu; strict vorbind, este și o manifestare ce arată lipsa unei inimi cu frică de Dumnezeu, prin urmare nu acționa în niciun caz în acest fel. Acesta este, în esență, conținutul părtășiei despre prima caracteristică a celor reîncarnați din diavoli – faptul de a minți în mod obișnuit; principiile în toate aspectele au fost explicate clar.

A doua caracteristică a celor reîncarnați din diavoli este „devianța”. Întrucât este o caracteristică, nu este o manifestare temporară, ci ceva dezvăluit adesea din natura lor, care le poate reprezenta pe deplin gândurile și opiniile, precum și firile și esența. Așadar, care sunt manifestările specifice ale caracteristicii „devianță” a celor care sunt diavoli? Ce este devianța? Cu ce cuvânt se asociază adesea devianța? (Cu ticăloșia.) Cu ce altceva? (Cu natura deviantă.) Natură deviantă, pofte ticăloase. Ce alte manifestări sunt deviante? A fi viclean și anormal, nu-i așa? (Așa e.) Pe lângă faptul de a fi viclean și anormal, ce altceva? (De asemenea, a fi extrem de calculat și insondabil, a fi un intrigant cu experiență, a da senzația că este întrucâtva de nepătruns.) Toate acestea sunt practic incluse. A fi viclean, perfid, șiret, calculat și insondabil și un intrigant cu experiență – toate acestea sunt manifestări și caracteristici specifice ale devianței. Atunci, în ce privințe manifestă diavolii aceste caracteristici? În esență, pe

lângă cele la care se gândesc oamenii – viclenie, perfidie, șiretenie etc., legate de fire sau manifestate prin modurile de a se purta și de a gestiona problemele – care este un alt tip de devianță? Este vorba de poftele ticăloase ale oamenilor; acest tip de devianță ar trebui numit lascivitate. Întrucât a fost folosit cuvântul „devianță”, nu vorbim despre nevoile fiziologice normale sau despre reacțiile trupului, ci despre lascivitate – aceasta fiind numită și devianță. Viclenia, perfidia și celelalte menționate adineaori se referă la fire; lascivitatea este o devianță care se referă la trup. Nu este destul de potrivit cuvântul „lascivitate”? (Ba da.) Iată un alt termen și mai potrivit – comportament seducător. Non-credincioșii spun adesea că cineva este în secret plin de pofte, un depravat; toți acești termeni se referă la aspectul poftelor ticăloase. Pe lângă lascivitate și comportament seducător, mai există și alții? (Este „josnicia” unul dintre termeni?) Josnicia nu este; josnicia este diferită de lascivitate. Josnicia se referă la demnitatea și integritatea unei persoane, în timp ce lascivitatea și comportamentul seducător se referă în principal la problemele cuiva de conduită interpersonală. Tocmai am vorbit despre două aspecte ale devianței: unul legat de fire, celălalt legat de poftele trupești. Există un alt aspect, și anume că indivizii de acest fel experimentează adesea halucinații auditive și alte halucinații senzoriale – au mereu unele manifestări anormale. De exemplu, spun adesea: „Dumnezeu mi-a dezvăluit că azi, la ora 6 dimineața, trebuie să merg spre est; un potențial destinatar al Evangheliei de acolo vrea să ne întâlnim.” „Noaptea trecută am avut un vis; poate că doi frați sau două surori vor veni astăzi la mine acasă.” Au frecvent halucinații auditive și alte halucinații senzoriale, își ghidează mereu viața în funcție de fenomene precum vise neobișnuite, viziuni sau străfulgerări bruște de cuvinte, iar când se întâmplă ceva ieșit din comun, se comportă într-un mod anormal – sunt de-a dreptul extremi. Uneori se trezesc la 3 sau la 4 dimineața pentru a se

ruga și a citi cuvintele lui Dumnezeu; alteori, noaptea, când toți ceilalți se odihnesc, ei rămân treji jumătate din noapte, insistând să citească cuvintele lui Dumnezeu sau să învețe imnuri. Dorm când alții mănâncă sau lucrează și devin plini de energie când alții se odihnesc; sunt mereu anormali, mereu diferiți de oamenii normali. Se poate considera și acest lucru o manifestare a devianței? (Da.) Există un cuvânt potrivit pentru a descrie această anormalitate? Să presupunem că cineva pare normal la prima vedere, dar face și înțelege mereu lucrurile într-un mod deosebit de denaturat și extrem; indiferent cum ai părtășie cu el, nu poate înțelege. Uneori are halucinații auditive și alte halucinații senzoriale; alteori, deși nu există o voce sau o afirmație clară, are gânduri ciudate în sinea lui, care îi spun să facă una sau alta. Dar, indiferent ce face, faptele lui nu au nicio legătură cu adevărul și nici măcar nu constituie o respectare a reglementărilor. Nu vă puteți gândi la un cuvânt adecvat pentru a-i descrie pe indivizii de acest fel, nu-i așa? (Nu, nu putem.) Credeți că se potrivește cuvântul „bizar”? Comportamentul lor exterior pare deosebit de ciudat și anormal, iar ei sunt mereu instabili și agitați. Dar dacă îi condamni, nu poți preciza nicio problemă majoră pe care o au, iar dacă îi consideri oameni buni, tot par oarecum excentrici – ești oarecum incapabil să îi deslușești. Când îi auzi doar ocazional vorbind, par în regulă, dar dacă îi observi în secret, vei descoperi că acțiunile lor sunt de-a dreptul excentrice, foarte anormale. Acesta nu este un semn bun; nu se știe ce ar putea să facă. Mai târziu, se descoperă că pot vorbi în limbi în timpul rugăciunii; de obicei, vorbesc și singuri în permanență, ca și cum ar discuta cu cineva, chiar râzând în acest timp, ceea ce pare destul de înfiorător. Și aceasta este o manifestare a devianței. Să folosim deocamdată cuvântul „bizar” pentru a descrie acest aspect. Pe scurt, am rezumat manifestările devianței celor care sunt diavoli. Sunt trei aspecte în total: unul se referă la poftele ticăloase ale trupului; unul este faptul că au niște

manifestări anormale, fiind deosebit de bizari; și un alt aspect se referă la fire – sunt foarte vicleni. Viclenia înseamnă că indivizii de acest fel sunt șireți și înșelători într-o anumită măsură, fiind de nepătruns pentru oamenii obișnuiți. Când interacționează cu indivizi de acest fel, oamenii sunt deseori îngrijorați, anxioși și speriați; se tem adesea că vor ajunge să fie vânduți de ei, ajutându-i totuși să-și încaseze foloasele – se tem că vor cădea în capcana lor. Indivizii de acest fel sunt deosebit de perfizi și abili. Pot să-ți vorbească în față într-un mod foarte politicos și rafinat, dar, pe la spatele tău, au complotat împotriva ta, luptând împotriva ta de mult timp, fără ca tu să știi. Când vei descoperi acest lucru, te vor cuprinde sudori reci, gândindu-te: „Din fericire, Dumnezeu m-a protejat! Dacă n-aș fi crezut în Dumnezeu, aș fi fost rănit de ei; aș fi putut chiar să-mi pierd viața!” Aceasta este ticăloșia indivizilor de acest fel. De ce spun că astfel de indivizi sunt devianți? Nu este deloc ușor să-ți dai seama din felul în care par la exterior; trebuie să începi de la lucrurile pe care plănuiesc să le facă și de la cuvintele pe care le dezvăluie în fiecare zi – acest lucru este suficient pentru a vedea clar esența și natura deviantă a indivizilor de acest fel.

La ce se gândesc în fiecare zi cei reîncarnați din diavoli? De exemplu, să presupunem că o soră este promovată în funcția de conducător. Atunci se gândesc: „Acea fată a fost promovată în funcția de conducător la o vârstă atât de tânără. Ce o face mai bună decât mine? Obișnuiam să o privesc de sus, nu am lingușit-o niciodată, nici nu am stabilit o relație bună cu ea. Acum este conducătoare, superioara mea directă, așa că trebuie să o lingușesc. Trebuie să văd dacă are nevoie de ajutor în viața de zi cu zi, material sau spiritual. Dacă nu se lasă păcălită, dacă nu pot să o câștig de partea mea, atunci voi încerca alte abordări blânde – voi spune câteva cuvinte dulci, câteva cuvinte de supunere, câteva cuvinte lingușitoare în fața ei. Mai întâi trebuie să văd ce abordare funcționează asupra ei. Este

receptivă la lingușiri sau la tacticile lipsite de scrupule ale oamenilor răi? Îi place mâncarea sau distracția? Îi plac hainele sau bijuteriile? Ce-i place? Trebuie să o descifrez, să mă apropii de ea, să o lingușesc, să stabilesc o relație bună cu ea și să încerc să obțin informații de la ea.” Indiferent cine devine conducător, se gândesc cum să se apropie de acel conducător și să stabilească o relație bună cu el. Anterior, când această soră nu era conducătoare, erau sfidători față de tot ce spunea ea. De exemplu, dacă spunea: „Haideți să ne întrunim o dată pe săptămână de acum înainte”, după ce auzeau acest lucru, se gândeau: „Alte biserici se întrunesc de două ori pe săptămână, dar noi ne vom întruni o dată. De ce să facem cum spui tu? Cine te crezi?” Acum că această soră este conducătoare, au o reacție diferită când vorbește; nu mai rostesc cuvinte de respingere așa cum făceau înainte, ci spun: „Ceea ce zice acea soră este adevărul!” La exterior, se poartă foarte slugarnic, ca și cum ar fi indivizi care pot asculta, dar în sinea lor spun: „Ce știi tu? Ești conducătoare doar de câteva zile! Până nu demult făceam eu această lucrare, dar acum tu ești conducătoare. Fie, conducătorul are ultimul cuvânt. Mai întâi voi fi de acord cu tine, dar cum mă port pe la spatele tău este decizia mea. Mă voi juca pur și simplu cu tine!” Unii oameni sunt aleși drept conducători și, când sunt întrebați: „Alegerea conducătorilor din biserica voastră s-a desfășurat conform principiilor?”, se gândesc: „Dacă s-ar fi desfășurat conform principiilor, aș mai fi putut să devin conducător? Dar nu pot să-ți spun adevărul.” Așa că spun: „S-a desfășurat conform principiilor. Am slujit de două ori drept conducător de biserică. Inițial nu voiam să îndeplinesc din nou această funcție; mă temeam că frații și surorile vor obiecta dacă aș face-o, așa că mi-am retras candidatura. Dar, în cele din urmă, frații și surorile tot m-au ales, așa că o îndeplinesc de nevoie. Când va exista un nou candidat la funcția de conducător, mă voi retrage.” Sună frumos, dar chiar intenționează să facă asta? Nu au absolut nicio

intenție să o facă. Doar mint și se joacă cu tine, spunând numai lucruri care sună frumos, care te mulțumesc, care te pot înșela și induce în eroare. Când vine vorba de conducătorii de nivel superior, cugetă cum să-i lingușească și să le intre în grații și cum să-i inducă în eroare, astfel încât acești conducători să-i aprecieze și să-i promoveze. Dacă nu pot fi promovați, atunci se gândesc cum pot să ascundă de conducători defectele, abaterile și greșelile pe care le-au comis anterior în timpul lucrării, precum și fărădelegile și comportamentele înșelătoare la care au recurs în secret, astfel încât conducătorii să nu afle despre ele, și cum pot să scape nepedepsiți, fără să poarte vreo responsabilitate. Sunt acestea manifestări pe care ar trebui să le aibă umanitatea? Sunt acestea pozitive sau negative? (Negative.) În ce măsură sunt negative? În măsura în care, chiar înainte ca o persoană să le urmărească sau să le inspecteze lucrarea, ei au premeditat deja aceste lucruri în mintea lor, s-au pregătit mental de mult timp – mintea lor a fost de mult timp plină de aceste lucruri. Spune-Mi, nu este aceasta viclenie? (Ba da.) Indivizii de acest fel vorbesc cu șiretenie în funcție de publicul lor, spunând lucruri diferite unor conducători diferiți. În cazul în care conducătorul este femeie, o laudă ca pe o zeiță; în cazul în care este bărbat, îl laudă spunând că este un bărbat bine și chipeș. Nu este aceasta viclenie? (Ba da.) Aceasta este o caracteristică majoră a devianței. Așa sunt atitudinea și manifestările lor față de conducători – foarte viclene și foarte perfide. Lumea lor interioară este extrem de complexă; există atât de multe gânduri acolo, dar niciunul dintre ele nu este pozitiv. Ei nu cugetă la umanitate, la adevăr sau la calea cea dreaptă; se gândesc doar cum să-i lingușească pe conducători și să le intre în grații, cum să-și păstreze propriul statut, cum să scape nepedepsiți, cum să continue să lenevească, cum să continue să trăiască de pe urma bisericii, mâncând, bând și nedând nimic în schimb, fără să fie descoperiți, fără să-și asume vreo responsabilitate. În mintea lor,

doar plănuiesc, uneltesc și se gândesc la aceste chestiuni; recurg la tot felul de șiretlicuri, iar conștiința lor nu simte niciodată mustrări sau vinovăție. Când ajung într-un grup de oameni, îi scanează cu privirea: „Acele câteva gospodine nu au perspicacitate; este imposibil să aibă vreun discernământ în privința mea. N-ar fi capabile să priceapă șiretlicurile la care recurg. Chiar dacă ar fi capabile, n-ar putea să mă doboare. Peștii mici nu pot stârni valuri mari; nu vor fi o problemă. Nu este nevoie să le acord atenție. Cât despre celelalte, una este conducătoare de biserică, una este o soră mai în vârstă care crede în Dumnezeu de mulți ani și alta este o soră tânără, care se pare că a studiat psihologia la universitate. Acestea reprezintă o mică amenințare pentru mine. De cine ar trebui să mă ocup mai întâi? Cu cine ar trebui să interacționez și pe cine ar trebui să cuceresc mai întâi de partea mea? Cum pot să devin unul de-ai lor? Cum pot să câștig prestigiu? Cine va fi ajutorul meu și cine va fi adversarul meu? Cu cine ar trebui să mă împrietenesc, de cine ar trebui să stau departe și de cine să mă feresc? Aceste chestiuni necesită o planificare de lungă durată; trebuie să mă gândesc bine la ele.” După ce observă câteva zile, își dau seama cu cine ar trebui să interacționeze și să conspire, cine poate fi atras și exploatat, cine constituie forța care li se opune, cine înțelege adevărul, susține principiile și de care ar trebui să se ferească – își dau seama de toate aceste lucruri. Cugetă în sinea lor: „Trebuie să mă feresc de cei care au discernământ în privința mea. Nu-i pot ofensa, nici n-ar trebui să mă apropii de ei. Categoric trebuie să stau departe de ei, ca nu cumva să mă dau de gol și să-mi vadă adevărata față. În prezența lor, nu trebuie în niciun caz să vorbesc în mod neglijent, ca nu cumva să afle ceva ce pot folosi împotriva mea, pentru a mă da în vileag și a mă diseca în biserică. Dacă frații și surorile capătă discernământ, mă vor înlătura. Asta nu se poate!” În fiecare zi, se gândesc doar la aceste lucruri. Cu cine să se lupte și cum să se lupte pentru a câștiga

faimă și a se pune într-o lumină favorabilă, cu cine să interacționeze pentru a putea obține avantaje fără să sufere pierderi, cum să remedieze pierderile pe care le-au suferit în anumite privințe – se gândesc doar la aceste lucruri toată ziua. Ba chiar pot să petreacă o jumătate de zi gândindu-se la o privire pe care le-a aruncat-o cineva: „Ieri, cutare s-a uitat la mine destul de pătrunzător. Ce a însemnat asta? Are discernământ în privința mea? Acesta nu este un semn bun. Pe care dintre problemele mele a văzut-o? Trebuie să fiu atent în următoarele zile și să nu las să-mi scape nimic. De asemenea, trebuie să învăț să citesc lucruri din privirile altora și să nu fiu neglijent. Mi s-a zbătut un ochi în ultimele două zile; se pare că urmează să se întâmple ceva rău. Trebuie să fiu atent, sper din tot sufletul să nu meargă nimic rău; s-ar putea să fiu înlăturat dacă nu sunt atent.” Nu se poate vedea nicio problemă din exterior, din modul în care interacționează cu alții. Mesele, somnul și lucrarea lor par toate normale. Dar ceea ce se află în inima și în mintea lor nu este normal. Care sunt manifestările acestei anormalități? Faptul că toate lucrurile la care se gândesc sunt foarte viclene, de neînțeles pentru alții.

Cei reîncarnați din diavoli trăiesc într-un mod foarte întunecat. Tot ce se află în gândurile lor poate fi cugetat, calculat, planificat și premeditat doar în colțuri întunecate. Inimile lor sunt cu totul pline de lucruri precum lupta pentru faimă și câștig, comploturi, comparații, invidie, dispute, răzbunări și așa mai departe. Niciodată nu caută câtuși de puțin adevărul. Indiferent de ce chestiune se ocupă, nu o aduc în discuție pentru a avea părtășie despre ea și a lua o decizie în privința ei într-un mod deschis și transparent; în schimb, caută în secret câțiva oameni și iau decizia cu aceștia. Există câțiva indivizi de acest fel în fiecare biserică. Sunt taciturni și nu afișează nicio emoție; indiferent cu ce se confruntă, aleg să rămână tăcuți și nu-și exprimă niciodată cu ușurință poziția. La exterior, vorbesc

politicos cu oamenii, dar nu spun niciodată adevărul și nu dezvăluie ce se află cu adevărat în inimile lor; nu au cuvinte sincere pentru nimeni. De exemplu, unii oameni nu-și dezvăluie niciodată cele mai intime gânduri, indiferent cu cine interacționează; nici măcar cei mai apropiați membri ai familiei lor nu știu la ce se gândesc în fiecare zi. Nici măcar familia lor nu-i înțelege, cu atât mai puțin străinii. Chiar dacă ești cel mai bun prieten al lor, un prieten din copilărie, un vechi prieten de mulți ani sau un bun coleg de serviciu, tot nu știi ce calculează; nimeni nu-i poate înțelege. Indiferent cum vorbesc sau acționează, nimeni nu le poate vedea adevărata față. Dar, ocazional, pot lăsa să le scape câteva cuvinte: „Cutare este mai bun decât mine. Și ce dacă? Într-o zi îl voi întrece, lasă că vezi tu!" Există un sens mai profund în spatele acestor cuvinte, „lasă că vezi tu"; înseamnă că meditează și cugetă în inimile și mințile lor în fiecare zi. La exterior, par calmi și placizi, dar în inimile lor există neliniște și clocotește o furtună. La ce se gândesc? Dacă ar fi vorba de lucruri deschise și transparente, de lucruri pozitive precum calea cea dreaptă în viață, practicarea adevărului, cum să acționeze conform conștiinței, cum să se poarte, cum să-L iubească pe Dumnezeu și cum să-și facă datoria cu devotament – dacă s-ar gândi frecvent la aceste lucruri, dacă le-ar căuta, ar medita la ele, le-ar examina și ar încerca să le înțeleagă în sinea lor, atunci inimile lor ar fi foarte calme și stăpânite de pace și bucurie, iar ei ar trăi tot mai normal, nu într-un mod viclean. Din când în când, oamenii care trăiesc în aceste stări pozitive vor rezona și vor comunica spiritual cu cei din jurul lor și cu cei de care sunt relativ apropiați. Dar toate lucrurile la care meditează și se gândesc diavolii în sinea lor sunt viclene. Viclenia se referă la lucruri intangibile, pe care oamenii normali nu le pot vedea, la lucruri mai degrabă anormale, lucruri ascunse în colțuri întunecate, care sunt greu de descoperit și de perceput de către oameni, lucruri de care oamenii normali nu au nevoie. Aceste colțuri

întunecate constituie lumea lăuntrică a diavolilor. Inimile lor sunt pline de aceste lucruri viclene. În fiecare zi, ei se compară cu alții, se luptă cu alții, pun la cale comploturi și șiretlicuri cu alții, concurează pentru statut, imagine și ultimul cuvânt; se gândesc doar la aceste chestiuni. Dacă îi întrebi dacă au acum o cale de a fi persoane oneste, nu-ți vor răspunde, nu-ți vor acorda atenție și nu vor dori să menționeze acest lucru. Asta pentru că inimile lor sunt pline de aceste lucruri negative, viclene; se gândesc doar la aceste lucruri. Ocazional, când trebuie să se gândească puțin la chestiuni legate de aspecte tehnice sau profesionale, o fac doar temporar, din cauza nevoilor lucrării sau vieții lor. Odată ce se termină lucrarea lor în acest domeniu, încep imediat să se gândească din nou la acele chestiuni viclene, întrebându-se: „Cine are daruri mai mari decât ale mele? În ce domeniu sunt mai puternic decât ei, în ce domeniu îmi sunt inferiori? Nu părea cutare să mă desconsidere în mod intenționat ultima dată când a vorbit cu mine? Acele două persoane par să nu comunice normal de mult timp – ce s-a întâmplat între ele? Dacă a apărut un conflict sau o problemă între ele, pot să obțin vreun beneficiu din asta? Una dintre ele îmi este utilă, mă poate ajuta și chiar vreau să interacționez cu acea persoană, dar nu-mi acordă niciodată atenție. Dacă există un conflict între ele, oare aș putea să profit de această breșă și să mă folosesc de această ocazie bună pentru a stabili o legătură cu acea persoană?” Lucrurile la care cugetă și se gândesc în sinea lor nu au nicio legătură cu lucrurile pozitive, nici cu credința în Dumnezeu și cu urmărirea adevărului. Sunt înfricoșători indivizii de acest fel? (Da.) Să interacționezi cu ei este echivalent cu a interacționa cu un diavol. Tu nu complotezi împotriva lor, dar ei complotează împotriva ta și te observă în fiecare zi, gândindu-se la tine și studiindu-te fără știrea ta: „Ce a vrut să spună prin asta? Mă vizează pe mine? Cum pot să răspund așa încât să nu-mi vadă adevărata față? Cum pot să răspund în avantajul meu? Dacă nu

răspund, oare va crede că sunt prost, ușor de intimidat sau că nu cred cu adevărat în Dumnezeu? Ar putea să creadă asta? Trebuie să-mi dau seama ce se petrece cu adevărat în mintea lui." Când trăiești constant printre uneltirile lor, te simți confortabil în sinea ta? (Nu.) Este ca și cum ai avea un demon invizibil lângă tine; nu poți să simți pace sau bucurie. Când interacționezi cu ei, ai un singur sentiment: o senzație constantă de neliniște. Această neliniște este foarte normală, deoarece intuiția sau al șaselea simț al oamenilor normali îi face să se simtă neliniștiți față de diavoli, față de ființele anormale din jurul lor. Chiar dacă nu-i cunoști bine și nu poți explica exact ce este în neregulă, te simți mereu neliniștit când ești cu ei, ca și cum ar urma să se întâmple ceva rău. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că nutresc intenții rele, complotează împotriva ta și au planuri în privința ta. Trăiești sub ochii lor iscoditori, care te studiază în fiecare zi – acest lucru te face să te simți mai neliniștit decât dacă ai avea un tigru sau un leu lângă tine. Dacă tigrul sau leul ar fi crescut de tine, chiar dacă este un animal feroce, nu te-ai simți niciodată neliniștit. Dar dacă există un diavol lângă tine, întrucât are o natură-esență deviantă, te simți neliniștit. Această neliniște este o senzație din spiritul tău; este cauzată de un diavol care lucrează. Poate că diavolul nu intenționează în mod subiectiv să-ți facă vreun rău în vreo măsură, însă doar faptul că uneltește constant împotriva ta și te spionează va provoca neliniște spiritului tău. Având un diavol lângă tine, categoric nu vei trăi în pace și bucurie, decât dacă nu este un diavol, dacă ai suficientă statură și suficientă credință în Dumnezeu sau dacă ai adevărul drept viață – dacă este îndeplinită una dintre aceste condiții, nu va reprezenta nicio amenințare pentru tine sau nu va avea niciun impact asupra ta și nu te vei simți neliniștit. Dacă nu este îndeplinită niciuna dintre aceste condiții, atunci când un diavol te spionează constant, te vei simți neliniștit. În ce măsură va evolua treptat această situație? Vei simți

repulsie față de el și te vei feri de el, vei simți tulburare în sinea ta și vei fi perturbat, constrâns și încătușat în multe privințe. Dacă se află în apropiere, când faci lucruri sau vorbești, va trebui să ții mereu cont de privirea din ochii lui, de comportamentul sau de opiniile sale. S-ar putea chiar să încerci în permanență să-ți dai seama: „Ce va crede despre mine? De ce nu pot să-i văd adevărata față? De ce simt că este calculat și insondabil? De ce pare că acel zâmbet nu este unul de aprobare? De ce îmi este atât de frică? De ce sunt atât de influențat de el?” Dacă nu înțelegi adevărul și nu ai discernământ, atunci, după ce interacționezi o vreme cu indivizi de acest fel, vei fi în mod firesc influențat de ei și vei ajunge într-o astfel de condiție, care este foarte terifiantă.

Judecând după ceea ce dezvăluie în mod firesc în viața lor de zi cu zi și după ceea ce gândesc în sinea lor, cei reîncarnați din diavoli pot fi caracterizați ca având o esență deviantă. Dacă nu ai avut un contact mai profund și mai îndelungat cu ei, poate că nu le înțelegi lumea lăuntrică, dar cea mai directă și mai simplă modalitate de a discerne indivizii de acest fel o constituie o caracteristică a înfățișării lor: au adesea o privire ticăloasă în ochi și un zâmbet șiret. Acea privire ticăloasă din ochii lor este o privire evazivă, o privire care nu este atât de curată și limpede sau atât de onestă și sinceră, ci mai degrabă una care pare de nepătruns. Simți că există un sens ascuns în această privire, dar ei pur și simplu nu-ți spun care este acesta. Mai mult, insinuând în mod subtil lucruri atunci când vorbesc, te determină să speculezi, folosind cuvinte pentru a sugera lucruri și a te face să crezi în mod eronat că gândesc într-un anumit fel, când, de fapt, este o pistă falsă. Ceea ce înțelegi nu este deloc adevărata lor intenție; vor doar să-ți joace feste și să te ridiculizeze. Nu poți să găsești deloc sinceritate în privirea lor; această privire este evazivă și fugitivă, dând o senzație vagă, evazivă. În momentul în care le vezi privirea din ochi, în inima ta apare brusc îndoiala

și te întrebi dacă ai spus sau ai făcut ceva greșit. Dacă nu le vezi privirea din ochi, simți că opinia ta este corectă, că înțelegerea ta este pură, că aceste lucruri sunt în acord cu adevărurile-principii și că ar trebui să acționezi într-un anumit fel, și ai o convingere fermă în acest sens. Dar de îndată ce le întâlnești privirea sau te fixează cu acea privire ticăloasă în ochi, fără să-ți dai seama îți trece un fior rece pe șira spinării. Deși nu rostesc cuvinte explicite, acea privire ticăloasă din ochii lor îți dă o sugestie psihologică, te induce în eroare, făcându-te instantaneu să te îndoiești de tine însuți: „Am spus ceva greșit? Am făcut ceva greșit? Unde am greșit?" Chestiunea și principiul în cauză sunt în mod evident foarte clare și fără echivoc, iar tu erai sigur că ar trebui să procedezi în acel mod și că așa este corect, dar după ce le întâlnești privirea, devii în schimb plin de îndoieli. Acest tip de privire este privirea unui diavol. Acesta este un aspect: privirea ticăloasă din ochii lor te face să te îndoiești. Un alt aspect este că, uneori, există un anumit sens în acea privire ticăloasă din ochii lor – disprețul. Ești tânăr, ai o experiență superficială, îți lipsește experiența de viață și s-ar putea chiar să ai unele defecte ale umanității, așa că, atunci când privirea lor o întâlnește pe a ta, îți pierzi imediat încrederea în sine, te prăbușești și te îndoiești imediat de tine însuți, simțindu-te de-a dreptul insignifiant, simțindu-te inferior lor și devenind mic în fața lor. Aceasta este privirea unui diavol. Această privire ticăloasă le zăpăcește uneori gândurile oamenilor, le tulbură uneori încrederea în sine și îi face alteori să se simtă negativi și abătuți.

Când vine vorba de discernerea celor reîncarnați din diavoli, dacă încă nu ai experiență în a-i discerne observând privirea din ochii lor, atunci observă la ce se gândesc în fiecare zi, vezi despre ce discută cu oamenii în fiecare zi și dacă există o comunicare normală. Dacă nu există o comunicare normală și majoritatea oamenilor nu-i înțeleg, iar principiul lor în interacțiunea cu majoritatea oamenilor este să nu scoată o vorbă și nici

măcar cei mai apropiați lor nu știu la ce se gândesc în fiecare zi și nu le pot înțelege cu ușurință gândurile și opiniile precise sau nu pot pătrunde ce gândesc cu adevărat, atunci este clar că astfel de indivizi sunt într-adevăr calculați și insondabili. Tăcerea lor nu înseamnă că nu au gânduri și opinii; de fapt, gândurile lor reale sunt ascunse în mintea lor, pur și simplu nu le exprimă. Dacă nu le exprimă, cum poți descoperi că sunt vicleni? Au un fel de zâmbet șiret; afișează adesea un zâmbet fals. Când sunt cu fața la tine, afișează un zâmbet fals, dar când se întorc, fața le devine lipsită de expresie, lipsită de orice zâmbet. Indivizii de acest fel sunt terifianți, înfricoșători; sunt diavoli. Ai înțeles? (Da.) De exemplu, să presupunem că discuți ceva cu ei. După ce îți exprimi punctul de vedere, ei nu-și exprimă opinia, ci afișează un zâmbet șiret. Știi ce înseamnă un „zâmbet șiret”? Înseamnă că nu știi dacă acest zâmbet este unul de aprobare sau de dezaprobare și nu știi dacă înțeleg cu adevărat ce vrei să spui. Doar au un râset de felul „he he”. Nu spun că vorbele tale sunt corecte sau sunt greșite, nu spun că le înțeleg sau că nu le înțeleg și, prin urmare, nu poți să înțelegi ce înseamnă cu adevărat acest râset. Ți-au răspuns, dar este ca și cum nu ți-ar fi răspuns. Dacă nu ți-ar răspunde, ai presupune că poate nu au înțeles; în schimb, faptul că răspund în acest fel te lasă nedumerit. Nu știi dacă acest râset înseamnă ridiculizare, dispreț, batjocură sau acord și aprobare. Dacă îi întrebi care este părerea lor, au iarăși un râset de felul „he he”, spun: „Bine, bine”, iar după ce vorbesc, expresia lor se întunecă subit. Acest lucru pune imperceptibil o presiune uriașă asupra ta. Dacă statura ta este mică și nu ai o poziție fermă sau gânduri și opinii corecte, poți fi intimidat de ei. De aceea, acest zâmbet al lor se numește zâmbet șiret – viclenia și duplicitatea se numesc șiretenie. Nu-și dezvăluie cu ușurință opiniile. Consideră că este prea puțin să spună un cuvânt, că două cuvinte sunt prea multe și că, odată ce o opinie este exprimată clar sau se referă la ceva anume, este un eșec, o

greșeală. Așadar, cea mai bună metodă pentru ei este să zâmbească și să te lase să speculezi – poți specula orice sens dorești, poți specula cum vrei, dar cel puțin simți că nu sunt ostili față de tine și, astfel, își ating scopul. Observă acele vulpi bătrâne care sunt intrigante și extrem de viclene și acei oameni care sunt perfizi și abili, folosind tactici lipsite de scrupule: nu spun multe, nici fețele lor nu sunt foarte expresive, dar privirea din ochii lor și zâmbetele lor sunt deviante. Toți oamenii normali corupți și cei reîncarnați din animale fug de cei reîncarnați din diavoli; nu sunt dispuși să interacționeze cu astfel de indivizi și li se pare înfricoșător să stea cu ei, acest lucru le dă fiori. De ce le dă fiori? Pentru că astfel de indivizi nu sunt oameni, sunt diavoli, iar diavolii sunt în stare de orice. Când oamenii normali interacționează cu cineva, nu-i dau fiori acelei persoane. Oamenii normali au conștiință și rațiune, acționează cu moderație și reținere și au standarde minime. Cel mult, când se enervează, pot să te ocărască puțin și să spună unele lucruri neplăcute, care îți rănesc întrucâtva stima de sine. Dar diavolii sunt diferiți; nu te ocărăsc și nu-ți rănesc stima de sine, dar îți fac rău. Se gândesc fără știrea ta cum să te inducă în eroare; sapă o groapă și te fac să sari singur în ea. După ce sari înăuntru, te privesc de sus, bucurându-se de necazul tău, prefăcându-se totodată că sunt persoane bune și spunând: „Te voi salva! Cum ai căzut înăuntru? Credeam că majoritatea oamenilor știu că există o groapă aici.” Ba chiar vor să se dea drept persoane bune, ducându-te de nas. Nu sunt înfricoșători indivizii de acest fel? Acea groapă a fost săpată de ei și au făcut-o special pentru tine; dacă tu nu sari în ea, cine o va face? După ce sari în groapă, îți întind mâna pentru a te salva și, în timp ce te salvează, îți spun: „De ce ai sărit?” În timp ce se bucură de necazul tău, fac și în așa fel încât să nu-ți dai seama că groapa a fost săpată de ei. Este clar că ei ți-au făcut rău, dar te determină să le fii

profund recunoscător. Nu este aceasta devianță? (Ba da.) Este devianță absolută!

Există un lucru pe care cei reîncarnați din diavoli îl fac adesea și pe care l-a văzut toată lumea: diavolii se pricep cel mai bine să spună lucruri plăcute pentru a intra în grațiile oamenilor. De exemplu, când astfel de indivizi te văd lucrând, se ascund înăuntru și observă. Când ai terminat treaba, ies și spun: „O, ai lucrat! De ce nu m-ai anunțat? Aș fi putut să te ajut și să împărțim povara. Dacă este obositor, putem munci împreună. Data viitoare când lucrezi, anunță-mă și pe mine – este doar un lucru mărunt. Nu te sfii să-mi ceri ajutorul!" Aceste cuvinte te încălzesc la inimă și crezi că, deși nu te-au ajutat, au avut această intenție, iar cuvintele lor sunt de ajuns. Te păcălesc cu vorbele lor plăcute. Vezi tu, chiar sunt în stare să spună astfel de lucruri și nu le este rușine să le rostească. Așadar, cum poți să știi că vorbele lor sunt false? Data viitoare când îți termini sarcinile, vin și îți spun din nou cuvinte plăcute: „De ce nu m-ai anunțat că lucrezi? Nu-mi ceri niciodată ajutorul; chiar mă tratezi ca pe un străin. De ce ești atât de formal cu mine?" După ce se întâmplă asta de două sau de trei ori, știi că, de fapt, nu vor să te ajute cu lucrarea și doar spun niște lucruri plăcute pentru a te înșela și a-ți intra în grații. Când într-adevăr există ceva care necesită ajutorul lor, sunt de negăsit. Ce fel de indivizi sunt aceștia? Sunt diavoli, cu siguranță nu sunt umani. Cei reîncarnați din diavoli spun lucruri plăcute oricui le iese în cale pentru a-l înșela și a-și atinge propriile scopuri. Sunt plini de uneltiri viclene; nu sunt oameni, ci diavoli. Are vreun rost să interacționezi cu astfel de indivizi? Nici măcar n-ar trebui să le acorzi vreo atenție. Există astfel de indivizi în viața ta de zi cu zi? (Da.) Așa se comportă astfel de indivizi în această privință și la fel se comportă și în alte privințe – îi înșală mereu pe oameni. Atât de devianți sunt; nu sunt sinceri față de oameni.

Sunteți cu toții capabili să discerneți întrucâtva o manifestare a „devianței” caracteristice celor reîncarnați din diavoli – și anume, viclenia? (Da.) Indivizii de acest fel sunt deosebit de înșelători, deosebit de vicleni și deosebit de perfizi și abili. Dacă le tratezi în continuare manifestările ca pe dezvăluiri normale ale coruptiei și îi ajuți și îi sprijini în continuare ca pe frați și surori, nu este aceasta o manifestare a nesăbuinței? (Ba da.) Nu trebuie să mai faci aceste lucruri nesăbuite în viitor; nu sunt oameni, ci diavoli și nu sunt cei pe care trebuie să-i ajuți și să-i sprijini. În inimile lor, știu care este adevărul și că este bine să fie persoane oneste. Dar una este să știe; nu au o astfel de cerință de la ei înșiși și nu practică niciodată onestitatea. Nu se pune problema că vor să practice, dar nu pot; mai degrabă, nu intenționează niciodată să practice în acest mod. Gândește-te – ce complotează și plănuiesc ei în sinea lor? Absolut niciun lucru nu este legat de lucrurile pozitive și absolut niciun gând nu este legat de gândurile și opiniile pozitive. Nu intenționează să practice adevărul, nici să meargă pe calea cea dreaptă și, prin urmare, nu caută niciodată adevărurile-principii în inimile lor și nici nu caută cum să acționeze în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. De asemenea, nu intenționează să îndeplinească bine datoria unei ființe create, nici să fie devotați și să dea dovadă de sinceritate. Calculează doar lucruri viclene. Unii oameni spun: „Ceea ce calculează ține de lumea lor interioară – nu este ușor de discernut. Cum pot alții să știe la ce se gândesc dacă nu se destăinuie și nu au părtășie despre asta? Se comportă destul de bine la exterior și se ocupă și de sarcinile curente. De ce spui că sunt vicleni și îi caracterizezi drept diavoli?” Alții spun: „Doar dezvăluie o privire ușor ticăloasă, un zâmbet puțin șiret; tot nu putem să ne dăm seama ce gândesc în lumea lor interioară.” Așadar, cum poate discerne cineva că sunt diavoli? Gândurile unei persoane sunt intangibile; dacă nu le exprimă, nu le poți vedea, nici descoperi și nu vei putea să le discerni.

Totuși, indiferent ce gânduri și opinii are o persoană, indiferent la ce tânjește sau ce calculează în lumea ei interioară, cu siguranță va acționa pentru a-și atinge scopurile și, prin urmare, va avea mereu unele lucruri pe care le trăiește, unele manifestări. Atât timp cât trăiește printre oameni, ceilalți vor putea să vadă sau să intre în contact cu lucrurile pe care le face. Poate că nu știi ce calculează, ce complotează și ce plănuiește în adâncul inimii sale, dar lucrurile pe care le complotează, le plănuiește și le calculează vor fi într-o zi dezvăluite și manifestate de acea persoană; le va transforma în realitate și va întreprinde unele acțiuni printre oameni. Când se vor întâmpla aceste lucruri sub ochii tăi, nu vei putea să le vezi? Nu vei putea să discerni acea persoană? Unii oameni spun: „Chiar dacă îi văd manifestările, tot nu știu cum să discern sau să caracterizez acest tip de persoană.” Este ușor de gestionat; acest tip de persoană are mai multe caracteristici și o poți discerne pe baza lor. Prima caracteristică este că acționează mereu conform propriei voințe și nu caută niciodată adevărurile-principii. Indiferent ce face, planifică dinainte pe cont propriu și acționează în întregime conform propriilor planuri, direcții de gândire și intenții, în întregime conform propriei voințe. Nu cere opinia tuturor și, desigur, cu atât mai mult nu caută adevărurile-principii, nici nu acționează conform rânduielilor de lucru. Dacă poți vedea aceste manifestări, nu sunt atunci diavolii complet dați în vileag? (Ba da.) Unii oameni spun: „Poate că înțelege adevărul și cunoaște adevărurile-principii, așa că știe ce să facă fără să discute cu alții.” Această afirmație este din nou greșită; reflectă o incapacitate de a deslușI lucrurile. Pentru voi, lucrurile pe care le spun și le fac diavolii sunt o serie de obstacole dificile. Indiferent dacă au căutat sau nu opiniile fraților și surorilor, ar trebui să vezi clar dacă scopul, motivul, punctul de plecare și principiul acțiunilor lor sunt de a-și proteja reputația, statutul și imaginea proprie sau de a proteja lucrarea bisericii, dacă efectul

final obținut protejează interesele casei lui Dumnezeu și dacă aduce pierderi, daune și sabotaje sau beneficii celor mai mulți oameni. Indiferent ce fac cei reîncarnați din diavoli, este mereu pentru a-și proteja propriile interese; aceasta este o altă caracteristică a celor reîncarnați din diavoli. În ochii lor, interesele proprii sunt mai presus de toate, asemenea unui comerciant care face afaceri: interesele sunt primordiale. Ale cui interese sunt primordiale? Interesele diavolilor sunt primordiale. Dacă o anumită acțiune le poate proteja interesele, imaginea, statutul, reputația sau bunurile materiale și banii, cu siguranță nu se vor abține, ci o vor întreprinde până la capăt, ducând-o la bun sfârșit. Chiar dacă se opun conducătorii de nivel superior sau frații și surorile și acțiunea nu mai poate fi desfășurată, iar ei se lovesc de un zid, tot vor folosi tactici ocolitoare, încercând prin orice mijloace să-i elimine pe toți adversarii și să înlăture toate obstacolele pentru a continua ceea ce vor să facă. Categoric nu se vor abține; își protejează doar propriile interese. Acum poți vedea clar următoarele: fie că este vorba de planuri, de mijloace, de măsuri sau de pașii pe care îi urzesc, îi plănuiesc și îi ticluiesc, toate aceste lucruri au fost calculate în mintea lor; se gândesc doar la interesele lor, iar mintea le este plină de gânduri despre interese; de cine să se folosească, de cine să se apropie, de cine să stea la distanță, pe cine să sprijine, cui să se opună, pe cine să demită – au strategii pentru toate aceste lucruri în funcție de interesele lor. Dacă, în timp ce lucrează și își îndeplinesc datoria, ajung în acest punct, atunci sunt antihriști, diavoli care își dezvăluie adevărata față. Astfel de indivizi sunt extrem de insondabili și calculați; cugetă în fiecare zi la aceste lucruri. Cât timp ar dura să-i deslușească pe deplin pe toți cei din biserică? Doar după ce înțeleg perfect situația tuturor membrilor bisericii, problemele curente și dificultățile reale ale fiecărei persoane și după ce vine momentul potrivit, încep să acționeze, făcând orice vor – nu arată nimănui îngăduință și nimeni nu-i poate

împiedica. Se implică în propria afacere sub pretextul că fac lucrarea bisericească, străduindu-se să obțină beneficii pentru ei. În cele din urmă, cele care suferă pierderi sunt lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor sunt cele care suferă pierderi. Își ating scopul de a pune pe primul loc satisfacerea intereselor personale, sacrificând intrarea în viață a tuturor fraților și surorilor și interesele casei lui Dumnezeu. În acest punct, nu poți să-i vezi clar? Judecând după modul în care fac lucrurile și după rezultatele finale, sunt diavoli; nu sunt oameni. Toată ziua par să spună foarte puține lucruri și rareori își exprimă opiniile, dar, de fapt, își petrec fiecare zi calculând cum să acționeze astfel încât să obțină beneficii. Deși la prima vedere par destul de calmi, destul de rafinați, de delicați și de disciplinați, nepărând vorbăreți, în sinea lor au inimile tulburi, ca o mare învolburată. Înțeleg pe deplin aceste lucruri și apoi implementează planurile pe care le-au gândit, iar rezultatul final este că au succes exact așa cum au uneltit. Nu este aceasta lucrarea unui diavol? (Ba da.) Este lucrarea unui diavol. În acest punct, oare nu-i poți vedea adevărata față?

O astfel de problemă majoră apărută în lucrarea de evanghelizare de anul trecut a fost legată direct de câțiva diavoli, de acțiunile diavolilor. Acei diavoli nu căutau niciodată adevărurile-principii când acționau. După ce le-a fost atribuită lucrarea de către Cel de mai sus, au acceptat-o cu promptitudine în persoană, dar când au mers să lucreze în biserici, doar s-au dezlănțuit, făcând lucruri rele. Nu au protejat interesele casei lui Dumnezeu și, drept urmare, jertfele lui Dumnezeu au suferit pierderi, lucrarea de evanghelizare a suferit pierderi, la fel și viața bisericească; s-au înregistrat pierderi în mai multe domenii, iar ei au provocat și haos în lucrarea bisericii. Poate că nu-ți dai seama ce gândește un diavol, nici nu știi dacă a căutat principiile. Dar când acționează și vezi primele indicii, vei ști că metoda și sursa acțiunilor sale sunt greșite, că se dă întru totul în spectacol,

făcând lucrurile după propria voință și acționând arbitrar și cu încăpățânare, și întemeind o împărăție independentă. Mai mult, bandele de diavoli se protejează reciproc; niciunul dintre ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu. Indiferent ce fac diavolii mari, adepții și diavolii mici fac tot posibilul pentru a-i flata și idolatriza. Diavolii mari acționează cu nechibzuință și încăpățânare, iar diavolii mici le urmează exemplul și îi lingușesc – lucrează în cârdășie unii cu alții. Unii oameni spun că tot nu pot să-și dea seama că esența cuiva este cea a unui diavol. În acest caz, analizează natura și consecințele uneia dintre faptele sale. Dacă natura și consecințele sunt foarte grave, atunci poți fi sigur că este lucrarea unui diavol. De exemplu, în ceea ce privește raportarea cifrelor false privind oamenii câștigați prin predicarea Evangheliei, unii au spus: „Nu este raportarea cifrelor false împotriva principiilor? Trebuie să raportăm cifrele reale; indiferent câți oameni sunt câștigați, atâția ar trebui să raportăm. Cum putem minți în rapoartele noastre? Cum putem raporta o mie când au fost câștigați o sută sau zece mii când au fost câștigați o mie?” Ce a spus unul dintre acești conducători falși? „Trebuie să raportați așa; toată lumea raportează în acest fel. Acesta este curentul Duhului Sfânt!” Puteți discerne această afirmație? Raportarea unor cifre false și inventate este în mod clar o încercare de a-L înșela pe Dumnezeu. Cum ar putea să fie curentul Duhului Sfânt? Aceasta este o tendință rea. Duhul Sfânt nu le-a spus niciodată oamenilor să mintă sau să raporteze cifre false; doar diavolii pot spune asemenea lucruri. Puteți discerne asta? Întrucât acel conducător fals a fost în stare să rostească astfel de cuvinte absurde, nu este o persoană normală; acel conducător fals face parte și el din categoria diavolilor. Puteți desluși această chestiune? Puteți discerne faptul că astfel de cuvinte sunt rostite de diavoli? Doar diavolii și satanele pot spune astfel de lucruri. Dacă nu puteți desluși această chestiune, atunci sunteți prea lipsiți de discernământ. Este

oarecum scuzabil dacă cei reîncarnați din animale nu o pot desluși, pentru că nu sunt ființe umane; nu au un spirit uman. Dacă ai cu adevărat discernământ și poți desluși această chestiune, ți-ai îndeplinit atunci responsabilitatea? Ai luat atitudine pentru a opri și a expune această chestiune? Să presupunem că spui: „Am deslușit-o, dar cuvintele mele au prea puțină greutate din cauza statutului meu umil și sunt slab și singur; nu îndrăznesc să o opresc sau să o expun!” În acest caz, ești un laș inutil! Nu ți-ai apărat punctul de vedere și nu ai rămas ferm în mărturia ta; nu ești slujitorul loial al lui Dumnezeu, nu ai îndeplinit responsabilitatea unei persoane. Ești doar o persoană confuză, un laș inutil. Spune-Mi, Îi plac lui Dumnezeu lașii inutili? (Nu.) Dumnezeu îți dăruiește viață, te aprovizionează cu adevărul și te protejează de răul Satanei în viața de zi cu zi. Dar se dovedește că nu accepți adevărul și, în schimb, îl urmezi pe Satana în săvârșirea răului, trăind printre diavoli și permițându-i Satanei să-ți facă rău. Vezi clar adevărata față a satanelor și, totuși, nu le dai în vileag. Asta înseamnă să cauți necazuri; meriți să fii păcălit de Satana. Dumnezeu îți oferă adevărul pentru a te ajuta să ai mai mult discernământ. Dacă ai discernământ, dar tot te prefaci că nu poți auzi și vorbi, neluând atitudine pentru a-i da în vileag pe conducătorii falși și pe antihriști, atunci ești un laș inutil! Nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea pe care se cuvine să o îndeplinească o persoană; îți neglijezi responsabilitatea, ești un gunoi, un laș inutil, un profitor, nu ești bun de nimic! Obligarea oamenilor de către diavoli să raporteze cifre false în predicarea Evangheliei – această practică ar trebui să fie destul de evidentă și ușor de discernut. Să presupunem că cineva te lovește cu piciorul sau cu pumnul. Nu știi de ce te tratează așa și nu-i poți discerne intenția. Apoi te înjunghie în gât cu un cuțit și abia atunci îți dai seama: „Încearcă să mă omoare!” Spune-Mi, cât de stupid ești? Te lovește cu intenții răuvoitoare, dar nici măcar nu poți să-ți dai seama că este

o persoană rea și tot încerci să te înțelegi cu ea: „Nu te-am jignit, de ce mă lovești cu piciorul? Ai vreo umanitate?” Dacă te lovește cu piciorul fără motiv, nu este o persoană rea? Are vreun rost să te înțelegi cu o persoană rea? Dacă ar veni la tine cu un cuțit, ar fi prea târziu pentru regrete. Până ai apuca să strigi după ajutor, ar fi prea târziu; viața ta s-ar încheia. Privește ce statură mică ai, cât ești de stupid! Când întâlnești satane, trebuie să iei inițiativa de a ataca, nu fi pasiv. Dacă ești mereu pasiv, reacționând și strigând către Dumnezeu să te salveze doar când satanele sunt pe cale să-ți ia viața, înseamnă că ești prea pasiv, prea încet la minte! Lui Dumnezeu nu-I plac asemenea oameni.

Unii oameni raportează probleme legate de conducătorii falși și de antihriști într-un mod foarte indirect. Nu îndrăznesc să le raporteze în biserica lor locală și, în schimb, merg să facă acest lucru la biserici din alte zone, temându-se că cineva din zona lor va răspândi vestea, iar oamenii răi vor afla și îi vor chinui. Acești oameni au o statură atât de mică. Crezi în Dumnezeu, dar te temi atât de tare de oamenii răi și de diavoli? Au diavolii o putere atât de mare? Pot diavolii să-ți ia viața? Este destinul tău în mâinile diavolilor? De ce te temi atât de tare de ei? Sunt doar oameni răi; ce pot să-ți facă? Chiar și în cel mai rău caz, această țară are legi – de ce te temi? Nu este China, unde diavolii fac ravagii; este o țară democratică, un stat de drept. Și asta nemaivorbind de faptul că ai frați și surori în biserică – ce pot să-ți facă acei oameni răi? Unii oameni se tem atât de tare doar să raporteze probleme ale conducătorilor și lucrătorilor. Nu se pune problema că au credință puțină; sunt niște lași inutili și niște fricoși care nici măcar nu merită să trăiască! Suflarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu este irosită în cazul tău; ar fi fost mai bine să o dea unui animal. Chiar și un animal, atunci când este încolțit, poate mușca un om. Ești viu, însă îți lipsește până și această fărâmă de putere; ești prea laș! Deși nu îndrăznesc să-i înfrunte direct pe

indivizii răi atunci când îi întâlnesc, unii oameni apelează la înțelepciune pentru a proteja lucrarea bisericii. Ei le raportează superiorilor problemele indivizilor răi și își unesc forțele cu cei care iubesc adevărul pentru a-i îndepărta pe acei indivizi răi din funcțiile lor. Au acest tip de hotărâre: „Ești o persoană rea, dar nu mă tem de tine. Nu te voi lăsa să faci rău ca să tulburi și să sabotezi lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu te voi lăsa să obții ce vrei. Îmi voi risca viața ca să lupt împotriva ta – ce poți să-mi faci? În cel mai rău caz, îmi vei lua viața, dar atât timp cât am suflare, voi lupta cu tine până la capăt!” Aveți această credință? Acei lași inutili nu au o astfel de credință. Când văd diavoli care tulbură lucrarea bisericii, știu în inimile lor că acest lucru este greșit, că aceștia sunt diavoli și antihriști care fac rău. Dar se gândesc: „Nu pot să-i dau în vileag sau să-i raportez; n-ar trebui să-mi creez singur necazuri. Cu cât am mai puține necazuri, cu atât mai bine; este esențial să mă protejez pe mine însumi. Dacă sunt exclus din biserică de oamenii răi pentru că i-am dat în vileag și sunt lipsit până și de șansa de a crede în Dumnezeu și de a dobândi mântuirea și nici măcar nu pot să-mi fac datoria, nu voi fi complet eliminat?” Nu îndrăznesc să-i dea în vileag pe oamenii răi, temându-se foarte tare de răzbunarea lor. Așadar, când marele balaur roșu îi reprimă și îi persecută frenetic pe aleșii lui Dumnezeu, cu siguranță se tem și atunci, iar dacă sunt arestați, sigur vor deveni iude și Îl vor trăda pe Dumnezeu. Prin urmare, dacă te temi de oamenii răi din biserică și nu îndrăznești să-i dai în vileag când îi vezi făcând rău, atunci nu înseamnă că te predai Satanei? Dumnezeu îți oferă adevărul, îți dă credință și te-a protejat și te-a ținut în viață până acum. Respiri suflarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, te bucuri de adevărul pe care ți-l oferă și te bucuri de harul Său. Ai condiții atât de bune de viață bisericească și trăiești destul de confortabil. Dar când există oameni răi care provoacă tulburări în casa lui Dumnezeu, vezi acest lucru și îl discerni, însă nu îndrăznești să spui nici

măcar un cuvânt, nu îndrăznești nici măcar să respiri adânc – ce fel de creatură ești? Nu meriți nici să trăiești! Nu le raportezi conducătorilor locali problemele din biserica locală, ci mergi la biserici din alte zone pentru a le raporta. Cu acest tip de mentalitate meschină și lașă, poți realiza lucruri mărețe? Și totuși spui că vrei să aduci mărturie pentru Dumnezeu și să fii biruitor – nu ești nimic, ești mai rău decât o fiară! Până și un câine știe să-și protejeze stăpânul. Dacă vine un străin, câinele latră din toate puterile, temându-se de o amenințare la adresa siguranței stăpânului său. Unii câini nu sunt mari și pot fi doborâți la pământ cu o singură lovitură de picior, dar nu se tem și latră totuși din toate puterile – fac asta pentru a-și proteja stăpânii. Unii câini chiar își riscă viața pentru a-și proteja stăpânii. Acestor oameni le lipsește până și această fărâmă de credință, fiind mai puțin loiali decât un câine de pază față de stăpânul său – sunt cu toții niște mizerabili inutili! Se bucură nestingheriți de harul și de aprovizionarea lui Dumnezeu, fără să dea nimic în schimb și chiar consideră de la sine înțeles că Dumnezeu ar trebui să iubească oamenii și să le arate milă. Când văd că lucrarea bisericii este tulburată și sabotată, nu sunt supărați în inimile lor. Asta înseamnă că sunt mai răi decât o fiară, mult mai răi decât un câine de pază. Ce ar trebui să faci când vei întâlni din nou diavoli în viitor? Dacă nu poți să le vezi adevărata față și nu știi ce lucruri rele plănuiesc să facă atunci când zâmbesc sau ce intenții ticăloase se ascund în privirea din ochii lor, atunci îi poți observa mai întâi. Găsește o persoană de încredere care să-i supravegheze și vezi ce spun și ce fac în secret și ce pun la cale cu complicii lor. Trebuie să le înăbuși în față toate intrigile și uneltirile, nelăsându-i să aibă succes și nepermițând ca interesele casei lui Dumnezeu să sufere pierderi. Unii oameni au acest tip de hotărâre: „Trebuie să păzesc bine poarta casei lui Dumnezeu, trebuie să fiu un câine de pază bun. Nu știu cum ar trata alții această chestiune, dar în ceea ce mă privește, nu voi trece

cu vederea; voi lupta cu diavolii până la capăt!” Aceasta se numește loialitate față de Dumnezeu; nu este vorba că încearcă să demonstreze cât de capabili sunt. „Mă voi baza pe Dumnezeu pentru aceasta; nu există nicio șansă ca vreun diavol să obțină ce vrea sau să reușească atât timp cât sunt aici! Voi păzi poarta casei lui Dumnezeu, îi voi proteja pe frați și surori, voi apăra interesele casei lui Dumnezeu și voi proteja lucrarea casei Sale. Nu există nicio șansă să provoace cineva tulburări sau să recurgă la sabotaj – dacă văd pe cineva făcând astfel de lucruri, nu voi fi îngăduitor cu ei. Dacă se cuvine să fie demis, va fi demis, dacă se cuvine să fie exclus, va fi exclus și dacă se cuvine să fie îndepărtat, va fi îndepărtat. Categoric nu mă voi abține!” Aveți această credință? (Da.) Dacă ești destul de capabil când vine vorba să te lupți cu oameni sau animale, dar când trebuie să te lupți cu diavolii, devii temător și speriat și te retragi în carapacea ta ca o broască țestoasă, atunci Dumnezeu spune că ești terminat, nu ești bun de nimic, nu vei putea să obții adevărul și nu poți să dobândești mântuirea. Lupta împotriva diavolilor este o luptă adevărată; este o luptă pentru a aduce mărturie pentru Dumnezeu. Este o luptă pe care trebuie să o poarte biruitorii, sfinții și cei care Îl urmează pe Dumnezeu, este atitudinea pe care trebuie să o adopte și determinarea și hotărârea pe care trebuie să le aibă. „Luptă până la capăt împotriva diavolilor! Ori ei, ori eu! Cu siguranță nu mă voi teme, cu siguranță nu voi da înapoi și cu siguranță nu mă voi descuraja!” Aveți această determinare? (Avem acum.)

Unii indivizi au o statură prea mică. Atunci când întâlnesc oameni cu putere și statut, în special cei cu aspect fioros, experimentați și extrem de vicleni, precum și perfizi și abili, simt frică în inimile lor. Deși știu foarte bine că acești indivizi sunt diavoli, ei insistă totuși să-i lingușească, să-i convingă și să-i accepte și nu îndrăznesc să-i ofenseze câtuși de puțin, cu atât mai puțin să-i dea în vileag. Când văd diavoli și satane, nu îndrăznesc

să susțină niciun principiu, nici nu au deloc decența sfinților. Unii chiar spun: „Trebuie să ne integrăm printre acești oameni și să construim relații bune cu ei, altfel lucrarea bisericii nu poate progresa.” În mod clar, acești oameni nu îndeplinesc un scop bun în casa lui Dumnezeu și, în mod clar, sunt cei caracterizați drept diavoli și antihriști și cei care ar trebui excluși sau îndepărtați, însă unii indivizi îi tolerează. Acești indivizi simt că nu-i pot învinge pe acei oameni; sunt înfricoșați și îngroziți în inimile lor, îngrijorați de propria situație și îngrijorați că vor fi izolați sau hărțuiți de ei. Le lipsește înțelepciunea de a lua măsuri împotriva lor, le lipsește statura suficientă pentru a lupta împotriva lor și se retrag în mod repetat, cedează și fac compromisuri în mod repetat. Drept urmare, trec trei luni, apoi șase luni, iar lucrarea bisericii este paralizată și viața bisericească ajunge într-o stare de haos. Îi văd clar pe acești oameni răi și diavoli provocând tulburări, îi văd pe acești bătăuși locali dezlănțuindu-se în biserică, însă nu îndrăznesc să-i dea în vileag sau să ia măsuri împotriva lor, temându-se să nu le fie implicate siguranța, statutul, reputația și interesele proprii. Cum pot statutul, reputația și siguranța ta personală să fie atât de importante? Nu este oricare element al lucrării din casa lui Dumnezeu mai important decât viața ta măruntă? Chiar dacă, în cel mai rău caz, îți asumi unele riscuri din loialitate față de Dumnezeu, nu te va proteja El? Dacă dai dovadă de înțelepciune și acționezi conform principiilor pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu, te va da Dumnezeu pe mâna satanelor, pentru a fi abuzat și rănit grav de acestea după bunul plac? (Nu.) Dumnezeu prețuiește foarte mult acest tip de persoană, nu o poate prețui îndeajuns; cum ar putea să te dea pe mâna satanelor? Credința ta este prea mică. Ești exact ca Petru pe vremuri – Domnul Isus l-a chemat de pe mare, zicând: „Vino”, însemnând că Petru ar trebui să meargă pe mare ca și cum ar fi pământ plat, dar cu cât mergea mai mult, cu atât mai tare se temea și își pierdea credința în Dumnezeu. Dacă îți

cere să vii, Dumnezeu ți-a făcut o promisiune și te poate proteja cu siguranță; nu te va lăsa să întâmpini pericole. Chiar dacă viața ta este în pericol, cum ar trebui să abordezi acest lucru? N-ar trebui pur și simplu să-ți încredințezi de bunăvoie viața lui Dumnezeu? Ce mare lucru? Chiar sunt diavolii atât de înfricoșători? Marele balaur roșu îi suprimă și îi arestează pe credincioși și, totuși, ești capabil să persiști în credința ta; un mediu atât de dur nu te sperie. Cu toate acestea, când apar câțiva diavoli mici în biserică, te sperii atât de tare încât te retragi în carapacea ta și te simți obligat să-i urmezi în a face rău. Nu înseamnă acest lucru că îți pierzi mărturia? (Ba da.) Se poate spune că faptul că diavolii fac ce vor în unele biserici și în anumite medii de lucru, aruncând lucrarea bisericii într-un asemenea haos și lăsând-o în ruină, întocmai cum și-au dorit, ducând la lipsa unui mediu adecvat în care frații și surorile să-și îndeplinească îndatoririle, este legat de faptul că unii oameni văd adevărata față a acestor diavoli, dar nu iau atitudine pentru a lupta împotriva lor și, în schimb, fac compromisuri cu acești diavoli și satane pentru a se proteja. Se poate spune că acești oameni le permit în mod deliberat diavolilor să facă rău și să tulbure lucrarea bisericii. Dacă îți dai seama că diavolii tulbură lucrarea bisericii, dar nu lupți împotriva lor și nu-i dai în vileag, nu înseamnă că le permiți să facă rău? Dacă, după ce descoperi diavoli care fac rău, îi dai în vileag, iei măsuri împotriva lor și îi oprești cu promptitudine, atunci pierderile pot fi reduse, iar haosul poate fi atenuat într-o anumită măsură. Nu este benefic atât pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, cât și pentru intrarea în viață a fraților și surorilor? Atunci, de ce nu faci acest lucru? Dacă nu-l faci, nu ai loialitate față de Dumnezeu. Indiferent dacă ești conducător sau lucrător de orice nivel ori un adept de rând, atât timp cât deslușești diavoli care fac rău și tulbură lucrarea bisericii, dar nu-i dai în vileag pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu, atunci nu ai rămas ferm în mărturia ta, ești o persoană

confuză și nu meriți să trăiești! N-ai îndeplinit responsabilitatea unei ființe umane, așa că nu meriți să respiri suflarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Înțelegi? (Înțelegem.) Ce ar trebui să facă oamenii în această situație? Indiferent cu ce tip de diavol te confrunți – fie el deviant, rău, perfid, nemilos sau viclean – și indiferent de scopul lui, atât timp cât îl vezi tulburând lucrarea bisericii și îl discerni, ar trebui să iei atitudine pentru a-l da în vileag și a-l opri. În asta constă responsabilitatea ta. Unii spun: „Nu știu ce să spun ca să-l opresc.” Atunci, roagă-te lui Dumnezeu și tratează-l folosind metode înțelepte. Deocamdată, nu-l provoca; nu-l provoca dându-l în vileag în mod direct. În schimb, încearcă prin orice mijloc să-l împiedici să aibă succes în uneltirile și scopurile sale. Mai întâi, protejează lucrarea bisericii în cea mai mare măsură posibilă și asigură-te că interesele casei lui Dumnezeu sunt protejate. Apoi, găsește o ocazie să te consulți cu cei care înțeleg adevărul sau cu conducători și lucrători, pentru a stabili cel mai potrivit mod de a lua măsuri împotriva diavolului. Această lucrare trebuie făcută cu înțelepciune. Pe de o parte, trebuie să lupți împotriva Satanei, să oprești faptele rele ale satanelor și diavolilor, să-i ajuți pe frați și surori să capete discernământ și să-i protejezi pe frați și surori, precum și lucrarea casei lui Dumnezeu. Pe de altă parte, trebuie să te protejezi și pe tine însuți în cea mai mare măsură posibilă. Dacă este într-adevăr necesar să înfrunți pericole sau adversități, atunci ar trebui să faci acest lucru ca pe datoria ta sacră, fără să te gândești la propria scăpare sau siguranță. Acest lucru se datorează nevoilor lucrării bisericii și ține de responsabilitatea ta. Trebuie să o faci și ar trebui să o faci; în caz contrar, nu vei fi vrednic de viața pe care ți-a dat-o Dumnezeu și de aprovizionarea pe care ți-a oferit-o atât de mulți ani. Nu este așa? (Ba da.) Toată lumea ar trebui să aibă o astfel de atitudine când vine vorba de tratarea diavolilor. Ești o ființă creată de mâna lui Dumnezeu. Indiferent dacă aparții categoriei oamenilor sau altei categorii

de creaturi vii, atât timp cât identitatea ta actuală este umană, de ființă umană creată, ar trebui să-ți asumi responsabilitățile unei ființe umane create, nu te poți sustrage de la ele. Să presupunem că știi că cineva fură jertfe, dar nici nu-ți pasă, nici nu pui întrebări, spunând: „Mă tem să-l ofensez. Dacă îl dau în vileag și-l ofensez, nu doar că-mi va face viața dificilă în secret, dar nici nu va uita niciodată. Este un om rău! Nu îndrăznesc să-l dau în vileag sau să-l raportez!” În acest caz, ești terminat, ești un laș inutil și nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea. Așadar, ce ar trebui să faci dacă vrei să-ți îndeplinești responsabilitatea? Găsește o ocazie de a-i scrie un bilet conducătorului tău, nu-ți semna numele și menționează clar faptele, astfel încât conducătorul să știe și să poată gestiona și opri cu promptitudine acest lucru, protejând astfel jertfele de pierderi. Conducătorul nu are nevoie să știe cine a raportat; este destul să știe Dumnezeu. Așadar, care este principiul care ar trebui susținut în chestiunea protejării jertfelor? Care este mentalitatea corectă? Este aceea de a proteja jertfele de pierderi și de a nu-i lăsa pe oamenii răi să reușească. Aceasta este responsabilitatea ta. Casa lui Dumnezeu nu le cere tuturor să-și asume riscuri pentru a-i apăra interesele, pentru a-i proteja pe frați și surori și pentru a-i proteja lucrarea și jertfele lui Dumnezeu; nu vă cere tuturor să ofensați alți oameni sau să vă puneți în situații dificile de dragul acestui lucru. Nu asta vrea să spună casa lui Dumnezeu. Dacă îți este frică de oamenii răi sau te temi să-i ofensezi pe alții, poți raporta probleme în mod anonim; de asemenea, poți să-i dai în vileag pe oamenii răi și pe diavoli în mod anonim. În acest fel, deși nu ți-ai semnat numele, ți-ai îndeplinit totuși responsabilitatea și obligația și nu te-ai sustras de la responsabilitatea ta. Dacă poți face asta, nu ți-ai neglijat responsabilitatea. Asta pentru că ai această inimă, simțind că în asta constă responsabilitatea ta și că ar trebui să o îndeplinești, protejând lucrarea casei lui Dumnezeu și interesele sale. Aceasta este o faptă bună, iar Dumnezeu Își

va aminti de ea. Iată adevărul pe înțelesul vostru: nu există o formă fixă de luptă împotriva diavolilor; să fiți capabili să-i învingeți pe diavoli, să apărați interesele casei lui Dumnezeu, să protejați diversele elemente ale lucrării bisericești, să protejați viața bisericească și să apărați intrarea în viață a fraților și surorilor – acesta este principiul suprem. Înțelegeți? (Înțelegem.) Nu există o formă fixă de luptă împotriva diavolilor; poți folosi metoda de a-i emonda, poți folosi metoda de a-i da în vileag și, desigur, poți folosi și metoda de a-i demite și de a le reatribui îndatoririle, precum și metoda de a discuta cu ei despre lucruri și de a-i alina pentru a-i potoli – folosind diverse metode înțelepte pentru a-i restricționa pe diavoli și protejând totodată diferitele elemente ale lucrării bisericești. Aceasta este înțelepciune. Știi în inima ta că acești oameni sunt diavoli și că, indiferent cum îi tratezi, nu este greșit, pentru că nu sunt adevărați frați sau surori, nu sunt adevărate ființe umane și nu au fost aleși de Dumnezeu. Au venit în casa lui Dumnezeu ca slujitori ai Satanei pentru a tulbura biserica. Ar trebui să ai această atitudine față de diavoli: „Dacă ai venit aici să provoci tulburări, nu voi fi îngăduitor cu tine. Dacă ai venit aici să recurgi la sabotaj, este absolut interzis! Dacă nu provoci tulburări, nu recurgi la sabotaj și stai liniștit în biserică, te voi ignora. Dar odată ce faci o mișcare sau spui ceva, intenționând să faci rău, nu voi fi îngăduitor cu tine! Orice lucruri rele vrei să faci, orice sofisme vrei să răspândești, va trebui să treci mai întâi de mine – să vedem dacă te cruț sau nu. Altfel, nici nu te gândi să tulburi lucrarea bisericii!” Acestea sunt atitudinea și principiul pe care ar trebui să le aibă oamenii în modul în care îi tratează pe diavoli și sunt, de asemenea, mărturia pe care ar trebui să o aducă ei.

De ce exprimă Dumnezeu adevărul și le oferă oamenilor adevărul? Pentru ca oamenii care cred în Dumnezeu să poată dobândi adevărul drept viață și ca oamenii să-i poată discerne pe diavoli, să scape de diavoli și să se

răzvrătească întru totul împotriva Satanei, diavolul cel rău. Oamenii au auzit atât de multe adevăruri și au primit atât de multă aprovizionare cu adevăr, dar, în cele din urmă, când întâlnesc diavoli care fac rău și provoacă tulburări, nu reușesc să-i discearnă. Unii oameni au un oarecare discernământ în privința diavolilor, dar nu îndrăznesc să-i dea în vileag și îndrăznesc chiar mai puțin să ia măsuri împotriva lor – oamenii de acest fel nu sunt buni de nimic. Nu ai mărturie și nu ai stat de partea lui Dumnezeu – I-ai frânt inima lui Dumnezeu. Scopul urmăririi și înțelegerii adevărului de către oameni este ca aceștia să se ferească de diavoli și să-i respingă, să fie capabili să se supună cu adevărat lui Dumnezeu, să stea de partea Lui și să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu. Când vine vorba de diavoli, ori de câte ori este descoperit unul, îndepărtează-l, și ori de câte ori sunt descoperiți doi, îndepărtează-i pe amândoi, astfel încât biserica să rămână curată. În acest fel, Satana și diavolii vor fi făcuți întru totul de ocară și nu vor mai putea să tulbure lucrarea bisericii. Modul în care provoacă tulburări în lumea laică nu este treaba noastră; ce fapte ilegale comit, ce lucruri rele fac și cu cine se luptă în lumea laică, acestea nu au nicio legătură cu noi. Nici nu intervenim, nici nu punem întrebări și nici nu ne pasă. Dar există un singur lucru: faptul că provoacă astfel de tulburări în casa lui Dumnezeu nu este permis și trebuie să se ia măsuri împotriva lor, să fie opriți și îndepărtați. În primul rând, conducătorii și lucrătorii ar trebui să preia conducerea în realizarea acestei lucrări; ar trebui să și-o asume ca pe o responsabilitate de neevitat. În al doilea rând, toți supraveghetorii, liderii de echipă și frații și surorile de rând ar trebui să aibă această statură și, de asemenea, această mărturie. Unii oameni spun: „Casa lui Dumnezeu lansează un fel de mișcare? Oare îi chinuie pe oameni?” Nu-i chinuie pe oameni; îi chinuie pe diavoli. Chinuirea diavolilor este ceea ce ar trebui făcut; noi nu-i chinuim pe oameni. Frații și surorile au dezvăluiri de

corupție, dar sunt oameni normali și au conștiință și rațiune, precum și standarde minime în acțiunile și conduita lor personală. Chiar dacă urmărirea adevărului și intrarea lor în viață sunt întrucâtva deficitare, iar ei au o statură mică și nu dețin mult din adevărul-realitate, ar trebui să fim toleranți și răbdători cu ei, să-i tratăm corect și să-i gestionăm conform principiilor. Dar principiul privind modul de a-i trata pe diavoli este diferit. Dacă sunt dispuși să presteze un serviciu, atunci îi putem folosi pentru a presta un serviciu. Dacă nu sunt dispuși să presteze un serviciu, atunci ar trebui să luăm măsuri împotriva lor îndepărtându-i; nu ar trebui să fim deloc îngăduitori cu ei! Acesta este principiul pentru tratarea diavolilor. Când frații și surorile au slăbiciuni sau dezvăluiri ale unor firi corupte, pot fi iertați și scuzați, și tratați cu toleranță și înțelegere. Dar diavolii nu sunt frați și surori. Dacă doar spun unele lucruri negative sau iresponsabile, dar nu răspândesc erezii sau sofisme pentru a-i induce în eroare pe oameni și nu au provocat perturbări sau tulburări, atunci pot fi cruțați și putem închide ochii. Dacă vezi că sunt pe cale să cauzeze unele probleme și să facă rău, iar acest lucru capătă o anumită amploare, atunci trebuie dați în vileag și restricționați. Dacă nu pot fi restricționați, îndepărtează-i direct. Diavolii cred că biserica este un loc unde este ușor să acționeze la întâmplare; cred că oricine poate stârni o furtună în biserică, exact ca în societate. Se înșală când gândesc așa. Biserica este un loc în care aleșii lui Dumnezeu urmăresc adevărul și obțin mântuirea, nu un loc unde diavolii să stârnească furtuni, nici un loc unde diavolii să se implice în afacerile lor sau să-și împlinească visurile proprii, nici unde să-și satisfacă ambițiile și dorințele. Odată ce diavolii se trădează și sunt pe cale să-și desfășoare propria afacere, să-și întemeieze împărății independente și să tulbure și să saboteze lucrarea bisericii – odată ce le sunt dezvăluite copitele despicate – ce ar trebui să faci în acel moment? Acționează conform principiilor; frații și surorile trebuie

să ia atitudine și să lupte împotriva acestor diavoli și, în niciun caz, nu trebuie să arate milă sau să fie îngăduitori. Dacă ești mereu îngăduitor cu diavolii, atunci ești crud față de tine însuți. Ei îi induc mereu în eroare și îi tulbură pe oamenii din biserică, și sabotează lucrarea bisericii. În astfel de circumstanțe, credința în Dumnezeu și cunoașterea Sa pe care le-ai dobândit de-a lungul multor ani de credință vor fi mistuite în doar câteva zile din pricina inducerii în eroare și a tulburării provocate de acești diavoli. Prin urmare, dacă vrei să dobândești adevărul, trebuie să iei atitudine în mod proactiv pentru a te lupta cu diavolii și a te împotrivi lor. Când le vezi copitele despicate expuse complet și înfățișarea hidoasă dezvăluită, ar trebui să-i dai în vileag și să le caracterizezi esența, apoi să-i înlături. Oare nu este ceea ce ar trebui să facă aleșii lui Dumnezeu și responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească? (Ba da.) Este exact mărturia pe care ar trebui să o aibă biruitorii. Toți ar trebui să înțeleagă acest lucru și să nu-l uite niciodată. A nu te teme de satane și diavoli nu înseamnă a te disocia de ei în mod formal, ci înseamnă a lua atitudine pentru a lupta împotriva diavolilor în fața problemelor majore legate de bine și rău, în fața chestiunilor de principiu, în alegerea căii și în chestiuni care implică interesele casei lui Dumnezeu, oprirea faptelor lor rele, apărarea intereselor casei lui Dumnezeu și protejarea mediului normal în care frații și surorile să-și îndeplinească îndatoririle. Aceasta este obligația fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu.

Nu ne-am încheiat mai mult sau mai puțin părtășia despre aceste două manifestări – minciuna obișnuită și devianța – ale celor cu esența unui diavol? Punctul de vedere și atitudinea pe care ar trebui să le aibă oamenii față de indivizii de acest fel sunt clare, la fel și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească. Așadar, cu ce problemă vă confruntați în continuare? Este vorba despre modul în care să folosiți manifestările și

dezvăluirile despre care am avut părtășie și să le corelați cu acești indivizi, apoi să-i discerneți și să deslușiți esența indivizilor de acest fel. Odată ce aveți discernământ, în inima voastră veți discerne clar care sunt cu adevărat atributele diverselor tipuri de oameni, iar principiile voastre privind tratarea oamenilor vor fi mai precise și nu veți face lucruri nesăbuite ori stupide sau nu le veți face la fel de des. Aici se încheie părtășia noastră de astăzi. La revedere!

27 ianuarie 2024

Cum să urmărești adevărul (14)

Am avut părtășie recent despre distingerea diferitelor categorii de oameni în funcție de originea lor. Acesta este un subiect special, care face parte din subiectul mai vast al condițiilor înnăscute, al umanității și firilor corupte ale oamenilor. Am avut părtășie despre un anumit conținut legat de acest subiect special – ce a inclus acesta? (Dumnezeu a clasificat oamenii în trei tipuri în funcție de originea lor: cei reîncarnați din animale, cei reîncarnați din diavoli și cei reîncarnați din oameni. Prima dată, Dumnezeu a avut părtășie despre cele patru caracteristici ale oamenilor reîncarnați din animale: prima este că au o înțelegere denaturată; a doua este că sunt deosebit de amorțiți; a treia este că sunt deosebit de confuzi; iar a patra caracteristică este că sunt nesăbuiți. A doua oară, Dumnezeu a avut părtășie despre caracteristicile celor reîncarnați din diavoli: prima este că sunt mincinoși incurabili; a doua este că sunt devianți; și a treia este că sunt răi. Părtășia a pus accent în principal pe două manifestări, și anume că sunt mincinoși incurabili și devianți.) Principala manifestare a mincinoșilor incurabili este amăgirea. Cât despre manifestările deviante, le-am clasificat și pe acestea – câte manifestări sunt? (Sunt trei. Prima se referă la fire, și anume, faptul de a fi sinistru și anormal. A doua implică pofta ticăloasă a trupului. Cealaltă este faptul de a fi bizar; adică, de a experimenta frecvent halucinații auditive și alte halucinații senzoriale și de a prezenta mereu comportamente anormale.) În ansamblu, asta a fost inclus.

Ultima dată am avut părtășie despre câteva manifestări ale aspectului deviant al oamenilor reîncarnați din diavoli. Am citit despre manifestările unui individ în documentele de excludere compilate de biserică – ascultați cu toții și vedeți dacă manifestările sale au legătură cu subiectul părtășiei noastre. Acest individ era responsabil de cultivarea legumelor la o fermă.

Principalele sale manifestări au fost descrise astfel: „Umanitatea lui este răuvoitoare, iar atitudinea lui față de Cel de mai sus este lipsită de respect”, fiind enumerate câteva manifestări specifice. Prima manifestare era: „A ales la întâmplare un loc unde să cultive legume pentru Cel de mai sus. Ulterior, s-a descoperit că acel teren era jos și predispus la acumularea apei. Îngrășământul aplicat acolo a fost luat de apă, rezultatul fiind că legumele au rămas foarte mici. Știa că îngrășământul ar trebui aplicat din nou, dar pur și simplu nu a făcut asta. A văzut că legumele nu cresc bine, dar nu a făcut nimic – I-a dat în mod intenționat Celui de mai sus să mănânce legume cultivate slab.” Aceasta a fost prima manifestare. A doua manifestare a fost: „În mod normal, se îngrijea doar de legumele cultivate pentru frați și surori și apoi pleca. Nu se îngrijea și nu se ocupa de legumele cultivate pentru Cel de mai sus – nu se preocupa de această chestiune și nu făcea nimic în privința ei.” A treia manifestare a fost: „Știa că o mulțime de dăunători infestaseră legumele, mușcându-le, transformându-le într-o mizerie plină de pete care arăta dezgustător și făcându-le necomestibile, dar pur și simplu stropea la întâmplare cu un pesticid, fără să-i pese dacă era eficient. Când alții i-au amintit să îndepărteze dăunătorii de pe legume, a fost complet indiferent, gândindu-se: «De ce să mă agit? Am atâtea treburi de făcut – nu pot să mă ocup de aceste legume în fiecare zi!»” Vezi, asta gândea în sinea lui – chiar și când alții îi aduceau aminte, tot nu lua măsuri. A patra manifestare a fost: „Gândea următoarele în sinea lui despre cultivarea legumelor pentru Cel de mai sus: «Indiferent cum ies legumele pe care le cultiv, va trebui să le mănânci. Dacă ies bine, vei avea legume bune de mâncat. Dacă nu am cultivat legume bune, atunci nu le mânca. Oricum, le-am cultivat pentru tine – trebuie să-mi fii recunoscător!»” Acestea erau gândurile răuvoitoare din inima lui și le-a comunicat celor cu care locuia. „Când alții i-au amintit să nu utilizeze coșul pentru frunzele de legume

putrede atunci când ducea legume la Cel de mai sus, el a zis: «Nu pot să garantez asta.»” Vezi, alții i-au amintit, dar el tot nu a ascultat. A făcut pur și simplu ce a vrut. Aceasta a fost a patra manifestare. A cincea manifestare a fost: „Așa a tratat legumele cultivate pentru Cel de mai sus, fără nicio conștientizare în inima lui, fără cea mai mică remușcare. Ori de câte ori îi amintea cineva, spunându-i să fie mai atent, el devenea potrivnic și scârbit. Ura pe oricine îi dădea sugestii.” Conducătorii și lucrătorii au rezumat cinci manifestări în total. Au rezumat manifestările obișnuite ale acestui individ, precum și atitudinea lui față de adevăr și de datorie, și au enumerat, de asemenea, exemple specifice. Rezumatul a fost destul de bun. Cum vă simțiți după ce ați auzit asta? Un individ cu aceste manifestări are o umanitate bună? (Nu.) Cât de rea este? S-au aliniat manifestările acestui individ la cele ale oamenilor reîncarnați din diavoli, despre care am avut părtășie? (Da.) La ce manifestare s-au aliniat? (La manifestarea unor astfel de oameni de a fi răi.) Pe lângă faptul că era rău, a avut acest individ vreo manifestare deviantă, caracteristică oamenilor reîncarnați din diavoli? (Da.) Cum a fost evident acest lucru? (Oamenii obișnuiți, atunci când cultivă legume pentru Cel de mai sus, ar acorda prioritate alegerii unui pământ bun, dar el a ales să intre în grațiile fraților și surorilor – a avut grijă doar de legumele cultivate pentru frați și surori. Cât despre legumele cultivate pentru Cel de mai sus, a ales un pământ rău, nu le-a îngrijit, nu s-a ocupat de dăunători și I-a dat mereu Celui de mai sus să mănânce legume cultivate prost. Atitudinea lui față de Cel de mai sus, față de Dumnezeu, a fost una de dușmănie.) De ce a fost atitudinea lui față de Cel de mai sus una de dușmănie? Îl jignise Cel de mai sus? (Nu. Atitudinea lui a fost determinată de natura-esență pe care o are – Îl ura pe Dumnezeu și ura lucrurile pozitive.) Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat pe acest individ – nu avusesem niciodată interacțiuni cu el. Atunci, cum putea să nutrească o ură

atât de profundă în inima lui? Aceasta e o problemă cu natura lui. În primul rând, era rea; în al doilea rând, era deviantă, nu-i așa? Nu este la fel ca a marelui balaur roșu? (Ba da.) Exista un fel de ură în inima lui în modul în care L-a tratat pe Dumnezeu și lucrurile pozitive. Dacă l-ai întreba ce se întâmplă, nici el n-ar putea să explice clar – pur și simplu simțea ură. Îl ura în mod special pe Dumnezeu și adevărul, ura în special lucrurile pozitive. Nu înseamnă asta că este deviant? (Ba da.) Acest tip de individ este un diavol. Dacă l-ai întreba: „În cine crezi?", cu siguranță ar spune că în Dumnezeu. Crede în Dumnezeu și totuși Îl urăște pe Dumnezeu, dezvăluind mentalitatea unui diavol. Asta înseamnă că este deviant. De ce spun asta? În primul rând, nu-l cunoșteam deloc pe acest individ și nu-l emondasem niciodată, însă nutrea o ură atât de profundă față de Mine – asta înseamnă că este deviant. În al doilea rând, frații și surorile au rânduit ca el să cultive legume. Dacă nu era dispus să o facă, ar fi putut aborda problema, dar el și-a vărsat în schimb furia asupra parcelei de legume. După ce le-a plantat, nu le-a îngrijit cum trebuie și I-a dat Celui de mai sus să mănânce legume cultivate prost. În al treilea rând, a fost destul de dispus când a venit vorba să cultive legume pentru frați și surori și a avut grijă de ele destul de bine, dar când a fost vorba să cultive legume pentru Cel de mai sus, nu a fost dispus în inima lui. A fost deosebit de plin de ură și nu este clar de ce – nimeni nu-l jignise, totuși el L-a tratat în acest mod pe Cel de mai sus și pe Dumnezeu. Nu este oare deviant? (Ba da.) Această forță deviantă este atât de puternică! În primul rând, este rea; în al doilea rând, este deviantă – aceasta este natura unui diavol. Indiferent cât de tolerant și răbdător și cu câtă dragoste îi tratează casa lui Dumnezeu pe diavoli, indiferent cum le oferă șanse de a obține mântuirea, ei nu înțeleg deloc aceste lucruri. În inimile lor, pur și simplu Îl urăsc pe Dumnezeu și urăsc casa lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează în întregime faptului că natura unui diavol este

tocmai de a-L urî pe Dumnezeu și de a urî lucrurile pozitive. Nimeni nu poate spune clar care este motivul – diavolii pur și simplu nutresc o ură nefondată față de Dumnezeu și de lucrurile pozitive. Aceasta se numește a fi deviant. La ce se gândea el în fiecare zi? „Indiferent cum ies legumele pe care le cultiv, va trebui să le mănânci. Dacă ies bine, vei avea legume bune de mâncat. Dacă nu am cultivat legume bune, atunci nu le mânca. Oricum, le-am cultivat pentru tine – trebuie să-mi fii recunoscător!" Nu erau deviante lucrurile din inima lui? Ceea ce gândea era în întregime ticălos, sinistru și anormal. Oamenii care au conștiință și rațiune simt că gândurile lui sunt de neconceput – nu pot să se lămurească de ce ar gândi așa. Exact acesta este modul în care acționează diavolii. Ceea ce gândea și contempla în inima lui erau numai lucruri întunecate și ticăloase. Poate un astfel de individ – care este un diavol – să accepte adevărul? (Nu.) Nici măcar nu avea moralitatea umană de bază sau conștiință și rațiune. Când era menționat Dumnezeu, se înfuria și simțea ură. Când alții i-au cerut să îndeplinească o altă sarcină, nu a fost la fel de potrivnic; doar când a venit vorba de cultivarea legumelor pentru Cel de mai sus a fost deosebit de potrivnic. Asta înseamnă că este rău, că este deviant. L-ai putea întreba de ce este atât de potrivnic – este o chestiune care ține de inimă și s-ar putea să nu poată spune clar unde se află rădăcina problemei. Puteți vedea clar unde se află rădăcina acestei probleme? De ce L-a tratat pe Dumnezeu în acest fel? Majoritatea oamenilor ar considera că este ceva de-a dreptul năucitor: „Cum ar putea cineva care crede în Dumnezeu să-L trateze pe Dumnezeu așa? Nu este oare un non-credincios?" Acum, prin intermediul părtășiei despre adevăr, sunteți capabili să vedeți puțin mai clar esența și originea diferitelor tipuri de oameni? (Da.) Ar trebui să puteți vedea puțin mai clar acum – aceștia sunt tocmai genul de oameni care s-au reîncarnat din diavoli, iar natura lor este de a-L urî pe Dumnezeu.

Spuneți-Mi, se pot schimba oamenii reîncarnați din diavoli? (Nu.) Sunt exact ca marele balaur roșu. Și ei pot să spună cuvintele corecte, cuvinte care se aliniază la conștiință și moralitate – dar categoric nu pot îndeplini lucrurile pe care le spun. Pot spune multe cuvinte care sună plăcut, dar când vine vremea să facă lucruri reale, nu pot face niciunul. De ce nu le pot face? Pentru că, în sinea lor, sunt diavoli. S-ar simți inconfortabil și nefericiți în sinea lor dacă ar face lucruri pozitive și care se conformează standardului conștiinței umane. Doar atunci când fac rău, făcând ceea ce fac diavolii, gândind ceea ce gândesc diavolii, se simt confortabil și bucuroși în sinea lor. Aceasta este adevărata față a oamenilor de felul acesta. Dacă porți o conversație banală cu ei, vorbind despre chestiuni care țin de viața trupească sau chiar discutând despre evenimente curente și politică, sunt capabili să stea liniștiți. Însă odată ce conținutul părtășiei se referă la lucruri pozitive, la adevăr, la Dumnezeu, la identitatea, esența, lucrarea și intențiile lui Dumnezeu pentru om sau la cerințele Sale de la om, devin scârbiți și potrivnici în inimile lor – nu vor să asculte. Încep să-și scarpine urechile și obrajii, ca și cum ar sta pe ace. Inimile lor încep să fie agitate și neliniștite, de parcă ar crește buruieni sălbatice înlăuntrul lor. Simt că ar fi o tortură să stea fie și o secundă în plus, iar unii dintre ei chiar se ridică și pleacă imediat. Chiar dacă unii oameni, de dragul aparențelor, stau foarte politicos și nu pleacă, mintea lor rătăcește deja departe – gândurile le-au zburat de mult dincolo de nori, iar ei pur și simplu nu ascultă ceea ce spui. De ce au aceste manifestări? Pentru că, în inimile lor, sunt dezgustați de Dumnezeu și de lucrurile pozitive. Nu sunt interesați de adevăr; nu-l pot asimila și nu sunt dispuși să-l accepte. De îndată ce o persoană are părtășie despre adevăr în timpul unei adunări, se gândesc la tot soiul de scuze pentru a pleca, spunând: „Trebuie să plec să mă ocup de ceva” sau „Trebuie să răspund la telefon.” Vor doar să profite de orice scuză pentru a fugi. Astfel de oameni

sunt pur și simplu devianți. Dacă cineva recunoaște că este o persoană care crede în Dumnezeu și Îl urmează, nu ar trebui să aibă aceste manifestări. Dar când vine vorba de chestiuni care implică lucrurile pozitive sau care Îl implică pe Dumnezeu, oamenii reîncarnați din diavoli au aceste manifestări – este dincolo de controlul lor și este o chestiune care ține de natura-esență pe care o au. Este determinată de originea lor și nimeni nu poate schimba acest fapt. Când ai părtășie despre adevăr, despre lucruri pozitive, despre intențiile lui Dumnezeu, despre cuvintele Sale, au impresia că îi judeci, că acest lucru le va pune capăt vieții. Aceasta este adevărata stare interioară a modului în care Îl tratează pe Dumnezeu, adevărul și lucrurile pozitive. Desigur, este și un fel de manifestare a esenței ticăloase a unor asemenea oameni. Deoarece îi dezgustă și urăsc lucrurile pozitive, adevărul și pe Dumnezeu, ceea ce gândesc și contemplă în universul lor interior în fiecare zi nu are absolut nicio legătură cu lucrurile pozitive, cu adevărul sau cu lucrarea lui Dumnezeu. Tot ce gândesc în inimile lor este legat de ceea ce este deviant. Se gândesc cum să se dea mari pentru a avea statut și prestigiu printre oameni, cum să acționeze așa încât să-i inducă în eroare pe oameni, să câștige statut și să-i determine pe mai mulți să-i aprobe și să-i admire, cum să acționeze așa încât să câștige inimile oamenilor și să le obțină aprobarea și cum să câștige recunoaștere și promovări din partea casei lui Dumnezeu sau a conducătorilor de la fiecare nivel. Toate gândurile și acțiunile lor au natura rivalității, luptei, furtului, înșelăciunii, uneltirii, complotului, incitării, ademenirii, controlării și inducerii în eroare, nu-i așa? (Așa este.) Nu precupețesc niciun efort când fac aceste lucruri – sunt dispuși să îndure orice greutăți. Pe parcursul întregului proces al suferinței lor, urzesc planuri și complotează despre ce rău să facă, împotriva cui să calculeze și ce scopuri să atingă. În tot ce fac, există o strategie, există o intenție specifică. La exterior, nu spun în mod public lucruri care să se

împotrivească adevărului, nici nu fac în mod public lucruri care perturbă sau tulbură lucrarea bisericii și, cu atât mai mult, nu Îl judecă, nu Îl atacă sau nu Îl hulesc public pe Dumnezeu. Nu fac aceste fapte rele evidente. Dar în universul lor interior, nu se gândesc niciodată la ceva legat de adevăr sau de lucruri pozitive și nici măcar nu iau în considerare vreodată ceva legat de conștiință și rațiune sau de moralitatea umană. Așadar, ce iau în considerare? Mințile lor sunt complet blocate în planuri, vicleșuguri, calcule, conspirații și comploturi. Așadar, chiar dacă, la prima vedere, nu-i vezi împotrivindu-se în mod public lui Dumnezeu sau nu-i auzi rostind cuvinte de nemulțumire împotriva Lui, de suspiciune față de El, de judecare a lui Dumnezeu sau chiar de blasfemie împotriva Lui, au totuși inimile pline de o atitudine de dispreț, batjocură și obrăznicie față de cuvintele lui Dumnezeu, de lucrarea Lui și de orice are legătură cu lucrarea Lui. Indiferent ce spune Dumnezeu, care sunt cerințele Sale de la oameni, care sunt intențiile Sale sau care sunt principiile din spatele diverselor tipuri de lucrare pe care le săvârșește Dumnezeu, nu le acordă niciodată atenție și nu le acceptă – înlăuntrul acestor oameni, pur și simplu nu există un loc care să primească aceste lucruri pozitive. Deși nu-i vezi împotrivindu-se sau condamnând în mod public aceste lucruri pozitive, în adâncul inimii lor, sunt dezgustați de ele și le detestă. Când ascultă predici, nu cugetă cum să accepte și să practice adevărul, ci, mai degrabă, cum să rezume perspectivele și frazele noi pe care le aud și cum să le transforme în cuvinte proprii despre care să aibă părtășie și pe care să le împărtășească altora, cu scopul de a-i face pe oameni să-i admire și să-i idolatrizeze. Își spun în sinea lor: „Dacă predic apoi aceste cuvinte celor care tocmai s-au alăturat bisericii, voi putea să câștig admirația și idolatrizarea și mai multor oameni și voi avea un statut și mai înalt printre ei. Acest statut se va baza pe doctrina pe care o înțeleg și o pricep și pe cât de cuprinzător o pricep.”

Chiar dacă stau și ascultă predici – chiar ascultând foarte atent și sârguincios și depunând mult efort – atitudinea lor nu este pozitivă, iar motivația lor nu este pură. Nu ascultă cu o atitudine de acceptare a adevărului, ci chibzuiesc ca și cum ar studia teologia, comparând ce se spune în predici cu Biblia. Nu acceptă cuvintele lui Dumnezeu și nu se compară cu ele, căutând să-și înțeleagă diversele probleme și să găsească în ele o cale de rezolvare și principii de practică, așa încât să ajungă să se cunoască pe ei înșiși, să aibă remușcări sincere, să se elibereze de firile lor corupte, să acționeze și să se comporte într-un mod care să se conformeze adevărurilor-principii și să satisfacă intențiile lui Dumnezeu – acesta nu este în niciun caz scopul lor. Care este scopul lor? Să-și însușească mai multe doctrine, așa încât să poată să se etaleze și să se dea în spectacol, făcându-i pe oameni să-i admire și să-i idolatrizeze. Acesta este primul obiectiv. Al doilea obiectiv este să găsească cea mai simplă cale de a obține binecuvântări. După ce ascultă predici și confirmă că aceasta este adevărata cale, încep să se întrebe ce speranțe au de a obține binecuvântări sau de a dobândi mântuirea. Apoi, decid să folosească metoda de a îndura greutăți și de a plăti un preț pentru a obține în mod fraudulos încrederea aleșilor lui Dumnezeu și a casei Sale și pentru a-L face pe Dumnezeu să vadă greutățile pe care le îndură și prețul pe care îl plătesc. Sunt de părere că pot obține mari binecuvântări și o destinație minunată crezând în Dumnezeu în acest mod. Vezi, atitudinea lor față de predici și față de fiecare aspect al adevărului nu este de a-l accepta pur și simplu și apoi de a-l practica și experimenta – în schimb, au planuri și uneltiri ascunse. Speră mereu să folosească anumite fraze sau citate clasice din predici și părtășii pentru a-și înzestra mintea și arsenalul retoric, așa încât să-i inducă în eroare pe frați și surori, făcându-i pe toți să-i idolatrizeze, să câștige un statut printre oameni și să se poată bucura de stima altora. Nu sunt aceste gânduri, intenții și

atitudini pe care le au atunci când ascultă predici suficiente pentru a demonstra că astfel de oameni sunt foarte devianți? (Ba da.) Poate cineva să corecteze această forță deviantă din ei? Dacă le-ai spune: „Acest mod de gândire nu înseamnă că accepți adevărul – nu este atitudinea pe care se cuvine să o aibă cineva care urmărește adevărul. Dacă gândești așa, adevărul nu va avea niciun efect asupra ta; nu-ți va da posibilitatea să dobândești mântuirea. Ar trebui să accepți adevărul, să găsești principiile de practică în el și să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu în viața reală, astfel încât cuvintele Sale să devină adevărul-realitate deținut de tine și, în cele din urmă, să devină viața ta" – ar fi capabili să realizeze asta? (Nu ar fi.) De ce nu? Oare pentru că nu au depus suficient efort sau pentru că părtășia noastră despre adevăr nu a ținut cont de sentimentele lor sau nu a inclus o aprovizionare adecvată a adevărului, îndreptată către starea lor? (Niciuna dintre acestea.) Atunci, care este motivul? (Este determinat de esența lor de a urî adevărul.) Prin urmare, trebuie să spunem că manifestările acestor oameni sunt inseparabile de esența lor – sunt strâns legate. Nimeni nu poate corecta gândurile din sinea lor și nimeni nu poate schimba natura-esență ticăloasă a acestor oameni care sunt diavoli. Ei urăsc și resping adevărul, așa că adevărul nu-i poate schimba. Se poate spune atunci că oamenii de acest fel nu pot fi ajutați? (Da.) Răspunsul este în mod categoric „da". De ce? Pentru că natura-esență pe care o au este cea a diavolilor. Tot ceea ce dezvăluie este în întregime guvernat de natura diavolilor – categoric nu este o dezvăluire temporară de corupție, nici nu este o dezvăluire a firilor corupte ticăloase ale omenirii corupte. Motivul este că sunt diavoli, nu ființe umane create – aceasta este rădăcina problemei.

Oamenii de acest fel au și alte manifestări atunci când ascultă predici – de fiecare dată când casa lui Dumnezeu are părtășie despre adevăr și aceasta

implică expunerea și disecarea faptelor rele și a manifestărilor anumitor oameni, aceștia spun lucruri precum: „Nu vorbești despre acel incident care s-a petrecut anterior? Cunosc întreaga poveste. Știu exact care este scopul tău când îl aduci în discuție. Nu cumva încerci doar să folosești părtășia și disecarea acestei chestiuni pentru a-ți stabili propria autoritate și a-i face pe oameni să te asculte? Nu cumva vrei doar să le dai o lecție unor oameni și să-i reprimi pe unii? Nu cumva doar lansezi o campanie? Doar un neghiob ar crede ce spui tu! Doar un neghiob te-ar asculta și ar practica în conformitate cu adevărurile-principii!” Vezi, chiar și atunci când aud unele exemple, afirmații sau manifestări specifice ale oamenilor în legătură cu un anumit aspect al adevărului, ceea ce înțeleg ei este complet diferit de ceea ce înțeleg alții. Nu pot să înțeleagă sau să trateze corect aceste lucruri și pot chiar să denatureze faptele, să judece și să condamne lucrurile pozitive. Ceea ce gândesc în inimile lor este mereu atât de întunecat, totuși, simt că sunt deosebit de isteți și cunosc adevărata poveste. Nu este deviant? Este exact ca marele balaur roșu – marele balaur roșu spune că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic îi îndepărtează sau îi exclude pe oameni ca o demonstrație de forță care să fie văzută de alții, dar nu spune niciodată că purifică biserica atunci când casa lui Dumnezeu, biserica, îi îndepărtează pe oameni. Aceasta deoarece sunt diavoli non-credincioși care nu pot înțelege adevărul; aceștia denaturează, judecă și condamnă mereu lucrurile pozitive și nu vor trata în niciun caz lucrurile pozitive cu o mentalitate corectă. Preferă să creadă că au evoluat din maimuțe, că sunt descendenții dragonilor, decât să admită că oamenii au fost creați de Dumnezeu. Recent, chiar am auzit câțiva cercetători științifici spunând că o specie de șobolan uriaș de acum câteva sute de milioane de ani a fost strămoșul omului – ce teorie ridicolă și bizară! Dacă încerci să-i faci să admită că oamenii au fost creați de Dumnezeu, să creadă că oamenii au fost creați de Dumnezeu,

indiferent cum spui asta, ei refuză să recunoască. Chiar și având acest fapt chiar în fața ochilor, tot nu cred. Aceștia cred pur și simplu că oamenii au evoluat din maimuțe, că sunt urmașii șobolanilor sau descendenții dragonilor. Preferă să creadă aceste soiuri de cuvinte diavolești, decât să creadă că oamenii au fost creați de Dumnezeu – că viața și suflarea omului au fost dăruite de Dumnezeu. Nu cred, nu recunosc și nu sunt dispuși să accepte acest fapt. Nu este deviant? (Ba da.) Dacă spui că sunt descendenții dragonilor, sunt încântați. Dacă spui că au evoluat din maimuțe și sunt descendenți ai maimuțelor sau că un șobolan uriaș este strămoșul lor, aceștia spun: „Da, ce onoare!" Dar dacă spui că oamenii au fost creați de Dumnezeu, devin ostili – li se aprind ochii de mânie și devin plini de ură față de tine. Este atât de deviant!

Cei reîncarnați din diavoli sunt cel mai puțin dispuși să audă cuvinte de părtășie despre adevăr. Mai ales când astfel de cuvinte sunt despre cunoașterea de sine, disecarea stărilor diverselor tipuri de oameni, intrarea în adevărurile-realități sau principiile de practicare a adevărului, ei simt o repulsie extremă în inimile lor și, totodată, răspândesc înțelegeri și opinii denaturate. De exemplu, când biserica îi îndepărtează pe unii răufăcători, indivizii de acest fel îi instigă pe alții, spunând lucruri precum: „Casa lui dumnezeu nu are dragoste față de oameni. Este ca și cum ar tăia boul după ce a arat câmpul" sau „Acești oameni au fost îndepărtați pentru că i-au ofensat pe conducătorii de nivel superior." Nu sunt capabili să trateze corect lucrarea de curățire a bisericii din cadrul casei lui Dumnezeu, nici nu au o înțelegere pură – gândesc și vorbesc despre aceasta într-un mod distorsionat. Nu vei auzi niciun cuvânt al conștiinței sau rațiunii din gura lor, nici cuvinte care să reprezinte lucruri pozitive, cu atât mai puțin ceva care să se alinieze la adevărurile-principii. Inima lor este plină de plângeri, sfidare și nemulțumiri. Când își exprimă fără reținere punctele de vedere,

lucrurile pe care le spun și gândurile și punctele de vedere pe care le dezvăluie sunt toate deviante și distorsionate. Găsești că este de neconceput – te gândești că au crezut în Dumnezeu și au ascultat predici atâția ani și că, la prima vedere, par să se comporte destul de bine și să nu fie răi și te întrebi cum au putut spune aceste lucruri irezonabile în momente critice. Și-au dezvăluit în sfârșit adevăratele gânduri, lucruri pe care le-au ascuns în inima lor mult timp – nu le dezvăluie acest lucru cu adevărat problema? (Ba da.) Adevăratele gânduri pe care le-au dezvăluit sunt argumente și erezii complet distorsionate. Așadar, au exprimat aceste argumente și erezii distorsionate din cauza unei dispoziții proaste temporare? (Nu.) Categoric nu. Indiferent de câți ani au credință în Dumnezeu și ascultă predici, aceste gânduri au fost mereu ascunse în inima lor, fără să iasă vreodată la iveală. Dar când vine un moment crucial și nu se mai pot abține să nu spună ce vor să spună, vorbele erup ca un vulcan – au mocnit prea intens înlăuntrul lor și, într-o zi, nu le mai pot reține și această furie deviantă explodează. Când natura lor diavolească erupe, ies la iveală tot felul de argumente și erezii distorsionate, precum și sofisme – rostesc cuvinte prin care se plâng de Dumnezeu, care Îl blasfemiază și Îl insultă, cuvinte de invidie și ură față de oameni, cuvinte de instigare – debitează tot felul de cuvinte diavolești și abia atunci îți dai seama că sunt diavoli și că au fost dezvăluiți pe deplin. Anterior, ai observat că predicile le-au depășit mereu puterea de înțelegere și că nu au înțeles niciodată adevărul în toți anii în care au crezut în Dumnezeu. Ai presupus că au un calibru slab și că adevărul îi depășește, așa că i-ai considerat frați sau surori și ai încercat să-i ajuți. Te-ai destăinuit lor și ai vorbit despre modul în care firile tale corupte au ajuns să fie curățite. Dar, indiferent cum ai avut părtășie cu ei, nu și-au deschis niciodată inima pentru a vorbi despre felul în care sunt cu adevărat. Nu ai fost niciodată în stare să înțelegi: de ce nu au putut să-și deschidă inima? De ce nu și-au

dezvăluit adevărata stare? Este oare posibil să nu-și fi dezvăluit niciodată firile corupte? Nu ai fost niciodată în stare să-ți dai seama cum sunt și chiar ai crezut că au un comportament bun și că sunt simpli și candizi. Abia acum, când natura lor diavolească a erupt, iar ei au spus atâtea lucruri prin care se plâng de Dumnezeu și Îl hulesc, vezi că nu au de fapt umanitate și că natura lor este în întregime diavolească. Simți următoarele: „Acest individ este înspăimântător! A crezut în Dumnezeu toți acești ani, dar se dovedește că a urât mereu adevărul și s-a împotrivit adevărului în inima lui! Nu e de mirare că nu și-a deschis niciodată inima în fața nimănui – se temea că alții își vor da seama de natura lui diavolească! Este un diavol în toată regula!” Odată ce-ți dai seama de esența lui, simți că ai fost complet orb în toți acești ani – ți-ai făcut datoria în fiecare zi și ai trăit viața bisericească alături de el, considerându-l tot timpul un om bun, un membru al casei lui Dumnezeu, unul dintre aleșii Săi, fără să ai discernământ în privința lui. Aceasta este o situație foarte înfricoșătoare! Dacă trăiești și interacționezi cu frați și surori și descoperi că un individ are firi corupte sau încalcă principiile în datoria lui și ai părtășie despre adevăr cu el și îl ajuți, iar individul este capabil să-l accepte și să-și exprime recunoștința, te vei simți destul de mulțumit – vei simți că acest individ este foarte bun, că iubește adevărul; categoric nu vei simți repulsie față de el. Dar dacă interacționezi cu un diavol mai mulți ani și îl tratezi mereu ca pe un frate sau o soră, îl ajuți deseori, îl susții și îi arăți dragoste, răbdare și toleranță, însă el te privește cu multă ostilitate, ferindu-se mereu de tine, ca și cum ai fi dușmanul lui, și îți dai tot mai mult seama că nu acceptă câtuși de puțin adevărul în inima lui și că nu este altceva decât un diavol – cum te-ai simți? În ceea ce-l privește pe individul pe care tocmai l-am menționat și care a fost exclus – dacă ai interacționa cu un individ de acest fel și ai descoperi într-o zi că umanitatea lui este atât de rea, încât nu doar că Îl urăște pe

Dumnezeu în inima lui și nu acceptă deloc adevărul, ci îi urăște și pe cei care îl ajută din dragoste, făcându-te să fii sigur că un individ de acest fel este un diavol în toată regula, cum te-ai simți? (Aș simți că am fost cu adevărat nesăbuit.) În primul rând, ai simți că ai fost nesăbuit și te-ai întreba cum de ai depus atât de mult efort inutil pentru un astfel de individ. Ce altceva? (M-aș simți oarecum dezgustat.) Dezgustat față de cine? Dezgustat față de acel individ sau de tine însuți? (De acel individ, dar și de mine, pentru că nu am fost în stare să-l discern.) Atunci, ai mai dori să-l vezi sau să interacționezi cu el în viitor? (Nu.) Ce fel de relație ai dori să ai atunci cu el? Ce fel de abordare ai dori să adopți în interacțiunea cu acel individ? (N-aș vrea să-l mai văd niciodată – cu cât aș putea să stau mai departe de el, cu atât mai bine.) Dar dacă, în timp ce îți îndeplinești datoria, tot ar trebui să-l vezi uneori sau să discuți despre lucrare cu el și n-ai putea să-l eviți – ce ai face atunci? Ați rezumat vreun principiu și vreo cale de practică pentru această situație? Vă simțiți dezgustați de acel individ și, prin urmare, vreți să-l evitați și să nu-l vedeți, dar dacă evitați să-l vedeți în datoria voastră, lucrarea va fi întârziată și afectată – așadar, ce ar trebui să faceți? Aveți vreo soluție bună? (Nu.) Atunci vă spun Eu două soluții. Prima este aceasta: dacă un individ de acest fel poate să rămână în biserică pentru a presta un serviciu, nu ești obligat să intri în contact cu el atunci când acest lucru nu este necesar în timpul datoriei tale. Aceasta deoarece ești dezgustat de acel individ, este jenant și dureros pentru tine să intri în contact cu el și pentru că, la rândul lui, își poate da seama că ești dezgustat de el, ceea ce i se pare supărător. Așadar, nu mai este nevoie să-ți deschizi inima în fața lui și să-i spui cele mai intime gânduri ale tale la fel ca înainte. În schimb, doar fii tolerant și răbdător și interacționează cu el folosind metode înțelepte – este suficient. Acesta este un principiu. Altul este că, atunci când ești nevoit să intri în contact cu acel individ în lucrarea ta, trebuie să-i explici clar

lucrarea care îi este atribuită și adevărurile-principiile aferente. Există aici un aspect la care trebuie să fii atent – trebuie să vezi dacă este capabil să finalizeze cu succes lucrarea care îi este atribuită. Dacă este de obicei capabil să facă o parte din această lucrare, atunci ai părtășie cu el și abordează chestiunea într-un mod imparțial și obiectiv. Dar dacă este mereu superficial și iresponsabil în această lucrare, atunci nu te poți simți în largul tău să-i încredințezi lucrarea și ar trebui să alegi pe altcineva în locul lui. Dacă, în acest punct, nu există niciun candidat potrivit și nu ai de ales decât să-l folosești pe acel individ, ce ar trebui să faci? Ar trebui să rânduiești să-l supravegheze cineva. De îndată ce se constată că nu face o lucrare reală sau că se comportă într-un mod care provoacă tulburări sau perturbări, acest lucru trebuie raportat prompt. Dacă persoana care îl supraveghează nu reușește să facă acest lucru eficient, atunci există încă o soluție: conducătorii și lucrătorii ar trebui să-l supravegheze personal și să-i monitorizeze lucrarea, iar frecvența acestor monitorizări ar trebui să fie oarecum mai mare. Aceasta deoarece indivizii de acest fel sunt extrem de nedemni de încredere; imediat ce nu sunt supravegheați îndeaproape, sunt predispuși să facă rău și să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii, iar atunci pierderile care rezultă din folosirea lor ar depăși câștigurile. Așadar, dacă trebuie să interacționezi cu ei în scopul lucrării, nu poți evita acest lucru. Nu poți să te distanțezi sau să-i ignori doar pentru că ești capabil să-i discerni și să le vezi adevărata față – aceasta ar fi o manifestare a iresponsabilității. Întrucât ești capabil să-i discerni și întrucât știi că natura-esență pe care o au este cea a unui diavol și știi că pot face rău și pot provoca tulburări, cu atât mai mult ai responsabilitatea de a-i supraveghea și de a-i monitoriza, în loc să-i ignori din motive de spaimă sau dezgust. În calitate de conducător sau lucrător, cea mai mare responsabilitate a ta este să păzești porțile casei lui Dumnezeu, să protejezi lucrarea casei lui Dumnezeu și să ai grijă de frați și

surori. Acum că un diavol și-a dezvăluit adevărata față și ți-ai dat deja seama cine este și știi ce fel de mizerabil este, ar trebui cu atât mai mult să-l supraveghezi bine, astfel încât să presteze un serviciu în cel mai eficient mod posibil – asta ar trebui să faci. Nu trebuie, fiindcă ți-ai dat seama cine este, să refuzi să-i acorzi atenție, să nu-i explici clar lucrarea care ar trebui să-i fie explicată sau să refuzi să ai părtășie cu el, chiar dacă te întreabă despre chestiuni legate de lucrare. Nu înseamnă asta că-ți verși mânia asupra lucrării casei lui Dumnezeu? Nu înseamnă că neglijezi lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a fraților și surorilor? Dacă faci asta, greșești – înseamnă că nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea. În viața ta personală, poți să nu ai deloc interacțiuni cu el și să nu te mai asociezi cu el așa cum făceai înainte. Dar dacă lucrarea casei lui Dumnezeu îți cere să interacționezi și să te asociezi cu el, nu te poți sustrage de la această responsabilitate – acestea sunt datoria și responsabilitatea ta și nu poți găsi scuze pentru a le evita. Când vine vorba de diavoli, abordarea de a păstra pur și simplu distanța, de a-i respinge, de a-i evita și de a simți ură și aversiune față de ei în inima ta nu este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Trebuie, de asemenea, să-i supraveghezi și să-i ții în frâu. Dacă sunt dispuși să presteze un serviciu, ar trebui să-i ajuți și să-i folosești pentru a presta un serviciu în mod corespunzător – dă-le posibilitatea de a presta un serviciu în cel mai eficient mod posibil. Dacă nu prestează un serviciu în mod corespunzător și, atunci când sunt lăsați nesupravegheați chiar și o clipă, pot tulbura și distruge lucrarea bisericii, răul pe care îl provoacă le depășește utilitatea și trebuie îndepărtați imediat. Astfel de exemple negative ar trebui disecate ori de câte ori este necesar, astfel încât frații și surorile să poată căpăta discernământ, să-și dea seama de natura-esență a diavolilor și a satanelor și apoi să-i respingă din adâncul inimii și să nu fie induși în eroare, tulburați sau controlați de ei. Aceasta înseamnă

să-i folosești pe diavoli și pe satane, să te folosești de toate lucrurile pentru a-i sluji pe aleșii lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea voastră – este ceea ce se cuvine să faceți. Dar voi nu aveți acest simț al responsabilității. Așa cum ați spus mai devreme – odată ce aveți discernământ în privința indivizilor de acest fel, vă simțiți dezgustați și nu mai doriți să-i vedeți, iar dacă îi vedeți, faceți un ocol, stând cât mai departe posibil. Asta e tot ce aveți ca soluție. Nu aveți deloc simțul poverii față de lucrarea casei lui Dumnezeu, de interesele casei Sale sau de intrarea în viață a fraților și surorilor. Aceasta este statura voastră – a fost dezvăluită, nu-i așa? Îți dai seama de esența unui diavol și apoi îl eviți ori de câte ori îl vezi. Dar nu-i protejezi pe frați și surori și, ca urmare, aceștia sunt vătămați. Nu reușești să-ți îndeplinești responsabilitatea de conducător sau lucrător – aceasta este o neglijare a responsabilității. Când diavolul nu a fost încă dezvăluit, ar trebui să tragi un semnal de alarmă pentru frați și surori, să le amintești să se ferească de oamenii răi, să le spui ce a făcut diavolul, de ce a făcut astfel de lucruri, care este natura acțiunilor sale, ce efecte pot avea aceste acțiuni și ce consecințe pot atrage, cum îl caracterizează Dumnezeu pe acest diavol și în ce mod ar trebui tratat. Odată ce frații și surorile au dobândit discernământ, iar diavolul a terminat de prestat un serviciu și nu mai are nicio valoare pentru frați și surori sau pentru casa lui Dumnezeu, ar trebui să-l îndepărtezi, punând capăt vieții acestui diavol și acestei satane. Aceasta se numește înțelepciune – înseamnă să faci lucrarea având principii și o cale de practică. Modul în care te asociezi cu indivizii de acest fel în viața ta personală depinde de tine – este libertatea ta. Dar, în calitate de conducător sau lucrător, există o responsabilitate pe care trebuie să ți-o asumi: trebuie să-i protejezi pe frați și pe surori și să aperi interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii. Pe baza acestui principiu, în ceea ce-i privește pe indivizii de acest fel care sunt diavoli, dacă prestează în prezent

un serviciu, nu ar trebui să te grăbești să iei măsuri împotriva lor. Ar trebui să le supraveghezi lucrarea și să le observi îndeaproape fiecare mișcare, pentru a vedea ce fac. Imediat ce apar semne că ceva nu este în regulă, trebuie să practici prompt expunerea și emondarea lor sau să-i înlături din funcție. Dacă, după ce sunt expuși și emondați, sunt capabili să presteze un mic serviciu, acest lucru este benefic pentru lucrarea bisericii. Dar odată ce se descoperă că nu doresc să presteze un serviciu, nu merg pe o cale bună și sunt pe cale să perturbe și să tulbure și să-și scoată ghearele diavolești pentru a-i induce în eroare pe frați și pe surori, acesta este momentul în care diavolul își dezvăluie adevărata față și este exact momentul potrivit pentru a lua măsuri împotriva lor. Li s-a dat șansa de a presta un serviciu, dar nu l-au făcut așa cum trebuie – trimite-i atunci într-un grup B. Dacă situația este gravă, practică îndepărtarea sau excluderea lor – și acesta este momentul în care să pui capăt sorții Satanei. Atât timp cât respectați aceste două principii, veți putea să tratați oamenii răi și diavolii într-un mod principial. Vă îndepliniți oare responsabilitatea procedând în acest mod? (Da.) Într-o anumită privință, vei avea discernământ față de diavoli, nu vei mai fi indus în eroare sau tulburat de ei și nu vei mai face lucruri nesăbuite – cel puțin, nu vei mai avea părtășie despre adevăr cu astfel de oameni, care sunt diavoli. În inima ta, vei ști: acest individ este un diavol – să am părtășie despre adevăr cu el este ca și cum aș arunca mărgăritare înaintea porcilor; indiferent cum primesc părtășie despre adevăr, este în zadar. Astfel, nu vei continua să faci lucruri nesăbuite. Le vei vorbi doar despre câteva doctrine pe care se cuvine să le înțeleagă și despre reglementările pe care se cuvine să le respecte – este suficient. Dacă practici în acest fel, lucrarea bisericii nu va fi afectată. Totuși, dacă nu înțelegi principiile, este posibil să faci lucruri nesăbuite. Într-o altă privință, conducătorii și lucrătorii trebuie să-i supravegheze și să-i folosească în mod corespunzător pe acești prestatori de

servicii și diavoli care nu acceptă câtuși de puțin adevărul. Practicarea în acest mod poate asigura că lucrarea bisericii nu este afectată, protejându-i în același timp pe frați și pe surori de inducerea în eroare și de tulburarea de către diavoli și satane. Înțelegi? (Da.) Nu trebuie în niciun caz să-i tratezi pe oamenii răi și pe diavoli ca pe niște frați și surori. Atât timp cât ai discernământ față de diavoli și de oamenii răi, nu vei mai face lucruri nesăbuite. În trecut, oamenii nu aveau discernământ și făceau multe lucruri stupide – tratându-i mereu pe oamenii răi și pe diavoli ca pe niște frați și surori, lăsându-i astfel pe diavoli să se distreze pe seama lor. Când ți-ai deschis inima pentru a avea părtășie cu diavolii, aceștia s-au gândit: „Ești atât de onest, atât de pur și de deschis – ești de-a dreptul stupid!", batjocorindu-te în sinea lor. Acum că ai discernământ în privința diavolilor, nu vei mai face astfel de lucruri nesăbuite. Știi acum că trebuie să-ți deschizi inima în părtășie sau să-i sprijini și să-i ajuți pe adevărații frați și pe adevăratele surori, cei care urmăresc adevărul și au umanitate – nu pe diavoli. Acesta este un aspect. Un alt aspect este că nu mai ești timid sau speriat de diavoli. Știi că sunt diavoli și știi ce gândesc în inimile lor. Acum că ai discernământ în privința lor, știi cum să-i tratezi în mod adecvat. Trebuie să-i supraveghezi mereu îndeaproape – să vezi ce încearcă să facă, ce calculează și complotează în inimile lor, ce părți ale lucrării ar putea perturba, tulbura și sabota, ce fel de cuvinte ar putea folosi pentru a-i instiga și a-i induce în eroare pe alții și ce scopuri încearcă să atingă. Odată ce vei vedea clar toate aceste lucruri, vei ști cum să acționezi în mod corespunzător și vei respecta adevărurile-principii.

După ce am avut părtășie despre discernerea manifestărilor deviante ale oamenilor care s-au reîncarnat din diavoli, cei mai mulți dintre voi probabil aveți acum o oarecare claritate în inimile voastre și, de asemenea, puțin discernământ – de exemplu, care oameni, după toți acești ani în care

ați interacționat cu ei, par a fi diavoli, cu care nu vă veți mai împărtăși adevăratele sentimente; și care oameni sunt frați și surori, cu care veți interacționa mai mult, de care vă veți apropia mai tare și – când intervine ceva – cu care veți avea mai multă părtășie. În acest fel, veți trata în mod principial fiecare tip de persoană și nu veți face greșeli. Dar pot ajunge majoritatea oamenilor în punctul de a-i discerne pe diavoli, de a-și da seama de natura diavolilor? Și dacă un diavol este dispus să presteze un serviciu, pot ei să folosească serviciul diavolului? Majoritatea fraților și surorilor sunt incapabili să practice în acest mod – dar conducătorii și lucrătorii trebuie să fie capabili. De ce spun că trebuie să fie capabili? Pentru că, în calitate de conducător sau lucrător, trebuie să verifici bine lucrurile. Odată ce descoperi că o persoană rea face rău, trebuie să fii capabil să o dai în vileag și să o diseci prompt și să-i limitezi tulburările și perturbările. Dacă poți practica în acest fel, vei putea să asiguri progresul normal al lucrării bisericii, iar frații și surorile vor fi protejați – vor dobândi mai mult discernământ, iar intrarea lor în viață nu va suferi pierderi din cauza tulburărilor diavolilor. Dacă nu ești capabil să practici în acest mod – dacă nu-i poți înfrâna pe diavoli, dacă nu poți să păzești poarta – atunci diavolii vor veni întruna să tulbure. Astăzi tulbură o persoană, făcând-o negativă și determinând-o să devină nepăsătoare față de predicarea Evangheliei; mâine tulbură alta, așa încât nu vrea să-și facă datoria, întârziind lucrarea și obligându-te să găsești un înlocuitor. Va trebui să te ocupi încontinuu de niște situații subite, neașteptate. Nu este foarte pasiv acest mod de a face lucrarea? (Ba da.) Atunci, în calitate de conducător sau lucrător, nu ești departe de a corespunde standardului? Dacă nu ai sluji drept conducător sau lucrător, ai fi capabil să-ți gestionezi intrarea în viață, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și datoria ta. Dar, odată ce începi să slujești drept conducător sau lucrător, ești ocupat în fiecare zi – agitându-te

frenetic, așa încât nu-ți mai vezi capul de treabă. Fie apare un antihrist sau o persoană rea și tulbură biserica, fie unii frați și surori devin negativi și nu vor să-și facă datoria, fie un nou credincios este indus în eroare de zvonuri, nu mai vrea să creadă și se retrage. Lucrarea nu este făcută în mod adecvat și, din această cauză, problemele continuă să apară peste tot, iar apariția constantă a acestor probleme te copleșește și te epuizează, lăsându-te incapabil să faci față fiecărei zile, să mănânci sau să dormi bine – totuși, chiar și așa, lucrarea nu este făcută bine. Aceasta înseamnă că ești complet incompetent pentru lucrare. Un astfel de conducător sau lucrător nu corespunde deloc standardului. De ce spun că nu corespunzi standardului? Pentru că nu ai avut dinainte o părtășie clară despre aceste probleme care urmau să apară în mod inevitabil, dând tuturor posibilitatea de a înțelege adevărul și de a dobândi discernământ, astfel încât problemele să poată fi rezolvate prompt atunci când apar. Cu alte cuvinte, nu i-ai „vaccinat” pe majoritatea oamenilor, astfel încât să le dai posibilitatea de a rezista la aceste lucruri. În cele din urmă, când aceste lucruri s-au întâmplat unul după altul, ai devenit foarte pasiv – curățând mereu mizeria, eliminând mereu urmările. Aceasta înseamnă că ești departe de a corespunde standardului de conducător sau lucrător. În modul în care tratezi diversele tipuri de diavoli, metodele tale de a te ocupa de ei sunt nepotrivite și lucrarea pe care o faci este inadecvată, prin urmare, lucrarea bisericii este constant tulburată, constant afectată de probleme. Ești mereu nevoit să remediezi lucrurile și să le rezolvi, așa că te simți extrem de ocupat, iar această lucrare devine foarte obositoare.

Îți amintești cele două principii de tratare a oamenilor care s-au reîncarnat din diavoli? Care este principalul principiu? Nu te teme de diavoli și de satane și nu-i evita. În schimb, învață să-i discerni, să-ți dai seama de esența lor și să pricepi spre ce tind gândurile lor; adică, vezi clar

ce vor să facă în biserică și ce obiective vor să atingă. În acest mod, poți transforma pasivitatea în inițiativă și poți trece activ la ofensivă pentru a-i da în vileag și a-i trata. Atunci când vezi diavoli și satane vorbind și acționând, dacă simți doar dezgust și nu vrei să le acorzi atenție sau să lucrezi cu ei și atâta tot – chiar ignorând situația atunci când vezi diavoli și satane tulburând și perturbând lucrarea bisericii – oare acest mod de a acționa se aliniază la intențiile lui Dumnezeu? (Nu.) După ce se infiltrează în biserică, diavolii și satanele nu vor trăi viața bisericească respectând regulile, cu atât mai puțin să presteze un serviciu respectând regulile. În mod inevitabil, își vor exprima opiniile și vor face lucruri, chiar nerenunțând până când nu-și ating obiectivele. Prin urmare, când tratezi diavoli, trebuie să fii înțelept și să acționezi conform adevărurilor-principii. Cei care ar trebui dați în vileag și respinși trebuie dați în vileag și respinși. Când un diavol nu a fost încă dezvăluit, dacă este dispus să presteze un serviciu, folosește-l pentru a presta un serviciu și supraveghează-l îndeaproape în timp ce face acest lucru. De exemplu, dacă nu poți să-ți dai seama pe deplin cum este un anumit supraveghetor responsabil de un aspect al lucrării – vezi că nu este la fel de simplu și deschis precum ceilalți frați și surori, că nu spune niciodată întregul adevăr nimănui și că, atunci când întâmpină dificultăți sau probleme în lucrare, nu caută rezolvarea – atunci trebuie să iei inițiativa pentru a-i descoperi adevărata situație. Nu trebuie să fii pasiv, așteptând până când a stricat lucrarea și apoi încercând să „încui ușa grajdului după ce a fugit calul”. Trebuie să vorbești cu el și să vezi ce atitudine are față de datoria sa, dacă are planuri și rânduieli specifice pentru lucrare, dacă are principii pentru realizarea ei, dacă poate lucra în conformitate cu rânduielile de lucru și dacă este în stare să-i înșele pe cei de nivel superior, să ascundă lucruri față de cei de nivel inferior și să procedeze în felul lui. Nu sunt acestea lucruri la care ar trebui să fii atent?

(Ba da.) Să presupunem că descoperi că cineva este un diavol și, prin urmare, nu mai interacționezi cu el, spunând chiar: „Acest diavol este de-a dreptul înspăimântător – mă simt dezgustat doar la vederea lui. Nu voi mai vorbi cu el. Trebuie să mă delimitez în mod clar de el și să-i rog pe frați și surori să se delimiteze și ei în mod clar – toți ar trebui să-l ignore.” Este în regulă să acționezi așa? Este un mod nesăbuit de a acționa. Nu este nici inteligent, nici înțelept și nu înseamnă că ai statură. Crezi că ești isteț doar pentru că nu vorbești cu el? Ești o persoană care ține cont de intențiile lui Dumnezeu? Ți-ai îndeplinit responsabilitatea? Ți-ai asumat povara de a păzi turma și de a supraveghea poarta casei lui Dumnezeu? Nu ar trebui să te gândești și la aceste lucruri? Faptul că Dumnezeu le cere oamenilor să aibă discernământ față de diavoli nu înseamnă în niciun caz că este suficient doar să-i respingi. Trebuie să fii capabil și să-i supraveghezi și să-i restricționezi pe diavoli; dacă un diavol nu a fost încă dezvăluit și vrea să presteze un serviciu, trebuie, de asemenea, să fii capabil să-l folosești – și aceste lucruri fac parte din datoria pe care ar trebui să o realizezi, din responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinești și sunt menite întru totul să protejeze lucrarea bisericii. Dacă vezi că cineva este extraordinar de insondabil, că tot ceea ce spune este ermetic și nimeni nu-l poate descifra, atunci acest individ este foarte periculos și nu este demn de încredere. Mai ales dacă vezi pe cineva care se comportă într-un mod deosebit de sinistru și anormal, perfid și viclean – care nu spune niciodată întregul adevăr nimănui, iar majoritatea fraților și surorilor care interacționează sau intră în contact cu el nu-și pot da seama cum este cu adevărat – un astfel de individ nu poate fi dat pur și simplu la o parte și lăsat în pace. Trebuie în schimb să te apropii de el, să intri în contact și să vorbești cu el, astfel încât discernământul și perspicacitatea ta să sporească, să vezi ce gândește, care sunt sursa și motivația acțiunilor sale, ce plănuiește să facă, dacă este

capabil să se ocupe de lucrare atunci când își îndeplinește datoria, dacă ar putea să tulbure lucrarea bisericii și să-și întemeieze o împărăție independentă și dacă îndeplinirea datoriei de către el aduce mai multe prejudicii decât beneficii, ajungând până la urmă să fie o pierdere care depășește câștigul. Uite – este o chestiune simplă să fii conducător sau lucrător? Când un astfel de individ este descoperit în biserică, nu doar că nu trebuie să te distanțezi de el și să-l eviți, ci trebuie în schimb să te apropii în mod activ de el și să intri în contact cu el. Care este scopul de a proceda astfel? De a te familiariza cu situația lui și de a adopta măsuri de precauție. De exemplu, dacă întâlnești un agent sau un spion PCC care caută întruna ocazii de a-și băga nasul în informațiile tale personale și simți în inima ta că este un spion, ar trebui să te ferești de el și nu trebuie în niciun caz să-i spui situația ta reală. În plus, trebuie să-ți amintești un lucru și mai important: nu poți să-i spui numărul tău de telefon, contul de e-mail și așa mai departe. Totuși, dacă doar te ferești când se interesează de situația ta, dar ignori alte lucruri și treci complet cu vederea peste ele, cum ar fi cu cine mai intră în contact, despre informațiile cui întreabă și despre ce situație a bisericii întreabă – chiar crezând că ești destul de isteț când procedezi așa – cum gestionezi oare această chestiune? Ai dat dovadă de înțelepciune? Ai arătat că ai statură? Ți-ai îndeplinit responsabilitatea? Ai apărat interesele casei lui Dumnezeu și i-ai protejat pe frați și surori? Dacă nu iei deloc în considerare aceste chestiuni, ești o persoană complet egoistă și demnă de dispreț. Să spunem că întâlnești un individ care este un diavol și te întreabă de unde ești și dacă cineva din familia ta crede în Dumnezeu; știi că încearcă să obțină informații, așa că spui la întâmplare câteva lucruri pentru a scăpa de el, fără să-ți dezvălui situația reală, apoi îl întrebi la rândul tău: „De unde ești? Cine crede în Dumnezeu din familia ta? Cum este viața bisericească la biserica din orașul tău natal? PCC arestează credincioși acolo? Ai fost

vreodată arestat?” Auzind asta, agentul sau spionul PCC se gândește: „Mereu eu am fost cel care a pus întrebările – nimeni nu m-a luat pe mine la întrebări. Persoana aceasta este deșteaptă!” Văzând că pui în continuare întrebări, devine îngrijorat că identitatea lui va fi expusă și, astfel, schimbă subiectul. Trebuie să observi cu atenție un astfel de individ. Dacă te lămurești că este extrem de suspicios și există o probabilitate de optzeci la sută să fie spion PCC, trebuie să te ferești de el – nu trebuie să divulgi nici măcar o informație despre frați și surori. Dacă frații și surorile nu se feresc deloc de el și îi spun fără rezerve acestui individ tot ce știu, fiind dispuși să vorbească despre orice, acest lucru pune cu ușurință în pericol biserica și pe frați și surori. Așadar, trebuie să nu scapi din ochi un astfel de individ – observă cu cine intră permanent în contact, de la cine încearcă întruna să obțină informații, dacă verifică în secret numerele de telefon ale fraților și surorilor sau conturile de pe computerele lor ori dacă se interesează de informațiile interne ale casei lui Dumnezeu pe la spatele oamenilor. Trebuie să-l supraveghezi îndeaproape – nu trebuie să-l lași să reușească. De asemenea, trebuie să le spui fraților și surorilor să se ferească de acest individ – în cazul în care cere în mod repetat informații, ar trebui evitat și trebuie avertizat să nu-i hărțuiască pe oameni. În plus, trebuie să vezi și ce erezii și sofisme răspândește pentru a-i induce în eroare pe frați și surori – dacă descoperi astfel de probleme, ar trebui să le gestionezi și să le rezolvi cu promptitudine. A practica în acest fel înseamnă să protejezi lucrarea bisericii și să-i protejezi pe frați și surori – aceasta este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor și este, de asemenea, responsabilitatea aleșilor lui Dumnezeu. Dacă stai deoparte și nu faci nimic, permițându-i să cerceteze după bunul plac, este posibil ca unii oameni nesăbuiți sau unii nou-veniți cu baze superficiale în credință să-i spună totul. După aceea, poliția din China continentală poate începe imediat să-i aresteze pe membrii

familiei și pe rudele lor, atrăgând necazuri asupra anumitor biserici și anumitor frați și surori. Indiferent ce fel de necazuri sunt provocate, în orice caz, dacă descoperi în calitate de conducător sau lucrător pe cineva care este un diavol, dar nu iei măsuri prompt, nu adopți în mod adecvat măsuri de precauție și, drept urmare, unii oameni nesăbuiți și ignoranți divulgă multe lucruri care nu ar trebui divulgate și dezvăluie informații despre frați și surori, creând necazuri pentru lucrarea bisericii și pentru frați și surori, înseamnă că ți-ai neglijat responsabilitatea. Spune-Mi, cum ți-ai îndeplinit datoria în acest caz? Ai îndeplinit-o bine? (Nu.) Nu ți-ai îndeplinit bine datoria – este aceasta o chestiune în care L-ai dezamăgit pe Dumnezeu? (Da.) Înseamnă că L-ai dezamăgit pe Dumnezeu. Dacă sunteți relativ în siguranță în străinătate, dar sunteți păcăliți de un agent PCC din cauza nesăbuinței voastre, acest lucru va atrage consecințe periculoase; va aduce un dezastru asupra bisericilor și fraților și surorilor din orașul vostru natal din China continentală. Sunteți dornici să vedeți o astfel de consecință? (Nu.) Dacă cineva are puțină conștiință și puțină umanitate, nu ar trebui să fie dornic să vadă astfel de lucruri întâmplându-se; indiferent unde se află în prezent, nu-și dorește să vadă vreun frate sau vreo soră din China continentală suferind persecuții. Dacă cineva spune: „Ei bine, acum sunt în siguranță în străinătate – cui îi pasă cine este arestat? Ce legătură are cu mine dacă cineva suferă? Nu-mi pasă nici de familia mea. Nu simt nicio afecțiune” – are umanitate o astfel de persoană? (Nu.) Nu are umanitate – nu trebuie să gândească așa. Dacă susții că ai conștiință și umanitate, atunci trebuie cel puțin să nu le provoci necazuri rudelor tale și bisericii din China continentală. Așadar, atunci când te confrunți cu diavoli, nu este suficient să ai doar discernământ față de ei – trebuie, de asemenea, să gândești în mod cuprinzător. Trebuie să te gândești cum să acționezi așa încât să nu te dai în vileag, asigurându-te totodată că părinții și rudele tale, precum și frații și

surorile din China continentală nu sunt vătămați. Trebuie să-ți îndeplinești responsabilitatea de a proteja lucrarea bisericii și de a păzi poarta casei lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea pe care oamenii se cuvine să o îndeplinească. Dacă ai făcut tot posibilul, chiar dacă ceva nu a mers bine pentru că au existat lucruri pe care nu le-ai putut face sau pentru că nu ți-ai dat seama de o chestiune, nu este vina ta – totul este în mâinile lui Dumnezeu. Dar, din perspectivă umană, trebuie să-ți fie clară responsabilitatea pe care oamenii se cuvine să o îndeplinească. Nu trebuie să te sustragi de la aceasta și nu poți să te gândești doar la tine – trebuie să ții cont și de frații și surorile din jurul tău și de lucrarea bisericii. Este clară acum această cale de practică? (Da.) Vezi, dacă n-am fi avut părtășie despre aceste chestiuni, ați fi trecut cu vederea cele mai importante lucruri și ați fi simțit totuși că știți cum să-i tratați pe diavoli și pe satane. De fapt, nu înțelegeți principiile de practică – aceasta este adevărata voastră statură.

Indiferent dacă ești sau nu capabil să percepi atitudinea diavolilor față de adevăr, de lucrurile pozitive și de Dumnezeu, esența lor este, în orice caz, de ură față de adevăr, de lucrurile pozitive și de Dumnezeu. Aceasta înseamnă că sunt devianți. Fie din cuvintele pe care le dezvăluie, fie din gândurile și punctele de vedere din inimile lor, este posibil să le vedem atitudinea față de adevăr, față de lucrurile pozitive și de Dumnezeu. Judecând pe baza acestei atitudini, se poate spune cu certitudine că diavolii nu acceptă în niciun caz adevărul, nu acceptă în niciun caz lucrurile pozitive și, bineînțeles, nu se închină în niciun caz lui Dumnezeu. Prin urmare, nu acceptă sugestiile, afirmațiile sau îndemnurile corecte din partea oamenilor. Apoi, în ceea ce privește adevărurile-principii de la Dumnezeu, îndemnurile, cerințele și învățăturile Sale pentru oameni, le resping cu atât mai mult pe toate acestea și nu le acceptă niciodată. În schimb, complotează în inimile lor despre orice le place, despre orice le aduce beneficii.

Complotează în legătură cu statutul, reputația, mândria și destinația lor; complotează în legătură cu orice beneficii de care doresc să se bucure, pe care doresc să le obțină și să le dobândească în viețile lor reale. Acesta este universul lor lăuntric, fiind suficient pentru a demonstra că natura-esență pe care o au este ticăloasă. Această natură-esență deviantă nu se va schimba nicicând. De la început până la sfârșit, tot ceea ce fac și toate gândurile și punctele lor de vedere nu au absolut nicio legătură cu adevărul-realitate, cu învățăturile lui Dumnezeu sau calea corectă a vieții umane; toate sunt lucruri negative și ticăloase. Indiferent cum ai părtășie despre adevăr cu oamenii care au o esență ticăloasă, indiferent cum încerci să-i ajuți cu dragoste, nu-i poți mișca, nu le poți schimba gândurile și punctele de vedere și nu le poți schimba modul de viață, în care tot ce gândesc în fiecare zi este rău. Desigur, nu poți schimba nici obiectivele pe care le urmăresc, nici modul și direcția în care plănuiesc fiecare chestiune. Acești oameni care sunt diavoli rămân la fel de la început până la sfârșit. Esența lor ticăloasă nu se va schimba. Chiar dacă au făcut mereu o datorie în casa lui Dumnezeu, fără să se lepede de numele Său sau să părăsească adevărata cale, întrucât nu acceptă adevărul și tot ce gândesc și la care cugetă este legat de lucruri negative și ticăloase, firile lor corupte nu pot fi alungate și, de asemenea, umanitatea lor nu poate suferi nicio schimbare. Desigur, un lucru este cert: acestor oameni le este imposibil să dobândească mântuirea. Cât despre destinația lor, aceasta se înțelege de la sine. Nu despre destinația lor avem părtășie aici. Subiectul asupra căruia ne concentrăm constă în discernerea și disecarea naturii-esență pe care o au.

Am avut acum părtășie pe deplin despre prima manifestare a naturii-esențe deviante a oamenilor reîncarnați din diavoli – „sunt siniștri și anormali”. În principal, am avut părtășie despre diversele lor atitudini și manifestări din modul în care tratează lucrurile pozitive, precum și diversele

gânduri și puncte de vedere pe care le nutresc și le au în inimile lor. Fie că este vorba de dezvăluirile și de manifestările lor concrete, fie de lucrurile ascunse adânc în inimile lor, pe care nu îndrăznesc să le scoată la iveală, toate acestea dovedesc că nu sunt oameni corupți obișnuiți. Nu au conștiința și rațiunea oamenilor corupți obișnuiți. Se poate spune, de asemenea, că aceștia nu au umanitatea oamenilor corupți obișnuiți. În termeni simpli, acești oameni nu au deloc umanitate. Indiferent cât de ticăloase sunt gândurile și punctele lor de vedere, indiferent cât de ticăloase și incompatibile cu umanitatea sunt afirmațiile, acțiunile, comportamentele și conduita lor, nu sunt deloc conștienți de acest lucru. Nu-și caracterizează niciodată propria natură-esență ca fiind ticăloasă, contrară sau ostilă adevărului. Indiferent cum ai părtășie cu ei, continuă să trăiască pe tărâmul firilor lor corupte. Acești oameni, atunci când interacționează între ei, se înțeleg deosebit de bine și împărtășesc aceleași opinii în ticăloșia lor. Dar, în inimile lor, sunt extrem de dezgustați și îi urăsc pe oamenii care înțeleg și urmăresc adevărul.

Data trecută, discutând despre natura-esență deviantă a oamenilor reîncarnați din diavoli, am menționat „lascivitatea” și „comportamentul seducător”, două tipuri de manifestări ale dorinței sexuale a trupului. Pe lângă acestea două, există un alt aspect legat de „lascivitate” și de „comportamentul seducător”, un fel de comportament exterior sau de trăire a umanității, și anume „licențiozitatea”. „Lascivitatea” și „licențiozitatea” sunt de obicei asociate. Știi ce înseamnă „licențiozitate”? (A avea un comportament și o conduită deșănțate și neînfrânate, precum și a flirta în mod frivol cu alții.) „Licențiozitatea” înseamnă indulgență – înseamnă a fi deșănțat și neînfrânat. Aceste trei aspecte ar trebui să fie suficiente pentru a diseca manifestările ticăloase ale persoanelor de acest fel în ceea ce privește dorința sexuală a trupului. Se cuvine ca adulții să fie capabili să înțeleagă

manifestările lascivității, ale comportamentului seducător și ale licențiozității. Nu este ceva abstract, deoarece vedem și auzim frecvent despre astfel de chestiuni și astfel de oameni în viața de zi cu zi. Așadar, care sunt principalele manifestări ale oamenilor de acest fel? Când vine vorba de relațiile dintre bărbați și femei, aceștia sunt neînfrânați, nu au limite, integritate și nici simțul rușinii. Sunt deosebit de indulgenți când vine vorba de dorința lor sexuală, nu o țin în frâu și nu au absolut nicio reținere. În același timp, nu simt absolut nicio rușine să-și satisfacă dorința sexuală. Indiferent de vârsta, sexul sau starea lor civilă, sunt deosebit de interesați de sexul opus și îi acordă o atenție specială. Ori de câte ori întâlnesc un grup de persoane, le acordă atenție membrilor de sex opus de care sunt interesați. Această atenție nu constă doar în a-i privi mai mult decât de obicei, a discuta sau a interacționa cu ei în mod normal – ci în faptul că devin dominați de dorința sexuală dintre bărbați și femei și se implică în relații romantice. Când vine vorba de persoana pe care o plac, indiferent ce vârstă are și indiferent dacă aceasta este sau nu de acord, atât timp cât o plac pe această persoană, vor lua inițiativa de a flirta cu ea, ajungând chiar să întreprindă unele acțiuni sau comportamente neobișnuite pentru a-i atrage atenția. De exemplu, vor pregăti din când în când o mâncare bună pentru cealaltă persoană; de sărbători, îi vor oferi cadouri; indiferent dacă există sau nu un motiv, îi vor trimite mesaje celeilalte persoane – întrebând dimineața: „Te-ai trezit deja?” și seara: „Ai făcut duș?” După câteva zile, vor spune: „Vremea a fost rece în ultima vreme – ai grijă să te îmbraci gros și să nu răcești. Dacă ai nevoie de ceva, poți să-mi ceri ajutorul!” Își exprimă adesea îngrijorarea, folosind-o ca pretext pentru a hărțui cealaltă persoană. Indivizii de acest fel nu flirtează niciodată doar cu una, două sau trei persoane – flirtează cu oricine le este pe plac. Se îndrăgostesc de fiecare persoană pe care o văd; de îndată ce găsesc o

persoană atrăgătoare sau au un sentiment plăcut față de ea, capătă imediat gânduri desfrânate și încearcă să o seducă. Indiferent în ce grup sau în ce mediu se află, nu uită niciodată acest lucru. Oriunde merg, vizează mereu trei, cinci sau vreo duzină de prieteni sau confidenți de sex opus care le sunt pe plac. Dacă pot avea contact fizic, consideră că prin acest lucru își ating scopul de a începe o relație romantică. Și dacă nu s-a ajuns încă la nivelul unei relații romantice, simplul fapt că flirtează cu alții în acest fel îi face deja să se simtă de-a dreptul minunat – zilele li se par dulci și satisfăcătoare. Dacă mediul nu le permite acest lucru și nu sunt capabili să flirteze cu persoane de sex opus, se simt supărați. Dacă cineva le reamintește că un astfel de comportament este inadecvat, sunt ranchiunoși în inimile lor. Dacă cineva îi împiedică să flirteze cu alte persoane în mod nechibzuit, devin potrivnici și se opun în inimile lor, chiar gândindu-se: „Acesta este dreptul meu – ce te califică să mă restricționezi? Sunt liber să fac ce vreau! Nu încalc legea și nici nu comit o infracțiune, așadar cine ești tu să încerci să mă controlezi?” Indiferent de mediu, indivizii de acest fel simt întotdeauna nevoia de a găsi un fel de distracție cu care să se ocupe – simt întotdeauna nevoia să găsească niște prieteni de sex opus sau parteneri sexuali pentru a-și petrece timpul, a-și umple viața și a o face mai plăcută. În caz contrar, simt că viața lor este goală, plictisitoare și lipsită de interes. Unii oameni, după ce sunt seduși necontenit, nu se pot abține și se uită la filme pornografice online, trăind după dorințele sexuale ale trupului lor, fiind deșănțați și neînfrânați și, atât timp cât le permit condițiile, sunt capabili să facă orice. Oamenii reîncarnați din diavoli, indiferent de ocazie sau de mediu, indiferent cât de dificilă este viața lor sau cât de mare este volumul lor de muncă și indiferent dacă mediul le permite sau nu, simt întotdeauna nevoia să se complacă în dorințe sexuale și caută ocazii de a intra în contact și de a flirta cu sexul opus, satisfăcându-și pe deplin dorința sexuală. Dacă

nu-și pot satisface dorința sexuală a trupului, atunci se mulțumesc cu satisfacerea dorinței din mintea lor. Aceasta se numește a fi deviant – sunt foarte devianți. Unii oameni au deja vârste înaintate, au copii căsătoriți și cu familii proprii, dar tot sunt extrem de indulgenți și neînfrânați în dorința lor sexuală, fiind complet lipsiți de integritate și de simțul rușinii. Când văd un membru al sexului opus care le este pe plac, se gândesc la toate modalitățile de a crea ocazii de a fi singuri cu acesta – apoi țin de mână, îmbrățișează sau ating cealaltă persoană și fac unele remarci cochete, o tachinează sau spun niște lucruri provocatoare. Procedând astfel, ajung treptat să provoace tulburare unor persoane de sex opus. Aceasta înseamnă a fi lasciv. În ce măsură sunt lascivi oamenii de acest fel? Când văd pe cineva de sex opus care este atractiv sau are o siluetă frumoasă, încep să aibă gânduri desfrânate. Chiar și numai după ce aud pe cineva de sex opus vorbind cu o voce blândă, magnetică și relativ plăcută, pot căpăta gânduri desfrânate. Odată ce au fost stârnite aceste gânduri desfrânate, nu se gândesc doar ocazional la aceste lucruri – dimpotrivă, se gândesc la ele foarte des. Se gândesc la ele în timp ce mănâncă, în timp ce lucrează, chiar și în timp ce visează, mintea lor debordând în fiecare zi de aceste gânduri desfrânate. Întrucât au esența ticăloasă a lascivității, se vor complace în dorințele sexuale ale trupului fără absolut nicio reținere. Chiar și atunci când văd pe cineva dintr-o familie bună, cu avere și statut – o tânără bogată sau o soție înstărită, un bărbat înalt, bogat și chipeș sau un om de afaceri înstărit – încep să aibă gânduri desfrânate. Priviți doar cât de lascivi sunt astfel de oameni! Și există cazuri chiar mai grave. În biserică, era un frate care cânta bine. Nu era un cântăreț „de nivelul vedetelor” – avea doar o voce oarecum plăcută. Se pare că unele femei, după ce l-au auzit cântând, au început să-l îndrăgească și au vrut să se mărite cu el. Aceste femei nici măcar nu văzuseră cum arată acest frate. Nu știau ce vârstă, ce fel de personalitate sau

ce nivel de educație are, cum este calibrul său sau cum este credința lui în Dumnezeu. Nu au ținut cont de niciunul dintre aceste lucruri și, totuși, au vrut să se mărite cu el, gândurile desfrânate fiindu-le stârnite doar la auzul vocii lui. Spuneți-Mi, nu au astfel de diavoli o natură deviantă? O persoană normală, când aude pe cineva cântând bine, ar simți cel mult puțină invidie, dar nu s-ar gândi niciodată să se căsătorească cu acel individ. Dacă ar vrea cu adevărat să se căsătorească cu cineva, ar ajunge să cunoască, înainte să ia o astfel de decizie, caracterul și situația familială a acelui individ, cum ar fi câți ani are, cum arată, cum este caracterul său, cum este familia sa – și ar lua în considerare căsătoria cu el doar dacă toate aspectele ar fi satisfăcătoare. Dar oamenii care sunt diavoli sunt diferiți – unele femei, după ce aud un bărbat cântând bine, vor să se căsătorească cu el; unii bărbați, când văd o femeie atrăgătoare, vor să se căsătorească cu ea. Nu sunt înfricoșători astfel de oameni? Sunt atât înfricoșători, cât și dezgustători! Ori de câte ori văd pe cineva care are statut, cunoștințe, elocvență sau un anumit punct forte ori dacă văd pe cineva frumos sau chipeș, încep să aibă gânduri desfrânate. Când văd o astfel de persoană, se holbează mereu la ea, fără să clipească; ochii nu li se mișcă, dar mintea le este foarte activă, iar dorința lor sexuală se dezlănțuie – aceasta înseamnă că au gânduri desfrânate. Ori de câte ori există indivizi care se holbează întruna la persoane de sex opus, fără să-și întoarcă privirea – și există chiar și unii care dezvăluie o privire ticăloasă în ochii lor sau salivează cu gura deschisă – înseamnă că au gânduri desfrânate. Odată ce li se stârnesc aceste gânduri, încep să-i pipăie pe alții. Aceasta se numește a fi deviant. Indiferent de situație, atât timp cât li se stârnește pofta vizuală, pofta auditivă sau dorința sexuală a trupului, vor avea gânduri desfrânate – astfel de oameni sunt diavoli. Oare dorința sexuală a diavolilor este controlată sau înfrânată de conștiința și rațiunea umanității? Nu este înfrânată, prin urmare dorința lor

sexuală debordează constant, iar ei prezintă în permanență manifestări de licențiozitate – sunt deosebit de indulgenți. Nu le pasă câți oameni se află în preajma lor, ce vârstă au sau dacă persoana cealaltă îi place sau este dezgustată de ei și îi urăște – atât timp cât este cineva care le place, vor avea gânduri desfrânate și se vor deda la fantezii, satisfăcându-și dorința sexuală în cea mai mare măsură. Nu este dezgustător? Oamenii de acest fel sunt extrem de lascivi. Chiar dacă nu găsesc ocazia de a avea relații cu cei de sex opus, tot vor să flirteze cu alții. Manifestările acestui comportament sunt că trimit frecvent semnale de flirt, făcându-ți ochi dulci, se gândesc la orice modalitate de a intra în contact cu tine și de a se apropia de tine – atingându-ți în mod intenționat mâna, umărul sau spatele când trec pe lângă tine – și spun lucruri seducătoare, toate acestea fiind intenționate. Aceasta arată că inimile lor sunt deja pline de desfrâu. Adulții normali, când interacționează cu membri ai sexului opus, păstrează limite, au moderație și măsură. Fie că este vorba de lucruri precum dorința sexuală, gândurile, vorbirea, contactul fizic sau distanța fizică dintre oameni, toate acestea sunt guvernate și ținute în frâu de conștiința și rațiunea lor. Dar oamenii lascivi și licențioși nu sunt așa. Indiferent de ocazie, de numărul de oameni din jur, de situația de la momentul respectiv, de vârsta și de starea lor civilă și indiferent dacă persoana cealaltă este de acord sau dacă simte repulsie față de ei, tot fac orice vor, complăcându-se nestăvilit în dorința lor sexuală. Aceasta se numește a fi licențios. Oamenii de acest fel nu sunt ținuți în frâu de nimic – nu respectă nici măcar limitele morale; sunt întru totul indulgenți. De altfel, cât de departe merg unii oameni în indulgența lor? Atât de departe încât se holbează fățiș la zonele intime ale celor de sex opus. Dacă cineva de sex opus are ochi strălucitori și frumoși, își vor crea orice ocazie pentru a împărtăși ce se află în inima lor, pentru a sta de vorbă sau a discuta despre lucrare cu acea persoană, privind-o fix în ochi. Dacă

cineva de sex opus are pielea albă, netedă și delicată, se holbează deseori la ea, fie intenționat, fie neintenționat. Dacă cineva de sex opus are o siluetă înaltă și subțire, se uită pe furiș la acea persoană din spate, holbându-se la ea fără să-și întoarcă privirea. Aceasta înseamnă că sunt cuprinși de dorință sexuală. Sunt astfel de oameni devianți? (Da.) Există și unii minori sau adulți căsătoriți care se uită adesea la pornografie sau la concursuri de frumusețe precum Miss World, unde femeile se îmbracă foarte provocator – suficient pentru a le satisface pofta vizuală. Cu cât se dedau mai mult la astfel de activități, cu atât devine mai greu să-și înfrâneze și să-și controleze dorința sexuală și gândurile desfrânate. Este aceasta o manifestare a diavolilor? (Da.) Ar trăi așa oamenii normali? S-ar comporta așa? (Nu.) Unii bărbați din Orient sunt relativ conservatori și, când vin în Occident și văd multe femei îmbrăcate provocator, devin curioși și vor să mai arunce câteva priviri, dar, după un timp, când se obișnuiesc, nu mai sunt curioși – aceasta este o manifestare normală. Există și unii oameni necăsătoriți care sunt puțin curioși în legătură cu chestiuni legate de dorința sexuală sau care, ocazional, din cauza unui mediu obiectiv, încep să aibă pofte ticăloase. Toate acestea sunt reacții fiziologice normale – nu pot fi numite deviante. Dar oamenii care sunt diavoli nu sunt asemenea oamenilor obișnuiți. Devianța lor o depășește pe cea a oamenilor normali – este deosebit de anormală. Nu doar că sunt curioși în legătură cu dorința sexuală sau au reacții ori nevoi fiziologice normale – sunt desțănțați și promiscui. Când se complac în pofte ticăloase, nu simt nicio rușine. Aceasta se numește a fi deviant. În ce măsură sunt devianți? Doar când se uită la pielea, ochii, silueta sau aspectul persoanelor de sex opus – sau chiar doar auzindu-le vocea – încep să aibă gânduri desfrânate și apoi își creează orice ocazie posibilă pentru a intra în contact sau a se apropia de cealaltă persoană,

mergând chiar mai departe și recurgând la acțiuni care le satisfac dorința sexuală. Aceasta se numește a fi deviant.

O altă manifestare a devianței este că acești indivizi, indiferent în ce mediu se află, sunt mereu înconjurați de diferite persoane de sex opus. Un astfel de individ va aborda mai mulți membri ai sexului opus în același timp și va întreține adesea relații ambigue cu mai multe persoane. Ce se înțelege prin relație ambiguă? Este o relație care seamănă cu o prietenie, dar și cu o relație romantică – nimeni nu poate spune clar ce fel de relație este de fapt. Nu au limite clare în ceea ce privește sexul opus; relațiile lor sunt deosebit de ambigue – există flirturi constante, iar lucrurile sunt tulburi și neclare. Sunt aceste manifestări guvernate de o natură lascivă? (Da.) În ceea ce privește moralitatea și etica relațiilor umane, tendințele rele ale lumii de astăzi nici măcar nu mai critică acest tip de fenomen. Oamenii numesc acest lucru a fi capabil, a fi la modă – îl numesc eliberare sexuală. Așadar, unii oameni aduc aceste tipuri de gânduri și puncte de vedere în biserică. Aceștia cred: „Indiferent cu câte persoane de sex opus am relații romantice, este libertatea mea. Nici măcar legea nu condamnă acest lucru acum, așa că am dreptul să aleg cu câți prieteni de sex opus am relații romantice, am dreptul să aleg cum îmi gestionez dorința sexuală. N-ar trebui să-mi fac un deserviciu – trebuie să-mi eliberez pe deplin dorința sexuală.” Nu este acesta un argument ticălos? (Ba da.) Indiferent câți oameni aprobă sau susțin opiniile promovate de tendințele societății, indiferent câți oameni le practică, în casa lui Dumnezeu, aceste tipuri de erezii și sofisme sunt caracterizate drept „deviante”, iar cei care susțin aceste tipuri de erezii și sofisme sunt și ei caracterizați drept „devianți” – mai exact, sunt „lascivi” și „licențioși”. Este exactă această caracterizare? (Da.) Fiecare funcție și instinct al trupurilor oamenilor necesită un nivel fundamental de reglementare bazat pe umanitate. Și pe ce se bazează această reglementare?

Se bazează pe conștiința și rațiunea oamenilor. Integritatea și simțul rușinii din cadrul conștiinței și rațiunii ar trebui să reglementeze în mod adecvat nevoile fiziologice și dorințele sexuale ale unei persoane. Dacă nu le reglementezi sau nu le ții în frâu, ci, în schimb, te complaci în dorința sexuală, spunem atunci că ești licențios, că ești lasciv. Dacă ai astfel de manifestări, ești deviant. Devianța este un lucru negativ – nu este în niciun caz un lucru pozitiv. Aceasta deoarece depășește limitele integrității și ale simțului rușinii pe care le are umanitatea oamenilor, depășește limitele raționalității normale pe care Dumnezeu o cere oamenilor; depășește granițele umanității și constituie o tulburare și o deteriorare a vieții normale a fraților și surorilor. Prin urmare, devianța este categoric caracterizată drept ceva ticălos, un lucru negativ; nu este în niciun caz un lucru pozitiv. Casa lui Dumnezeu, biserica, nu promovează în niciun caz eliberarea sexuală. Ce promovează casa lui Dumnezeu? (A fi demn și decent și a trăi o umanitate normală.) Casa lui Dumnezeu promovează decența sfinților și conduita având conștiință și rațiune. Cel puțin, când vine vorba de dorința sexuală și de nevoile fiziologice, trebuie să ai integritate și simțul rușinii. Cu alte cuvinte, dacă vrei să te căsătorești, dacă vrei să ai o relație romantică normală, aceasta trebuie să fie în concordanță cu principiile căsătoriei pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru oameni – nu poate implica incest, licențiozitate sau lascivitate. Înțelegi? (Da.)

Tocmai am avut părtășie despre câteva manifestări ale devianței oamenilor care sunt diavoli. Este bine că am avut părtășie despre acest tip de subiect pentru a te ajuta să dobândești un oarecare discernământ? (Da.) Indiferent despre ce manifestare e vorba, dacă depășește sfera firilor corupte ale oamenilor normali sau sfera naturii și instinctelor înnăscute ale oamenilor, atunci este anormală – este o manifestare a diavolilor. În cadrul celor despre care tocmai am avut părtășie, pe lângă acei oameni ale căror

gânduri și comportamente sunt deosebit de sinistre și anormale, există un alt tip de oameni care poate nu afișează acele manifestări sinistre și anormale în mod evident, dar a căror manifestare clară este deosebit de lascivă și licențioasă. Faptul că au aceste manifestări clare dovedește, de asemenea, că au un aspect al esenței deviante a diavolilor. Se poate spune atunci cu certitudine că oamenii care au aceste manifestări clare sunt diavoli? (Da.) Se complac în dorința lor sexuală în orice moment, inimile lor debordează de pofte ticăloase și sunt interesați în special de chestiuni legate de dorința sexuală a trupului – interesul lor depășește nevoile fiziologice ale oamenilor normali. Adică, indiferent de vârsta, sexul sau starea lor civilă, manifestările dorinței sexuale a trupului le depășesc pe cele ale oamenilor normali și, de asemenea, depășesc nevoile oamenilor normali. Acest lucru este suficient pentru a spune că manifestările lor în această privință nu sunt normale. Folosind două cuvinte pentru a-i caracteriza, sunt deosebit de „lascivi" și „licențioși". Altfel spus, nevoile lor fiziologice sunt extrem de anormale. Ori de câte ori văd pe cineva de sex opus care are un anumit punct forte sau o condiție înnăscută favorabilă într-o anumită privință, pot avea gânduri desfrânate și își pot elibera dorința sexuală. De exemplu, atunci când văd pe cineva de sex opus care are dinți albi și drepți, un zâmbet deosebit de frumos și dulce sau care are părul sau ochii deosebit de frumoși, pot avea gânduri desfrânate. Indiferent ce trăsătură a persoanei de sex opus li se pare bună sau frumoasă, pot avea gânduri desfrânate – și se folosesc de eliberarea dorinței sexuale drept modalitate de a-și exprima afecțiunea și aprecierea față de cealaltă persoană. Nu este dezgustător? Este extrem de dezgustător! Unii oameni ticăloși încep să aibă gânduri desfrânate ori de câte ori văd pe cineva de sex opus având o anumită expresie facială, cum ar fi ridicarea ușoară a sprâncenelor în timp ce vorbește, apariția gropițelor în obraji sau o privire deosebit de fermecătoare

atunci când zâmbește. Este de neconceput și de neimaginat cât de frecvent și de câte ori sunt stârnite gândurile desfrânate în sinea lor. Oamenii normali sunt pur și simplu derutați: „Dacă cineva arată bine, este în regulă să-i arunci o privire sau două în plus – dar cum ar putea să ducă asta la gânduri desfrânate și la eliberarea dorinței sexuale? Nu este ceva denaturat?" Lucruri despre care oamenii normali cred că nu ar provoca gânduri desfrânate îi pot determina pe oamenii ticăloși să aibă astfel de gânduri și să-și elibereze poftele, ceea ce oamenii normali nu pot înțelege. Aceasta se numește a fi deviant. În termeni simpli, se numește a fi denaturat, a fi pervertit. Unele femei, chiar și atunci când văd un bărbat cu mușchi bine dezvoltați, cu trăsături faciale bine definite și înalt de statură, pot avea gânduri desfrânate. Sau, atunci când văd un bărbat care are anumite aptitudini, o anumită abilitate și, pe deasupra, are avere și statut social, în ele se stârnesc constant gânduri desfrânate. Nu doar îl apreciază sau îl consideră adecvat, simt puțină afecțiune față de el și vor să se întâlnească sau să aibă o relație cu el – mai degrabă, în ele se stârnesc în permanență gânduri desfrânate despre el. Spuneți-Mi, nu este dezgustător? Nu este deviant? (Ba da.) Stârnirea frecventă a gândurilor desfrânate este anormală – este deviantă.

Ne vom încheia aici părtășia despre manifestările lascivității și ale licențiozității la oamenii care s-au reîncarnat din diavoli. Haideți să vorbim acum despre comportamentul seducător. De fapt, comportamentul seducător este legat atât de lascivitate, cât și de licențiozitate; este doar un mod de a vorbi despre același lucru dintr-o altă perspectivă. Acesta se referă la modul în care unii oameni, pentru a-i seduce pe cei de sex opus și a le lăsa o impresie favorabilă, își etalează adesea farmecele seducătoare în fața lor. De exemplu, unor femei le place să se dea cu ruj de un roșu aprins și provocator, să-și facă ochii foarte atrăgători cu ajutorul machiajului și chiar

să-și aplice fard de obraz, în ciuda faptului că sunt destul de în vârstă. Când își aleg ținutele, se concentrează mereu să fie sexy, captivante și să atragă privirile altora; când vorbesc, au mare grijă să fie cochete sau fermecătoare într-un mod care îi poate captiva pe cei de sex opus și așa mai departe. Unii bărbați se prezintă adesea ca eroi cu brațe puternice pe care femeile se pot baza. Își încordează frecvent mușchii în fața femeilor, dându-și imediat jos cămașa pentru a-și etala mușchii abdominali, folosind aceste mijloace pentru a atrage sexul opus. Scopul lor nu este doar să le facă pe membrele sexului opus să aibă o impresie bună despre ei sau să găsească pe cineva cu care să se întâlnească, ci mai degrabă să le seducă, să le stârnească interesul și apoi să le prindă în capcana dorinței sexuale. Acesta este obiectivul lor. Nu înseamnă că au un comportament seducător din punct de vedere sexual? (Ba da.) Sunt seducători. Non-credincioșii spun că astfel de persoane sunt „de moravuri ușoare”. Ce fel de lucruri fac aceste persoane „de moravuri ușoare”? În cazul unei femei, este atentă chiar și la rujul pe care îl alege. Nu folosește un balsam de buze obișnuit și, de asemenea, disprețuiește rujurile folosite de persoanele demne și decente, considerându-le insuficient de luxoase. Selectează în mod special culorile provocatoare, care îi fac buzele să arate deosebit de sexy și atrăgătoare atunci când le aplică, în scopul de a stârni inimile bărbaților, de a-i fascina și de a-i face să se îndrăgostească până peste cap de ea. În interacțiunile sale cu bărbații, are adesea comportamente provocatoare, eliberând dorința sexuală, totul cu scopul de a-i seduce. Cu cât sunt prezenți mai mulți bărbați, în special de tipul pe care îl preferă, cu atât devine mai animată și mai activă și cu atât depune mai multe eforturi de a se etala, arătându-și elocvența, folosind un vocabular mai rafinat, acordând o atenție deosebită expresiilor faciale și îmbrăcându-se într-un mod deosebit de cochet. Aceasta se numește a fi seducătoare. Există o diferență între oamenii seducători și cei lascivi? Sunt de același

tip? (Da.) Sunt croiți din același material murdar. Unii seduc în mod proactiv, iar ceilalți se dedau în mod proactiv la lascivitate. Ambele sunt manifestări ale complacerii în dorința sexuală, manifestări ale dorinței sexuale debordante și ale deșănțării, toate fiind controlate de o natură-esență deviantă. Oamenii de acest tip seducător, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, indiferent de vârstă sau de starea civilă, nu-și înfrânează comportamentul în niciun mediu, nici nu-și stăpânesc sau nu-și controlează dorința sexuală. În schimb, sunt deșănțați și nepăsători, chiar făcând avansuri în mod proactiv – poartă haine speciale, folosesc expresii speciale, un limbaj special, moduri speciale de a vorbi și fac anumite lucruri speciale pentru a atrage atenția celor de sex opus, pentru a-i atrage în conversație, a-i face să muște momeala și așa mai departe. Prin urmare, astfel de oameni nu sunt doar lascivi, ci și seducători. Cuvântul „seducător” este într-adevăr destul de dezgustător. Pe scurt, indiferent dacă astfel de oameni dau dovadă de lascivitate sau de un comportament seducător, modul în care-și eliberează dorința sexuală este licențios, natura eliberării dorinței sexuale este licențioasă, iar esența lor este deviantă. Manifestările unor astfel de oameni, fie ele lascive sau seducătoare, depășesc nevoile fiziologice ale oamenilor normali, lipsindu-le înfrânarea conștiinței și a rațiunii. Prin urmare, astfel de oameni sunt întru totul ticăloși. Indiferent cum privești lucrurile, nu sunt oameni buni, ci diavoli. În orice grup, prezența chiar și a unui singur diavol de acest fel va provoca tulburări. Oamenii demni și decenți sunt dezgustați de ei, dar cei care au o statură mică sau sunt lipsiți de orice discernământ sau atitudine – îndeosebi cei care s-au reîncarnat din animale – sunt adesea induși în eroare de ei și suferă hărțuirea lor. În concluzie, diavolii care prezintă aceste manifestări ticăloase sunt un flagel în orice grup în care se află, neaducând niciun beneficiu sau ajutor nimănui,

deoarece dorința lor sexuală debordează frecvent, tulburând adesea viața de zi cu zi și gândurile normale ale unor oameni.

Spuneți-Mi, sunt ușor de discernut oamenii ticăloși de acest tip lasciv, licențios și seducător? (Da.) Adulții îi pot discerne și, în zilele noastre, este posibil ca și minorii să poată. Prin urmare, majoritatea oamenilor, atunci când îi întâlnesc pe cei care au esența ticăloasă a diavolilor, ar trebui să aibă un anumit sentiment, un anumit discernământ; nu vor fi atât de nesăbuiți încât să nu-și dea seama. Așadar, când întâlniți astfel de oameni, știți cum să-i tratați? Îi veți respinge? Dacă întâlnești pe cineva care nu-ți este pe plac, s-ar putea să-l respingi. Dar dacă acel cineva îți este cu adevărat pe plac – iubitul visurilor tale, soțul ideal – ți-ar fi ușor să-l respingi? Știi limpede că este o persoană de acest tip, dar pentru că înfățișarea sa este prea captivantă sau un anumit punct forte al său te emoționează prea mult, acesta îți fură inima și te captivează – în acest gen de situație, îți este dificil să-l respingi. Dacă nu-l respingi, nu ești în pericol? (Ba da, este o cădere în ispită.) Este doar o cădere în ispită? Aceasta este o cădere în vârtejul dorinței sexuale. Este ușor să se elibereze cineva prins în vârtejul dorinței sexuale? (Nu, nu este.) Îți arată grijă și considerație, dragoste și atenție și, în plus, îți oferă în permanență mici favoruri. Simți o căldură excepțională în interior, gândindu-te: „Nu există nimeni altcineva pe lume care să mă trateze atât de bine; acesta este Făt-Frumos al meu, iubitul visurilor mele.” Nu-ți dai seama că, dacă este un individ lasciv și licențios, îi tratează pe alții în același mod. Ești doar unul dintre prietenii lui de sex opus; pentru el, ești doar cineva pe lângă care trece – doar o oprire – în lunga călătorie a vieții sale. Când s-a distrat suficient cu tine și nu mai prezinți nicio atracție pentru el, devii o persoană pe care o abandonează. Te abandonează ca și cum ar arunca o haină sau o cârpă, fără nicio milă, iar atunci vei simți durerea. Când se hotărăște să te abandoneze, este inutil să plângi, este inutil să-l

implori, este inutil chiar să îngenunchezi în fața lui; unele persoane chiar se sinucid, dar și asta este inutil – nimic nu-l poate mișca. Odată ce nu mai are nevoi sexuale față de tine, va spune că nu mai are sentimente pentru tine, că nu te mai iubește și va căuta următoarea pradă cu care să te înlocuiască. Atunci descoperi că astfel de oameni nu sunt parteneri potriviți pentru căsătorie, că ideea unui Făt-Frumos, a unui suflet-pereche sau a iubitului visurilor tale este doar un șiretlic amăgitor și abia atunci îți dai seama că dorința sexuală nu este dragoste adevărată. Indiferent cu cine au întâlniri, astfel de oameni lascivi și licențioși simt doar dorință sexuală, și nu dragoste adevărată. Nu au niciodată intenția de a fi cu tine pentru totdeauna sau de a îndeplini vreo responsabilitate. Se complac pur și simplu în jocul dorinței sexuale. Odată ce s-au distrat suficient și dorința sexuală le este satisfăcută, nici măcar nu se vor mai uita la tine și nu se vor sinchisi să te compătimească. După ce-și găsesc o nouă aventură amoroasă, devii o veche poveste și nu-ți rămâne atunci decât să plângi. Așadar, fie că ești bărbat sau femeie, atunci când mergi la întâlniri sau cauți un partener, întâlnești uneori astfel de oameni ticăloși. Aceștia capătă gânduri desfrânate față de tine și te seduc atrăgându-te în capcana lor, însă tu crezi că te iubesc cu adevărat și pui fericirea vieții tale în mâinile unui astfel de om. Abia când ești dat la o parte și părăsit, îți dai seama că l-ai judecat greșit, că acest individ nu este cineva cu umanitate care își poate îndeplini responsabilitățile, ci un individ lasciv și licențios. Atunci este prea târziu pentru regrete; aceasta este o abatere plină de obstacole când vine vorba de căsătorie. Pentru cineva care are o umanitate normală, experiența de a fi jucat pe degete îl poate face să sufere tot restul vieții, dar diavolii rămân nepăsători, indiferent cu câți oameni se joacă; ba chiar se simt norocoși, bucuroși și satisfăcuți, dorindu-și cu nerăbdare să poată agăța și mai mulți membri ai sexului opus, pe care să-i joace pe degete. Ei consideră că acest lucru este fericirea vieții lor,

numindu-l talentul și capacitatea lor. Oamenii normali nu-și pot permite costul de a avea de-a face cu ei. Așadar, dacă vrei să fii într-o relație, ține ochii bine deschiși și vezi lucrurile clar; orice ai face, nu alege un diavol. Dacă te întâlnești cu o persoană normală, chiar dacă vă despărțiți, nu te va răni prea profund; cel puțin, puteți rămâne prieteni obișnuiți. Dar dacă te încurci cu un diavol, îți va distruge întreaga viață. Spune-Mi, câtă sinceritate și afecțiune adevărată are o persoană normală? Câtă energie are în această viață? Dacă ajungi să fii păcălit de fiecare dată când intri într-o relație, așa încât ești profund rănit deoarece cineva te-a amăgit și s-a jucat cu tine, vei parcurge întreaga cale a vieții tale sub această umbră, având o existență foarte dureroasă. Prin urmare, indiferent dacă te întâlnești sau interacționezi cu cei de sex opus, cei de care ar trebui să te ferești cel mai mult sunt acești oameni lascivi și licențioși. Fie că ești bărbat sau femeie, dacă nu poți vedea cum este cineva cu adevărat și nu știi dacă este lasciv sau licențios, nu interacționa în mod nechibzuit cu acea persoană, pentru a evita să fii păcălit și să ai regrete toată viața. Odată ce apar consecințele amare, ești singurul care trebuie să le înfrunte; nimeni nu-ți poate lua locul și nimeni nu-ți poate consola inima rănită. Chiar dacă spui că poți vedea adevărata față a oamenilor, s-ar putea să nu poți face asta cu exactitate. Nu poți fi sigur de nimeni în zilele noastre. Înainte de a primi mântuirea, o persoană are doar dorința de a urmări adevărul; poate părea că are o umanitate decentă, dar nu se știe cum vor fi în realitate lucrurile dacă trăiești cu ea. Toți cei care nu înțeleg adevărul și nu au fost mântuiți sunt nedemni de încredere. De ce sunt nedemni de încredere? Spune-Mi, trăind în această lume rea, există cineva care, fără să dobândească adevărul, poate să reziste oricărei ispite și să rămână ferm în mijlocul oricărei tendințe rele? Nu există nimeni. Prin urmare, nu există oameni de încredere. Ce înseamnă faptul că nu există oameni de încredere? Înseamnă că pentru oricine, bărbat

sau femeie, căsătoria este începutul tragediei. Întrucât trebuie să se ocupe de necesitățile zilnice și să se confrunte zi de zi cu diversele fleacuri și supărări ale vieții, este greu de spus dacă acei doi oameni pot să reziste până la sfârșit, dacă se vor sprijini reciproc pe parcurs, dacă vor fi fericiți și dacă vor avea interese și preocupări comune. Prin urmare, odată ce intri într-o căsnicie și te confrunți cu viața reală, începe suferința. Vezi, când ești singur, totul este ușor de gestionat; poți lua singur deciziile. Dar când doi oameni trăiesc împreună, poți să iei pur și simplu toate deciziile singur? Te va accepta cealaltă persoană? Tu o vei accepta pe ea? Va avea grijă de tine și îți va arăta considerație? Tu vei avea grijă de ea? Toate acestea sunt necunoscute. Chiar dacă persoana pe care o întâlnești nu este lascivă și licențioasă și simți că sunteți potriviți unul pentru celălalt și că vă puteți căsători, nu se știe dacă își poate îndeplini în cele din urmă responsabilitățile în cadrul căsătoriei, nici dacă poți merge alături de ea până la sfârșit în acest cadru. Nu ai siguranță și încredere nici măcar în tine însuți, ceea ce dovedește că și alții sunt la fel – se înțelege de la sine, nu-i așa? (Așa e.)

Dacă, în viața ta de zi cu zi, întâlnești oameni de acest tip lasciv, seducător și licențios, care încearcă să se apropie de tine, ar trebui să știi care este scopul lor atunci când procedează așa. Dacă nu-i respingi sau dacă le permiți să obțină ceea ce vor din cauza timidității, naivității, nesăbuinței și ignoranței tale sau a lipsei de cunoștințe bazate pe experiență, fapt care conduce la apariția unor consecințe negative, în cele din urmă, tu ești cel care va suferi consecințele. Oamenii lascivi și licențioși – diavolii – nu simt niciodată nicio vină sau remușcare fiindcă și-au eliberat dorința sexuală sau au făcut lucruri imorale. Aceștia simt că nu contează; cred că profită și că așa ar trebui să fie oamenii în viață. Dar dacă ești o persoană normală, conștiința și rațiunea din umanitatea ta pur și simplu nu pot suporta astfel de

lovituri, chinuri și răni cumplite. Prin urmare, dacă întâlnești astfel de oameni lascivi și licențioși, trebuie să ai grijă. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu, cerându-I să te protejeze, așa încât să nu cazi în ispită. Mai ales în cazul în care cealaltă persoană cunoaște o mulțime de șiretlicuri, are multă experiență și este, în plus, perechea visurilor tale, cea pe care visezi să o cucerești, atunci poți să cazi foarte ușor în ispită și să ajungi cu ușurință într-o situație ireparabilă, suferind în cele din urmă un final negativ, pe care nimeni nu vrea să-l vadă. La acel moment, inima, mintea și trupul tău vor fi devastate într-o oarecare măsură. După aceea, când vei ajunge să-ți faci datoria și să vii înaintea lui Dumnezeu pentru a-L urma, multe lucruri vor fi diferite – nu vor mai fi niciodată cum au fost la început și nu vor putea niciodată să revină așa cum au fost înainte. Odată ce cineva a trecut prin unele experiențe anormale sau chinuitoare legate de dorința sexuală, acest lucru lasă urme groaznice în inima sa, pe care niciun individ normal nu le va uita ușor întreaga viață. Deși, pe măsură ce trece timpul, aceste amintiri și această durere se pot estompa treptat, puțin câte puțin, dacă aceste evenimente ți-au făcut rău și te-au devastat întrucâtva, vor rămâne pentru totdeauna un coșmar de neșters în inima ta. În această viață, nu vei mai putea niciodată să te întorci la viața ta anterioară; universul tău lăuntric nu va mai fi la fel de curat și de simplu ca înainte și îți va fi imposibil să-ți recapeți starea anterioară. În acest moment, când vei ajunge să-ți faci datoria, vei avea în inimă poveri în plus de care vei dori să te eliberezi, dar nu vei putea. La ce se referă aceste poveri? Se referă la diversele amintiri ale experienței de a fi rănit. Gândul la aceste amintiri îți va face scârbă și, de asemenea, îți va tulbura frecvent inima și emoțiile. Astfel, universul tău lăuntric nu va mai fi la fel de curat și de simplu ca înainte; emoțiile tale vor conține acum multe lucruri care nu ar trebui să existe în umanitatea normală. Într-o anumită măsură, acest lucru va interfera cu viața ta, cu

îndeplinirea datoriei tale și, de asemenea, cu credința ta în Dumnezeu și cu urmărirea adevărului. Acestea se numesc poveri. Prin urmare, indiferent de vârstă, odată ce cineva cade în ispita unei relații romantice cu un diavol, se va prăbuși în mod firesc într-o deznădejde inexplicabilă. Pentru o persoană normală, acesta nu este un fenomen bun.

În viața reală, oamenii întâlnesc adesea persoane lascive și licențioase. După ce am avut astăzi părtășie despre aceste cuvinte, întrucât ați dobândit discernământ cu privire la oamenii de acest tip și știți că nu sunt oameni normali, ci diavoli, atunci când vor încerca să te seducă, îi vei putea respinge cu fermitate. Nu-i respinge implicit și cu tact, nu te simți prea jenat să-i respingi și nu te teme de asemenea oameni. Desigur, în cazul în care nu-ți pasă dacă sunt diavoli și spui: „Am deja treizeci sau patruzeci de ani și încă n-am experimentat căsătoria; dacă cineva ar avea cu adevărat acest tip de nevoie față de mine, aș accepta cu bucurie”, atunci, din moment ce nu-ți pasă de consecințele care ar putea apărea, nici de traumele psihologice, nu voi mai spune nimic. Scopul Meu când spun acestea este de a le arăta unor oameni nesăbuiți, care nu dau deloc dovadă de prudență sau precauție împotriva seducerii de către sexul opus, ce atitudine corectă ar trebui să adopte atunci când se confruntă cu ispita. În cazul în care nu-ți pasă dacă cineva este lasciv și licențios, nu-ți pasă dacă este un diavol și te simți foarte onorat pur și simplu pentru că te place – exact cum spune zicala non-credincioșilor: „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră, în vreme ce un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg” – și te gândești: „Ca femeie, dacă cineva mă place cu adevărat înseamnă că înfățișarea mea este acceptabilă, așa că ar trebui să mă simt extrem de onorată. Atunci, nu are decât să vină cu îndrăzneală la mine; îl primesc cu brațele deschise și îl voi îmbrățișa” – cum este acest tip de atitudine? Spune-Mi, zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră” este respectuoasă față de

femei? (Nu.) Un domn trebuie să-și sacrifice viața pentru cei care-l înțeleg, iar o doamnă trebuie să se aranjeze pentru cei care o admiră – este corectă această zicală? (Nu.) De ce sunt femeile atât de înjosite? Și bărbații sunt înjosiți. Așadar, bărbații trebuie să-și dea viața pentru alții. Oricine este confidentul tău este stăpânul tău, pentru care trebuie să-ți sacrifici viața – oare de ce este viața ta atât de lipsită de valoare? Se poate ca viața ta să aparțină altora și nu ție însuți? Dumnezeu prețuiește cel mai mult viața omului, pentru că această viață, această suflare, este dăruită de El; este condiția de bază pentru ca trupul creat să se poată mișca și să devină o ființă vie. Dacă nu-ți prețuiești viața, ci le-o oferi la întâmplare altora și o sacrifici pentru ei, ce arată acest lucru? Nu arată oare că te înjosești? (Ba da.) Arată că viața ta nu valorează nimic. Nu-ți prețuiești viața, nu-ți folosești viața pentru a face cele mai însemnate și valoroase lucruri, ci poți să mori la întâmplare pentru oricine te înțelege. Aceasta arată că viața ta este prea ieftină; este doar o viață putredă, la fel de neînsemnată ca viața unui câine, a unei pisici sau a unei găini. Așadar, este corectă zicala „Un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg”? (Nu.) Această zicală îi degradează pe oameni, îi desconsideră; este o zicală care nu prețuiește viața. A muri cu ușurință pentru alții – oare viața omului este ușor de obținut? Viața nu este ușor de obținut; nu poți muri atât de ușor. Prin urmare, zicala „Un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg” este incorectă și nefondată. Este atunci corectă zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră”? (Nici aceasta nu este corectă.) În ce sens este incorectă? V-a plăcut vreodată cu adevărat această zicală, ați aprobat-o cu adevărat, chiar considerând-o adevărul, un motto? A existat vreodată cineva care te-a admirat? Dacă persoana care te-a admirat a fost cineva pe placul tău, te-ai simțit onorat? (Nu chiar onorat, poate fericit în sinea mea.) Atunci nu este departe de a te simți onorat. Este bună această fericire? (Nu.) De ce nu? (Ideea că o femeie

se îmbracă pentru aprecierea și afecțiunea unui bărbat, trăind doar pentru bărbați, gândindu-se mereu la asta – simt că a trăi așa este destul de degradant.) Există păreri diferite? În sine, zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră” plasează femeile într-o poziție inegală față de bărbați. Le cere femeilor să se aranjeze pentru a le face pe plac bărbaților, să trăiască pentru fericirea bărbaților și să se simtă onorate ori de câte ori cineva le place și le admiră. Acest lucru este inegal; este în sine o adevărată reflectare a statutului inferior al femeilor. Implicația zicalei „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră” este că, indiferent dacă este plăcută de alții datorită înfățișării sale frumoase sau dacă atrage afecțiunea bărbaților, deoarece știe cum să se împodobească pentru a fi plăcută privirii, o femeie ar trebui să se simtă fericită și onorată din acest motiv. Aceasta este în sine o degradare a femeilor. Această zicală le spune femeilor că valoarea existenței lor, sursa fericirii lor, este să existe cineva care să le placă și, dacă nu există, ar trebui să se simtă nefericite și supărate și să reflecteze la motivul pentru care nimeni nu le place și dacă, în calitate de femei, duc o viață lipsită de valoare și ratată. Așadar, nu este zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră” o degradare a femeilor? (Ba da.) În sintagma „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră”, oare cei care o admiră nu se referă de obicei la bărbați? Această zicală în sine îi plasează pe bărbați în poziția de stăpâni, deasupra femeilor. Înseamnă că o femeie ar trebui să se simtă onorată că un bărbat – un stăpân – o place și o apreciază. Dacă un bărbat – un stăpân – nu o place, atunci există ceva în neregulă cu ea, nu este demnă să fie iubită, este un eșec în viață și nu este calificată să fie femeie. Vezi, acest lucru ridică imperceptibil statutul bărbaților, permițându-le să calce pe gâtul femeilor și să le domine. Aici se află eroarea din zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră.” În plus, oare bărbaților le plac femeile doar pentru aspectul și podoabele lor?

Sau le plac femeile doar pentru că văd că sunt blânde, virtuoase, demne și grațioase? Oare bărbaților le plac femeile doar pentru a-și încânta privirea? (Nu, pentru a-și satisface dorința sexuală a trupului.) Atunci, în ce scop încearcă femeile să fie pe placul bărbaților și să-i facă fericiți? (Tot pentru a se deda la dorința sexuală a trupului.) Cu alte cuvinte, atât bărbații, cât și femeile au nevoi când vine vorba de relațiile dintre ei, iar nevoia elementară ține de dorința sexuală a trupului. Nevoia unui bărbat față de o femeie nu se rezumă doar la a-i plăcea înfățișarea ei, ci, pe baza acestui aspect, înseamnă să o obțină într-un mod fizic – pentru a ne exprima mai direct, să-i obțină trupul pentru a-și satisface dorința sexuală. Prin urmare, scopul din spatele zicalei „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră" este, de fapt, de a satisface dorința sexuală a bărbaților. Aceasta le cere femeilor nu doar să-și facă aspectul și podoabele plăcute bărbaților, ci și să le satisfacă dorința sexuală. Nu este acesta un mod foarte josnic de a trăi? Dacă femeile mai cred că această zicală este corectă, că este ceva ce ar trebui să realizeze și să respecte, atunci se degradează singure. Bărbații au nevoi sexuale față de femei și vor să se joace cu trupurile lor; dacă femeile, în loc să considere acest lucru vrednic de dispreț și de ură, continuă să se aranjeze pentru admiratorii lor, simțind că este cea mai mare onoare a vieții lor, onoarea supremă, atunci nu se degradează singure? (Ba da.) Acest lucru le privează pe deplin de drepturile lor. Nu doar că le privează pe femei de dreptul la viață, de demnitate și de drepturile omului, dar le și face să creadă că aceasta este cea mai mare onoare. Nu este o cruzime? Este cât se poate de crud! Pe lângă faptul că nu au deloc autonomie sau drepturi ale omului, fericirea, bucuria și încântarea femeilor pot fi obținute doar făcându-le pe plac bărbaților și satisfăcându-i pe deplin. Indiferent ce fel de tratament inuman suferă femeile, li se cere totuși să fie mândre de acesta. Nu este un abuz și o distrugere a femeilor? Fie că este vorba de femei moderne sau din

vechime, toate consideră zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră” drept mottoul lor, scopul vieții lor. Nu este complet greșit? Nu este un șiretlic folosit de Satana pentru a-i abuza și a-i induce în eroare pe oameni? (Ba da.) Dacă ești femeie și un bărbat este atras de tine, având inima plină de pofte ticăloase față de tine, te-ai simți dezgustată sau extrem de onorată dacă ai ști? (Dezgustată.) Când se gândește la tine, se gândește doar la trupul și la aspectul tău, în timp ce-și eliberează și dorința sexuală. Cu cât este mai atras de tine, cu atât este mai plin de dorință sexuală față de tine; ceea ce se stârnește în el în legătură cu tine sunt doar gânduri desfrânate. Ba chiar încearcă orice mijloc de a pune stăpânire pe tine, așa încât să se bucure de trupul tău, să-și satisfacă pe deplin și să-și elibereze dorința sexuală. Dacă ai ști că are astfel de intenții față de tine, ai mai crede că zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră” este corectă? Ai mai simți că este o onoare să fii plăcută și apreciată de cineva? (Nu.) Dacă ești o femeie cu simțul rușinii și cu demnitate, ar trebui să fii dezgustată de această zicală, să detești și să respingi aprecierea unor astfel de oameni. Doar trăind așa ai demnitate. Oamenii care te plac și te apreciază cu adevărat o fac datorită calității caracterului tău, a lucrurilor pe care le urmărești, pentru că înțelegi adevărul și, de asemenea, vor să obțină ceva edificator de la tine și să primească ajutorul tău – nu pentru că vor să-ți aprecieze trupul pentru a se complace în dorința lor sexuală și a o satisface. Dacă cineva te apreciază indiferent cum este caracterul tău sau indiferent dacă urmărești sau nu adevărul, doar pentru că înfățișarea și silueta ta sunt plăcute privirii și îi pot satisface pe deplin dorința sexuală, însă nu simți nicio repulsie sau dezgust față de acest lucru, simțind în schimb că te place – în special, întrucât ți-a făcut avansuri fizice, simți cu atât mai mult că te place – și chiar te simți onorată de acest lucru, atunci te degradezi singură. Indiferent cine are planuri sau intenții ticăloase față de trupul tău, dacă nu-ți

pasă și, atât timp cât te place, consideri că este o onoare specială și te simți onorată de acest lucru, atunci nu ești o persoană cu integritate și demnitate, nici nu ești o femeie bună. Să presupunem că cineva are nevoi sexuale față de tine și simți că ai găsit pe cineva care te înțelege, găsind totodată o ocazie de a-ți elibera dorința sexuală; este un „dans" în doi și vă întâlniți pentru că sunteți croiți din același material murdar. În acest caz, ești o persoană lipsită de integritate și demnitate, nedemnă de a fi plăcută; faci parte din aceeași categorie cu oamenii lascivi și licențioși. Dacă ești cu adevărat o femeie cu demnitate, ar trebui să simți ură, repulsie și dezgust față de aprecierea unor asemenea oameni lascivi și licențioși. Desigur, dacă motivul pentru care te place cineva este cu adevărat umanitatea ta, ceea ce urmărești sau pentru că ai un anumit punct forte, nici pentru asta nu merită să te simți onorată. Scopul pentru care oamenii spun: „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră" sigur nu este la fel de simplu ca aprecierea unei femei de către un bărbat. Zicala îi plasează categoric pe bărbați într-o poziție de dominare a femeilor. Mai exact, această zicală a apărut în sistemul de valori potrivit căruia bărbații sunt superiori, iar femeile sunt inferioare. În plus, realitatea este că femeile reprezintă un grup vulnerabil în orice sistem social, fiind considerate anexe și jucării ale bărbaților. Prin urmare, zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră" este în mod categoric o rușine pentru toate femeile. Dacă femeile aprobă în mod special această zicală, este o tragedie pentru ele și ar trebui să simțim dispreț față de toate cele care o aprobă. Ar trebui atunci ca bărbații să aprobe punctul de vedere „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră"? (Nu.) Dacă un bărbat vede o femeie aranjându-se pentru cei care o admiră, nu simte oare că o astfel de femeie trăiește într-un mod foarte degradant și nu va privi și el cu dispreț o astfel de femeie? (Ba da.)

Vedeți acum limpede dacă zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră” este corectă sau nu? (Este incorectă.) Această zicală nu este un lucru pozitiv, nici nu este un gând sau un punct de vedere corect. Uitați-vă în Biblie și la cuvintele exprimate de Dumnezeu – există vreo propoziție care să le spună femeilor că ar trebui să se aranjeze pentru cei care le admiră? Există vreo propoziție care împarte statutul bărbaților și pe cel al femeilor pe niveluri, spunând că bărbații sunt superiori femeilor? Nu, nu există. În cartea Genezei din Biblie se consemnează că femeia este os din oasele bărbatului și carne din carnea lui. Atât bărbații, cât și femeile sunt ființe umane create de Dumnezeu; sunt egali înaintea lui Dumnezeu, fără vreo împărțire pe niveluri, fără vreo distincție între superior și inferior. Împărțirea oamenilor în superiori și inferiori și diferențierea între niveluri de statut este ceva ce face Satana; este o dovadă reală a oprimării și persecutării femeilor de către Satana. Încă de când Dumnezeu a creat omenirea la începuturi, bărbații și femeile au fost egali în ochii Lui. Amândoi sunt ființe create și obiecte ale mântuirii lui Dumnezeu. El nu a spus niciodată că bărbații sunt superiori și că femeile sunt inferioare, nici nu a spus că bărbații ar trebui să fie capul femeilor sau stăpânii lor, că bărbații ar trebui să se ridice deasupra femeilor, să aibă prioritate față de femei în orice lucrare sau că au opinii proprii și sunt stâlpii de sprijin, în timp ce femeile ar trebui să asculte mai mult de bărbați. Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de lucruri. Doar din cauza coruperii de către Satana au apărut printre oameni zicale potrivit cărora bărbații sunt superiori și femeile sunt inferioare, iar apoi această tendință s-a format în întreaga societate și în întreaga omenire, oprimând constant femeile sub autoritatea masculină. Din cauză că nu înțeleg adevărul, după ce sunt influențate și induse în eroare de tot felul de tendințe rele ale Satanei, femeile simt că sunt inferioare bărbaților sau că au un statut inferior față de aceștia. De aceea, până în ziua

de azi, multe femei mai cred că este corectă zicala „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră.” Acesta este un lucru foarte trist. Dacă nu înțeleg adevărul, oamenii sunt încă induși în eroare și controlați de diverse gânduri și puncte de vedere ale Satanei în multe chestiuni specifice. Chiar și această chestiune măruntă este foarte grăitoare, nu-i așa? (Așa e.) Care este motivul pentru care femeile se degradează de bunăvoie? Este că mediul social general face în așa fel încât femeile să nu poată avea un statut egal cu bărbații și să fie nevoite să cedeze în fața bărbaților, să creeze condiții favorabile pentru ei și, de asemenea, să facă multe sacrificii și să plătească un preț mare pentru a-i satisface pe bărbați. Acest lucru este cauzat de societate, de diversele tendințe rele conduse de Satana. Așadar, acum, după ce ați înțeles adevărul în această privință, nu există o concluzie clară în legătură cu zicala: „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră”? (Ba da.) Această zicală este falsă și nu este conformă cu adevărul, nu-i așa? (Așa e.) După ce au auzit despre situația reală, nu simt femeile că au trăit vieți foarte nedreptățite și sufocante în toți acești ani? Ar trebui atunci să se aranjeze în continuare pentru admiratorii lor? (Nu.) Ca membre ale omenirii create, femeile diferă de bărbați doar în ceea ce privește genul și fiziologia; în alte privințe, nu există nicio diferență. În ochii lui Dumnezeu, nu există absolut nicio diferență de statut între bărbați și femei. Dumnezeu nu le-a impus niciodată femeilor, în nicio circumstanță, cerințe care să difere de cele impuse bărbaților. În aspecte precum numărul de oameni pe care îi alege Dumnezeu, speranța de a fi mântuiți, ocaziile de a-și îndeplini îndatoririle, îndatoririle pe care le pot îndeplini și lucrarea pe care o pot face, femeile sunt practic egale cu bărbații; ele nu sunt inferioare bărbaților. Aceasta este situația reală.

Am vorbit anterior despre manifestările lascivității, ale licențiozității și ale comportamentului seducător ale acelor oameni ticăloși care au natura-

esență a diavolilor și, de asemenea, despre cum să-i tratați pe oamenii ticăloși în cazul în care îi întâlniți atunci când intrați în relații romantice sau căutați un partener. Sperați să cunoașteți o astfel de persoană cu care să trăiți un episod romantic, să lăsați grijile deoparte o dată și să vă faceți pe plac o dată? (Nu.) Atunci sperați să vă întâlniți iubitul sau iubita visurilor voastre, sufletul-pereche sau persoana ideală? (Nu.) Nu contează dacă speri sau nu. Este esențial să ai discernământ în privința acestor oameni lascivi, licențioși și seducători, a căror natură-esență este ticăloasă, și să ții distanța față de ei. După cum spun non-credincioșii, majoritatea acestor oameni sunt versați, libertini și romantici. Majoritatea adulților ar trebui să poată recunoaște persoanele de acest tip atunci când le întâlnesc; poate că după câteva interacțiuni, majoritatea adulților vor ști că sunt de acest tip. Persoanele de acest fel nu sunt selective atunci când flirtează cu alții; indiferent ce vârstă ai, atât timp cât arăți destul de bine, s-ar putea să-ți facă avansuri, făcându-te să cazi în capcana lor, fără să-ți dai deloc seama ce se întâmplă. Îți spun mereu cuvinte tandre și blânde și dau dovadă de preocupare, grijă și considerație față de tine. Găsesc ocazii să-ți facă ochi dulci, să te servească cu ceai sau apă și uneori chiar îți cumpără mici cadouri, ciocolată și așa mai departe. Când îți lași complet garda jos, trec de zidurile tale de apărare și îți pătrund în inimă. Fără să-ți dai seama, este de ajuns doar să te gândești la ele și ai fluturi în stomac; dacă nu le vezi câteva zile, simți că lipsește ceva, gândindu-te: „Nimeni din jurul meu nu ține la mine ca acea persoană. Se pare că m-am îndrăgostit de ea. Oare s-a îndrăgostit și ea de mine?” Ce fel de stare este aceasta? (Căderea în ispită.) Unele persoane versate se pricep să-i atragă pe alții, lăsându-i să plece; după ce se arată preocupate de tine o vreme și îți stârnesc apetitul, se fac apoi nevăzute, făcându-te să muști singur momeala. Când îți dai seama că te-ai îndrăgostit de acea persoană și nu poți trăi fără ea, ai căzut în capcana

iubirii și ai fost fermecat. Odată fermecat, ești complet cucerit de acea persoană. Ce este această capcană a iubirii în care cad oamenii? Nu este vorba de afecțiune familială, de prietenie sau de grija și iubirea dintre oameni, ci de plasa dorinței sexuale. Odată ce ai căzut în capcana dorinței sexuale, poți pierde cu ușurință controlul. Peste nouăzeci și cinci la sută din oameni, în special cei tineri, nu o pot depăși și nu se pot elibera dintr-o astfel de capcană. Ce ar trebui făcut, atunci? Din moment ce știi că este foarte greu să te eliberezi dintr-o astfel de capcană, nu permite să cazi în ea. Fă tot posibilul să stai departe de oamenii, lucrurile sau mediile care te-ar putea prinde în capcană. Ține distanța o vreme, roagă-te lui Dumnezeu și citește cuvintele Sale. Treptat, nevoile tale sexuale se vor estompa și vor dispărea, capcana nu te va mai controla și, practic, vei fi depășit această ispită. Totuși, nu se știe cum te vei descurca data viitoare când vei întâlni astfel de ispite și capcane, dacă vei fi capabil să le depășești. Singura cale este să vii frecvent înaintea lui Dumnezeu pentru a te ruga și a căuta adevărul și să stai departe de diversele ispite. Desigur, cele mai importante lucruri sunt să-ți însușești adevărul și să-l înțelegi. Dar nu este simplu să-ți însușești adevărul; este necesar să treci prin anumite experiențe, iar statura ta nu crește atât de repede, prin urmare, nici apărarea ta în diverse aspecte nu poate fi construită atât de repede. Ce ar trebui făcut, atunci? Trebuie să trăiești adesea înaintea lui Dumnezeu, să ai îndrumarea cuvintelor Sale, lucrarea Duhului Sfânt și protecția lui Dumnezeu. Având toate aceste lucruri, plus hotărârea ta personală, vei avea măsuri de apărare atunci când te vei confrunta cu astfel de ispite. În plus, când vei cunoaște natura chestiunii și consecințele pe care le va atrage, vei evita în mod conștient astfel de medii, ceea ce va dovedi că ai hotărârea de a respinge astfel de ispite. Datorită atitudinii tale și a dorinței tale subiective, Dumnezeu te va ajuta atunci să scapi de astfel de ispite. Dacă întâlnești un astfel de mediu și

simți aversiune și ură în inima ta, dar nu știi cum să refuzi, roagă-te lui Dumnezeu, cerându-I să te protejeze și să îndepărteze un astfel de mediu pentru tine. Când ai astfel de rugăciuni și dorințe, din cauza nevoilor lucrării bisericești, poate că persoana care reprezintă o ispită periculoasă pentru tine va fi mutată în altă parte, așa încât îi va fi incomod să te contacteze din nou și nu o vei mai întâlni. Acesta este ajutorul lui Dumnezeu; este protecția Lui. Deoarece îți vede dorința, atitudinea, determinarea și hotărârea personală, Dumnezeu te va ajuta în mod proactiv și temeinic să-ți îndeplinești dorința, obținând rezultatul de a te proteja. Când această persoană pleacă și nu te mai hărțuiește, s-ar putea să-ți simți sufletul puțin gol, gândindu-te că este oarecum păcat că a plecat, și chiar să visezi: „Dacă ar mai fi aici, oare am putea să ne înțelegem bine?” Ocazional, pot apărea astfel de gânduri, dar cu protecția lui Dumnezeu, ești ferit în cele din urmă de ispită. Pe nesimțite, această problemă se estompează treptat în inima ta, dispare gradual din tine și, în timp, îți recapeți liniștea, revenind la starea anterioară a vieții tale și la mentalitatea normală. În acest moment, problema se încheie. Nu a reprezentat nicio amenințare sau tulburare pentru tine, ci a devenit în schimb o dovadă puternică și o mărturie a victoriei tale asupra Satanei și a faptului că te ferești de diavol și îl respingi. Nu este foarte bine? (Ba da.) Când această ispită era pe cale să reprezinte o amenințare pentru tine, în acel moment periculos, datorită atitudinii și cooperării tale, Dumnezeu te-a protejat. El a pregătit un mediu adecvat pentru tine, dându-ți posibilitatea de a rămâne ferm. Acest lucru favorizează creșterea staturii tale; îți va spori credința, îți va spori hotărârea și dorința de a practica adevărul, îți va da motivație și va permite creșterea staturii tale. Atunci când această ispită se abate asupra ta, dacă nu ești dispus să o respingi sau să o eviți, nu ești dispus să practici adevărul și o lași pur și simplu să-și urmeze cursul în mod nestingherit,

fiind dispus să accepți această ispită și chiar să accepți hărțuirea și încurcăturile diavolului și te bucuri tot mai mult de o astfel de stare, ești tot mai dispus să trăiești într-un astfel de mediu și nu te rogi în mod activ lui Dumnezeu, cerându-I să înlăture un astfel de mediu – văzând că așa este atitudinea ta față de această chestiune, Dumnezeu nu te va forța. În acțiunile Sale, Dumnezeu nu obligă niciodată pe nimeni. Din moment ce-ți place atât de mult această persoană, din moment ce simți că-ți poate aduce o asemenea fericire și bucurie, oferindu-ți plăcere, Dumnezeu nu te va priva de o asemenea bucurie și fericire, nici nu va îndepărta această persoană. Cât despre consecințe, trebuie să le suporți singur. Rezultatul este că vei cădea treptat în ispita și în încurcăturile desfrânate ale diavolilor, ale oamenilor ticăloși, lascivi și licențioși, pierzând în cele din urmă mustrarea conștiinței tale și prezența lui Dumnezeu. După ce te-ai complăcut în fericirea și bucuria de a-ți satisface dorințele sexuale ale trupului, nu simți nicio rușine și nu te poți desprinde de o asemenea ispită – aceasta se numește a te lăsa pradă depravării. Te simți cea mai fericită persoană, te bucuri din plin de această fericire și bucurie, te simți norocos că ai o astfel de fericire și bucurie și ești foarte mulțumit că ești prins într-o astfel de capcană a iubirii. Ce ar mai putea să facă sau să spună Dumnezeu atunci? Dumnezeu nu-ți va da niciun indiciu, nu te va avertiza despre nimic și nu va face nimic. N-ai decât să te bucuri. Consecințele finale pentru cei prinși în capcana dorințelor sexuale sunt previzibile. Nimeni dintre cei care cad în capcana iubirii nu ajunge să fie fericit sau bucuros; dimpotrivă, finalul nu poate fi decât dureros și tragic. Doar tu trebuie să suporți astfel de consecințe și meriți să le suporți. Acționează Dumnezeu pe baza principiilor? (Da.) Dumnezeu îți respectă alegerile. Nu gândi că: „Dumnezeu va avea grijă de mine și mă va ține sub control; nu mă va lăsa să merg la întâlniri, nici să-mi satisfac nevoile sexuale.” Te înșeli; Dumnezeu nu Se amestecă în viața ta.

El vrea să te protejeze așa încât să nu cazi în ispită, să nu fii indus în eroare de oameni răi, să nu fii devastat și rănit grav de Satana. Dar dacă alegi să fii de acord cu Satana, Dumnezeu spune că acestea sunt libertatea și alegerea ta; atât timp cât ești dispus, atât timp cât nu regreți, Dumnezeu nu te va obliga; doar tu culegi ceea ce semeni, iar când va veni vremea și vei plânge amarnic, nu te lamenta că Dumnezeu nu ți-a amintit sau că Dumnezeu nu te-a protejat. Dumnezeu vrea să te protejeze, vrea să stai departe de ispită, dar tu refuzi. Dacă Dumnezeu ar îndepărta persoana care îți place, persoana cu care ești prins în capcana iubirii, ai merge să o cauți, te-ai comporta ca un nebun, ți-ai pierde controlul, te-ai plânge de Dumnezeu, L-ai ocărî pe Dumnezeu pentru că nu ține cont de sentimentele tale și nu-ți înțelege dificultățile. Așadar, Dumnezeu nu va face asta; nu-i va determina pe oameni să facă lucruri pe care nu sunt dispuși să le facă. Din moment ce ai ales singur acea cale, trebuie să suporți singur consecințele groaznice care vor apărea în final. Nimeni nu va plăti în locul tău. Este clară acum această chestiune? (Da.)

Dacă unii oameni se confruntă cu încurcăturile diavolilor și ale satanelor – ale oamenilor ticăloși – și nu le refuză, ci sunt dispuși să-și petreacă viața cu ei, aceasta este alegerea lor. În cele din urmă, când acest lucru va avea consecințe amare, nu ar trebui să-i învinovățească pe alții; nu pot decât să se urască pe ei înșiși fiindcă sunt prea depravați și prea devianți și ar trebui să-și dea singuri palme și să se blesteme. Oricare ar fi roadele amare pe care le vei culege în cele din urmă, acestea nu au nicio legătură cu Dumnezeu. Nu spune: „De ce nu m-a protejat Dumnezeu? De ce nu m-a oprit atunci?” Îți spun, Dumnezeu nu are o astfel de obligație; El ți-a spus deja în mod clar ce ar trebui să-ți spună. Ești o persoană cu capacitatea de a gândi independent; Dumnezeu ți-a dat liber-arbitru și ai dreptul de a alege liber. Prin urmare, Dumnezeu îți dă dreptul de a alege atunci când întâmpini

ceva. Din moment ce ai dreptul de a alege, roadele amare pe care le culegi în cele din urmă sunt rezultatul propriei alegeri, așa că n-ar trebui să te plângi de Dumnezeu sau să dai vina pe oricine poți. Lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu este de a-ți spune adevărul și de a-ți arăta calea către mântuire. Cât despre alegerea ta de a-L urma pe Dumnezeu sau de a-l urma pe Satana, aceasta depinde de tine. Dacă ești o persoană binecuvântată și dispusă să urmărească adevărul, atunci urmează-L pe Dumnezeu. Dacă nu iubești adevărul, ci iubești mai degrabă lumea și ticăloșia – dacă viața ta este una lipsită de valoare – atunci alege să-l urmezi pe Satana; nimeni nu te oprește. Chiar și în zilele noastre, unii oameni încă Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu și casa Lui, plângându-se mereu: „Am deja treizeci sau patruzeci de ani, nu am mers la întâlniri și nu m-am căsătorit – casa lui Dumnezeu nu permite aceste lucruri!" Când i-a împiedicat vreodată casa lui Dumnezeu pe oameni să meargă la întâlniri sau să se căsătorească? Aceasta este libertatea ta; casa lui Dumnezeu nu se amestecă. Totuși, există o condiție: dacă faci asta, nu poți să-ți îndeplinești datoria într-o biserică cu datorie full-time, deoarece, dacă ești într-o relație romantică și nu mai ai înclinația de a-ți face datoria, lucrarea bisericii va fi împiedicată. Dacă vrei cu adevărat să mergi la întâlniri și să te căsătorești, atunci predă mai întâi lucrarea de care ești responsabil și drumurile noastre se vor despărți temporar. Vă sunt clare tuturor principiile în această privință? (Da.) Dacă cineva vrea să meargă la întâlniri sau să se căsătorească, este perfect în regulă; nimeni nu impune restricții. Totuși, nu este acceptabil să facă avansuri la întâmplare persoanelor de sex opus și să tulbure viața bisericească. Aceia care fac avansuri la întâmplare sunt diavoli; sunt oameni ticăloși, lascivi și licențioși, iar casa lui Dumnezeu categoric nu permite prezența unor asemenea oameni. Indivizii de acest fel le fac avansuri altora și îi hărțuiesc la întâmplare, indiferent în ce grup se află. Asemenea unui flagel, ei

provoacă panică și îi fac mereu pe ceilalți să se simtă agitați și neliniștiți. Oriunde trăiesc viața bisericească, tulburările lor creează o atmosferă murdară și transformă biserica într-un haos. Nu doar că sabotează lucrarea bisericii, dar și tulbură ordinea normală a îndeplinirii îndatoririlor de către frați și surori. Astfel de indivizi trebuie supravegheați strict și restricționați, iar cei care provoacă un impact grav trebuie izolați sau îndepărtați. Unii spun: „Am rănit doar câțiva oameni – nu este mare lucru, nu-i așa?" Dacă poți răni câțiva, ești capabil să rănești și câteva zeci. Ești exact acest soi de lucru mizerabil. Este inacceptabil să flirtezi în mod nechibzuit cu alții și să-ți eliberezi în mod inadecvat dorința sexuală în biserică, rănind astfel oamenii. Dacă vrei să flirtezi, mergi în locurile de desfrâu ale lumii non-credincioase; nimeni nu te restricționează acolo. Dar casa lui Dumnezeu, locul unde frații și surorile își îndeplinesc îndatoririle, este solemnă, liniștită și sacră; nu le permite diavolilor sau satanelor să o tulbure sau să o saboteze. Dacă cineva vrea să transforme biserica într-un loc pentru întâlniri amoroase sau promiscuitate, satisfăcându-și dorința sexuală după bunul plac, este absolut inacceptabil! Aceasta este biserica, locul lucrării lui Dumnezeu, locul unde lucrează Duhul Sfânt pentru a-i curăți și desăvârși pe oameni. Fie că sunt bărbați sau femei, toți trebuie să fie demni și decenți și să se ocupe de lucrarea adecvată. Nu le este permis să flirteze cu alții la întâmplare, nici să-și elibereze în mod nepotrivit dorința sexuală. Dacă nu-ți poți controla dorința sexuală și vrei doar să o eliberezi, atunci alege o persoană potrivită cu care să te căsătorești; nu flirta la întâmplare cu alții în biserică. Oricine le face avansuri altora la întâmplare și stârnește indignare în rândul fraților și surorilor ar trebui îndepărtat sau exclus rapid, ca nu cumva să tulbure în continuare viața bisericească. S-a înțeles? (Da.) Trebuie să existe limite între bărbați și femei. Dacă un bărbat stă mereu în preajma grupurilor de femei, nu din motive legate de lucrare, nici pentru că există

chestiuni importante de care trebuie să se ocupe, ci pentru a se etala în rândul femeilor, a-și elibera dorința sexuală și a le face avansuri la întâmplare, aceasta este hărțuire. Dacă o femeie, cu sau fără motiv, stă mereu în preajma grupurilor de bărbați, cochetând mereu cu ei în mod nechibzuit, făcându-le ochi dulci și expunându-și farmecele, ar trebui să fie tratată și ea drept un diavol. Dacă discuți sau ai părtășie despre lucrare în mod normal, este acceptabil, dar a le face altora avansuri și a flirta cu ei la întâmplare nu este. Orice astfel de comportament care provoacă agitație constituie o tulburare a vieții bisericești și o distrugere a ordinii normale a lucrării bisericești și nu este permis în casa lui Dumnezeu. Toată lumea ar trebui să-i respingă și să păstreze distanța față de acești diavoli lascivi, licențioși și seducători din punct de vedere sexual. Când majoritatea oamenilor vor lua atitudine pentru a-i respinge, a-i da în vileag și a se feri de ei, asigurându-se că încercările lor de a face avansuri altora eșuează și, făcând în așa fel încât să nu obțină ceea ce vor în nicio situație, aceștia se vor opri treptat din ceea ce fac. Dacă nu-și pot îndeplini datoria în mod normal și pur și simplu flirtează în mod nechibzuit cu alții și îi tulbură oricând au un moment de răgaz, intrând în relații romantice peste tot și bucurându-se de senzația de a fi într-o relație romantică, atunci îndepărtați-i imediat. Tăiați rapid nodul gordian și ocupați-vă de acești indivizi promiscui – nu le dați nicio ocazie de a-i tulbura pe oameni. Este clară acum această chestiune după părtășia noastră? (Da.) Ați câștigat ceva? Aveți o cale de practică? Aveți acum discernământ în privința acestui tip de persoane lascive și licențioase? (Da.) Vă este clar cum să vă purtați, cum să stați la locul vostru și cum să faceți ce se cuvine în cadrul umanității normale? (Da.) Există aici adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și principii de discernământ care ar trebui să le fie clare și, desigur, există și adevăruri-principii pe care oamenii ar trebui să le practice

și căi pe care ar trebui să le urmeze. Dacă toate acestea sunt clarificate, această chestiune a fost expusă pe deplin.

Aici se încheie părtășia noastră de astăzi. La revedere!

11 februarie 2024

Cum să urmărești adevărul (15)

Data trecută am avut părtășie despre trei manifestări specifice ale devianței la cei reîncarnați din diavoli: lascivitatea, comportamentul seducător și licențiozitatea – adică manifestările deviante pe care oamenii le au în ceea ce privește dorința sexuală. Principala problemă cu astfel de oameni este că atitudinea lor față de dorința sexuală este deosebit de desfrânată; ei încalcă limitele conștiinței și ale rațiunii umanității normale și nu-și țin în frâu sau nu-și controlează dorințele sexuale în nicio situație, ci le dau frâu liber. Există și unii oameni care sunt deosebit de desfrânați; adică, pe baza faptului că sunt desfrânați, devin lipsiți de scrupule, mergând din rău în mai rău. Unii dintre ei chiar caută și își creează tot felul de oportunități pentru a-și satisface dorințele sexuale în timp ce predică Evanghelia. Ei predică Evanghelia în special membrilor de sex opus și, odată ce găsesc o țintă potrivită, își lansează ofensiva, folosind diverse metode și mijloace pentru a determina cealaltă persoană să muște momeala, chiar folosind trucuri detestabile pentru a-și atinge scopurile. În timp ce predică Evanghelia, acești oameni nu doar că se comportă în acest fel, dar săvârșesc și lucruri care fac de ocară numele lui Dumnezeu. Nu doar că au gânduri desfrânate, dar și profită de ocazia de a predica Evanghelia ca pretext pentru a-și satisface dorințele sexuale. Mai mult, repetă aceeași greșeală iar și iar, făcând aceleași lucruri oamenilor de vârste diferite și cu situații diferite. Spuneți-Mi, când sunt descoperiți astfel de oameni, cum ar trebui tratați? Ar trebui să li se permită să-și îndeplinească în continuare datoria de predicare a Evangheliei sau ar trebui izgoniți și opriți din îndeplinirea acestei datorii? (Ar trebui izgoniți.) Este păcat să fie izgoniți? Și dacă ar putea să câștige o altă persoană? (Dacă sunt păstrați și li se îngăduie să predice în continuare Evanghelia, consecințele vor fi și mai

grave. Odată ce se dedau la activități licențioase, fac de ocară numele lui Dumnezeu.) Spuneți-Mi, pot astfel de oameni ale căror minți sunt preocupate constant de dorința sexuală să câștige persoane atunci când predică Evanghelia? (Nu, nu pot.) Chiar dacă în mod ocazional câștigă câțiva oameni prin predicarea Evangheliei, sunt capabili și să săvârșească lucruri care fac de ocară numele lui Dumnezeu. Oare folosirea unor astfel de oameni nu face mai mult rău decât bine? (Ba da.) Atunci, este totuși păcat să-i izgonim? (Nu.) Se pot schimba oamenii de acest fel? Este problema lor ușor de rezolvat? (Nu este. Aceasta e o problemă care ține de natura-esență pe care o au; nu se poate schimba.) Oamenii plini de pofte trupești nu sunt umani; în ei sălășluiește un diavol, folosindu-le trupul pentru a spune ce vrea să spună și a face ce vrea să facă. Dacă alții folosesc îndemnuri și avertismente care sunt în acord cu rațiunea și conștiința, pot aceste lucruri să le schimbe natura-esență? (Nu pot.) Atunci, poate fi rezolvată această problemă a lor prin părtășia despre adevăr pentru a-i ajuta? (Nu.) Chiar dacă sunt emondați, dacă cineva este desemnat să-i supravegheze sau dacă sunt mutați într-un mediu diferit, astfel încât să nu aibă nicio ocazie de a-și satisface dorințele sexuale, poate fi rezolvată natura diavolească din ei? (Nu.) În orice fac, oamenii reîncarnați din diavoli sunt lipsiți de umanitate. Acest lucru este determinat de natura-esență pe care o au. Prin urmare, indiferent cum ai părtășie despre adevăr pentru a-i îndemna sau a-i ajuta, acest lucru nu poate rezolva problema naturii-esență pe care o au. În primul rând, natura-esență a diavolilor este că aceștia urăsc adevărul și nu-l pot accepta câtuși de puțin. În al doilea rând, cei reîncarnați din diavoli sunt lipsiți de conștiință și rațiune, nu au nicio fărâmă de conștientizare a răului pe care îl comit și nu simt niciodată rușine, remușcări sau suferință. Prin urmare, nu au simțul jenei sau al rușinii pe care ar trebui să-l aibă oamenii normali. Nu înțeleg moralitatea sau etica umană, nici

demnitatea sau simțul rușinii pe care ar trebui să le aibă cineva în conduita personală. Nu înțeleg niciunul dintre aceste lucruri. Chiar dacă pot debita niște doctrine care sună frumos, acest lucru nu dovedește că au o umanitate normală; sunt doar oameni ipocriți și înșelători. Așadar, indiferent despre ce adevăruri avem părtășie cu asemenea oameni, natura-esență pe care o au nu poate fi schimbată. Există o singură soluție, atunci: nu folosi astfel de oameni pentru a face o datorie. Înlătură-i. Astfel se rezolvă problema. Unii spun: „Dacă sunt eliminați și îndepărtați, dacă nu-și mai satisfac dorința sexuală și nu tulbură lucrarea din casa lui Dumnezeu, nu vor vătăma în continuare oamenii dacă vor face aceste lucruri printre non-credincioși? Nu ar trebui păstrați în casa lui Dumnezeu, având pe cineva desemnat să-i supravegheze, pentru a-i împiedica să le facă rău oamenilor din societate?” Este corectă această afirmație? (Nu.) De ce este incorectă? (Păstrarea lor în casa lui Dumnezeu le face rău fraților și surorilor, tulbură lucrarea bisericii și perturbă lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru nu este adecvat. Lăsați-i să se întoarcă în lume. Sunt atât de mulți diavoli și satane în lume și, indiferent ce fel de tulburări provoacă, nu se poate considera că le fac rău diavolilor. Întrucât sunt cu toții diavoli, nu se poate considera că fac rău.) Nu este această opinie în acord cu realitatea? (Ba da.) Această opinie este corectă. Cei care își satisfac dorințele sexuale sunt diavoli și nu li se poate permite să rămână în casa lui Dumnezeu și să le facă rău fraților și surorilor. Ceea ce fac în societate nu este deloc legat de casa lui Dumnezeu, întrucât cei care nu cred în Dumnezeu sunt lipsiți de umanitate și sunt cu toții diavoli. Indiferent cum se luptă diavolii între ei, acest lucru nu va tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu. Sunt cu toții ai Satanei și sunt în cârdășie cu Satana în primul rând. Se luptă între ei și își fac rău unii altora de mii de ani. Ce legătură are cu noi? Se rănesc reciproc, lucru la care recurg de bunăvoie. Sunt cu toții din același soi mizerabil; sunt de aceeași teapă. Pe scurt, casa

lui Dumnezeu nu vrea indivizi de acest fel. Deoarece oamenii care sunt diavoli nu se ocupă de sarcinile care le revin și nu au conștiință sau rațiune, oriunde s-ar afla, nu fac decât să provoace tulburări și să recurgă la sabotaj și distrugere. Nu pot face nimic benefic oamenilor. Nu pot decât să le facă rău. Chiar dacă pot presta un serviciu, pierderile pe care le provoacă sunt mai mari. Astfel de oameni pot părea destul de disciplinați și pot da impresia că nu au făcut nimic rău, dar odată ce au ocazia, sunt capabili să facă lucruri cu adevărat rele. Prin urmare, asemenea oameni ar trebui tratați prompt, fiind îndepărtați. Deși ar putea presta un serviciu și ar putea face unele lucruri corecte, aceasta nu înseamnă că s-au căit cu adevărat, cu atât mai puțin că natura-esență pe care o au s-a schimbat. Indiferent de starea lor actuală, nu ar trebui să fim induși în eroare de falsa impresie pe care o lasă, cu atât mai puțin să avem încredere în ei sau să credem că pot face vreo lucrare. Întrucât natura-esență pe care o au este cea a unui diavol, oriunde trăiesc viața bisericească, sunt o bombă cu ceas și reprezintă o amenințare pentru toată lumea. Chiar dacă se abțin temporar de la a face lucruri rele, fiecare cuvânt și acțiune a lor, fiecare mișcare a lor va interfera totuși cu starea de spirit și cu emoțiile tale și chiar îți poate influența opiniile. Aceasta este consecința de a avea un diavol în preajmă. De exemplu, să presupunem că ai fost recent într-o stare proastă sau oarecum negativă sau ai auzit propagandă negativă și zvonuri nefondate, care te-au făcut să capeți noțiuni despre Dumnezeu. Dacă există un diavol în preajma ta, s-ar putea să ai constant coșmaruri când dormi. Ba chiar este posibil, după ce porți o conversație cu el, nu doar ca starea ta să nu devină pozitivă și înălțată, ci să te simți tot mai abătut și să fii tot mai posac în sinea ta. Cu cât te apropii mai mult de el, cu atât mai puțin poți simți prezența lui Dumnezeu. Cu cât petreci mai mult timp cu el, cu atât inima ți se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, iar credința în Dumnezeu ți se pare mai lipsită de sens și chiar

fiecare cuvânt și acțiune a sa îți va afecta gândurile și îți va influența opiniile și atitudinile față de oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul tău. În schimb, când interacționezi și ai de-a face cu oameni corupți obișnuiți, situația este diferită și nu vei avea aceste reacții adverse. Prin urmare, chiar dacă oamenii nu pot simți în mod clar răul cauzat de astfel de diavoli atunci când sunt în apropiere, răul pe care îl reprezintă pentru alții este constant, la fel și amenințarea pe care o reprezintă. Chiar dacă par destul de prietenoși față de tine, nu par să te urască și nu te-au judecat sau atacat, atât timp cât sunt diavoli și nu oameni, cuvintele și acțiunile, vorbirea și comportamentul lor vor avea totuși un impact asupra ta. Acest impact se produce fără să-ți dai seama, iar cei care nu înțeleg adevărul s-ar putea să nu-l perceapă. Așadar, dacă în cadrul echipelor de evanghelizare se descoperă oameni reîncarnați din diavoli, în special oameni care își satisfac cu desfrânare dorințele sexuale, aceștia trebuie tratați prompt și îndepărtați. Cei răi nu trebuie să fie suportați sau toleraţi. Oamenii cred mereu că adăugarea unei persoane în echipele de evanghelizare aduce mai multă putere eforturilor de evanghelizare. Adăugarea unei persoane este acceptabilă, dar adăugarea unui diavol aduce necazuri. Dacă este vorba de o persoană în plus, chiar dacă aceasta are un calibru puțin cam slab și poate face doar sarcini simple, cel puțin nu va tulbura sau afecta lucrarea bisericii precum un diavol. Însă un diavol este diferit. Poate că, la prima vedere, se exprimă ușor și este elocvent și, pe baza calibrului său, ar putea fi competent ca supraveghetor pentru un anumit domeniu al lucrării. Totuși, având în vedere natura-esență pe care o are, îi este absolut imposibil să-și facă lucrarea bine. Nu poate decât să arunce lucrurile într-un haos complet, deoarece orice fac diavolii produce perturbări, tulburări și daune. Prin urmare, faptele rele ale unor astfel de oameni ar trebui expuse și discernute prompt, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să poată identifica și discerne faptele rele ale diavolilor. Dacă nu

ai descoperit sau nu ți-ai dat seama că sunt diavoli și simți că sunt oameni normali, care dezvăluie ocazional o poftă ticăloasă, atunci aproape s-ar justifica să le permiți să rămână, pentru a-i observa în continuare. Dacă descoperi că nu dezvăluie doar ocazional o poftă ticăloasă, ci se complac în aceasta, precum acei oameni licențioși care, oriunde merg, își fac o prioritate din a căuta membri de sex opus care le sunt pe plac și cu care să-și satisfacă dorințele sexuale – precum diavolii care caută suflete pe care le pot devora, inducând în eroare, prinzând în capcană și rănind oameni pretutindeni – și hărțuiesc pe oricine intră în contact cu ei, lăsând constant în urmă astfel de probleme, atunci acesta nu este comportamentul unui om; este în mod clar cel al unui diavol. Diavolii ar trebui îndepărtați cât mai curând posibil pentru a evita pe viitor necazurile. Toată lumea poate să comită ocazional greșeli, să piardă controlul și chiar să facă lucruri care depășesc limitele umanității, dar acest comportament nu este permanent, nu le face plăcere și, după ce greșesc și comit fărădelegi, aceștia au remușcări și sentimente de vinovăție și rușine. Când se confruntă din nou cu aceeași situație sau chestiune, pot evita ispita și pot da semne că se întorc din drum și se căiesc. Însă diavolii nu se întorc niciodată din drum, deoarece nu se pot căi și nici nu se căiesc. Ai văzut vreodată să se schimbe natura diavolilor de a se împotrivi lui Dumnezeu, de a-L huli și de a-L ataca? Nu s-a schimbat. Indiferent de cât timp deține Dumnezeu suveranitatea asupra omenirii și o conduce și indiferent cât de mult din atotputernicia, înțelepciunea și autoritatea Sa a dezvăluit El, Satana rămâne sfidător și continuă să vocifereze împotriva lui Dumnezeu. Chiar dacă a fost întotdeauna dușmanul învins al lui Dumnezeu, tot vociferează împotriva Lui și tot Îl atacă și I se împotrivește. Prin urmare, dacă cineva are natura-esență a unui diavol, atunci natura-esență deviantă pe care o are nu se poate schimba niciodată. Devianța este adevărata sa față, devianța este preferința

și, de asemenea, natura sa, așa că persoana respectivă nu se va schimba. Indiferent în ce biserică vezi acest tip de persoană, ar trebui să o dai în vileag cât mai rapid posibil, să o discerni și apoi să o îndepărtezi. Nu le da diavolilor șansa de a se căi. Această abordare este benefică pentru lucrarea bisericii și pentru aleșii lui Dumnezeu. Atunci, ce fel de persoană ar trebui să primească șansa de a se căi? Trebuie să fii sigur că o astfel de persoană este una normală, nu un diavol, și că a comis fărădelegi doar din cauza unei slăbiciuni temporare sau în circumstanțe speciale, dar după aceea a simțit remușcări, chiar urându-se pe sine și pălmuindu-se singură. Trebuie să fii sigur că are o conștiință care poate funcționa. Astfel de oameni pot primi șansa de a se căi. Dar diavolii își satisfac dorințele sexuale ori de câte ori au ocazia. Acest lucru este determinat de natura lor. Prin urmare, diavolii nu pot primi șansa de a se căi și ar trebui tratați cât mai curând posibil, fiind îndepărtați sau excluși. Acesta este principiul pentru tratarea oamenilor de acest fel și este cea mai bună modalitate de a-i gestiona. Este clară acum această chestiune? (Da.)

Unii oameni nu pot vedea lucrurile așa cum sunt. Ei văd că unii dintre cei care sunt diavoli au o vârstă destul de înaintată, însă intră constant în jocul dorinței sexuale. Indiferent cum au alții părtășie despre adevăr, nu-i acordă nicio atenție. Chiar dacă recunosc față în față că au greșit, după aceea tot fac ce vor. Oamenii care nu pot vedea lucrurile așa cum sunt rămân nedumeriți: „Cum pot diavolii să aibă dorințe sexuale atât de puternice? Cum pot să mai fie atât de devianți la o vârstă atât de înaintată? Această persoană greșește frecvent în aceste privințe, comportându-se întruna în acest mod. Cum poate să nu aibă deloc simțul rușinii? Cum de nu cunoaște stăpânirea de sine?” Nu înseamnă oare că nu reușesc să vadă lucrurile așa cum sunt? După atâția ani de credință în Dumnezeu, tot nu știu să trateze oamenii pe baza naturii-esență pe care o au, nici nu înțeleg că

natura-esență a diavolilor nu se schimbă niciodată. Nu este o mare prostie și ignoranță? Diavolii se nasc așa; indiferent dacă sunt bărbați sau femei, indiferent de vârsta lor, sunt exact acel soi de creatură. Natura-esență pe care o au este cea a unui diavol. O manifestare a lascivității, comportamentului seducător și licențiozității diavolilor este faptul că intră cu precădere în jocul dorinței sexuale, continuând acest lucru până când trupul lor piere. Prin urmare, indiferent la ce vârstă ajung, ei rămân acest tip de persoană și nu se vor schimba – nu este deloc ciudat. Vezi că nu sunt tineri și, la prima vedere, nu par genul de oameni care participă la jocul dorinței sexuale, însă, deoarece un diavol sălășluiește în ei, intră în jocul dorinței sexuale fără să fie limitați de vârsta sau de sexul trupului lor ori de mediul lor. Acest lucru nu este neapărat legat nici de familia sau părinții lor; nu este o chestiune legată de genetică, ci o problemă legată de natura-esență interioară. Au o natură-esență deviantă, ceea ce stabilește că atributul lor este cel al unui diavol. Întrucât natura-esența pe care o au a fost deja dată în vileag, iar aceasta le determină atributul, pentru oamenii de acest fel, indiferent ce ocupație au avut anterior, indiferent ce vârstă au acum și indiferent cum sunt abilitățile lor de comunicare verbală sau condițiile lor înnăscute – niciuna dintre acestea nu le afectează atributul. Dacă te uiți doar la aspectul lor exterior, vei fi indus în eroare cu ușurință de acesta, spunând: „Această persoană pare foarte rafinată și cultivată și vorbește destul de elegant; cu siguranță este cineva care înțelege decența, dreptatea, integritatea și rușinea. Cum a putut să facă astfel de lucruri ticăloase? Nu pare a fi genul care să intre în jocul dorinței sexuale!” Nu poți să vezi această chestiune așa cum este; ți se pare oarecum de neconceput și oarecum greu de crezut. Este foarte prostesc din partea ta să susții acest punct de vedere! Un diavol poate face lucruri diavolești indiferent în ce trup se află. Indiferent cum arată această persoană la exterior, ce vârstă are sau

cum este personalitatea ei, va face orice este în acord cu natura sa. Nu are nicio legătură cu aspectul, vârsta sau educația ei, nici cu religia ei, cu atât mai puțin cu etnia și, bineînțeles, nu are nicio legătură cu mediul ei familial. Faptul că poate face aceste lucruri și poate avea aceste manifestări este determinat de esența și de natura sa. Prin urmare, pe de o parte, nu considera că este ceva ciudat sau de neconceput; și, pe de altă parte, nu face lucruri prostești. Nu-ți dori mereu să-i tolerezi, să fii răbdător cu ei și să le dai șanse de a se căi, dorind să-i salvezi așa încât să se poată schimba, încercând să-i faci să iubească adevărul pentru ca să se poată întoarce pe calea umanității normale. Dacă tot intenționezi să-i ajuți și să-i salvezi pe acești oameni care sunt diavoli, atunci ești prea stupid – nu înțelegi esența indivizilor de acest fel, nu înțelegi principiile pentru tratarea lor, nu înțelegi adevărul și nu înțelegi intențiile lui Dumnezeu. Dacă vezi că au o natură-esență deviantă și intenționezi totuși să-i ajuți așa încât să se căiască, asta arată că nu crezi cuvintele lui Dumnezeu; nu privești și nu judeci oamenii, evenimentele și lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și nu te supui sau nu accepți cu adevărat cuvintele Sale. Vrei doar să privești și să judeci diverse persoane, evenimente și lucruri pe baza a ceea ce vezi și a fenomenelor exterioare și vrei doar să acționezi pe baza entuziasmului și a bunelor tale intenții. Acestea sunt un gând și un punct de vedere false și, de asemenea, o manifestare a răzvrătirii. Soluția pentru a te ocupa de oamenii de acest fel care intră în jocul dorinței sexuale este foarte simplă: tratează-i conform esenței lor. Atât timp cât ești sigur că sunt indivizi de acest fel, ocupă-te de ei îndepărtându-i; nu este nevoie să le mai dai o șansă să se căiască. Nu te lăsa constrâns, chiar dacă alții nu înțeleg. Esența diavolilor nu se va schimba. Sunt creaturi de acest fel în tinerețe, rămân de acest fel la vârsta mijlocie, iar la bătrânețe – în ciuda vârstei înaintate – sunt tot creaturi de acest fel; nu se vor schimba. Spuneți-Mi, există bărbați de șaptezeci sau

de optzeci de ani care ademenesc fete tinere sau femei de șaizeci sau de șaptezeci de ani care caută bărbați tineri? (Da.) Există multe astfel de lucruri bizare și deviante în societate. Au început să participe la jocul dorinței sexuale abia când au îmbătrânit? (Nu.) Au fost așa din tinerețe; au fost creaturi de acest fel toată viața lor. Ce termeni folosesc non-credincioșii pentru a descrie această situație? O numesc „iubire fără vârstă”; spun că sunt amorezați. Priviți cât de eufemistică este exprimarea lor. Folosesc termeni sau zicale precum „amorezat”, „cu spirit liber”, „știe să trăiască” sau „capabil să treacă peste convențiile lumești” pentru a descrie acest tip de lucru și acest tip de persoană. Termenii și zicalele pe care le folosesc non-credincioșii pentru a defini astfel de chestiuni sunt dezgustătoare. Ei nu pot aplica terminologia corectă pentru a caracteriza aceste chestiuni de la rădăcină, de la esență, deoarece, pe de o parte, lumea non-credincioasă și această omenire însăși sunt deviante, iar pe de altă parte, pentru că nimeni nu poate să-și dea seama care este rădăcina unor astfel de probleme. Prin urmare, punctele lor de vedere în definirea acestor chestiuni sunt foarte superficiale și, de asemenea, foarte absurde și ticăloase; nu au nicio legătură cu esența acestor chestiuni.

După ce am avut părtășie despre manifestările lascivității, ale licențiozității și ale comportamentului seducător în cadrul devianței celor care sunt reîncarnați din diavoli, haideți să avem părtășie despre o altă manifestare a devianței – bizareria. Cuvântul „bizar” cuprinde mult conținut, care are cu siguranță unele legături cu manifestările specifice ale bizareriei. Pe lângă bizarerie, există și manifestări precum a fi supranatural, extrem și anormal; toate acestea sunt manifestări deviante ale celor care sunt satane și diavoli. Aceste aspecte – a fi bizar, supranatural, extrem și anormal – sunt lucruri pe care oamenii le văd în viața de zi cu zi sau în interacțiunile lor ocazionale cu alții. Să începem cu cele mai grave cazuri,

apoi să discutăm despre cele moderate. În orice caz, indiferent cum se manifestă, totul implică natura-esență a devianței. Cea mai gravă situație este faptul de a vorbi frecvent în limbi. Acest lucru se întâmplă în special în timpul rugăciunilor, la adunări, unde pot vorbi limbi bizare, care nu sunt limba niciunei națiuni și pe care nimeni nu le poate înțelege. Când se întâmplă asta, cea care vorbește nu mai este persoana în cauză, ea fiind dominată în schimb de un alt spirit. Nici măcar persoana însăși nu știe ce spune; nu a învățat acea limbă, nici nu i-a predat-o nimeni, totuși, într-o anumită situație, pur și simplu o vorbește. Uneori acești oameni vorbesc în limbi în mod proactiv, alteori pasiv; uneori conștient, alteori fără să fie conștienți de acest lucru. Nu este foarte ciudat? După ce termină de vorbit, dacă le ceri să vorbească din nou, nu pot. Dacă îi întrebi ce au spus, nici ei nu știu. Acesta este un tip de situație. Există și oameni care aud adesea voci pe care cei normali nu le pot auzi. De exemplu, ar putea auzi pe cineva din preajmă vorbindu-le, dar alții nu văd sau nu aud pe nimeni. De fapt, conversează și vorbesc cu ființe necunoscute. Vorbesc cu mare entuziasm și nu poți să-i întrerupi sau să spui vreun cuvânt. Mai mult, vorbesc fără noimă; cuvintele izbucnesc brusc, fără legătură unele cu altele și fără logică. Ca spectator, este înfricoșător și înfiorător să privești așa ceva. Nu sunt astfel de manifestări foarte bizare? (Ba da.) În plus, indivizii de acest fel văd frecvent lucruri ciudate, lucruri ce nu pot fi văzute cu ochiul liber în lumea materială. De exemplu, unii văd rude decedate care le fac cu mâna, le zâmbesc, dau din cap sau chiar îi salută. După ce văd asta, devin deosebit de entuziasmați. Există chiar și unii oameni care văd frecvent siluete îmbrăcate în negru apropiindu-se și legându-i cu mâinile la spate; aceștia se zbat și strigă: „Eliberează-mă! Nu vreau să plec! Nu plec nicăieri!” Oamenii din jurul lor întreabă ce s-a întâmplat, dar ei nu simt că le vorbește cineva și continuă să se zbată, țipând: „Dumnezeule, salvează-mă! …” Siluetele în

negru se sperie, iar ei revin apoi la normal. După ce-și vin în fire, îi întreabă pe cei din jurul lor dacă au văzut siluetele în negru. Oamenii normali nu le pot vedea; ar fi o problemă gravă dacă ar putea. Dar acești indivizi pot să le vadă și să le simtă. Există și un alt tip de situație: unii oameni sunt de obicei liniștiți, nu le place să glumească sau să fie gălăgioși, dar, pentru un motiv oarecare, încep dintr-odată să se învârtă în cerc, să plângă, să râdă, să facă gălăgie și să transpire abundent. Există chiar și unii care se târăsc deodată pe jos ca șerpii sau care merg ca rațele. Dintr-odată, o ființă omenească vie se transformă într-un animal; comportamentul și acțiunile sale devin exact ca ale unui animal, complet diferite de cele ale unui om. Din când în când prezintă aceste manifestări. Nu este bizar? (Ba da.) Nu sunt supranaturale aceste manifestări bizare? (Ba da.) Aceste manifestări sunt de-a dreptul supranaturale. Supranatural înseamnă anormal, dincolo de circumstanțele naturale sau normale – asta numim supranatural. Este ieșit din comun, diferit de manifestările normale ale oamenilor obișnuiți; este anormal. Asta numim bizar, supranatural, anormal. Desigur, aceste manifestări nu au nicio legătură cu faptul de a fi extrem, dar judecând după natura de a fi bizar, supranatural și anormal, aceste manifestări au o esență deviantă și nu se conformează manifestărilor oamenilor normali corupți, ai trupului. Oamenii normali, ai trupului, sunt limitați, ținuți în frâu și controlați de instinctele umane, liberul arbitru, gândirea normală, rațiune și diversele abilități umane normale. Dar aceste manifestări bizare, supranaturale, anormale ale celor care sunt diavoli au depășit deja sfera instinctelor umane normale, a liberului arbitru, abilităților, gândirii normale și rațiunii normale. Cu alte cuvinte, ei nu mai sunt controlați de umanitatea normală; sunt scăpați de sub control. Faptul că sunt scăpați de sub control înseamnă că acționează anormal. Se observă la ei unele manifestări și practici neobișnuite, pe care oamenii normali nu ar trebui să le aibă. Aceasta înseamnă că astfel de

oameni nu sunt controlați de rațiunea normală, de gândirea normală sau de liberul arbitru, ci sunt controlați și conduși de ceva extern sau de un spirit rău, determinându-i să facă lucruri care transcend umanitatea normală, lucruri care sunt de nepătruns, enigmatice și chiar înfiorătoare pentru alții. Aceasta se numește a fi bizar, supranatural, anormal. Spuneți-Mi, nu sunt deviante aceste manifestări? (Ba da.) Aceste manifestări bizare pot fi numite în mod cert deviante. Cei reîncarnați din diavoli au multe manifestări bizare. De exemplu, unii oameni aud adesea pe cineva vorbindu-le în mod inexplicabil, dar alții nu-l pot auzi. De asemenea, aud frecvent o voce în mintea lor care conversează cu ei, instruindu-i să facă una sau alta. Unii văd mereu lucruri pe care oamenii normali nu le pot vedea sau simți. Aceștia spun: „Am văzut o trupă de soldați trecând pe drum, între trei și cinci sute, dacă nu una sau două mii, cu tunuri și tancuri – a fost o mare gălăgie!” Alții nu pot vedea aceste lucruri, dar ei pot. Nu ne interesează dacă lucrurile pe care le văd sunt reale sau sunt un fenomen din tărâmul spiritual; însuși faptul că pot vedea aceste lucruri este extrem de neobișnuit. De ce spun că este neobișnuit? De ce spun că este o manifestare a devianței? Pentru că orice organ de simț creat de Dumnezeu al unei persoane normale are anumite limite în ceea ce poate percepe, fie că este vorba de mediul înconjurător, fie de oamenii, evenimentele și lucrurile din jur. Toate sunt percepute în limitele posibile pentru instinctele trupului; indiferent dacă este vorba de ceea ce poate fi văzut, auzit, mirosit sau simțit de trup, există limite. La ce se referă aceste limite? Se referă la restricționarea la sfera lumii materiale. Atunci, de ce le-a dat Dumnezeu oamenilor astfel de organe de simț? Pentru ca nimic din ce nu aparține lumii materiale, indiferent dacă este un lucru pozitiv sau unul negativ, din tărâmul spiritual, să nu interfereze cu viețile oamenilor, să nu interfereze cu organele lor de simț și să nu afecteze ordinea și tiparele lor de viață din

lumea materială. Prin urmare, oamenii trăiesc în această lume materială și, indiferent ce altceva există în afara lumii materiale, Dumnezeu nu-ți va îngădui să vezi, să auzi sau să simți aceste lucruri aflate dincolo de sfera organelor tale trupești de simț. Acest lucru are rolul de a-ți proteja mintea și rațiunea de interferențele oricăror ființe aflate în afara lumii materiale, permițându-ți să trăiești normal. Atât timp cât mintea și rațiunea unei persoane sunt normale, liberul său arbitru va funcționa normal, judecata sa va fi normală și toate aspectele condițiilor sale umane înnăscute vor rămâne în starea lor inițială, neafectată. Ce înseamnă termenul „neafectat”? Înseamnă că sistemul tău nervos, organele de simț, calibrul și toate celelalte aspecte ale condițiilor tale înnăscute sunt normale și sănătoase în limitele vieții trupești. Când mintea și rațiunea sunt normale, toate aceste aspecte ale unei persoane vor fi normale și își vor putea menține starea inițială. Dacă organele de simț ale unei persoane pot percepe lucruri care depășesc limitele trupului și nu mai sunt supuse acestei constrângeri, atunci vor apărea probleme cu mintea și rațiunea acelei persoane; aceasta va fi influențată, afectată și tulburată de lucruri din afara lumii materiale. Atunci vor apărea probleme cu nervii săi, iar mintea ei va deveni dezordonată. La ce fel de situație va conduce acest lucru? Persoana va deveni bolnavă mintal; va înnebuni, va vorbi incoerent, va alerga de colo-colo fără rușine, plângând și făcând gălăgie. O astfel de persoană este atunci complet distrusă. Ce înseamnă „distrusă”? Înseamnă că altceva a pătruns în inima persoanei respective, tulburându-i și afectându-i mintea și rațiunea, făcând în așa fel încât inima ei să nu mai fie controlată de rațiunea normală, ci de un alt fel de lucru. Odată ce acel lucru controlează o persoană, manifestarea exterioară, în termeni medicali, este schizofrenia. Odată ce suferă de schizofrenie, mai este o persoană normală? (Nu.) Nu mai este o persoană

normală, iar Dumnezeu nu va lucra asupra unor astfel de oameni. Ați înțeles? (Am înțeles.)

Ce rol joacă pentru oameni liberul arbitru, gândirea normală, conștiința și rațiunea date de Dumnezeu? Nu joacă rolul de a proteja mintea și rațiunea oamenilor? (Ba da.) Rolul acestora de a proteja mintea și rațiunea oamenilor este echivalent cu acela de a-i proteja pe oameni, făcând ca starea mintală și rațiunea lor să fie normale, neafectate de lucruri din afara lumii materiale, nici tulburate de sunete sau imagini din afara lumii materiale. Acest lucru le permite oamenilor să creadă în Dumnezeu în pace și să trăiască normal, asigurându-le siguranța personală. Acesta este un lucru bun. Dar cei plini de manifestări bizare, supranaturale și anormale nu dispun de liberul arbitru, de gândirea normală, conștiința și rațiunea oamenilor normali. Aceștia pot vedea oricând și oriunde lucruri bizare sau scene invizibile oamenilor obișnuiți, pot auzi sunete ce nu pot fi auzite de oamenii obișnuiți sau pot face lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le pot face, manifestând comportamente bizare. Cei din jurul lor nu pot înțelege și nu sunt capabili să-și dea seama care este esența unor astfel de chestiuni. Indivizii de acest fel sunt reîncarnați din diavoli; nu fac parte din omenire. Nu este ca și cum Satana i-ar fi capturat mai târziu în viață; în schimb, indivizii de acest fel sunt în esență diavoli. Simplu spus, mintea și rațiunea celor care sunt diavoli nu sunt normale din naștere; adică, liberul arbitru, gândirea și rațiunea lor nu sunt sănătoase. Chiar dacă primesc educație, ei nu au aceste lucruri ale umanității normale. Îi vezi vorbind relativ normal în circumstanțe obișnuite, când nu au o criză, dar asta nu înseamnă că sunt oameni normali. Faptul că au aceste manifestări bizare arată că nu sunt oameni normali, ci sunt non-umani – diavoli. Aceste manifestări stranii, supranaturale și anormale ale lor nu sunt învățate de la nimeni și nici nu sunt transmise de nimeni. Cum au apărut ele, atunci? Sunt înnăscute;

atributul indivizilor de acest fel este cel al unui diavol. Ce înseamnă faptul că au atributul unui diavol? Există două semnificații. Prima semnificație este că indivizii de acest fel sunt reîncarnați dintr-un diavol. A doua este că se nasc fără un spirit omenesc și sunt posedați ulterior de un diavol. Pe scurt, natura-esență a unor asemenea oameni este cea a unui diavol, nu a unui om. Tocmai pentru că nu sunt umani, organele lor de simț și toate aspectele condițiilor lor înnăscute sunt diferite și distincte de cele ale oamenilor normali. În ceea ce privește organele de simț, ei pot deseori să simtă lucruri pe care oamenii normali nu le pot simți, vedea sau auzi. În ceea ce privește instinctele trupului, lucrurile pe care le fac sau le spun, unele dintre manifestările lor îi fac adesea pe oameni să simtă că depășesc limitele instinctelor omenești normale; sunt de-a dreptul supranaturale. Ce înseamnă supranatural? Înseamnă că depășesc instinctele trupului. Oamenii normali nu pot depăși limitele ce pot fi atinse de instinctele trupului, dar acești indivizi le depășesc cu ușurință; nu sunt controlați sau limitați de instinctele trupului, așa că deseori manifestă în mod firesc comportamente sau practici bizare, supranaturale și anormale. Vă este clară acum esența indivizilor de acest fel? (Da.) Îi invidiați pe indivizii de acest fel? (Nu.) Este un lucru bun să-i invidiați? (Nu.) Unii oameni spun: „Privește, ei pot vorbi în limbi în timpul rugăciunii; noi nu putem să le înțelegem sau să le vorbim. În plus, cunosc mai multe limbi fără să le învețe. Nu se îmbolnăvesc niciodată, nu le este foame după mai multe zile fără mâncare și nu sunt obosiți după mai multe zile fără somn.” Alții spun: „Tipul acesta este capabil; poate să privească în trecut și să prezică viitorul, știe totul, de la astronomie la geografie, poate să citească soarta oamenilor uitându-se la chipul lor și să ghicească viitorul. Indiferent cum arată o persoană, îi știe soarta dintr-o privire. Este cu adevărat un maestru! Noaptea, îl vezi dormind, dar, de fapt, s-a dus în Infern să lucreze ca slujitor.” Unii îi

invidiază pe oamenii de acest fel pentru că au aceste abilități. Nu este o prostie să-i invidiați? (Ba da.) I-ați invidiat vreodată pe acești oameni supranaturali, cu puteri speciale, spunând: „N-am nicio putere specială. Ce păcat că nu cunosc puțină magie; dacă ar fi cald și aș vrea înghețată, cu o simplă mișcare a mâinii aș face să apară batoane de înghețată – de ciocolată, căpșuni, orice aromă aș vrea”? Ați avut vreodată astfel de gânduri? Toată lumea are gânduri copilărești; când văd clar că aceste gânduri sunt greșite, oamenii pot renunța la ele în mod natural. Dumnezeu vrea doar ca oamenii normali să experimenteze viața, să guste din ea, să experimenteze bucuriile și necazurile vieții, diversele ei greutăți și frustrări și, pe măsură ce le experimentează, să aprecieze suveranitatea lui Dumnezeu, să recunoască diversele atitudini incorecte pe care ființele create le au față de Creator și apoi să se întoarcă pe calea cea dreaptă, ajungând să-L venereze pe Dumnezeu și să se supună suveranității și rânduielilor Sale. Când vor avea aceste experiențe de viață, oamenii vor ajunge să-și dea seama că destinul uman se află sub suveranitatea Creatorului, apoi vor recunoaște, vor crede și se vor supune faptului că destinul uman se află sub suveranitatea Creatorului. Apoi, se pot întoarce pe calea cea dreaptă și pot deveni niște ființe create adecvate. Nu trăiți pe baza unor gânduri nerealiste; acele lucruri nu vor deveni niciodată realitate. Acele lucruri supranaturale, bizare și anormale sunt pe vecie domeniul exclusiv al satanelor și diavolilor; nu au nicio legătură cu oamenii normali. Prin urmare, indiferent de moment, nu vă gândiți niciodată să deveniți persoane supranaturale, pline de puteri speciale, nici nu vă gândiți să vă depășiți propriile instincte sau propriile limite. Fiți doar persoane obișnuite, cu picioarele pe pământ, păstrați-vă locul cuvenit și îndepliniți-vă datoria. Este ceea ce se cuvine să facă oamenii.

Per ansamblu, vă sunt clare acum manifestările bizareriei la cei care sunt diavoli? Acestea sunt câteva dintre cele mai grave manifestări, care îi fac în mod clar pe oameni să simtă și să-și dea seama că astfel de indivizi nu sunt la fel ca oamenii normali. Ei par extrem de nefirești printre oamenii normali. Acest nefiresc îi face pe oameni să simtă că diversele lor manifestări din viața de zi cu zi, precum și comportamentul și conduita lor sunt deosebit de bizare, supranaturale și anormale – sunt pur și simplu diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Ei nu sunt limitați de instinctele trupului, nu-și pot ține în frâu comportamentele irațională și par a fi lipsiți de orice conștientizare, ca și cum ar fi posedați de spirite rele. Acest lucru ar trebui caracterizat drept un aspect al naturii-esență deviante a diavolilor, ceva ce oamenii ar trebui să respingă. Aceste lucruri supranaturale și anormale nu ar trebui invidiate, cu atât mai puțin urmărite. Dacă ai intenționat vreodată să fii o persoană supranaturală sau să faci aceste lucruri supranaturale, atunci oprește-te. Întoarce-te din drum și aproape ai ieșit la liman. Nu plănui să fii o astfel de persoană. Odată ce pornești pe această cale și în mintea ta se strecoară un diavol, Dumnezeu nu te va mai dori și vei fi distrus. De ce spun că vei fi distrus? Pentru că odată ce un diavol te posedă și îți controlează mintea, nu vei avea un sfârșit bun. Odată ce ești posedat de un diavol, acesta începe să te afecteze, tulburându-ți gândurile și mintea. El ia parte la viața ta de zi cu zi și la procesul tău de gândire atunci când analizezi persoane, evenimente și lucruri. Dacă nu-i poți refuza interferența, îți vei pierde treptat voința și, în cele din urmă, te vei supune cu smerenie. Când ești controlat complet de un diavol, în termeni medicali, vei fi diagnosticat drept schizofrenic, iar în casa lui Dumnezeu vei fi condamnat la moarte. Vei fi terminat. Distrus. Este o persoană normală cineva diagnosticat drept schizofrenic? (Nu.) Mai vrea Dumnezeu o astfel de persoană? În ochii Săi, ce fel de persoană este aceasta? (O persoană non-

umană.) În ochii lui Dumnezeu, ai fost capturat de Satana. Acest lucru ar putea să sune puțin abstract. Vorbind simplu, înseamnă că Satana îți controlează inima. Înseamnă că Satana domnește și deține puterea asupra inimii tale și că ai devenit marioneta Satanei. Aceasta înseamnă că ai fost capturat de Satana. Odată ce cineva este capturat de Satana, devine asemenea celor care sunt diavoli, devenind cu rapiditate bizar, supranatural și anormal. Astfel de oameni nu mai pot fi mântuiți. Ce vreau să spun cu asta? Îți spun că trebuie să ai discernământ în privința manifestărilor bizare ale celor care sunt diavoli. După ce dobândești discernământ, trebuie să te ferești de astfel de oameni și să nu te apropii de ei. Indiferent ce spun sau fac, nu te implica. Nu-i lua în serios. De exemplu, să presupunem că vorbesc despre ceva ce îți este imposibil să vezi sau să simți. Scopul lor când îți spun asta este să se apropie de tine și să te ademenească. Dacă ești curios și îi invidiezi și îi urmezi cu fervoare, atunci ești în mare pericol. De ce spun că ești în pericol? Pentru că așa face Satana, îi induce în eroare și îi ademenește pe oameni și caută suflete pe care să le poată devora. Dacă nu îl discerni deloc pe Satana și încă ești curios și invidios, ai cedat deja ispitei și este foarte probabil ca Satana să profite de ocazie pentru a lucra asupra ta. Prin urmare, ești în mare pericol. Te apropii de Satana fără nicio precauție – nu este o prostie? (Ba da.) Când Satana vede că nu dai dovadă de precauție față de el, va încerca neîncetat să te tachineze și să te ispitească, la fel ca un escroc. Dacă nu refuzi, presupune că îți dai consimțământul tacit, așa că va continua să facă mai multe. Dacă ești mereu curios de lucrurile bizare, supranaturale și anormale spuse de cei care sunt satane și chiar întrebi și te interesezi de ele, nu dovedește asta că ești interesat și nu ești dezgustat de asemenea lucruri? Nu este un semn bun să fii interesat de asemenea lucruri. Dacă ești interesat de aceste lucruri, în ochii Satanei, înseamnă că nu ești interesat de Dumnezeu, de adevăr sau de lucrurile pozitive. Acest lucru îl

încântă și, în mod firesc, îți va întinde cu bucurie o mână „prietenoasă”, intenționând să lucreze asupra ta. Astfel, ești în pericol. Prin urmare, când întâlnești asemenea oameni, nu te apropia de ei la întâmplare și nu deveni interesat de ei. În schimb, ar trebui să ai discernământ, să te ferești și să te distanțezi de ei. Unii oameni spun: „Dacă nu ne apropiem sau nu ne interesăm de ei, cum îi putem discerne? După cum spune zicala: «Cunoaște-te pe tine însuți, cunoaște-ți dușmanul și nu vei fi învins niciodată», dacă nu ne infiltrăm printre dușmani, cum ne putem cunoaște pe noi înșine și cum ne putem cunoaște dușmanul?” Este corectă această afirmație? Este ca atunci când izbucnește o pandemie, iar unii oameni de știință și cercetători insistă să pună mâna pe virus și să-l studieze și, drept urmare, unii ajung să contracteze ei înșiși virusul și să moară. Așadar, trebuie să te ferești cu strictețe de acei diavoli care prezintă manifestări bizare și supranaturale. Este mai bine să fii exagerat de precaut decât să le dai șansa de a te răni. Aceasta este calea inteligentă de a practica. Pe de o parte, nu te interesa de ei, nu-i contacta și nu te apropia de ei. Pe de altă parte, nu urmări și nu imita manifestările lor bizare și supranaturale. Și acesta este modul în care ar trebui să practici. Dacă intri frecvent în contact cu acești oameni supranaturali, bizari și anormali și, în lipsa ta de prudență, devii influențat de ei, auzi despre manifestările lor și le vezi în permanență, fără să-ți dai seama, manifestările lor bizare vor fi păstrate în inima și în memoria ta. Apoi, fără să fii conștient de asta, vei dori să le urmărești și să le imiți. Acesta este un semnal și mai periculos. Odată ce vrei să le urmărești și să le imiți, înseamnă că apărarea inimii tale s-a năruit complet. Este echivalent cu a-i permite Satanei să intre în inima ta pentru a te controla și a pune stăpânire pe tine. Din acest punct de vedere, te predai singur Satanei și, astfel, Satana poate prelua rapid controlul asupra ta. Nu vei fi atunci distrus? Oamenilor le este cu adevărat dificil să-și predea inimile lui

Dumnezeu. Nu este ușor ca Dumnezeu să dețină puterea asupra inimilor lor. El nu preia controlul și nu deține cu ușurință puterea asupra inimilor oamenilor. Lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu asupra omenirii implică udarea, păstorirea, luminarea, iluminarea, îndrumarea și protejarea ei pe baza condițiilor sale înnăscute. În plus, Dumnezeu o disciplinează, o ceartă, o mustră și o judecă, pregătind totodată tot felul de situații pentru oameni. Aceasta le permite, pe măsură ce înaintează în vârstă, să dobândească treptat cunoștințe despre lucrarea lui Dumnezeu și despre diverse aspecte ale adevărului în situații obiective. Apoi, treptat – conform gândirii umanității normale – cuvintele lui Dumnezeu și adevărul sunt făcute să prindă rădăcini în inimile lor și să devină viața lor și, astfel, acești oameni ajung să fie câștigați de Dumnezeu. Există un proces pentru toate acestea. Dar inducerea în eroare și coruperea oamenilor de către Satana sunt diferite. De ce spunem că esența Satanei este deviantă? El îi posedă și îi controlează cu forța pe oameni. Acest aspect este suficient pentru a dovedi că esența Satanei este deviantă. Este o dovadă concretă. Când vrei să urmărești să devii genul de persoană care este un diavol și când urmărești aceste manifestări, comportamente și abilități bizare, supranaturale și anormale, inima ta se deschide față de Satana. Este ca și cum, în inima ta, i-ai spune Satanei: „Intră, am un loc rezervat pentru tine. Îmi poți controla întreaga ființă.” Ce îți va spune Satana? „Dacă mă asculți și îmi dai voie să dețin puterea asupra inimii tale, poți învăța tot ce-ți dorești să ai. Vei avea toate lucrurile bizare, supranaturale, vei depăși oamenii obișnuiți și vei fi mai presus decât cei de rând.” Când oamenii urmăresc aceste comportamente și manifestări sau abilități bizare, supranaturale și anormale, este echivalent cu a purta o conversație cu Satana și, de asemenea, este echivalent cu a-l accepta pe Satana în inimile lor. Dacă urmărești aceste lucruri bizare, supranaturale, Satana va începe rapid să lucreze în inima ta.

În acest punct, când vei asculta din nou cuvintele lui Dumnezeu, nu vei mai avea gândurile, opiniile și atitudinile unei persoane normale, ci vei fi făcut o întoarcere la 180 de grade. Atitudinea ta față de adevăr va fi complet diferită de cea a unei persoane normale. Vei manifesta aversiune și ostilitate față de adevăr. Așa stau lucrurile. Dacă ești scârbit de adevăr și ostil acestuia, mai poți să-l dobândești? Nu poți. Ai fost capturat de Satana. Prin urmare, în ceea ce privește manifestările bizare, supranaturale și anormale ale celor reîncarnați din diavoli, oamenii trebuie să se ferească de ele cu strictețe, să le trateze cu precauție și prudență și să nu le treacă cu vederea, considerându-le neimportante. Cu alte cuvinte, trebuie să ai discernământ față de aceste manifestări. Nu te interesa de ele și nu te apropia de asemenea oameni, cu atât mai puțin să-i invidiezi, să-i admiri sau chiar să-i urmărești și să-i imiți în secret în inima ta. În schimb, trebuie să stai departe de indivizii de acest fel, să ai discernământ față de ei, să adopți o atitudine clară și să trasezi o graniță clară între ei și tine. Ai înțeles? (Am înțeles.)

Tocmai am avut părtășie despre cele mai grave manifestări ale bizareriei la cei care sunt diavoli. Aceste manifestări sunt oarecum mai ușor de discernut de către oameni. Există și unele manifestări care sunt doar ușor mai puțin grave, și anume, faptul că aceștia au adesea în viața de zi cu zi gânduri și opinii extreme, precum și comportamente și practici extreme; acțiunile lor depășesc deseori limitele pe care umanitatea normală le poate tolera. De exemplu, dacă spun sau fac ceva greșit, se urăsc pe ei înșiși, își dau palme și chiar se pedepsesc singuri nemâncând în timpul zilei și nedormind noaptea. Utilizează adesea metode extreme de a-și pedepsi trupul, folosindu-le drept modalitate prin care își arată hotărârea de a-și corecta erorile. Cineva i-ar putea sfătui: „Nu vei rezolva problema procedând așa. Trebuie mai întâi să reflectezi asupra ta și să ajungi să te cunoști pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, apoi să găsești principiile și calea

de a practica și abia apoi poate avea loc o schimbare treptată. Schimbarea oricărui tip de fire coruptă nu este ceva ce se poate întâmpla într-o zi sau în două; necesită un anumit interval de timp, trebuie să existe un proces." Aceasta este o afirmație corectă, dar ei nici nu o acceptă, nici nu o practică. Nu abordează diversele probleme pe baza adevărurilor-principii, ci adoptă măsuri extreme. În ce măsură sunt acestea extreme? Ei bine, folosesc adesea metode care le vatămă trupul și care le provoacă suferință pentru a rezolva problemele. Nu este ceva extrem? (Ba da.) Îi tratează și pe alții în acest fel, folosind metode extreme împotriva lor. De asemenea, folosesc metode extreme și pentru a trata diverse chestiuni. De exemplu, să spunem că o femeie simte adesea că este foarte ocupată cu datoria ei și consideră că este o bătaie de cap prea mare să-și piardă timpul tunzându-se și spălându-și părul, așa că pur și simplu își rade tot părul. Ca să-l radă mai rar, chiar aplică unele produse chimice pentru a limita creșterea normală a părului. Nu este ceva extrem? Văzând că este cheală, oamenii presupun că este bărbat, dar judecând după vocea și silueta ei, cred că ar putea fi femeie – pur și simplu nu-și pot da seama dacă este bărbat sau femeie. Abia după ce îi întreabă pe alți frați și surori, află că este femeie și că și-a ras părul pentru a evita o bătaie de cap. Unii oameni fără discernământ chiar aprobă acest lucru, admirând o astfel de persoană: „Uite, este într-adevăr mult mai hotărâtă să se răzvrătească împotriva trupului decât oamenii obișnuiți. Ura ei față de trup este o ură reală; chiar ia măsuri când vine vorba să nu prețuiască trupul! Într-o zi îmi voi rade și eu părul ca ea." Unii chiar o imită! Nu sunt de aceeași teapă? Au întâlnit un spirit înrudit; nu numai că le lipsește discernământul în privința acestei chestiuni, dar o și laudă foarte mult și vor să o imite. Nu sunt extremi acești oameni? (Ba da.) Spuneți-Mi, nu fac oamenii extremi totul fiind conduși de o forță deviantă? (Ba da.) De unde vine această forță deviantă? Există această forță deviantă în

umanitatea normală? (Nu.) Atunci, de ce nu există această forță deviantă în umanitatea normală? Pentru că, dacă oamenii au gândirea, conștiința și rațiunea umanității normale, vor judeca lucrurile într-un mod relativ normal, pozitiv și practic; astfel, categoric nu vor recurge la aceste comportamente extreme. Adică, indiferent ce fac, fie că este ceva ce le place sau nu, se vor comporta normal și rațional și nu vor merge la extreme. Se poate spune atunci că este ceva în neregulă cu gândirea oamenilor de acest fel care merg la extreme? (Da.) Există o problemă cu înțelegerea lor, nu-i așa? (Așa e.) De exemplu, Dumnezeu le cere oamenilor să fie loiali în îndeplinirea datoriei lor. Ei cugetă cum să ajungă să fie loiali și ajung la concluzia că trebuie să îndure greutăți, așa că practică îndurarea greutăților: respectă reglementările privind fiecare masă, mâncând un anumit număr de boabe de orez și de bucăți de legume; când hainele li se uzează, le cârpesc și continuă să le poarte, arătând ca niște asceți pentru alții; în timp ce alții dorm între șase și opt ore pe zi, ei dorm doar una sau două. Simt că au hotărârea de a îndura greutăți și că sunt mai loiali decât oricine altcineva. Au mereu aceste gânduri și comportamente extreme, pe care oamenii normali nu le pot înțelege. De exemplu, dacă spun ceva incorect sau folosesc greșit un cuvânt când vorbesc cu cineva și acea persoană râde de ei, simt că s-au făcut de rușine și cugetă: „Nu voi mai folosi niciodată acest cuvânt în viața mea și asta nu e tot – nu voi mai vedea niciodată această persoană în viața mea și nu voi mai vorbi niciodată cu ea, așa încât să nu-mi poată găsi defecte!” Și pot face asta – pot respecta această decizie. Se pot agăța de orice comportament, gând și punct de vedere extrem o viață întreagă, refuzând să fie convinși de cineva. Pur și simplu se agață așa și chiar au motive și temeiuri pentru aceasta, crezând că este o manifestare a supunerii față de adevăr, o manifestare a iubirii față de Dumnezeu și o manifestare a loialității. Spuneți-Mi, nu sunt problematici astfel de oameni? (Ba da.) Este

ușor să te înțelegi cu ei? (Nu.) Atunci, cum apar comportamentele lor? Nu sunt ele provocate de un fel de gândire extremă? Ei consideră aceste comportamente și manifestări extreme drept o practicare a adevărului și insistă să procedeze astfel. Nu sunt gândurile și opiniile extreme sursa acestor comportamente la oamenii de acest fel? Ei cred că acest mod de a face lucrurile arată că practică adevărul și dau dovadă de loialitate față de Dumnezeu și, mai mult, condamnă și discriminează în sinea lor pe oricine nu procedează la fel, exprimându-și disprețul. De exemplu, să ne gândim la femeia menționată mai devreme, care s-a ras în cap; văzând că alții nu fac asta, se gândește: „Hm, aveți un păr atât de lung și chiar îl coafați în diverse moduri. Sunteți toate atât de vanitoase; nu-l iubiți pe dumnezeu! Uitați-vă la mine, sunt cheală de atâția ani și nu m-am temut niciodată să fiu luată în batjocură; nu sunt vanitoasă. Vă păstrați părul atât de lung și trebuie să-l spălați des – ce pierdere de timp! În tot acest timp, n-ar fi minunat să citiți mai mult din cuvintele lui dumnezeu și să vă faceți datoria puțin mai mult?” Chiar îi condamnă pe alții! Oamenii de acest fel ascultă atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și ascultă predici atâția ani, dar tot nu înțeleg care este adevărul. Încă au multe gânduri extreme și, sub îndrumarea acestora, prezintă multe comportamente, practici și stiluri extreme, apoi se definesc drept cei care Îl iubesc cel mai mult pe Dumnezeu și sunt cei mai loiali. Nu este aceasta o altă manifestare a devianței? (Ba da.) A merge la extreme în toate este deviant. Spuneți-Mi, aceste manifestări extreme nu le fac rău altora, prin urmare de ce spunem că sunt deviante? (Aceste manifestări nu sunt conforme gândirii oamenilor normali; nu sunt comportamente și practici pe care ar trebui să le aibă oamenii normali.) Aceste manifestări extreme nu au absolut nicio legătură cu gândirea și manifestările oamenilor normali; sunt desprinse de realitate, de viețile obiective, practice, pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală. Ei adoptă o abordare

radicală pentru diverse chestiuni, apoi definesc aceste gânduri, opinii și comportamente extreme, radicale, drept lucruri pozitive, definind totodată adevărul drept un lucru negativ. Nu este aceasta o confuzie între bine și rău, o transformare a negrului în alb? (Ba da.) A confunda binele și răul, a transforma negrul în alb, a inversa în mod înșelător conceptele – aceasta este devianță. Indiferent cum ai părtășie despre umanitatea normală, conștiință și rațiune, gândirea oamenilor normali sau despre gândurile și opiniile pe care oamenii normali ar trebui să le aibă față de diverse chestiuni, ei nu le pot asimila și, în sinea lor, pur și simplu nu le acceptă. Pe lângă faptul că nu le acceptă, chiar formulează niște practici, comportamente și chiar gânduri și opinii ridicole și bizare, care sunt departe de calea umanității normale, le aplică propriei persoane și, totodată, le folosesc drept standard pentru evaluarea tuturor persoanelor, evenimentelor și lucrurilor, crezând că tot ce nu este conform gândurilor, opiniilor și comportamentelor lor extreme este greșit, în timp ce tot ce este conform gândurilor, opiniilor și comportamentelor lor extreme este corect și conform adevărului. Nu este aceasta o confuzie între bine și rău? Nu este o transformare a negrului în alb, o inversare înșelătoare a conceptelor? Aceasta este o altă manifestare a devianței celor reîncarnați din diavoli. Mai exact, ei nu acceptă niciodată lucrurile pozitive, ci prezintă în schimb lucrurile non-pozitive sau negative drept lucruri pozitive pentru ca oamenii să le copieze și să le imite, atingându-și astfel scopul de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu. Și acesta este un fel de comportament extrem.

Cei care sunt diavoli au o altă manifestare a devianței: nu iubesc câtuși de puțin adevărul. Le place să urmărească lucruri anormale, supranaturale, dorind întotdeauna să formuleze un set de teorii și zicale absolut spirituale și chiar să cerceteze baza acestor chestiuni supranaturale. Ei tratează aceste lucruri drept adevăr, drept îndrumări, instrucțiuni și obiective pentru

acțiunile din viața de zi cu zi, folosindu-le pentru a gestiona și judeca tot felul de oameni, evenimente și lucruri. De exemplu, când lucrurile nu decurg bine pentru ei, își amintesc ce vise au avut în noaptea precedentă, dacă s-au petrecut fenomene anormale în jurul lor sau dacă au existat semne de rău augur, încercând să caute o bază în acestea pentru a-și determina norocul; acestea sunt genul de lucruri pe care le urmăresc mereu. Mai ales când întâlnesc oameni cu boli grave, îi consideră de rău augur, crezând că interacțiunea cu astfel de oameni le va seca propria energie vitală și le va aduce ghinion. Așadar, după ce intră în contact cu astfel de oameni, se uită adesea în oglindă pentru a vedea dacă li s-a înnegrit fruntea sau dacă s-au ivit negurile vreunei nenorociri în jurul lor. În mod obișnuit, se gândesc mereu cum anume va fi norocul lor. Ori de câte ori au un moment de răgaz, răsfoiesc un vechi almanah sau caută online zicale despre prezicerea viitorului. Un vis pe care l-au avut sau o zicală superstițioasă pe care au auzit-o de la alții – pot lua toate acestea drept bază pentru a judeca dacă soarta lor este bună sau rea. Deși cred în Dumnezeu, nu folosesc niciodată cuvintele Sale ca bază pentru a trata oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul lor, nici nu folosesc adevărul ca bază pentru a trata fiecare eveniment care se întâmplă în jurul lor. În schimb, caută mereu niște senzații neobișnuite. De exemplu, dacă se simt puțin rău în timp ce cântă într-o zi, se gândesc: „Oare mă oprește dumnezeu? Oare dumnezeu nu vrea să cânt?” Dacă merg să predice Evanghelia într-o zi, chiar dacă au stabilit în mod clar ora și locul cu cineva, tot trebuie să se roage pentru a fi cuprinși de o senzație în spiritul lor. După ce se roagă, așteaptă câteva minute, dar nu simt nimic. Apoi, se uită dacă soarele prezintă fenomene anormale în ziua respectivă sau dacă există coțofene care ciripesc ori ciori care croncănesc afară, folosind aceste lucruri pentru a determina cum le va fi norocul în acea zi, dacă ieșirea pentru a predica Evanghelia va fi lipsită de probleme și dacă

vor câștiga oameni. Dacă aceste metode nu funcționează, chiar vor da cu banul pentru a decide dacă să meargă sau nu. Dacă moneda aterizează cu fața în sus, pentru ei înseamnă că lucrurile vor decurge fără probleme și vor putea câștiga oameni; dacă iese pajură, înseamnă că lucrurile nu vor merge bine și nu vor câștiga oameni. Se bazează pe aceste lucruri pentru a decide dacă să meargă sau nu. Indiferent de cât timp cred în Dumnezeu, astfel de oameni nu folosesc niciodată adevărul ca bază sau ca principiu de practică. În schimb, se bazează mereu pe acele zicale superstițioase sau senzații și fenomene anormale pentru a judeca persoanele, evenimentele și lucrurile, pentru a trata diversele chestiuni care se întâmplă în jurul lor sau pentru a determina principiile după care ar trebui să practice. Ei caută mereu aceste senzații nefondate, bizare, ciudate, supranaturale și acționează și trăiesc mereu pe baza lor. Când văd o pisică neagră atunci când ies din casă, unii oameni cred că înseamnă ghinion și preferă să întârzie lucrurile decât să iasă. Unora li se poate strica mașina în timp ce merg să se ocupe de ceva și cred că Dumnezeu îi oprește, că au ghinion în acea zi și că nu ar fi trebuit să iasă afară. Unii, văzând un sicriu când ies, cred că vor avea noroc la bani în ziua aceea. Orice ar face, oamenii de acest fel caută mereu să se bazeze pe vreun soi de zicală superstițioasă; nu au principii precise de practică bazate pe adevăr. Indiferent cum au alții părtășie sau cum își înfăptuiește casa lui Dumnezeu lucrarea, ei nu învață niciodată să trăiască și să lucreze conform adevărurilor-principii. Dacă apar ocazional fenomene anormale acasă, cum ar fi un robinet care se strică brusc și curge, ei bănuiesc că este un semn rău. Dacă o rafală de vânt deschide ocazional o fereastră și sticla se sparge, își spun: „Această rafală de vânt nu e normală; pare un semn de dezastru. Mă oprește dumnezeu să ies din casă?” Dacă ninge când ies afară, spun: „Uite, a început să ningă imediat ce am ieșit. Se spune deseori: «Oamenii plini de distincție atrag vântul și ninsoarea când ies afară». Se pare că sunt o

persoană distinsă!” Nu este o prostie? Ei folosesc aceste zicale ciudate și stranii ca bază pentru a judeca și a decide totul. De exemplu, când cureaua rucsacului li se agață de clanța unei uși când ies din casă, ei cred că există o zicală și o semnificație pentru acest lucru. Consultă rapid almanahul și văd că zicala pentru a ieși și a rezolva lucruri în acest moment este: „Toate sunt nefavorabile; nu e un moment potrivit pentru a ieși din casă.” Se gândesc: „Toate sunt nefavorabile – înseamnă că nu pot face nimic, trebuie să stau acasă. Înseamnă că Dumnezeu mă lasă să mă bucur de tihnă și confort; este protecția lui Dumnezeu.” Chiar găsesc o bază pentru asta. Nu este ridicol? Indiferent de situație, simt că există o zicală pentru ea. Nu este bizar? Văd tot ce se întâmplă în jurul lor ca pe un fenomen bizar, iar baza pentru modul în care gestionează aceste „fenomene bizare” o reprezintă tot soiul de zicale bizare. Se folosesc de aceste diverse zicale bizare pentru a trata tot ce se întâmplă în jurul lor. Prin urmare, dacă locuiești cu indivizi de acest fel, simți deseori că sunt deosebit de bizari. Ar putea să spună brusc ceva care să-ți facă inima să-ți sară din piept, dându-ți fiori. De exemplu, este foarte normal să auzi un câine lătrând noaptea târziu, dar pentru ei este un eveniment major. Trebuie să caute informații, să apeleze la divinație și ghicit pentru a-și da seama ce zicală explică lătratul unui câine la acea oră. Ce vei simți după ce interacționezi și ai de-a face cu ei o vreme? Cu siguranță vei fi tulburat frecvent de unele zicale absurde. Vei avea pace și bucurie în inimă? (Nu.) Fără pace și bucurie, vei deveni neliniștit ca ei, simțind nevoia să găsești o zicală pentru orice. Pe măsură ce tot cauți, Dumnezeu va dispărea din inima ta, iar inima ta va rămâne doar cu acele zicale superstițioase. Asta înseamnă că ești tulburat de spirite rele, de diavoli și satane, până în punctul în care gândurile îți sunt agitate, inima ta nu are pace sau bucurie, gândirea ta este haotică și pierzi manifestările umanității normale. Ordinea și tiparele normale ale vieții oamenilor sunt

aruncate într-o dezordine deplină de aceste gânduri și zicale haotice. Indiferent ce se întâmplă, indivizii de acest fel pot explica printr-o zicală bizară și, în cele din urmă, pot trata acel lucru într-un mod ridicol și ciudat. Aceasta este devianță. Ba chiar există și unii oameni care, după ce sunt emondați de un conducător, se gândesc: „În dimineața aceasta am simțit că ceva nu era în regulă cu trupul meu. Când mă spălam pe față, am observat că fruntea îmi era întunecată. Cum era de așteptat, am fost emondat azi. Vezi, există semne. Așa că trebuie să mă uit în oglindă în fiecare zi, oricând am un moment liber. Dacă observ că am fruntea întunecată, trebuie să fiu atent – poate că voi fi emondat, poate că voi da de un obstacol sau voi fi frustrat de ceva.” Când unii oameni merg să predice Evanghelia și văd că potențialul destinatar al Evangheliei este o persoană destul de bună, având o inimă care tânjește și caută, și care poate accepta adevărul atunci când îi este spus în părtășie, pe lângă faptul că Îi mulțumesc lui Dumnezeu, gândesc și următoarele: „Ieri am visat că îmi spălam picioarele într-un izvor. Acel izvor reprezintă bogăția, iar câștigarea bogăției reprezintă câștigarea cuiva prin predicarea Evangheliei. Așadar, pentru că am câștigat această persoană astăzi, trebuie să-i mulțumesc și lui dumnezeu; dumnezeu a dat deja un semn!” Indiferent ce întâlnesc sau ce simt, vor mereu să identifice cauza principală și simt mereu nevoia să găsească o bază. Unii cred zicala superstițioasă „Dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru” și o folosesc drept bază pentru a judeca lucrurile care li se întâmplă. Nu depun niciodată eforturi față de adevăr, nici nu caută adevărul și nu-l folosesc ca bază pentru a judeca diverse chestiuni. Inimile lor sunt pline de diverse zicale, gânduri și opinii bizare, ridicole, ciudate și chiar supranaturale, precum și de erezii și sofisme; sunt măcinate de aceste lucruri.

Unii oameni par destul de normali la prima vedere; viața, lucrarea și interacțiunile lor cu alții nu prezintă manifestări extreme, supranaturale sau bizare. Cu toate acestea, după ce ai de-a face cu ei o perioadă lungă de timp, descoperi că mințile și inimile lor sunt pline de tot felul de zicale superstițioase ridicole, ciudate și denaturate, provenite din tendințe rele, iar ei folosesc aceste zicale drept bază pentru a judeca diversele chestiuni care se întâmplă în jurul lor. Chiar și atunci când recunosc faptul că lucrurile sunt sub suveranitatea, rânduielile și protecția lui Dumnezeu, tot caută vreun soi de zicală superstițioasă drept bază pentru a explica astfel de chestiuni, interpretând suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu cu ajutorul unor zicale superstițioase. Nu este aceasta devianță? (Ba da.) După ce aud atât de mult adevăr, cum se face că tot nu pot înțelege adevărul, nu pot privi problemele din perspectiva adevărului și nu pot spune nici măcar un lucru care să fie conform adevărului? Cum pot inimile lor să fie lipsite de adevăr și, în schimb, să fie ocupate și pline de acele erezii, sofisme și superstiții? Nu este aceasta devianță? (Ba da.) Unii oameni chiar spun: „Nu trebuie să calci pe furnici! Și furnica este o ființă vie. În cazul în care calci pe o furnică și o omori, iar aceasta se întoarce în tărâmul spiritual și te raportează bătrânului din cer, vei suferi pedeapsa.” „Dacă omori un pește și acesta își deschide gura spre tine, înseamnă că te acuză! Nu poți mânca acel pește; dacă îl mănânci, vei suferi pedeapsa! Să ucizi găini, câini, boi, porci –înseamnă că iei viața cuiva; vei fi pedepsit pentru asta!” De unde iau aceste erezii și sofisme? Nu le aud de la această omenire rea? Culeg câte o zicală ici și colo, acceptându-le pe toate și chiar tratează aceste zicale drept porunci supreme, considerându-le pe aceeași treaptă ca voia lui Dumnezeu. Unii oameni, după ce cred în Dumnezeu mai mulți ani, încă spun lucruri precum: „Nu poți să ucizi găini. Dacă ucizi găini în această viață, vei deveni găină în viața viitoare și vei fi ucis de cineva. Așadar, nu le poți lua viața;

vei suferi pedeapsa dacă le iei viața!” Spun asta, dar când vine vorba să mănânce carne de pasăre, pot mânca singuri o găină întreagă la o singură masă. Nu înseamnă că sunt devianți? Alții spun: „Nu poți purta blănuri de animale. După ce animalele mor, sufletele lor pot încă să simtă. Dacă porți blănuri de animale, e ca și cum te-ai înveli în sufletul animalului. Dacă acest animal a murit pe nedrept, s-ar putea să te găsească și să te bântuie, iar odată ce începe să te bântuie, nu vei avea pace.” Spune-Mi, nu sunt bizare aceste zicale? (Ba da.) Și alții, văzând pe altcineva poartă perucă, au și ei ceva de zis: „Proprietarul inițial al acelei peruci pe care o ai s-ar putea să fi murit pe nedrept; sufletul lui se află încă în păr. Dacă îi porți părul, sufletul lui te va urma.” Tot soiul de zicale bizare, ciudate și absurde devin lucruri pe care indivizii de acest fel le prețuiesc în inima lor; sunt directivele lor supreme. Ei respectă aceste zicale absurde și ridicole ca și cum ar fi adevărul și, totuși, cred că urmează calea lui Dumnezeu. Nu doar că le respectă ei înșiși, dar le spun și altora să le respecte. Dacă alții nu se conformează, chiar folosesc zicale terifiante și înfiorătoare pentru a-i amenința și intimida, forțându-i să se conformeze. Cei care nu înțeleg adevărul sunt intimidați de ele. Aceste zicale ciudate și ridicole sunt niște zvonuri nefondate și sofisme răspândite de diavoli și de Satana în lumea umană. Pe de o parte, ele interferează cu gândirea normală a oamenilor și cu liberul lor arbitru și le controlează; pe de altă parte, diavolii și Satana folosesc aceste erezii și sofisme pentru a pune stăpânire pe unii oameni, făcându-i să le presteze servicii în această lume omenească și să devină emisarii lor, cei care le implementează diversele gânduri ciudate și bizare. Așadar, judecând după orice manifestare a acestor oameni bizari, natura-esență pe care o au este ticăloasă. Ei nu acceptă câtuși de puțin adevărul, venerând cel mai mult lucrurile deviante. Exact aceasta este problema. Când oamenii nu înțeleg adevărul și nu au discernământ, sunt adesea

influențați fără voia lor și induși în eroare de aceste zicale bizare și ciudate. Totuși, după ce înțeleg adevărul, oamenii știu să determine ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă pe baza judecății rațiunii normale și a gândirii normale, precum și în ce mod să acționeze, ce să susțină și de ce să se lepede atunci când li se întâmplă lucruri. Asta ar trebui să înțeleagă și să susțină oamenii cu o umanitate normală, în loc să folosească aceste zicale ciudate și ridicole pentru a discerne, a judeca și a decide cum să trateze persoanele, evenimentele și lucrurile. După ce ai dobândit discernământ în privința oamenilor bizari de acest fel, le vezi esența în mod clar? Ce esență au? Una deviantă. Ei nu-L onorează pe Dumnezeu ca fiind măreț, ci pe Satana. Chiar și atunci când vor să vorbească despre un aspect al adevărului, să-L slăvească pe Dumnezeu sau să accepte mediile pregătite de Dumnezeu, ei caută drept bază o zicală bizară, ciudată, ridicolă sau absurdă. Pentru ei, aceste zicale și opinii ciudate și ridicole sunt mai presus decât adevărul și decât suveranitatea lui Dumnezeu. Prin urmare, natura-esență a indivizilor de acest fel este, fără îndoială, o esență deviantă. Deoarece trăiesc după viața Satanei, ceea ce preamăresc, susțin și admiră nu este adevărul, ci ereziile și sofismele Satanei. Deși ceea ce vezi este comportamentul lor personal, forța din spatele acestor comportamente personale sunt diversele gânduri și opinii ale diavolilor și ale Satanei. Deși par umani la prima vedere, sunt emisarii, moștenitorii și martorii diverselor erezii și sofisme ale diavolilor și ale Satanei. Susțin și aduc mărturie pentru ereziile și sofismele Satanei, nu pentru adevăr. Aceasta este manifestarea naturii-esențe deviante pe care o au.

Spune-Mi, este un lucru bun ca o persoană să poată vedea îngeri? Dacă poate într-adevăr să vadă îngeri, este de la sine înțeles un lucru bun. Dar dacă acel înger nu este un înger adevărat, ci Satana prefăcându-se că este înger, atunci este foarte periculos să-l vadă. Dacă Satana se preface că este

un înger și te lasă să-l vezi, este un lucru bun sau un lucru rău pentru tine? (Un lucru rău.) De ce spui că este un lucru rău? În circumstanțe normale, poate un trup muritor să vadă îngeri? (Nu.) Au oamenii această capacitate? (Nu avem.) Ca să fim mai preciși, oamenii nu au capacitatea de a-l vedea pe Satana sau pe îngeri, care aparțin tărâmului spiritual. Dar dacă îi vezi, ce se întâmplă? Nu înseamnă că s-a schimbat întrucâtva capacitatea trupului tău? (Ba da.) Exact asta se întâmplă. Când capacitatea trupului a cunoscut un fenomen nenatural, schimbarea a fost făcută de Dumnezeu, de altceva sau de tine? (Probabil că a fost făcută de altceva.) Ți-ar schimba Dumnezeu capacitatea? (Nu, Dumnezeu nu face o astfel de lucrare.) Cât timp oamenii sunt în viață, le-ar schimba Dumnezeu abilitățile pentru a le întări credința, permițându-le să vadă îngeri sau unele lucruri din tărâmul spiritual? Ar face Dumnezeu aceste lucruri? (Nu.) Putem spune cu certitudine că nu le-ar face. Înainte ca o persoană să dobândească mântuirea, Dumnezeu categoric nu va face aceste lucruri; nu există nicio îndoială în această privință. Atunci, dacă se schimbă brusc capacitatea trupului tău și are loc un fenomen nenatural – și schimbarea nu a fost făcută de Dumnezeu, nici tu nu ai putea să o faci singur – ce se întâmplă? Dumnezeu nu ar face așa ceva și nici tu nu ai putea să o schimbi. Singura posibilitate este ca Satana și spiritele rele să fi lucrat asupra ta; adică, Satana și spiritele rele te-au indus în eroare și te-au controlat, făcându-te să recurgi la practici supranaturale, permițându-ți să vezi lucruri pe care oamenii normali nu le pot vedea și să auzi cuvinte pe care oamenii normali nu le pot auzi. Acesta cu siguranță nu este un lucru bun. Dacă Satana îți îngăduie să vezi lucruri pe care alții nu le pot vedea, care este scopul lui? Este de a-ți lărgi orizonturile, de a te face să crezi în existența tărâmului spiritual sau de a-ți da credință în Dumnezeu? (Nu.) Când Satana îți face asta, are intenții sau motive bune? (Nu.) Categoric nu. Satana folosește această capacitate nenaturală a ta pentru a-ți permite să

vezi unele lucruri pe care în mod normal nu le poți vedea, ademenindu-te astfel și făcându-te mai interesat de chestiunile tărâmului spiritual. Îți oferă acest mic beneficiu, această mică degustare și apoi te ademenește să accepți ceea ce va face în continuare. Și ce va face în continuare? Îți va oferi Satana adevărul? Îți va oferi viață? Nu, te va măcina, va distruge diversele abilități înnăscute ale trupului tău, apoi va pune stăpânire pe tine, te va înșfăca de lângă Dumnezeu și te va face să te lepezi de El. Dacă Satana îi permite cuiva să vadă îngeri sau orice fenomene din tărâmul spiritual, spune-Mi, este acesta un lucru bun? (Nu.) Dacă cineva poate vedea adesea lucruri pe care alții nu le pot vedea sau dacă spune că vede deseori îngeri zburând pe acoperișul casei sale, zicând că îngerii sunt albi și curați și că discută adesea cu el, ce ar trebui să faci când întâlnești un astfel de individ? (Să păstrez rapid distanța.) Trebuie să păstrezi rapid distanța față de un astfel de individ; nu discuta nimic cu el. Dacă ești interesat de această chestiune și o discuți cu el, este periculos. Nu-i spune: „Ești în pericol; poți vedea mereu lucruri pe care alții nu le pot vedea. Ești deviant, nu voi mai interacționa cu tine.” Nu trebuie să spui aceste lucruri; doar fii conștient în inima ta – este de ajuns. Diavolii și Satana au vizat deja persoana respectivă sau aceasta este în mod natural un diavol, nu un om. Oamenii nu pot interacționa cu diavolii. Există un singur final ultim pentru oamenii care interacționează cu diavolii: să fie devorați de diavoli. Când întâlnești indivizi de acest fel care experimentează fenomene supranaturale, indiferent ce lucruri ciudate sau bizare spun, nu trebuie în niciun caz să fii curios. Ține repede distanța față de astfel de oameni; nu-i observa, nu-i studia și nu încerca să-i schimbi, cu atât mai puțin să le predici Evanghelia și să-i faci să creadă în Dumnezeu. Dacă faci asta, ești prea stupid. Nici măcar Dumnezeu nu vrea oameni care sunt diavoli; tu ai aduce însă un diavol în casa lui Dumnezeu și l-ai pune să facă o datorie. Poate fi benefic pentru lucrarea bisericii? Nu doar că nu va

aduce niciun beneficiu, dar va și tulbura și perturba lucrarea bisericii. Deși ai intenții bune, Dumnezeu nu-Și va aminti acest lucru și chiar te va condamna; aceasta este o faptă rea. Așadar, nu trebuie să faci niciodată asemenea lucruri. Fie că este vorba de cineva cunoscut sau nu, fie că este vorba de cineva din familia ta, de una dintre rudele cele mai apropiate, de unul dintre prieteni, dintre frații sau surorile cu care cooperezi – dacă vede adesea pe cineva plimbându-se prin curtea lui sau pe cineva trăgând mereu cu ochiul la el prin crăpătura ușii și, de asemenea, spune frecvent că poate conversa cu îngerii, că poate auzi ce îi spune Dumnezeu, că simte deja că este un copil victorios de parte bărbătească, că este fiul întâi născut, cineva care va fi răpit – mai poți trata o astfel de persoană ca pe un frate sau o soră? (Nu.) Trebuie să vă fie clar în inimile voastre; nu confundați astfel de oameni cu frați și surori, nu fiți nesăbuiți. Dacă ești nesăbuit și, văzând astfel de oameni, te gândești: „Sunt biruitori, fii întâi născuți, oameni care sunt desăvârșiți; au adevărul, trebuie să mă apropii de ei”, atunci nu ești doar în pericol, ci vei fi și indus cu ușurință în eroare de ei, ceea ce va fi problematic. Nu poți să discerni oamenii sau să-ți dai seama de natura-esență pe care o au. Ar face Dumnezeu o astfel de lucrare? Dumnezeu nu-i mântuiește pe diavoli și pe satane. Lucrarea pe care o săvârșește El este de a oferi oamenilor adevărul, dându-le posibilitatea ca, supunându-se adevărului, înțelegându-l și practicându-l, să ajungă să aibă adevărul ca viață și să dobândească adevărata cunoaștere și adevărata frică de Dumnezeu, eliberându-se astfel complet de influența Satanei și dobândind mântuirea. Aceasta este lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu. Doar adevărul îi poate mântui pe oameni, nu zicalele ciudate, ereziile sau sofismele. Aceste erezii și sofisme nu au absolut nicio legătură cu adevărul; pot doar să-i inducă în eroare și să-i corupă pe oameni și nu le pot da în niciun caz posibilitatea de a dobândi mântuirea. Pentru ca oamenii să

dobândească mântuirea, să ajungă să se supună lui Dumnezeu și să se ferească de rău, singura cale este să accepte și să practice adevărul; nu există altă cale. Nu încerca să dai drept adevăr niște metode sau zicale extreme, niște zicale ridicole și ciudate sau să înlocuiești adevărul cu acestea pentru a dobândi mântuirea. Niciuna dintre aceste căi nu funcționează; ele nu sunt de la Dumnezeu.

După ce am terminat părtășia despre manifestările devianței la cei care s-au reîncarnat din diavoli, haideți să avem acum părtășie despre o altă manifestare a lor – răul. Manifestările răului au asemănări cu cele ale devianței, dar există și deosebiri. Manifestările devianței nu corespund gândirii, conștiinței, rațiunii sau instinctelor umanității normale, nici diverselor condiții înnăscute ale umanității normale rânduite de Dumnezeu pentru ființele umane create; în schimb, depășesc aceste diverse condiții înnăscute ale umanității normale. Manifestarea generală este cea de a fi anormal, supranatural, extrem și bizar. Adică, oamenii cu rațiunea și conștiința umanității normale consideră că astfel de indivizi sunt foarte ciudați, atât în ceea ce privește manifestările și comportamentele lor, cât și în ceea ce privește gândurile și punctele lor de vedere. Pur și simplu nu poți pricepe de ce ar gândi sau acționa așa. Acum, prin intermediul părtășiei, înțelegi. Așadar, unde se află sursa problemei? Se află în natura-esență pe care o au și în atributul lor de diavoli. Acestea sunt, practic, manifestările devianței. Totuși, răul diavolilor nu implică doar niște manifestări exterioare observate frecvent; în schimb, implică în mod direct atitudinea indivizilor de acest tip față de adevăr. Este chiar mai abject și mai grav decât devianța. Manifestările răului sunt, desigur, caracterizate și de modul în care astfel de oameni tratează adevărul. În primul rând, cei care sunt diavoli sunt ostili adevărului; aceasta este prima manifestare a răului. A doua manifestare a răului este că, pe lângă faptul că au o atitudine de ostilitate față de adevăr,

diavolii îl și atacă din proprie inițiativă. A treia manifestare a răului este că, pe lângă faptul că sunt ostili adevărului și îl atacă, diavolii merg mai departe și vor să înlocuiască adevărul. În cazul acestora, manifestările răului nu se vor opri niciodată doar la nivelul de a fi ostili față de adevăr și de a-l ataca; în schimb, pe baza acestor două manifestări, ei vor și să înlocuiască adevărul. Aceasta este esența lor. Multe dintre manifestările răului la diavoli sunt la fel ca manifestările celor cu esență de antihriști, despre care am avut părtășie anterior, așa că nu este nevoie să detaliem aceste aspecte. Astăzi vom diseca în principal aceste trei manifestări ale răului la diavoli: ostilitatea față de adevăr, atacarea adevărului și încercarea de a-l înlocui.

Mai întâi, haideți să avem părtășie despre manifestarea ostilității față de adevăr la cei care sunt diavoli. Am avut părtășie despre subiectul ostilității față de adevăr de destule ori înainte; aceasta nu este prima dată când întâlniți un astfel de subiect. Manifestarea ostilității față de adevăr este foarte evidentă la cei care sunt diavoli. Mai exact, ei nu pot accepta niciun lucru pozitiv, niciunul care este corect și corespunde conștiinței și rațiunii umanității. Mai ales când este vorba de ceva care implică adevărurile-principii, sunt și mai puțin capabili să-l accepte. Incapacitatea lor de a accepta nu înseamnă că doar clatină din cap și refuză; în schimb, simt repulsie și dezgust în inimile lor, precum și ură. Cât de profundă este ura lor? Dacă cineva are părtășie despre adevăr în mod concret și bazat pe realitate, ei consideră că acea persoană este dezagreabilă. Nu este vorba doar de puțină gelozie – este ostilitate. Ce este ostilitatea? Înseamnă că te tratează ca și cum le-ai fi ucis tatăl. De fapt, este posibil să nu fi avut vreo interacțiune profundă cu ei, iar aceștia să nu te cunoască neapărat, dar dacă înțelegi adevărul și ai părtășie despre el, simt repulsie în inimile lor. Nu simt repulsie față de cineva care rostește cuvinte și doctrine, dar sunt vehement dezgustați de oricine are părtășie cu ei despre adevăr, simțindu-se de parcă

ar fi omorâți – ura lor ajunge la acest nivel. Care sunt manifestările lor specifice? Când alții au părtășie despre adevărurile-principii sau despre intențiile lui Dumnezeu, devin scârbiți la auzul acestora și nu pot sta liniștiți. Unii găsesc o scuză și pleacă, iar alții chiar se ridică și ies fără nicio ezitare. Pe de altă parte, oamenii care au conștiința și rațiunea umanității normale, chiar dacă nu aprobă cuvintele corecte sau nu tânjesc după ele – în special cele care corespund adevărului – cel mult nu le vor accepta în inimile lor, dar tot pot asculta răbdători de dragul aparențelor. Dar cei care sunt satane nu pot sta liniștiți. De îndată ce aud adevărul, simt repulsie și agitație în inimile lor, iar când sunt atât de agitați încât nu pot sta locului, dau bir cu fugiții. Dacă nu pot pleca, vizionează videoclipuri online, își lasă gândurile să rătăcească și fac lucruri care le distrag atenția, schimbă subiectul și flecăresc sau își exagerează propriul trecut „glorios” și dau mărturie pentru acesta, înjosindu-i totodată pe alții și dându-le lecții. Pe scurt, dacă ai părtășie despre adevăr, ei simt repulsie; atitudinea lor față de adevăr este una de ostilitate extremă. Dacă nu ai părtășie despre adevăr, ci doar despre o lucrare administrativă sau generală, dacă spui niște anecdote despre predicarea Evangheliei sau discuți despre chestiuni externe, sunt capabili să stea liniștiți și să discute cu toți ceilalți, părând destul de armonioși. Dar de îndată ce ai părtășie despre adevăr, mai ales când citești cuvintele lui Dumnezeu, esența și adevărata lor față ies la iveală. Devin agitați și, dacă ascultă chiar și puțin mai mult, simt că le explodează capul. Cu cât citești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât simt că sunt judecați și cu atât mai mult simt că vor fi condamnați și eliminați și că viața lor este în pericol. Cu cât citești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât simt repulsie și dezgust în inimile lor, de parcă ar fi contractat o boală. Spune-Mi, nu este foarte gravă această problemă? Mai pot fi mântuiți astfel de oameni? Mai ales când vine vorba de a practica adevărul și a fi o persoană

onestă, cei care urmăresc adevărul, deoarece vor să fie onești, se instruiesc să vorbească sincer, să se destăinuie și să-și deschidă sufletul. Când aud asta, diavolii simt repulsie în inimile lor, te disprețuiesc și te urăsc. Simt că ești josnic fiindcă practici adevărul, în timp ce ei sunt onorabili – și mai nobili și mai presus decât tine – pentru că nu practică adevărul. Ce fel de punct de vedere este acesta? Nu transformă ei negrul în alb? Exact așa sunt cei care sunt ostili adevărului. Dacă ai părtășie despre adevăr sau despre vreun principiu de practică, nu doar că te disprețuiesc în inimile lor, dar sunt și scârbiți de tine; nici măcar nu te vor privi în ochi. Dacă vrei să discuți cu ei despre lucrarea bisericească, te evită întruna; nu vor să-ți vorbească și simt că nu aveți nimic în comun. Poți discuta cu ei despre orice subiect, cu excepția celor care implică adevărul sau lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului; nu vor să discute despre aceste subiecte. De exemplu, dacă le spui: „Hai să avem părtășie despre felul în care să ne facem datoria cu loialitate și să discutăm ce probleme există încă în îndeplinirea datoriei noastre în această etapă și cum să le rezolvăm”; la auzul acestora, simt că le explodează capul, simt o repulsie extremă în inimile lor și chiar pot scoate fulgere pe ochi în timp ce devin ostili față de tine. Sunt dispuși să îndure orice greutăți pentru a fi loiali Satanei, dar sunt deosebit de dezgustați de Dumnezeu și de adevăr, neacceptând câtuși de puțin adevărul. Indiferent cine are părtășie despre adevăr cu ei, nu-l pot accepta. Dacă le ceri să deprindă cunoștințe sau să studieze opere literare celebre, sunt foarte dispuși să o facă, simțindu-se foarte nobili, dar când ascultă predici sau părtășia altora despre adevăr, este ca și cum ar fi torturați sau judecați în instanță. Sunt cel mai scârbiți de lectura cuvintelor lui Dumnezeu și de părtășia despre adevăr. Prin urmare, în viața lor de zi cu zi, deși fac o lucrare generală și lucruri benefice pentru statutul, reputația și perspectivele lor de a obține binecuvântări, astfel de oameni nu citesc niciodată cuvintele

lui Dumnezeu și nu practică devoțiunea spirituală. Nici nu au părtășie despre adevăr în timpul adunărilor și nu-și împărtășesc niciodată cunoștințele bazate pe experiențe personale; participarea lor la adunări este doar o formalitate. Dacă le ceri să aibă părtășie cu privire la cunoștințele lor despre cuvintele lui Dumnezeu sau despre adevăr, nu pot rosti niciun cuvânt și simt repulsie în inimile lor, gândindu-se: „Părtășia despre cuvintele lui dumnezeu și despre adevăr este ceva pentru gospodine și pentru cei din clasele inferioare ale societății. Cum ar putea o personalitate măreață ca mine să facă astfel de lucruri? Sunt o persoană care face lucruri mărețe și o lucrare măreață, cineva care va primi mari binecuvântări. Când voi intra în împărăție, voi fi un stâlp și un sprijin în împărăția lui dumnezeu. Sunt o persoană care poartă mari responsabilități. Cine vă credeți? Mă înjosește chiar și faptul că particip la adunări în biserica în care participați și voi!” Privește cât de aroganți sunt! Ostilitatea lor față de adevăr este ostilitate față de toți oamenii și de toate lucrurile legate de adevăr, precum și față de practicile și afirmațiile legate de adevăr; sunt ostili chiar și față de lucrurile pozitive. De exemplu, dacă menționezi că frații și surorile din biserică ar trebui să aibă decența sfinților, că interacțiunile dintre sexe – fie când lucrează, fie în viața de zi cu zi – ar trebui să se desfășoare în anumite limite, că toți ar trebui să fie demni și cuviincioși, să nu recurgă la flirturi nechibzuite, să respecte relațiile dintre bărbați și femei și căsătoria, că trebuie să practice în această privință conform cuvintelor lui Dumnezeu, iar casa lui Dumnezeu nu susține emanciparea sexuală, ce vor gândi ei la auzul acestora? „Este o afirmație demodată, un clișeu. În ce epocă suntem acum? Încă vorbim despre decența sfinților și despre limite între bărbați și femei! În trecut, împărații aveau haremuri întregi în palatele lor – ce grandios era! Dacă aș avea capacitatea și mijloacele, chiar dacă n-aș putea să am un harem, aș avea măcar o selecție de oameni cu care să mă cuplez!” Nu

acceptă niciodată nimic pozitiv, nicio afirmație corectă, mai ales cuvintele adevărului, și sunt chiar foarte dezgustați de ele și le urăsc. Prin urmare, pe baza ostilității lor față de adevăr, acești oameni atacă în permanență adevărul și lucrurile pozitive. Indiferent de aspectul adevărului sau de cerința specifică a lui Dumnezeu, despre care avem părtășie, au mereu un set de erezii și sofisme cu care să le critice și să le judece. Nu sunt această critică și această judecată un atac? (Ba da.) Indiferent câți oameni acceptă adevărul și lucrurile pozitive, ei nu le vor accepta niciodată. După părerea lor, ceea ce susține casa lui Dumnezeu și ceea ce adevărul le cere oamenilor să practice sunt doar sloganuri și formalități și ceea ce satisface cu adevărat nevoile oamenilor sunt tendințele lumești; orice susțin tendințele lumești în prezent, acela este adevărul suprem. Nu înseamnă că venerează răul? Așadar, indiferent despre ce aspect al adevărului ai părtășie, ei sunt în mod subiectiv ostili față de el și, mai mult, îl vor judeca, ataca și huli. De exemplu, Dumnezeu le cere oamenilor să fie onești. Cum definesc ei onestitatea? „Onestitatea este pentru neghiobi; doar neghiobii practică onestitatea. Doar neghiobii le spun altora gândurile lor intime, treburile lor private. Doar neghiobii vorbesc sincer. Doar neghiobii își încredințează destinul în mâinile altora pentru a-l controla. Eu nu sunt neghiob; destinul meu este în mâinile mele și alții nu au niciun drept să se amestece! Fie că vreau să spun ce gândesc în sufletul meu, fie că nu vreau, alții nu au niciun drept să se amestece. Dacă nu este ceva ce vreau să le spun altora, nici prin cap să nu le treacă să afle!” Nu înseamnă că sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc? (Ba da.) Oamenii care sunt diavoli nu acceptă adevărul și nu-l practică. Pe lângă faptul că sunt ostili adevărului și îl atacă, ei merg mai departe și folosesc diverse otrăvuri satanice, puncte de vedere și practici de la Satana pentru a înlocui adevărul. De exemplu, folosesc uneltiri, minciuni, diverse mijloace sau simularea faptului că îndură greutăți și plătesc un preț

pentru a-i induce în eroare pe alții, drept condiții pentru a obține binecuvântări și a se târgui cu Dumnezeu. Ei consideră că, atunci când crezi în Dumnezeu, nu este nevoie să fii o persoană onestă, nu este nevoie să fii loial datoriei tale și nu este nevoie să accepți și să practici adevărul; atât timp cât înduri mai multe greutăți, plătești un preț mai mare, faci mai multă lucrare, realizezi mai multe acțiuni bune și acumulezi mai multe merite, faci mai multe lucruri care câștigă aprobarea și stima oamenilor și, prin aceste mijloace, câștigi încrederea fraților și surorilor, precum și înălțarea și sprijinul lor, atunci îți poți atinge scopul de a primi binecuvântările Împărăției cerești în schimbul tuturor acestora. Nu este incredibil de ridicol acest punct de vedere? (Ba da.)

Fie că judecă și condamnă adevărul, sunt ostili față de adevăr și îl atacă, fie că vor mereu să folosească ereziile și sofismele Satanei pentru a înlocui adevărul, toate acestea sunt manifestări specifice ale modului în care diavolii tratează adevărul. Indiferent de manifestări, toate expun pe deplin esența rea a diavolilor. Ostilitatea față de adevăr, atacarea adevărului și încercarea de a-l înlocui – acestea sunt fapte pe care doar diavolii le pot comite. Doar diavolii tratează adevărul și pe Dumnezeu cu o asemenea ură, judecată și condamnare, fiind capabili să recurgă la orice mijloace pentru a induce în eroare, a înșela și a ademeni oamenii departe de adevăr și de Dumnezeu. Doar diavolii se gândesc la orice modalitate de a câștiga în mod fraudulos încrederea, sprijinul și lauda oamenilor, pentru a-și atinge obiectivul de a le cumpăra inimile și a-i controla, în încercarea de a ocupa locul lui Dumnezeu din inimile lor. Pe scurt, faptul că diavolii adoptă o astfel de atitudine față de adevăr și față de cei care urmăresc adevărul le expune esența rea. Lucrurile pozitive și adevărul sunt ceea ce își doresc și iubesc toate ființele umane create, acestea fiind și demne de prețuirea oamenilor. Desigur, ele sunt și cele mai necesare ființelor umane create.

Aceasta deoarece adevărul este un lucru esențial pentru ca omenirea să se elibereze de influența Satanei, să meargă pe calea cea dreaptă și să fie capabilă să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Urmărirea, acceptarea și practicarea adevărului sunt un proces necesar pentru ca oamenii normali să dobândească mântuirea; nu există altă cale. Chiar dacă le este greu să accepte și să practice adevărul, deoarece au firi corupte, în adâncul sufletului lor și din perspectiva voinței lor subiective, oamenii nu sunt ostili adevărului; atitudinea lor subiectivă nu este ostilă adevărului, nici nu este de a ataca în mod intenționat adevărul sau de a încerca prin orice mijloace să folosească erezii și sofisme pentru a înlocui adevărul. Doar Satana poate face asta; esența lui de ostilitate față de adevăr este aceeași ca a marelui balaur roșu. Satana neagă, condamnă și respinge orice lucru pozitiv, orice implică adevărul. Chiar dacă aceste adevăruri nu reprezintă o amenințare pentru el, tot le urăște și este ostil față de ele; acest lucru este dictat de natura lui. Întrucât au o natură rea, diavolii cred că adevărul le este dușman. Ce implică termenul „dușman”? Implică faptul că dușmanii nu pot fi niciodată compatibili, nu pot fi niciodată prieteni sau tovarăși cu opinii similare. Este ca marele balaur roșu, care îi tratează pe cei care cred în Dumnezeu cu o ură și o ostilitate aparte. Atât timp cât nu mai crezi în Dumnezeu și Îl insulți, poți comite orice lucru rău în societate – marelui balaur roșu nu-i pasă dacă furi, jefuiești sau te dedai la activități licențioase; poți să complotezi cu el și să faci orice lucru rău. Dar dacă ai credință în Dumnezeu și mergi pe calea cea dreaptă, nu va permite acest lucru; te va aresta, te va persecuta și chiar te va ucide. Pur și simplu nu te va lăsa să existi. Atât timp cât exiști, ești un spin în coasta lui; în fiecare zi în care exiști, este nefericit și neliniștit în sinea lui. Numai când te distruge, când încetezi să exiști, se simte victorios, liniștit și împăcat. Atitudinea față de adevăr a celor care sunt diavoli este de aceeași natură ca ura marelui balaur

roșu față de adevăr. Dacă urmărești și practici adevărul, dacă faci totul conform principiilor, adopți o poziție și susții principiile, te vor antipatiza și urî. Dacă devin conducători și câștigă putere, se vor gândi la orice modalitate de a găsi atuuri pentru a te chinui și chiar îți vor înscena o ofensă pentru a te înlătura. Când toți cei care urmăresc adevărul sunt excluși de ei, iar toți cei care rămân în biserică sunt oameni confuzi și care nu înțeleg câtuși de puțin adevărul, se simt în siguranță, considerând că nu există nimic care să-i amenințe și că zilele lor sunt ușoare. Prin urmare, cei care sunt diavoli nu sunt doar ostili adevărului, ci și celor care iubesc și urmăresc adevărul. Nu arată asta că au o natură rea? (Ba da.) După ce sunt condamnați, excluși și chinuiți de diavoli, unii oameni spun: „Nu i-am ofensat, de ce mă consideră neplăcut?” Nu este o întrebare de om dezorientat? Nu înseamnă că nu reușesc să deslușească lucrurile și să discearnă oamenii? Marele balaur roșu îi arestează și îi persecută pe creștini din cauză că aceștia încalcă legile și comit crime? Sau din cauză că participă la activități politice cu scopul de a-l răsturna și a-i acapara puterea politică? (Nici una, nici alta.) Atunci, de ce? Nu ne implicăm în politică, nici nu ne opunem lui și nu-l expunem, cu atât mai puțin participăm la activități politice pentru a-i acapara puterea. Atunci, de ce îi oprimă și îi arestează în acest fel pe aceia dintre noi care cred în Dumnezeu? Te urăște pur și simplu pentru că Îl urmezi pe Dumnezeu, accepți adevărul, Îl onorezi pe Dumnezeu considerându-L măreț și Îl venerezi. Crede că l-ai trădat; nu-l urmezi, nu-l venerezi și nu i te supui, așa că te urăște. Așadar, vrea să te suprime și să te elimine, pentru a-și atinge scopul de a te face să dispari. Pur și simplu pentru că este un diavol rău și are o natură-esență ostilă adevărului, dacă Îl urmezi pe Dumnezeu, îți va fi ostil, te va urî și va încerca prin toate mijloacele să te chinuie, să te elimine și să te smulgă de lângă Dumnezeu. Acesta este scopul lui. Dacă nu-L mai urmezi pe

Dumnezeu, nu va mai fi atât de ostil față de tine. Desigur, va încerca totuși să te distrugă, să te corupă, să se joace cu tine și să te controleze. Dacă poți să-l venerezi și să-l urmezi, atunci va fi mulțumit și nu te va chinui, dar, în cele din urmă, vei putea doar să fii îngropat odată cu el. Niciunul dintre cei care se închină Satanei nu va avea vreodată un sfârșit bun!

Natura Satanei de a se împotrivi lui Dumnezeu nu se va schimba niciodată. De ce sunt cei ai Satanei, care sunt antihriști, atât de ostili adevărului și lui Dumnezeu? Spuneți-Mi, cât de rea este natura-esență pe care o au? Nu acceptă adevărul, lucrarea lui Dumnezeu, lucrurile pozitivele sau afirmațiile și practicile corecte, fără nicio excepție. Nu doar că simt repulsie în inimile lor și refuză să le accepte, dar fac și rău în mod activ pentru a se împotrivi lui Dumnezeu și răspândesc diverse zvonuri nefondate și sofisme pentru a condamna adevărul și lucrurile pozitive. De asemenea, astfel de oameni răi vor să obțină binecuvântări prin credința în Dumnezeu; își croiesc drum în casa lui Dumnezeu, dar pentru că nu acceptă câtuși de puțin adevărul, sunt dezvăluiți și eliminați. De exemplu, acceptarea emondării este un lucru pozitiv. Când greșesc și sunt emondați, oamenii normali vor reflecta asupra lor. Dacă fapta lor rea a fost din cauza unor intenții greșite sau a unei firi corupte, vor căuta adevărul pentru a o rezolva. Dacă fapta lor rea s-a produs din cauza calibrului lor slab și a faptului că nu au văzut lucrurile limpede, de asemenea, vor lua inițiativa și vor căuta o cale de rezolvare, găsind oameni cu un calibru bun, care înțeleg adevărul, pentru a-i ajuta și a-i îndruma. Pe scurt, sub îndrumarea și reglementarea conștiinței și rațiunii lor, vor trata în mod corect emondarea primită. Dar cum tratează emondarea cei care sunt diavoli? Diavolii sunt ostili adevărului, dar având în vedere natura lor rea, categoric nu se vor opri doar la ostilitate; în plus, vor condamna și vor huli adevărul și se vor împotrivi acestuia. Așadar, când sunt emondați, încearcă să aducă argumente și să se

apere cu vehemență. Nu doar că tăgăduiesc adevărul, dar îi atacă și condamnă pe cei care îi emondează, chiar răspândind vorbe precum: „E prea greu să crezi în dumnezeu! Aceia dintre noi care au un calibru slab și nu înțeleg adevărul vor ajunge pur și simplu să fie alungați în final. Nu-i ușor să încerci să trăiești pe seama casei lui dumnezeu! Oamenii cu un calibru slab nu au nicio cale de urmat; nu putem decât să fim chinuiți de alții. Indiferent cum își bat joc de noi, trebuie doar să îndurăm. Pe cine putem da vina dacă nu pe calibrul nostru slab? Dacă ai un calibru slab, ești inferior altora!” Nu doar că nu acceptă emondarea sau nu reflectează asupra lor și nu se cunosc pe ei înșiși, dar nici nu caută principii de practică sau o cale de practică pentru a rezolva această problemă. Dacă au un calibru într-adevăr slab, cum pot, pe baza condițiilor lor inerente, să facă tot posibilul pentru a-și îndeplini datoria bine și a-și oferi loialitatea? Ar gândi ei așa? Sunt ostili adevărului, prin urmare categoric nu ar gândi așa. Mai mult, ar exagera lucrurile, ar judeca și calomnia, chiar blestemându-i în secret, în inimile lor, pe cei care îi emondează: „Hm, m-ai făcut să nu mă simt în largul meu azi. Îți voi da o lecție într-o bună zi! Consideri că am un calibru slab? Cred în dumnezeu de mulți ani, iar tu crezi doar de câțiva! Mă consideri neplăcut? Într-o bună zi, te voi face să suferi consecințele, te voi face să mori de o moarte groaznică!” Vezi, când sunt emondați, deși nu spun nimic și chiar zâmbesc, inimile lor sunt pline de resentimente, ură și blesteme. Unii oameni arată că nu sunt dispuși să accepte emondarea, rostind din când în când cuvinte prin care se plâng, atacă sau judecă. Nu doar că sunt ostili emondării, dar iau și inițiativa de a-i ataca pe cei care îi emondează, refuzând să-i trateze cu mai puțină asprime pe cei care se încumetă. Poate că unele femei sunt întrucâtva mici de statură și par destul de delicate la prima vedere, dar când cineva le emondează cu adevărat, se înfurie: „Am suferit atât de mult crezând în dumnezeu în toți acești ani – a

fost ușor? Nu mă placi – ei bine, predicam evanghelia chiar înainte să te naști tu! Încerci să mă intimidezi doar pentru că sunt mai în vârstă? Dă-mi voie să-ți spun ceva: poți să-ți iei gândul! Du-te și întreabă în jur – în fața cui am cedat eu vreodată în viața mea?" Pot oamenii cu acest tip de fire să accepte adevărul? Categoric nu. Nu doar că nu acceptă să fie emondați, dar îi și blestemă pe cei care îi emondează. Nu sunt prea răuvoitori? Oamenii care sunt diavoli și satane sunt prefăcuți, alunecoși, perfizi și vicleni. Întrucât atitudinea lor față de adevăr este una de ostilitate și atac, când le sunt expuse faptele rele, iar ei se confruntă cu îndepărtarea sau excluderea, neavând nicio speranță de a obține binecuvântări, categoric nu vor fi atât de disciplinați sau docili, ci vor recurge la mijloace de a se împotrivi. Unii scornesc minciuni, spunând că sunt chinuiți de conducători și de lucrători, incitându-i pe alții să le ia apărarea, tulburând în mod deliberat lucrarea bisericii. Alții se prefac a fi supuși, spunând: „Indiferent cum mă tratează casa lui dumnezeu, chiar dacă sunt trimis într-un grup B sau sunt îndepărtat, tot îmi voi face datoria. Sunt loial lui dumnezeu, nu voi nega niciodată această cale și nu voi renunța la datoria mea." Ei se prefac pentru a-i păcăli pe oameni, făcând să pară că s-au căit, că pot să accepte și să se supună indiferent cum îi tratează casa lui Dumnezeu și că nu-și vor abandona datoria. De fapt, te amăgesc și se joacă cu tine. Se gândesc în sinea lor: „Hm, vrei să mă folosești ca să prestez un serviciu? Slabe șanse! Când îmi exprim hotărârea în fața ta și spun că sunt dispus să-mi fac datoria, este doar o formalitate, doar vă păcălesc!" La prima vedere, par deosebit de docili și ascultători, făcându-i pe alții să creadă că sunt dispuși să-și îndeplinească datoria. Dar când rânduiești efectiv să facă o datorie, sunt superficiali, recurg la vicleșuguri, te amăgesc și chiar se fac nevăzuți. Pot să treacă peste zece zile de când li s-a atribuit o sarcină și nu există niciun progres. Unii oameni sunt ignoranți și lipsiți de discernământ și vor fi uimiți de acest

lucru, gândindu-se: „Au fost destul de sinceri când au acceptat, spunând că sunt dispuși să-și facă datoria. Nu păreau să mintă. Cum de nu mai sunt de găsit acum?” Dă-Mi voie să-ți spun adevărul: sunt doar niște escroci, sunt diavoli. Ce părere au cei care sunt diavoli despre îndeplinirea datoriei? Consideră că sunt folosiți de casa lui Dumnezeu pentru a presta un serviciu, că aceasta se joacă cu ei. Asta e mentalitatea celor care sunt diavoli în legătură cu îndeplinirea datoriei. Ce merită să fie folosit la tine? În cel mai bun caz, înțelegi câte ceva despre o anumită profesie. Dacă este nevoie în casa lui Dumnezeu de o lucrare în acel domeniu, în cel mai bun caz înseamnă că ești potrivit să faci această datorie. Folosirea îndeplinirii unei datorii pentru a te evalua și a cere lucruri de la tine este o înălțare a ta. Dacă refuzi și nu accepți, atunci nu apreciezi bunătatea. Cei care sunt diavoli sunt chiar atât de surzi la vocea rațiunii. Ei cer să facă o datorie, iar când biserica rânduiește o lucrare pentru ei, presupun că este dorința casei lui Dumnezeu de a-i folosi. Dacă ai într-adevăr o valoare de folosit în biserică, este un noroc sau un ghinion pentru tine? (Un noroc.) Este o nenorocire sau o binecuvântare pentru tine? (O binecuvântare.) De ce spui că este o binecuvântare? (Capacitatea de a presta un serviciu pentru Dumnezeu este o înălțare din partea Lui, așadar este o binecuvântare.) Trebuie să înțelegi următoarele: a presta un serviciu pentru Dumnezeu este o înălțare din partea Lui. Ce înseamnă „înălțare”? Înseamnă că ai această mică aptitudine profesională care poate fi folosită în lucrarea casei lui Dumnezeu, aceasta fiind o ocazie pe care ți-o dă Dumnezeu; înseamnă că Dumnezeu ți-a dat o ocazie de a presta un serviciu pentru El, o ocazie de a dobândi mântuirea și că aceasta este o condiție de bază pentru a fi binecuvântat. Doar atunci când îndeplinești această condiție de bază poți avea ocazia de a accepta și de a practica adevărul pas cu pas și de a dobândi mântuirea. Dacă nu ai absolut nicio calitate care să te răscumpere, atunci nu ești bun de nimic în casa lui

Dumnezeu. Ar mai avea casa lui Dumnezeu grijă de tine în mod gratuit? Dacă nu ai nicio datorie de îndeplinit în casa lui Dumnezeu, înseamnă că nu ai mijloacele adecvate și rezonabile, nici condiția de bază pentru a menține o relație normală cu Dumnezeu. Dacă nu poți fi folosit în nicio lucrare anume din casa lui Dumnezeu, înseamnă că nu ai stabilit nicio relație cu El și, astfel, nu ai nicio ocazie de a veni înaintea lui Dumnezeu, de a accepta vreo etapă sau vreo perioadă a lucrării pe care o săvârșește pentru a mântui omenirea. Atunci, mai ai ocazia și condițiile de a dobândi mântuirea? Prin urmare, dacă se spune că ai o valoare de folosit, ar putea să sune stânjenitor în lumea non-credincioasă și poate că „a folosi" este un termen negativ acolo – dar, în casa lui Dumnezeu, trebuie să ai în vedere cine te folosește. Cum ar trebui interpretată această „folosire"? Dacă te folosește Dumnezeu, asta arată că încă ai o oarecare valoare și încă poți să prestezi un serviciu pentru Dumnezeu. Când prestezi un serviciu pentru Dumnezeu, nu ești oare înălțat de El? (Ba da.) Dumnezeu îți dă o ocazie, te înalță. Acesta este un lucru bun; arată că Dumnezeu are o oarecare considerație pentru tine și este încă dispus să-ți ofere o șansă. Așadar, este rușinos să fii folosit de Dumnezeu? Este o pierdere? Suferi o pierdere când ești folosit? Te face acest lucru să-ți pierzi integritatea sau demnitatea? Nu, câștigi mult mai mult. Îți oferă ocazia de a veni înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta adevărul și mântuirea Sa. Nu suferi absolut nicio pierdere; câștigi un mare avantaj. Dar cei reîncarnați din diavoli nu văd lucrurile așa. Ei au o natură rea. Indiferent cum îi folosește și îi corupe Satana, nu au nicio obiecție; sunt destul de mulțumiți. Dacă sunt folosiți de funcționari guvernamentali, consideră că este un noroc, un semn de prosperitate. Nu discern, nu se opun, nu se împotrivesc și nu refuză acest lucru. În schimb, în biserică, dacă sunt promovați să facă o datorie, simt că prestează un serviciu, că se trădează pe ei înșiși și că biserica îi folosește. De exemplu, o anumită femeie înțelege

câte ceva despre o anumită aptitudine profesională, așa că biserica îi rânduiește să lucreze în acel domeniu. Nu doar că nu poate accepta acest lucru de la Dumnezeu, dar se simte și deosebit de dezgustată în inima ei: „Încerci să mă folosești? Gândește-te mai bine! Nu sunt atât de nesăbuită! Am ajuns la vârsta asta și n-am fost niciodată folosită de nimeni. Persoana care s-ar putea folosi de mine nici măcar nu s-a născut încă!" Nu-i nevoie să-ți ieși așa din fire. Dacă ești dispus să-ți faci datoria, acceptă acest lucru de la Dumnezeu și fă-ți bine datoria. Dacă nu ești dispus să-ți faci datoria, atunci părăsește casa lui Dumnezeu. Poarta casei Sale este deschisă; poți să pleci oricând și să mergi oriunde vrei. Dumnezeu le dăruiește oamenilor adevărul în mod liber. El le dăruiește adevărul și le dă viață în mod gratuit. Ți-a cerut vreun ban? (Nu.) Faci puțină datorie și totuși o percepi ca pe o folosire de către Dumnezeu. Nu înseamnă că ești lipsit de conștiință și nu apreciezi bunătatea? Și ce dacă te folosește Dumnezeu? Este ceva greșit? Însăși viața ta a fost dăruită de Dumnezeu. Nu este vrednic să te folosească? Nu este calificat? Poți să te dai mare și tare doar pentru că înțelegi câte ceva despre o profesie? Trebuie Dumnezeu să fie servil, să te implore respectuos, să-ți promită lucruri, să te ridice și să te așeze pe un tron – asta te-ar face fericit? Oamenii fără umanitate normală nu pot înțelege corect chestiunea îndeplinirii datoriei. Ei spun mereu: „Casa lui dumnezeu mă folosește. Nu sunt atât de nesăbuit; doar neghiobii sunt dispuși să fie folosiți de dumnezeu!" Vezi, acest gând este atât deviant, cât și rău, precum și complet irezonabil! Cum ar trebui tratați astfel de oameni? Este simplu: fie îi îndepărtezi, fie îi repartizezi unui grup B, doar înlătură-i. Dacă te temi atât de mult să fii folosit, de ce te mai agăți de casa lui Dumnezeu și spui că vrei să îndeplinești o datorie? Nu înseamnă că ești ipocrit și îi înșeli pe oameni? Dacă te temi că vei fi folosit, casa lui Dumnezeu nu te va folosi niciodată pentru a îndeplini o datorie; casa Lui nu impune lucruri oamenilor. Acum

este momentul în care fiecare este sortat după felul său. Oricine este dispus să-și facă datoria va rămâne; oricine nu este dispus să-și facă datoria ar trebui să părăsească rapid biserica și să nu se întoarcă niciodată. Casa lui Dumnezeu nu obligă pe nimeni. Doar cei care își fac datoria de bunăvoie sunt aleșii lui Dumnezeu. Toți cei care nu sunt dispuși să-și facă datoria sunt slujitori ai Satanei, sunt aici pentru a tulbura lucrarea bisericii. Unii oameni vor să obțină binecuvântări făcându-și datoria, dar se tem totodată că vor fi folosiți. Au aceștia conștiință și rațiune? (Nu.) Se tem mereu că vor suferi pierderi, simțind permanent că sunt exploatați de casa lui Dumnezeu, că suferă o mare pierdere. Nu cumva nu reușesc să-și dea seama ce este bine pentru ei? Ce pierdere ai suferit? Dacă încerci să-ți oferi aptitudinile tehnice în schimbul adevărului și al mântuirii, îți spun că nu poți face acel schimb; nu ești vrednic, nu ești calificat. Cuvintele lui Dumnezeu sunt viață; sunt cea mai puternică armă pentru ca omenirea să se elibereze de firile corupte și de influența Satanei. Doar cuvintele lui Dumnezeu, doar adevărul, pot eradica vechea omenire care deține natura-esență a Satanei. Doar viața lui Dumnezeu, doar adevărul, îi poate permite acestei omeniri să continue să supraviețuiască și să pună capăt destinului Satanei. Viața lui Dumnezeu și adevărul sunt comori neprețuite; niciun lucru material din lume și nimic din ceea ce oamenii consideră prețios nu poate fi dat în schimbul lor. Chiar dacă oamenii își oferă viața, aceasta nu poate fi dată în schimbul lor, cu atât mai puțin pot fi date bietele lor aptitudini tehnice. Adevărul nu este de vânzare; casa lui Dumnezeu nu vinde adevărul, nu vinde viața. Așadar, ce anume pot face oamenii pentru a dobândi viață? Pot dobândi viață doar acceptând adevărul, supunându-se adevărului, oferindu-și loialitatea și sinceritatea lui Dumnezeu și îndeplinind datoria unei ființe create.

Persoanele cu esența rea a Satanei au firi deosebit de răuvoitoare. Nu doar că manifestă ostilitate față de adevăr și îl atacă, dar vor și să-și

folosească propriile erezii și sofisme pentru a înlocui adevărul. Principala lor manifestare este faptul că urăsc și atacă pe oricine îi emondează sau îi dă în vileag, făcându-i viața dificilă. Această fire-esență este prea rea, mai feroce decât a oricărui animal sălbatic. Deși tigrii și leii au firi feroce, atunci când nu le este foame sau când nu ești o amenințare pentru ei, te ignoră și nu vor să-ți facă rău. Însă diavolii sunt diferiți. Chiar dacă îi ignori, atât timp cât reprezinți o amenințare la adresa statutului lor, nu te vor lăsa în pace; vor lua inițiativa de a te ataca – cu atât mai mult vor proceda așa dacă îi dai în vileag și îi emondezi. Nu doar că nu acceptă niciodată să fie emondați, dar și refuză să asculte orice afirmație sau sugestie corectă. În schimb, se gândesc la diverse modalități de a se răzbuna pe cealaltă persoană pentru a transforma înfrângerea în victorie, dominând în fiecare luptă și în fiecare competiție, transformând pasivitatea în inițiativă. Să presupunem că vezi în biserică pe cineva care nu respectă regulile, nu este legat de nicio constrângere, nu suportă să fie criticat sau contrazis de nimeni, nu acceptă atunci când cineva are părtășie despre adevăr, se împotrivește și se ceartă atunci când este emondat și urăște și atacă pe oricine îl dă în vileag – acesta este un diavol. Unii oameni fac câteva greșeli în lucrarea lor și, chiar înainte ca alții să-i critice sau să-i dea în vileag din orice motiv, atacă preventiv, gândindu-se la orice modalitate de a găsi motive pentru a se justifica și a se apăra, spunând că există motive și explicații pentru lucrarea lor slabă și că cineva a sabotat-o, încercând prin orice mijloace să paseze responsabilitatea altora și să-și salveze reputația. Sunt deosebit de sensibili ori de câte ori cineva își disecă propria fire coruptă și are părtășie despre ea, crezând că este vorba de fapt despre ei, și încearcă prin orice mijloace să-și protejeze orgoliul și să-și acopere greșelile, chiar judecându-i și condamnându-i pe cei care au părtășie despre adevăr. Astfel de oameni în niciun caz nu-și vor recunoaște vreodată

greșelile și nu vor reflecta asupra propriei persoane, cu atât mai puțin se vor căi. În schimb, se gândesc la toate modalitățile de a se deghiza, pentru a fi oameni desăvârșiți și ireproșabili în ochii altora, oameni considerați de alții drept nefăcând niciodată greșeli. Indiferent dacă spun ceva greșit, folosesc un termen incorect, au unele abateri sau neajunsuri în lucrarea lor ori expun unele firi și intenții corupte care sunt descoperite de alții, ei simt că este un semn rău, ca și cum ar urma să se întâmple ceva groaznic, le-ar fi viața în joc sau ar veni sfârșitul lumii. Atunci se gândesc la diverse modalități de a se justifica și a se apăra; aceasta este reacția lor instinctivă. Ba chiar își creează aparențe false, spunând lucruri care corespund noțiunilor și închipuirilor oamenilor, cuvinte care le cuceresc inimile, pentru a-i păcăli pe cei din jurul lor. Se tem mai ales că oamenii le vor descoperi adevărata față, defectele și neajunsurile și că adevărata lor situație va fi dată în vileag. Nu recunosc niciodată că au un calibru slab sau că au probleme cu propria umanitate și, bineînțeles, cu atât mai puțin recunosc greșelile pe care le-au comis sau firile corupte pe care le-au dezvăluit. Se ascund foarte bine, asigurându-se că nu divulgă nimic. Scopul lor este să-și protejeze statutul și reputația, să mențină în permanență o imagine glorioasă, impecabilă, în inimile oamenilor, făcându-i să creadă că nu au defecte în umanitatea lor, că iubesc și urmăresc adevărul, că pot practica adevărul, pot să îndure greutăți și să plătească un preț și că nu au absolut nicio fire coruptă. Astfel de indivizi sunt diavoli, nu oameni. Diavolii pur și simplu nu acceptă adevărul și chiar se gândesc la orice modalitate de a se deghiza în întruchiparea adevărului, personificarea unei imagini desăvârșite. Este ceva atât deviant, cât și rău, nu-i așa? Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, se prezintă mereu drept oameni desăvârșiți, fără defecte. Chiar dacă simt negativitate, slăbiciune sau au noțiuni, nu îndrăznesc niciodată să le expună, ținându-le pur și simplu bine ascunse. Odată ce sunt dați în vileag de cineva, urăsc

acea persoană și se gândesc la diverse modalități de a o chinui, folosind totodată diverse metode și mijloace pentru a-și reabilita imaginea. De exemplu, unii oameni se apără mereu, rostind niște cuvinte diavolești, care induc în eroare, transformând în mod intenționat negrul în alb și confundând binele cu răul, pentru a induce în eroare pe unii oameni fără discernământ, schimbând astfel percepția altora despre ei și făcându-i să-și reevalueze caracterizarea. Astfel de oameni sunt diavoli autentici, lipsiți de orice urmă de umanitate. Indiferent cât de bine se descurcă diavolii, indiferent de punctele lor de vedere asupra diverselor chestiuni, pe scurt, întrucât au o natură rea, vor fi ostili adevărului. Adică, în adâncul inimii lor, nu acceptă niciodată adevărul sau lucrurile pozitive. Nu ascultă cuvintele lui Dumnezeu și nici nu le acceptă; natura-esență pe care o au este de ură față de Dumnezeu. Ei simt repulsie față de orice spune Dumnezeu. Este posibil să nu le poți descoperi repulsia; la prima vedere, aceștia participă și la adunări, citesc cuvintele lui Dumnezeu și nu au o atitudine de ostilitate față de fiecare adevăr, dar când se întâmplă ceva ce nu corespunde noțiunilor lor sau ceva care le implică interesele, Îl judecă pe Dumnezeu, casa lui Dumnezeu și adevărul, îi judecă și atacă pe cei care urmăresc adevărul și judecă orice lucru pozitiv – își dau în vileag natura rea. Vei descoperi atunci că afirmația lor de a fi dispuși să accepte adevărul este doar o fațadă; în adâncul inimii, ei detestă adevărul, sunt dezgustați de el și nu-l acceptă deloc, dar pentru că se pricep să se deghizeze, îi înșală pe unii oameni, întocmai precum fariseii.

Cei care sunt reîncarnați din diavoli au doar ostilitate, judecăți și atacuri la adresa adevărului; cu o astfel de mentalitate, le este imposibil să accepte adevărul. Cât despre rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, doar le citesc superficial cu voce tare, astfel încât să le audă ceilalți și apoi consideră că sunt făcute. Când vine momentul să facă efectiv lucrarea, nu

practică deloc în conformitate cu principiile cerute în rânduielile de lucru, ci acționează în schimb conform voinței, noțiunilor și închipuirilor proprii. Ba chiar implementează doar rânduielile de lucru care sunt benefice pentru statutul și reputația lor; dacă rânduielile de lucru nu sunt benefice pentru faima, câștigul și statutul lor, nu le vor implementa, chiar dacă au calibrul necesar pentru aceasta. De ce procedează așa? Pentru că, odată ce sunt implementate rânduielile de lucru, oamenii vor ști că acest lucru a fost făcut de casa lui Dumnezeu și Îi vor mulțumi doar lui Dumnezeu, nu lor; oamenii vor simți dragostea lui Dumnezeu și nu vor considera că acești indivizi au vreun merit, ceea ce înseamnă că nu vor câștiga reputație, statut sau beneficii. Acesta este un motiv. Un alt motiv este că, întrucât diavolii au o natură ostilă adevărului, nu vor face nimic în conformitate cu adevărurile-principii, ci vor acționa conform propriilor ambiții, dorințe și instincte. Care sunt instinctele Satanei? Să facă rău și să se împotrivească lui Dumnezeu, să perturbe lucrarea Lui și să-i determine pe oameni să se îndepărteze de Dumnezeu, să-L trădeze pe Dumnezeu și să-l venereze pe el în schimb. Scopul Satanei când vine la biserică este să tulbure și să distrugă lucrarea bisericii. Va face tot ce poate aduce haos și tulburare în lucrarea bisericii. Chiar dacă acest lucru nu aduce niciun beneficiu statutului sau reputației sale, atât timp cât poate perturba, tulbura și afecta lucrarea bisericii, își atinge scopul. De exemplu, casa lui Dumnezeu le cere bisericilor din toate localitățile să raporteze cu precizie și corectitudine numărul de oameni câștigați prin predicarea Evangheliei în fiecare lună. Pot ei să facă asta într-un mod lipsit de viclenie? Nu, se vor gândi la orice modalitate de a înșela și de a raporta cifre false, raportând o sută de oameni în plus luna aceasta, două sute în plus luna viitoare și, dacă nimeni nu descoperă, vor raporta alte câteva sute în plus. Nu practică niciodată conform rânduielilor de lucru și, indiferent ce probleme întâmpină, nu caută adevărurile-principii; nu au

limite morale în modul în care se poartă sau acționează. Sunt diavoli. Indiferent cum le este spus adevărul în părtășie, nu-l vor accepta. Conștiința lor este lipsită de orice sentiment; sunt creaturi fără conștiință. Rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu stipulează principiile pentru a distribui cărțile cuvintelor lui Dumnezeu – cine ar trebui să le primească și cine nu. Pot ei să acționeze conform acestor principii? (Nu.) Rânduielile de lucru stipulează de câți oameni este nevoie pentru a înființa o biserică, câte biserici formează un district, câte districte formează o regiune și care sunt condițiile și principiile pentru numirea conducătorilor la toate nivelurile. Pot ei să practice în conformitate cu aceste principii? (Nu.) Nu vor să facă nicio lucrare benefică pentru lucrarea casei lui Dumnezeu sau pentru intrarea în viață a fraților și surorilor. Se gândesc în sinea lor: „Dacă fac bine lucrarea pentru tine, iar frații și surorile cresc cu toții în viață și capătă discernământ în ceea ce mă privește, voi mai putea să-mi mențin poziția și statutul? Cu siguranță nu mă voi obosi pentru tine! Pur și simplu voi face lucrurile la întâmplare. Casa lui Dumnezeu cere cincizeci de oameni pentru a forma o biserică, dar eu voi insista să fie optzeci sau nouăzeci. Cât despre modul în care sunt aleși conducătorii de biserică, depinde de ce practică mă avantajează. În cazul în care conducătorul de biserică ales nu este pe placul meu, voi numi pe cineva care să mă asculte și să mi se supună.” Dacă lucrează în acest fel, poate exista o viață bisericească normală? Va dura o veșnicie. Fără o viață bisericească normală, pot frații și surorile să crească rapid în intrarea în viață? Pot noii credincioși să întemeieze rapid o bază? (Nu.) Cu alte cuvinte, acești conducători falși și antihriști care sunt diavoli nu vor face o lucrare benefică pentru intrarea în viață a fraților și surorilor. Vezi că se mențin ocupați cu destul de multă energie, dar ce fac? Fac lucruri doar pentru faima, câștigul și statutul lor. Fac orice vor atât timp cât le aduce beneficii, oferindu-și singuri o libertate deplină de acțiune. Orice

ambiții și dorințe au, le vor realiza întru totul atunci când vor obține puterea; cu siguranță nu vor rata această ocazie. Cât despre viața bisericească, intrarea în viață a fraților și surorilor, ordinea bisericii și dacă lucrarea de evanghelizare a casei lui Dumnezeu și lucrarea din alte domenii progresează sau decurg fără probleme – nu-i preocupă nimic din acestea. De exemplu, dacă li se spune cum ar trebui o biserică să distribuie cărți și cui, ei se gândesc: „Nu-i nevoie să fim atât de stricți. Pur și simplu le voi distribui la întâmplare și gata.” Când sunt întrebați dacă este sigur locul unde biserica păstrează cărțile, spun: „Cui îi pasă dacă este sigur sau nu? Oricum ar fi, avem unde să păstrăm cărțile, deci este în regulă.” Vezi, au contramăsuri la politicile primite de la superiori. Nu implementează niciuna dintre rânduielile de lucru sau principiile specifice de practică ale casei lui Dumnezeu; în schimb, acționează conform propriilor idei și metode. Nu înseamnă că încearcă să înlocuiască adevărul cu propriile practici? Dacă aleșii lui Dumnezeu cad în mâinile unor astfel de diavoli, vor suferi – diavolii vor face orice vor și toată lumea va trebui să-i asculte, de parcă ar fi regii tâlharilor, tirani locali, stăpâni sau împărați. Aleșilor lui Dumnezeu le va fi imposibil să aibă o viață bisericească normală, să-și întemeieze rapid o bază pe adevărata cale și să progreseze rapid în diverse adevăruri. Diavolii nu vor să facă nici măcar un lucru bun. Oriunde o biserică se confruntă cu tulburări din partea oamenilor răi și a antihriștilor și apare o stare de haos, se dovedește că persoanele de la conducerea acelei biserici sunt incapabile să facă o lucrare reală și sunt doar niște paiațe. Frații și surorile noi în credință sunt induși în eroare de antihriști înainte să-și întemeieze măcar o bază, iar viața bisericească se cufundă și ea în haos. Toate acestea sunt cauzate de eșecul conducătorilor falși de a face o lucrare reală. Oare conducătorii falși nu au timp să facă o lucrare reală? (Ba da.) Dacă ar vrea să facă această lucrare esențială, ar avea mai mult decât suficient timp, dar

pur și simplu nu o fac. Acest lucru expune natura rea a diavolilor. Nu se tem de nimic mai mult decât ca biserica să nu fie în haos, dorind ca aceasta să devină complet haotică, tânjind ca lucrarea bisericii să fie într-o stare de haos și stagnare, sperând ca toți membrii bisericii să asculte de oamenii răi și de antihriști, să fie induși în eroare de antihriști, de oameni răi și de diavoli și să nu-L urmeze pe Dumnezeu. Ar fi exact ceea ce-și doresc și ar fi fericiți și mulțumiți. Se simt inconfortabil când frații și surorile au o viață bisericească normală, pot să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtășie despre adevăr în mod normal și pot câștiga ceva de fiecare dată când participă la viața bisericească. Aceasta deoarece, dacă oamenii câștigă mereu ceva și cresc treptat în viață, vor căpăta discernământ în privința lor și-i vor respinge, iar ei își vor pierde statutul, final pe care nu-și doresc să-l vadă. După părerea lor, cu cât în biserică este mai mult haos, cu atât au mai multe ocazii de a-și etala talentele, cu atât au mai mult spațiu pentru a-și pune talentele în practică și cu atât mai mult pot fi în elementul lor și pot căuta victoria în haos. Este cu adevărat uneltirea diavolilor! Niciun adevăr-principiu și nicio rânduială specifică de lucru nu pot fi implementate acolo unde se află diavoli. Frații și surorile nu pot să citească rânduielile de lucru și nu au nicio cale de a-și face datoria. Când apare haosul în biserică, acești conducători falși și antihriști care sunt diavoli pur și simplu nu-l rezolvă și chiar se bucură în secret. Se gândesc chiar la orice modalitate de a crea necazuri, numind drept conducător un alt diavol sau antihrist, făcând ca în biserică să fie și mai mult haos; asta îi face și mai fericiți. Nu așa procedează și marele balaur roșu? Marele balaur roșu nu le permite oamenilor să creadă în Dumnezeu, să-L urmeze pe Dumnezeu sau să-și facă datoria; le permite doar să asculte de Partid și să urmeze Partidul. Pot să mănânce, să bea, să se veselească și să comită orice nelegiuire; indiferent ce nelegiuire comit, nu-i îngrădește. Există în societate mulți

bandiți, huligani și prostituate la nivel local; oamenii trăiesc în păcat, se bucură de plăcerile păcatului și, astfel, nimănui nu-i pasă de problemele de la nivel național și nimeni nu investighează cât de mult rău a făcut PCC în culise. Aceasta se numește distragerea atenției. De-a lungul multor ani de guvernare a Chinei, cea mai eficientă tactică a marelui balaur roșu a fost să introducă în China diverse tendințe rele, concepte și puncte de vedere rele din diverse țări. Aceasta a dus la emanciparea deplină a chinezilor în ceea ce privește sexul, aceștia și-au deschis mintea și, de asemenea, vorbesc în mod deschis despre sex. Se gândesc la aceste lucruri toată ziua. Cum a devenit viața oamenilor de rând? Aceasta se învârte în jurul mâncării și sexului, dorințele lor naturale. Toți oamenii de rând sunt prinși într-un astfel de cerc vicios, prin urmare își slăbesc vigilența față de politică și conducători, nu au nicio sensibilitate față de politică și conducători și nu le mai pasă de aceștia. Ca în cazul dependenților de opiu, voința lor se evaporă. Bărbații nu mai au ambiția de a urma o carieră, iar femeile nu mai au dorința de a fi soții bune și mame iubitoare. Oamenii nu merg pe calea cea dreaptă și nu se ocupă de sarcinile adecvate. Nimeni nu participă la politică și toată lumea este complet supusă marelui balaur roșu. Astfel, regimul marelui balaur roșu este consolidat, deoarece asemenea oameni sunt ușor de condus. Ce înseamnă „ușor de condus”? Înseamnă că, indiferent cum îi asuprește marele balaur roșu pe oamenii de rând, aceștia nu au obiecții și sunt nevoiți să îndure. Nu exact acesta este efectul obținut acum? (Ba da.) Uitați-vă la filmele chinezești sau la videoclipuri online; 80 până la 90 la sută dintre ele sunt despre dorința sexuală sau despre relațiile dintre bărbați și femei. Acest lucru are un impact groaznic asupra oamenilor; nu-i protejează pe copii și pe minori. Occidentalii au reglementări stricte în această privință; îi protejează pe copii și pe minori și aplică măsuri de prevenție pentru ei. Tinerii chinezi de astăzi cresc într-un

astfel de mediu social. La o vârstă foarte fragedă, mințile le sunt pline de lucruri precum idile, dragoste, sex și căsătorie. Este înfricoșător! Dacă omenirea trăiește într-un astfel de context social și, prin condiționarea și educarea de către mediul social, nevoile sale fiziologice normale sunt corupte de Satana până la nivelul degenerării, atunci inimile oamenilor vor fi ticăloase și degenerate. O manifestare a ticăloșiei și degenerării este faptul că oamenii nu au deloc simțul rușinii în această privință sau standardul lor pentru simțul rușinii în această privință a scăzut. Deoarece au conștiință și rațiune, unii oameni au în inimile lor o linie pe care nu o vor încălca; acesta este puținul simț al rușinii pe care îl poate atinge bruma lor de conștiință și rațiune. Dar și după ce cred în Dumnezeu, acești oameni încă sunt marcați și influențați de faptul că au crescut în acel context social. Chiar și în ziua de azi, unii se leapădă treptat de acest lucru, în timp ce alții încă trăiesc sub acea influență și nu au depășit-o. Dorința lăuntrică de lucruri pozitive, de dreptate, a oamenilor care cresc în acel tip de mediu și context social a fost devastată într-o oarecare măsură, la fel și hotărârea, determinarea sau aspirația lor de a merge pe calea cea dreaptă. Ce înseamnă „devastat”? Înseamnă că, fiind condiționați și educați de un astfel de mediu social, determinarea, perseverența și voința acestor oameni de a tânji după lucruri pozitive și de a urmări lumina și dreptatea sunt foarte slabe; ele nu pot rezista furtunilor, obstacolelor sau înfrângerilor. Este la fel ca în cazul celor care au fumat opiu; chiar dacă renunță, efectul nociv al drogului nu se oprește aici. Când se confruntă cu obstacole sau eșecuri, când se simt descurajați sau negativi, ar putea să recidiveze și să folosească din nou opiu pentru a-și amorți mintea și a scăpa de diversele dificultăți ale vieții. Cu alte cuvinte, le este imposibil să renunțe la dependența de droguri o dată pentru totdeauna; vor recidiva pe parcurs, se vor întoarce la vechile obiceiuri și vor folosi aceeași metodă pentru a rezolva diversele probleme ale vieții. Acești

oameni care au crescut într-un astfel de mediu și context social rău au primit multe erezii și sofisme de la Satana, care s-au înrădăcinat foarte adânc în inimile lor. Voința lor de a urmări adevărul este încă foarte fragilă, iar ei nu pot rezista inducerii în eroare și ademenirii de către forțele rele satanice sau diverselor lor ispite. Altfel spus, chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu, perspectiva lor asupra vieții, sistemul lor de valori, perspectiva lor asupra iubirii și a fericirii sunt toate profund influențate și condiționate de tendințele rele, iar ei sunt chiar înrobiți și încătușați de aceste lucruri. Unii încă urmăresc să aibă o căsnicie fericită, o viață în doi, și se întorc la tendințele rele ale lumii pentru a-și satisface dorința sexuală. Acești oameni pot fi foarte ușor influențați sau controlați din nou de acele gânduri și puncte de vedere rele. Mai ales când văd filme despre dragoste și căsătorie, inimile lor slăbesc, îi invidiază pe non-credincioșii care își duc viața în căsnicie și iubire și care se bucură de viață și își pierd dorința de a urmări adevărul și de a-și face datoria. Acesta este un lucru foarte înfricoșător. Din aceste situații reale, se poate vedea că fiecare persoană, deși a trecut prin nenumărate greutăți pentru a-L urma pe Dumnezeu până în ziua de azi, este încă în pericol. Poate simți că ți-ai folosit deja toată energia urmărind, acceptând și practicând adevărul, dar repercusiunile ravagiilor făcute de Satana asupra omului încă nu au fost eradicate în tine, așa că ești încă în mare pericol.

Să ne continuăm părtășia despre manifestările rele ale diavolilor. Manifestările rele ale diavolilor sunt prea numeroase; ai putea spune că sunt omniprezente – le găsești în orice grup de oameni. Evaluăm în principal diversele manifestări rele ale diavolilor pe baza adevărului pentru a le caracteriza esența rea. Acesta este cel mai precis mod. Pe baza diverselor atitudini pe care diavolii le au față de adevăr – de ostilitate față de acesta, atacându-l și căutând să-l înlocuiască – natura-esență a acestui tip de individ

este o esență rea, esența unui diavol. Ei nu se vor schimba niciodată, pentru că nu acceptă niciodată adevărul și nu consideră niciodată că adevărul este un lucru pozitiv. De ce nu consideră că adevărul este un lucru pozitiv? Pentru că nu au umanitate și sunt diavoli; nu pot accepta adevărul și nu au nicio abilitate de a accepta adevărul, nici nu au nevoie să-l accepte. Ce au nevoie, atunci? Să facă lucruri rele, lucruri care se opun lui Dumnezeu și adevărului și lucruri care atacă și înlocuiesc adevărul. Aceasta este misiunea lor și este, de asemenea, ceva dictat de natura-esență pe care o au. Prin urmare, în cele din urmă, astfel de oameni pot fi doar îndepărtați din biserică. Casa lui Dumnezeu nu are loc pentru ei, nici nu are vreo datorie pe care să o facă ei. Casa Lui nu are absolut deloc nevoie de ei. Cei care își îndeplinesc cu sinceritate datoria în casa lui Dumnezeu, indiferent dacă iubesc sau nu adevărul, sunt măcar dispuși în mod subiectiv să accepte adevărul, nu sunt ostili față de adevăr, nu-l vor nega niciodată și nu-L vor judeca, ataca sau huli niciodată pe Dumnezeu. Desigur, nici nu vor face în mod intenționat afirmații și nu vor recurge la comportamente sau practici care înlocuiesc adevărul. Manifestările rele ale Satanei și ale diavolilor – de ostilitate față de adevăr, de atacare și înlocuire a adevărului – sunt suficiente pentru a dovedi că Satana are o esență rea; aceștia nu pot să rămână în biserică. Pe măsură ce aleșii lui Dumnezeu înțeleg tot mai mult adevărul și pe măsură ce majoritatea oamenilor dobândesc discernământ față de diversele tipuri de indivizi care sunt ostili adevărului și scârbiți de el, natura-esență a celor care sunt diavoli este expusă tot mai clar, fiind recunoscută și discernută tot mai limpede și mai precis de către oameni. Prin urmare, acești indivizi sunt tot mai respinși de ceilalți și tot mai incapabili să se înțeleagă în mod amiabil și să coopereze armonios cu ceilalți. Atunci, nu pot decât să fie eliminați treptat în cele din urmă. Doriți să vedeți eliminarea acestor oameni? (Da.) Eliminarea lor treptată este un

lucru bun. În primul rând, dovedește că majoritatea aleșilor lui Dumnezeu au crescut în statură și au dobândit discernământ în privința celor care sunt diavoli, nemaiconsiderându-i credincioși în Dumnezeu sau frați și surori. În al doilea rând, lucrurile făcute de cei care sunt diavoli sunt date în vileag tot mai mult. Oamenii își dezvăluie natura-esență și toată lumea vede că nu sunt nici măcar calificați să presteze un serviciu; provoacă doar tulburări și perturbări în biserică și nu au niciun efect pozitiv. Odată ce sunt eliminați și îndepărtați, lucrarea bisericii progresează în mod normal. Cei care sunt diavoli nu au umanitate; sunt mai răi decât fiarele. Unele fiare știu să-și asculte stăpânii, lucrează din greu și nu le fac necazuri stăpânilor. Fiarele au o oarecare rațiune, dar diavolii nu reușesc să aibă. Dacă îi folosești pentru îndeplinirea unei datorii, tot trebuie să rânduiești să fie supravegheați de cineva. Dacă ar putea să presteze un serviciu cu docilitate, ar fi acceptabil, dar nu vor presta un serviciu în mod adecvat. Chiar dacă îi supraveghezi, vor exista mereu momente în care nu-i vei putea veghea. Dacă îi scapi din ochi o secundă sau treci cu vederea un lucru, diavolii vor profita de ocazie și vor provoca haos și probleme în lucrarea bisericii. Folosești mai mulți oameni pentru a-i supraveghea și, în cele din urmă, tot ai nevoie de mai mulți oameni ca să remediezi dezastrul pe care o creează. Vei simți că folosirea lor pentru îndeplinirea unei datorii provoacă o pierdere prea mare, că nu merită și că este prea obositoare și exasperantă. A-i privi când lucrează este ca și cum ai privi niște fiare lucrând; nu pot face niciodată ceea ce pot face oamenii normali. În cele din urmă, le vei vedea adevărata față: astfel de oameni sunt fiare, sunt diavoli; nu se vor schimba niciodată. Fiarele și diavolii nu vor accepta niciodată adevărul. În sfârșit, înțelegi clar această chestiune și, în cele din urmă, hotărăști să nu mai folosești niciodată diavoli și să-i înlături. Pot fiarele și diavolii să devină oameni? Este imposibil. Nu este posibil să-l determini pe marele balaur roșu să-și lase

cuțitul de măcelar; natura lui este cea a unui diavol – ucide oameni fără să clipească. Diavolii și Satana sunt de aceeași teapă. Modul în care îl privești pe marele balaur roșu este modul în care ar trebui să privești aceste fiare și acești diavoli; așa este corect. Dacă îi privești pe diavoli altfel decât pe Satana și pe marele balaur roșu, aceasta arată că încă nu înțelegi pe deplin esența diavolilor; dacă încă îi tratezi ca pe oameni, crezând că au umanitate, că au niște calități demne de laudă, că pot fi încă răscumpărați și tot trebuie să le oferi șanse, atunci ești ignorant, ai fost din nou păcălit de vicleșugul lor și va trebui să plătești prețul. Ca să nu te lași înșelat de vicleșugul lor, trebuie să îndepărtezi complet diavolii. Nu le arăta nicio îndurare! În regulă, încheiem aici părtășia de astăzi despre manifestările rele ale diavolilor. La revedere!

17 februarie 2024

Cum să urmărești adevărul (16)

Conținutul părtășiei noastre recente a fost despre discernerea diverselor tipuri de oameni – distingerea diferitelor lor categorii și clasificări în funcție de originea lor, apoi discernerea esenței diverselor tipuri de oameni prin diversele lor manifestări din viața reală. A învăța să discernem diverse tipuri de oameni este benefic pentru a-i trata corect și a te trata corect pe tine însuți, nu-i așa? (Așa e.) Oare părtășia despre aceste lucruri nu a rezolvat și noțiunile și închipuirile anterioare ale oamenilor despre credincioșii în Dumnezeu? De exemplu, mulți oameni obișnuiau să-i trateze pe toți credincioșii ca pe niște frați și surori. Atât timp cât cineva se afla în biserică, atât timp cât avea entuziasm față de îndeplinirea datoriei sale, atunci, indiferent cât de mult rău comitea, cât de groaznică era umanitatea sa ori cât de arogantă, vicleană sau înșelătoare era firea sa, acești oameni îl tratau ca pe un frate sau o soră și îl ajutau cu dragoste. Au discernământ astfel de oameni? (Nu.) De-a lungul acestor câțiva ani de udare și hrănire, punctele voastre de vedere s-au schimbat considerabil, nu-i așa? (Așa este.) Acum că punctele voastre de vedere s-au schimbat, nu sunteți relativ principiali în tratarea diverselor tipuri de oameni? (Ba da.) Nu sunt punctele de vedere și atitudinile voastre față de diversele tipuri de oameni diferite de cele anterioare? (Ba da, sunt diferite.) Înainte de a avea părtășie despre aceste chestiuni, oamenii nu aveau discernământ în privința diverselor tipuri de oameni, crezând că, atât timp cât cineva crede în Dumnezeu, este o persoană bună, un membru al casei Sale și că Dumnezeu intenționează să-i mântuiască până și pe cei cu umanitate rea. Privind acum lucrurile, oare așa este? (Nu.) Acum nu este așa. Prin urmare, privind acum lucrurile, există mai mulți oameni buni sau mai mulți oameni răi? (Cred că există mai mulți oameni răi. Înainte, consideram că mulți oameni sunt

destul de buni, dar, prin părtășia lui Dumnezeu și prin corelarea ei cu manifestările diverselor tipuri de oameni, simt că există mai mulți oameni răi.) Înainte, aveați cel mult un oarecare discernământ în privința celor care erau în mod evident neîncrezători, oportuniști, spirite rele, demoni murdari și a celor care puteau provoca perturbări și tulburări evidente, știind că nu sunt oameni buni sau frați și surori. Acum, printr-o astfel de părtășie, pe lângă faptul că sunteți în stare să-i discerneți pe cei cu manifestări evidente, nu sunteți practic capabili să discerneți toți oamenii pe baza dezvăluirilor și manifestărilor lor? (Ba da.) Așadar, după o astfel de părtășie, când interacționați din nou cu oamenii, nu simțiți că este diferit față de înainte? (Este puțin diferit. Acum, când interacționez cu oamenii, mă concentrez asupra observării dezvăluirilor lor și a punctelor de vedere pe care le exprimă atunci când se confruntă cu anumite lucruri, pentru a evalua dacă s-au reîncarnat din oameni, din animale sau diavoli. Am ajuns să mă concentrez asupra discernerii oamenilor pe baza esenței și clasificării lor.) Asta înseamnă că ai învățat să discerni oamenii. Te poți discerne pe tine însuți, atunci? (Puțin.) Pe scurt, părtășia despre acest subiect este benefică pentru discernerea oamenilor. Vă poate ajuta să discerneți comportamentele și punctele de vedere ale diverselor tipuri de oameni și să vă dați seama care este esența acestora. Astfel, veți trata diverse tipuri de oameni conform principiilor și, când vă confruntați cu anumite persoane, evenimente sau lucruri speciale, nu le veți trata pe baza noțiunilor și închipuirilor și veți putea să pricepeți unele principii de bază în gestionarea problemelor, făcând astfel mai puține lucruri nesăbuite. De exemplu, anterior, când vedeați unii oameni cu un comportament anormal sau cu gânduri și opinii denaturate, poate credeați că astfel de oameni au un calibru slab și nu au capacitate de înțelegere sau că au auzit puține predici și au o bază prea superficială și că, în consecință, ar trebui să depuneți un oarecare efort pentru a-i uda și a-i

ajuta mai mult. Acum, prin intermediul părtășiei, după ce ați dobândit discernământ în privința celor reîncarnați din animale și a celor reîncarnați din diavoli, veți abandona acele practici nesăbuite de dinainte și nu vă veți mai implica în sarcini nerodnice. Așadar, puteți trata oamenii în conformitate cu adevărurile-principii? (Putem, într-o oarecare măsură.) Veți avea abateri în practica voastră? (Dacă nu pot judeca în mod precis esența unei persoane, s-ar putea să am abateri în practica mea.) În ce împrejurări ați avea abateri în practica voastră? Să presupunem că are un comportament exterior care corespunde în mare măsură noțiunilor celor mai mulți oameni – poate să plătească un preț și să se lepede de lucruri, spune adesea lucruri corecte și dă de pomană și îi ajută frecvent pe alții. Din perspectiva umanității, această persoană este considerată bună, dar, în același timp, pur și simplu nu este normală și afișează adesea unele comportamente extreme și dă dovadă de unele manifestări supranaturale. Ai fi capabil să discerni o astfel de persoană? Știi cum să o tratezi? (Doar datorită părtășiei lui Dumnezeu de data trecută știu că o astfel de persoană este una dintre cele reîncarnate din diavoli.) Îi poți caracteriza esența ca fiind cea a unui diavol și îți poți da seama de acest fapt, dar poți determina care este modul adecvat de a o trata pe baza manifestărilor sale din viața de zi cu zi și a stării sale actuale? Acest lucru implică principiile tratării oamenilor. Așadar, care este modul adecvat de a trata o persoană de acest tip? Dacă starea vieții sale este în esență normală, dacă persoana nu a provocat tulburări în lucrarea bisericii și nu i-a tulburat pe alții, atunci trateaz-o corect – dacă poate presta un serviciu, las-o să-l presteze; dacă nu poate și i-a tulburat pe alții, iar majoritatea oamenilor și-au dat seama de manifestările și dezvăluirile ei și pot determina că esența ei este cea a unui diavol, atunci nu este prea târziu să iei măsuri împotriva ei, îndepărtând-o. Nu este acesta un principiu? (Ba da.) Este un principiu; trebuie să-ți fie limpede în inima ta. Indiferent ce

măsuri sunt luate împotriva ei ulterior, momentul trebuie să fie adecvat. Să presupunem că-i vezi adevărata față, dar majoritatea oamenilor nu au intrat în contact cu acea persoană, cu atât mai puțin să-i vadă adevărata față. Dacă o caracterizezi apoi direct și iei măsuri împotriva ei fără să ai părtășie despre adevăr și fără să explici cum să fie discernută, atunci acționezi în pripă. Și să presupunem că, după ce îți dai seama care este esența ei, începi să simți repulsie față de ea și apoi cauți ocazii de a o emonda sau o vizezi mereu în cuvintele și acțiunile tale, precum și atunci când ai părtășie despre adevăr – este aceasta o modalitate bună de a acționa? (Nu.) De ce nu? (Pentru că, dacă o tratăm în acest fel, majoritatea oamenilor nu vor ști ce se întâmplă și ar putea chiar să ajungă să înțeleagă greșit. Esența acestei persoane trebuie dezvăluită și scoasă la iveală prin fapte și doar atunci când oamenii au discernământ în privința acesteia este adecvat să o expunem și să o disecăm sau să o emondăm – toată lumea va înțelege atunci. Dacă această persoană nu urmărește adevărul, dar nu provoacă tulburări și poate totuși să presteze un serviciu, atunci ar trebui să o lăsăm să-l presteze. Dacă știm că nu urmărește adevărul, însă tot o emondăm constant, îndeplinirea datoriei sale va fi afectată.) Un asemenea mod de a acționa este lipsit de principii. Când îi tratezi pe cei reîncarnați din diavoli și pe cei reîncarnați din animale, chiar dacă ți-ai dat seama care este esența lor intrând în contact cu ei și observându-i o perioadă lungă de timp, ar trebui să dai dovadă de ceva înțelepciune și să-i tratezi conform principiilor. Este în regulă să dai dovadă de înțelepciune, dar nu poți încălca principiile. Există multe detalii implicate în tratarea unor asemenea oameni conform principiilor. Unul dintre ele este că, deși vezi clar că sunt oameni scârbiți de adevăr, a căror esență este cea a diavolilor, nu poți să le găsești mereu cusur, să le cauți nod în papură pentru a-i emonda sau să-i expui la fiecare pas. Nu vor ști ce se întâmplă; vor fi nedumeriți și nu vor ști de ce îi emondezi și îi vizezi. Acest

lucru le va afecta chiar și îndeplinirea datoriei. Chiar dacă, în ochii altora, nu este greșit ce faci sau ce spui, un asemenea mod de a acționa nu doar că nu produce niciun rezultat, ci duce chiar la consecințe negative și nu corespunde adevărurilor-principii. Prin urmare, indiferent cu ce tip de persoană ai de-a face, trebuie să o tratezi conform principiilor și în mod imparțial; nu acționa pe baza sentimentelor tale. Este în regulă să dai dovadă de o oarecare înțelepciune, dar trebuie să o tratezi conform principiilor. Un astfel de comportament, pe de o parte, respectă ordinea și regulile și este mai puțin probabil să provoace perturbări; pe de altă parte, dovedește și că ai o inimă cu frică de Dumnezeu, că nu te dezlănțui comițând fapte rele și că nu faci lucrurile cu încăpățânare sau nechibzuință, conform propriilor intenții. Trebuie să ai principii în tratarea fiecărui tip de persoană. Fie că este vorba de diavoli, de animale sau de oameni, trebuie să-i tratezi conform principiilor. Trebuie să fii capabil să discerni aceste tipuri de oameni și să înțelegi principiile pentru tratarea oamenilor. Nu ar trebui să ai o înțelegere denaturată în legătură cu această chestiune, nu-i așa? (Așa e.) Nu face nimic perturbator. Dacă faci ceva care provoacă perturbări sau tulburări, atunci ești prea stupid; nu este ceea ce ar trebui să facă un om. Ai înțeles? (Da.)

Am avut părtășie anterior despre manifestările esențelor celor reîncarnați din animale și ale celor reîncarnați din diavoli, aceștia făcând parte din două clasificări diferite. Acest lucru i-a ajutat pe oameni să vadă că, deși toate tipurile de oameni au o înfățișare umană, diferențele în ceea ce privește esența și clasificarea lor pot fi discernute prin intermediul diferitelor atitudini pe care aceștia le au față de adevăr. Indiferent cum este înfățișarea cuiva – poate are trăsături bine proporționate, pare destul de rafinat și bun la suflet sau educat, bine crescut, având statut și grație și pare chiar să aibă demnitate, să fie oarecum de seamă, nu o persoană obișnuită –

niciuna dintre acestea nu este baza pentru caracterizarea esenței sale. Indiferent cum arată, dacă este înalt sau scund, gras sau slab, indiferent care este culoarea pielii sale sau dacă are o viață îmbelșugată sau mizeră, niciuna dintre acestea nu poate demonstra care este cu adevărat esența sa. Caracterizarea esenței unei persoane nu poate fi făcută pe baza standardelor culturii tradiționale umane sau pe zicalele despre conduita morală, nici pe baza motto-urilor sau zicalelor celebre ale unor oameni renumiți, rezumate de-a lungul istoriei, sau pe declarațiile înșelătoare ale partidelor aflate la conducere. Pe ce bază ar trebui, atunci, să fie făcută? Oamenii trebuie să utilizeze cuvintele lui Dumnezeu, adevărul exprimat de El și cerințele Sale pentru oameni, ca bază pentru a judeca și determina esența diverselor tipuri de persoane. În niciun caz nu trebuie să judece un om pe baza înfățișării sale, a darurilor sale sau a cunoștințelor pe care a ajuns să le stăpânească și nicidecum pe baza statutului acestuia sau a rolului pe care îl joacă în societate și printre oameni. Toate aceste moduri de a judeca oamenii sunt greșite. Trebuie să judece oamenii pe baza cuvintelor lui Dumnezeu; doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. În primul rând, trebuie să se bazeze pe adevăr; în al doilea rând, trebuie să se bazeze pe atitudinea unei persoane față de adevăr și pe capacitatea sa de a înțelege adevărul. Cel mai precis este să discearnă esența unei persoane și să determine cum poate fi clasificată pe baza adevărului. Cu siguranță nu va exista nicio eroare.

După ce am avut părtășie despre manifestările celor două tipuri de oameni – cei reîncarnați din animale și cei reîncarnați din diavoli – în continuare, ar trebui să avem părtășie despre manifestările celor reîncarnați din oameni adevărați. Am ajuns acum la cea mai importantă parte. Cei reîncarnați din animale au anumite manifestări și caracteristici care arată acest lucru, la fel și cei reîncarnați din diavoli. Așadar, și cei reîncarnați din oameni au manifestări și caracteristici corespunzătoare? (Da.) Cu siguranță.

Am menționat unele dintre manifestările și caracteristicile de bază ale umanității pe care le au oamenii adevărați. Astăzi, vom avea părtășie despre manifestările și caracteristicile specifice ale celor reîncarnați din oameni. Având în vedere clasificarea umană a acestui tip de persoană, înainte de a avea părtășie în mod oficial, haideți să ne gândim mai întâi care sunt caracteristicile de bază ale unui om. Sau, pe baza numeroșilor ani în care ai interacționat și ai avut de-a face cu oamenii, care sunt caracteristicile pe care le-ai observat la persoanele de acest tip care sunt clasificate drept ființe umane? Care sunt manifestările lor? Spune, te rog. (Persoanele de acest tip care sunt clasificate drept ființe umane au conștiință și rațiune. De exemplu, dacă fac ceva greșit, dacă îi greșesc cuiva sau fac ceva care încalcă adevărul, simt mustrări de conștiință.) (Persoanele de acest tip pot măcar să înțeleagă adevărul, iubesc lucrurile pozitive și detestă lucrurile negative. Conștiința și rațiunea lor sunt solide.) Capacitatea de a înțelege adevărul este un standard relativ ridicat. Înainte de a întâlni adevărul, ce caracteristici ale umanității au persoanele de acest tip? Care sunt caracteristicile acțiunilor și vorbirii lor, precum și ale modului în care se poartă și interacționează cu lumea? Care sunt manifestările și dezvăluirile umanității normale pe care le prezintă? Cu alte cuvinte, când interacționează și au de-a face cu oamenii, ce manifestări pe care le prezintă le îngăduie altora să vadă că sunt figuri pozitive? (Sunt persoane relativ raționale, au inimă bună, nu fac lucruri care îi păcălesc sau îi rănesc pe alții și nu au nicio intenție de a-i răni pe alții.) Lucrurile la care puteți să vă gândiți sunt aceste manifestări pozitive, care corespund întrucâtva umanității, care în mintea altora constituie manifestările unei persoane bune. A fi bun la suflet, a nu-i păcăli sau răni pe alții, a-ți respecta cuvântul, a avea simțul responsabilității, a fi capabil să te înțelegi bine cu alții, a tânji după lucruri pozitive și a detesta lucrurile negative – toate acestea sunt câteva manifestări pozitive ale

umanității. Mai există și altele? (Mai există și înțelegerea spirituală – a fi capabil să înțelegi cuvintele lui Dumnezeu.) Înțelegerea spirituală nu are legătură cu umanitatea, subiect despre care discutăm în prezent. Vorbim în principal despre diversele puncte de vedere ale oamenilor cu umanitate referitor la gestionarea chestiunilor, precum și despre manifestările esenței pe care un individ o are în conduita personală și în modul de a-i trata pe alții, despre principiile și standardele minime ale conduitei personale și ale acțiunilor lor și așa mai departe. Manifestările pozitive ale umanității, pe care oamenii le pot vedea și despre care pot afla sunt puține la număr. Se pare că aceia din rândul omenirii care înțeleg cum să se poarte sunt cu adevărat greu de găsit. Nu este de mirare că mulți spun că au eșuat în conduita personală. Privește modul în care actorii din filme și emisiuni TV joacă personaje pozitive – când vine vorba să dezvăluie un anumit punct de vedere, o manifestare sau o atitudine într-o chestiune, actorii nu știu să o joace sau să o exprime, lipsindu-le complet înțelegerea în această privință. Dacă le ceri să joace un huligan, un bătăuș, un șef mafiot, o prostituată, o femeie desfrânată sau o persoană faimoasă ori importantă, pot juca rolul foarte bine, interpretând fiecare gest, fiecare cuvânt și acțiune a acestor oameni, chiar și o singură privire, cu o însuflețire și o precizie absolută. Unii telespectatori, după ce-i văd jucând un rol negativ, chiar cred în mod greșit că sunt cu adevărat persoana rea din serial și vor să-i lovească dacă îi văd vreodată. Unii chiar îi scuipă. Vezi cu câtă însuflețire și-au interpretat rolul, au adus cu adevărat la viață acea persoană rea. Dar ce se întâmplă când vine vorba să joace o persoană bună? Pot oamenii să capete inspirație din interpretarea lor, știind cum să aibă umanitate? Chiar nu există astfel de actori. Omenirea nu știe ce înseamnă să ai umanitate. Nu doar scenariștii și regizorii sunt neștiutori, dar și publicul este neștiutor – nimeni nu înțelege ce înseamnă să ai umanitate. Și, astfel, este prezentată într-un mod absolut

lipsit de conținut în filme și în seriale TV. De exemplu, când un actor joacă rolul unui membru al Partidului Comunist, care închide ochii chiar înainte de a muri, telespectatorii spun: „Cu siguranță nu a murit încă, nu și-a plătit cotizația la partid!” Într-adevăr, în mai puțin de o secundă, își deschide ochii și, tremurând, scoate câteva monede din buzunar, spunând: „Acestea sunt pentru cotizația mea la partid. Nu pot rămâne dator Partidului. Partidul poate să rămână liniștit. Când voi ajunge pe lumea cealaltă, voi fi în continuare loial Partidului, cu statornicie, chiar și după moarte!” Abia după aceea trece în neființă. Așa este portretizată în filme și emisiuni TV o persoană cu umanitate. În ochii publicului, această portretizare este de fapt complet lipsită de conținut. Astfel de indivizi nu există în viața reală și oamenilor le este foarte dificil să ajungă la acest nivel. Prin urmare, omenirea pur și simplu nu înțelege ce este adevărata umanitate și îi este foarte greu să-i definească standardul. Fie standardul este stabilit prea sus și este complet lipsit de conținut, fie oamenii nu au habar și îl stabilesc arbitrar. De fapt, umanitatea pe care o are o ființă umană adevărată este foarte simplă. Cât de simplă? Este ceva la îndemâna ta, ceva ce poți obține. Ce înseamnă faptul că este la îndemâna ta? Înseamnă că este foarte practică, foarte reală, foarte obiectivă, deloc lipsită de conținut. Deoarece este foarte obiectivă și practică, oamenii simt că este foarte obișnuită și nu merită deloc menționată, cu atât mai puțin simt că acestea sunt manifestările pe care omenirea ar trebui să le prezinte. Această omenire susține lucruri mărețe, elevate și impresionante. Mulți oameni nu doar că nu au manifestările adevăratei umanități, dar le și disprețuiesc fiindcă manifestările umanității normale sunt foarte practice, foarte obișnuite, foarte banale și, în schimb, urmăresc și venerează cunoașterea. În acest fel, în întreaga societate s-a format o tendință rea, care disprețuiește și desconsideră manifestările unei ființe umane adevărate. Nici măcar o persoană care are cu adevărat

umanitate nu simte că a fi o ființă umană adevărată sau o persoană cu umanitate înseamnă să ai o astfel de conduită personală. Dimpotrivă, caută să devină precum așa-zisele persoane nobile și extraordinare, promovate de tendințele rele ale societății. Acest lucru neagă și acoperă umanitatea-esență a unor anumiți oameni care au umanitate. Ce înseamnă aici termenul „acoperă”? Înseamnă că nimeni nu te consideră o persoană cu umanitate. Înseamnă că, indiferent ce faci, ești exclus și desconsiderat de alții și că, în rândul oamenilor, nu ai unde să-ți folosești talentele, nu ai unde să vorbești și nu ai nicio ocazie de a-ți pune în practică punctele forte. Termenul „neagă” înseamnă că umanitatea ta normală pur și simplu nu merită menționată în mijlocul omenirii corupte. Aceasta nu susține umanitatea. Ce susține? Susține capacitatea de a face pe plac mulțumii, de a-și urmări interesele, de a flata și a intra în grațiile altora, de a minți și înșela, de a putea spune orice, oricât ar fi de dezgustător de lingușitor sau de contrar adevăratelor sale sentimente. Nu vei ajunge nicăieri în această societate spunând adevărul. Indiferent cât de bună este umanitatea ta, această societate nu o susține și o va nega. Dacă spui lucruri pozitive, juste sau corecte ori cuvinte venite din conștiință, dacă spui unele lucruri raționale în timp ce îți asumi locul adecvat, te vor exclude, te vor nega și te vor înjosi. Ba chiar unii te vor batjocori, te vor ridiculiza, te vor umili, apoi vor aduna toate forțele și puterile ticăloase pentru a te ataca și ostraciza, făcându-te în cele din urmă să te simți prea rușinat pentru a-ți arăta fața, făcându-te să te negi pe tine însuți. Vei ajunge să te gândești: „Nu sunt bun de nimic, nu mă pot adapta la tendințele societății, nici la acești oameni. Nu știu să țes intrigi, nu pot să născocesc uneltiri sau șiretlicuri, așa că-mi este foarte greu să supraviețuiesc printre acești oameni.” Începi să te simți de-a dreptul inferior, simțindu-te incapabil să te integrezi printre acești oameni. De fapt, nu ești în stare să le asimilezi filosofiile pentru interacțiuni lumești,

metodele și mijloacele de a se ocupa de chestiuni și modul de supraviețuire. După ce ai fost negat de această tendință rea și de acești oameni răi, îți negi propria umanitate și apoi încerci prin orice mijloace posibile să te adaptezi la ei, să-i urmezi, să te integrezi în societate, să te integrezi printre acești oameni răi și în această tendință rea. Încerci să copiezi modul în care alții folosesc trucuri, intrigi și uneltiri și, de asemenea, să copiezi modul în care alții rostesc cuvinte lingușitoare, cuvinte dezgustător de lingușitoare și cuvinte contrare adevăratelor lor sentimente. Dar, oricât ai încerca să copiezi aceste lucruri și oricât efort ai depune, în cele din urmă, simți că acestea nu sunt cuvintele pe care vrei să le spui sau lucrurile pe care vrei să le faci. Fiecare cuvânt pe care îl rostești este atât de contrar adevăratelor tale sentimente și fiecare lucru pe care îl faci îți provoacă mustrări de conștiință; simți că nu este ceea ce ar trebui să spui sau să faci. Trăiești așa în fiecare zi, purtând o mască. Deși pare că, în ceea ce privește comportamentul, vorbirea sau unele gânduri și opinii, te-ai integrat în această tendință rea și în această omenire coruptă, în adâncul sufletului tău, ești îndurerat, reprimat și plin de resentimente. După ce ai o astfel de experiență de viață, începi să tânjești după un tratament corect și just, după lucruri pozitive și după lumină. Așadar, ce caracteristici ale umanității are o astfel de persoană, permițându-i să aibă astfel de sentimente și astfel de experiențe printre alți oameni și printre tendințele rele? De fapt, este foarte simplu: atunci când o persoană are umanitatea-esență a conștiinței și rațiunii, va avea astfel de experiențe atunci când trăiește printre oameni.

Conștiința și rațiunea sunt cele mai importante lucruri pe care ar trebui să le aibă cei cu umanitate. Deși s-a discutat de nenumărate ori despre aceste două lucruri, ele sunt extrem de importante pentru oameni și, de asemenea, sunt cele mai importante criterii pentru a evalua dacă o persoană este clasificată drept ființă umană. La ce se referă, mai exact, conștiința?

Așa cum am spus anterior, conștiința este o capacitate care izvorăște din inima unei persoane și le impune oamenilor anumite cerințe, manifestându-se în primul rând prin principiile de conduită și prin standardele minime de conduită personală. Mai exact, crezul unei persoane privind conduita proprie, principiile sale privind conduita și interacțiunile cu lumea și dezvăluirile umanității sale pot dovedi dacă persoana are sau nu conștiință. Mai devreme, când am întrebat la ce anume se referă conștiința, nu ați putut să răspundeți. Vă concentrați doar asupra lucrurilor pe care le considerați a fi adevăruri profunde, dar simțiți că adevărurile de acest fel sunt prea neînsemnate, prea obișnuite și prea nesemnificative pentru a merita să fie menționate, așa că pur și simplu nu le dați atenție și nu le luați în serios. Dacă o persoană are conștiință, înseamnă că umanitatea ei are două caracteristici: una este integritatea, iar cealaltă este bunătatea. S-ar putea să nu poți spune dacă o persoană este bună sau nu bazându-te pe înfățișarea acesteia, dar vei ști imediat ce interacționezi cu ea dacă este bună la suflet. Pe ce bază evaluezi dacă o persoană este integră? Pe baza principiilor sale privind conduita și interacțiunile sale cu lumea. Dacă persoana respectivă este înșelătoare, vicleană, perfidă, versată, intrigantă și insondabilă în modul în care se poartă și interacționează cu lumea, atunci cu siguranță nu este integră. Dacă modul său de a se purta și de a interacționa cu lumea este foarte simplu, foarte direct, foarte sincer, dacă persoana vorbește foarte limpede cu alții, nu recurge la mijloace necinstite sau la înșelătorie atunci când interacționează cu oamenii, dacă vorbește și acționează fără fățărnicie – spunând lucrurilor pe nume, distingând foarte clar lucrurile – dacă poate susține lucrurile pozitive și nu face compromisuri cu forțele rele, atunci această persoană este destul de integră. Dacă o persoană este atât integră, cât și bună, atunci are conștiință, având caracteristicile minime ale umanității. O altă caracteristică a umanității este rațiunea. Rațiunea este, de

asemenea, un termen și un subiect despre care discutăm adesea, dar nimeni nu a definit vreodată în mod explicit ce este. Ce include rațiunea și ce fel de manifestări sunt manifestări raționale – vă este clar acest lucru? Celor mai mulți oameni nu le este foarte clar; înțelegerea lor în această privință este încă relativ vagă. Așadar, ce înseamnă să ai rațiune? Înseamnă să fii capabil să spui ceea ce ar trebui spus și să faci ceea ce ar trebui făcut, adoptând totodată atitudinea corectă; asta înseamnă să ai rațiune. Dacă ești o persoană cu umanitate, atunci vei avea măsură în vorbirea și în acțiunile tale. Vei ști ce cuvinte ar trebui să spui, ce lucruri ar trebui să faci, care ar trebui să fie atitudinea ta când rostești aceste cuvinte și ce fel de limbaj ar trebui să folosești pentru a exprima o anumită chestiune, în mediul actual și pe baza identității și statutului tău. Vei avea standarde și moderație în inima ta față de aceste lucruri. Adică, rațiunea ta va fi capabilă să-ți regleze cuvintele și comportamentul, făcându-le adecvate, astfel încât, din exterior, alții să le considere raționale și măsurate, iar vorbirea și acțiunile tale să fie corecte și capabile să-i edifice pe oameni. Indiferent dacă, în ceea ce privește calibrul, nivelul de educație sau vârsta ta, cuvintele pe care le spui și lucrurile pe care le faci sunt întru totul adecvate sau nu, cel puțin vei avea limite în inima ta, un standard care te ține în frâu, permițându-ți să vorbești și să acționezi într-o stare rațională. Asta înseamnă să ai rațiune. Indiferent cu cine are de-a face o persoană cu rațiune – cineva bogat sau sărac, cineva cu statut sau fără – în orice situație, vorbirea și acțiunile sale nu sunt constrânse de starea sa de spirit, dacă este bună sau rea, neținând cont dacă o chestiune este benefică pentru ea sau nu; se înfrânează mereu în inima ei, având un standard sau o limită menită să o guverneze. Nu va debita intenționat argumente distorsionate, nici nu va fi supărătoare în mod irezonabil. Chiar dacă este uneori furioasă și foarte agitată în sinea ei, iar alegerea cuvintelor sale nu este tocmai potrivită, lucrurile pe care le spune

nu constituie argumente distorsionate sau sofisme; în schimb, sunt plauzibile și întemeiate. Ce înseamnă „întemeiate”? Înseamnă că, deși ceea ce spune nu corespunde neapărat adevărului, în ochii celor mai mulți oameni, acest „raționament” poate avea temei; este în general recunoscut ca fiind corect și nimeni nu i se opune. O astfel de persoană are rațiune.

Aceste două aspecte, conștiința și rațiunea, au fost explicate clar. Principalele manifestări ale umanității sunt acestea două: una este conștiința, iar cealaltă este rațiunea. Spuneți-Mi, sunt aceste două aspecte deșarte sau nu? (Nu sunt.) Nu sunt foarte reale? (Ba da.) Sunt foarte reale și nu sunt deșarte. Atunci, de ce nu le susține omenirea? Pentru că o persoană care are conștiință are integritate și bunătate, iar oamenii integri și buni, printre tendințele rele și în mijlocul omenirii rele și corupte, sunt considerați respingători, precum și extrem de nesemnificativi, fiind disprețuiți de toată lumea. Dacă ești o persoană integră și bună, chiar te vor interoga: „La ce-ți folosește să fii integru și bun? Ai cunoștințe? Ai statut social? Ai renume sau putere în societate?” Spui: „Nu am renume sau putere; sunt doar o persoană întrucâtva integră și bună.” Toți oamenii vor râde de tine și te vor disprețui. În ochii lor, faptul că ai conștiință și că ești integru și bun nu constituie un capital – fără cunoștințe, statut, renume sau putere, nu vei ajunge nicăieri în societate. Ceilalți spun: „Ai conștiință, dar cât valorează conștiința? Ce poți să faci? Poți să folosești intrigi și uneltiri sau să-i înșeli pe oameni? Poți să câștigi inimile oamenilor și să le cumperi favorurile?” Nu poți face nimic din toate acestea. Dacă ai conștiință, dacă ai integritate și bunătate – aceste două aspecte ale umanității – atunci nu vei fi interesat de acele lucruri care se găsesc în tendințele rele ale societății, nu vei urma aceste tendințe, așa că nu vei ajunge nicăieri în societate și vei fi ostracizat de oameni. De ce te vor ostraciza? Pentru că majoritatea oamenilor venerează tendințele rele, iar tendințele rele au devenit curentul dominant în

societate – dacă acționezi conform conștiinței tale și te ocupi de lucruri în mod imparțial în toate chestiunile, atunci alții te vor considera un neadaptat și te vor exclude. Dacă, în biserică, te poți baza pe conștiința ta, poți respecta adevărurile-principii în vorbirea și acțiunile tale și îndrăznești să-i expui și să-i diseci pe oamenii răi, atunci aceia care sunt ai diavolilor își vor pierde sprijinul și vor fi dezvăluiți; intrigile și uneltirile lor, precum și natura lor satanică de a urî adevărul vor fi scoase pe deplin la iveală. Prin urmare, acești oameni care sunt ai diavolilor se tem în mod special de existența în biserică a oamenilor care respectă adevărurile-principii. Ori de câte ori văd pe cineva care înțelege adevărul, îl exclud și îl oprimă, temându-se foarte tare că aceia care înțeleg adevărul vor lua atitudine pentru a-i expune, ceea ce va duce la dezvăluirea și eliminarea lor. Natura lor satanică îi împinge să acționeze în acest fel. În casa lui Dumnezeu, cei care sunt ai diavolilor nu pot să rămână fermi, tocmai pentru că în casa lui Dumnezeu adevărul este cel care deține puterea, Dumnezeu este Cel care deține puterea. Dar situația este diferită în lumea non-credincioasă. Deoarece ateismul și tendințele rele predomină în această lume, oamenii cu umanitate nu-și pot găsi locul printre tendințele rele și în mijlocul omenirii rele și corupte. Totodată, cei nemiloși în tacticile lor, perfizi și vicleni sunt adesea conducătorii, cei care ies în evidență, așa-zisă elită. O persoană cu umanitate, indiferent de calibrul, darurile, punctele forte sau talentele sale, este exclusă și nu are nicio șansă de a avansa. Atât timp cât rostește câteva cuvinte corecte sau se ocupă de probleme în mod imparțial, acei oameni răi și diavoli o vor chinui. Prin urmare, această omenire rea, care este a diavolilor, nu ține seama de conștiință; doar cei cu umanitate au conștiință. Cât despre rațiune, manifestarea care arată că o persoană are rațiune este faptul că, indiferent ce i se întâmplă, aceasta poate trata lucrurile rațional, poate vorbi și acționa just, nu va acționa conform sentimentelor, renumelui

sau statutului său și nu-i va forța sau constrânge pe alții. Este capabilă să trateze o chestiune în mod rațional: dacă este corectă, este corectă; dacă este incorectă, este incorectă; dacă este dreaptă, este dreaptă; dacă este greșită, este greșită. Evaluează lucrurile imparțial, procedează în mod just, conform principiilor și nu încalcă limitele morale ale umanității. Aceasta este manifestarea faptului de a avea rațiune. Aceste două lucruri, conștiința și rațiunea, nu rezistă în societate, în special în țările rele și în mijlocul tendințelor rele, unde cu atât mai mult nu rezistă și nu pot fi susținute. Cu toate acestea, conștiința și rațiunea sunt tocmai cele două caracteristici majore pe care le are umanitatea normală și sunt, de asemenea, caracteristici pe care ar trebui să le aibă omenirea. Doar când ai aceste două caracteristici ești o ființă umană adevărată. Dacă ești o persoană care are conștiință și umanitate, atunci, în primul rând, vei fi deosebit de principial în modul în care te porți și vei fi capabil să tratezi oamenii într-un mod relativ just. Indiferent cum este relația ta cu cineva sau dacă acel cineva te-a rănit, poți să-l tratezi corect și să-l evaluezi obiectiv. Aceasta este integritatea, o caracteristică a umanității. În plus, dacă ai bunătate, o altă caracteristică a umanității, vei avea o anumită limită atunci când interacționezi cu oameni sau faci lucruri, ceea ce te poate ține în frâu, oprindu-te să vorbești sau să acționezi în mod contrar conștiinței tale. De exemplu, oamenii răi spun mereu cuvinte distorsionate și debitează argumente distorsionate, inversând albul și negrul și denaturând faptele. Ei poartă pică și se gândesc la orice modalitate de a găsi ocazii să chinuie și să se răzbune pe oricine le aduce prejudicii sau pe oricine i-a rănit sau i-a vizat. Dar o persoană cu umanitate, deoarece dă dovadă de integritate și bunătate, care fac parte din conștiință, chiar dacă a fost vătămată sau păcălită de cineva și vrea să-i plătească cu aceeași monedă și să se răzbune, chiar spunând în momente de impetuozitate cuvinte dure precum „Îl urăsc de moarte!”, când i se oferă o

ocazie reală de a se răzbuna, se domolește și renunță; nu se poate îndura să o facă, nu o lasă inima să facă asta. Și, după un timp, nu mai poate aduna această ură. Așa este o persoană bună. Dacă cineva te-a păcălit sau ți-a făcut rău și ai o ocazie de a te răzbuna, o ocazie de a-ți vedea dușmanul suferind pedeapsa și răsplata, ai fi capabil să acționezi și să faci lucruri pentru a te răzbuna pe el? Când simți indignare, ai putea spune: „Cu siguranță mă voi răzbuna pe acel individ! Este de-a dreptul îngrozitor și nemilos!” Dar când apare cu adevărat o ocazie de a te răzbuna, nu te poți îndura să o faci. Vei spune: „Las-o baltă, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Hai să o lăsăm așa.” Nu vei urmări acest lucru la nesfârșit, nici nu vei insista să-ți vezi dușmanul suferind pedeapsa sau având un sfârșit rău. Nu vei trăi permanent cu ură în inima ta; după un timp, ura se va risipi. Aceasta este manifestarea unei inimi bune. Bunătatea este o manifestare caracteristică unei persoane care are conștiință și, de asemenea, o caracteristică a clasificării drept ființă umană. Desigur, în ochii unora, bunătatea este o slăbiciune. Unii non-credincioși ar putea chiar să creadă că nu ai coloană vertebrală și chiar să te îmboldească, spunând: „Trebuie să fii nemilos și să ai sânge rece. Când apare o ocazie de a te răzbuna, ar trebui să iei dinte pentru dinte, să-l supui pe cont propriu și să-ți ucizi dușmanul cu propriile mâini.” Dar tu te gândești: „Dacă mi-aș ucide dușmanul cu propriile mâini, nu aș face rău? Faptul că trăiește nu mă afectează; doar a făcut un lucru, a mers prea departe și m-a rănit, dar totul este de domeniul trecutului.” În timp, descoperi că nu-l mai urăști. Unii oameni spun că ești prea laș, că nu ești suficient de nemilos. Tu însuți ești nedumerit de acest lucru: „De ce nu pot fi nemilos? De ce sunt mereu îngăduitor cu dușmanii mei și nu sunt în stare să port pică?” În ochii unora, a avea o inimă bună este o slăbiciune a umanității. Dar, în realitate, este o caracteristică a umanității, nu-i așa? (Așa e.)

Nu vom intra în mai multe detalii despre conștiință și rațiune, aceste două componente importante ale caracteristicilor umanității. Să vorbim despre alte două aspecte, cele mai specifice, cel mai ușor de trecut cu vederea sau de care oamenii nu au fost niciodată conștienți. Dacă spunem doar că o persoană are conștiința și rațiunea umanității, oamenilor li se pare că acest lucru este relativ general și le va fi foarte greu să determine ce lucruri făcute de o persoană sau ce manifestări ale sale arată că are cu adevărat conștiință și rațiune, fiindu-le greu și să evalueze dacă aceasta are cu adevărat umanitate normală. Prin urmare, nu vom avea părtășie din perspectiva manifestărilor specifice ale conștiinței și rațiunii, ci din alte două aspecte. Adică, dacă o persoană are umanitate-esență, atunci, în primul rând, poate discerne între bine și rău și, în plus, știe și ce este corect și ce este incorect. Faptul că o persoană are aceste două aspecte este suficient pentru a demonstra dacă are conștiință și rațiune. Acesta este un mod mai specific de a diseca dacă umanitatea cuiva are conștiință și rațiune. Doar atunci când o persoană deține aceste două aspecte – discerne între bine și rău și știe ce este corect și ce este incorect – demonstrează cu adevărat că are conștiința și rațiunea umanității. Dacă nu deține aceste două aspecte, atunci afirmația sa potrivit căreia are conștiință și rațiune este falsă și nu este în acord cu faptele. Să privim mai întâi capacitatea de a discerne între bine și rău. „A discerne” înseamnă a înțelege, a ști, a fi conștient și a pricepe. Ce înseamnă „bine și rău”? Binele și răul se referă la lucrurile pozitive și lucrurile negative. Atunci, ce înseamnă „a ști ce este corect și ce este incorect”? De exemplu, „Omenirea a fost creată de Dumnezeu.” Este corectă sau incorectă această afirmație? (Este corectă.) „Omenirea a evoluat din maimuțe.” Este corectă sau incorectă această afirmație? (Este incorectă.) Dacă poți să discerni și să judeci care opinii sunt corecte și care sunt incorecte, înseamnă că știi ce este corect și ce este incorect. Diavolii

spun: „Omenirea a evoluat din maimuțe.” După ce auzi asta, spui: „Nu este corect. Omenirea a fost creată de Dumnezeu.” Atunci, în această chestiune, nu ești dezorientat și știi ce este corect și ce este incorect. Există, atunci, o diferență între corect și incorect, între bine și rău? (Da.) „Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului întregii omeniri.” Este corectă sau incorectă această afirmație? (Este corectă.) „Omenirea își controlează propriul destin.” Este corectă sau incorectă această afirmație? (Este incorectă.) „Durata vieții unei persoane depinde de modul în care se îngrijește și își păstrează sănătatea.” Este corectă sau incorectă această afirmație? (Incorectă.) „Durata vieții unei persoane este poruncită de Dumnezeu.” Este corectă sau incorectă? (Corectă.) Acum înțelegi ce înseamnă să știi ce este corect și ce este incorect, nu-i așa? (Așa e.) Atunci hai să ne uităm la discernerea între bine și rău. La ce am spus adineaori că se referă „binele și răul”? (La lucrurile pozitive și lucrurile negative.) De exemplu, a fi o persoană onestă – este un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru pozitiv.) Dar afirmația „Banii fac lumea să se învârtă”? (Este un lucru negativ.) Cine poate da un alt exemplu? (Este perfect natural și justificat ca oamenii să-L venereze pe Dumnezeu. Acesta este un lucru pozitiv.) Atunci, cum rămâne cu arderea tămâiei și venerarea lui Buddha? (Acesta este un lucru negativ.) Căutarea adevărului în realizarea lucrurilor. (Este un lucru pozitiv.) Urmarea propriei voințe și luarea de decizii unilaterale în tot ceea ce face o persoană. (Acesta este un lucru negativ.) Știi care lucruri sunt pozitive și care sunt negative și poți, de asemenea, să judeci care opinii sunt corecte și care sunt incorecte – aceasta se numește a fi capabil să discerni între bine și rău și a ști ce este corect și ce este incorect. Această cunoaștere și înțelegere, precum și capacitatea de a discerne aceste lucruri în inima ta arată că ești o persoană care are calitatea umanității. A putea discerne între bine și rău și a ști ce este corect și ce este incorect înseamnă că, în

umanitatea unei persoane, există o capacitate înnăscută de a identifica unele lucruri pozitive și negative. În plus, există și o oarecare conștientizare și un sentiment în inima sa cu privire la corectitudinea sau incorectitudinea anumitor lucruri. Chiar și fără să fi auzit sau să fi înțeles adevărul, umanitatea ei are acest tip de discernământ. Chiar dacă nu îl poate exprima clar, știe în inima ei care lucruri sunt pozitive și care sunt negative și știe că lucrurile negative sunt incorecte. Dacă are și un sentiment de dezgust în inimă și poate să respingă și să nu urmeze aceste lucruri, este și mai bine. Atunci când nu înțelege adevărul, chiar dacă nu poate discerne foarte clar între lucrurile pozitive și cele negative, are în inima ei sentimente diferite față de lucrurile pozitive și de cele negative, precum și moduri diferite de a le trata. De exemplu, în ceea ce privește unele tendințe rele din societate, când oamenii cu umanitate văd aceste tendințe rele, simt un profund dezgust în inimile lor. Ei simt că aceste lucruri nu sunt calea cea dreaptă, nu sunt lucruri pozitive și nu sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le urmărească sau să le facă. În ciuda faptului că nu au de ales decât să urmeze tendințele rele, deoarece trăiesc în acest mediu social, în adâncul sufletului le disprețuiesc. Și, în timp ce le disprețuiesc, caută și orice ocazie de a scăpa de acest mediu sau se gândesc la orice modalitate de a-l evita și de a respinge aceste tendințe rele.

Este foarte important ca o persoană să discearnă între bine și rău. Întrucât binele și răul implică lucruri pozitive și lucruri negative, care credeți că sunt unele lucruri pozitive și care sunt unele lucruri negative? (A crede în Dumnezeu, a-L urma și a-L venera pe Dumnezeu, a te supune Lui, precum și a-ți face datoria și a fi o persoană onestă – toate acestea sunt lucruri pozitive. A minți și a înșela, a te împotrivi lui Dumnezeu, a te răzvrăti împotriva Lui, a-L trăda pe Dumnezeu – acestea sunt lucruri negative.) (Lucrurile pozitive vin în principal de la Dumnezeu și corespund

adevărului. De exemplu, diversele rezultate obținute de lucrarea lui Dumnezeu, precum și adevărata cunoaștere a firii și esenței lui Dumnezeu de către oameni sunt lucruri pozitive și corespund toate adevărului.) Nu considerați lucrurile pozitive drept atât de deșarte sau de elevate. În realitate, lucrurile pozitive sunt diverse persoane, evenimente și lucruri pozitive, corecte și benefice oamenilor. Orice lucru benefic oamenilor, orice este benefic și nedăunător vieții lor normale, este un lucru pozitiv. De exemplu, regulile și legile naturale sunt lucruri pozitive? (Da.) Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și sunt lucruri pozitive; orice implică adevărul este un lucru pozitiv. Faptul că Dumnezeu îi dăruiește omenirii viață și adevăr, precum și conținutul lucrării Sale de gestionare și de mântuire a omenirii sunt lucruri pozitive legate de adevăr. Toate cerințele lui Dumnezeu pentru oameni, fiecare cuvânt al Său, principiile de practică pentru diverse adevăruri – toate acestea sunt lucruri pozitive. Pe lângă lucrarea lui Dumnezeu de gestionare a omenirii, există multe alte lucruri pozitive care sunt benefice pentru supraviețuirea umană și nu sunt dăunătoare oamenilor. Le puteți vedea? Le puteți identifica? Le puteți accepta și aproba din adâncul inimii voastre? Puteți să fiți de acord cu ele, să vă adaptați la ele și să le urmați? De exemplu, legile celor patru anotimpuri sunt lucruri pozitive? (Da.) Primăvara, vremea se încălzește și florile înfloresc, toate lucrurile cresc și revin la viață, gheața și zăpada se topesc. Este acesta un lucru pozitiv? (Da.) Vara, soarele strălucește puternic, razele sale sunt fierbinți și toate lucrurile cresc rapid, scăldându-se în lumina soarelui. Este acesta un lucru pozitiv? (Da.) Toamna, căldura arzătoare lasă treptat locul unui cer senin și unui aer răcoros; diverse plante se maturizează treptat, purtând semințe și fructe, producând recolte. Este acesta un lucru pozitiv? (Da.) Iarna, temperatura scade, vremea se răcește treptat și uneori ninge. Deși nu este la fel de plăcut sau confortabil și nu

există la fel de multă libertate ca în alte anotimpuri, în timpul iernii toate lucrurile își pot conserva energia, iar omenirea se odihnește și se recuperează și ea. Este, atunci, această lege un lucru pozitiv? (Da.) La răsăritul soarelui, ciocârliile cântă, iar păsările care se trezesc devreme ciripesc, amintindu-le oamenilor că este dimineață și este timpul să se trezească și să înceapă să muncească pentru viață, pentru a-și asigura mijloacele de trai și pentru supraviețuirea continuă a omenirii. Este acesta un lucru pozitiv? (Da.) Omenirea se trezește auzind cântecele păsărilor matinale și ale ciocârliilor și își începe ziua de muncă. Acesta este un lucru pozitiv. Noaptea, diverse insecte și creaturi, în conformitate cu propriile legi, întreprind tot felul de activități – unele ies să caute hrană, iar altele încep să cânte. Oamenii se liniștesc și adorm acum. Ascultând țârâitul greierilor, însoțit de chemările diverselor creaturi și de activitățile lor nocturne, oamenii se lasă purtați în lumea viselor, având un somn atât de dulce, de fericit și liniștit. Este acesta un lucru pozitiv? (Da.) Pentru oameni, toate aceste lucruri pozitive se întâmplă frecvent. Poți să le primești diversele semne și semnale și, de asemenea, să simți beneficiile pe care le aduc în viața ta, precum și diversele schimbări și influențe pe care ți le provoacă pe parcursul vieții tale. Dacă ai un răspuns corect și o înțelegere corectă privind existența diverselor lucruri pozitive din jurul tău, precum și un mod corect de a trata aceste lucruri pozitive, aceasta arată că ești o persoană care înțelege întrucâtva binele și răul, că ești receptiv, sensibil și perspicace în privința mediului de viață alcătuit din toate lucrurile create de Dumnezeu și că, în inima ta, ești recunoscător pentru felul în care toate aceste lucruri din jurul tău te însoțesc sau te influențează în viață. Arată că poți să simți că existența lui Dumnezeu și toate lucrurile create de El sunt incontestabil de reale și să simți beneficiile pe care ți le aduc toate lucrurile și influența lor asupra ta în diverse aspecte. Dacă poți să primești astfel de

mesaje și să ai aceste sentimente, atunci ești o persoană care poate deosebi binele de rău și are umanitate. Poți înțelege corect lucrurile pozitive, te poți adapta la ele, poți să fii de acord și să coexiști cu ele. Și nu doar că nu ești dezgustat de aceste lucruri; în schimb, întrucât crezi în Dumnezeu și înțelegi unele adevăruri, ești și mai convins că toate aceste lucruri pozitive vin de la Dumnezeu, de la Creator, și poți fi mai recunoscător pentru existența acestor lucruri pozitive. În aceeași măsură, simți repulsie și aversiune în inima ta față de lucrurile negative. Așadar, care sunt câteva lucruri negative? (Poluarea mediului, extracția excesivă.) Distrugerea și poluarea mediului, exploatarea forestieră fără discernământ, extracția și exploatarea excesivă – toate acestea sunt lucruri negative. Pe lângă acestea, față de ce alte lucruri aveți o aversiune evidentă în inimile voastre și simțiți că sunt negative? Omenirea vrea mereu să cucerească natura – este acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) De exemplu, unele locuri se confruntă frecvent cu uragane, prin urmare unii oameni se gândesc mereu: „Aceste uragane ridică praful peste tot, distrugând case și câmpuri. Trebuie să facem tot posibilul să construim un zid care să le oprească, așa încât să arătăm că tehnologia umană este avansată și capacitățile umane au devenit mai puternice.” Este acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) Ce simțiți în inimile voastre după ce îl auziți? (Simt că oamenii își supraestimează abilitățile.) Exact așa este. Unele locuri au pajiști întinse, așa că unii oameni spun: „Păstorii duc o viață nomadă pe pajiști și rareori au parte de mâncare bună pe tot parcursul anului. Jumătate de an, sunt mereu sub cerul liber, mânând turmele de vite și de oi pe pajiști. Când vor lua sfârșit aceste zile grele? Trebuie să găsim modalități de a îmbunătăți viața păstorilor, de a transforma pajiștile și pășunile în clădiri și orașe, așa încât păstorii să nu mai fie nevoiți să supraviețuiască din păstorit. Atunci se vor bucura de o viață mai bună și vor mulțumi țării și guvernului.” Este

acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) Simțiți că o astfel de acțiune este un lucru negativ? Transformarea pajiștilor în clădiri și orașe – acesta este un gând și un punct de vedere eronat; această practică este atât de absurdă! Nu vă puteți da seama de această chestiune, nu-i așa? Vă gândiți: „Este treaba guvernului, nu avem ce face” și nu simțiți nimic în această privință. De asemenea, omenirea face mereu progrese în explorarea spațiului, dorind mereu să meargă pe Lună, să studieze planetele Marte și Jupiter. Ba chiar vrea să exploreze Soarele, dar nu poate merge acolo, deoarece temperatura Soarelui este prea ridicată. Prin urmare, construiește nave spațiale pentru a învinge gravitația Pământului și a zbura pe Lună și pe Marte. Este acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) Este un lucru negativ. Așadar, există lucruri pozitive legate de știință? Există afirmații care să fie pozitive și conforme cu legile naturale ale tuturor lucrurilor create de Dumnezeu? (Unele instrumente inventate și fabricate prin mijloace științifice, cum sunt computerele, ne pot îmbunătăți eficiența muncii. Acestea sunt lucruri pozitive.) Acestea nu sunt nici lucruri pozitive, nici negative. Sunt doar instrumente. Nu implică un gând, o teorie sau un argument anume. Lucrurile pozitive și cele negative despre care vorbim implică esența și fundamentele lucrurilor, precum și motivele din spatele diverselor proiecte de cercetare științifică desfășurate de omenire. Pe baza acestora, determinăm dacă ceva este pozitiv sau negativ. Așadar, ce alte lucruri negative există? (În prezent, omenirea nu respectă legile creșterii tuturor lucrurilor, ci folosește mijloace științifice pentru a schimba aceste legi. De exemplu, găinile primesc hrană plină de hormoni și pot fi gata de comercializare în treizeci de zile și se cultivă legume și fructe în afara sezonului. Pare că știința și tehnologia au avansat, dar acest lucru încalcă legile creșterii tuturor lucrurilor și este menit să satisfacă pofta de mâncare a oamenilor. Acesta este un lucru negativ.) Este un lucru negativ. Unii

oameni vor să subjuge tigrii și leii. Ei văd înfățișarea impunătoare a tigrilor – oamenii se sperie chiar și când cască un tigru – așa că vor să-i subjuge, apoi le scot colții și îi țin în curțile lor, punându-i să le apere casele ca niște câini. Este acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) Este un lucru negativ. Tot ce fac oamenii și toate diversele lucruri pe care le inventează în căutarea plăcerilor trupești folosind diverse mijloace științifice și încălcând legile naturale sunt lucruri negative, nu pozitive, deoarece daunele pe care le provoacă omenirii sunt prea mari, iar daunele pe care le provoacă mediului de viață uman sunt prea severe. De exemplu, unele locuri sunt extrem de aride, așa că guvernul folosește avioane care dispersează agenți de însămânțare a norilor pentru a atrage precipitații. Este acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) În unele locuri plouă prea mult, provocând inundații, așa că guvernul trimite avioane pentru a dispersa norii și a controla ploaia. Nu încalcă și nu distruge acest lucru legile naturale? (Ba da.) Distrugerea și încălcarea legilor naturale, nerespectarea acestora, făcând orice se dorește, etalând tehnologia umană avansată – acestea sunt lucruri negative. Pe lângă acestea, ce alte lucruri negative există? Cercetarea agenților biologici și modificările genetice sunt un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) Din cauza cercetării științifice în domeniul geneticii, oamenii ajung să mănânce mai multe alimente modificate genetic. Așadar, alimentele modificate genetic sunt lucruri pozitive sau negative? (Lucruri negative.) De ce spui că sunt negative? Unii oameni spun: „Este o realizare științifică, menită să permită mai multor oameni să aibă suficientă hrană și să nu sufere de foame. Mai mult, oamenii consumă alimente modificate genetic de zeci de ani și cresc înalți și robuști – în special tinerii din zilele noastre sunt mai înalți decât generația precedentă. Toate acestea se datorează contribuțiilor aduse omenirii de către știință. Dacă alimentele modificate genetic aduc beneficii

atât de mari oamenilor, de ce se spune că sunt lucruri negative?" Puteți explica acest lucru? (Deși oamenii sunt mai înalți acum, starea lor fizică se deteriorează, iar ei contractă mai multe boli – toate acestea sunt cauzate de consumul acelor produse procesate științific. Prin urmare, sunt lucruri negative.) La prima vedere, alimentele modificate genetic par benefice – oamenii sunt mai înalți și mai robuști – dar starea lor fizică s-a deteriorat. Per ansamblu, au un impact negativ asupra oamenilor, făcându-le mai mult rău decât bine. Indiferent dacă oamenii le percep drept benefice sau dăunătoare, ele sunt lucruri negative, nefiind deloc pozitive, deoarece încalcă legile naturale create de Dumnezeu și se împotrivesc funcțiilor care ar trebui îndeplinite în corpul uman de diversele ființe vii create inițial de Dumnezeu. Poate că impactul lor asupra oamenilor nu se simte la început, dar după douăzeci de ani, consecințele negative devin evidente: mulți oameni dezvoltă tot felul de boli ciudate și chiar le este afectată fertilitatea. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că astfel de alimente nu sunt lucruri pozitive. Deși, din perspectiva umană, alimentele modificate genetic sunt un produs al tehnologiei, o contribuție adusă omenirii de știință, din perspectiva lucrurilor pozitive și negative, nu sunt în niciun caz un lucru pozitiv.

Omenirea încearcă mereu să cerceteze Luna și să descopere dacă există alte planete potrivite pentru a fi locuite de oameni. Este această cercetare științifică, acest punct de vedere, un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) De ce este un lucru negativ? (Dumnezeu i-a creat pe oameni să trăiască pe Pământ; El nu a intenționat niciodată să locuim pe alte planete. Oamenii sunt mereu ambițioși și vor să meargă peste tot. În cele din urmă, își irosesc eforturile și nu pot merge nicăieri.) Din perspectiva oamenilor, cercetarea acestor lucruri este destul de normală; creează condiții de viață pentru viitorul omenirii, ceea ce este un lucru bun.

Multe dintre funcțiile create de Dumnezeu pe Pământ au fost distruse; diverse dezastre se produc frecvent, mediul de viață al Pământului a fost deteriorat, aerul, apa și solul sunt toate grav poluate și tot felul de viețuitoare sunt în pericol de dispariție. Viața pe Pământ a devenit dificilă. Astfel, unele instituții de cercetare științifică au început să cerceteze alte planete, sperând că omenirea poate să meargă și să se stabilească acolo. În opinia lor, pentru ca urmașii omenirii să supraviețuiască, oamenii trebuie să se pregătească din timp – dacă nu se pregătesc acum și omenirea nu poate supraviețui pe Pământ în viitor, oare rasa umană nu va rămâne fără nicio cale de scăpare? Așadar, este în cele din urmă acest punct de vedere, această cercetare științifică, un lucru negativ sau un lucru pozitiv? (Un lucru negativ.) Pe ce bază spui că este un lucru negativ? (Pe baza faptului că Dumnezeu pur și simplu nu a pregătit condiții propice pentru oameni pe alte planete. Nemaivorbind despre alte planete, nici măcar locurile foarte calde și cele foarte reci de pe Pământ nu sunt potrivite pentru a fi locuite de oameni. Dar ei sunt mereu ambițioși, dorind întotdeauna să se elibereze de sub suveranitatea lui Dumnezeu și de orchestrările Sale, dorind să locuiască pe alte planete – acest lucru se împotrivește rânduielilor și poruncilor lui Dumnezeu. Prin urmare, este un lucru negativ.) Dumnezeu a creat Pământul – un mediu de viață minunat – pentru oameni, dar oamenii nu-l gestionează bine. Ei dezvoltă mereu știința și industria modernă și, drept urmare, au distrus mediul ecologic al Pământului și au poluat aerul, apa și chiar solul. Oamenii nu mai au acces la cereale și legume organice și suferă de tot felul de boli. Supraviețuirea pe Pământ a devenit dificilă și acum se gândesc să meargă pe alte planete, fără să țină cont dacă trupul lor muritor este măcar capabil să ajungă acolo. Oamenii, aceste ființe cu trupuri muritoare, sunt potriviți doar să locuiască pe Pământ și pot trăi doar pe Pământ. Aceasta este porunca lui Dumnezeu. Unde pot, de fapt, să meargă doar bazându-se

pe diversele lor condiții înnăscute? Păsările pot să dea din aripi și să zboare la mii de metri înălțime, dar oamenii nu pot zbura până acolo singuri; au nevoie de ajutorul avioanelor. Totuși, zborul cu avionul este uneori periculos. Prin urmare, oamenii sunt făcuți să trăiască cel mai bine pe Pământ. Atributele lor fizice sunt compatibile cu solul Pământului și cu toate aspectele condițiilor de viață de pe Pământ, precum toate lucrurile, cele patru anotimpuri și legile naturale. În consecință, oamenii se pot numi doar pământeni. Aceste legi ale supraviețuirii umane și aceste condiții de viață au fost predeterminate pentru oameni atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile. Prin urmare, omenirea este făcută să supraviețuiască doar pe Pământ, nu să locuiască pe alte planete. Omenirea a distrus și a devastat Pământul până în punctul în care a devenit nelocuibil și vrea pur și simplu să plece și să încheie capitolul, căutând mereu să locuiască pe alte planete. Aceasta este o luptă zadarnică. Această practică nu este în acord cu legile naturale poruncite de Dumnezeu pentru pământeni; în schimb, încalcă legile supraviețuirii fizice a pământenilor și este o practică foarte neînțeleaptă. Așadar, este un lucru negativ. Chiar dacă există câteva planete care au aer, iar pământenii pot merge acolo să arunce o privire, nu înseamnă că omenirea poate supraviețui pe acele planete. Chiar și pe Pământ, poți merge la Polul Sud sau la Polul Nord să arunci o privire, poți pune piciorul acolo, dar dacă ar fi să trăiești acolo timp de mulți ani, ai putea suporta? Există și unele locuri relativ fierbinți, unde sunt peste 60 de grade Celsius tot timpul anului; nici acelea nu sunt potrivite pentru supraviețuirea umană. Oamenii nu sunt pregătiți să supraviețuiască pe termen lung în câteva locuri de pe Pământ, din cauza mediilor geografice speciale, darămite să locuiască pe alte planete. Acest lucru nu face parte din rânduielile lui Dumnezeu. Pe baza caracteristicilor trupului uman, această omenire este făcută doar să trăiască pe Pământ; acest lucru este bine întemeiat. Scopul creării

Pământului de către Dumnezeu a fost de a rândui un mediu de viață adecvat pentru omenire. Dacă vrei să părăsești un astfel de mediu și să găsești o altă cale de scăpare, aceasta nu va duce decât la distrugere. Prin urmare, este un lucru negativ. Dacă știi că este un lucru negativ să se cerceteze în permanență locuirea pe alte planete, dar tot aprobi în inima ta faptul că omenirea desfășoară cercetări științifice pentru a găsi o cale de a locui pe alte planete, asta dovedește că există o problemă cu umanitatea ta, că nu deosebești binele de rău și nu poți discerne ce este corect de ce este incorect. Dacă știi limpede că această cale este impracticabilă, însă tot tânjești și te aștepți să se poată locui pe alte planete în următoarea eră, atunci nu ești o persoană normală – ești un ciudat.

O persoană care distinge binele de rău poate, în primul rând, să iubească și să accepte lucrurile pozitive și să le înțeleagă în mod clar. În plus, poate discerne lucrurile negative și, pentru că are umanitate și rațiune, simte aversiune și dezgust în inima ei față de lucrurile negative. Desigur, poate și să le disprețuiască, să le critice și să le nege pe baza înțelegerii unor adevăruri. Dacă nu poți face asta, atunci nu ești o persoană care distinge binele de rău. Se poate spune, de asemenea, că umanitatea ta este deficitară. Dacă nu ai în umanitatea ta capacitatea de a discerne între bine și rău, atunci umanității tale îi lipsește o condiție foarte importantă, o componentă foarte importantă. Asta înseamnă că nu ai o umanitate normală și nu te poți numi o persoană adevărată. Unii oameni ar putea spune: „Exemplele date adineauri implică unele lucruri legate de necesitățile de bază ale vieții de zi cu zi a oamenilor și, de asemenea, implică știința. Dacă acele lucruri sunt negative și trebuie să le discernem, ar trebui atunci să le respingem?” Nu este necesar. Discernerea între bine și rău înseamnă că ai discernământ în inima ta în privința lucrurilor pozitive și a celor negative. În umanitatea ta, ai un standard de judecată și știi care lucruri sunt pozitive și care sunt negative.

De asemenea, ai o atitudine clară, știind cum să tratezi lucrurile pozitive și cele negative. Poți să accepți și să fii de acord cu lucrurile pozitive și să te adaptezi la ele și nu ai nicio împotrivire sau aversiune în inima ta față de ele. Cât despre lucrurile negative, poți să le discerni în adâncul inimii tale, să le disprețuiești și să le detești, să fii scârbit de ele și chiar să ai propriile puncte de vedere în privința lor, pe care le folosești pentru a le critica. Acestea sunt atitudinea și manifestarea pe care ar trebui să le aibă o persoană care poate discerne între bine și rău. Totuși, să presupunem că disprețuiești și detești în sinea ta lucruri care sunt în mod clar pozitive și chiar le găsești neremarcabile în comparație cu lucrurile negative, precum și prea obișnuite, prea banale și prea nedemne de a fi menționate. De asemenea, admiri și urmărești în sinea ta lucruri negative, tânjești după ele și chiar aprobi acele lucruri negative din societate și din lume. Și, indiferent cum primești părtășie despre adevăr sau despre principiile discernământului, nu le poți asimila sau accepta. În acest caz, umanitatea ta nu este normală. Dacă nu ai o percepție sau puncte de vedere clare când vine vorba de lucrurile pozitive și cele negative pentru că ești tânăr și nu ai experiență de viață sau perspicacitate sau pentru că aceste lucruri nu au avut legătură cu tine sau nu au intrat în viața ta, atunci încă nu se poate spune că ești o persoană care nu poate discerne între bine și rău. Totuși, după ce am avut părtășie despre lucrurile pozitive și cele negative, dacă tot nu poți să accepți sau să fii de acord cu lucrurile pozitive în adâncul inimii tale și, în schimb, simți aversiune și le disprețuiești, în timp ce alergi și tânjești din tot sufletul după lucrurile negative, atunci nu ești o persoană care poate discerne între bine și rău. Privind din această perspectivă, este absolut clar că o astfel de persoană nu are umanitate. Această chestiune a discernerii între bine și rău dezvăluie orientarea unei persoane către lucrurile pozitive și cele negative, permițându-ne astfel să determinăm care este cu adevărat

clasificarea ei. Indiferent cu ce se confruntă, dacă este înclinată mai degrabă spre lucruri negative decât spre lucruri pozitive, atunci este clar că această persoană nu are umanitate și nici conștiință și rațiune. De ce spun asta? Tânjește după lucruri rele, după diversele inițiative, proiecte de cercetare sau anumite aspecte ale tehnologiei pe care Satana și omenirea rea le promovează, le aprobă și la care apelează, în loc să urmeze și să tânjească după regulile și legile originale ale lucrurilor pozitive, care vin de la Dumnezeu. Atunci, cu siguranță astfel de oameni nu sunt umani. Este clar? (Da.)

Tocmai am vorbit despre capacitatea de a discerne între bine și rău din umanitatea oamenilor, cu alte cuvinte, dacă oamenii pot identifica lucrurile pozitive și negative. Nu mulți oameni sunt capabili să aibă acest discernământ, totuși, în viața lor, oamenii intră frecvent în contact atât cu lucruri pozitive, cât și cu lucruri negative. De exemplu, emoțiile normale ale oamenilor – bucuria, furia, tristețea, fericirea – sunt lucruri pozitive sau negative? (Lucruri pozitive.) Dar răzvrătirea oamenilor împotriva lui Dumnezeu? Este acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru negativ.) Dar dorințele extravagante pe care oamenii le au față de Dumnezeu sunt lucruri pozitive sau negative? (Lucruri negative.) În viața lor de zi cu zi, oamenii nu au, de fapt, nicio percepție când vine vorba de multe dintre lucrurile pe care le întâlnesc. Unele lucruri pozitive îi însoțesc mereu pe oameni în viața și în existența lor; ele joacă un rol foarte important în viața lor, iar impactul lor pozitiv asupra supraviețuirii umane nu poate fi înlocuit de impactul niciunui lucru negativ. Totuși, oamenii trec adesea cu vederea aceste lucruri pozitive, crezând în schimb că multe lucruri negative sunt mereu alături de ei, le susțin viața și îi însoțesc în existența lor. Se poate observa de aici că mulți oameni nu simt de fapt nimic față de lucrurile pozitive. Nu are mare importanță dacă nu simți nimic față de aceste lucruri.

Atât timp cât, știind că sunt lucruri pozitive, nu ești scârbit de ele și poți chiar să tânjești după ele și să le iubești din adâncul inimii tale, atunci acest lucru dovedește că umanitatea ta tânjește după ceea ce este pozitiv. Să presupunem că știi care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative, dar tot nu te poți convinge să-ți placă lucrurile pozitive. În schimb, ai o preferință în inima ta pentru lucrurile negative, fiind chiar deosebit de interesat de ele și, mergând un pas mai departe, cu siguranță le vei urmări și vei încerca să le obții dacă ai ocazia și condițiile sunt potrivite. Acest lucru arată că, în ceea ce privește orientarea ta spre lucrurile pozitive și negative, iubești ceea ce este negativ și nu ceea ce este pozitiv. Dacă nu iubești lucrurile pozitive, asta arată că nu ești o persoană pozitivă. Dacă nu ești o persoană pozitivă, atunci cu siguranță nu ai conștiință și rațiune; ești o persoană negativă. Dacă nu ai conștiință și rațiune, atunci nu ești o ființă umană, nu ești o persoană. De exemplu, cineva cultivă roșii și află că, odată ce roșiile au crescut, culoarea lor poate fi transformată peste noapte din verde în roșu doar prin aplicarea unui agent chimic, iar apoi sunt gata imediat de vânzare. Atunci se gândește: „Este minunat. Toți ceilalți le vând în felul acesta, așa că o voi face și eu. Astfel, pot să mă îmbogățesc și, în plus, să mănânc roșii mai devreme. Este perfect!” Așa că vinde aceste roșii și le mănâncă și el. Cineva îi reamintește că roșiile coapte cu agenți chimici sunt dăunătoare pentru oameni și că le face rău altora vânzând astfel de lucruri, dar refuză să accepte acest lucru, spunând: „Cum poate să fie dăunător pentru oameni? Este rodul cercetărilor științifice; este un lucru pozitiv. Știința este în slujba omenirii și, întrucât au fost inventate cu ajutorul științei, aceste lucruri ar trebui aplicate pe scară largă în viețile oamenilor. Viețile oamenilor nu pot rezista fără știință; trebuie să ne bazăm pe ea.” Unii oameni chiar tratează știința ca pe adevăr și îi învață pe alții să iubească, să studieze și să folosească știința, precum și să bazeze totul pe

știință. Poate că unii au descoperit acum că știința nu este neapărat corectă și că unele lucruri inventate cu ajutorul științei sunt dăunătoare oamenilor – de exemplu, armele chimice și cele avansate sunt capabile să măcelărească omenirea, iar alimentele modificate genetic sunt în special un flagel nesfârșit pentru omenire. Dar mulți nu cred asta, spunând: „Poate știința să greșească? Dacă știința ar greși, ar susține-o statul? Întreaga omenire studiază și folosește știința – ar putea să greșească întreaga omenire?" Este corectă această afirmație? Ei cred că, întrucât întreaga omenire venerează și folosește știința și aceasta este tendința din societate, indiferent cât de negativă este, poate să devină un lucru pozitiv. Sunt aceștia oameni care pot discerne între bine și rău? (Nu.) Ce sunt aceste cuvinte pe care le rostesc? (Sofisme.) Sunt sofisme, erezii și argumente distorsionate. Deși majoritatea celor din omenirea rea recunosc și sunt de acord cu aceste afirmații, indiferent câți oameni le recunosc și le aprobă, ceea ce este greșit va fi mereu greșit, lucrurile negative vor fi mereu lucruri negative, iar raționamentul distorsionat va fi mereu raționament distorsionat. Este imposibil să devină lucruri pozitive, nici nu pot deveni vreodată adevăr.

Nu cumva oamenii care urmăresc mereu tendințele din societate și adoră să spună sofisme sunt cei care iubesc în mod deosebit lucrurile negative? (Ba da.) Pot ei să accepte adevărul și lucrurile pozitive? (Nu.) Nu pot să accepte lucrurile pozitive. De exemplu, unii oameni se îmbolnăvesc și, de fapt, boala lor ar putea fi vindecată prin exerciții și schimbări ale rutinei zilnice, dar ei insistă să folosească mijloace și metode de tratament moderne, de înaltă tehnologie. Ai putea spune: „Deși medicina este avansată acum, iar acel tratament are rezultate evidente, va provoca efecte secundare, ale căror urmări vor fi ireversibile. Ar trebui să folosești o metodă naturală – cum sunt exercițiile fizice, schimbarea rutinei zilnice și ajustarea obiceiurilor și tiparelor alimentare – pentru a-ți aduce treptat

corpul într-un ritm normal, natural, după care unele simptome vor fi ameliorate treptat.” Unii oameni pot accepta acest tip de opinie, dar alții nu pot, gândind: „Este o abordare depășită. Aceasta a fost calea și filosofia pe baza căreia omenirea a tratat bolile acum mii de ani. Ideea că însănătoșirea înseamnă 30 la sută tratament și 70 la sută recuperare pur și simplu nu se mai aplică! Medicina este avansată acum, iar tratamentele de înaltă tehnologie dau rezultate rapide. Medicamentele te vindecă într-o clipă!” După părerea lor, atât timp cât medicina este avansată și poate vindeca diversele boli ale oamenilor, permițându-le să trăiască mult, înseamnă că a devenit un lucru pozitiv, iar oamenii ar trebui să creadă în medicină și în știință, lăsând știința să dețină suveranitatea asupra destinului lor. Ei cred că, indiferent câte boli au oamenii, nu există niciun motiv de teamă – cu mijloace de înaltă tehnologie, orice boală complicată și greu de tratat poate fi vindecată și, deși există efecte secundare, nu au de ce să-și facă griji. Sunt aceste opinii corecte? Sunt sofisme. Spuneți-Mi, dacă vorbiți cu indivizi de acest fel despre lucrurile pozitive, îi puteți face să înțeleagă? Pot accepta acest lucru? (Nu, nu-i putem face să înțeleagă.) Un motiv pentru care nu îi puteți face să înțeleagă este că nu sunt capabili să accepte puncte de vedere pozitive. Și un altul este că oamenii din întreaga lume, fără nicio excepție, sunt captivați de tendințe rele. Deși cred în Dumnezeu, în adâncul inimii lor, oamenii nu acceptă adevărul, nu acceptă lucrurile pozitive și nu privesc persoanele și lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. În schimb, continuă să folosească opiniile și tendințele rele ale Satanei drept bază pentru a privi sau trata fiecare chestiune. Prin urmare, deși indivizii de acest fel au crezut în Dumnezeu mulți ani, au ascultat unele predici, și-au făcut datoria și susțin că sunt dispuși să accepte adevărul, opiniile pe care le au despre lucruri în viața reală rămân neschimbate și nici alegerea lor între lucrurile negative și cele pozitive nu s-a schimbat. Lucrurile negative pe

care le-au acceptat au prins deja rădăcini în inimile lor și, chiar dacă știu că aceste lucruri nu sunt adevărul, tot se agață de ele. Acest lucru arată foarte clar că, în inimile lor, ceea ce iubesc cu adevărat sunt lucrurile negative, nu adevărul. Chiar dacă au citit cuvintele lui Dumnezeu, au ascultat predici despre adevăr și înțeleg, din punct de vedere doctrinar, că aceste cuvinte sunt corecte și sunt adevărul, tot nu sunt dispuși să renunțe la lucrurile negative pe care le-au acceptat de mult în adâncul inimilor lor și nu folosesc niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca bază pentru a discerne lucrurile negative. Când se confruntă cu probleme specifice, în inimile lor încă se agață de opiniile lor inițiale, incorecte, și tot consideră lucrurile negative drept pozitive, iar opiniile incorecte drept corecte. Cât despre lucrurile pozitive, deși nu spun în mod explicit că sunt lucruri negative, în inimile lor nu sunt dispuși să renunțe la lucrurile negative și să le accepte pe cele pozitive, deoarece simt că „Lucrurile pozitive par să aibă prea puțină influență și prea puțini oameni le pot accepta. Nu sunt viabile în societate – acesta este un fapt obiectiv.” Asta dovedește că nu au capacitatea de a discerne între bine și rău în inimile lor și că există o problemă cu umanitatea lor. Indivizii de acest fel nu sunt interesați de lucrurile pozitive și vor adesea să schimbe natura, să schimbe legile supraviețuirii lumii naturale, să schimbe legile fiziologiei umane și ale supraviețuirii umane, dorind mereu să cucerească natura și să cucerească diverse viețuitoare. De exemplu, cugetă mereu la lucruri de felul: „Cum le putem da câinilor genele pisicilor, astfel încât să prindă șoareci așa cum fac pisicile? Și n-ar fi minunat dacă pisicile ar putea să prindă șoareci, dar și să protejeze casa, precum câinii?” „Dacă găinile ar putea atât să depună ouă, cât și să cânte, atunci am avea nevoie să creștem doar găini – ce grozav ar fi!” Vezi, se gândesc mereu la lucruri nepotrivite. Dacă ar putea discerne între bine și rău, s-ar gândi: „Animalele pe care le-a creat Dumnezeu sunt atât de

minunate! Cocoșii cântă și le țin companie găinilor, găinile depun ouă și clocesc, scoțând pui, iar oamenii pot să mănânce atât carnea cocoșilor, cât și a găinilor. Câinii pot să protejeze casa și să le țină companie stăpânilor, iar pisicile pot să prindă șoareci și, uneori, devin și membri discreți ai familiei. Toate acestea sunt minunate, fiecare are propria funcție – tot ce a creat Dumnezeu este bun!" Însă cei care nu pot înțelege lucrurile pozitive vor folosi opiniile Satanei pentru a le nega și condamna și chiar vor încerca, pe baza opiniilor Satanei, să schimbe legile supraviețuirii diverselor creaturi, să schimbe diversele legi ale lumii naturale și chiar legile supraviețuirii umane, toate acestea pentru ca știința să dețină puterea. Astfel de oameni cu siguranță nu au o umanitate normală. Umanitatea lor nu are caracteristica de a putea discerne între bine și rău. În plus, nu știu să-și gestioneze viața în conformitate cu legile naturale și vor mereu să facă lucrurile conform voinței umane, folosind mijloace tehnologice sau metode artificiale pentru a schimba legile normale ale vieții fizice. De exemplu, o persoană normală are nevoie de șapte sau opt ore de odihnă pe zi pentru a fi plină de energie și a putea rezista o zi de viață și muncă, dar indivizii de acest fel se gândesc: „N-ar fi minunat dacă oamenii ar putea trăi și munci normal în fiecare zi fără să trebuiască să doarmă sau să mănânce? Mă întreb ce mijloace de înaltă tehnologie s-ar putea folosi în acest scop?" Idei ridicole și ciudate pot să le treacă pur și simplu prin minte. Nu se gândesc cum să se adapteze la aceste legi și cum să le urmeze din perspectiva umanității normale și, astfel, să abordeze corect diversele nevoi și probleme ale trupului, ci, în schimb, vor mereu să schimbe aceste legi, să fie diferiți de oamenii obișnuiți, să-și poată transcende instinctele fizice și să nu fie controlați sau ținuți în frâu de trupul lor. Nu este înspăimântător? Vor mereu să fie diferiți de restul. Alții dorm opt ore pe zi, dar ei vor să doarmă doar zece minute sau cel mult una sau două ore și să aibă totuși suficientă energie pentru ziua respectivă.

Oamenii normali nu pot face asta. Legile naturale ale corpului omenesc au fost deja stabilite prin porunca lui Dumnezeu. Cât de mare este apetitul unei persoane, care sunt legile funcționării organelor sale interne, câtă energie are, cât poate munci într-o zi, la câte lucruri reușește creierul său să se gândească într-o zi și cât timp se poate gândi la ele – toate acestea sunt stabilite. Din perspectiva umanității, aceste legi sunt de fapt normale și sunt lucruri pozitive. Omenirea poate continua să trăiască an după an, poate continua să se înmulțească și să trăiască generație după generație și poate continua să supraviețuiască doar respectând anumite legi. Așa stau lucrurile pentru toate viețuitoarele. Doar respectând anumite legi naturale și anumite legi ale vieții și având atât perioade de odihnă, cât și de activitate, poate fi menținută în continuare viața lor. Dacă cineva încalcă legile naturale, îi va fi dificil să-și continue viața și este posibil să nu trăiască foarte mult. Dacă apare o problemă cu starea fizică a unei persoane, viața ei normală, mesele zilnice, precum și gândirea normală, judecata ei normală și volumul de muncă pe care îl poate depune într-o zi și așa mai departe – toate vor fi afectate. Prin urmare, legile naturale ale omenirii protejează supraviețuirea normală a omenirii. Acestea sunt lucruri pozitive și nu ar trebui disprețuite de oameni, iar aceștia nu ar trebui să fie scârbiți de ele. În schimb, ar trebui să le respecte și să le urmeze. Acele ființe non-umane care sunt ale Satanei simt întotdeauna: „Respectarea acestor legi naturale ale omenirii îi face pe oameni să pară complet incapabili și inutili! Suntem mereu limitați de aceste legi naturale – când ești obosit, trebuie să dormi; când ți-e foame, trebuie să mănânci. Dacă nu faci aceste lucruri, mintea ta nu poate să țină pasul cu gura, încep să-ți tremure mâinile, începe să-ți bubuie inima, picioarele ți se înmoaie și nu te mai susțin. Este atât de supărător! Imaginează-ți dacă ai putea doar să iei niște medicamente și să trăiești normal sau dacă ai putea să fii plin de energie chiar și după ce nu te-ai

odihnit mai multe zile! Asta te-ar face și mai incredibil decât un robot. Sau imaginează-ți că ai putea doar să apeși pe un anumit punct de acupunctură atunci când ți-e foame și imediat să nu mai simți foamea. Sau imaginează-ți că nu mănânci câteva zile și ești totuși în regulă, fără să-ți slăbească trupul sau să-ți scadă energia și având în continuare un corp normal și sănătos. Ar fi uimitor!" Oamenii vor mereu să schimbe aceste legi naturale. Nu înseamnă că neagă lucrurile pozitive și li se opun? (Ba da.) Existența acestor lucruri pozitive asigură existența normală a omenirii și îi menține viața normală, așa că oamenii nu ar trebui doar să le urmeze, ci și să le trateze rațional. Nu ar trebui să li se împotrivească, să le suprime sau să intre în conflict cu ele, cu atât mai puțin să li se opună. Pe de altă parte, acele lucruri care transcend legile naturale ale omenirii – închipuirile oamenilor, unele dintre ideile lor anormale și comportamentele lor extraordinare – sunt toate lucruri negative. Întrucât sunt toate lucruri negative, oamenii ar trebui să le discearnă și să le respingă, nu să le accepte. Dacă ai discernământ în privința lucrurilor pozitive și a celor negative și poți să le tratezi corect și să le gestionezi rațional în timp ce trăiești, atunci umanitatea ta este normală. Dacă deseori nu simți efectele pozitive ale acestor lucruri pozitive asupra ta, dacă vrei adesea să te opui lor și să faci lucruri contrare lor și încerci deseori să schimbi aceste lucruri pozitive pe baza unor afirmații și puncte de vedere negative, încălcând legile obiective ale lucrurilor, aceasta dovedește că, în ceea ce privește umanitatea ta, nu ai capacitatea de a distinge binele de rău. Înțelegi acum, după ce am avut părtășie în acest mod? (Da.)

Dacă o persoană are umanitate, oare nu ar trebui să înțeleagă care sunt lucrurile pozitive și să le accepte? (Ba da.) Și nu ar trebui să poată discerne și lucrurile negative, fiind totodată în stare să le deteste și să le respingă din adâncul inimii sale? (Ba da.) Așadar, ce alte lucruri sunt incapabili oamenii

să identifice drept pozitive sau negative? Credința în Dumnezeu și urmarea lui Dumnezeu constituie un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru pozitiv.) Suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omului este un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru pozitiv.) Suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omului este un lucru pozitiv. Așadar, care sunt principalele puncte de vedere pe care se sprijină opoziția omenirii corupte față de suveranitatea și orchestrările lui Dumnezeu? (Oamenii cred că destinul cuiva este în propriile mâini, iar cunoașterea poate schimba destinul cuiva.) Acestea sunt punctele de vedere pe care se sprijină tăgăduirea lui Dumnezeu și împotrivirea omenirii corupte față de Dumnezeu; sunt cu adevărat lucruri negative. Așadar, cum ar trebui să înțeleagă oamenii chestiunea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omului? Deși recunosc din punct de vedere doctrinar că afirmația „Dumnezeu este suveran asupra destinului omului" este corectă și este un lucru pozitiv, unii cred totuși în inimile lor că omul își poate schimba destinul prin eforturile sale, că își poate ține destinul în propriile mâini și că are ultimul cuvânt. Ei simt că, dacă nu studiază din greu și nu muncesc cu sârguință, nu vor putea să intre la o universitate bună și nu vor avea un loc de muncă bun, perspective bune sau condiții de viață bune. Sunt aceștia genul de oameni care pot discerne între bine și rău? (Nu.) După ce au trăit 20 sau 30 de ani, tot nu știu ce înseamnă afirmația „Dumnezeu este suveran asupra destinului omului". Cred în Dumnezeu de mulți ani, dar încă sunt de părere că destinul lor este în propriile mâini, că își pot schimba destinul cu ajutorul cunoașterii și, dacă își doresc să aibă o destinație bună, să se bucure de lucruri frumoase și să ducă o viață bună, trebuie să se bazeze pe propria străduință – așa cum spun non-credincioșii: „Trebuie să riști totul ca să câștigi". Este acesta genul de persoană care poate discerne între bine și rău? (Nu.) O persoană care nu poate discerne între bine și rău este oare o ființă umană?

(Nu.) Se bucură de o viață bună, mănâncă și se îmbracă bine, este respectată de alții în societate și simte că viața pe care o duce acum se datorează în întregime muncii sale asidue. Prin urmare, crede că afirmația „Trebuie să riști totul ca să câștigi, iar destinul omului depinde de el însuși, nu de alții" este adevărată, fiind un punct de vedere corect. Este aceasta o manifestare a umanității normale? (Nu.) Înainte de a dobândi cunoștințe, oamenii nu înțeleg aceste lucruri, dar odată ce acumulează unele cunoștințe, neagă complet afirmația „Dumnezeu este suveran asupra destinului omenirii" și cred în schimb că „Destinul unui om se află în mâna lui; omul își poate crea fericirea cu propriile mâini." Este acesta genul de persoană care poate discerne între bine și rău? (Nu.) Așadar, ce fel de creatură este o asemenea persoană? Nu este lipsită de umanitate? (Ba da.) O astfel de persoană este lipsită de conștiință și rațiune, iar o persoană lipsită de conștiință și rațiune nu poate discerne între bine și rău. Chiar și după ce a experimentat cu adevărat realitățile vieții, tot nu poate înțelege cu adevărat care sunt lucrurile pozitive, nici nu poate aprecia cu adevărat care este esența lucrurilor pozitive. Aceasta arată că este incapabilă să discearnă între bine și rău. O astfel de persoană nu are umanitate; în mod categoric nu este o ființă umană. Există și unii care pot regurgita doctrine, spunând: „Legile tuturor lucrurilor vin de la Dumnezeu, sunt lucruri pozitive, sunt benefice pentru umanitate, sunt ceea ce ar trebui să urmeze omenirea și, de asemenea, lucrurile la care ar trebui să tânjească și pe care ar trebui să le urmărească omenirea", dar după ce intră în contact cu informații și lucruri de înaltă tehnologie, opiniile lor despre aceste chestiuni se schimbă. În ce fel de opinii se schimbă? Ei spun: „Noi, credincioșii în Dumnezeu, vorbim mereu despre legile vieții, legile tuturor lucrurilor și legile supraviețuirii tuturor lucrurilor și credem că sunt lucruri pozitive. Este atât de înapoiat! Asta arată lipsă de cunoaștere, ca și cum ai avea ochelari de cal! Tehnologia este atât

de avansată acum; sunt multe lucruri pe care nu este nevoie să le faci singur, deoarece produsele tehnologice le pot face pentru tine – asta se numește progres! Uite, unele mașini se pot conduce singure. După ce urci în mașină, îți stabilești destinația, apoi doar spui un cuvânt și mașina pornește. Este cu adevărat înaltă tehnologie, este atât de admirabil! Omenirea a dezvoltat tehnologii avansate și am devenit stăpânii tuturor lucrurilor, fără să facem nimic. Așadar, doar știința este adevărul absolut! Oamenii fără educație și cunoștințe și cei care nu înțeleg știința sunt înapoiați și inculți!" Opinia lor s-a schimbat, nu-i așa? În inimile lor, nu au făcut distincția între lucrurile pozitive și cele negative. Există și unii oameni care, după ce vizitează un muzeu al aviației, exclamă: „Uau, e senzațional, știința e atât de avansată! Noi, oamenii obișnuiți, suntem complet depășiți de situație – nu înțelegem nimic din toate astea. Nici măcar nu-ți poți imagina cât de mult s-a dezvoltat știința acum. Nici măcar nu am intrat în contact cu acea tehnologie modernă și avansată! Și tot mai credem în Dumnezeu și vorbim despre reguli și legi naturale – suntem atât de înapoiați!" După ce văd aceste lucruri uimitoare din societatea modernă, astfel de oameni neagă complet, din adâncul inimii, teoriile despre lucrurile pozitive și cele negative pe care le înțelegeau anterior. Nu stabilesc mai clar care sunt lucrurile pozitive, ci cred în schimb că lucrurile pozitive sunt înapoiate și nu țin pasul cu tehnologia modernă și cu ritmul modern al dezvoltării umane. Nu numai atât, dar și aprobă aceste lucruri negative și tânjesc în mod deosebit după ele, sperând să facă parte dintre cei care dezvoltă tehnologia modernă, avansată. Poate acest tip de persoană să distingă binele de rău? (Nu.) Întrucât capacitatea de a discerne între bine și rău este o caracteristică a umanității, rezultă că este ceva inerent și înnăscut umanității, nu ceva ce se formează ulterior. Cu alte cuvinte, capacitatea de a discerne între bine și rău, această caracteristică a umanității, nu se va schimba odată cu trecerea

timpului sau cu schimbările mediului geografic sau ale persoanelor, evenimentelor și lucrurilor. Nimeni nu o poate schimba și nimic nu o poate schimba sau înlătura. În adâncul inimilor lor, oamenii care pot discerne între bine și rău tânjesc întotdeauna după lucrurile pozitive și sunt scârbiți de lucrurile negative, le detestă întotdeauna și nu au nevoie de ele în umanitatea lor. De ce au nevoie? Au nevoie de lucruri benefice legilor vieții fizice și supraviețuirii lor fizice, de lucruri naturale, care îi fac pe oameni să se simtă liniștiți și calmi și care sunt conforme cu nevoile conștiinței și rațiunii umanității normale, nu de lucruri mărețe, grandioase și impresionante. Vezi, când vine vorba de conduita personală, unora le place să aibă o viață puțin mai simplă și mai discretă; nu le place să ducă o viață remarcabilă, ci preferă pur și simplu să aibă liniște, pace și bucurie, să-și vadă de viață într-un mod foarte liniștit. Altora nu le place însă acest lucru; le place să aibă o viață remarcabilă, le plac lucrurile mărețe, grandioase și impresionante, le place să aibă performanțe, să iasă în evidență și să fie faimoși, neplăcându-le simplitatea sau naturalețea. Aici se vede diferența în ceea ce privește umanitatea oamenilor.

Oamenii care nu pot discerne între bine și rău pot fi de acord cu unele afirmații corecte și pozitive sau, la prima vedere, se pot lua după alții în aprecierea și aspirația către unele lucruri pozitive. Cu toate acestea, odată ce trece timpul și mediul se schimbă, iar persoanele, evenimentele și lucrurile se schimbă și ele, aceste lucruri pozitive vor deveni imediat negative în adâncul inimii lor, în timp ce lucrurile negative, care le sunt cu adevărat pe plac, vor deveni apoi lucruri pozitive, devenind ceea ce urmăresc. Adică, înainte de a vedea vreun lucru negativ care le este pe plac, lucrurile pozitive sunt doar o doctrină pentru ei și se pot lăsa purtați de val, luându-se după alții, dar pe măsură ce îmbătrânesc și trece timpul, lucrurile pe care le iubesc cu adevărat în inimile lor și adevăratele lor puncte de vedere vor ieși

la iveală în mod natural. De exemplu, unii oameni spun adesea: „Credința în Dumnezeu este bună; cei care cred în Dumnezeu merg pe calea cea dreaptă și nu fac rău; sunt cu toții oameni buni.” Dar după ce cred în Dumnezeu câțiva ani și văd că toate predicile și părtășiile din casa lui Dumnezeu le spun oamenilor să fie onești, să urmărească adevărul, să se supună lui Dumnezeu și să facă datoria unei ființe create, devin scârbiți, simt că este inutil să creadă în Dumnezeu și vor să părăsească biserica și să se întoarcă în lume; inimile lor nu sunt în biserică. Așa sunt cei care nu iubesc adevărul. De fapt, oamenii de acest fel nu iubesc lucrurile pozitive și au multe raționamente distorsionate și erezii în inimile lor. Pentru ei, aceste raționamente distorsionate și erezii sunt lucruri pozitive, în timp ce, în adâncul inimilor lor, sunt scârbiți de lucrurile cu adevărat pozitive, le detestă, le disprețuiesc și nu le acceptă niciodată. Tocmai pentru că nu acceptă niciodată lucrurile pozitive și pentru că le plac lucrurile negative, umanitatea indivizilor de acest fel nu are capacitatea de a discerne între bine și rău. Este exact ca în cazul unor oameni care încep să creadă în Dumnezeu doar pentru binecuvântări. După ce ascultă predici timp de mulți ani, înțeleg în cele din urmă: „Credința în Dumnezeu înseamnă că oamenilor li se cere să fie onești, devotați și dispuși să plătească un preț când își fac datoria, să fie sinceri față de Dumnezeu, să nu acționeze cu nechibzuință și încăpățânare și să susțină interesele casei lui Dumnezeu. Mai ales când interesele casei lui Dumnezeu intră în conflict cu interesele lor, trebuie să susțină interesele casei lui Dumnezeu și să se lepede de cele personale.” După ce află despre toate aspectele diferite ale adevărului, își regretă credința în Dumnezeu, spunând: „Credeam că a crede în Dumnezeu înseamnă să ai un grup mare, o forță puternică pe care să te bazezi și că, atât timp cât oamenii se leapădă de multe lucruri, suferă și plătesc un preț, pot să intre în Împărăție, să aibă o destinație bună, să pătrundă plini de glorie în

următoarea epocă și să fie stăpânii ei, domnind ca regi. Dar se pare că nu este așa. Credința în Dumnezeu înseamnă a-i învăța pe oameni cum să se poarte, cum să se supună lui Dumnezeu și să se ferească de rău. În special, dacă oamenii cred în Dumnezeu, li se cere mereu să fie onești, să vorbească sincer și să practice adevărul; nu li se permite să aibă ultimul cuvânt. Atunci care este rostul credinței în Dumnezeu?" După aceea, încep să fie nemulțumiți în inimile lor și vor să renunțe la credință. Dar apoi se gândesc: „Am crezut în Dumnezeu mai mulți ani; dacă mă opresc acum, nu voi fi crezut în zadar?" În acel moment, ezită să renunțe. Dar în cazul în care continuă să creadă, nu sunt interesați de adevăr. Casa lui Dumnezeu vorbește mereu despre urmărirea adevărului și intrarea în realitate, despre supunerea față de Dumnezeu, căutarea adevărului și acționarea conform principiilor. Acești oameni s-au săturat să audă despre aceste lucruri și nu mai vor să audă despre ele. Mai ales când casa lui Dumnezeu vorbește despre practicarea adevărului, simt suferință și durere în sinea lor; când se menționează lucruri pozitive, în inimile lor simt aversiune și dispreț față de acestea și nu sunt dispuși să asculte. Unii oameni, dându-și seama că nu vor obține adevărul sau o destinație bună, chiar dacă au credință până la sfârșit, pur și simplu încetează să mai creadă. Unii dintre ei merg să-și găsească un loc de muncă sau să facă afaceri, iar alții se întorc acasă pentru a se căsători. Nu mai cred în Dumnezeu fiindcă nu iubesc adevărul. Casa lui Dumnezeu vorbește mereu și are părtășie despre adevăr, de care sunt scârbiți în mod deosebit. Aceasta arată că oamenii de acest fel nu au conștiință și rațiune și nu pot discerne între bine și rău. Incapacitatea de a discerne între bine și rău înseamnă că, în umanitatea lor, nu au standardul și capacitatea de a identifica lucrurile pozitive și negative; este ceva ce nu au. Așadar, au indivizii de acest fel o umanitate normală? (Nu.) Sunt ființe non-umane. Un lucru poate dovedi dacă cineva are cu adevărat umanitate: acea persoană

iubește lucrurile pozitive și tânjește după ele în inima sa. Chiar și atunci când nu înțelege adevărul, tânjește după o societate dreaptă, lipsită de întuneric, tânjește după lucruri pozitive și ca adevărul să dețină puterea. Dar această societate rea nu-i oferă acest spațiu, iar oamenii sunt excluși și oprimați dacă dezvăluie ceva pozitiv. În aceste circumstanțe, oamenii cu umanitate nu pot dobândi lucrurile pozitive pe care le apreciază și după care tânjesc, așa că sunt necăjiți în inimile lor. Dar după ce cred în Dumnezeu, citind cuvintele Sale și ascultând predici, ei înțeleg multe adevăruri, iar aceste adevăruri corespund și se potrivesc cu lucrurile pozitive pe care le iubește umanitatea lor, satisfăcându-le tocmai nevoia de lucruri pozitive. Prin urmare, inimile lor tânjesc și mai mult după lucruri pozitive. Deși nu pot pune pe deplin adevărul în practică acum – din cauza limitărilor de mediu, a staturii lor mici sau a faptului că sunt constrânși și încătușați de anumite firi corupte – au totuși hotărârea și dorința de a fi capabili într-o zi să practice pe deplin în conformitate cu adevărul și cuvintele lui Dumnezeu, ajungând astfel să se supună cuvintelor Sale și satisfăcându-și nevoile care decurg din dragostea lor de lucruri pozitive. Astfel de oameni sunt cei a căror umanitate poate discerne între bine și rău; sunt oameni cu umanitate. Dacă doar pretinzi că iubești lucrurile pozitive și recunoști verbal că tot ceea ce face Dumnezeu este bun, înseamnă doar că rostești doctrine și strigi sloganuri. Oricine poate să spună cuvinte plăcute și teorii corecte sau să debiteze cuvinte pompoase. Asta nu dovedește că iubești cu adevărat lucrurile pozitive. Dar dacă, atunci când auzi adevărul, poți să-l iubești și să tânjești după el și, cu cât auzi mai mult adevărul, cu atât tânjești mai mult după el, cu atât este mai mare dorința ta de a-l căuta și cu atât devine mai fermă credința ta în a-L urma pe Dumnezeu și a dobândi mântuirea; și dacă, pe parcursul credinței în Dumnezeu, obții câștiguri în diversele lucruri pe care le urmărești și te eliberezi treptat de firile tale corupte, iar faptele tale

de împotrivire și de răzvrătire față de Dumnezeu devin tot mai rare – atunci ești o persoană care iubește lucrurile pozitive și deține adevărul-realitate. Astfel de oameni au roade și obțin câștiguri în credința lor în Dumnezeu. Poți simți că te-ai schimbat și că atitudinea ta față de Dumnezeu și de adevăr este diferită de cea anterioară. Înainte, te răzvrăteai împotriva lui Dumnezeu, nu te supuneai Lui și nu puteai practica adevărul nici măcar în chestiuni mărunte. Dar, pe parcursul acestor ani de urmărire, al acestor ani în care ți-ai îndeplinit datoria și prin eforturile tale în toate aspectele, ai înțeles o parte din adevăr și, atunci când întâmpini probleme, poți să cauți adevărul și să te răzvrătești împotriva dorințelor trupului tău. De asemenea, în unele chestiuni majore, care implică principiile, poți să respecți principiile, să nu acționezi conform propriei voințe și să susții interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii. Asta înseamnă că ai o anumită statură, ai o oarecare practică și intrare în ceea ce privește răzvrătirea împotriva propriei persoane, acceptarea adevărului și supunerea față de adevăr și că diversele tale firi corupte s-au schimbat și ele în diferite grade. Aceasta este manifestarea de a discerne între bine și rău a oamenilor care au cu adevărat umanitate.

Oamenii care nu pot discerne între bine și rău pot dori, la rândul lor, să accepte adevărul și pot fi dispuși să urmărească mântuirea, dar când se confruntă cu situații, nu pot pune adevărul în practică. Încă trăiesc după firile lor corupte, răzvrătindu-se deseori împotriva lui Dumnezeu și împotrivindu-se Lui fără să-și dea seama. S-au răzvrătit în acest fel împotriva lui Dumnezeu în urmă cu zece ani și încă pot face asta zece ani mai târziu. Nici nu acceptă, nici nu practică adevărul. Există două motive pentru asta: unul este că nu înțeleg deloc care este adevărul și se agață pur și simplu de raționamentul, de afirmațiile și de opiniile proprii. Celălalt este că nu sunt deloc oameni care acceptă adevărul. Indiferent cum s-au răzvrătit

împotriva lui Dumnezeu în urmă cu zece ani, tot așa se răzvrătesc și zece ani mai târziu, fără nicio schimbare. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, nu au nicio mărturie privind acceptarea adevărului și supunerea față de Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo mărturie privind răzvrătirea împotriva trupului și a firilor lor corupte. Aceasta arată că nu sunt oameni care acceptă adevărul. Asemenea oameni nu sunt cei care discern între bine și rău. Se poate spune și că nu sunt oameni cu umanitate – în termeni clari, nu sunt ființe umane. Unii oameni, după ce aud aceste cuvinte, nu sunt convinși în inimile lor. Ei spun: „Cred în Dumnezeu de peste zece ani și mi-am făcut mereu datoria. Doar că ocazional comit niște greșeli și sunt supus emondării. Nu este foarte normal? Toată lumea are firi corupte; cine nu greșește? În orice caz, sunt un credincios adevărat. Cum poți spune că nu am umanitate?" Este adevărat că ești un credincios adevărat, dar înseamnă asta că poți să accepți adevărul? Faptul că ești un credincios adevărat înseamnă că poți să te răzvrătești împotriva trupului și că nu vei fi încăpățânat? Faptul că ești un credincios adevărat înseamnă că poți să te supui lui Dumnezeu? Nu înseamnă. A fi un credincios adevărat nu este totul și nu înseamnă că poți dobândi mântuirea. Dobândirea mântuirii depinde în mod esențial de capacitatea umanității tale de a accepta adevărul și de capacitatea ta de a discerne între bine și rău. A fi un credincios adevărat nu este cea mai importantă condiție pentru ca oamenii să dobândească în cele din urmă mântuirea, nici nu este o condiție de bază. Spui că ești un credincios adevărat, dar cât adevăr ai înțeles și ai dobândit? Când vine vorba de interesele casei lui Dumnezeu, de câte ori le-ai susținut? Dacă te consideri un credincios adevărat, crezând că ai conștiință și umanitate și că ești o persoană adevărată, atunci, în aceeași situație, dacă te-ai putut răzvrăti împotriva lui Dumnezeu acum zece ani, te mai poți răzvrăti împotriva Lui acum? Te-ai schimbat? Te-ai răzvrătit împotriva trupului? Dacă nu te-ai

răzvrătit împotriva trupului, poți face asta în următorii zece ani? Dacă tot nu te poți răzvrăti împotriva trupului și încă te poți răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, atunci există o problemă cu umanitatea ta. Nu poți practica adevărul, așa că este inutil, chiar dacă spui că ești un credincios adevărat. Spui că ești dispus să suferi, să plătești un preț și să-ți faci datoria cu devotament, dar această dorință este lipsită de valoare. Este doar o condiție prealabilă pentru a putea să practici adevărul și să te supui lui Dumnezeu, dar capacitatea ta de a o pune în cele din urmă în practică depinde de faptul dacă ai umanitate. Dacă inima ta nu este niciodată capabilă să-ți țină în frâu și să-ți controleze firile corupte, dacă alegi să-ți susții propriile interese și alegi lucrurile negative în locul celor pozitive, asta arată că umanitatea ta nu iubește adevărul și nu are capacitatea de a-ți controla firile corupte. Este scuzabil dacă nu ai avut capacitatea de a controla dezvăluirile firilor tale corupte pe vremea când nu înțelegeai adevărul. Dar acum este diferit. Ai ascultat predici despre adevăr timp de mulți ani, dar tot nu-ți poți ține în frâu firile corupte, astfel încât să poți practica în conformitate cu adevărurile-principii și să faci alegeri corecte atunci când te confrunți cu situații. Vezi în mod clar oameni răi care tulbură lucrarea bisericii, dar nu poți lua atitudine pentru a apăra interesele casei lui Dumnezeu. Dar când cineva îți afectează propriile interese, poți face tot ce-ți stă în putere pentru a le apăra. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că în umanitatea ta nu există conștiință sau rațiune care să te dirijeze și să te țină în frâu, astfel încât să alegi calea corectă și principiile de practică. Dacă faci astfel de lucruri irezonabile și tot susții că ești o ființă umană, aceasta arată că nu mai funcționează conștiința și rațiunea ta. Nu ești o persoană normală atunci, pentru că în umanitatea ta nu există conștiință și rațiune și nu există nimic care să-ți permită să faci alegeri corecte. Înțelegi? Unii oameni spun: „Statura mea este mică acum. Din cauza mediului familial și a educației

mele, sunt încăpățânat, indulgent cu mine însumi și plin de mândrie. Dar, în viața reală, știu care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative și știu ce ar trebui să fac și ce nu ar trebui să fac. Doar că, întrucât statura mea este mică și n-am avut pe cineva care înțelege adevărul, care să mă lumineze, să mă supravegheze și să mă îndemne, n-am pus adevărul în practică, am comis unele fărădelegi și am câteva regrete în sinea mea." În viața reală, astfel de oameni își pot folosi conștiința pentru a-și regla conduita și pentru a se înfrâna așa încât să meargă pe calea cea dreaptă. Aceștia sunt oameni care pot fi mântuiți. Aceasta deoarece pot accepta adevărul, pot pune în practică o parte din adevăr și au cunoscut unele schimbări. Doar că ritmul progresului lor este puțin mai lent decât media, iar creșterea lor este oarecum mai puțin extinsă, dar ei se schimbă. Este exact așa cum unele semințe cresc rapid în pământ bun, în timp ce altele cresc mai încet și cu mai multă dificultate în nisip sau în crăpăturile din stânci; dar, atât timp cât există viață în ele, vor crește. Este la fel și în cazul oamenilor. Atât timp cât umanitatea lor are conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă oamenii, asta dovedește că au viață umană – după ce acceptă adevărul, se vor schimba. Chiar dacă schimbarea este lentă – alții fac progrese mari în zece ani, în timp ce ei fac doar progrese mici în douăzeci sau treizeci de ani – în ciuda lentorii, se dezvoltă într-o direcție pozitivă, se schimbă și viața lor crește continuu. Indiferent cât de repede sau de încet cresc, oamenii de acest fel au calitatea umanității. Există însă alt tip de indivizi care cred în Dumnezeu de mulți ani, dar nu au obținut nicio creștere în viață. Indiferent cine are părtășie despre adevăr, simt aversiune și nu sunt dispuși să asculte. Indiferent ce mediu pregătește Dumnezeu, ei nu caută adevărul și nu pot învăța lecții din el, nici nu pot obține îndrumare pozitivă și ajutor din el. Sunt scârbiți în inimile lor de lucrurile pozitive. Firea și stilul lor de viață de a face orice le place nu s-au schimbat

niciodată. Astfel de oameni sunt cei fără conștiință și rațiune. Ei nu sunt umani – sunt ființe non-umane. Pe măsură ce explic în acest fel, devine mai clar și mai ușor de înțeles pentru tine? (Da.)

Există un alt tip de oameni: aceștia știu că este bine să creadă în Dumnezeu, dar nu înțeleg care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative; în plus, sunt departe de a-și folosi conștiința pentru a-și regla sau a-și ține în frâu vorbirea și acțiunile. Astfel de oameni sunt mai ușor de discernut. Sunt departe de a iubi lucrurile pozitive și nu înțeleg nici pe departe sensul lucrurilor. Toate acestea sunt o harababură pentru ei. Dacă îi întrebi care sunt lucrurile pozitive, vor vorbi din perspectiva doctrinelor și vor spune că toate spusele și faptele lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Ceea ce spun sună destul de plăcut, dar când se confruntă cu unele lucruri, nu le pot lega de cuvintele lui Dumnezeu sau nu le pot discerne; mintea lor devine terci, devin confuzi și nu au deloc claritate în nicio privință. Dacă îi întrebi ce adevăruri au dobândit din credința lor în Dumnezeu de atâția ani, spun: „Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, tot ceea ce face El pentru om este bun și Dumnezeu îl iubește pe om. Satana I se împotrivește lui Dumnezeu și îl rănește, îl persecută și îl abuzează pe om.” Dacă îi întrebi ce altceva au câștigat, spun: „Trebuie să ne facem datoria bine, să suferim mai mult și să plătim un preț mai mare.” Dacă îi întrebi apoi ce principii ar trebui urmate în îndeplinirea datoriei, spun: „Ar trebui să ascultăm tot ce spun superiorii și să facem tot ce ni se cere. Chiar dacă munca este murdară și obositoare, trebuie să o facem bine; nu trebuie să perturbăm, să tulburăm sau să creăm necazuri. Trebuie să facem lucruri benefice pentru toată lumea și pentru casa lui Dumnezeu.” Toate aceste doctrine pe care le rostesc sunt corecte, nu există nici măcar un singur cuvânt greșit în ele. Cu toate acestea, când se confruntă cu situații, nu dezvăluie decât niște puncte de vedere denaturate și nesăbuite și, indiferent

de câte ori îi corectezi, nu se pot schimba. Ce fel de mizerabili sunt asemenea oameni? (Sunt oameni dezorientați.) Oamenii dezorientați sunt oare ființe umane? (Nu.) Ce sunt oamenii dezorientați? (Fiare.) Cuvântul civilizat este „animal”, iar termenul colocvial este „fiară”. Indiferent câte predici ascultă, nu înțeleg care este adevărul, care sunt lucrurile pozitive sau care sunt lucrurile negative. Indiferent câte lucruri săvârșite de ei se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, nu le conștientizează în inimile lor și simt cu toate acestea că sunt din fire buni la suflet și au o inimă plină de compasiune. Când văd pe cineva suferind, simt durere în inimile lor și își doresc să poată suferi în locul acelei persoane. Când văd pe cineva fără mâncare sau haine, vor să-i dea hainele și mâncarea lor. Indiferent câte cuvinte ale lui Dumnezeu care expun corupția omenirii ascultă, tot simt că sunt foarte buni, mai buni decât oricine altcineva. Indiferent câte lucruri greșite fac, nu știu unde au greșit și nu recunosc niciodată că au o fire coruptă. Dacă îi întrebi: „Ești o ființă umană coruptă? Ai o fire coruptă?”, ei spun: „Da, am. Toți sunt corupți, eu cum aș putea să nu fiu? Rostești cuvinte nesăbuite!” Chiar îți spun că ești nesăbuit. Dar când fac ceva greșit, nu recunosc și chiar aruncă vina pe alții. Indiferent cum greșesc, nu recunosc și, indiferent cât de grave sunt faptele rele pe care le comit, au mereu scuze și motive pentru a se justifica. Au astfel de oameni vreo fărâmă de rațiune? Sunt oameni care pot discerne între bine și rău? (Nu au deloc rațiune și nu pot discerne între bine și rău.) Par să depună mult efort în fiecare zi, ascultând predici și citind cuvintele lui Dumnezeu din zori și până seara, dar nu pot înțelege nici măcar o propoziție de adevăr, nu pot face nici măcar un lucru care să fie în acord cu adevărurile-principii și nu pot rosti nici măcar un cuvânt care să fie în acord cu adevărul. Lăsând deoparte cuvintele care sunt în acord cu adevărul – nu pot rosti nici măcar un cuvânt care să fie în acord cu conștiința și rațiunea umanității; rostesc

doar cuvinte confuze și absurde și debitează doar argumente distorsionate. Astfel de oameni sunt departe de a avea conștiință și rațiune; sunt doar oameni dezorientați, plini de raționamente distorsionate. După ce ascultă multe predici, pot rosti câteva cuvinte spirituale. Când îi auzi rostind cuvinte spirituale, simți că sunt destul de pricepuți și elocvenți, dar când vine vorba de gestionarea problemelor, descoperi că sunt atât dezorientați, cât și absurzi. Când debitează argumente distorsionate, te pot lăsa fără cuvinte. Ce înseamnă „a te lăsa fără cuvinte”? Înseamnă că nu-ți poți imagina că o persoană ar putea rosti cuvinte atât de absurde sau ar avea un asemenea mod de gândire, încât este pur și simplu de neconceput pentru tine și, în cele din urmă, nu poți răspunde decât prin tăcere, aceasta fiind cea mai bună metodă de a interacționa cu acea persoană.

Capacitatea de a discerne între bine și rău este esențială pentru cei care sunt ființe umane și au o umanitate normală. Înainte de a primi aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu și de a înțelege adevărul, își pot folosi conștiința și rațiunea pentru a înțelege unele lucruri pozitive și unele lucruri negative simple. Au un oarecare discernământ și anumite abilități cognitive atunci când vine vorba de unele lucruri pozitive și de unele lucruri negative cu care intră în contact în viața reală. Sunt capabili să aibă un oarecare discernământ în privința lucrurilor care fac parte din bunul simț elementar al oamenilor, în privința legilor supraviețuirii umane și a unor persoane, evenimente și lucruri pe care le întâlnesc adesea. Nu sunt oameni care trăiesc într-un mod confuz, ci au discernământ și abilități cognitive atunci când vine vorba de lucrurile pozitive și de cele negative din lumea umană și, desigur, au și anumite gânduri, puncte de vedere și atitudini corecte față de aceste lucruri. După vârsta de 30 de ani, astfel de oameni încep să se confrunte treptat cu diverse situații ale vieții. Chiar dacă nu au citit cuvintele lui Dumnezeu sau nu au primit aprovizionarea cuvintelor

Sale, până când ajung la 50 sau la 60 de ani, pot rezuma treptat care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative, apoi pot trăi conform acelor lucruri pozitive pe care le înțeleg și pot urma unele dintre legile lucrurilor pozitive. Cât despre unele lucruri negative, pe lângă faptul că sunt capabili să le discearnă, se pot și distanța de ele în adâncul inimii lor. Când nu au de ales decât să urmeze tendințele lumești sau unele filosofii pentru interacțiuni lumești și unele zicale care circulă printre oameni, simt că se împotrivesc propriei conștiințe și că vor avea mustrări de conștiință. În adâncul inimii lor, nu acceptă astfel de opinii; acționează așa doar de dragul supraviețuirii sau al unor beneficii temporare. Nu este intenția lor inițială să facă aceste lucruri; în schimb, este o alegere făcută împotriva voinței lor. După ce încep să creadă în Dumnezeu, astfel de oameni sunt mai preocupați de ceea ce spun exact cuvintele lui Dumnezeu despre tot felul de chestiuni, cum ar fi cele despre viața și supraviețuirea umană, care anume sunt afirmațiile exacte ale lui Dumnezeu în legătură cu problemele dificile din viața umană și ce anume le cere Dumnezeu să facă atunci când se confruntă cu ele. Tânjesc după răspunsuri la aceste întrebări. Când primesc răspunsurile, nu simt că practicarea cuvintelor lui Dumnezeu este prea dificilă sau prea potrivnică nevoilor umanității. În schimb, simt că doar aceste adevăruri sunt calea cea dreaptă, ceea ce oamenii ar trebui să aibă și să înfăptuiască și asemănarea pe care ar trebui să o aibă în viață. Simt că un astfel de mod de a trăi poate satisface cu adevărat nevoile conștiinței și ale umanității oamenilor, că doar trăind în acest fel nu se împotrivesc propriei voințe și doar atunci se pot simți ancorați și pot avea bucurie și pace. În plus, simt că doar atunci vor avea oamenii speranță și vor fi dispuși să trăiască în continuare și doar atunci se pot elibera de diverse forțe rele, de diverse tendințe rele și de starea deșartă în care trăiește omenirea. Sub influența conștiinței lor lăuntrice, au o înclinație spre diversele afirmații,

învățături și aprovizionări din cuvintele lui Dumnezeu și le îmbrățișează din adâncul inimii lor. Au dorința de a urmări dobândirea adevărului. Mai mult, pe măsură ce cuvintele lui Dumnezeu sunt exprimate și pe măsură ce aprovizionarea cuvintelor Sale devine tot mai practică și mai detaliată, aspirația lor către adevăr și către lucrurile pozitive este tot mai satisfăcută. Asta nu înseamnă că, pe măsură ce ascultă, devin tot mai neliniștiți, li se pare că este prea detaliat sau se simt tot mai dezorientați. Dimpotrivă, cu cât ascultă mai mult, cu atât lucrurile le par mai clare și cu atât simt mai mult că își pot da seama de lucruri și că au o cale. Simt că există speranță pentru viitor, că văd lumina și au o cale de a practica adevărul și de a dobândi mântuirea. Inimile lor se simt tot mai ancorate, iar ei simt tot mai mult că este corectă calea credinței în Dumnezeu și că prețul pe care l-au plătit, energia pe care au consumat-o și sudoarea frunții lor din fiecare zi de credință în Dumnezeu și până în prezent au fost toate valoroase și semnificative. Acest lucru este afirmat în adâncul inimii lor. Deși dorința le-a fost împlinită și aspirația către adevăr le-a fost întrucâtva satisfăcută, oamenii care tânjesc realmente după adevăr vor lua o hotărâre și vor face planuri, impunându-și să practice și să intre în toate aspectele adevărului, să pună în aplicare în propria persoană cuvintele lui Dumnezeu, diversele adevăruri-principii și diversele cerințe ale lui Dumnezeu, lăsând cuvintele Sale să devină criterii pentru acțiunile și conduita lor în viața reală și să devină viața-realitate pe care o au. În trecut, când nu înțelegeau adevărul, puteau doar să rostească unele cuvinte și doctrine. Când se confruntau cu situații, aveau doar o perspectivă unilaterală, ca în parabola cu orbii și elefantul; nu puteau să vadă esența problemei și nu știau ce să facă. Simțeau că viața este foarte plictisitoare, fără obiective spre care să tindă și fără speranță, și trăiau într-un mod dezorientat. Dar acum este diferit. Cuvintele lui Dumnezeu sunt rostite tot mai clar, iar adevărul este spus în părtășie tot

mai clar. Ei simt că există o cale de urmat, iar aceasta devine mai luminoasă și mai clară. Mai mult, au cuvintele lui Dumnezeu de urmat ca bază pentru fiecare cuvânt pe care îl rostesc, pentru fiecare lucru pe care îl fac și pentru fiecare tip de persoană pe care o întâlnesc. Simt că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt foarte practice și foarte benefice și au afirmat că a avea credință în Dumnezeu este calea cea dreaptă, care poate duce la mântuire și că o astfel de credință în Dumnezeu le poate da posibilitatea să trăiască o asemănare umană, fiind atât de semnificativă și de valoroasă! În timp ce tânjesc după adevăruri și le practică, ei pătrund continuu în aceste adevăruri și culeg continuu roade bune. Pe măsură ce sunt satisfăcute dorința și nevoia de lucruri pozitive ale conștiinței și umanității lor, viața lor se schimbă și ea treptat. Deși dezvăluie deseori firi corupte și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și – fără să vrea – acționează deseori conform firilor lor corupte și trupului lor, precum și conform gândurilor și punctelor lor de vedere nesăbuite și false, atunci când se confruntă cu lucruri, există totodată și un fenomen bun: când procedează așa, sunt adesea neliniștiți în conștiința lor și simt că firile lor corupte sunt adânc înrădăcinate și greu de schimbat. Apoi, sub influența conștiinței lor, au deseori remușcări în inimile lor, simțindu-se vinovați și plini de regrete. Reflectă frecvent asupra modului exact în care au greșit și se căiesc adesea. Toate acestea sunt efectele conștiinței. Dacă oamenii au conștiință, vor avea aceste sentimente și aceste manifestări; dacă oamenii au conștiință, vor trăi așa, reflectând adesea asupra lor înșiși și căindu-se și schimbând adesea direcția. Deși se confruntă frecvent cu eșecuri și obstacole, precum și cu emondare, judecată și mustrare din cauza greșelilor lor, întrucât se căiesc adesea și se schimbă, scopul lor de a urmări adevărul rămâne același și, în final, vor avea un rezultat bun și roade bune. Deseori au remușcări și se simt vinovați și deseori se întorc din drum și se căiesc. Acesta este un fenomen bun – arată

că sunt deja pe calea cea dreaptă și, în cele din urmă, vor avea câștiguri reale. În primul rând, firile lor corupte au fost întrucâtva atenuate, iar răzvrătirea lor față de Dumnezeu s-a diminuat. Anterior, când întâlneau lucruri care nu se aliniau la noțiunile lor, se plângeau, dar acum nu se mai plâng și pot căuta adevărul; știu că este absurd, ridicol și incorect să-L trateze pe Dumnezeu și să-I trateze lucrarea pe baza noțiunilor și închipuirilor. În plus, în timp ce anterior erau negativi atunci când întâmpinau dificultăți, acum nu mai sunt negativi; le pot trata corect și se pot supune orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Deși pot fi uneori negativi, acest lucru nu le afectează îndeplinirea datoriei, iar ei au devenit devotați când își fac datoria. Conștiința lor le spune că este corect să procedeze așa. Când acționează în acest fel, au pace în inimile lor, fără vreo senzație de învinuire și simt tot mai mult că așa se cuvine să acționeze. Cu cât practică mai mult în acest fel, cu atât realizează mai mult importanța căutării și practicării adevărului în toate lucrurile și cu atât simt mai mult că ar trebui să caute adevărul și să practice în conformitate cu adevărurile-principii, că această cale este corectă și o astfel de practică dă rezultate. Când obțin astfel de rezultate, oamenii descoperă că relația lor cu Dumnezeu se schimbă, că viața din ei se schimbă și că firile lor corupte pierd tot mai mult teren, iar robia și constrângerea acestor firi asupra lor se diminuează; de asemenea, descoperă că dorința lor de a urmări adevărul și aspirația lor către adevăr devin mai puternice și că puterea lor de a practica adevărul și de a-și birui firile corupte crește și ea. În acest fel, oamenii vor avea un sentiment aparte, și anume că au speranța de a se elibera de firile corupte și de a dobândi mântuirea, că această cale pe care o urmează este corectă și că acceptarea, practicarea și supunerea față de adevăr sunt corecte. Aceasta este atitudinea față de adevăr a oamenilor care au conștiința și rațiunea umanității. Aceasta este manifestarea pe care o au

oamenii pe măsură ce acceptă treptat adevărul. Aceasta este cea mai normală manifestare. În cazul celor care nu au această manifestare, cel puțin, conștiința lor nu poate juca un rol călăuzitor. Dacă ai conștiință, aceasta va juca în mod sigur un rol călăuzitor. În cazul în care conștiința ta nu poate juca un rol călăuzitor, atunci aceea nu este conștiință – nu ai conștiință. Dacă au conștiință, oamenii vor putea să discearnă între bine și rău, să discearnă între lucrurile pozitive și cele negative și vor alege lucrurile pozitive, abandonându-le pe cele negative. Dacă au conștiință și pot discerne între bine și rău, oamenii vor alege să accepte și să practice adevărul, să se supună adevărului și să acționeze conform adevărurilor-principii. Dacă nu practică adevărul de data aceasta, vor avea mustrări de conștiință, iar dacă nu practică adevărul data viitoare, vor avea din nou aceste mustrări. Dacă ai simțul conștiinței și deosebești binele de rău, atunci, după ce ai auzit atâtea adevăruri, când greșești în mod repetat, conștiința te va mustra și acuza și mai mult și vei putea să-ți asculți conștiința și să iei decizia corectă. Unii oameni spun: „Și eu am mustrări de conștiință când greșesc, dar chiar și după zece sau douăzeci de ani de mustrări, tot nu vreau să aleg să practic adevărul.” Atunci, spun că acea conștiință a ta nu este conștiință. Spui că ai mustrări de conștiință, dar de atâția ani nu ai fost în stare să te întorci din drum sau să te căiești, iar așa-zisa conștiință a ta nu a reușit să te călăuzească astfel încât să alegi calea cea dreaptă. Atunci, conștiința ta nu este conștiință și nu ai umanitate. Spui: „Știu ce este corect și ce este incorect – cum poți spune că nu am conștiință?” Asta nu poate însemna decât că inima ta este prea intransigentă, iar conștiința ta nu mai funcționează. Dacă ai cu adevărat conștiința umanității, atunci când greșești și ai mustrări de conștiință, umanitatea ta va avea o orientare pozitivă, iar conștiința te va acuza lăuntric, spunând: „Este ceva greșit, este atât de lipsit de umanitate!” Dacă

ai mereu astfel de mustrări de conștiință, ce fel de persoană ar trebui să fii ca să nu percepi acest lucru? Doar cei fără conștiință nu au această percepție. Dacă ai cu adevărat conștiință, atunci când te mustră conștiința, poți rămâne neînduplecat? Dacă spui: „Am fost mustrat timp de zece sau douăzeci de ani și n-am simțit nimic special”, atunci nu ești o persoană care are conștiință. Nu este așa? (Așa e.) Nu ai conștiință, însă pretinzi că ai umanitate – nu înseamnă că înșeli oamenii? Dacă ai umanitate, cum poți să nu ai conștiință? Dacă nu ai conștiință, atunci nu ai umanitate. Un semn al lipsei de umanitate este faptul că nu înțelegi care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative. Spui că ai conștiință, așadar de ce nu poți să discerni între bine și rău? Ai auzit atât de multe predici, așadar de ce nu tânjești să urmărești adevărul? Spui: „Inima mea este dispusă să urmărească adevărul și să practice adevărul” – atunci, ce adevăruri ai practicat? Unde sunt dovezile? Dacă inima ta iubește adevărul și este dispusă să-l urmărească, atunci de ce nu practici adevărul? Nu înseamnă asta că înșeli oamenii? Nu este exact ca minciunile unui escroc? Este exact ca marele balaur roșu, care proclamă mereu că tot ceea ce face este în slujba poporului și pentru a-i da posibilitatea să ducă o viață fericită, dar când oamenii cred în Dumnezeu și merg pe calea cea dreaptă, îi arestează și îi persecută frenetic. Nu le permite să-L urmeze pe Dumnezeu, nu le permite să accepte adevărul și să dobândească mântuirea – le permite doar să urmeze Partidul și să asculte de poruncile sale, făcându-i să sfârșească în iad și să fie pedepsiți, ceea ce îl încântă pe marele balaur roșu. Așadar, este adevărată sau falsă afirmația marelui balaur roșu că „slujește poporul”? Satana spune mereu că tot ceea ce face este în beneficiul oamenilor, dar nu le poate furniza adevărul, nici nu-i poate îndruma pe calea cea dreaptă în viață. Doar le insuflă erezii și sofisme, făcându-i să se complacă într-o viață de desfrâu, să meargă pe calea răului, să urmărească lumea, să urmărească faima și

câștigul, să se lupte între ei și să se rănească unii pe alții, nelăsându-i să meargă pe calea cea dreaptă și smulgându-i de lângă Dumnezeu. În cele din urmă, oamenii obțin faimă și câștig, dar trupurile și mințile lor sunt complet distruse; sunt plini de ereziile și sofismele Satanei, Dumnezeu este absent în inimile lor, iar ei nu mai cred că omenirea a fost creată de Dumnezeu. Încep să-L nege pe Dumnezeu și să devină ostili Lui. Face Satana aceste lucruri în beneficiul oamenilor? Oare nu le face rău și îi distruge? Totuși, oamenii care nu sunt capabili să discearnă între bine și rău nu-și pot da seama de aceste lucruri.

Unii oameni spun: „Am umanitate, pot să discern între bine și rău și am conștiință într-o măsură mai mare decât majoritatea oamenilor.” Atunci, compară-te cu conținutul părtășiei de astăzi și vezi dacă ai conștiință, dacă poți accepta și practica adevărul, dacă ai remușcări și te simți vinovat atunci când greșești și dacă te-ai căit și te-ai schimbat cu adevărat. Dacă nu ai aceste manifestări ale intrării în viață, aceasta dovedește că nu ai o conștiință funcțională, în ciuda faptului că ai ascultat predici atâția ani de când ai început să crezi în Dumnezeu. Ce se află în spatele faptului că nu ai o conștiință funcțională? Există un singur motiv care poate explica această problemă: ești o persoană fără conștiință. Unii oameni spun: „Deși nu am intrare în viață, înțeleg toate adevărurile.” Dacă înțelegi adevărul, de ce nu-l practici? De ce nu ai avut deloc intrare? Cum se face că nici măcar acum nu ți s-a schimbat viața? Înțelegi adevărul, dar nu-l practici – unde este conștiința ta? Unii oameni aduc chiar următorul argument: „Cred în Dumnezeu de atâția ani. Dacă n-aș avea conștiință, aș fi putut să mă lepăd de atât de multe, să sufăr atât de mult și să plătesc un preț atât de mare? Aș putea să-mi îndeplinesc datoria de bunăvoie?” Dacă ai conștiință, ce efect a avut aceasta după ce ai ascultat atâtea adevăruri? Te poate ține în frâu așa încât să acționezi conform adevărurilor-principii? Îți poate guverna

comportamentul și gândurile? Ai ascultat predici atâția ani, poți rosti multe doctrine, ai suferit atât de mult și ai plătit un preț atât de mare – atunci, conștiința ta de ce nu joacă un rol în guvernarea comportamentului tău, făcându-te să acționezi conform principiilor și împiedicându-te să le încalci? Dacă ai atât de multă conștiință și umanitate și ai înțeles atât de multe adevăruri, de ce nu le poți pune în practică? Cum poți să încalci în mod fățiș principiile și să tulburi în mod fățiș lucrarea bisericii? Dacă ai conștiință, s-a schimbat viața ta după ce ți-ai făcut datoria atâția ani? Nu te-ai schimbat și nu ai absolut nicio intrare în adevăr; asta arată că nu ai conștiință. Unii oameni spun: „Aș putea să-mi fac datoria dacă n-aș avea conștiință?" Nu-ți faci datoria; muncești. Munca nu necesită conștiință; este suficient să depui puțin efort. Aceasta confirmă întocmai zicala: oamenii care muncesc sunt oameni fără conștiință; ei nu urmăresc intrarea în viață sau adevărul, caută doar să muncească și sunt dispuși să depună efort. Care sunt caracteristicile muncii? Sunt dispuși să îndure greutăți și să plătească un preț, își caută bucuria, simțul importanței și valoarea în îndurarea greutăților și plata unui preț, încercând să-și satisfacă dorința de binecuvântări și ambiția de a face înțelegeri cu Dumnezeu și să obțină binecuvântări în schimbul suferinței și sacrificiului lor. Dacă le ceri să depună efort în lucrare, să îndure greutăți și să plătească un preț, au multă energie pentru asta; dar dacă le ceri să acționeze conform principiilor și să practice adevărul, devin apatici, nedumeriți și nu știu cum să practice. Unii oameni chiar simt că au fost puși într-o situație dificilă, gândindu-se: „E în regulă dacă îmi ceri să depun efort, să îndur greutăți și să plătesc un preț. Pot îndura oricâte greutăți și nu mă voi plânge, indiferent cât de obosit sunt. Dar să-mi ceri să acționez conform principiilor – oare nu-mi creezi dificultăți? Este deja destul de bine dacă sunt capabil să depun efort, să îndur greutăți și să plătesc un preț fără să mă plâng – de ce îmi mai ceri să

acționez conform principiilor? Cerințele tale de la oameni sunt prea mari! Lasă oamenii să facă lucrurile așa cum vor; atât timp cât este făcută lucrarea, e suficient. Dacă nu este făcută bine, poate fi pur și simplu corectată în timp!" Sunt dispuși doar să muncească și au foarte multă energie atunci când muncesc, dar devin apatici când vine vorba să practice adevărul și devin și mai confuzi când vine vorba de intrarea în viață. Cu toate acestea, tot se consideră persoane bune. Spun adesea: „Sunt o persoană bună și care are conștiință. Îmi dedic toată energia pentru a-mi face datoria și nu am niciodată rezerve. Pot să mă lepăd de familia și de cariera mea ca să mă consum pentru Dumnezeu. Cum pot să fiu atât de motivat? Sunt o persoană bună din fire!" De fapt, nu înțeleg niciun adevăr, cu atât mai puțin pot acționa conform adevărurilor-principii. Știu doar să folosească forța brută, dar tot consideră că sunt buni. Chiar și în acest stadiu, nu simt nimic în conștiința și rațiunea lor. Dacă ai avea cu adevărat conștiință, cum ai fi putut debita astfel de argumente distorsionate? Cum ai putea să nu ai o înțelegere pură a adevărului? Dacă ai avea conștiință și umanitate, cum ai putut să nu asculți cu atenție cuvintele lui Dumnezeu, care sunt criteriile cerute de Dumnezeu pentru oameni și ce principii ar trebui urmate în fiecare lucru pe care îl faci? Dacă asculți, dar nu înțelegi și ești amorțit când vine vorba de adevăr, atunci nu ai conștiință și umanitate. Crezi că poți dobândi adevărul, viața și mântuirea în schimbul forței tale brute? Este imposibil; acea cale nu funcționează. Chiar dacă ești dispus să depui efort, să trudești cu sinceritate și poți suferi puțin, iar în ochii oamenilor ești oarecum devotat, tot este greu de spus dacă poți fi devotat până la sfârșit. Nu se știe când va izbucni natura ta animalică și când vei provoca probleme și vei crea perturbări și tulburări, iar atunci va trebui să fii înlăturat. Nu tocmai au fost înlăturați câțiva oameni din biserică? Astfel de oameni spun cuvinte care sună foarte plăcut și oricine îi aude crede că

înțeleg adevărul, dar ei pur și simplu nu practică adevărul. Spun lucruri care sună frumos, dar nu fac o lucrare reală. Nu doar că se opun oamenilor, dar se opun și casei lui Dumnezeu. Nu este aceasta o împotrivire față de Dumnezeu? Poate casa lui Dumnezeu să-i accepte? Dacă sunt dispuși să-și facă datoria, ar trebui să o facă fiind ascultători și respectând regulile, dar ei nu procedează așa. Încearcă să conducă și să dețină puterea și chiar provoacă tulburări și distrugere. În ce măsură provoacă tulburări? Încearcă să se amestece chiar și în treburile Mele, criticând una sau alta, punând piedici și tulburând. Încearcă să-Mi tulbure acțiunile – aș putea să dau dovadă de milă față de ei? Dacă Mi-ai tulbura doar viața personală, aș putea să fac abstracție de tine și să te ignor, dar fac o lucrare în casa lui Dumnezeu, fac o lucrare reală pentru aleșii Săi, iar tu încerci totuși să o tulburi și să o subminezi. Care este problema aici? Ce ar trebui făcut cu o astfel de persoană? (Ar trebui înlăturată.) Casa lui Dumnezeu are principii pentru tratarea oamenilor, iar asemenea oameni ar trebui înlăturați. Unii spun: „Am fost nedreptățit! Nu știam că acest lucru Te ofensează. Nu știam că acest lucru Îl sfidează pe Cel de mai sus și Îl sfidează pe Dumnezeu. N-am făcut-o intenționat.” Faptul că ai putut să faci așa ceva arată că ai acționat intenționat. De câți ani asculți predici? Oare ai conștiință – ai umanitate? Dacă ai fi om, dacă ai avea umanitate, conștiință și rațiune, nu ai face asemenea lucruri, nici intenționat, nici neintenționat. Eu fac o lucrare, iar ei o tulbură în mod deliberat și încearcă să o submineze. Mai pot fi numiți oameni? Nu sunt diavoli? Dacă oamenii au cu adevărat conștiință și rațiune și au cu adevărat umanitate, chiar dacă o persoană obișnuită ar fi cea care face o acțiune, atât timp cât este benefică pentru lucrarea bisericii și pentru frați și surori, știu că ar trebui să o susțină și să nu o submineze, cu atât mai mult dacă este ceva de care Mă ocup Eu personal. Totuși, ei insistă să provoace tulburări și să încerce să o saboteze și nimeni nu-i poate opri.

Au devenit niște diavoli în toată regula, nu-i așa? Spun că faptele rele ale unor astfel de personaje sunt grave – nu trebuie să fim îngăduitori cu ei; casa lui Dumnezeu are principii pentru tratarea oamenilor, iar ei ar trebui tratați prin îndepărtare. Este acesta un mod potrivit de a-i trata? (Da.) Dacă își urmează preferințele personale doar în viața lor de zi cu zi, este ceva acceptabil. De exemplu, aș putea spune: „Îmi place să mănânc tăiței", la care ei răspund: „Mie nu-mi plac tăițeii. Când gătesc, voi face niște tăiței pentru Tine și voi găti orez pentru mine." Această chestiune nu implică lucrarea bisericii, nici adevărurile-principii, cu atât mai puțin umanitatea sau conștiința cuiva. Este în regulă să-ți urmezi preferințele personale în acest caz, dar când vine vorba de chestiuni care implică lucrarea bisericii, nu este acceptabil. În cazul în care comiți cu nechibzuință fapte rele și provoci perturbări și tulburări, încalci decretele administrative. Ce fel de persoană poate încălca decretele administrative cu nerușinare? Ce fel de persoană poate sfida pe față adevărul și casa lui Dumnezeu? (Diavolii.) Acei oameni dezorientați și imprudenți și acele fiare pot sfida și tulbura în acest fel, iar diavolii sunt chiar mai capabili să facă asta. Indiferent ce face casa lui Dumnezeu, diavolii încearcă mereu să o tulbure – provoacă tulburări de parcă ar fi posedați, fără să le pese de consecințe. Pot tulbura într-o asemenea măsură, fără să-și dea totuși seama, simțind cu toate acestea că nu au provocat tulburări, că sunt complet nevinovați și chiar își iau apărarea. Nu este nevoie să ai vreo părtășie cu astfel de oameni; soluția corectă este pur și simplu să fie îndepărtați. Astfel de oameni, care nu au conștiința și rațiunea umanității, sunt diavoli în toată regula; nu se vor schimba niciodată. Nu ți se cere să urmărești adevărul, nici să practici adevărul în toate lucrurile, dar trebuie cel puțin să știi să urmezi regulile. Dacă nici măcar nu înțelegi regulile, nu înțelegi decretele administrative ale casei lui Dumnezeu și nici măcar nu-ți dai seama când încalci decretele

administrative, ai oare umanitate? Nu ai umanitate; ești un diavol. Când fac rău, diavolii nu se pot abține. Împotrivirea lor față de Dumnezeu, judecarea lui Dumnezeu și hulirea Lui sunt dezvăluiri firești ale naturii lor. Ei pot face în mod natural un astfel de rău, fără să fie instigați sau îndoctrinați de cineva, ci pentru că sunt dominați de natura lor diavolească.

Am avut astăzi părtășie despre chestiunea discernerii între bine și rău, care face parte din conștiința și rațiunea oamenilor. Prin intermediul acestei părtășii, vă este acum limpede acest aspect? O ființă umană adevărată are conștiință și poate discerne între bine și rău; conștiința sa funcționează. Indiferent de persoanele, evenimentele sau lucrurile pe care le întâlnește și indiferent ce probleme apar, conștiința sa este cel puțin prima linie de apărare. În primul rând, conștiința ta te va ajuta să judeci și să discerni care lucruri sunt pozitive și care sunt negative; în al doilea rând, te poate ajuta să examinezi și să verifici calea dinaintea ta, astfel încât să nu încalci standardele minime ale conduitei personale și, în cele din urmă, te va ajuta să faci compromisuri și să alegi calea cea dreaptă. Firește, oamenii care înțeleg adevărul sau care cred în Dumnezeu de mulți ani și au o bază solidă în credința lor, sub influența conștiinței lor, vor alege în cele din urmă lucruri pozitive și vor alege să caute și să accepte adevărul. Prin urmare, conștiința joacă un rol principal în cadrul umanității; joacă rolul de a-i îndruma pe oameni spre calea cea dreaptă și de a-i dirija astfel încât să aleagă lucruri pozitive. Dacă o persoană nu are conștiință, atunci este de la sine înțeles că nu doar va fi incapabilă să aleagă lucruri pozitive și calea cea dreaptă, dar nimic din ceea ce face nu va fi câtuși de puțin înfrânat și reglementat de conștiință. O astfel de persoană este în mare pericol; este foarte predispusă să facă rău și să se împotrivească lui Dumnezeu. Dacă este reîncarnarea unui animal, ar putea face lucrurile pe care le fac demonii răi, iar oamenii care sunt demoni și diavoli răi pot comite rele și mai mari,

ceea ce este înspăimântător. Așadar, este foarte important să ai conștiință. Este clar? (Da.) Dacă o persoană nu are o conștiință care să-i regleze comportamentul și să o îndrume să meargă pe calea cea dreaptă, atunci calea pe care o alege va fi în mod inevitabil una greșită, iar persoana respectivă va face lucruri negative – consecințele vor fi de neimaginat. Dacă poate încălca în mod nerușinat adevărul și legile evoluției lucrurilor și, de asemenea, poate huli cu nechibzuință, judecând adevărul și toată lucrarea săvârșită de Dumnezeu, chiar împotrivindu-se în mod fățiș lui Dumnezeu, încălcând decretele Sale administrative și blestemându-L, condamnându-L și hulindu-L cu îndrăzneală pe Dumnezeu, atunci este exact la fel ca diavolii și Satana. Poate comite tot răul pe care îl comit diavolii și Satana, poate face toate lucrurile pe care le fac diavolii și Satana și poate rosti toate sofismele, ereziile și argumentele distorsionate pe care le rostesc diavolii și Satana. Acești oameni sunt diavoli și satane în toată regula.

Ce ați înțeles din părtășia de astăzi? (Am înțeles că oamenii cu umanitate au conștiință și rațiune și pot discerne între bine și rău. În ceea ce privește discernerea între bine și rău, Dumnezeu, folosind diferite exemple, a explicat cât se poate de clar care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative, așa încât, atunci când întâlnim lucruri, să putem judeca în mod precis și, în același timp, să avem perspective corecte care să sprijine lucrurile pe care le urmărim – ar trebui să urmărim și să tânjim după lucruri pozitive și să urâm și să respingem lucrurile negative.) Conștiința și rațiunea din cadrul umanității sunt condiții fundamentale pentru ca o persoană să dobândească mântuirea. Dacă întrunești aceste două condiții fundamentale, dar nu urmărești adevărul, nu practici puținul adevăr pe care îl înțelegi și, în cele din urmă, nu poți ajunge să te supui adevărului, atunci tot nu vei putea să dobândești mântuirea. Conștiința și rațiunea sunt doar

condițiile fundamentale pentru mântuire; cât despre calea pe care o urmezi, aceasta depinde de alegerea ta. Dacă ești o persoană care are cu adevărat conștiință și rațiune, vei avea ocazia ca, sub controlul conștiinței tale, să alegi să pornești pe calea urmăririi adevărului. Dacă ești condus și îndrumat de conștiința ta astfel încât să alegi calea cea dreaptă, dar nu ești dispus să suferi și să plătești un preț, nu ești dispus să te răzvrătești împotriva trupului și să renunți la lucrurile legate de interesele tale trupești și nu ai pornit pe calea urmăririi adevărului, atunci tot nu vei avea nicio speranță de a dobândi mântuirea. Speranța de a dobândi mântuirea este, pe de o parte, legată direct de conștiința umanității tale; pe de altă parte, este legată direct și de prețul pe care îl poți plăti pentru a urmări adevărul și de determinarea și dorința ta de a practica adevărul. Conștiința îți oferă doar o condiție de bază pentru a fi mântuit și îți creează, de asemenea, multe ocazii de a practica adevărul, dându-ți șansa de a porni pe calea cea dreaptă sub reglementarea conștiinței tale. Cu alte cuvinte, șansa ta de a porni pe calea cea dreaptă va fi relativ mare, iar speranța ta de a dobândi mântuirea va fi și ea relativ mare, de peste 50 la sută – însă nu va fi garantată. Prin urmare, chiar dacă simți că ai conștiință și umanitate, nu te complace, crezând că simplul fapt de a avea conștiință și rațiune înseamnă că ești o persoană bună și că poți dobândi mântuirea, că totul este asigurat. Dacă gândești așa, atunci îți spun că există abateri în modul în care înțelegi această chestiune. Dacă ai conștiință și umanitate, acest lucru confirmă doar că ești o persoană aleasă și chemată de Dumnezeu. Totuși, cel mai important factor determinant în dobândirea în cele din urmă a mântuirii constă în ceea ce urmărești. Chiar dacă ai o conștiință activă în mod obișnuit, care îți reglează adesea comportamentul și pe tine însuți astfel încât să alegi calea cea dreaptă, dacă îți încalci adesea conștiința, dacă nu alegi calea cea dreaptă și nu alegi să practici adevărul, ci în schimb îți protejezi frecvent interesele

personale, reputația și mândria personală și ții cont deseori de perspectivele, ambițiile și dorințele tale personale, atunci speranța ta de a dobândi în cele din urmă mântuirea va fi foarte slabă – o vei distruge puțin câte puțin. Acesta ar fi un lucru foarte tragic. Înțelegi? (Da.) Bine, aici se încheie părtășia noastră de astăzi. La revedere!

9 martie 2024

Cum să urmărești adevărul (17)

Data trecută, am avut părtășie despre manifestările și caracteristicile celor reîncarnați din oameni – și anume, faptul că au conștiință și rațiune, pot discerne între bine și rău și știu ce este corect și ce este incorect. Astăzi, vom continua părtășia despre subiectul de data trecută. Înainte de asta, permiteți-Mi să vă povestesc ceva. Acum câțiva ani, am auzit despre o întâmplare. O tânără drăguță dădea o probă pentru filmări și cineva a remarcat în treacăt: „Ai picioare destul de groase!" Tânăra și-a spus în sinea ei: „Spui că am picioare groase, nu cumva spui pur și simplu că sunt grasă? Voi arăta bine în fața camerei dacă sunt grasă? Nu va fi jenant?" Așa că a început să cugete cum ar putea să-și facă picioarele mai puțin groase, astfel încât să pară suplă și frumoasă în fața camerei. Pentru a atinge acest obiectiv, a căutat cu sârguință tot felul de informații și a încercat diverse metode de a slăbi, de exemplu, mâncând doar alimente dietetice în locul unor mese complete sau mâncând doar fructe și legume în fiecare zi – pe scurt, a mâncat orice o putea ajuta să slăbească. A auzit că o modalitate rapidă și eficientă de a slăbi este consumul de cafea, prin urmare bea uneori doar cafea. Unii oameni spuneau că reducerea orelor de somn ajută la pierderea rapidă în greutate, prin urmare dormea doar două sau trei ore pe zi. După multă agitație și multe încercări, a văzut într-adevăr rezultate. A slăbit, silueta i-a devenit suplă, iar picioarele i-au devenit subțiri. Arăta bine și era prezentabilă, dar a început să aibă unele reacții adverse fizice. Ce reacții adverse? Se simțea deseori amețită și slăbită, iar în timpul zilei, când își făcea datoria, avea mereu stări de amețeală. Se clătina când stătea în picioare și își simțea tot corpul slăbit când ședea. Nu putea rezista o zi întreagă și simțea o durere fizică extremă. Sunt majoritatea oamenilor curioși despre situația actuală a acestei tinere și dacă este încă în viață și

sănătoasă? Vreți să auziți despre experiența și gândurile ei în legătură cu pierderea în greutate? (Nu.) Trăind în această lume, oamenii nu știu cum să trăiască în mod corect și ordonat, cum să trateze diverse persoane, evenimente și lucruri pe care le întâlnesc. Când aud un comentariu sau trăiesc un eveniment, nu știu care modalitate de a-l trata este adecvată și îi poate proteja de rău, astfel încât să trăiască într-un mod cu adevărat corect și demn. Nici majoritatea credincioșilor nu știu aceste lucruri, darămite non-credincioșii. Atunci când se confruntă cu informații și știri, precum și cu diverse gânduri, puncte de vedere, erezii și sofisme din lumea exterioară, oamenii pur și simplu nu au capacitatea de a le discerne, nici vreo capacitate de a le respinge. Desigur, nu au nici gânduri sau puncte de vedere corecte, cu atât mai puțin o modalitate corectă de a le trata dintr-o perspectivă pozitivă. Prin urmare, oamenii duc o viață foarte deplorabilă. Să luăm exemplul tinerei pe care tocmai am menționat-o. Spuneți-Mi, este obositoare viața ei? Este deplorabilă? (Este deplorabilă.) De ce este deplorabilă? Unde a greșit când a acționat astfel? Oare nu toți oamenii urmăresc să arate bine și să aibă un mod de viață adecvat? Este greșit să vrei ca alții să te considere plăcut și să fii lăudat și apreciat atunci când îi întâlnești? Cum priviți această chestiune? (Ceea ce a făcut pentru frumusețea exterioară și pentru a fi lăudată i-a dăunat propriului corp. Deoarece nu a urmat legile stabilite de Dumnezeu, toate funcțiile corpului ei au fost în cele din urmă afectate. Amețelile și senzația de slăbiciune au fost consecințe pe care și le-a provocat singură. Cred că această persoană este dezorientată.) Așa este? (Da.) Oamenii se nasc cu propria fărâmă de inteligență, istețime și gândire umană. Apoi dobândesc unele cunoștințe, deprind unele abilități și învață câte ceva despre cum să pară persoane bune. Sunt suficiente aceste lucruri pentru a face față diverselor gânduri, puncte de vedere, erezii și sofisme, precum și diverselor persoane, evenimente și

lucruri care provin din lumea exterioară? Îți pot da posibilitatea de a înfrunta corect aceste lucruri? (Nu.) Categoric nu. Iată cât de demni de milă și de tragici sunt oamenii atunci când nu înțeleg adevărul; în cele din urmă, acest lucru duce la o multitudine de consecințe groaznice. Ei nu au discernământ față de ereziile și sofismele sau față de gândurile și punctele de vedere din lumea exterioară, nici nu au gânduri și puncte de vedere corecte când vine vorba de persoanele, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnesc. Când li se întâmplă ceva, devin confuzi, iar nesăbuința lor se manifestă în nenumărate moduri. Când nu li se întâmplă nimic, par să înțeleagă unele doctrine și au o oarecare asemănare umană, dar când li se întâmplă ceva, este o altă poveste – gândurile și punctele de vedere denaturate, urâte și absurde din inimile lor sunt dezvăluite. Când vine într-adevăr vorba de conduita lor, de supraviețuire sau chiar de un anumit gând sau punct de vedere în viață, oamenii sunt foarte ignoranți și obtuzi, iar atitudinile și punctele lor de vedere sunt de-a dreptul absurde. Așadar, mulți oameni cred în Dumnezeu de mulți ani, ascultă predici de mulți ani, își îndeplinesc și îndatoririle și nu au făcut niciodată în mod intenționat ceva care să provoace perturbări sau tulburări, nici nu au rostit în mod intenționat cuvinte care se opun lui Dumnezeu sau Îl hulesc – la prima vedere, nu li se poate găsi nicio vină, dar când se confruntă cu diverse gânduri și puncte de vedere eronate din lumea exterioară, în special unele relativ populare, nu sunt dezgustați în adâncul inimii de ele, nu li se împotrivesc, nici nu le resping, ci au un apetit pentru ele și le aprobă și, de îndată ce apare un mediu sau o ocazie potrivită, vor accepta în mod inconștient aceste lucruri și le vor aplica în viețile lor. Nu este tânăra menționată mai devreme un exemplu foarte evident? (Ba da.) Este aceasta o modalitate de a urma tendințele rele? (Da.) Nu doar le-a urmat – le-a aplicat foarte temeinic. Nu se promovează în lumea de astăzi să fii sexy, fermecător, suplu și să ai o

siluetă grațioasă? Aceste idei sunt populare în fiecare industrie, în fiecare grup de oameni și chiar printre cei credincioși. Existau câteva femei mai în vârstă care credeau în Domnul și, în ciuda faptului că aveau în medie peste 60 de ani, încă rivalizau între ele pentru a vedea cine arată mai bine. Au întrebat-o pe o tânără de lângă ele: „Care dintre noi crezi că arată cel mai bine în această rochie?” Tânăra a răspuns: „Fetelor, toate arătați bine în ea!” Chiar dacă aveau peste 60 de ani, trebuia să li se spună „fete”; nu voiau și nu erau fericite să fie numite „doamne”. Pe la spatele lor, fata le-a spus altora: „Au peste 60 de ani; cât de bine mai pot să arate?” Dar aceste femei mai în vârstă încă erau încântate de asta. Aveau vreun simț al rușinii? (Nu.) Credeau în Domnul de atâția ani, dar încă se concentrau asupra acelor lucruri. Nu este umanitatea lor anormală? Când nu au conștiință și rațiune, oamenii pot face multe lucruri absurde, multe lucruri pe care alții le consideră vrednice de dispreț și detestabile și multe lucruri care le dezvăluie caracterul josnic. De ce oare mulți oameni nu au discernământ în privința tendințelor rele, neavând nicidecum capacitatea de a le respinge și, în consecință, sunt induși în eroare și copleșiți de ele? Pentru că nu urmăresc adevărul și nu îl înțeleg câtuși de puțin. Indiferent ce li se întâmplă, nu pot să-și dea seama de acel lucru și, imediat ce întâlnesc o ispită, sunt dezvăluiți și cad în ea. Priviți ce se învață și ce este popular în toate straturile societății de astăzi. Un reporter de la radio a intervievat un băiețel și l-a întrebat: „Care este cântecul tău preferat pentru copii?” Băiatul s-a scărpinat în cap și a spus: „«The Moon Represents My Heart»” (Luna îmi reprezintă inima). Oamenii care au auzit asta nu știau dacă să râdă sau să plângă. De ce nu știau dacă să râdă sau să plângă? Este acesta un cântec pentru copii? (Nu, este un cântec de dragoste.) Este un cântec de dragoste, dar băiatul a crezut în mod greșit că este un cântec pentru copii. Din această întâmplare, putem vedea ce este popular în societate. Acesta este unul dintre fenomenele

tendințelor rele din societate și atât bătrânii, cât și copiii sunt profund afectați de aceste tendințe, care îi învăluie ca o mocirlă adâncă. Printre cei care Îl urmează pe Dumnezeu, există în mod surprinzător destul de mulți care urmează aceste tendințe și care pun în aplicare gândurile promovate de aceste tendințe asupra propriei persoane. Și ce se întâmplă în cele din urmă? Apar consecințe pozitive sau negative? (Negative.) Apar consecințe negative – asta rezultă din urmarea tendințelor rele. Oamenii se împotmolesc în dorința sexuală a trupului lor, în sentimente trupești, în mâncare, băutură și veselie, trăind într-o pâclă a desfrânării. Nu au gânduri sau puncte de vedere corecte, nici o atitudine corectă față de existență, cu care să înfrunte viața. Trăiesc în această stare fără să conștientizeze acest lucru și neavând puterea să i se împotrivească. În cele din urmă, nu pot decât să se afunde tot mai adânc, fiind incapabili să se elibereze. Și care este rezultatul final? Sunt complet devorați de Satana, devenind hrana lui.

Pentru toți cei care trăiesc printre oameni, dacă nu știi cum să discerni care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative, atunci, în această lume haotică, această lume umană complexă, îți va fi foarte dificil să-ți menții cu tărie gândurile și punctele de vedere corecte asupra vieții și să-ți menții cu tărie calea corectă în viață după care tânjești; nu vei ști niciodată când vei fi purtat involuntar de tendințele rele întrucât auzi un anumit cuvânt sau întâmpini un anumit eveniment. Dacă oamenii nu au capacitatea de a discerne între bine și rău, nu-și pot gestiona bine nici măcar propriile vieți, cu atât mai puțin diversele probleme majore privind binele și răul pe care le întâlnesc pe calea supraviețuirii și care sunt și mai dificil de gestionat. Dacă nu înțeleg care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative, oamenii nu vor ști cum să-și gestioneze viețile și nu vor avea un mod de viață corect. Dacă văd diverse tipuri de informații despre un trai sănătos, nu vor ști cum să le discearnă sau pe care să le accepte și pe care să

le respingă, cum să asimileze afirmații corecte, pozitive sau cum să le respingă pe cele greșite. Se poate spune chiar că astfel de oameni nu-și pot proteja nici măcar sănătatea fizică. Unii trec de la o extremă la alta, în timp ce alții trăiesc în permanență la o extremă. De exemplu, unii oameni aud: „Este sănătos să mănânci multe fructe. Pot să-ți ofere vitamine și să-ți facă pielea hidratată și fină, astfel încât să fii iubit de toată lumea.” Prin urmare, cred acest lucru și încep să mănânce toate fructele pe care le găsesc, adoptând obiceiuri alimentare anormale. După un timp, se simt rău în permanență și, după un control la spital, află că au glicemia mare. Sunt nedumeriți: „De obicei mănânc destul de sănătos, așa că de ce am glicemia mare? Alții au spus că un consum mare de fructe îmi oferă vitamine, deci cum aș putea să greșesc luându-mă după această afirmație și mâncând multe fructe?” Doctorul spune: „Fructele conțin vitamine, dar sunt bogate în zaharuri. Nu pot înlocui alimentele de bază și nu pot fi consumate drept mese complete. Le poți consuma cu moderație sau în cantități mici. Chiar dacă nu mănânci deloc fructe, nu vei duce lipsă de substanțe nutritive, deoarece cerealele și legumele conțin deja toate aceste substanțe nutritive.” Afirmația medicului este adecvată. Nu arată acest lucru că stilul lor de viață este problematic? (Ba da.) Este exact genul de greșeală pe care o fac unii oameni. Crezi că este o greșeală pe care ar trebui să o facă? (Nu.) Unii spun: „Nu m-am plâns de Dumnezeu, chiar dacă am glicemia mare.” Ce părere ai despre această afirmație? Nu este lipsită de rațiune? Are glicemia ta mare vreo legătură cu Dumnezeu? Nu este ceva ce-ți provoci singur? Mănânci nechibzuit și fără principii. Crezi că fructele au gust bun, așa că nu te poți opri din mâncat sau îți place gustul cărnii, așa că nu mănânci deloc legume, fără pic de autocontrol și, drept urmare, te îmbolnăvești. Nu ți-ai făcut-o cu mâna ta? Crezi că, neplângându-te de Dumnezeu, pare că ești nobil, că Îl iubești pe Dumnezeu, că ești curat? De fapt, unele boli sunt

autoprovocate și nu au nicio legătură cu Dumnezeu, fiind cauzate de nesăbuința și de ignoranța ta. Există și unii oameni care spun: „Ouăle, carnea și lactatele sunt nutritive și îți pot suplimenta aportul de proteine. Orezul și făina au o valoare nutritivă mică, așa că ar trebui să mănânci mai multă carne și mai multe ouă și lactate.” Unii oameni, auzind asta, spun: „Îmi place să mănânc carne. Din moment ce se spune că este nutritivă, voi mânca mai multă carne. Alții mănâncă 110 grame pe zi, dar eu voi mânca 230 de grame la masă, cel puțin de două ori pe zi!” Mănâncă așa, fără să se înfrâneze, mâncând tot mai mult, consumând de două sau de trei ori mai multă mâncare decât alții în fiecare zi, adăugând și gustări seara, târziu. În timp, capacitatea stomacului lor începe să crească și, cu cât este mai mare, cu atât le sporește și pofta de mâncare. Ce se întâmplă în cele din urmă? Mănâncă până când se îmbolnăvesc, devin supraponderali și sunt mereu somnoroși și buimaci. Nu au de ales decât să meargă la spital pentru un control, iar rezultatele arată că au hipertensiune arterială și un nivel ridicat al glicemiei și lipidelor. Se gândesc: „Nu este doar din cauză că am mâncat câteva bucăți de carne în plus în fiecare zi? Nu se spune că un consum mai mare de carne este bun pentru organism și că permite evitarea malnutriției? Așadar, unde am greșit? De ce am tensiune arterială mare? E așa greu să am grijă de trupul acesta bătrân al meu! Nu pot nici măcar să mănânc câteva guri în plus de carne!” Mănânci 230 de grame de carne la fiecare masă – sunt doar câteva guri în plus? Și stai de obicei mult și nu faci mișcare, însă mănânci foarte mult. În cele din urmă, începi să ai probleme de sănătate și începi să simți un disconfort în inimă. Acești oameni chiar se gândesc: „Dumnezeu mă rafinează. Nu-i nimic, voi fi bine peste ceva timp. Nu mă voi plânge de Dumnezeu!” Ce drept ai avea să te plângi de Dumnezeu? Este boala ta modul în care te rafinează Dumnezeu sau este autoprovocată? Te îngrași și te îmbolnăvești deoarece mănânci carne și crezi că Dumnezeu te

rafinează și îți testează credința. Te-ar rafina El în acest mod? (Nu.) Așadar, cum s-a ajuns la acest rezultat? (A fost cauzat de nesăbuința omenească.) Oamenii nu au discernământ, nu știu să-și gestioneze propriile vieți, nu înțeleg care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative, nu știu să-și trateze corect viața fizică, nu știu să respecte legile supraviețuirii stabilite de Dumnezeu pentru ei și nu știu să urmeze legile diverselor condiții fizice înnăscute. Recurg mereu la practici stupide și absurde, sunt mereu plini de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu și nu duc lipsă de dorințe extravagante. Ce se întâmplă în cele din urmă? Fac mereu ocolișuri, comit mereu greșeli și Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu în mod constant. Nu este o chestiune foarte supărătoare? (Ba da.)

Trăind în trup și în lumea materială, oamenii intră în contact cu o mulțime de informații, o mulțime de gânduri și puncte de vedere, precum și cu o mulțime de persoane, evenimente și lucruri diferite. În cazul în care nu știu să discearnă dacă diverse persoane, evenimente și lucruri sunt pozitive sau negative, nu știu să aleagă ce să accepte și ce să respingă, nu știu să se agațe de lucrurile pozitive, nici de ce sunt corecte, și nu știu să respingă lucrurile negative – fiind cu atât mai puțin conștienți de aspectele negative ale acestor lucruri – nu este acesta un mod de viață foarte periculos? (Ba da.) Nu este o exagerare să spunem că sunt în pericol să-și piardă oricând viața. Oamenii nu-și pot gestiona în mod corespunzător nici măcar propria viață fizică și sănătate, lucruri atât de simple; au nevoie să se preocupe alții pentru ei, au nevoie să-i protejeze și să-i vegheze Dumnezeu, altfel vor continua să facă greșeli, virând prea mult fie într-o direcție, fie în cealaltă. După ce acceptă ideile tendințelor rele ale societății, unele femei își frământă mintea căutând modalități de a se face frumoase, fără să acorde vreo atenție consecințelor. Unele iau la întâmplare medicamente chinezești tradiționale, altele iau la întâmplare medicamente occidentale, unele iau în

mod nechibzuit tonice, iar altele mănâncă în mod nechibzuit anumite alimente. Drept urmare, încep să aibă probleme stomacale și își petrec zilele oftând și având o înfățișare bolnăvicioasă și slăbită. Nu doar că nu reușesc să se facă frumoase, dar capătă chiar o înfățișare dezgustătoare. Unii oameni au o piele destul de frumoasă, dar tot nu sunt mulțumiți și insistă să-și aplice tot felul de cosmetice. La un moment dat, folosesc produse cosmetice de calitate slabă și ajung desfigurați, cu fața pătată și de culoare neuniformă, devenind înfricoșători când îi privești. Unii oameni apelează atât la tratamente de înfrumusețare, cât și la chirurgia plastică – unii dintre ei încearcă să-și ridice puntea nazală și, nu doar că nu reușesc să o ridice, dar ajung în schimb să o deformeze, iar alții își fac injecții de umplere a bărbiei care dau greș și arată ridicol ori de câte ori zâmbesc sau căscă, așa încât se tem să facă oricare dintre aceste lucruri – este extrem de deplorabil, este un mod de viață atât de obositor! Nu-și creează singuri necazuri procedând astfel? Unele femei, nemulțumite de înălțimea lor, aleg să le fie rupte gambele, apoi să le fie reatașate și extinse, dar procedura merge prost, iar picioarele lor, care erau perfect funcționale înainte, ajung să fie mutilate. Nu este tragic? (Ba da.) S-au produs tot felul de consecințe negative – astfel de oameni nu au niciodată un sfârșit bun. Orice gând sau punct de vedere promovat de tendințele rele este fals și ticălos, este cu adevărat extrem de dăunător. Mâncarea gustoasă și practicile de înfrumusețare pe care le promovează nu sunt cu adevărat bune; toate sunt ticăloase și ajung să le facă rău oamenilor și să-i prindă în capcană. Aceste femei ignorante sunt dispuse să îndure această vătămare și nu au capacitatea de a respinge aceste gânduri și puncte de vedere ticăloase. Mănâncă orice li se spune să mănânce și fac orice li se spune să facă, fără să discearnă măcar puțin lucrurile, pur și simplu urmând orbește. Cât de docile sunt! Și ce se întâmplă până la urmă? Aproape niciuna dintre ele nu are un final bun. Dacă nu devin conștiente de

greșeala lor pe parcurs și nu se întorc din drum la timp pentru a-și reduce pierderile, dacă urmează în continuare aceste tendințe rele și acceptă aceste gânduri și puncte de vedere ticăloase, în cele din urmă vor deveni tot mai degenerate, tot mai incapabile să deosebească binele de rău și tot mai asemănătoare diavolilor la înfățișare, fiind lipsite de asemănare umană. Se poate spune că 99 la sută dintre oameni nu au discernământ față de lucrurile pozitive și față de cele negative și acceptă de bunăvoie tendințele rele. Ascultați ce spun femeile când cumpără haine împreună. Unele spun: „Asta nu-ți stă bine; nu-ți face tenul să arate bine și nu-ți scoate în evidență silueta. Nu va întoarce privirile. Cred că asta arată sexy și va atrage atenția!" Altele spun: „Asta nu este provocatoare. Trebuie să-ți arăți puțin pielea, trebuie să fii sexy și plăcută privirii – doar așa e bine. Dacă ești mereu atât de strictă și cuviincioasă, nimănui nu-i va plăcea de tine." Unele mame chiar insistă ca fiicele lor să devină actrițe. Fiica spune: „Industria divertismentului e atât de haotică! Nu vreau să fiu actriță." Mama ei o ceartă atunci: „Nu ai deloc ambiție? Cu înălțimea, aspectul fizic și pielea ta, ai niște condiții naturale grozave! Dacă nu câștigi bani ca actriță, cum o să avem ce mânca? Atât timp cât poți să devii faimoasă și să câștigi bani, e în regulă să te culci cu oricine. Altfel, îți vei fi irosit frumusețea! Te-am crescut până la vârsta asta, iar eu și tatăl tău am așteptat să ne bucurăm de succesul tău! Dacă ne refuzi chiar și asta, de ce te-am mai adus pe lume?" Este corect ca părinții să-și educe copiii în acest fel? (Nu.) Care sunt consecințele educării lor în acest fel? (Copiii sunt răniți.) Într-o zi, când un astfel de copil va ajunge să înțeleagă lucrurile, trecând prin atâta suferință și durere, va ajunge în mod inevitabil să-și urască mama și să-i poarte pică, spunând: „E numai vina ta! Nu m-ai îndrumat pe calea cea dreaptă! Am spus că nu vreau să fiu actriță, dar ai insistat. Uită-te la mine acum – am aproape 40 de ani, încă nu mi-am găsit un soț și nu mă vrea nimeni. Cei

care mi-au făcut curte căutau doar distracție și n-au intenționat niciodată să se căsătorească cu mine. Nu-mi este distrusă întreaga viață?" Copiii suferă atât de mult, iar părinții sunt vinovații și sunt sursa problemei. Ei le-au făcut rău copiilor lor.

În cazul în care cei care cred în Dumnezeu sunt întocmai precum non-credincioșii în incapacitatea lor de a se elibera de tendințele rele, atunci există o problemă. Dacă nu ai discernământ față de tendințele rele, de afirmațiile ticăloase și negative sau de diversele practici la care recurg oamenii, indiferent care sunt acestea, și chiar le urmezi și le încerci cu bună știință pe cont propriu, atunci, în ochii lui Dumnezeu, toate acestea sunt semne ale rușinii. Ce va spune Dumnezeu? Va spune că, în calitate de ființă umană, nu ai capacitatea de a distinge între bine și rău, nu ai realitatea de a accepta lucrurile pozitive și, chiar mai mult, nu ai adoptat acțiunile și practicile de respingere a lucrurilor negative. Va spune că nu ești om și că nu îndeplinești condiția de bază de a avea conștiință și rațiune umană. Va spune că nu ești om și că Împărăția nu te va accepta. Dacă nu ești om, îți este imposibil să accepți adevărul, deoarece, în inima ta, ești dispus în mod subiectiv să accepți toate lucrurile ticăloase de la Satana, iar inima ta se împotrivește și se opune complet lucrurilor pozitive și le respinge; nu ai avut niciodată o atitudine de acceptare față de ele. Prin urmare, Dumnezeu spune că nu ești om, că nu ai umanitate. Dumnezeu nu dorește oameni fără umanitate. Nu te gândi: „Dacă Dumnezeu nu mă acceptă, doar voi suferi puțin mai mult și voi plăti un preț puțin mai mare pentru a-L mișca și a-I schimba atitudinea față de mine." Ceea ce vrea Dumnezeu nu este un anumit mod de a face lucrurile; El vrea, ca din adâncul inimii tale, să ai o atitudine de acceptare a adevărului, precum și să accepți realmente adevărul și să demonstrezi că îl practici. Trebuie să fii o persoană care are cu adevărat umanitate – această umanitate nu este ceva simulat. Dacă într-

adevăr ai unele semne de umanitate normală, cu alte cuvinte, dacă ai multe manifestări de a distinge între bine și rău, dacă faptele arată că iubești lucrurile pozitive și dacă există cazuri în care ai acceptat lucrurile pozitive și le-ai respins pe cele negative și se poate observa că ai manifestarea de a trăi adevărul, atunci Dumnezeu va spune că ai umanitate și te va numi om. Dacă spui: „Și eu am umanitate, pot să discern între lucrurile pozitive și cele negative", dar nu ai manifestarea de a trăi adevărul-realitate, iar cuvintele tale nu sunt susținute de dovezi, atunci este problematic. Din punct de vedere doctrinal, recunoști că „Dumnezeu spune doar adevăruri și face doar lucruri pozitive, iar Satana spune doar lucruri ticăloase și face doar lucruri negative; tot ce vine de la Dumnezeu sunt lucruri pozitive, tot ce vine de la Satana sunt lucruri negative și tot ce vine de la oamenii din societate sunt lucruri ticăloase, negative" – adică vorbești corect din punct de vedere doctrinal, fără nicio problemă, și nu se poate găsi nicio greșeală în ceea ce spui – dar când te confrunți cu situații reale, nu accepți niciodată lucrurile pozitive, nu le susții niciodată cu fermitate și nu respecți regulile și legile lucrurilor pozitive. Aceasta demonstrează că ești o persoană care nu discerne între bine și rău. În inimile lor, oamenilor le este limpede dacă au sau nu aceste manifestări. Când auzi o idee sau un punct de vedere ticălos și negativ sau auzi informații despre o tendință rea, care este atitudinea ta? Care sunt gândurile și punctele tale de vedere? Care este înclinația ta? Ești de acord cu acestea sau ești dezgustat de ele? Intenționezi să le păstrezi în inima ta și să le folosești când este necesar sau simți aversiune față de ele, le condamni în inima ta și refuzi categoric să le accepți? Ar trebui să știi exact ce atitudine ai în inima ta. Dacă cineva spune că nu știe, are inimă? Nu-i este clar nici măcar ce atitudine are – este aceasta o persoană normală? Dacă știi în inima ta că nu ești bun de nimic și știi că ești foarte interesat de diverse tendințe rele și afirmații ticăloase și vrei mereu să le urmezi și să

participi la ele, dar te simți obligat să te abții puțin doar pentru că ești constrâns de diversele adevăruri-principii din casa lui Dumnezeu și de propria mândrie datorită credinței tale în Dumnezeu, când, de fapt, în adâncul inimii tale, ești dezgustat de lucrurile pozitive și le respingi, atunci, chiar dacă susții că-ți plac lucrurile pozitive și nu-ți plac tendințele rele, înseamnă că te împotrivești adevăratelor tale sentimente. Iată un exemplu. Unii indivizi spun: „Nu este bine să mănânci prea multă carne, este nesănătos. Ar trebui să mănânci carne în cantități mici și să consumi mai mult orez, alimente pe bază de grâu și legume." Unii oameni pot accepta acest lucru. Ei nu simt că este împotriva voinței lor dacă mănâncă mai puțină carne; nu-i face să se supere sau să se simtă cu adevărat nedreptăți. În schimb, gândesc: „Așa este corect. După ce am experimentat un timp, simt că este bine pentru corpul meu. Starea mea mentală generală s-a îmbunătățit și sunt mai sănătos din punct de vedere fizic decât înainte. Este minunat să mănânc așa!" Pe de altă parte, unii oameni acceptă acest lucru fără tragere de inimă. Ei au ajuns de mult la o concluzie: „Ce este nesănătos la consumul mare de carne? Dacă mănânci mai multe legume nu ești neapărat mai sănătos. Oricum ai privi lucrurile, carnea are un gust mai bun și este mai apetisantă! E în regulă să mănânci niște legume dacă nu ai carne – e mai bine decât să mori de foame – dar dacă ai carne, ar trebui să o mănânci în cantitate mare. Sunteți cu toții niște neghiobi, vă prefaceți cu toții. Sunt singurul care nu se preface. Niciunul dintre voi nu este la fel de sincer ca mine. Eu spun ce gândesc. Carnea este pur și simplu delicioasă!" La fiecare masă, mănâncă foarte puține legume, dar destul de multă carne. Spune-Mi, acceptă afirmații pozitive în inima lor? (Nu.) Nu le acceptă, nici nu sunt capabili să le pună în practică. Sunt complet dezgustați de ele în inima lor. Ei spun: „Cum pot fi pozitive aceste afirmații? Cum de nu simt că sunt pozitive? Ce e bun la ele? Ce este greșit dacă mănânc mai multă carne?

N-am murit și niciunul dintre voi nu trăiește mai bine decât mine!” Nu acceptă faptele și nu recunosc că un consum prea mare de carne este dăunător pentru sănătatea lor. Nu pot să accepte nici măcar afirmațiile corecte, deci cum ar putea accepta faptele? Ar fi și mai puțin probabil să se întâmple asta. Pentru asemenea oameni, acceptarea lucrurilor pozitive este în mare măsură contrară voinței lor. Consideră că este ceva foarte dureros și dificil de făcut. Asta arată că există o problemă cu umanitatea lor și că nu iubesc adevărul în inimile lor. Când aud cuvinte corecte care sunt lucruri pozitive, unii oameni le pot accepta cu ușurință, spunând: „Eram doar îngrijorat în legătură cu acest lucru și nu știam cum să-l abordez, nu aveam nicio cale de practică. Din fericire, ai făcut lumină asupra lui. De îndată ce te-am auzit, am simțit că această perspectivă asupra lucrurilor este corectă, acest punct de vedere este curat, obiectiv și practic și se conformează umanității.” După ce aud acest lucru, îl pot pune imediat în practică. Deși sunt ocazional îngăduitori cu ei înșiși și încăpățânați, se întorc repede la calea cea dreaptă. Fac lucruri pozitive fără a fi nevoie să fie supravegheați sau controlați de alții și nu simt că acest lucru este contrar voinței lor, nici nu-i face să fie nefericiți. Este la fel cum oilor le place să mănânce iarbă. Dacă le dai carne, nu o vor mânca, dar dacă le dai iarbă, o vor mânca cu poftă, pentru că sunt erbivore și organismul lor are nevoie de iarbă. Dar lupii sunt diferiți. Ei caută anume să mănânce carne; nu mănâncă iarbă și simt că nimic nu este la fel de apetisant precum carnea. Acestea sunt dezvăluiri naturale ale naturii lor, pe care nu o poate schimba nimeni. Nu este ceva ce dobândesc mai târziu, nici nu este ceva ce sunt învățați. Oile se nasc să mănânce iarbă, iar lupii se nasc să mănânce carne. Nimeni nu poate învăța o oaie să devină animal carnivor sau un lup să devină animal erbivor. Aceasta este manifestarea esenței lor. Ceea ce îți este necesar și ceea ce iubești sunt determinate de umanitatea ta. Dacă umanitatea ta nu are nevoie

de lucruri pozitive, nu vei iubi lucrurile pozitive. Dacă îți plac lucrurile negative, înseamnă că inima ta are nevoie de lucruri negative. Acest lucru este determinat de natura-esență pe care o ai, nu trebuie să-ți fie insuflat de alții. Dacă cineva vrea să te ajute să te schimbi și are părtășie cu tine despre unele adevăruri-principii, s-ar putea să fii capabil să accepți temporar, deoarece ești preocupat pentru reputația ta sau pentru că vrei să eviți o situație stânjenitoare, și să-ți exprimi acordul verbal, dar modul în care gândești și practici în culise este determinat în întregime de natura ta. Nu te poți preface și nici părinții tăi nu te pot schimba. Nimeni nu poate decide dacă umanitatea ta are componenta iubirii față de lucrurile pozitive și a urii față de lucrurile negative; doar esența ta decide acest lucru. Este clară acum această chestiune? (Da.) Prin urmare, faptul că cineva poate discerne între bine și rău spune multe despre umanitatea sa. Dacă discernământul tău între bine și rău este o dezvăluire naturală, atunci te-ai născut să fii interesat îndeosebi de unele lucruri pozitive. Ești foarte dispus să asculți când cineva spune ceva corect și nu ți-ar plăcea nimic mai mult decât să spună mai multe, așa încât să poți asculta mai mult și să dobândești mai multe, făcând mai puține ocolișuri sau chiar deloc. Și când întâlnești unele lucruri ticăloase, negative, ești dezgustat în inima ta, le eviți și nu ești dispus să te implici – nici măcar nu vrei să auzi despre ele. Nici tu nu știi motivele; pur și simplu nu te lasă inima să-ți placă lucrurile negative, dar ești foarte dispus să asculți când cineva spune ceva corect și nu-ți pasă chiar dacă ești ridiculizat – nu știi de unde vine această determinare. Unii oameni văd această determinare sinceră a ta și te disprețuiesc și te batjocoresc, considerându-te un imbecil, dar tu nu ești de acord. Te gândești în sinea ta: „Atât timp cât ceea ce spune cineva este un lucru corect, îl accept. Ce este așa de dificil?” Aceasta este o dezvăluire naturală a umanității. Faptul că ai în umanitatea ta acest sentiment natural de dragoste față de lucrurile

pozitive și de scârbă față de lucrurile negative este o caracteristică și o manifestare a umanității normale. Doar când ai acest sentiment și acest tip de umanitate poți fi integru și bun și poți spune ceea ce ar trebui spus și face ceea ce ar trebui făcut având atitudinea și starea corectă. Când deții aspectul umanității de a discerne între bine și rău, întrunești condiția de bază pentru a accepta adevărul și diversele afirmații explicite ale lui Dumnezeu care implică adevărurile-principii. Dacă nu deții aspectul umanității de a discerne între bine și rău, conștiința și rațiunea din umanitatea ta sunt absente și nu întrunești condiția de bază pentru a accepta adevărul, cuvintele lui Dumnezeu, căile corecte și toată îndrumarea pozitivă de la Dumnezeu. Nu întrunești nici măcar condiția de bază pentru a accepta adevărul și lucrurile pozitive, așa că este pur și simplu absurd, este fantezie pură să menționăm că ești capabil să te supui.

Dacă cineva nu știe care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative, dar spune totuși: „Am conștiință și sunt foarte integru și bun", nu arată asta că nu are conștiință de sine? De unde vine integritatea ta? Mintea ta este plină doar de lucruri negative – ce poți folosi pentru a demonstra că ești integru? Unde este dovada ta? Pe ce bază spui că ești o persoană integră? Și cum poți pune în practică așa-zisa ta bunătate? În mintea ta nu sunt decât gânduri și opinii ticăloase, negative. Poți să fii bun? Ar fi de ajuns dacă nu i-ai prinde pe alții în capcană și nu le-ai face rău. Pentru a dovedi că au umanitate și sunt integri și buni, unii oameni își iau nume precum Zheng Wang, Zheng Zhang, Zheng Zhou, Zheng Gang[a] – deși numele trimit cu siguranță la ideea de „integritate", înseamnă oare că persoana este cu adevărat integră? De unde vine adevărata integritate? Vine din umanitate. Numai atunci când umanitatea cuiva deține capacitatea sau condițiile de bază de a discerne între bine și rău, persoana poate fi integră. Dacă nici măcar nu știi care sunt lucrurile pozitive sau dacă pur și simplu

nu iubești lucrurile pozitive și nu ai acceptat niciodată nici măcar un lucru pozitiv sau un gând ori o opinie pozitivă, însă pretinzi că ești integru, nu este aceasta o neobrăzare? Pe ce bază susții că ești integru? Unii spun: „Viziunea mea asupra lumii, valorile și perspectiva mea asupra vieții sunt toate corecte.” Are aceasta vreo legătură cu adevărul? Faptul că o persoană are o viziune asupra lumii, valori și perspective corecte asupra vieții înseamnă că deține adevărul? Alții spun: „Am o «energie pozitivă». Lucrurile pe care le spun și le fac sunt pragmatice și îi edifică pe oameni. Nu spun niciodată lucruri care să-i doboare, nu spun niciodată ceva demoralizant și nu spun lucruri care să-i stânjenească pe oameni, să-i facă să se simtă negativi și slabi sau care să-i descurajeze. Tot ceea ce spun îi încurajează, îi motivează sau îi inspiră pe oameni. Poate fi considerată aceasta o «energie pozitivă»? Termenul de «energie pozitivă» este foarte popular în societatea actuală. Ce idee magnifică, la modă și elegantă este «să fii plin de energie pozitivă»!” Alții spun: „Uitați-vă cât de mult spirit al dreptății am! Când stau în picioare, arăt ca un soldat – ochii îmi sunt strălucitori și privirea îmi este pătrunzătoare, nu sunt neserios. Acei bătăuși, ticăloși detestabili și oameni răi din zonă nu îndrăznesc să se apropie de mine. Adevărata lor față este dezvăluită, își arată lașitatea și par umili când sunt în fața mea. Când sunt înconjurat de oameni de rând, aceștia trebuie să se comporte cum se cuvine și nu îndrăznesc să acționeze nechibzuit. Vezi, acest spirit drept al meu poate suprima ticăloșia!” Este aceasta integritate? (Nu.) În societate este la modă să-i jefuiești pe bogați pentru a-i ajuta pe săraci, să acționezi în mod curajos pentru o cauză dreaptă, să fii bun și caritabil și să fii un erou salvând domnițele la ananghie. Unii oameni, după ce fac aceste lucruri, se consideră eroi, iar mulți alții se închină în fața acestor eroi. Alții spun: „Nu profit niciodată de oameni, am din plin spiritul dreptății, sunt integru și imparțial cu îndârjire și pot deosebi binele de rău.

Când se ceartă doi oameni și îmi cer să arbitrez disputa, îi pedepsesc pe amândoi în mod egal și nu dau deloc dovadă de părtinire. Uitați-vă la acest spirit drept pe care îl am din plin, toată lumea mă admiră!” Poate fi aceasta considerată integritate? (Nu.) Deși ideile menționate mai devreme despre „viziunile asupra lumii, valorile și perspectivele corecte asupra vieții” și despre „energia pozitivă” sunt sintagme populare în China, aceasta din urmă – a fi bun și caritabil, a acumula merite, a face lucruri bune și a acționa în mod curajos pentru o cauză dreaptă – este probabil venerată în mod universal în toate țările și de toate popoarele. Prin urmare, oamenii consideră că acesta este spiritul dreptății, este integritate. Chiar și majoritatea credincioșilor în Dumnezeu cred că acesta este un lucru foarte integru, spunând: „Uitați-vă la eroul nostru național. Și-a dat viața pentru cauza dreaptă și măreață a națiunii, sacrificându-se ca să arunce în aer un buncăr pentru a proteja națiunea. Avea din plin spiritul dreptății. Asta înseamnă să ai umanitate!” Analizând acum situația, este corect acest punct de vedere? (Nu.) De ce este incorect? Aceste tipuri de integritate, pe care oamenii le consideră astfel sau le venerează, sunt evaluate după standarde bazate pe aspirația umană către lucruri bune și relativ pozitive. Din cauza noțiunilor și închipuirilor lor trupești și întrucât nu înțeleg care sunt lucrurile pozitive, oamenii îi consideră pe cei care își pot sacrifica propriile interese pentru alții și care au comportamente bune – sau pe cei care nu-i prind în capcană pe alții și nu le fac rău în mod activ, nu reprezintă o amenințare pentru alții și nu au atras consecințe nefaste – drept oameni buni, venerându-i și caracterizându-i drept integri. Această definiție a „integrității” se bazează pe noțiunile oamenilor despre integritate, precum și pe ura lor față de tendințele rele și de omenirea ticăloasă și pe aspirația lor către lucrurile minunate. Deoarece majoritatea celor din rasa umană îi oprimă, îi agresează, îi prind în capcană și îi rănesc pe alții și deoarece

această lume este extrem de rea, întunecată și lipsită de orice urmă de corectitudine sau dreptate, atunci când apar astfel de eroi sau așa-ziși buni samariteni și făcători de fapte bune, oamenii tind să-i venereze, folosind cei mai buni termeni posibili pentru a-i defini. Sunt corecte principiile acestei definiții? (Nu sunt.) Principiile și baza definiției sunt în sine inexacte. De exemplu, cineva dintr-un grup este agresat de majoritatea celorlalți, dar există un anumit individ care nu-l agresează. Persoana agresată spune: „Cel care nu mă agresează este o persoană bună.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Este logică? (Nu este.) Spune-Mi, care este greșeala? (Poate că persoana care nu-l agresează pur și simplu nu-l antipatizează sau nu-l agresează pentru că situația și circumstanțele obiective nu sunt potrivite. Asta nu înseamnă că este o persoană bună.) Opinia acelei persoane conține o eroare logică. Ideea că oamenii care te agresează sunt oameni răi, așadar cei care nu te agresează sunt cu siguranță oameni buni, conține o eroare logică, nu-i așa? (Așa e.) Majoritatea oamenilor care îi agresează pe alții nu sunt oameni buni, dar standardul tău pentru a defini ce înseamnă să-i agresezi pe alții nu este neapărat corect, așa că nici definiția ta conform căreia oamenii care te agresează sunt oameni răi nu este neapărat corectă și, de asemenea, nu este corect să spui că oamenii care nu te agresează sunt în mod sigur buni. Pot exista mai multe scenarii în care cineva nu te agresează. Poate că nu vrea să-ți acorde atenție, așa că nu se obosește să te agreseze. Poate că nu te cunoaște, așa că nu te poate agresa. Poate că simte că ești mai puternic decât el, așa că nu îndrăznește să te agreseze. Există mai multe astfel de scenarii posibile. Baza ta pentru a-l defini drept un om bun mizează pe faptul că nu te-a agresat, prin urmare baza acestei definiții este în sine eronată. Care este adevărata bază pentru a defini pe cineva drept o persoană bună? Dacă această persoană iubește lucrurile pozitive, îi tratează pe ceilalți corect și cu principii și are, de asemenea, principii în modul în

care face lucrurile, atunci, chiar dacă uneori îți vorbește fără menajamente, pe un ton dur sau te critică, nu te agresează. Acționează conform principiilor și judecă lucrurile pe baza faptelor. Astfel, este cu adevărat o persoană bună și este capabilă să trateze oamenii conform principiilor. Dar unii oameni nu sunt așa. Când văd că ai statut și ești puternic, te lingușesc. Când văd că nu ai statut și ești dezavantajat, te agresează, te calcă în picioare și te rănesc mereu când vorbesc. Dacă faci ceva bine, sunt invidioși pe tine. Dacă faci ceva greșit, își bat joc de tine și te desconsideră. Astfel de oameni sunt răi. Dacă evaluezi binele și răul pe baza lucrurilor pozitive și a adevărurilor-principii, atunci standardele după care evaluezi lucrurile și rezultatele evaluării tale vor fi corecte. Evaluarea sau definirea lucrurilor pozitive și negative din lume și din societate este în sine inversată. Majoritatea oamenilor din societate îi idolatrizează pe conducătorii, pe celebrițățile sau pe starurile lor preferate. Indiferent ce spun celebrițățile, starurile și conducătorii respectivi, oamenii cred că așa este corect și nimeni nu se opune acestui lucru, nici nu-l dă în vileag. Indiferent cum îi domină și îi calcă în picioare pe oamenii de rând, cum îi discriminează sau îi extorchează pe săraci sau chiar cum distrug fără motiv vieți omenești ca și cum ar fi lipsite de valoare, nimeni nu se ridică să protesteze sau să demonstreze împotriva lor. Dacă fac câteva lucruri bune pentru a câștiga puncte politice, mulți îi ridică în slăvi și îi preamăresc. Dacă apare o persoană care luptă pentru dreptate și dă în vileag regimul satanic sau pe indivizii celebri și importanți, masele populare o vor ataca împreună, sperând cu disperare să o elimine și să o facă să dispară. Ce arată acest lucru? Că societatea face totul într-un mod nedrept, pervers, inversând binele și răul. Toate standardele după care omenirea coruptă definește binele și răul, lucrurile pozitive și negative, sunt greșite, așadar concluziile pe care le trage sunt și ele lipsite de logică.

Să analizăm un exemplu. Există persoane care intră prin efracție și jefuiesc case – furând de la bogați pentru a-i ajuta pe săraci. După ce jefuiesc bunurile bogaților, le oferă ajutor oamenilor de rând. Când oamenii de rând beneficiază și profită de acest lucru, sunt fericiți și îi laudă pe acești indivizi, considerându-i eroi și oameni integri și virtuoși. Dar dacă analizezi lucrurile pe care le săvârșesc acești așa-ziși oameni integri și virtuoși, sunt ei cu adevărat integri? Unii oameni bogați și-au dobândit averea gestionând și făcând eforturi asidue și există chiar și unii a căror avere a fost acumulată de mai multe generații care au gestionat și au făcut eforturi. Cu ce drept le jefuiești bunurile? Le-ai jefuit proprietatea privată – este ceva greșit. Dacă ești capabil, mergi și câștigă bani pe cont propriu. Folosirea banilor pe care i-ai câștigat pentru a-i ajuta pe cei săraci poate fi considerată o faptă caritabilă. Dar tu jefuiești bunurile bogaților, însușindu-ți ceea ce aparține altora și apoi îi ajuți pe săraci. În ochii celor săraci, acest lucru este considerat integru. Nu este o opinie de-a dreptul absurdă? Oamenii săraci și cei de rând îi venerează pe acești indivizi ca pe niște eroi, iar acești „eroi” se bucură de acest titlu și de această onoare ca și cum li s-ar cuveni. Nu este o nerușinare? Nu este de-a dreptul absurd? (Ba da.) Ei nu au calitățile necesare pentru a câștiga bani și nutresc resentimente față de bogați, așa că recurg la violență pentru a le jefui averea și a o distribui oamenilor de rând, astfel încât aceștia să le aducă laude. De fapt, lucrurile pe care le iau nu sunt deloc lucruri câștigate prin muncă proprie, iar lucrurile de care se bucură săracii nu sunt lucruri care le aparțin acestor tâlhari, ci lucruri care le aparțin celor bogați. Așadar, de ce ar trebui oamenii de rând și cei săraci să le fie profund recunoscători doar pentru că aceste lucruri au trecut prin mâinile lor? Și este corect ca oamenii de rând să se bucure de aceste lucruri cu o conștiință împăcată? Meriți aceste lucruri? Le-ai câștigat prin muncă proprie? Te bucuri cu o conștiință împăcată de lucruri furate pe care nu le-ai

câștigat și chiar simți că bogații ar trebui jefuiți și că ar trebui să te bucuri de lucrurile furate. Obții aceste lucruri în mod gratuit și fără să plătești vreun preț și te bucuri de ele cu o conștiință împăcată. Nu este aceasta o nerușinare? (Ba da.) Acești așa-ziși eroi se bucură de admirația oamenilor și de această onoare. Fac aceste lucruri pentru a-și satisface propria vanitate. Cu cât sunt mai lăudați și mai idolatrizați de oameni, cu atât devin mai frenetici și chiar jefuiesc palate, fură comorile din acestea, le vând și apoi împrăștie banii prin curțile săracilor. Îi ajută pe săraci jefuindu-i pe bogați. Nu este de-a dreptul absurd? (Ba da.) Să nu mai vorbim despre faptul că jefuirea bunurilor altora încalcă legea, este inacceptabilă din punct de vedere al moralității și al umanității și nu constituie o așa-zisă integritate. Acele lucruri pe care le-au jefuit nu li se cuvin deloc. Sunt lucruri obținute prin mijloace josnice, sordide, dubioase, ilegale și neortodoxe. Le dau în schimbul unor bani și apoi îi ajută pe cei care nu au nevoie de ajutor de la bun început sau pe cei pe care consideră că ar trebui ajutați, apoi primesc laude de la acești oameni și se bucură de această onoare. Nu este o nerușinare? Totuși, sunt foarte mândri de ei înșiși și se numesc eroi care îi jefuiesc pe bogați pentru a-i ajuta pe săraci. Astfel de oameni sunt deosebit de populari în societate. În vremurile străvechi, existau asemenea așa-ziși „eroi”, iar poveștile lor circulă în continuare până în zilele noastre. Nu este absurd? (Ba da.) În întreaga omenire, sunt foarte puțini cei care înțeleg cu adevărat care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative. Oamenii nu pot discerne aceste lucruri. Câte zile se pot bucura oamenii de rând de lucrurile jefuite de „eroi”? Este ceea ce meriți? Este ceea ce ai câștigat? Nu este nici ceea ce ai câștigat, nici ceea ce meriți – este ceea ce numim a accepta câștiguri nemeritate. Este onorabil să te bucuri de aceste lucruri? Ești sărac pentru că ești leneș sau nu ai abilități. O persoană care are conștiință și rațiune ar trebui să se mulțumească să aibă mâncare și haine și

ar trebui să se bucure doar de ceea ce poate câștiga. Dumnezeu îți dă mijloace prin care să te descurci, așa că ar trebui să fii mulțumit. Dacă vezi pe cineva bogat, care are multe lucruri, care este înstărit și îți dorești mereu o parte egală din ceea ce are, este acest lucru rezonabil? Această idee în sine nu este rațională. Satana controlează societatea și deține puterea asupra ei, prin urmare desigur că nu există corectitudine. În societate, cei săraci sunt numeroși, în timp ce bogații sunt puțini – indiferent de cauză, realitatea este că unii oameni sunt bogați, iar alții sunt săraci. Așa este societatea – s-ar putea să nu devii bogat chiar dacă ești capabil și, de fapt, s-ar putea să trăiești o viață de om bogat chiar dacă nu ești capabil. Nimeni nu poate explica aceste lucruri în mod clar, dar, indiferent de situație, există și porunca lui Dumnezeu aici. Lucrurile furate de la alții nu-ți aparțin și, chiar dacă le obții, nu sunt ale tale și, mai devreme sau mai târziu, le vei pierde. Uită-te la cei care, sub pretextul cavalerismului și al dreptății, sparg case și le jefuiesc, furând de la bogați pentru a-i ajuta pe săraci. Fac tot felul de lucruri rele în culise, de exemplu, mănâncă, beau, merg la prostituate, joacă jocuri de noroc, consumă droguri, iar unii chiar comit crime sau violuri. Apoi, doar pentru că i-au jefuit de câteva ori pe bogați pentru a-i ajuta pe săraci, sunt venerați ca niște eroi de către oamenii de rând. Nu este un caz în care personajele abjecte prosperă? Oamenii de rând – cei detestabili, cei de condiție modestă și drojdia societății – sunt fericiți oricând primesc un mic beneficiu și laudă pe oricine le oferă beneficii. Și ce se întâmplă cu acei „eroi”? Oamenii de rând le acordă o oarecare onoare, îi recompensează și îi aclamă ca pe niște eroi, așa încât ei consideră că aceasta este o coroană de lauri, că sunt cu adevărat eroi și că nu au egal. Așadar, continuă să jefuiască și, drept urmare, ajung să fie împușcați mortal cu un singur glonț atunci când jefuiesc un palat regal. Chiar credeau că au abilități măreațe și sunt supraoameni, că sunt remarcabili și mai presus decât oamenii de rând, dar,

de fapt, nici măcar nu au putut să se ferească de un glonț și au ajuns să-și piardă viața. Nu este ceea ce au meritat? (Ba da.) Fapta în sine de a jefui nu este onorabilă. Este josnică. Ce lucru detestabil este să te bazezi pe jaf pentru a-ți asigura lauda oamenilor de rând, o reputație bună și puțină onoare! În cele din urmă, chiar se laudă singuri: „Oamenii de rând nu se descurcă, iar lumea este în mare dificultate doar din cauza oficialilor. Uitați-vă cât de mult spirit al dreptății am! Simt compasiune față de oamenii de rând din clasa de jos!” Sunt integri astfel de indivizi? (Nu.) Și oamenii de rând spun lucruri strâmbe și zâmbesc când obțin un mic beneficiu. Dacă nu obțin niciun fel de avantaj de la tine, indiferent în ce situație dificilă te afli, nu-ți vor acorda nicio atenție, dar dacă le oferi favoruri, permițându-le să obțină ceva tangibil, vor fi fericiți și vor spune: „Ești o persoană atât de bună! O persoană foarte caritabilă!” Spun lucruri care sună foarte frumos, dar niciun cuvânt din spusele lor nu este adevărat. Nici măcar nu pot rosti cuvinte corecte. Cum pot fi considerați integri? De fapt, tot ce spun este înșelător.

Unii oameni consideră că au din plin spiritul dreptății și că au conștiință și umanitate. Dar merită măcar menționat acest spirit drept al lor? În plus, nu este deloc un spirit al dreptății; este un fel de integritate pe care în mod fantezist și-au imaginat că o au, care nu are nicio legătură cu lucrurile pozitive despre care vorbește Dumnezeu sau cu vreunul dintre adevărurile-principii. Aceasta nu este integritate; este un raționament distorsionat, sunt erezii și sofisme. Se poate spune că zicalele pe care le promovează, cum ar fi energia pozitivă, viziunea asupra lumii, valorile și perspectivele corecte asupra vieții și percepția unică și pătrunzătoare sunt aparent integre și corecte, dar nu sunt cu adevărat așa. Mai exact, toate sunt tendințe dăunătoare și influențe rele, raționament distorsionat și erezii; toate sunt lucruri negative, erezii și sofisme, fiind exact opusul lucrurilor

pozitive. Prin urmare, dacă ești de acord cu aceste zicale ale non-credincioșilor și te agăți mereu de aceste puncte de vedere în inima ta, asta dovedește că, întocmai precum non-credincioșii, nu ești o persoană integră și nu există integritate în umanitatea ta. Vrei să te dai drept o persoană integră, așa cum Satana încearcă să se dea drept un înger al luminii. Satana spune niște lucruri plăcute, dorind să se dea drept Dumnezeu, drept o persoană integră și virtuoasă și drept ceva pozitiv. Și tu te dai drept ceva ce nu ești; spui mereu că ai o viziune asupra lumii, valori și perspective corecte asupra vieții, că ai energie pozitivă și un spirit drept, că ești un erou, o persoană cu o percepție pătrunzătoare și unică sau că ești integru și nu ai de ce să te temi, că oriunde mergi, porți cu tine un spirit drept atunci când vorbești și ai de-a face cu oamenii – te prezinți mereu în acest mod. Ei bine, Eu spun că ești o persoană fără prea multă conștiință, cineva care pretinde că are spiritul dreptății, că este integru și are umanitate. Din moment ce pretinzi aceste lucruri, înseamnă că nu le ai – altfel, ai avea nevoie să te prefaci? Dacă ai avea cu adevărat umanitate, nu ar fi nevoie să te prefaci, nici nu ai putea accepta zicale precum așa-zisele „viziune asupra lumii, valori și perspective corecte asupra vieții”, „energie pozitivă”, „a avea spiritul dreptății” și „a avea un spirit eroic”; nu ai accepta aceste lucruri negative – după ce ai auzit atâtea predici până în ziua de azi, este de la sine înțeles că ar trebui să ai discernământ în privința acestor lucruri. Dacă ai avea umanitate, ai fi respins de mult aceste lucruri negative. Dacă cineva chiar ar prezenta aceste zicale și argumente, chiar dacă nu ai avea discernământ, nu le-ai accepta în adâncul inimii tale. Ai crede că acele lucruri sunt întru totul false, că toate lucrurile susținute de așa-zișii sociologi, educatori și gânditori, de așa-zișii oameni celebri și figuri importante și de acei demoni și regi diavoli ai lumii sunt lucruri care le spun oamenilor să se prefacă. Este ca o zicală populară în societate: „Dacă toată

lumea dăruiește puțină dragoste, lumea va deveni un loc minunat.” Vezi, diavolii răi spun că toată lumea ar trebui să dăruiască puțină dragoste, cu alte cuvinte, că toți oamenii de rând ar trebui să dăruiască dragoste, să-i iubească toți pe diavolii răi, să asculte cu docilitate și să se supună cu toții partidului acestora și să nu agite spiritele sau să provoace necazuri pentru țară și pentru partid, iar atunci lumea va fi pașnică. De fapt, când sunt vreodată oamenii de rând cei care agită spiritele? În mod evident, diavolii sunt cei care instigă la tulburări și se luptă pentru putere și câștig. Omenirea a fost indusă în eroare și coruptă de Satana; toată lumea îi urmează pe diavoli și pe Satana și toți se feresc de Dumnezeu și I se opun. Așadar, poate această societate să cunoască pacea? Spune-Mi, are temei zicala „Dacă toată lumea dăruiește puțină dragoste, lumea va deveni un loc minunat”? Toate acestea sunt cuvinte menite să-i păcălească pe copii. Dacă nu ai discernământ față de aceste cuvinte și crezi: „Încă există speranță pentru lume, încă există mai mulți oameni buni decât răi în această rasă umană, lumea va deveni un loc minunat în viitor, iar această rasă umană se va îndrepta spre un viitor frumos”, atunci gândurile și punctele tale de vedere nu sunt diferite de cele ale publicului larg și ești pur și simplu o ființă non-umană. O caracteristică a ființelor non-umane este faptul că le place în mod deosebit să se deghizeze, folosind zicale plăcute, pline de înfloriturи și ipocrite pentru a-și deghiza înfățișarea, în timp ce adâncul inimilor lor este deosebit de murdar și întunecat, iar tacticile lor detestabile și sordide se înșiră una după alta. Nu iubesc deloc corectitudinea și dreptatea; le place doar să folosească tactici. Spun lucruri care sună foarte plăcut; ascund pumnale în spatele zâmbetelor și comit orice faptă rea imaginabilă. Astfel de oameni sunt lipsiți de umanitate. Acestea sunt întocmai manifestările celor lipsiți de umanitate. Este aceasta o manifestare a integrității? (Nu.) Din moment ce acești oameni nu sunt integri, crezi că ar

putea fi buni? (Nu.) Nemaivorbind de bunătate, ar fi un motiv de sărbătoare dacă ar comite măcar o faptă rea în minus, ar fi o binecuvântare pentru toți cei de pe pământ. Și totuși spun că sunt integri! Doar se ridică singuri în slăvi! Nici măcar nu știu care sunt lucrurile pozitive și, chiar și după ce aud despre lucrurile pozitive, nu le plac în inimile lor și simt chiar repulsie și dezgust față de ele. Și, totuși, spun în continuare că sunt integri și buni. Pe cine cred că păcălesc? Așa-zisele integritate, bunătate și rațiune ale omenirii nu se bazează pe lucruri pozitive, nici pe adevărurile-criterii. Astfel, integritatea, bunătatea, raționalitatea, conștiința și rațiunea oamenilor, așa cum sunt definite de omenire, sunt toate inexacte, nu se bazează deloc pe adevăr și sunt toate raționamente distorsionate și erezii.

Dacă o persoană are conștiință și rațiune, atunci, în primul rând, poate discerne între bine și rău. În al doilea rând, știe ce este corect și ce este incorect. Să vorbim mai întâi despre discernerea între bine și rău. Evaluează-te pe tine însuți, apoi evaluează-ți părinții și frații sau surorile – poate vreunul dintre voi să discearnă între bine și rău? Tu ești o astfel de persoană? Dacă ești o persoană care poate discerne între bine și rău, atunci, pe viitor, pentru tine va fi un lucru firesc să accepți adevărul și să te supui acestuia. Depunând un efort, îndurând unele greutăți și plătind un mic preț, vei putea înfăptui acest lucru – există așadar speranță pentru mântuirea ta. Dacă nu ești o persoană care poate discerne între bine și rău și, în trecut, ai fost scârbit de adevăr, nu l-ai putut accepta și nu ai fost dispus să-l practici, iar când se menționa acceptarea și practicarea adevărului, te enervai profund și simțeai că ți-ai prins capul într-o menghină, suferind și fiind lipsit de libertate, atunci vei avea în viitor același sentiment în legătură cu acceptarea și practicarea adevărului; nu vei accepta adevărul. Incapacitatea ta de a accepta adevărul și aversiunea ta față de acesta nu sunt cauzate de faptul că ai început să crezi în Dumnezeu de puțin timp, nici de faptul că

Dumnezeu nu te-a disciplinat sau nu Și-a asumat responsabilitatea pentru tine. Nu acestea sunt adevăratele cauze principale. Care este adevărata cauză principală? Nu ai capacitatea de a discerne între bine și rău, această condiție de bază, așa că, în viitor, vei fi tot incapabil să accepți adevărul și să ajungi să te supui adevărului. Unii oameni spun: „Dacă nu pot să accept adevărul sau să mă supun adevărului, mai pot să obțin mântuirea?” Și ce spuneți voi – este posibil? (Nu.) Răspunsul Meu este: „E foarte greu de spus.” De ce e foarte greu de spus? După ce am spus atât de multe și am enumerat atâtea manifestări, nu este sigur dacă te poți compara cu ele sau dacă le poți recunoaște în tine însuți. Mai mult, nu este sigur nici dacă poți pricepe aceste chestiuni și aceste aspecte ale adevărului despre care am vorbit. Prin urmare, deși nu-ți spun dacă poți fi mântuit, fiecare dintre voi poate determina acest lucru pe baza atitudinii proprii față de adevăr și de lucrurile pozitive. Nu este nevoie să vă spun atât de clar și de sincer; știți deja în inima voastră.

Acum că am terminat părtășia despre discernerea între bine și rău, ar trebui să vorbim în continuare despre faptul de a ști ce este corect și ce este incorect, nu-i așa? (Așa e.) A ști ce este corect și ce este incorect diferă cu siguranță de a discerne între bine și rău; altfel, nu ar fi nevoie să discutăm separat despre aceste lucruri. A ști ce este corect și ce este incorect înseamnă că, din perspectiva umanității, trebuie să știm care puncte de vedere și care cuvinte sunt corecte și care sunt incorecte. Ceea ce este corect ar trebui susținut, iar ceea ce este incorect ar trebui abandonat. În mintea oamenilor normali, există unele gânduri, puncte de vedere și baze pentru a discerne între ceea ce este corect și ceea ce este incorect. Aceștia vor persista în ceea ce este corect și se vor opune sau chiar vor respinge ceea ce este incorect. Dacă o persoană nu poate face nici măcar acest lucru, asta arată că lipsește ceva din umanitatea ei; de asemenea, se poate afirma

cu certitudine că astfel de oameni sunt lipsiți de umanitate. Ca persoană, dacă spui că ai umanitate, dar nici măcar nu știi ce este corect și ce este incorect, atunci cum te poți purta? Cum te poți purta în mod adecvat? Cum poți să rostești fiecare cuvânt și să îndeplinești fiecare acțiune în limitele umanității? Dacă nu știi ce este corect și ce este incorect, atunci niciuna dintre vorbele și acțiunile tale nu este rostită și îndeplinită în limitele umanității. Ce înseamnă să nu acționezi sau să nu vorbești în limitele umanității? Înseamnă că nu rostești aceste cuvinte și nu faci aceste lucruri în mod rațional, pe baza gândurilor și punctelor de vedere corecte pe care ar trebui să le aibă umanitatea – asta înseamnă să nu vorbești sau să nu acționezi în limitele umanității tale. Unii oameni spun: „Dacă cineva nu vorbește sau nu acționează în limitele umanității sale, atunci pe ce bază vorbește și acționează?" În linii mari, există două baze. Una este să vorbești și să acționezi în cadrul unei naturi demonice, trăind potrivit unei firi satanice. Din cuvintele și acțiunile acestor oameni, cei care înțeleg adevărul pot vedea că gândurile, punctele de vedere și atitudinile acestora sunt aceleași ca ale diavolilor și că aceste lucruri îi induc în eroare pe oameni, le fac rău, îi ispitesc și îi îndrumă greșit, nefiind pozitive. Aceasta este o bază: a vorbi și a acționa în cadrul unei naturi demonice. Cealaltă este a vorbi și a acționa ca o fiară, iar fiarele sunt și mai lipsite de umanitate. A fi lipsit de umanitate înseamnă a vorbi și a acționa fără conștiință sau rațiune; este atât de simplu. Ceea ce rostesc fiarele sunt o grămadă de cuvinte confuze, nesăbuite și distorsionate; tot ce spun sunt niște doctrine denaturate. Vezi, cuvintele pe care le rostesc sunt aceleași ca gândurile și punctele de vedere ale animalelor – sunt distorsionate și nesăbuite, stupide și confuze. După ce îi asculți, nu știi dacă să râzi sau să plângi și spui: „Cum poate să spună asta? Parcă ar fi un copil între trei și cinci ani – absurd și care nu are minte. Nu sunt cuvinte pe care ar trebui să le spună un adult! Cuvintele lui sunt

nefondate, sunt ridicole – sunt prea jenante pentru a fi spuse în fața altora!” Acesta este un animal, o fiară, care vorbește. Vorbește și acționează în cadrul naturii unei fiare, fără pic de sens sau noimă, cu atât mai puțin conștiință și rațiune. Adică, vorbirea sa este de-a dreptul irațională, fără nicio logică în spate. Nu știi de unde vin lucrurile pe care le spune și, după ce le auzi, ești complet nedumerit și perplex. Cu cât îi asculți mai mult cuvintele și relatarea lucrurilor, cu atât ți se par mai haotice și nu ai cum să le înțelegi. Când vorbește, se învârte mereu în cerc, amestecă lucrurile, se repetă și bate câmpii despre același lucru și tot nu știe cum să încheie în cele din urmă. Este o fiară, un animal care vorbește. Astfel de oameni au o caracteristică, și anume că, indiferent ce fac, ce spun, ce gând sau punct de vedere au ori ce gând sau punct de vedere asimilează, nici măcar ei înșiși nu știu dacă este corect sau incorect. Aceasta este o caracteristică a umanității lor. În cele din urmă, caracteristica umanității lor se dovedește a fi faptul că astfel de oameni nu au umanitate, adică nu au conștiință și rațiune. Nici măcar nu știu ce este corect și ce este incorect, prin urmare crezi că pot vorbi și acționa având conștiință? Pot avea conștiința și rațiunea unei persoane normale dacă nu știu ce este corect și ce este incorect? Pot avea gândirea unei persoane normale dacă nu pot discerne ce este corect și ce este incorect? Nu o vor avea niciodată. Oamenii normali nu pot să comunice cu astfel de indivizi. De ce spun asta? Oare pentru că ești lipsit de iubire? Nu, pentru că nu ai nimic în comun cu acești indivizi, nu împărtășești niciun gând sau punct de vedere cu ei. Comunicarea cu ei este asemenea comunicării cu un animal, cu un diavol; este imposibilă. Spune-Mi, dacă vorbești cu diavolii și satanele despre adevăr, te poți face înțeles de ei? Dacă le spui diavolilor și satanelor: „Ar trebui să crezi în Dumnezeu. Dumnezeu a creat omenirea. Ca ființe create, este corect și adecvat ca oamenii să-L venereze pe Dumnezeu”, ce vor spune ei? „Să-l venerez pe

dumnezeu? Vreau ca oamenii să mă venereze pe mine! Câți bani voi primi ca să-l venerez pe dumnezeu? O voi face dacă sunt plătit.” Ce fel de cuvinte sunt acestea? Poți să comunici cu diavolii? (Nu.) Dar cu animalele – poți să comunici cu ele? (Nu putem comunica nici cu ele.) Vezi, unele animale își păzesc cu strășnicie hrana atunci când mănâncă. După ce-și termină mâncarea, vor încerca chiar să fure mâncarea altor animale. Dacă le spui: „Nu vă luptați pentru mâncare, mâncați-o doar pe a voastră”, pot să priceapă asta? (Nu.) Când vine ora mesei, tot își vor fura mâncarea unul de la altul și chiar vor începe să se lupte și să se muște unul pe altul. Pur și simplu nu poți să comunici cu ele. Pentru a le proteja și a le împiedica să se lupte pentru mâncare, trebuie să iei măsuri și să le gestionezi cu strictețe, hrănindu-le separat când vine ora mesei. Doar aceasta este modalitatea corectă de a le gestiona. De ce? Pentru că sunt animale, nu au raționalitate și cu atât mai puțin autocontrol și nu pot judeca dacă acțiunile lor sunt corecte sau incorecte, așa că, indiferent cât de corect este ceea ce spui și cât de mult temei are și indiferent cât de benefic este pentru ele, nu vor pricepe. Oamenii care s-au reîncarnat din animale sunt și ei așa. Oricât de clar le este spus adevărul în părtășie, nu îl înțeleg, așa că nu acționează niciodată în conformitate cu principiile corecte. Chiar dacă fac ceva greșit, nu cred că este greșit, vor persista să-l facă și chiar vor face acel lucru toată viața. Nu sunt animale? Astfel de oameni care nu pot înțelege limbajul uman sunt întocmai ca animalele – nu sunt cu mult mai buni sau chiar deloc.

Să nu vorbim acum despre natura animalică și demonică, ci să ne concentrăm doar asupra aspectului umanității de a ști ce este corect și ce este incorect. A ști ce este corect și ce este incorect este o manifestare pe care o persoană cu umanitate ar trebui să o aibă, dar, de fapt, mulți oameni nu o au. Oamenii exprimă adesea raționamente distorsionate, rostesc cuvinte distorsionate și chiar fac lucruri false cu o deosebită tenacitate și pot

chiar să-și răspândească raționamentul distorsionat altora, transmițându-l mai departe. Raționamentul pe care îl exprimă este foarte distorsionat, dar tot îl transmit altora, făcându-și rău atât lor înșiși, cât și altora. De exemplu, dacă nu le place să mănânce orez, vor spune: „Orezul nu este hrănitor. Ar trebui să mâncăm tăiței, chifle la abur și pâine.” Spun că orezul nu este hrănitor. Este corectă această afirmație? (Nu.) Ești nutriționist? Ai testat acest lucru? Pe ce te bazezi când spui că orezul nu este hrănitor? De pildă, există locuri unde se cultivă doar orez și nu grâu, iar cei care locuiesc acolo mănâncă orez toată viața și trăiesc destul de bine, mulți ajungând la vârste înaintate. Dar, pe baza propriei preferințe, oamenii care exprimă raționamente distorsionate pot spune că „orezul nu este hrănitor”, chiar exprimându-se ca și cum ar fi un raționament valid. Este într-adevăr un raționament valid? (Nu.) Să nu discutăm dacă această afirmație corespunde adevărului – nu este nici măcar un raționament valid. Cum pot să exprime un raționament atât de distorsionat? Sunt umani? (Nu.) Această afirmație este evident eronată; este în mod clar o afirmație rostită din cauza unor dorințe egoiste și a prejudecăților, o afirmație a cuiva care vorbește într-un mod distorsionat. Nici ei înșiși nu știu dacă este corectă sau nu, însă o anunță foarte deschis, proclamând-o peste tot. Unora le place să mănânce orez și nu le plac alimentele pe bază de grâu. Când văd pe cineva mâncând alimente pe bază de grâu, spun: „Alimentele pe bază de grâu nu sunt hrănitoare, orezul este hrănitor. Oamenii care mănâncă alimente pe bază de grâu nu sunt buni de nimic, în timp ce oamenii care mănâncă orez sunt nobili!” Se folosesc de această teorie drept bază pentru a evalua tot felul de oameni. Dacă îți place să mănânci alimente pe bază de grâu, aceștia te consideră de condiție modestă și mai puțin nobil decât ei. Această afirmație este greșită într-un mod atât de evident, totuși, cumva, nu pot să discearnă acest lucru și chiar o rostesc peste tot. Spune-Mi, au umanitate astfel de

oameni? (Nu.) Când nu le mai place orezul și încep să le placă alimentele pe bază de grâu, aceștia spun: „Orezul nu este hrănitor, alimentele pe bază de grâu sunt hrănitoare. Priviți cât de robuști sunt oamenii care consumă adesea alimente pe bază de grâu; ar trebui să mâncăm mai mulți tăiței și chifle la abur! Orezul este un aliment răcoritor, nu este bun pentru organism!” Este corectă această afirmație? (Nu.) Nu este aceasta o prejudecată? (Ba da.) Aceasta este o prejudecată; nu este un fapt. Pe ce bază spun ei asta? Pe baza propriilor preferințe și prejudecăți, pe baza gândurilor și punctelor lor de vedere false. Dar ei nu știu că acest lucru este incorect și chiar îl spun și îl proclamă de parcă ar fi corect. Dacă cineva exprimă o opinie diferită, vor aduce contraargumente, menținându-și cu îndârjire punctul de vedere fals. Nu este aceasta ignoranță cu privire la ce este corect și ce este incorect? (Ba da.) Nu știu ce este corect și ce este incorect nici măcar într-o chestiune atât de simplă – spune-Mi, este conștiința lor capabilă să funcționeze? Pot să fie integri? O persoană integră trebuie să știe ce este corect și ce este incorect pentru a putea să susțină dreptatea și principiile; doar atunci este corect ceea ce susține. Dacă o persoană nu știe ce este corect și ce este incorect și se agață cu insistență de o afirmație eronată sau de un gând ori un punct de vedere eronat, este așa-zisa ei integritate o integritate adevărată? Nu este integritate; este denaturare, absurditate și raționament distorsionat. Așadar, spune-Mi, oare au conștiință asemenea oameni? (Nu.) Nu au deloc conștiință. Unii oameni, când li se întâmplă ceva și în ei iau naștere dorințe egoiste, își pot da seama de acest lucru în inimile lor și pot fi ținuți în frâu de propria rațiune. Ei știu că dorințele egoiste sunt incorecte, așa că se pot răzvrăti împotriva trupului și pot renunța la ele. Alții însă sunt diferiți; în special, cei care nu știu ce este corect și ce este incorect și care au tendința să exprime raționamente distorsionate, vor continua cu nesăbuință și încăpățânare să aibă puncte de

vedere eronate. De exemplu, unii oameni nu sunt buni la dans; când dansează, le lipsește coordonarea, nu au echilibru și nu pot ține ritmul, făcându-se mereu de râs. Prin urmare, spun: „Oamenii cărora nu le place să danseze sunt statornici. Cei cărora le place dansul sunt cu toții nestatornici, au personalități rele și sunt desfrânați. Dacă te căsătorești cu o astfel de persoană, viața ta va fi cu siguranță instabilă.” Este corectă această afirmație? (Nu.) De ce nu este corectă? (Plăcerea de a dansa nu are nicio legătură cu statornicia.) Fără să discutăm dacă spun acest lucru din egoism, invidie sau dintr-o încercare de a calomnia, indiferent de intenția lor, oare cuvintele lor se aliniază la faptele obiective? Sunt oamenii care știu să danseze și care sunt buni la dans neapărat nestatornici? Se bazează astfel de cuvinte pe esența umanității acestor oameni? Este o realitate faptul că sunt nestatornici? (Nu.) Mai mult, la ce se referă statornicia? O persoană statornică este neapărat bună? Este statornicia o manifestare a integrității și bunătății, a faptului de a avea umanitate? În cel mai bun caz, este o calitate a umanității cuiva sau un punct forte; nu poate indica faptul că o persoană are umanitate normală. Ei își exprimă punctul de vedere de parcă ar fi un raționament valid, de parcă ar fi o afirmație corectă. Nu exprimă oare un raționament distorsionat? (Ba da.) Faptul că pot rosti acele cuvinte dovedește că nu știu dacă spusele lor sunt corecte sau nu. Spune-Mi, au umanitate asemenea oameni? (Nu.) Nu sunt foarte supărători? (Ba da.) Dacă ar fi indivizi cu umanitate normală, chiar dacă ar fi invidioși pe cineva care dansează bine, ar spune cel mult: „Privește cât de agile sunt mâinile și picioarele sale când dansează! Și eu vreau să dansez, dar nu am acest dar, acest punct forte; nu sunt bun la dans. Sunt foarte invidios că poate să danseze bine! De ar fi și mâinile și picioarele mele ca ale sale!” Totuși, o astfel de exprimare abia dacă poate fi acceptată; se numește a spune adevărul gol-goluț. Cel mult, există o oarecare fire coruptă aici, dar nu este

o manifestare a unei umanități nesănătoase. Însă problema exprimării unui raționament distorsionat este una gravă. Ei spun: „Toți oamenii care dansează sunt nestatornici și frivoli. Îți dai seama dintr-o privire că nu sunt oameni care pot realiza lucruri măreție.” Faptul că pot rosti aceste cuvinte arată că există o problemă gravă cu umanitatea lor. Ce problemă gravă? Umanitatea lor nu întrunește condiția de bază de a ști ce este corect și ce este incorect. Pot spune lucruri greșite, lucruri denaturate și distorsionate ca și cum ar fi raționamente solide și cuvinte corecte. Acest lucru este suficient pentru a arăta că nu au umanitate. Ei spun orice vor, fără să fie controlați de propria conștiință. Sunt chiar în stare să exprime raționamente distorsionate într-un mod atât de deschis, cu un asemenea simț al justificării, fără să cunoască măcar natura acestor cuvinte sau să știe care vor fi consecințele rostirii lor. Aceasta este o manifestare a lipsei de umanitate. Oamenii fără umanitate spun adesea astfel de lucruri eronate și absurde în mod deschis. Aceasta este dezvăluirea lor naturală. Nu spun aceste lucruri doar când vine vorba de una sau două chestiuni – vorbesc așa în privința tuturor chestiunilor, exprimând un fel de gânduri și puncte de vedere false și crezând în inimile lor că așa este. Nu acceptă niciodată afirmații corecte sau pozitive, nici nu caută vreodată afirmații corecte sau pozitive, ci se încăpățânează în schimb să vorbească și să se poarte în acest fel. Așadar, astfel de indivizi cu siguranță nu au umanitate. Ei insistă să vorbească în felul acesta, ceea ce expune pe deplin o problemă, un fapt: nu știu ce este corect și ce este incorect și cred că toate ereziile și sofismele sunt corecte. Dacă îi întrebi: „Ce este incorect?”, vor spune: „Orice este contrar acestor afirmații este probabil incorect.” Și dacă îi întrebi în continuare: „Cum rămâne cu acele cuvinte care corespund adevărurilor-principii, faptelor obiective? Sunt ele corecte?”, vor spune: „Cui îi pasă? Cine știe dacă sunt corecte sau nu? Oricum, cuvintele pe care le spun eu sunt corecte!” A nu ști

ce este corect și ce este incorect – este aceasta o manifestare pe care ar trebui să o aibă o persoană care are cu adevărat conștiință și rațiune? (Nu.) Răspunsul este foarte evident: sigur nu este.

Cineva căruia îi plăcea să facă afaceri obișnuia să cumpere haine la reducere de la non-credincioși și apoi să le vândă fraților și surorilor, făcând un oarecare profit de pe urma vânzării. Mai târziu, altcineva a cumpărat viscoză, voal și alte materiale similare pentru haine de vară și le-a păstrat în depozit. Am spus: „Nu este potrivit să le ții acolo. Dacă stau acolo prea mult timp, ar putea să fie roase de șobolani sau să mucezească din cauza vremii umede, ceea ce ar fi mare păcat. N-am avea de ce să ne facem griji dacă am face din ele haine pe care să le poarte frații și surorile, nu-i așa?” După aceea, am început să organizez acest lucru. În timp ce Mă ocupam de el, individul care vindea haine a luat atitudine și a obiectat: „Nu, nu putem face asta! Materialul negru absoarbe căldura. Frații și surorile lucrează adesea în soare; le va fi prea cald dacă poartă haine negre. Cine își va asuma răspunderea dacă frații și surorile se îmbolnăvesc din cauza căldurii sau suferă de insolație?” Sună corect? Nu știți, nu-i așa? Există un fapt obiectiv aici: aceste materiale erau foarte subțiri și vaporoase, erau foarte răcoroase. Chiar dacă materialul negru este puțin mai călduros, atât timp cât hainele erau croite puțin mai lejer, nu-i puteau îmbolnăvi pe oameni din cauza căldurii, așa cum susțineau unii. În plus, nu toate aceste materiale erau negre; unele aveau culori deschise. De fapt, individul care a spus asta avea motive ascunse. De ce spun asta? Dacă nu cunoști contextul, chiar ai putea crede că era grijuliu față de frați și surori. Dar dacă ai cunoaște contextul, ai ști că avea un interes ascuns când a spus asta. Dacă frații și surorile ar purta acele haine răcoroase din viscoză, el nu ar putea să vândă hainele pe care le cumpărase; frații și surorile nu le-ar cumpăra. Hainele pe care le cumpărase erau toate de la tarabe stradale și de la lichidări de stoc,

fiind de calitate slabă; ai arăta ca un cerșetor purtându-le. Cel mai important, prețurile lui nu erau mici. Acum că știți contextul, vă puteți face o idee dacă spusele lui erau corecte sau nu? (Da.) De ce a spus asta? (Se temea că marfa lui nu se va vinde.) El nu a spus că avea motive egoiste; s-a prefăcut că îi pasă de frați și de surori și că-și face griji că se vor îmbolnăvi din cauza căldurii, pentru a împiedica fabricarea acelor haine, pentru a pune piedici în calea acestei lucrări. Există un alt fapt obiectiv, și anume că el însuși purta blugi negri și haine negre în căldura din timpul verii și nu a spus niciodată că-i este cald. Ce se întâmpla? Spusele lui nu se potriveau cu faptele! Am vrut să facem niște haine din viscoză pentru frați și surori, iar el a spus: „Nu, materialul negru este prea călduros, îi va îmbolnăvi pe frați și surori din cauza căldurii.” Blugii negri pe care îi purta erau mult mai groși decât viscoza, așadar cum de nu-i era cald? În concluzie, era corectă afirmația lui că hainele negre sunt prea călduroase și i-ar îmbolnăvi pe frați și pe surori din cauza căldurii? Era sincer când a spus asta? Nu era sincer; își contrazicea adevăratele opinii. Așadar, ceea ce a spus era corect sau nu? Corespundea faptelor? (Nu corespundea faptelor.) Atunci de ce a spus asta? Tocmai pentru că această chestiune intra în conflict cu afacerea lui. Era neliniștit în sinea lui, dar nu putea să o spună direct, așa că nu putea decât să folosească aceste cuvinte pentru a sabota situația, pentru a-și atinge scopul de a-și proteja propriile interese. Eu am fost Cel care a organizat această chestiune, iar el a perturbat-o în mod fățiș în acest fel. Dacă ar fi avut vreo obiecție la adresa lucrurilor organizate de Mine, ar fi putut să Mi-o prezinte direct, dar nu a făcut asta. A jucat teatru pentru aparențe, părând să nu aibă nicio obiecție, dar în culise a subminat lucrarea, fără să se abțină deloc. Ce a spus? „Frații și surorile au cu toții haine de purtat și sunt îmbrăcați destul de bine. Este necesar să folosim atâția oameni și să depunem atât de mult efort pentru a confecționa aceste haine?” Nu a spus

niciun cuvânt în fața Mea; doar a subminat lucrarea în acest fel, în culise. Când a rostit aceste cuvinte, oare știa în inima lui dacă sunt corecte? Dacă i-ar fi făcut asta unei persoane obișnuite și ar fi știut în inima lui dacă este corect sau nu, procedând astfel doar fiindcă era orbit de lăcomie și condus de motive și scopuri personale, aceasta ar fi doar o problemă a caracterului său. Dar el Mă viza pe Mine cu această acțiune și, după ce a spus aceste lucruri pentru a submina lucrarea, nu știa dacă sunt corecte sau nu, nu era conștient de acest lucru în inima lui, nici nu avea remușcări și nu cunoștea natura acțiunilor sale. Ce fel de persoană este aceasta? Are umanitate? (Nu.) A comis o faptă atât de gravă, dar nu a simțit nimic în inima lui. Spune-Mi, a avut conștiință? (Nu.) Nu a avut conștiință, este ușor de văzut. Chiar dacă ar fi vorba de o persoană obișnuită care se ocupă de chestiuni adecvate, făcând ceva benefic pentru frații și surorile din casa lui Dumnezeu, ar trebui să o susții și să nu o subminezi – toată lumea ar trebui să coopereze armonios în acest sens. Asta ca să nu mai vorbim de această lucrare pe care am inițiat-o Eu; totuși, el tot a îndrăznit să o submineze în culise și să-și întindă ghearele demonice. Natura acestui fapt este prea gravă! După ce a subminat lucrarea, s-a prefăcut în continuare că este o persoană bună, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Spune-Mi, a avut o fărâmă de conștiință? Pe deasupra, încă susținea că are credință în Dumnezeu. Este aceasta asemănarea pe care ar trebui să o aibă un credincios în Dumnezeu? Sunt acestea conștiința și umanitatea pe care ar trebui să le aibă un credincios în Dumnezeu? Nici măcar nu știa în cine crede și nu putea discerne între corect și incorect. Ce datorie putea să facă? Un astfel de individ încă speră să fie binecuvântat – nu este o glumă? Dacă M-ar fi vizat personal cu remarci despre Mine și aș fi văzut că nu tulbură și nu perturbă în mod intenționat lucrarea bisericii și că își îndeplinește în mod acceptabil datoria, aș fi tolerat acest lucru deocamdată și aș fi continuat să-l observ. Făceam

însă ceva ce se cuvine să fie făcut pentru casa lui Dumnezeu și pentru aleșii Săi, ceva benefic pentru toată lumea, iar el a venit să-l tulbure și să-l submineze, împiedicându-Mă să continui. Spune-Mi, ar trebui să fiu blând cu el? Dacă ar fi cineva cu o statură mică, lipsit de experiență, dar care își îndeplinește în mod fructuos datoria de obicei, aș putea să tolerez și să-i dau o șansă să se căiască. Dacă ar fi dispus să se căiască și să presteze un serviciu pentru casa lui Dumnezeu, aș putea să-l cruț și să nu-l tratez. Dacă n-ar ști ce este bine pentru el și ar continua să răspândească erezii și sofisme și să tulbure și să submineze lucrurile, atunci nu i-aș arăta deloc bunăvoință și l-aș trata conform principiilor. Tot ce se poate face cu oamenii răi este să fie tratați conform principiilor. Când toate tipurile diferite de dăunători care tulbură biserica vor fi înlăturate, biserica va fi mult mai liniștită. Când vor fi tratate aceste ființe non-umane, va fi atât de liniștită! Animalele precum porcii, vacile sau caii nu sunt potrivite pentru a fi ținute în casă. Care vor fi consecințele dacă sunt ținute în casă? Cu siguranță, casa se va transforma într-un loc murdar, un loc haotic. Dacă spui că poți tolera acest lucru, aș vrea să văd câte zile poți rezista. Lucrurile care nu sunt potrivite pentru a fi ținute în casă trebuie lăsate afară. Ar trebui să stea oriunde este potrivit pentru ele, iar problema este astfel rezolvată. Toleranța nu este o soluție; doar rezolvarea problemei este o soluție, nu-i așa? (Așa e.) Indiferent cât de clar ai părtășie cu aceste ființe non-umane, pur și simplu nu vor să pună nimic în practică. Chiar dacă sunt credincioși în Dumnezeu de zece sau douăzeci de ani, când li se întâmplă ceva, sunt tot ca non-credincioșii; nu acceptă sau nu practică deloc adevărul, nu au intrare în viață și, când li se întâmplă ceva, doar tulbură și sabotează lucrurile. Când nu și-au arătat adevărata față, astfel de oameni prestează un serviciu fără tragere de inimă. Dar odată ce-și arată adevărata față, ar trebui înlăturați rapid – nu le arăta deloc bunăvoință. Dacă faci asta, ești crud față de cei care au cu adevărat

umanitate, care urmăresc adevărul și sunt devotați în îndeplinirea datoriei lor.

O caracteristică evidentă a oamenilor lipsiți de umanitate este aceea că nu știu ce este corect și ce este incorect atunci când acționează și vorbesc; exprimă mereu raționamente distorsionate. Spunem că nu știu ce este corect și ce este incorect, însă pur și simplu nu spun sau nu fac niciodată ceea ce este corect. Spun doar lucruri incorecte; pot spune orice, indiferent cât de incorect este. De exemplu, un astfel de individ a cumpărat odată o haină care nu-i venea și a văzut că hainele altcuiva îi veneau bine, așa că s-a înfuriat și a spus: „Mie nu-mi vine – cum se face că hainele tale îți stau atât de bine?" Își dorea cu disperare ca nici altcuiva să nu-i vină hainele – atunci ar fi fericit. Era în stare chiar să spună astfel de lucruri – nu este un raționament distorsionat? (Ba da.) Dacă nu putea adormi noaptea și vedea că tu dormi destul de profund, devenea nefericit și spunea: „Eu nu pot să adorm, deci cum poți tu să dormi? Nu este rezonabil! Dormi atât de profund – oare pentru că nu ai simțul poverii când îți faci datoria? Trebuie să raportez acest lucru conducătorului de biserică, Celui de mai sus!" Nu este un raționament distorsionat? (Ba da.) Nu glumesc, exact așa vorbesc cei care nu au umanitate și nu știu ce este corect și ce este incorect. De ce spun că nu știa ce este corect și ce este incorect? Mi-a raportat acest lucru. Când am auzit ce a spus, M-am gândit: „Ceva nu este în regulă cu spusele acestei persoane; nu este un raționament valid! Cineva cu umanitate n-ar trebui să spună așa ceva. Nu este deloc tânăr și crede în Dumnezeu de peste zece ani, dar nici măcar nu știe dacă spusele lui sunt corecte sau nu; chiar consideră că este un raționament valid pentru raportarea acelei persoane. Acest individ nu doar că nu este capabil să discearnă între bine și rău – nici măcar nu știe ce este corect și ce este incorect. Nu este bun de nimic." Dacă v-ar fi transmis vouă această problemă, poate că într-adevăr n-ați fi putut să o

discerneți, iar unii dintre voi poate ar fi fost păcăliți de ceea ce a spus, crezând că raționamentul lui este corect. Acum că am descris-o în acest fel, puteți spune dacă este ceva corect sau nu? (Da.) Nu sunt asemenea oameni perverși și absurzi? (Ba da.) Nu știu dacă spusele lor sunt corecte sau nu, dar tot le rostesc. În mod evident, consideră afirmații, gânduri și puncte de vedere incorecte drept gânduri și puncte de vedere pozitive, pe care le pot exprima și transmite. Aceasta înseamnă că nu știu ce este corect și ce este incorect. Nu se prefac că sunt ignoranți, nici nu folosesc aceste cuvinte pentru a induce în eroare oamenii, pentru a păcăli copiii – este clar că nu știu ce este corect și ce este incorect. Prin urmare, spun că nu au umanitate. Nu pot distinge nici măcar ce este corect de ce este incorect într-o asemenea chestiune elementară – au o rațiune adevărată? Mai pot fi oameni integri? Spun lucruri incorecte ca și cum ar fi corecte, ceea ce echivalează cu a spune că negrul este alb. Mai pot fi integri în acțiunile lor? Pot trata oamenii în mod cinstit? Nu pot trata oamenii în mod cinstit, deci nu cumva le fac rău? (Ba da.) Este aceasta bunătate? (Nu.) Poate că nu vor să fie oameni răi și, de asemenea, vor să fie prietenoși cu alții, dar nici măcar nu știu ce este corect și ce este incorect, nici măcar nu pot distinge negrul de alb, așadar cum ar putea să fie prietenoși cu alții? Nu este în putința lor. O persoană poate fi bună doar atunci când conștiința și rațiunea ei sunt sănătoase, iar ea are capacitatea de a discerne și este capabilă să aleagă principiile corecte de practică. Dacă spui că ești integru și bun, unde sunt manifestările acestui lucru? Dacă nici măcar nu știi ce este corect și ce este incorect, cum poți fi integru și bun? Nu te amăgi singur! Nu-i așa? Este ceea ce numim a te înșela pe tine însuți și a-i înșela pe alții. De asemenea, astfel de oameni se admiră în mod special pe ei înșiși, crezând că au un caracter integru, că sunt buni și nu se tem de autoritate și că pot critica imediat pe cineva oricând văd că a făcut ceva greșit. Pe ce te bazezi pentru o astfel de critică? Dacă îl

critici pe baza propriilor gânduri și puncte de vedere incorecte, vei ajunge să chinuiești oameni buni, răstălmăcind adevărurile-principii din casa lui Dumnezeu. Nu înseamnă că-i induci în eroare pe oameni? Dacă o astfel de persoană deține puterea în biserică, înseamnă că Satana deține puterea. Dacă Satana deține puterea, oare majoritatea oamenilor beneficiază sau suferă? (Suferă.) Majoritatea oamenilor vor fi vătămați grav și nu vor avea cum să trăiască.

Toate subiectele pe care le-am discutat se referă la unele manifestări comune din viața de zi cu zi a oamenilor. Cum vă simțiți după ce ați auzit discuția despre aceste subiecte? Au acestea vreo legătură cu adevărul? Sunteți dispuși să ascultați? (Da.) Sunt acestea doar bârfe? Înseamnă că-i vorbim pe oameni de rău pe la spatele lor? (Nu, această discuție are rolul de a ne ajuta să învățăm cum să discernem oamenii.) Acum că ați auzit aceste părtășii, sunteți capabili să discerneți oamenii? (Simt că sunt capabil să discern oamenii puțin mai bine decât înainte.) Ar trebui să fiți acum în stare să-i discerneți întrucâtva. Acum că am avut părtășie despre adevăr și am discutat despre exemple în acest mod, dacă tot nu puteți discerne oamenii, atunci calibrul vostru este prea slab și nu puteți ajunge la adevăr. Bineînțeles, cu siguranță există asemenea oameni. Indiferent cum ascultă, nu înțeleg și chiar se gândesc: „Vorbești doar despre chestiuni din viața de zi cu zi – nu voi asculta! Vreau să aud adevărurile profunde ale celui de-al treilea Cer. Nu ai părtășie despre adevăr, sunt doar bârfe. Nu voi asculta!” Dacă într-adevăr nu vrei să asculți, nu ești obligat, dar toate subiectele pe care le discutăm sunt necesare. Oricine poate înțelege adevărul din ele va fi în stare să discearnă oamenii. Dacă poți înțelege cu adevărat, ești o persoană binecuvântată. Dacă nu poți înțelege indiferent cum asculți și, cu cât asculți mai mult, cu atât devii mai dezorientat și cu atât îți dă mai multe

dureri de cap, atunci această manifestare nu este un semn favorabil sau de bun augur pentru tine.

Tocmai am vorbit despre caracteristica umanității de a ști ce este corect și ce este incorect. Există multe manifestări diferite ale faptului că oamenii nu știu ce este corect și ce este incorect. Dacă ar ști ce este corect și ce este incorect, ar fi bine și n-ar fi nevoie să vorbim despre acest subiect. Mulți oameni nu știu însă ce este corect și ce este incorect, așa că merită să aducem câteva exemple pentru a discerne de ce indivizii de acest fel nu știu ce este corect și ce este incorect, de ce nu pot discerne lucruri care sunt în mod atât de evident corecte sau incorecte. Indivizii de acest fel sunt chiar în stare să spună cuvinte atât de absurde și să facă lucruri atât de ridicole – ce se întâmplă de fapt aici? Merită să avem părtășie despre acest lucru și să-l discernem. A ști ce este corect și ce este incorect e o condiție pe care umanitatea cuiva ar trebui să o aibă. Nu ar trebui să i se întâmple nimănui să nu știe ce este corect și ce este incorect. Este regretabil dacă cineva într-adevăr nu știe ce este corect și ce este incorect; înseamnă că nu întrunește condițiile pe care ar trebui să le aibă o persoană. Tocmai am vorbit despre unele exemple și manifestări specifice și chiar este evident că unii oameni nu știu ce este corect și ce este incorect. Dacă cineva doar le spune oamenilor unele lucruri irezonabile, provocatoare sau unele cuvinte false ori exprimă raționamente distorsionate, nu este nevoie să avem părtășie în mod special despre acest lucru și să-l discernem, deoarece acele manifestări sunt îndreptate către oamenii corupți obișnuiți. Dar manifestarea unora de a nu ști ce este corect și ce este incorect este îndreptată către Dumnezeu, către adevăr și către lucrurile pozitive. În cazul indivizilor de acest fel, care nu știu ce este corect și ce este incorect, dacă nu aduc în discuție câteva exemple despre care să avem părtășie, s-ar putea ca toată lumea să fie în continuare incapabilă să-i discearnă și să-și dea seama de esența și de

gravitatea acestui tip de problemă. Prin urmare, este necesar să vorbesc despre asta. S-au întâmplat multe lucruri – dacă implică adevărul, trebuie să spun lucrurilor pe nume, dând aceste exemple negative pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă adevărul și să capete discernământ și, de asemenea, pentru a le îngădui tuturor să învețe lecții din ele. Dacă o chestiune implică o anumită persoană, cei implicați nu ar trebui să se simtă jenați. Dacă te simți jenat acum, n-ar fi trebuit să faci acele lucruri în trecut. Cât de gravă este măsura în care unii oameni nu știu ce este corect și ce este incorect? Lucrurile pe care le fac – care provin din faptul că nu știu ce este corect și ce este incorect și care sunt de natură foarte gravă – nu sunt îndreptate către nicio persoană, ci către Mine. Nu-i cunosc și nu sunt familiarizat cu majoritatea oamenilor din biserică și există unii conducători și lucrători pe care i-am întâlnit doar o dată sau de două ori, dar rareori am discuții personale, sincere, față în față, cu oamenii, deoarece nu am prea mult timp liber. Mă înțeleg destul de bine cu unii dintre acești oameni, dar comunicarea cu alții este imposibilă. De ce? Să analizăm câteva exemple în continuare.

Într-o toamnă, au fost recoltați cartofii cultivați la o fermă, iar persoana responsabilă cu gătitul a mers la fermă și a adus un coș de cartofi. Cei de deasupra păreau să aibă aproximativ mărimea unui pumn, ceea ce era acceptabil. Însă cei de dedesubt erau cu toții mici, iar unii erau putrezi. Am fost uimit. „Cum au putut să ne dea asemenea cartofi? N-ar trebui să-i folosească drept hrană pentru animale? Oare persoana de la fermă i-a ambalat din greșeală?” Dacă a fost într-adevăr o greșeală, de ce cartofii de deasupra erau buni și normali, iar cei de dedesubt erau mici sau putrezi? Acest incident Mi-a lăsat o impresie profundă. La prima vedere, individul care a ambalat cartofii nu se uita pieziș și avea o înfățișare obișnuită. Îl văzusem de câteva ori și schimbasem câteva cuvinte cu el, dar nu

interacționaserăm cu adevărat. Aproape aș putea spune că nu-l cunoșteam, așa că nu se punea problema criticilor, dojenirii sau emondării. Atunci de ce M-ar trata acest individ în felul acesta, dându-Mi cartofi atât de mici și putrezi? Dacă nu știa că sunt pentru Mine, de ce i-a pus pe cei buni deasupra și pe cei putrezi dedesubt? Era clar că știa. Așadar, știind că sunt pentru Mine, de ce ar pune totuși cartofi putrezi? Era zăpăcit în acel moment? Sau i-a controlat un diavol mâinile? Sau era posedat de un spirit rău? Nu este foarte probabil. Dacă ar fi fost cu adevărat posedat de un spirit rău, ar fi devenit tulburat mintal și pur și simplu nu Mi-ar fi adus cartofi. Așadar, dacă nu era posedat de un spirit rău, de ce ar fi făcut așa ceva acest individ care părea destul de normal? Nu știa că aceasta este o înșelăciune? Dacă simțea ură față de Mine în inima lui, atunci ar fi trebuit să plece din casa lui Dumnezeu în loc să-și facă datoria aici. În plus, dacă simțea ură față de Mine, care era motivul? Ce motiv exista să Mă urască? Dacă privim lucrurile din perspectiva umanității, în primul rând, îl văzusem doar de câteva ori; nu știam cum este. Și, în al doilea rând, nu avusesem niciodată un contact sau o interacțiune reală cu el. Știam doar că lucra pământul. Deci de ce M-a tratat așa? Există o singură posibilitate: putea face un asemenea lucru doar dacă avea noțiuni foarte puternice despre Mine și multe prejudecăți împotriva Mea sau dacă l-a instigat cineva. Nu vi se pare de neconceput faptul că acest individ a putut face așa ceva, că s-a încumetat să o facă? Chiar dacă ai avea de-a face cu o persoană obișnuită, te-ai încumeta să faci așa ceva? Chiar dacă ai conduce un supermarket, nu ai putea să înșeli și să tragi oamenii pe sfoară; ar trebui să fii demn de încredere pentru a-ți păstra clienții și a nu-ți sabota propria cale. Mai mult, acum îți îndeplinești datoria și să faci așa ceva, mai ales față de Mine – spune-Mi, este justificabil? (Nu.) Atunci, care este natura unui astfel de individ? Știa el ce este corect și ce este incorect când a făcut asta? Nu era deloc conștient.

Dacă ar fi fost cu adevărat conștient, când era pe punctul de a lua cartofii putrezi, s-ar fi gândit: „Nu, nu pot să-i iau pe cei putrezi, trebuie să iau niște cartofi buni. Nu trebuie ca toată lumea să mănânce mâncare bună?” Să nu mai vorbim de faptul că trebuia să-i mănânc Eu – gândul de a lua cartofi putrezi nici n-ar fi trebuit să-i treacă prin minte, darămite să-i dea curs. Nu este acum foarte clar răspunsul? De ce a fost în stare să facă asta? Pentru că, indiferent dacă astfel de oameni sunt reîncarnați din diavoli sau din bestii, în umanitatea lor, ei nu înțeleg ce este corect și ce este incorect. În umanitatea lor, nu există nimic care să poată distinge sau să examineze care sunt acțiunile și gândurile corecte și care sunt acțiunile și gândurile incorecte. Dacă nu sunt reîncarnați din animale sau diavoli, atunci sunt cadavre ambulante. Atunci, ce înseamnă credința în Dumnezeu a unor astfel de indivizi? Ei spun: „Cred în dumnezeu. Tu ești doar o persoană, ce poți să-mi faci?” Există vreo rațiune în aceste cuvinte? Este aceasta o credință adevărată în Dumnezeu? A-L trata astfel pe Dumnezeu se aliniază la intențiile Sale? Dumnezeu nu dorește acest tip de credință. Poate vor spune și: „Nu depinde de tine dacă dumnezeu mă vrea sau nu!” Eu spun: „Ceea ce zici nu este corect. În cazul în care cuvintele pe care le rostesc sunt cuvintele lui Dumnezeu, atunci există o problemă în faptul că Mă tratezi astfel. Finalul tău este determinat de cuvintele lui Dumnezeu.” Ei spun: „Mă voi duce în al treilea cer și te voi raporta!” Eu spun: „Dacă poți într-adevăr să mergi în al treilea cer, atunci grăbește-te și du-te.” Spune-Mi, nu sunt înfricoșători astfel de oameni? Cine ar mai fi dispus să interacționeze cu un astfel de individ? Să nu discutăm deocamdată despre persoana pe care o viza. Dacă nu M-ar fi vizat pe Mine, ci pe o persoană, ar fi fost acțiunile sale conforme cu standardul conștiinței? (Nu.) Ce fel de problemă este faptul că a fost în stare să-Mi facă așa ceva? Din moment ce a fost în stare să-Mi facă așa ceva chiar și Mie, ar putea să-i facă asta și unei persoane

obișnuite? Cum ar trebui evaluată această chestiune? Am fost foarte uimit că acest individ a putut să facă așa ceva. De ce a putut să o facă? Dacă ar face asta unei persoane obișnuite, tot aș avea o caracterizare pentru el. A fost greșit din partea lui să procedeze astfel. Nu este ca și cum a face asta altora ar fi corect, iar a-Mi face asta Mie ar fi incorect – o astfel de afirmație este nedreaptă și nefondată. Dacă Mi-a putut face Mie asta, atunci o poate face altora, oricui. Care este motivul? Merită să cugetăm profund asupra acestui lucru. El a spus că are credință în Dumnezeu și că este membru al casei Sale, așadar de ce a putut totuși să Mă trateze astfel? Cum a putut să facă un lucru atât de josnic? Cum a putut să facă ceva atât de lipsit de înțeles? Se considera foarte bun, așadar cum a putut să le dea altora să mănânce cartofi putrezi? De ce nu i-a mâncat el? Acei cartofi putrezi, mici și pipernicițisunt pentru hrana animalelor, așadar de ce i-a dat oamenilor să-i mănânce? Chiar dacă nu-l evaluez pe baza adevărului, strict din punct de vedere moral, acțiunile lui nu au fost acceptabile, prin urmare spun că nu este om. Este precisă această caracterizare? Este corectă? (Este precisă și corectă.) A făcut un lucru greșit în mod atât de evident și tot nu și-a dat seama, ba chiar s-a simțit împăcat și nu a avut nicio fărâmă de remușcare în inima lui. De ce? Nu avea conștiință, și nici măcar suflet; asemenea unui diavol sau unei fiare, nu era conștient. Nu era om, prin urmare nu avea conștiință. Nu știa ce este corect și ce este incorect și, indiferent cât de gravă a fost greșeala pe care a comis-o, a simțit mereu că acțiunile lui sunt perfect justificate și nu și-a recunoscut niciodată greșelile, insistând să se comporte în continuare la fel. Când alții l-au caracterizat, spunând că ceea ce a făcut a fost greșit, el tot a crezut că are dreptate și s-a simțit nedreptățit. Eu spun că nu ai fost deloc nedreptățit. Nu ai fost condamnat sau caracterizat ca fiind lipsit de umanitate fără a cunoaște faptele. În schimb, cu fapte atât de grave, vizibile tuturor, cine ar mai putea spune că ai

umanitate? Cu aceste fapte drept dovadă, nimeni n-ar putea nega. Mi-ar fi plăcut să spun că ai umanitate, că ești bun și integru, dar natura faptei tale este prea abjectă; este de aceeași natură ca batjocorirea lui Dumnezeu de către Satana, este o inversare a albului și negrului, întocmai cum a făcut Satana arătându-I lui Dumnezeu bogățiile și gloria lumii și spunându-I: „Toate acestea Ți le voi da Ție dacă Te vei prosterna și mi Te vei închina.” Totul în lume și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu. Dumnezeu a creat tot ce există și toate; El ar trebui să Se bucure de toate acestea, nu tu, nu ești calificat pentru asta. Te bucuri de ceea ce ți-a dăruit Dumnezeu. Ar trebui ca tu să te închini lui Dumnezeu, nu ca Dumnezeu să ți Se închine ție. Acest individ nu a înțeles nici măcar un concept atât de evident și simplu și chiar a crezut că trebuie să-i evaluez starea de spirit și să văd dacă este fericit sau nu doar ca să primesc câțiva cartofi. Dacă era prost dispus, Îmi dădea niște cartofi putrezi, ca și cum ar fi avut de-a face cu un cerșetor. Trebuia să-i îndur abuzurile – este oare posibil? Aș putea tolera așa ceva? (Nu.) Cum ar trebui tratat un astfel de individ? (Ar trebui înlăturat prompt.) Un astfel de individ ar trebui tratat prin decret administrativ. Și, într-adevăr, acesta nu este singurul incident de acest fel. Unii spun: „Există incidente și mai grave decât acesta?” Desigur că există, altfel de ce aș spune că oamenii sunt diferiți unii de alții? Dacă toți cei care cred în Dumnezeu s-ar putea închina Lui, nu ar fi nevoie ca fiecare să fie sortat după felul său. Întrucât mulți oameni nu cred sincer în Dumnezeu și există oameni răi și oameni confuzi care tulbură lucrarea bisericii, capabili să comită orice faptă rea, pe măsură ce lucrarea bisericii se apropie de sfârșit, fiecare este dezvăluit și sortat după felul său.

Să vorbim despre un alt exemplu. Porumbul de la o fermă s-a copt și cineva urma să-Mi aducă niște porumb. O persoană din apropiere i-a spus: „Pe acel porumb au mișunat șobolanii, nu-l lua!” El s-a gândit și a zis: „Și

ce dacă au mișunat șobolanii pe el? Nu este tot comestibil? Nu-i nimic dacă îl duc!" Știa clar că șobolanii mișunaseră pe acel porumb și nu putea fi consumat de oameni, însă a insistat să Mi-l aducă. Care este natura acestui lucru? Are umanitate un astfel de individ? (Nu.) Atunci ce fel de individ este? (Nu este om, ci diavol.) Spune-Mi, ar fi de acord să dea porumb pe care mișunaseră șobolanii să-l mănânce părinții sau copilul său? (Nu.) De ce nu? (Știa că nu este curat, că le-ar dăuna sănătății dacă l-ar mânca. N-ar fi dispus să-și lase familia să-l mănânce.) Știa că nu-l poate da familiei lui, însă a insistat să Mi-l aducă Mie, iar alții nu l-au putut opri. Așadar, știa dacă acest lucru este corect sau incorect? (Nu știa.) De fapt, știa în inima lui că este incorect. Atunci, de ce a vrut totuși să-Mi aducă porumbul? Sunt dușmanul lui? Îl chinuisem sau îi făcusem rău? Nu, nu făcusem niciunul dintre aceste lucruri. Nu-l cunoșteam, dar a insistat să-Mi aducă porumb pe care mișunaseră șobolanii. Spune-Mi, care este natura acestui lucru? Este o faptă comisă chiar de cineva care credea în Dumnezeu. Acest lucru îți deschide cu adevărat ochii și îți lărgește orizonturile, te face într-adevăr să capeți discernământ și să vezi că bizareriile din această lume vastă chiar nu au sfârșit. Spune-Mi, când a pregătit acel porumb pentru Mine, era câtuși de puțin conștient în inima lui? Știa că ceea ce făcea era greșit, că ar fi trebuit să aducă niște porumb bun, măcar pe care să nu fi mișunat șobolanii? A gândit el așa? (Nu era deloc conștient.) Nu era deloc conștient când venea vorba de astfel de lucruri. Dacă un asemenea porumb contaminat ar fi fost dus mamei sau copilului său, ar fi fost conștient. Nu avea realizarea conștiinței pe care ar trebui să o aibă umanitatea, așadar avea oare umanitate? Ce fel de creatură era? (O creatură non-umană.) Vezi, în credința lui în Dumnezeu, își făcea datoria, suferea și plătea un preț, putea să facă o muncă fizică și, de asemenea, participa la adunări și citea cuvintele lui Dumnezeu, dar de ce era atât de neprietenos față de Mine? De ce era atât de

dezgustat de Mine? Nu schimbasem niciodată mai mult de câteva cuvinte cu el, deci cum îl jignisem? Unii dintre oamenii cu care am intrat în contact sunt destul de buni și destul de prietenoși cu Mine. Nu toată lumea este ca el. Dar nu-l jignisem și nici nu-i făcusem rău, așadar de ce Mă ura atât de mult? Aveți răspunsul la această întrebare în inimile voastre. Nu Mă ura doar pe Mine; îi tratează pe toți în felul acesta. Este întocmai o creatură de acest fel. Dacă ar face afaceri, cu siguranță ar înșela, ar escroca și ar face tot soiul de fapte rele. Nu are limite ale conștiinței, nici principii în interacțiunile sale cu oamenii; inima lui este mistuită de aceste lucruri întunecate. Este foarte evident că acestea au fost în mod constant metoda și principiul său în interacțiunile cu oamenii; acestea au fost mijloacele și modalitatea lui de a se ocupa de lucruri. Unii oameni spun: „Faptul că a putut face asta înseamnă că nu L-a tratat pe Dumnezeu drept fiind Dumnezeu.” Este corectă această afirmație? (Nu.) De ce este incorectă? Chiar dacă M-ai trata ca pe o persoană obișnuită, n-ar fi trebuit să-Mi faci așa ceva. Chiar dacă ai respecta doar principiile morale, n-ar fi trebuit să faci asta. Dacă mâncarea a fost cu adevărat contaminată de șobolani sau roasă de un animal și are bacterii, nu poate fi vândută nici măcar la supermarket. Ce se întâmplă dacă o mănâncă cineva și pățește ceva? Indiferent dacă știu alții sau nu, conștiința ta nu ar fi împăcată. Din moment ce știi, nu ar trebui să-i lași pe oameni să 0 mănânce. Aceasta implică natura și principiile de conduită personală. Nu întrunești nici măcar standardele morale elementare de conduită personală, dar tot te crezi om. Nu ești deloc om. Chiar și o fiară știe că ar trebui să protejeze persoana care o hrănește și o crește. Să luăm exemplul unui câine – dacă îl hrănești mereu, se va purta bine cu tine. Dacă un străin vine la tine acasă și vrea să-ți ia ceva, îl va opri și te va proteja la fiecare pas. Chiar și un câine poate fi loial stăpânului său și îl poate proteja, așadar cum a putut acel individ să nu ajungă la acest

nivel? Nu este mai rău decât un câine? (Ba da.) Dacă spui că este un diavol, chiar ar putea refuza să accepte asta. Așadar, să o spunem obiectiv acum: un astfel de individ nu are umanitate, pentru că a făcut un lucru atât de absurd, un lucru atât de corupt din punct de vedere moral și, totuși, nu are realizarea conștiinței și, de asemenea, nu regretă niciodată și nu suferă din cauza asta. Chiar dacă cineva tratează o persoană obișnuită în acest fel, ar trebui să aibă realizarea conștiinței, să sufere în sinea lui și să știe că ceea ce a făcut este incorect și ar trebui să se oprească. Acest lucru este valabil într-o măsură și mai mare când vine vorba despre faptul că M-a tratat pe Mine în felul acesta, ceea ce este și mai inadmisibil. Desigur, nu am fost rănit pentru că M-a tratat în felul acesta. Inima Mea nu este atât de ușor de rănit. Doar că am văzut că principiul după care a gestionat lucrurile este prea detestabil. Nu doar că nu a îndeplinit standardul conștiinței, dar a fost și prea josnic și prea dezgustător. Acest individ nu a avut deloc umanitate! A comis o faptă atât de greșită într-un mod atât de fățiș, găsindu-și scuze, și nimeni nu l-a putut opri. Faptul că spun că nu are umanitate nu-l nedreptățește deloc, deoarece este exact genul de faptă – o faptă lipsită de umanitate – pe care o comit cei lipsiți de umanitate. Se potrivește prea bine cu esența și identitatea lui. Dacă cineva face lucrurile în mod adecvat și are umanitate și conștiință, atunci l-ai nedreptăți spunând că nu are umanitate, dar dacă într-adevăr comite fapte lipsite de umanitate, atunci a spune că nu are umanitate corespunde foarte bine esenței sale. Nu l-ai nedreptăți spunând asta, nu-i așa? (Așa e.) Când Mă aud rostind aceste cuvinte, unora le vin idei și zic: „Vorbești mereu despre aceste lucruri și asta ne face de rușine. Cine nu greșește?” Este un mod corect de a gândi? (Nu.) Toată lumea greșește, dar natura greșelilor este cu adevărat diferită. Multe greșeli implică probleme ale umanității și multe greșeli implică natura-esență pe care o are o

persoană. Unele greșeli sunt doar dezvăluiri ale firii corupte a unei persoane și nu înseamnă că există o problemă cu esența acelei persoane.

Să vorbim despre un alt exemplu. Într-o zi, am mers la o fermă și s-a întâmplat ca oamenii de acolo să culeagă pere. Cineva Mi-a adus câteva. Am observat dintr-o privire că aceste pere erau destul de verzi și nu foarte coapte, dar l-am văzut pe cel care le culegea ținând în mână o pară galbenă și mâncând-o, spunând în timp ce mânca: „E atât de dulce, această pară este delicioasă!” Le-a păstrat pe cele coapte pentru el, iar toate perele pe care le-a cules pentru Mine erau practic crude. Fără să mai discutăm dacă perele erau coapte sau nu, cel care le culegea nu era prost. Zi de zi își petrecea timpul lângă acei peri și știa care pere erau coapte și care nu. S-a întâmplat să merg acolo, iar el a cules pere necoapte din pom și Mi le-a dat. De fapt, nu-Mi place să mănânc fructe crude sau reci și, mai ales, nu pot mânca fructe necoapte, deoarece Mă deranjează la stomac. Dar el Mi-a dat pere necoapte, culegând totodată o pară coaptă și mușcând din ea. Acest incident Mi-a lăsat o impresie profundă. Știam că poate să deosebească perele necoapte de cele coapte. A presupus că alții sunt proști și nu pot să-și dea seama și s-a gândit: „E un gest destul de frumos din partea mea să-ți dau o pară necoaptă. Ba chiar îți dau mai multe. Tu nu știi dacă perele sunt coapte sau nu, nu ai aceste cunoștințe! Deși predici adevărul în mod clar și logic, sigur crezi în continuare că sunt bun și că te tratez bine după ce am cules atâtea pere necoapte pentru tine.” Individul care a făcut asta credea că alții sunt proști și, în special, că Eu sunt prost. În inima lui, era conștient ce face atunci când a făcut acest lucru nesăbuit? (Nu.) Nu a fost conștient ce face. A crezut că i-a păcălit pe alții și că a fost foarte deștept. A fost deștept? (Nu.) Dacă ar fi fost cu adevărat deștept, cum ar fi putut să facă un asemenea lucru de-a dreptul nesăbuit, fără să fie totuși conștient ce face? Aceasta a dovedit că nu a fost deștept, ci a fost în schimb meschin. A cules

pere necoapte și Mi le-a dat să le mănânc, în timp ce el ținea o pară coaptă în mână și o mânca. N-ar părea ridicolă această acțiune? Am trecut cu vederea, dar ceea ce a făcut Mi-a lăsat o impresie profundă. Faptul că acest individ Mi-a putut face așa ceva – nu este natura acestui lucru foarte gravă? În ceea ce privește punctul de vedere, principiul de gestionare a lucrurilor și abordarea lui în această chestiune, cum era umanitatea lui? Știa că fapta lui este incorectă, că este incorect să trateze oamenii în acest fel? (Nu știa.) Se credea foarte deștept. „Privește cât de deștept sunt, ți-am dat pere necoapte și nici nu ți-ai dat seama! Am păstrat toate perele coapte pentru mine, iar tu nu vei mânca nicio pară coaptă! Dacă vei veni din nou, tot nu voi culege pere coapte pentru tine, ți le voi da doar pe cele necoapte!” Simpla chestiune a culesului perelor l-a dezvăluit. Nu este acest individ un netrebnic? (Ba da.) Este un netrebnic și nu știe ce este corect și ce este incorect. Spune-Mi, ce fel de umanitate este aceasta? În opinia Mea, el este o bestie și are doar înfățișarea unui om, dar, în realitate, nu este vrednic să se numească om. Lucrul pe care l-a făcut și această greșeală pe care a comis-o au fost de-a dreptul mizerabile, nefiind mai bune decât ceea ce ar face un animal. Se spune mereu că oamenii sunt animale superioare, dar din punctul Meu de vedere, mulți oameni sunt chiar mai răi decât animalele! Pe lângă faptul că nu are umanitate, ceea ce a făcut, principiile sale și modul său de a acționa arată că nu este loial nici măcar cât este un câine de pază față de stăpânul său. Avem un câine acasă. Odată, mânca o ureche de porc și l-am tachinat, spunând: „Îți place foarte mult, nu-i așa? De ce nu-Mi dai și Mie o gură?” Câinele a lăsat urechea de porc și a împins-o spre Mine, ca și cum ar spune: „Servește-Te.” Carnea și oasele sunt cele mai delicioase lucruri pentru un câine. Chiar dacă puiul lui ar vrea urechea de porc, nu i-ar da-o, dar Eu am spus că vreau să o mănânc și Mi-a oferit-o imediat. Vezi, când ai un câine, poți să-ți dai seama de ce sunt adorabili câinii. Ai grijă de

el și îl tratezi bine, iar pentru el, ești familia lui. Dacă îi ceri cel mai bun lucru pe care îl are, ți-l va da. Simte afecțiune față de tine. Oamenii nu pot face asta – așadar, cum putem spune că sunt animale superioare? Diavolii spun că oamenii sunt animale superioare. Acesta este un sofism pur, un raționament distorsionat și o erezie. Dacă o persoană nu are umanitate, poate să comită orice faptă rea trăind în această lume satanică – poate fi oricât de rea, oricât de josnică, oricât de urâtă și oricât de detestabilă. Dacă nu are funcția conștiinței și nu știe ce este corect și ce este incorect, poate să comită orice faptă rea și să rostească orice cuvinte incorecte, raționamente distorsionate și erezii. Oamenii sunt mai înfricoșători decât animalele. De fapt, animalele nu sunt înfricoșătoare; sunt foarte simple, foarte pure și foarte directe. Cățelușul Meu, când era mic și mânca o ureche de porc, se bucura atât de mult să Mă vadă, încât începea să dea din cap și din coadă. Știa să Mă facă fericit. Dar dacă îl tachinam și îi ceream mâncarea, nu Mi-o dădea, se ascundea rapid și ieșea doar după ce termina de mâncat. După ce a împlinit doi sau trei ani, s-a comportat diferit, fiind acum rezonabil. Când îi cer ceva ce-i place, Îmi dă acel lucru. Este sincer când Mi-l dă, nu-Mi cere nimic și nu are motive ascunse față de Mine. Și când nu-Mi dă acel lucru, este tot sincer, neavând răutate față de Mine. Indiferent dacă Mi-l dă sau nu, este sincer. Acestea sunt atributele și instinctele lui înnăscute. Animalele nu au firi corupte. Nu au nimic care să fi fost manipulat de Satana, iar toate dezvăluirile lor sunt naturale, foarte directe și simple. Nu este nevoie să le ghicești intențiile și să te ferești de ele. Dacă un animal îți dă ceva, chiar îți dă acel lucru, iar dacă nu-ți dă, atunci nu ți-l dă. Dacă este fericit, chiar este fericit, iar dacă nu este fericit, atunci nu este. Nu va fi controlat de emoții și nu va avea intenții rele față de tine. Oamenii sunt diferiți. Oamenii sunt înfricoșători. Purtând piele de om, dacă nu au conștiință sau rațiune, nu au cum să fie mai buni decât animalele, dar pot să

fie oricât de răi. Cât de răi pot să fie? Atât de răi încât vei simți că ai văzut un demon viu, făcându-te să simți că este de neconceput, șocându-ți conștiința, lovindu-te în adâncul inimii și provocându-ți durere. Când simt aceste lucruri, oftez în sinea Mea, gândindu-Mă: „Este ceva ce ar trebui să facă un om? Cum pot oamenii să fie atât de răi? Acel om crede în Dumnezeu, cum poate totuși să facă aceste lucruri?" Odată ce o persoană își pierde conștiința și rațiunea, poate fi oricât de rea. Nu doar că poate fi pe cât de rea este în prezent, dar poate deveni și mai rea, continuând să decadă. Faptul că oamenii nu știu ce este corect și ce este incorect este începutul decăderii omenirii, începutul declinului omenirii.

Dacă cineva nu știe ce este corect și ce este incorect, nu are conștiință sau rațiune și, astfel, nu are umanitate și este posibil să aibă o natură demonică. Indiferent ce dezvăluie după aceea sau ce trăiește în timpul vieții sale, pe scurt, nu va fi răscumpărat, nu va fi niciodată răscumpărat. Dacă cineva nu are conștiință și nici rațiune – mai exact, nu are umanitate – atunci este incorigibil și nu poate fi răscumpărat. Chiar așa stau lucrurile. Dacă nici măcar nu știe ce este corect și ce este incorect, cum poate face ceva care să fie în acord cu rațiunea și conștiința? Ar fi absurd să sugerăm asta. Unii oameni sunt predispuși la gelozie și conflict. Dacă este vorba de un conflict cu alți oameni, ai putea crede că natura acestui lucru nu este foarte gravă, dar unii intră în conflict cu Mine. Atunci în cine cred, de fapt, acești „credincioși în Dumnezeu"? Faptul că pot intra în conflict cu Mine face ca această problemă să fie gravă. Unii oameni nu uită niciodată dacă le semnalez o problemă pe care o au, iar după aceea se gândesc ce metodă pot folosi pentru a găsi un atu și a se răzbuna. De exemplu, i-am spus odată unui asemenea individ: „Gătești mereu atât de mult, de ce nu pregătești doar cantitatea potrivită?" El a cugetat: „Spui că nu știu să estimez câtă mâncare trebuie să pregătesc. Nu cumva spunând asta insinuezi că nu sunt isteț, că

nu sunt bun de nimic? Atunci de ce nu gătești tu o masă!” După ce am gătit și Mi-a rămas și Mie puțină mâncare, nu a spus nimic cu voce tare, dar s-a gândit în sinea lui: „Nici tu nu poți să gătești exact cantitatea potrivită, nu-i așa? Am găsit o șansă să mă răzbun pe tine. Ai expus problema pe care o am, așa că te voi expune și eu!” Încerca mereu să găsească modalități de a Mă viza. Unii oameni spun: „Este adevărat că porți pică împotriva oricui Te vizează? Așadar, este în regulă ca alții să fie vizați, dar Tu nu?” Au dreptate să spună asta? (Nu.) Cu o altă ocazie, am rugat pe cineva să strângă masa, iar el a spus: „Nu am fost eu cel care a făcut mizerie!” Am spus: „Chiar dacă nu ai fost tu, tot poți să faci ordine.” El a spus: „Chiar dacă fac ordine, trebuie să clarific că nu am fost eu cel care a făcut mizerie.” L-am rugat să facă ordine în lucrurile din dulap, iar el a spus: „Lucrurile de acolo nu au fost cumpărate de mine!” Am spus: „Nu le-ai cumpărat tu, dar nu poți să faci ordine în ele? Oare de ce au cuvintele Mele atât de puțină greutate? Trebuie să-ți dai seama cine le-a cumpărat înainte să poți face ordine în ele?” Știa dacă spusele lui sunt corecte sau incorecte? Exprima un raționament distorsionat, nu-i așa? (Așa e.) Am spus că exprimă un raționament distorsionat, dar el a rămas neconvins în inima lui, crezând că statutul Meu special însemna că alții trebuie să suporte orice spun, de parcă Mi-aș da aere de superioritate. Era corectă gândirea lui? (Nu.) Mai târziu, am văzut că nu accepta deloc adevărul și, indiferent ce spuneam, nu accepta în inima lui, așa că nu Mi-am mai pierdut timpul cu el – putea să facă orice dorea, iar Eu aveam să-l scuz și să-l tolerez. Deși am această identitate și acest statut, sunt prea mulți oameni care nu Mă ascultă și Mi se opun. Am văzut personal mulți frați și surori care sunt lipsiți de respect față de Mine. Există mulți oameni care sunt sfidători și au resentimente față de Mine, mulți care sunt invidioși pe Mine și Mă urăsc în inimile lor, mulți care Mă privesc de sus și Mă desconsideră, mulți care Mă judecă pe la spate, care

Mă ridiculizează și Mă batjocoresc fățiș. Cum i-am tratat? În cei treizeci și ceva de ani în care am lucrat, nu M-am răzbunat pe absolut nicio persoană. Nu am urât, nici nu am chinuit pe nimeni după ce Mi-am asumat statutul fiindcă au fost lipsiți de respect față de Mine înainte ca identitatea Mea să fie dezvăluită public. Nu am făcut așa ceva nici măcar o dată. Mai mult, acești oameni au făcut lucruri nepoliticoase sau jignitoare față de Mine și nu i-am tras niciodată la răspundere. Totuși, trebuie să am părtășie despre aceste tipuri de probleme, raportându-le la adevăr, pentru a-i ajuta pe toți să aibă discernământ – acest lucru este benefic pentru toată lumea. Dar mulți nu au discernământ în privința lucrurilor pe care le-au făcut acești oameni. Nu iau asemenea lucruri în serios, ca și cum nu ar merita menționate. Nu este o problemă? Așadar, este extrem de necesar să avem părtășie despre astfel de chestiuni pentru a-i ajuta pe toți să aibă discernământ. Întrucât spui că ai credință în Dumnezeu, te tratez ca pe un credincios. Am cerințe de la tine în baza datoriei pe care o îndeplinești, așa că nu ar trebui să o îndeplinești? Nu ar trebui să te supui? (Ba da.) Am această identitate și îți cer lucruri având această identitate și acest statut, așadar ar trebui să tratezi ceea ce spun cu atitudinea unei ființe create. Îți îndeplinești datoria; nu ar trebui să faci alte remarci, nu ar trebui să rostești raționamente distorsionate, nici să Mă contrazici. Acestea sunt raționalitatea și manifestarea umanității pe care ar trebui să le ai măcar ca ființă creată. Acest individ însă, pe lângă faptul că nu avea o astfel de atitudine, a și folosit un raționament distorsionat. Știa el ce este corect și ce este incorect? Nu știa. Oamenii care nu știu ce este corect și ce este incorect sunt lipsiți de umanitate, nu-i așa? (Așa e.) Se poate spune cu certitudine că nu au umanitate. Dacă o persoană obișnuită îți cere să strângi masa și să organizezi dulapul, iar tu nu vrei să o faci sau simți că persoana cealaltă este o persoană obișnuită și nu are dreptul să-ți ceară asta, atunci poți alege să nu

o faci. Dar cele două lucruri pe care le-ai spus, „Nu am fost eu cel care a făcut mizerie!” și „Lucrurile din dulap nu au fost cumpărate de mine!” – asta ar spune o persoană care are conștiință și rațiune? Nu ești exagerat de irezonabil? (Ba da.) Te porți sfidător când îți vorbește așa o persoană obișnuită, dar acum Eu sunt Cel care îți vorbește și tot îndrăznești să folosești un raționament distorsionat în ce Mă privește și să te aperi folosind o logică amăgitoare. Ce spune despre caracterul tău faptul că poți folosi un astfel de raționament distorsionat? Ai spus: „Nu am fost eu cel care a făcut mizerie”, adică: „Oricine a făcut mizerie ar trebui să o curețe; în orice caz, eu nu o voi face!” Ai refuzat să faci sarcina pe care ar fi trebuit să o faci și chiar ai folosit un raționament distorsionat. Așa ar trebui să se ocupe de lucruri o persoană cu umanitate normală? Dacă această sarcină este ceea ce ar trebui să faci, oare nu ar trebui să nu spui asta? Oare faptul că poți spune asta nu înseamnă că nu știi ce este corect și ce este incorect? Ca să refuzi și să nu faci acest lucru, chiar ți-ai vărsat furia personală, spunând că nu ai făcut tu mizerie, nici nu ai cumpărat lucrurile, așa că nu aveai să faci ordine. Ai inventat scuze și ai folosit raționamente distorsionate pentru a evita să faci asta. Nu este raționamentul tău prea distorsionat? Ai putut să rostești un astfel de raționament distorsionat și ai făcut-o cu o siguranță de sine nerușinată și chiar cu aroganță. O astfel de persoană nu știe ce este corect și ce este incorect, nu-i așa? Nu are umanitate, nu-i așa? (Așa e.) Nu te-am caracterizat astfel pentru că am această identitate și acest statut și pentru că M-ai vizat. Chiar dacă altcineva ți-ar cere să faci asta și ai refuza, încercând să aduci argumente, fiind de față, tot te-aș evalua în acest fel, pentru că spusele tale nu sunt în conformitate cu umanitatea, sunt incorecte, sunt un raționament distorsionat, sunt erezii și sofisme. Nu ai crezut că este incorect și chiar ai considerat că este un raționament valid; acest lucru este suficient pentru a arăta ce se află în umanitatea ta. Nu ai putut să te abții atunci și ți-

au scăpat aceste vorbe. Aceasta este o dezvăluire naturală, iar o dezvăluire naturală reprezintă umanitatea și esența cuiva. De ce spun că reprezintă esența cuiva? Faptul că ai asemenea gânduri și puncte de vedere nu este ceva temporar și nu au fost declanșate de ceva ce am spus Eu; mai degrabă, aceste gânduri și puncte de vedere sunt ceea ce gândești de mult timp, de zile și luni – pe deasupra, pentru că unele lucruri nu au fost pe placul tău, ai căpătat noțiuni, iar inima ți s-a umplut de nemulțumire și sfidare. Nu te-ai putut controla o clipă și ceea ce se află în inima ta a fost expus. Ce a fost expus? Că nu ai conștiință și rațiune și că umanitatea ta este prea rea, prea înfricoșătoare. Dacă i-ai cere individului menționat anterior să accepte adevărul, nu ar putea să facă asta. Dacă i-ai cere să-și cunoască firile corupte, i-ar fi și mai puțin posibil să facă asta. Un individ care nu are umanitate este la același nivel cu o bestie. Nu l-am caracterizat în acest fel pentru că Mi-a greșit accidental sau Mi-a spus ceva fals, ci pur și simplu pentru că aceasta este natura faptei sale. A-l caracteriza în acest fel nu este nedrept sau injust. Chiar dacă ar fi vizat pe altcineva cu aceste cuvinte, tot l-aș evalua în acest mod dacă aș vedea asta. Aceasta este o afirmație obiectivă, dreaptă. A putut să spună lucruri atât de absurde, să rostească un raționament atât de aberant, iar faptul că a făcut asta a fost o dezvăluire naturală. Spune-Mi, nu este aceasta o expunere a naturii-esență pe care o are? Nu este aceasta o expunere a adevăratei sale umanități? Acest lucru l-a dezvăluit. Ce anume a dezvăluit? A dezvăluit că nu are umanitate. Oamenii fără umanitate nu știu ce este corect și ce este incorect și pot debita orice raționament distorsionat și orice erezie, spunând aceste lucruri cu o siguranță de sine atât de nerușinată. După ce vorbesc, nu știu niciodată că vorbele lor sunt incorecte și nu recunosc niciodată ce a fost greșit în cuvintele lor. Nu reflectează niciodată asupra lor înșiși, nu acceptă să fie emondați și, în cele din urmă, ce spun? „Nu am zis asta în mod intenționat.

S-a întâmplat doar pentru că mi-a scăpat într-un moment de furie, nu-i așa?” Chiar este nevoie să fi fost intenționat? Ai dezvăluit deja acest lucru în mod natural, iar adevărata ta umanitate a fost deja expusă. Faptul că poți spune asta fără să te gândești dovedește că aceste cuvinte sălășluiesc în inima ta de mult timp și, atunci când întâlnești un mediu de acest fel, le dezvălui în mod natural. Acest lucru îți poate reprezenta complet caracterul. Dacă te-ai fi gândit înainte de a le rosti, ar putea să nu fie neapărat adevărate și chiar să fie o prefăcătorie, în timp ce acest lucru îți expune și mai mult caracterul. Oamenii fără umanitate nu știu ce este corect și ce este incorect și chiar inversează binele și răul, exprimând un raționament distorsionat ca și cum ar fi valid. Indiferent cum prezinți faptele și cum le aduci argumente, pur și simplu nu vor recunoaște că au greșit. „Cum să greșesc eu? Voi sunteți cei care greșiți! Mă priviți cu dispreț, vedeți că sunt smerit, nu am daruri și nu am influență sau statut în societate și mă intimidați!” Debitează o mulțime de raționamente distorsionate și de erezii, dar nu prezintă niciodată natura lucrurilor greșite pe care le-au făcut și raționamentele distorsionate pe care le-au rostit. Indiferent câte lucruri greșite fac, nu le recunosc. Ar avea o persoană cu umanitate normală acest tip de manifestare? Nici nu e nevoie să-i menționăm pe oamenii a căror conștiință și rațiune sunt foarte solide – oricine are chiar și o fărâmă de conștiință și rațiune își va da seama cu siguranță că oamenii comit multe greșeli în viața lor. În special, unii spun sau fac lucruri pe care nu ar trebui să le spună sau să le facă, apoi regretă și suferă toată viața, acuzându-se și aducându-și reproșuri în conștiința lor. Pe măsură ce ajung la o vârstă la care sunt mai chibzuiți și mai maturi, știu tot mai mult ce cuvinte ar trebui spuse și ce lucruri ar trebui făcute și ce cuvinte nu ar trebui spuse și ce lucruri nu ar trebui făcute. Conștiința și rațiunea lor le vor regla constant comportamentul și gândurile. Mai ales dacă o persoană poate accepta adevărul, după ce acceptă unele adevăruri, conștiința și

rațiunea acesteia se vor dezvolta într-o direcție pozitivă, iar cuvintele incorecte pe care le-a spus odată, punctele de vedere false pe care le-a exprimat cândva și lucrurile greșite pe care le-a făcut odinioară vor continua să apară, puțin câte puțin, în mintea ei. Persoana respectivă va reflecta asupra lor, se va gândi și va cugeta în permanență la ele, apoi va căuta cuvintele lui Dumnezeu și se va compara cu ele, simțind tot mai mult că este doar o persoană obișnuită, că a făcut multe greșeli și a spus multe cuvinte incorecte, că are multe gânduri și puncte de vedere false și că a făcut în trecut multe lucruri nesăbuite, prostești și stupide, lucruri pe care oamenii le consideră detestabile. Chiar fără a privi din perspectiva cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, ci doar cu înțelegerea pe care o persoană a dobândit-o în mulți ani de experiență, ea poate, de asemenea, să rezume constant aceste probleme din umanitatea ei, aceste greșeli și fărădelegi. Este ceva normal, iar acestea sunt experiența și câștigurile pe care ar trebui să le aibă în cele din urmă o persoană cu umanitate care știe ce este corect și ce este incorect, după ce atinge o anumită vârstă și acceptă unele adevăruri. Însă cei care nu știu ce este corect și ce este incorect, chiar dacă trăiesc până la șaizeci sau șaptezeci de ani, rămân astfel de oameni nesăbuiți, ignoranți și încăpățânați și nu se vor schimba. Dacă te aștepți ca astfel de oameni să se schimbe, atunci ai putea la fel de bine să te aștepți să zboare porcii. Pur și simplu nu se va întâmpla niciodată. Astfel de oameni nu se vor schimba niciodată, pentru că nici măcar nu știu ce este corect și ce este incorect. Dacă i-ai cere unei persoane care nu știe ce este corect și ce este incorect să accepte adevărul, i-ai face viața dificilă, pentru că pur și simplu îi depășește capacitatea și nu știe care este adevărul. Îi este imposibil să accepte adevărul. Ar fi ca și cum i-ai cere unei persoane daltoniste să picteze un tablou. Ar putea să picteze un tablou care să aibă culori normale? (Nu.) Dacă i-ai cere unei persoane fără ureche muzicală să cânte, ar falsa

mereu. Oricum ar încerca, nu poate cânta în mod armonios, dar tot crede că alții cântă fals, iar ea cântă corect. Standardul ei de evaluare nu este corect, așa că nu va ști niciodată ce este corect și ce este incorect. Înțelegi acum? (Da.)

Ce le spune oamenilor acest conținut despre care am avut părtășie? Le spune că, întrucât oamenii fără umanitate sunt lipsiți de conștiință și rațiune, această condiție elementară, ei nu au standardul de bază pentru a-și evalua și regla umanitatea. Drept urmare, manifestările lor li se par foarte ciudate celor care au conștiință și rațiune. Ei exprimă mereu raționamente distorsionate, erezii și opinii nefondate. Nu ești capabil să înțelegi ce anume se întâmplă. Acum ai găsit răspunsul, nu-i așa? (Așa e.) Dacă oamenii de acest fel ajung în punctul în care este imposibil să te înțelegi cu ei, atunci nu ar trebui să mai interacționezi cu ei. Dacă nu au ajuns încă în acest punct și încă te poți înțelege cu ei la un nivel acceptabil, atunci încearcă să vorbești și să conversezi cu ei cât mai puțin posibil, așa încât să nu ajungi la exasperare. În prezent, există un volum mare de lucru în toate domeniile lucrării, cu multe sarcini care necesită energie. Unii oameni simt că sunt prea ocupați și nu au timp să-și bată capul cu aceste erezii și sofisme. Acest punct de vedere este și el incorect, deoarece nu conduce la dobândirea discernământului. Când auzi o erezie sau un sofism și simți că este ceva în neregulă cu el, ar trebui să-l notezi. După aceea, caută adevărul pentru a putea să-l discerni clar și a ști exact ce este în neregulă cu acest sofism. Dacă exersezi și practici în acest fel, vei dobândi discernământ. Dar în cazul indivizilor de acest fel, nu este nevoie să ai părtășie despre adevăr cu ei pentru a le corecta punctele de vedere, fiindcă pur și simplu nu-l pot înțelege. Este ca și cum cineva ar vedea un ou căzând dintr-un copac și apoi ar spune că ouăle cresc în copaci. De fapt, în copac era o găină care se oua. Acel individ nu a văzut găina, ci doar oul căzând, așa că a ajuns la această

concluzie. Indiferent ce-i spui, nu pricepe și insistă că ouăle cresc în copaci. Nu este ridicol? (Ba da.) Te poți face înțeles de un asemenea individ? (Nu.) Dacă nu te poți face înțeles de el, atunci nu mai spune nimic. Nu-ți pierde timpul. De-a lungul anilor, am văzut prea mulți oameni absurzi. Majoritatea acestora sunt destul de entuziaști; pot să îndeplinească o datorie și nu sunt perfizi sau răi în adâncul sufletului lor. Așa că le spun ceva în treacăt și care este rezultatul? Dacă rostesc câteva cuvinte ale adevărului, nu le înțeleg. Dacă vorbesc despre chestiuni exterioare, nu rezistă să asculte. Așa că nu mai vreau să le spun nimic acestor oameni, pentru că este prea obositor să vorbesc cu ei și am prea mult de lucru, prea multe subiecte adecvate de discutat. Nici măcar nu pot să parcurg toate subiectele adecvate, deci cum aș putea să-Mi bat capul cu acești oameni? Acum că am avut părtășie despre adevăr în această măsură, multe lucruri au devenit clare, faptele reale au ieșit la iveală și oamenii de diferite tipuri vor fi cu adevărat sortați după felul lor. Lăsați-i pur și simplu pe indivizii absurzi de acest fel să fie sortați și gata. Nu avem timp să discutăm în contradictoriu cu ei sau să le corectăm punctele de vedere false, nu-i așa? (Așa e.) Atunci haideți să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. La revedere!

16 martie 2024

Note de subsol:

a. În textul chinezesc original, numele „Zheng” are și sensul de integritate morală.

Cum să urmărești adevărul (18)

Conținutul părtășiei noastre recente a fost destul de special, referindu-se la originile, esențele și clasificările oamenilor. Am discutat despre manifestările a trei tipuri de oameni, fiecare cu o clasificare diferită – cei reîncarnați din animale, cei reîncarnați din diavoli și cei reîncarnați din oameni. Pentru majoritatea oamenilor, acest lucru a avut un oarecare impact asupra stării lor de spirit. Cum vă simțiți cei mai mulți dintre voi după ce ați auzit părtășia despre acest aspect? Există vreunii dintre voi care nu sunt dispuși să audă acest conținut și spun: „Aceste chestiuni nu par să fie legate de adevăr. Are vreun rost să cunoaștem aceste lucruri?” Riscă noii credincioși să capete noțiuni după ce aud aceste cuvinte? Riscă să devină negativi și slabi? Indiferent cum se simt oamenii după ce aud aceste cuvinte – fie că încep să aibă noțiuni, fie că devin negativi și slabi – în orice caz, părtășia despre aceste cuvinte este benefică pentru oameni. Cel puțin, le dă posibilitatea de a dobândi o oarecare claritate și un oarecare discernământ, de a înțelege gândurile și opiniile corecte privind felul în care se poartă și de a înțelege principiile de bază ale modului de a se purta. Este foarte benefică pentru oameni în ceea ce privește modul de a se purta și de a trăi. În special, îi ajută să înțeleagă cum să-i trateze pe alții conform principiilor. În acest fel, oamenii vor putea evita să facă multe lucruri nesăbuite și vor face mai puține ocolișuri. Conținutul părtășiei noastre recente s-a referit la originile oamenilor și la esența lor lăuntrică și am încheiat discutând despre manifestările celor care sunt reîncarnați din oameni adevărați. Cei reîncarnați din oameni adevărați au în principal două caracteristici. Care sunt acestea? (Pot discerne între bine și rău și știu ce este corect și ce este incorect.) Acestea sunt cele două manifestări și caracteristici principale pe care ar trebui să le aibă umanitatea cuiva. În termeni generali, sunt ceea ce

numim adesea conștiință și rațiune. Cu toate acestea, deseori, oamenii nu știu cum să discearnă dacă cineva are conștiință și rațiune sau dacă o persoană o are cu adevărat pe una sau pe cealaltă, dacă acestea sunt normale sau dacă sunt conștiința și rațiunea umanității normale. Când oamenii nu înțeleg aceste fapte despre umanitatea normală, toate opiniile sau înțelegerea lor în privința conștiinței și rațiunii sunt foarte generale, așa că am folosit două aspecte ale manifestărilor specifice pentru a explica ce sunt conștiința și rațiunea umană și pentru a confirma dacă o persoană are umanitate. Primul este discernerea între bine și rău, iar al doilea este faptul de a ști ce este corect și ce este incorect. Am avut deja părtășie de două ori despre aceste două aspecte. A discerne între bine și rău și a ști ce este corect și ce este incorect sunt calități ale umanității, aspecte trăite ale umanității și dezvăluiri și manifestări specifice ale umanității pe care le au oamenii. Pentru aceste două aspecte – a discerne între bine și rău și a ști ce este corect și ce este incorect – am enumerat în mod corespunzător câteva exemple reale, am discutat despre unele manifestări specifice ale oamenilor în cadrul acestor două aspecte și v-am cerut să discerneți dacă acestea sunt sau nu manifestări ale umanității și dacă cei care le prezintă sunt oameni care pot discerne între bine și rău și știu ce este corect și ce este incorect. În ceea ce privește discernerea între bine și rău, am avut părtășie despre câteva cazuri pentru a diseca modul în care oamenii tratează lucrurile pozitive și pe cele negative și, de asemenea, am avut părtășie despre felul în care să discernem lucrurile negative și manifestările neumane. Deși nu am dat exemple mai specifice pentru a vă spune care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative, disecând și dând în vileag unele dintre manifestările oamenilor față de lucrurile pozitive din viața lor de zi cu zi, am arătat cum ar trebui să trateze cineva lucrurile pozitive și ce atitudini ar trebui să aibă față de ele. De asemenea, am dat câteva exemple pentru a expune atitudinile

și manifestările oamenilor față de lucrurile negative, așa încât să puteți învăța să discerneți care este natura atitudinilor și manifestărilor acestor personaje negative, dacă umanitatea lor este sau nu o umanitate adevărată și care este esența umanității lor. În ultimele noastre două părtășii, nu am explicat în mod specific care sunt lucrurile pozitive și cele negative, dar judecând pe baza faptelor care au fost expuse, nu ar trebui să fii acum capabil să definești lucrurile pozitive și pe cele negative? După ce ai ascultat părtășia, ai rezumat care anume sunt lucrurile pozitive și cele negative? Dacă ai o definiție în inima ta după ce ai ascultat acest conținut specific al părtășiei, știind care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative și înțelegi adevărul în această privință, atunci vei ști cum să discerni și să tratezi lucrurile pozitive și cele negative, nu-i așa? (Așa e.)

Care sunt lucrurile pozitive? Nu este aceasta o chestiune care ar trebui înțeleasă? Poate puteți da câteva exemple de lucruri pozitive, cum ar fi firea dreaptă a lui Dumnezeu, frumusețea lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu, intențiile Sale pentru om, cerințele Sale pentru om, precum și toate adevărurile pe care le-a exprimat El pentru omenire, fiecare adevăr-principiu detaliat și specific din cadrul adevărului – toate acestea sunt lucruri pozitive. Întrucât puteți da câteva exemple specifice de lucruri pozitive, puteți da și câteva exemple specifice de lucruri negative? Este cultura tradițională un lucru negativ? (Da.) Sunt tendințele rele lucruri negative? (Da.) Este urmărirea unei cariere oficiale un lucru negativ? (Da.) Este urmărirea unei averi mari un lucru negativ? (Da.) Toate acestea sunt lucruri negative. Ce altceva? (Nu-mi trece nimic altceva prin minte.) Nu reflectați niciodată asupra acestor lucruri în inimile voastre; sunteți mereu cu mintea în altă parte. Și totuși, simțiți de obicei că ați ajuns să înțelegeți o mare parte din adevăr după ce ați început să credeți în Dumnezeu și v-ați făcut datoria timp de mulți ani, după ce ați mâncat și ați băut multe dintre

cuvintele lui Dumnezeu. Atunci, de ce nu ai niciun punct de vedere când vine vorba de chestiuni specifice? Unde s-a dus tot ce ai înțeles? Dacă ți se cere să folosești adevărurile pe care le înțelegi pentru a diseca esența unei chestiuni și a explica în mod clar esența acesteia, ajutându-i astfel pe oameni să înțeleagă adevărurile implicate și intențiile lui Dumnezeu, așa încât nu doar să discearnă lucrurile negative, ci să știe și care sunt lucrurile pozitive și adevărurile-principii implicate, nu-ți trece nimic prin minte, neștiind ce să spui. Nu este aceasta o manifestare a neînțelegerii adevărului? (Ba da.) Atunci, ce sunt toate acele înțelegeri despre care vorbești de obicei? (Cuvinte și doctrine.) Sunt toate cuvinte și doctrine. Când scriu note de devoțiune spirituală, unii oameni descoperă că gândurile lor curg ca un izvor și scriu ca și cum ar fi îndrumați de o inspirație divină; scriu într-un mod foarte structurat și se emoționează într-atât încât ochii li se umezesc și lacrimile le curg pe față. Totuși, când li se cere să aplice în viața reală ceea ce au scris pentru a discerne diverși oameni, a vedea în profunzime diverse lucruri și a rezolva diverse probleme, sunt incapabili să facă asta. Înțeleg multe doctrine, dar pur și simplu nu înțeleg adevărul. Ca urmare, nu pot să vadă în profunzime nicio chestiune pe care o întâlnesc și nu pot rezolva nicio problemă pe care o descoperă. Ce rost are să înțeleagă atâtea doctrine? Oamenii care nu înțeleg adevărul sunt atât de jalnici! Acei oameni aroganți și neprihăniți de sine înțeleg multe doctrine, dar nu pot rezolva nicio problemă reală. Este atât de jalnic! Revenind la subiectul nostru, haideți să ne continuăm părtășia despre care sunt lucrurile pozitive. Acest aspect al adevărului trebuie clarificat. Dacă facem o afirmație generală și spunem: „Tot ce vine de la Dumnezeu este un lucru pozitiv”, sunt corecte aceste cuvinte? (Da.) „Tot ce vine de la Dumnezeu este un lucru pozitiv” este un adevăr, dar dacă nu înțelegi la ce anume se referă această afirmație sau la ce se referă adevărul din ea, atunci ceea ce înțelegi este o doctrină. Dacă

recunoști și înțelegi cu adevărat această afirmație în multe privințe și poți comunica, de asemenea, câteva detalii pentru a-ți susține punctul de vedere, atunci punctul tău de vedere se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu, iar acest lucru dovedește că înțelegi o parte a adevărului. Mulți oameni spun: „Tot ce vine de la Dumnezeu este un lucru pozitiv.” Teoretic, această afirmație este corectă, fiind și un aspect al adevărului. Așadar, care anume sunt lucrurile pozitive? Ar trebui să existe o explicație specifică pentru afirmația „Tot ce vine de la Dumnezeu este un lucru pozitiv.” Atunci, care lucruri sunt pozitive? Tot ce vine de la Dumnezeu este un lucru pozitiv: toate lucrurile create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Este corectă această explicație? O face specifică? (Da.) Astfel, afirmația „Tot ce vine de la Dumnezeu este un lucru pozitiv” nu rămâne doar la nivel teoretic, ci devine un adevăr-principiu. Este clară această exprimare? (Da.) Atunci citiți această propoziție care definește lucrurile pozitive. (Toate lucrurile create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive.) Cum vă simțiți după ce citiți această propoziție? A început să se clarifice în inimile voastre definiția sau sfera de aplicare a lucrurilor pozitive? (Da.) Atunci citiți-o din nou. (Toate lucrurile create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive.) Când citiți cuvinte ale adevărului, trebuie să învățați să le citiți încet și să le savurați cu atenție. Trebuie să învățați să le citiți cu o cadență măsurată, rostindu-le cu seriozitate și solemnitate, într-un ritm ușor de înțeles, astfel încât, după ce le aud toți, fiecare cuvânt și fiecare propoziție să fie întipărite în inimile lor și să lase o impresie profundă, iar de atunci înainte, această afirmație să devină o bază și un criteriu al cuvintelor lui Dumnezeu prin care oamenii să evalueze un anumit tip de lucru în sinea lor. Ce minunat ar fi! Citiți-o din nou. (Toate

lucrurile create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive.) A fost tot puțin cam repede. Spuneți-Mi, când citiți cuvintele lui Dumnezeu, nu ar trebui să fiți serioși și, de asemenea, evlavioși? (Ba da.) În cazul în care citiți cuvintele lui Dumnezeu la fel de frivol și rapid ca pe un articol scris de un non-credincios, ce ar simți ascultătorii? (Nu ar simți deloc evlavie.) Atunci, pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu cu evlavie, cum ar trebui să le citiți? Cum ar trebui să fie ritmul? (Ar trebui să le citim cu seriozitate și cu sinceritate, cuvânt cu cuvânt, într-o manieră răsunătoare și puternică.) Așa este. Atunci citiți-o din nou și străduiți-vă să fie răsunătoare și puternică. (Toate lucrurile create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive.) Acum că această propoziție a fost citită de mai multe ori, cu siguranță ați memorat-o, nu-i așa? (Așa e.) Această propoziție subliniază trei lucruri. Care este primul? (Ceea ce este creat de Dumnezeu.) Care este al doilea? (Ceea ce este poruncit de Dumnezeu.) Și care este al treilea? (Ceea ce se află sub suveranitatea lui Dumnezeu.) Și ce sunt toate aceste lucruri? (Toate sunt lucruri pozitive.) Ați memorat-o, nu-i așa? (Așa e.) Memorarea adevărului și întipărirea lui în inimă sunt incredibil de benefice pentru înțelegerea tuturor adevărurilor-principii, pentru discernerea tuturor tipurilor de oameni, evenimente și lucruri și pentru a avea perspectiva și punctul de vedere corect asupra lor, precum și pentru a putea alege calea cea dreaptă și a practica în conformitate cu adevărurile-principii astfel încât să-L mulțumim pe Dumnezeu.

Tocmai am vorbit despre ce constituie lucruri pozitive. Toate lucrurile și evenimentele care se află în sfera a ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive. În acest caz, există un număr mare de lucruri pozitive. În

primul rând, toate tipurile de lucruri vii și neînsuflețite pe care le-a creat Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Lucrurile vii sunt forme de viață capabile de acțiune, care pot respira și care au vitalitate. Indiferent de structura vieții lor sau de legile și regulile vieții lor, atât timp cât sunt create de Dumnezeu, atât timp cât vin de la Dumnezeu, sunt lucruri pozitive. Chiar dacă nu-ți plac, chiar dacă nu sunt în acord cu noțiunile tale și chiar dacă nu sunt de niciun folos oamenilor sau chiar le pot face rău, atât timp cât sunt create de Dumnezeu și poruncite de El, sunt lucruri pozitive. Dar unii oameni au noțiuni în această privință. Ei cred că animalele rele și animalele care le pot face rău oamenilor – cum ar fi vulpile, lupii sau fiarele care mănâncă oameni – nu sunt lucruri pozitive, ci negative. Acest punct de vedere este contrar dorințelor lui Dumnezeu, fiind pe deplin și întru totul greșit. De fapt, orice este creat de Dumnezeu, atât timp cât El nu-l condamnă, este un lucru pozitiv. Oamenii nu ar trebui să-l discrimineze, nici să-l condamne și să recurgă la uciderea lui sau la orice alte mijloace crude pentru a se ocupa de el, deoarece îl consideră respingător. Ar trebui să-l lase să-și urmeze cursul firesc. Chiar dacă nu-l protejezi, ar trebui totuși să-i lași loc să supraviețuiască și să nu-i faci rău, deoarece vine de la Dumnezeu. Aceasta este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă față de toate diversele vietăți create de Dumnezeu. Atât timp cât ceva este creat de Dumnezeu, indiferent dacă îți place sau nu, dacă este frumos sau urât, dacă este prietenos față de tine sau constituie o amenințare, dacă nu este vizibil cu ochiul liber sau îl poți vedea, dacă are un impact asupra vieții tale și indiferent ce legătură are cu supraviețuirea umană, ar trebui să tratezi acel lucru și toate astfel de lucruri în mod egal, să le tratezi conform principiilor și să le respecți; dă-le spațiu pentru a supraviețui, respectă-le metodele de supraviețuire și legile de supraviețuire și, de asemenea, respectă toate activitățile lor. Nu ar trebui să le faci rău. Cel puțin, ar trebui să poți

coexista cu aceste vietăți și nu ar trebui să intervenițiunii asupra altora. Acesta este un lucru pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă și să-l priceapă și, desigur, este cu atât mai mult un principiu care ar trebui respectat în modul de tratare a diverselor vietăți; acestea nu ar trebui în niciun caz să fie abordate cu noțiuni care provin din voința umană sau chiar cu impetuozitate. Aici se încheie părtășia noastră despre subiectul referitor la toate lucrurile create de Dumnezeu.

Un alt aspect referitor la definiția lucrurilor pozitive se referă la ceea ce este poruncit de Dumnezeu, iar sfera de aplicare a celor poruncite de Dumnezeu este destul de vastă. În termeni generali, de exemplu, durata de viață, înfățișarea, natura înnăscută și genele diverselor ființe vii, precum și modurile lor de supraviețuire, tiparele lor de activitate, metodele lor de a-și asigura hrana și de a se reproduce și tiparele lor de viață pentru adaptarea la cele patru anotimpuri, care implică direcțiile migrației lor și domeniile lor de activitate; în plus, cele patru anotimpuri, amplasarea munților, râurilor și lacurilor și formele de existență ale diverselor lucruri vii sau neînsuflețite de pe pământ poruncite de Dumnezeu și așa mai departe – oamenii ar trebui să respecte și aceste lucruri care fac parte din această sferă de aplicare, să le ofere spațiu pentru supraviețuire și să nu folosească voința umană sau mijloace artificiale pentru a le eradica, a le influența sau a le aduce prejudicii. De exemplu, tigrii se nasc pentru a mânca erbivore; zebrele, antilopele, elanii și unele animale mici – toate acestea constituie prada tigrilor. Acesta este modul unei vietăți de a-și asigura hrana și sfera în care face acest lucru; aceasta este o regulă a supraviețuirii sale. Așadar, ce implică această regulă de supraviețuire? Implică porunca lui Dumnezeu. Întrucât este poruncit de Dumnezeu, indiferent cum îl privesc oamenii dintr-o perspectivă conceptuală – fie că îl consideră minunat, fie sângeros și crud – este cu siguranță un lucru pozitiv. Este ceva absolut sigur și de netăgăduit.

Chiar dacă simți în inima ta că vânarea animalelor de către tigri este foarte sângeroasă și crudă și nici măcar nu poți suporta să vezi o astfel de scenă tragică desfășurându-se, ar trebui să respecți modul de supraviețuire din lumea animală. Nu ar trebui să-l împiedici sau să-l restricționezi, cu atât mai puțin să intervii în mod artificial sau să deteriorezi acest mediu ecologic. În schimb, ar trebui să lași lucrurile să-și urmeze cursul firesc și să protejezi mediul de supraviețuire al lumii animale. Nu ar trebui să privezi diverse animale de dreptul lor de a supraviețui. Vânarea și devorarea erbivorelor sau a altor animale de către carnivore este o regulă a supraviețuirii lor, iar această regulă a supraviețuirii a fost creată și poruncită de Dumnezeu. Omenirea nu ar trebui să intervină asupra ei sau să o deterioreze, ci ar trebui să lase lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Ce înseamnă, atunci, să lase lucrurile să-și urmeze cursul firesc? Înseamnă că, atunci când vezi un tigru sau orice alt carnivor vânând o antilopă sau o altă pradă, dacă ai suficient curaj, poți privi de la distanță, fără să te amesteci. Dacă ești temător și nu poți privi această scenă de luptă sângeroasă și mortală, atunci nu te uita, dar nu ar trebui să condamni comportamentul de vânătoare al acestor carnivore fiindcă nu suporți să vezi scena sângeroasă, cu atât mai puțin să te plângi că a fost o greșeală ca Dumnezeu să creeze aceste carnivore; aceasta este o faptă lipsită de rațiune. Este normal să nu înțelegi acest lucru, dar nu ar trebui să privezi carnivorele de dreptul lor de a supraviețui. Unii oameni întreabă: „Ar trebui să le protejăm în mod artificial, atunci?” Ți-ai îndeplinit deja responsabilitatea de ființă umană nefăcând nimic care să intervină sau să provoace daune. Nu este nevoie să le protejezi în mod artificial, deoarece și animalele sunt viețuitoare create de Dumnezeu; și, având în vedere că au fost create de Dumnezeu, El le-a dăruit deja capacitatea de a supraviețui – nu au nevoie să intervii sau să le ajuți. În plus, oare le poți ajuta? Poți reproduce ferocitatea cu care își

vânează prada? Oamenii nu au această capacitate. Cel mult, pot doar să folosească arme pentru a ucide câteva prăzi, ceea ce este departe de a satisface nevoile animalelor. Mai mult, unele animale nu mănâncă prăzi moarte; mănâncă doar carne vie, proaspătă. Nu ar trebui să intervii sau să prejudiciezi drepturile de supraviețuire ale carnivorelor, nici să protejezi erbivorele de pericole; este suficient să nu le faci rău sau să nu le vânezi. Supraviețuirea tuturor tipurilor de animale are legile sale, iar acestea se reproduc și trăiesc conform regulilor poruncite de Dumnezeu și legilor stabilite de El. Au propriile legi de supraviețuire și propriile abilități de a supraviețui și, în multe privințe, abilitățile lor de a supraviețui sunt chiar superioare celor ale oamenilor. Deși nu pot să fabrice sau să folosească arme și unelte, capacitatea lor de a supraviețui independent este totuși superioară în anumite privințe capacității oamenilor. Dacă oamenii ar trăi în sălbăticie, le-ar fi greu să supraviețuiască; unii chiar ar muri de sete, de foame sau de frig ori ar fi mâncați de fiarele sălbatice. Este clar că oamenii sunt mai puțin capabili să supraviețuiască în mod independent în sălbăticie decât animalele. Care este motivul? Și acest lucru este legat de porunca lui Dumnezeu.

În ceea ce privește cele poruncite de Dumnezeu, principiul pe care ar trebui să îl respecte oamenii este să nu intervină în mod artificial sau să le prejudicieze. Să luăm exemplul tratării animalelor: nu este nevoie ca oamenii să le protejeze din dorința de a fi buni. Atât timp cât nu le tulburi, nu le deteriorezi mediul de viață și nu le subminezi regulile și legile de supraviețuire, ți-ai îndeplinit responsabilitatea de ființă umană. Dacă un animal este rănit sau întâmpină dificultăți și cere ajutorul oamenilor, ar trebui ca aceștia să-l ajute? (Da.) Acest ajutor nu este considerat o intervenție artificială, ci este mai degrabă o responsabilitate pe care oamenii ar trebui să o îndeplinească. De ce este o responsabilitate pe care oamenii ar

trebui să o îndeplinească? Pentru că este ceva ce oamenii sunt capabili să facă. În această situație, ar trebui să dea dovadă de dragoste și să facă tot posibilul să ajute, deoarece atât oamenii, cât și animalele sunt vietăți. Doar că, în ochii lui Dumnezeu, obiectul mântuirii Sale sunt oamenii, vietăți de nivel superior, diferite de celelalte. Întrucât toate trăiesc împreună în această lume materială, în acest spațiu, ajutorul reciproc în momentele dificile nu încalcă niciun principiu. Acesta este un caracter pe care oamenii ar trebui să-l aibă drept condiție minimă și este ceva ce ar trebui să poată reuși. Dacă există într-adevăr un animal rănit care vine la tine pentru ajutor, o face doar pentru că te respectă și are încredere în tine. Faptul că-ți poate cere ajutorul dovedește că nu este nesăbuit; este capabil să gândească și știe că oamenii au modalități de a-l ajuta să supraviețuiască, chiar dacă sunt diferiți de el. Întrucât alte ființe vii respectă atât de mult oamenii, nu ar trebui ca aceștia să îndeplinească bine rolul de stăpân al tuturor lucrurilor și să-și îndeplinească obligațiile care le revin? (Ba da.) Acesta este principiul de practică. Pentru a îndeplini bine rolul de stăpân al tuturor lucrurilor, nu este suficient doar să ai această dorință – este nevoie de acțiune practică. Atunci când alte ființe vii se confruntă cu dificultăți sau au nevoi, trebuie să le dai o mână de ajutor. Dacă sunt sortite să moară sau să se confrunte cu o mare calamitate, iar tu nu poți ajuta, atunci nu este nimic de făcut și ar trebui doar să lași lucrurile să-și urmeze cursul firesc – trebuie doar să faci tot posibilul. Dacă le vezi întâmpinând dificultăți sau pericole, atunci ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitatea și obligația. Dacă nu le vezi, nu este nevoie să depui eforturi pentru a le căuta – aceasta nu este responsabilitatea ta. Ele au propriul destin și nu este nevoie să depui în mod proactiv un efort în acest sens. În schimb, dacă se confruntă cu dificultăți și îți caută ajutorul, este datoria ta sacră să le întinzi o mână de ajutor; ai face bine să nu refuzi. De exemplu, dacă întâlnești o gâscă sălbatică pe drum, blocându-ți calea și

încercând să te împiedice să pleci, dacă ai o inimă iubitoare, ar trebui să-ți dai seama că gâsca este în pericol și a venit la tine pentru ajutor. Ce ar trebui să faci în această situație? (Să urmărim gâsca pentru a vedea ce este în neregulă și să o ajutăm dacă putem.) Așa este. Urmărește gâsca, vezi unde te duce și ce dificultate sau ce pericol care necesită asistență umană a întâmpinat. Ar trebui să faci tot posibilul pentru a o ajuta – nu poți să o lași pur și simplu la ananghie. Acesta este simțul responsabilității pe care ar trebui să-l aibă oamenii. Să prețuiască diversele ființe vii create de Dumnezeu, să prețuiască toate lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu – acesta este caracterul dragostei față de lucrurile pozitive pe care ar trebui să-l aibă oamenii. Unii întreabă: „Reprezintă aceasta o acumulare de merite și de fapte bune?" Nu. Zicala „să acumulezi merite și fapte bune" nu este validă. Nu este nevoie să debitezi astfel de cuvinte pompoase. Pentru a spune lucrurilor pe nume, întreaga idee de a acumula merite și de a face fapte bune este ridicolă! Aceasta înseamnă să îndeplinească obligațiile de ființă umană; este simțul elementar al responsabilității pe care ar trebui să-l aibă oamenii. Odată ce ai ajutat gâsca, ți-ai îndeplinit responsabilitatea. Nu ai nevoie de mulțumirile ei, nici nu ai nevoie să-ți răsplătească bunătatea – ai făcut ceva ce oamenii sunt obligați să facă. A îndeplini această obligație și a avea acest simț al responsabilității înseamnă a urma cuvintele lui Dumnezeu – toate lucrurile create și poruncite de Dumnezeu sunt lucruri pozitive și ar trebui să le prețuim. Sarcina dată de Dumnezeu este să prețuim toate lucrurile pe care le-a creat. Aceasta face parte din bunul simț al umanității pe care oamenii, în calitate de stăpâni ai tuturor lucrurilor, ar trebui să-l aibă drept condiție minimă. Mai exact, este simțul responsabilității pe care ar trebui cel puțin să-l aibă. Nu interveni asupra altor ființe vii, nu le submina regulile de supraviețuire și nu le priva de dreptul lor de a supraviețui; în plus, nu este nevoie să le ajuți în mod

artificial să trăiască într-un anumit fel sau să le îndrumi și să le reglementezi să supraviețuiască într-un anumit fel. În schimb, respectă-le legile și regulile de supraviețuire. Când au nevoie de ajutor, dacă vezi acest lucru, nu ar trebui să le eviți sau să treci cu vederea, privindu-le pur și simplu cum sunt rănite și mor, ci ar trebui să dai o mână de ajutor pentru a îndeplini responsabilitatea și obligația care le revin oamenilor. Dându-le o mână de ajutor, le salvezi. Acest lucru nu te va obosi, nici nu va necesita să plătești un preț mare sau să consumi multă energie, cu atât mai puțin să-ți dai viața pentru a le proteja. Nu este un mare sacrificiu; este ceva ce ar trebui să faci ca om. Dacă ți s-ar cere să le protejezi din toate puterile, nu ar fi ceva ușor de realizat, dar ar trebui să poți lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc – fără să intervii asupra lor, fără să le deteriorezi mediul de viață sau să le subminezi regulile de supraviețuire și fără să le privezi de dreptul lor de a supraviețui. Dacă nu poți face nici măcar acest lucru, atunci nu ești om, nu ești reîncarnat dintr-un om și nu ai umanitate. Ce înseamnă să nu ai umanitate? Înseamnă că-ți lipsesc până și conștiința și rațiunea de a proteja animalele, de a avea grijă de ele și de a respecta ființele vii pe care le-a creat Dumnezeu. Dacă te gândești mereu să le faci rău, să le mănânci și să le privezi de dreptul de a supraviețui, atunci nu ești om, ci fiară sălbatică. Este clar acum? (Da.)

Există și alte situații referitoare la cele poruncite de Dumnezeu. De exemplu, regulile de supraviețuire ale unor animale sunt întrucâtva diferite sau chiar opuse regulilor altor ființe vii, cum ar fi bufnițele, liliecii și alte animale a căror regulă de supraviețuire este să doarmă ziua și să devină active noaptea. Acest lucru a fost poruncit de Dumnezeu și, chiar dacă unele circumstanțe speciale determină ocazional aceste animale să schimbe temporar această rutină, în condiții normale, legile și regulile lor de supraviețuire practic nu se schimbă. Oamenii se gândesc mereu să schimbe

regulile acestor animale, făcându-le diurne, asemenea lor. Ei efectuează cercetări asupra genelor și serului sanguin al acestor animale, asupra tiparelor lor de activitate și așa mai departe, gândindu-se la toate modalitățile de a le schimba și submina regulile de supraviețuire și tiparele de activitate. Este bun acest lucru? (Nu.) Este acest tip de comportament, acest tip de gândire, un lucru pozitiv? (Nu.) Este un lucru negativ și ceva ce fac ființele neomenești. Prin intermediul cercetării științifice, aceste ființe vii chiar se schimbă întrucâtva, dar ajung să trăiască într-un mod extrem de dureros și anormal. Oamenii normali nu suportă să vadă acest lucru. Există și unii care spun: „Sunt atât de mulți șobolani acum; ar fi minunat dacă ar fi prinși de câini. Câinii ar putea păzi casa și am putea face economii la mâncarea pentru câini, fiindcă ar mânca șobolani și n-am avea nevoie să ținem pisici. Am lovi trei iepuri dintr-o lovitură. N-ar fi minunat?” Apoi cercetează cum să combine genele pisicilor și ale câinilor, astfel încât câinii să aibă atât gene canine, cât și feline și să devină hibrizi câine-pisică, având atât capacitatea de a păzi casa, cât și de a prinde șobolani. Este bună această idee? (Nu.) De ce nu? (Pentru că vor mereu să submineze ceea ce a poruncit Dumnezeu și să încalce legile poruncite de Dumnezeu. Exact asta face Satana și asta face omenirea coruptă.) Astfel de idei sunt ticăloase. De unde vin ideile ticăloase? Vin în întregime de la Satana și de la spiritele rele. Prin urmare, astfel de indivizi corupți nu sunt umani. Ei vor mereu să schimbe lucrurile pozitive pe care le-a poruncit Dumnezeu și să modifice funcțiile inițiale, tiparele de activitate și legile de supraviețuire ale diverselor ființe vii pe care le-a poruncit Dumnezeu. Vor mereu să submineze formele de supraviețuire ale ființelor vii poruncite de Dumnezeu, capătă mereu idei, gânduri și puncte de vedere ticăloase și scandalos de răzvrătite și vor mereu să submineze diversele lucruri poruncite de Dumnezeu. Astfel de indivizi nu sunt umani; nu au umanitate. Gândirea sau acțiunile lor nu se află

niciodată în sfera conștiinței și a rațiunii, ci, dimpotrivă, ei vor mereu să depășească sfera umanității normale – aceasta este o manifestare a faptului că nu sunt umani. Nu respectă și nu susțin, în cadrul conștiinței și rațiunii umanității normale, regulile de supraviețuire și formele de existență ale tuturor lucrurilor poruncite de Dumnezeu. În schimb, vor mereu să submineze, să tulbure și să schimbe regulile de supraviețuire poruncite de Dumnezeu, să schimbe modurile de viață ale altor ființe vii. Vor ca pisicile să nu mai fie pisici, iar câinii să nu mai fie câini, transformându-i pe toți în aberații, în lucruri ticăloase, făcându-i să se dezvolte într-o direcție ticăloasă. Vor mereu să submineze existența lucrurilor pozitive și să submineze formele de supraviețuire ale lucrurilor pozitive. Nu sunt oare niște ființe neomenești? (Ba da.) Gândurile și punctele de vedere pe care le nutresc și le au ființele neomenești sunt lucruri negative, fiind antagonice lucrurilor pozitive. Întrucât punctele lor de vedere sunt negative, fiind antagonice lucrurilor pozitive, nu sunt oare negative obiectele pe care le produc și rezultatele pe care le au în profesiile lor? (Ba da.) Aceste lucruri sunt negative. Deși unele lucruri nu au în mod direct un impact negativ asupra omenirii sau nu-i provoacă acesteia niciun rău, atât timp cât sunt antagonice celor poruncite de Dumnezeu, atât timp cât încalcă legile și regulile poruncite de Dumnezeu și au un mod diferit de supraviețuire sau o lege și o regulă diferite, apărute ca urmare a intervenției artificiale, a procesării și a subminării de către om a legilor și regulilor poruncite de Dumnezeu, atunci aceste lucruri sunt negative. Indiferent câți oameni acceptă și recunosc existența unui astfel de lucru sau în viața ori în supraviețuirea câtor oameni aduce plăcere fizică, dacă nu este în forma inițială poruncită de Dumnezeu și dacă nu este în starea inițială poruncită de Dumnezeu, iar structura, forma sau legile și regulile sale de supraviețuire au fost în schimb modificate și subminate, atunci este un lucru negativ.

Aceasta fiindcă a fost procesat, deteriorat și schimbat de Satana și a fost impregnat de concepte, gânduri și puncte de vedere de la Satana și chiar de unele dintre otrăvurile sau uneltirile Satanei. Chiar dacă oamenii nu pot vedea în profunzime acest lucru, este totuși un lucru negativ. Pe scurt, fie că este un lucru viu, fie că nu este un lucru viu, atât timp cât este ceva ce se opune lucrului inițial poruncit de Dumnezeu, ceva a cărui formă sau structură ori ale cărui legi și reguli de supraviețuire, așa cum sunt poruncite de Dumnezeu, au fost subminate și schimbate și căruia, în același timp, i-au fost impregnate sau adăugate diverse elemente suplimentare de la Satana, atunci este un lucru negativ și a fost deja alterat. Indiferent ce tip de impact cantitativ are asupra vieții sau asupra supraviețuirii fizice a omenirii, atât timp cât a suferit o schimbare calitativă și calitatea sa a fost modificată, atunci este un lucru negativ. Acest lucru este absolut și deloc fals. Atât timp cât ceva este un lucru negativ, indiferent de cât timp există în această lume sau de cât timp a fost acceptat de omenire și societate, dacă nu este lucrul inițial poruncit de Dumnezeu, nu este recunoscut de El, iar dacă nu este recunoscut de Dumnezeu, atunci este un lucru negativ.

Unii oameni întreabă: „Atât merele, cât și perele sunt fructe originale, poruncite de Dumnezeu. Dacă sunt altoite împreună pentru a obține un hibrid măr-pară, este acesta un lucru negativ? Ar trebui să-l mâncăm sau nu?” Este o situație care se poate ivi în viața de zi cu zi, nu-i așa? Spune-Mi, ar trebui să-l mănânci sau nu? Dacă îl mănânci, vei fi otrăvit? Va avea corpul tău de suferit? Îți va afecta durata de viață? Va afecta modul în care te privește Dumnezeu? Îți va afecta finalul? Cum ar trebui privită această chestiune? Acest lucru testează dacă înțelegi adevărurile-principii și dacă înțelegi conținutul părtășiei de mai devreme. Dacă înțelegi acest aspect al adevărului și ai priceput adevărurile-principii în această privință, atunci, când te vei confrunta cu situații în viața reală, vei ști cum să practici, vei ști

ce acțiuni sunt contrare adevărului și ce acțiuni susțin adevărul și se încadrează în sfera adevărurilor-principii. Ar trebui să mănânci hibrizi măr-pară? (Nu.) Oare pentru că nu ai îndrăzni să-i mănânci sau pentru că nu ar trebui consumați? (Nu am îndrăzni să-i mâncăm.) Spuneți că nu ați îndrăzni să-i mâncați, dar nu cumva ați mâncat destul de mulți în viața voastră de zi cu zi? Și ce s-a întâmplat după ce i-ați mâncat? A avut corpul vostru de suferit? Mai întâi, haideți să stabilim dacă un hibrid măr-pară este un lucru pozitiv sau unul negativ. Ați spus că nu ar trebui mâncat. Subtextul acestei afirmații este că un hibrid măr-pară este un lucru negativ, așa că nu ar trebui mâncat. Asta ați vrut să spuneți? (Da.) Atunci, este corectă această înțelegere? Ar trebui interpretată în acest fel chestiunea hibrizilor măr-pară? Dacă nu v-aș fi dat exemplul pentru a avea părtășie, ați fi crezut că hibrizii măr-pară nu ar trebui consumați, că v-ar otrăvi – așa cum Eva, când a încălcat porunca lui Dumnezeu și a mâncat fructul din pomul cunoașterii binelui și răului, a fost ispitită de Satana să păcătuiască și a căzut în mod inextricabil în mâinile Satanei. Mai ales că acum este momentul critic al mântuirii omenirii de către Dumnezeu și timpul se scurge, ați fi crezut că trebuie să fiți atenți și să nu mâncați lucruri la întâmplare, că ați putea încălca în caz contrar principiile și decretele administrative, lăsându-vă fără șansa de a fi mântuiți și, atunci, regretele ar fi inutile. Nu puteți vedea această chestiune în profunzime; ați fost puși în încurcătură de un asemenea lucru mărunt. Credeți că hibrizii măr-pară nu ar trebui consumați și nu ați îndrăzni să faceți asta, deoarece ar fi o încălcare a principiilor și a decretelor administrative, ceea ce ar fi groaznic! Nu credeți asta cu toții? Așadar, ar trebui sau nu să mâncați hibrizi măr-pară? (Dumnezeule, tocmai am discutat despre acest lucru și credem că putem mânca hibrizi măr-pară, deoarece omul doar îmbunătățește merele și perele și nu a schimbat legile poruncite de Dumnezeu pentru ele. Așadar, consumul de hibrizi măr-pară nu implică

o încălcare a decretelor administrative.) După ce ați avut părtășie, ați dobândit o oarecare claritate și înțelegeți acum că legile poruncite de Dumnezeu au rămas practic neschimbate în ceea ce privește hibrizii măr-pară, așa că îi puteți consuma. Ceea ce tocmai ați spus este corect; doar că nu ați explicat clar. Haideți să nu discutăm deocamdată dacă hibrizii măr-pară pot fi mâncați sau nu; haideți să vorbim mai întâi despre motivul pentru care nu încalcă legile poruncite de Dumnezeu. Atât merii, cât și perii sunt plante create de Dumnezeu, iar oamenii pot mânca fructele pe care le poartă. Când aceste două plante sunt altoite împreună sau polenizate încrucișat, se obține un alt tip de fruct. Indiferent dacă acest lucru este făcut artificial sau natural, originea acestui fruct, forma sa de supraviețuire și legile și regulile pentru supraviețuirea sa rămân practic neschimbate față de ceea ce a fost poruncit inițial de către Dumnezeu. Chiar dacă omul altoiește artificial butașii unui măr și ai unui păr, fructul rezultat, care are caracteristici vitale comune ambelor plante, se bazează pe legile și regulile lor inițiale de supraviețuire, pe formele lor inițiale de viață. Acest fruct se numește măr-pară. Omul doar își folosește capacitatea de supraviețuire și modul de gândire, precum și inteligența și istețimea pentru a altoi două plante și a produce un alt tip de fruct, dar acest fruct, mărul-pară, nu depășește sfera celor poruncite de Dumnezeu. Acesta este un aspect. Pe de altă parte, chiar și fără intervenția omului, dacă merii și perii cresc împreună în aceeași pădure, pot evita polenizarea încrucișată? În circumstanțe absolut naturale, când vine sezonul de înflorire, vor fi polenizați încrucișat, iar sistemele lor radiculare subterane se vor încrucișa la rândul lor. Indiferent dacă polenul este răspândit de albine sau datorită vântului și circulației aerului, merii și perii vor face schimb de nutrienți, iar fructul măr-pară va fi produs cât se poate de natural. Mai poți spune atunci că acest fruct măr-pară este creat de om? (Nu.) Este un organism care crește

în mod firesc în mediul natural poruncit de Dumnezeu; este ceva ce se află în sfera permisă de Dumnezeu, prin urmare acest măr-pară nu încalcă nicio lege. Indiferent dacă are caracteristicile unui măr sau ale unei pere, pe scurt, nu este un lucru negativ; este tot un tip de fruct pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru omenire. Poți să lași grijile deoparte și să-l savurezi – cu siguranță corpul tău nu va avea de suferit. Cu toate acestea, când am menționat adineauri că omul altoiește artificial butași de măr și de păr, nu ați putut să stabiliți dacă un fruct măr-pară este un lucru pozitiv sau unul negativ și nu ați îndrăzni să-l mâncați, gândindu-vă: „Un măr este un măr, fără gene de pară, iar o pară este o pară, fără elemente ale unui măr; numai acestea pot fi mâncate în mod sigur!” Nu este denaturat acest mod de a înțelege lucrurile? (Ba da.) Este denaturat. Diverse ființe vii coexistă într-un spațiu comun; este inevitabil să se influențeze și să se alimenteze reciproc, bazându-se pe punctele forte ale celorlalte pentru a-și compensa propriile slăbiciuni. Există aici multe detalii și există taine. Pe scurt, toate acestea apar, există și produc efecte pentru supraviețuirea rasei umane pe care a creat-o Dumnezeu. Acestea sunt valoarea și semnificația existenței lucrurilor pozitive; în cele din urmă, sunt menite să mențină supraviețuirea normală a omenirii și reproducerea și continuarea omenirii. Este clară acum această chestiune? (Da.)

În continuare, haideți să discutăm despre altă chestiune, cu care oamenii se confruntă adesea în viața de zi cu zi. Analizați și gândiți-vă cum ar trebui discernută și abordată. Pentru a satisface cererea de hrană a omenirii, oamenii au inventat cereale neorganice, crescând producția prin modificarea genelor diverselor semințe și fructe. Inițial, scopul a fost de fapt să reducă dăunătorii și bolile, să evite folosirea mai multor pesticide și, astfel, să cultive diverse plante necesare omenirii, reducând munca și evitând interferențele dăunătorilor și ale bolilor și, în același timp, să

crească producția pentru a satisface nevoia de hrană a omenirii, fapt care a dus la crearea unui astfel de produs. Cum se numește acest produs? Mâncare neorganică. Apariția mâncării neorganice a satisfăcut în mare măsură cererea de hrană a omenirii. Oamenii cred că producția de alimente organice este relativ scăzută și nu poate satisface nevoile omenirii. De la apariția cerealelor neorganice, producția de cereale a crescut considerabil, veniturile oamenilor au crescut la rândul lor, iar problema foametei a fost rezolvată pentru mulți oameni. Astfel, omenirea a putut „din fericire" să mănânce alimente neorganice. Așadar, este mâncarea neorganică un lucru pozitiv sau unul negativ? Încalcă principiul „celor poruncite de Dumnezeu" sau nu? Ar trebui consumate alimentele neorganice? Care sunt punctele de vedere și opiniile voastre în legătură cu mâncarea neorganică? Cum definiți aspectele pozitive și pe cele negative ale alimentelor organice și neorganice? (Mâncarea organică este naturală, fiind poruncită de Dumnezeu. Este un lucru pozitiv. Mâncarea neorganică este produsă prin procesare științifică și modificare genetică. Aceasta se opune legilor inițiale create de Dumnezeu. Așadar, mâncarea neorganică este un lucru negativ.) (Genele inițiale din alimentele neorganice sunt deteriorate, iar acest lucru se opune legilor create de Dumnezeu. Mai mult, valoarea nutrițională inițială a alimentelor a fost afectată în cazul mâncării neorganice; consumul acesteia nu oferă niciun beneficiu pentru sănătatea oamenilor. În zilele noastre, apariția problemelor de sănătate este răspândită la mulți oameni care consumă alimente neorganice de mulți ani, prin urmare cred că, dacă este posibil, ar trebui să încercăm din răsputeri să nu le consumăm. Dar în societatea de astăzi, majoritatea alimentelor sunt neorganice, așa că suntem categoric nevoiți să consumăm alimente neorganice ca să supraviețuim.) Tot ceea ce ați spus este în acord cu principiile, iar punctele cheie sunt corecte, dar este prea simplist și există unele detalii care nu au fost explicate clar.

Unii oameni spun: „Mâncarea neorganică și cea organică seamănă la exterior, iar gustul este mai mult sau mai puțin la fel. Mâncarea neorganică nu este practic diferită de formele inițiale de alimente poruncite de Dumnezeu. Unele alimente neorganice chiar arată mai bine și au o producție mai mare decât cele organice, iar gustul nu este neapărat mult mai rău decât al celor organice. Așadar, de ce este mâncarea organică un lucru pozitiv, iar mâncarea neorganică este un lucru negativ?” Deși tocmai ați spus că sunteți siguri că mâncarea organică este un lucru pozitiv, iar cea neorganică este un lucru negativ, nu înțelegeți de ce sunt diferențiate în acest fel; încă nu înțelegeți detaliile implicate. Există un punct cheie pe care trebuie să-l știi: cum se face că, având două lucruri care arată la fel la exterior, unul este pozitiv, iar celălalt este negativ? Unii oameni spun: „Pentru că mâncarea neorganică este procesată științific și a fost deteriorată de știință.” Este corectă această afirmație? Din punct de vedere doctrinar, este corectă. Se pare că așa stau lucrurile. Dar oamenii tot nu înțeleg după ce o aud. Așadar, în ceea ce privește esența lor, care anume este diferența dintre alimentele organice și cele neorganice care permite definirea lor ca lucruri pozitive, respectiv negative? Pe ce se bazează această definiție? Cum o privește Dumnezeu? Care este adevărul aici? Aceasta atinge esența problemei.

Lucrurile organice vin de la Dumnezeu. Sunt ceea ce a creat Dumnezeu, iar omul le-a numit „organice”. Să lăsăm deocamdată deoparte originea sau sursa cuvântului „organic” sau motivul pentru care oamenii le-au numit așa. Trebuie să le privim tot din perspectiva creației de către Dumnezeu și a poruncii Sale. În cadrul creației și poruncii lui Dumnezeu, există un aspect subtil, dar crucial, și anume că, atunci când a creat o sămânță, Dumnezeu a pus în ea toți nutrienții și toate componentele pe care ar trebui să le aibă, precum și funcțiile acesteia. Pe ce se bazează principiile

care determină ce lucruri au fost puse în sămânță? Pe nevoile corpului omenesc, pe receptivitatea funcțiilor organelor interne ale corpului omenesc și pe componentele nutriționale necesare acestor organe. Întrucât hrana cultivată dintr-o astfel de sămânță este destinată consumului uman, efectele pe care le va avea aceasta asupra corpului omenesc după ce este consumată și nutrienții pe care oamenii îi pot absorbi din ea pentru a-și menține creșterea și supraviețuirea fizică normală și pentru a prelungi viața corpului lor – toate acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu trebuie să le ia în considerare atunci când creează o sămânță sau un tip de hrană. Nu este ca și cum ar crea la întâmplare o sămânță care poate crește în sol și ar lăsa-o așa – nu, Dumnezeu S-a gândit la asta. Cât despre efectele pe care le vor avea coaja, pulpa și germenul acestui tip de sămânță asupra corpului omenesc, ce rezultate pot obține aceste lucruri, ce nevoi are corpul omenesc și ce nutrienți ar trebui să absoarbă oamenii din acest tip de hrană după ce o consumă, toate acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu trebuie să le aibă în vedere. Întrucât are astfel de preocupări, Dumnezeu trebuie să țină cont de proporțiile nutrienților necesari oamenilor atunci când creează acest tip de sămânță, astfel că această sămânță ia ființă în gândurile Sale. Această analiză privește impactul unei semințe asupra oamenilor din perspectiva componentelor nutriționale și a structurii sale; acesta este un aspect pe care Dumnezeu îl ia în considerare când creează această sămânță. În plus, Dumnezeu ia în considerare dimensiunea și forma acestui tip de sămânță sau fruct, durata sa de germinare, forma sa de supraviețuire, tipul de sol adecvat pentru creștere, câți nutrienți absoarbe și în ce tip de sol, câți nutrienți pot absorbi oamenii din el atunci când îl consumă și așa mai departe. Dumnezeu trebuie să ia în considerare toate aceste detalii. Diverșii factori pe care îi ia El în considerare atunci când creează o sămânță se reduc, în cele din urmă, la un singur aspect, și anume acela de a satisface

nevoia de hrană a omenirii, de a asigura creșterea și supraviețuirea fizică normală a omenirii. Acesta este cel mai important aspect. Există și un alt aspect crucial. Dacă o sămânță nu are forță vitală și este moartă, asemenea unui fir de nisip sau unei pietre, fiind incapabilă să încolțească atunci când este plantată în sol, înseamnă că această hrană nu va fi disponibilă din nou după ce oamenii o consumă o singură dată. O astfel de sămânță este departe de a putea satisface nevoia de hrană a omenirii. Prin urmare, pe lângă componentele pe care ar trebui să le aibă, cum ar fi coaja și sâmburele, această sămânță trebuie să aibă un germen. Desigur, acest germen poate să nu fie o caracteristică a vieții prezentă în toate semințele. Pe scurt, pe lângă coajă și sâmbure, această sămânță trebuie să aibă forță vitală. În limbaj uman, se numește forță vitală, dar în termenii lui Dumnezeu, această sămânță trebuie să aibă viață. Ce înseamnă „să aibă viață”? Înseamnă că poate continua să se reproducă; trebuie să fie capabilă să dea roade prin încolțire și creștere. Prin încolțire, creștere și înflorire, o sămânță trebuie să poată produce mai multe fructe și, întocmai precum sămânța însăși, fructele sale trebuie să aibă și ele forță vitală și să se poată reproduce și să dea mai multe roade, deoarece numai așa poate satisface nevoia de hrană a omenirii fără oprire. Aceste două lucruri fundamentale sunt cele mai importante în crearea unei semințe de către Dumnezeu și în porunca Lui pentru aceasta: unul este reprezentat de diverșii nutrienți pe care îi conține și de funcțiile sale, iar celălalt este faptul că această sămânță trebuie să aibă forță vitală, adică să fie vie. În termeni umani, dacă ceva este „viu”, se numește „organic”. Această hrană organică are de fapt viață din momentul în care a fost creată de Dumnezeu. Dacă o sădești în pământ, o uzi și o fertilizezi, va încolți, va crește, va înflori și apoi va rodi, iar fiecare dintre roadele sale are aceeași funcție ca sămânța. Aceeași funcție asigură neîncetat nevoia de hrană a omenirii, supraviețuirea fizică a omenirii și reproducerea și

continuarea omenirii. În plus, această sămânță se integrează în sol și dă roade, iar aceste roade – ca sămânța însăși – dau mai multe roade pentru a aproviziona omenirea și trec prin același proces de reproducere și înflorire, generație după generație. În acest fel, omenirea are o sursă nesfârșită de hrană. Cu o rezervă de hrană, cu o sursă de hrană, viața și supraviețuirea fizică a omenirii continuă fără sfârșit, iar aceasta nu va duce niciodată lipsă de hrană. De aici, se poate observa că, pentru supraviețuirea omenirii până în ziua de azi, contribuția diverselor semințe create de Dumnezeu nu poate fi trecută cu vederea. La baza posibilității lor de a aduce o astfel de contribuție omenirii se află creația de către Dumnezeu și porunca Sa. Dar dacă sunt distruse cele mai importante două lucruri poruncite de Dumnezeu pentru o sămânță – unul fiind nutrienții și funcțiile seminței, iar celălalt fiind forța sa vitală inițială – dacă aceste două lucruri dispar, sămânța nu va mai încolți atunci când cade pe pământ, nu va mai crește, nu va mai înflori și nu va mai rodi. Nu poate decât să dispară în pământ, iar sursa de hrană a omenirii va fi pierdută de atunci încolo. Cu ce se va confrunta atunci omenirea? (Cu moartea.) Se va confrunta cu foamea, cu foametea și apoi cu moartea și nu va putea să se reproducă și să continue. Acesta este un aspect și este foarte grav. Un alt aspect este că, atunci când o sămânță este procesată artificial, nutrienții săi sunt reduși considerabil, de la un conținut inițial bogat în nutrienți la doar o cantitate mică. În plus, funcțiile sale se schimbă și ele. De exemplu, un anumit tip de aliment putea să hrănească anterior creierul, să refacă forța fizică și să le dea oamenilor vitalitate, dar acum, după ce a fost supus procesării artificiale, aceste funcții sunt reduse considerabil sau chiar pierdute. Chiar dacă cineva consumă acest tip de aliment în cantități mari, se simte epuizat fizic, gândirea îi devine înceată și memoria îi slăbește. Deși nu este bătrân, devine asemenea unui vârstnic. Își simte picioarele grele, corpul își pierde flexibilitatea, iar pielea îi

îmbătrânește. Pare să fi crescut fizic, dar în sinea lui, se simte diferit de cei care consumă alimente organice. Dacă funcțiile inițiale ale unui aliment sunt slăbite sau chiar pierdute, nu doar că acesta nu ajută sau nu aduce beneficii organismului uman după ce este consumat, dar are și multe efecte negative asupra oamenilor. Diverșii nutrienți necesari organismului nu pot fi refăcuți la timp și, totodată, multe funcții ale organismului degenerează și dispar treptat. Drept consecință naturală, pe baza acestui cerc vicios, gândirea oamenilor devine înceată, iar ei pot chiar să capete unele comportamente sau idei extreme. Astfel de manifestări sunt câteva dintre efectele și consecințele negative ale alimentelor neorganice asupra oamenilor. Alimentele neorganice și-au pierdut componentele pe care ar trebui să le aibă, așa cum au fost create de Dumnezeu, pierzându-și și funcțiile inițiale. Ele sunt diferite de lucrurile inițiale create și poruncite de Dumnezeu. Toate au fost procesate și modificate în mod artificial.

Deși oamenii creează alimente neorganice pentru a satisface cererea de hrană a omenirii, astfel de alimente introduc tot felul de factori nefavorabili pentru sănătatea și reproducerea umană, afectând procrearea și supraviețuirea omenirii. Prin urmare, trebuie să aveți discernământ în ceea ce privește alimentele neorganice. De mii de ani, omenirea se bucură de alimente organice. De ce spunem că alimentele organice sunt un lucru pozitiv, iar cele neorganice sunt un lucru negativ? Care este cea mai mare deosebire? Care este esența problemei? Esența este că alimentele organice sunt pregătite pentru omenire de către Dumnezeu; sunt poruncite de Dumnezeu. Ele au componentele și funcțiile inițiale create de Dumnezeu și, cel mai important, au forța vitală cu care le-a înzestrat Dumnezeu, în timp ce alimentele neorganice au pierdut acele componente și funcții inițiale și, de asemenea, nu au viața dăruită de Dumnezeu. Întrucât le lipsesc aceste două lucruri esențiale poruncite de Dumnezeu, ele încalcă principiile

lucrurilor pozitive create și poruncite de El. Alimentele neorganice sunt lucruri care au fost procesate, deteriorate și modificate de știința umană și nu mai au caracteristicile unui lucru pozitiv. Aceasta deoarece le lipsesc componentele și esența lucrurilor pozitive create și poruncite de Dumnezeu și, în schimb, se opun funcțiilor și esenței lucrurilor pozitive create și poruncite de Dumnezeu. Ce înseamnă că se opun funcțiilor și esenței lucrurilor pozitive? Înseamnă că, atunci când Dumnezeu a creat o anumită sămânță, funcția ei era destinată omenirii, era de a sluji și de a aduce beneficii omenirii și de a-i asigura nevoile fizice normale și supraviețuirea, în timp ce alimentele neorganice afectează și perturbă supraviețuirea normală a omenirii și, totodată, atrag o serie de efecte și de consecințe negative ireversibile asupra vieții și supraviețuirii normale a oamenilor. Așadar, nu este deloc nedrept să spunem că alimentele neorganice sunt un lucru negativ. Nu este așa? (Așa e.) Este clară acum această chestiune? (Da.) De ce sunt alimentele organice un lucru pozitiv, în timp ce alimentele neorganice sunt un lucru negativ? În linii mari, alimentele organice vin de la Dumnezeu, sunt benefice omenirii și o slujesc și contribuie la viața și supraviețuirea omului; acestea îndeplinesc o funcție de neînlocuit în viața și supraviețuirea omului – nimic nu poate înlocui rolul pe care îl joacă. Dar sunt alimentele neorganice benefice pentru sănătatea umană? (Nu.) Dimpotrivă: nu sunt benefice pentru sănătatea umană; în schimb, dăunează sănătății umane și aduc multă durere și probleme în viața și supraviețuirea fizică a ființelor umane. De exemplu, provoacă diverse tipuri de disconfort ale corpului, cum ar fi încetinirea circulației sanguine, membre rigide, senzație de greutate a picioarelor și amețeală și duc la apariția prematură și la acutizarea multor boli; reacțiile alergice ale oamenilor devin la rândul lor tot mai intense. Reacțiile adverse de diferite grade afectează o serie de lucruri, de la piele la organele interne. Acestea sunt diversele probleme și

dureri cauzate vieții și supraviețuirii fizice a omenirii de alimentele neorganice. Întrucât corpul uman a fost creat de Dumnezeu, doar El îi înțelege cel mai bine structura și nevoile. Astfel, Dumnezeu a creat tot felul de alimente pentru omenire pe baza structurii și nevoilor corpului omenesc. De la sud la nord, de la est la vest, Dumnezeu a creat diverse alimente benefice pentru viața și supraviețuirea locuitorilor. Formele inițiale ale tuturor alimentelor create de Dumnezeu sunt menite să asigure sursele de hrană necesare pentru viața și supraviețuirea umană; toate sunt esențiale pentru viața și supraviețuirea fizică a ființelor umane. Cu alte cuvinte, trupul unei persoane nu poate să trăiască și să fie susținut fără aceste plante create de Dumnezeu. Atât timp cât vin de la Dumnezeu, aceste plante și semințe sunt în formele lor inițiale, având funcțiile și componentele necesare create de Dumnezeu, precum și forța vitală dăruită de Dumnezeu. Indiferent unde se află o sămânță – chiar dacă ar fi să cadă în crăpăturile stâncilor, unde nu există pământ – atât timp cât are forță vitală, poate să încolțească, să crească și să se maturizeze normal, producând mai multe semințe. Numai în acest tip de mediu mai larg, unde toate lucrurile se reproduc și supraviețuiesc, pot oamenii să obțină o sursă de hrană pentru trupurilor lor, să efectueze în mod continuu diverse activități și să continue să se reproducă și să trăiască. Dacă diverse plante și semințe își pierd funcțiile inițiale create de Dumnezeu, acest lucru este echivalent cu privarea omenirii de hrană și cu dispariția sursei ei de hrană. Chiar dacă oamenii creează și produc unele alimente care nu sunt în formele lor inițiale și care le pot satisface temporar foamea, întrucât formele inițiale ale alimentelor sunt modificate după procesare, iar funcțiile lor inițiale se pierd, funcțiile și senzațiile fizice ale oamenilor se vor schimba în consecință după ce le consumă. În timp, corpurile oamenilor vor prezenta la rândul lor unele reacții adverse; vor căpăta unele boli și dureri și ar putea chiar să existe și

unele consecințe grave. Acest lucru se opune intenției inițiale a lui Dumnezeu de la crearea hranei pentru omenire și, de asemenea, se opune legilor și regulilor de supraviețuire poruncite de Dumnezeu pentru omenire. Așadar, indiferent cum priviți lucrurile, atât timp cât ceva se opune intenției inițiale a lui Dumnezeu de la crearea unei ființe vii și legilor și regulilor poruncite de El, acesta și-a pierdut funcția cu care l-a creat Dumnezeu și rolul pe care ar trebui să-l joace, precum și forța vitală dăruită de Dumnezeu și, prin urmare, esența lui s-a schimbat. Apariția alimentelor neorganice se opune intenției inițiale a lui Dumnezeu de la crearea alimentelor; procesarea și modificarea științifică a semințelor alimentelor de către oamenii de știință duce la modificarea esenței alimentelor. Astfel, alimentele neorganice sunt un lucru negativ. Indiferent dacă aspectul lor devine mai viu colorat și mai atractiv, dacă alimentele devin mai mari ori cresc în cantitate – indiferent cum se schimbă, atât timp cât se opun intenției inițiale a lui Dumnezeu de la crearea lor și își pierd funcțiile și forța vitală dăruite de Dumnezeu, atunci sunt un lucru negativ. Acest lucru este cert și dincolo de orice îndoială. Indiferent despre ce este vorba și indiferent în ce perioadă a apărut sau cine a determinat apariția lui, atât timp cât nu a fost creat sau poruncit de Dumnezeu, ci se opun în schimb creației și poruncii Sale, atunci este un lucru negativ. Este clară acum această chestiune? (Da.)

Acum că am avut părtășie în mod clar despre faptul că alimentele neorganice sunt un lucru negativ, există o altă chestiune despre care trebuie să avem părtășie. Unii oameni întreabă: „Întrucât alimentele neorganice sunt un lucru negativ, care se opune creației și poruncii lui Dumnezeu, cum ar trebui să le tratăm? Ar trebui să le mâncăm? Ar trebui să nu le mâncăm sau să le mâncăm doar în cantitate mică? Care este modul adecvat de a practica?” Unii dintre voi tocmai au precizat: „Majoritatea alimentelor din societatea de astăzi sunt neorganice și nu este ușor să găsești alimente

organice dacă vrei să cumperi câteva – în unele țări și regiuni, nu le poți cumpăra nici măcar la prețuri mari. Chiar dacă știm beneficiile alimentelor organice și răul cauzat de cele neorganice, ce putem să facem?" Întocmai așa este mediul mai vast. Aceasta este lumea Satanei, care îi împiedică pe oameni să mănânce alimentele înzestrate cu forță vitală pe care le-a creat Dumnezeu. Unii spun: „Știm că alimentele neorganice sunt dăunătoare pentru corpul nostru, dar nu avem mijloacele necesare să mâncăm alimente organice. Ce ar trebui să facem? Ar trebui să murim pur și simplu de foame?" Nu puteți să muriți de foame. Trebuie totuși să consumați alimente neorganice ca să trăiți. Chiar dacă sunt dăunătoare pentru corp, este totuși mai bine decât să muriți de foame. Chiar dacă trăiți în continuare cu mari dificultăți, atât timp cât nu muriți și vă puteți îndeplini datoria, rezistând până în ultimul moment și dobândind mântuirea în ciuda sănătății precare, atunci ați triumfat asupra acestei lumi și l-ați învins pe Satana. Alții spun: „Întrucât alimentele neorganice sunt atât de dăunătoare pentru oameni, iar efectele sunt ireversibile, pur și simplu nu le voi mânca. Voi găsi o cale de a cultiva câteva alimente organice în propria curte." Dacă ai mijloacele, bineînțeles că este în regulă. Dar dacă nu ai curte și nu poți cultiva legume și cereale și ești o persoană de rând, care nu-și permite alimente organice? Atunci tot ce poți să faci este să mănânci alimente neorganice. Unii oameni spun: „Dacă mănânc alimente neorganice, pot măcar să rezist câțiva ani și nu voi muri într-un timp scurt. Chiar dacă mă îmbolnăvesc de niște boli ciudate din cauza lor, nu este nimic de făcut în privința asta." Vă temeți că veți căpăta tot felul de boli ciudate și vă veți scurta durata de viață? (Da.) Ce ar trebui făcut în această privință? Unii oameni spun: „Nu putem atunci decât să recurgem la ultima opțiune – să ne mulțumim cu ce avem. Pentru a supraviețui, nu avem nicio alternativă decât să mâncăm alimente neorganice." Este corect acest principiu? (Da.) Chiar este? Nu puteți

discerne dacă este corect sau incorect. Înseamnă acest lucru că vă mulțumiți cu ce aveți și că nu aveți nicio alternativă? Nu înseamnă nici că vă mulțumiți cu ce aveți, nici că nu aveți nicio alternativă. Mai degrabă, înseamnă că trăiți prin credință. Nu există o frază în cuvintele lui Dumnezeu? „Câtă vreme mai ai suflare, Dumnezeu nu te va lăsa să mori." Viețile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. Cât timp trăiește o persoană, precum și starea ei fizică depind de porunca lui Dumnezeu, nu de ceea ce mănâncă ea. Este suficient ca oamenii să aibă gânduri și puncte de vedere corecte despre alimentele neorganice și să aibă discernământ în privința lor. Totuși, ei ar trebui să trateze în mod corect mediul obiectiv existent. Dacă nu ai mijloacele financiare sau condițiile de mediu pentru a-ți cultiva propria mâncare, atunci mănâncă orice este disponibil. Așadar, îți vei face griji că te vei îmbolnăvi sau că vei muri? Nu este nevoie să-ți faci griji. De ce? Avem adevărul cuvintelor lui Dumnezeu în inimile noastre ca sprijin și bază: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" și „Câtă vreme mai ai suflare, Dumnezeu nu te va lăsa să mori". Viața, condiția fizică și durata de viață a unei persoane se află în mâinile lui Dumnezeu. Dacă o persoană se îmbolnăvește, când se îmbolnăvește și când moare – toate acestea se află în mâinile Sale. Nu este nevoie să-ți faci griji sau să te temi. Dacă nu poți face rost de alimente organice și poți mânca doar alimente neorganice, atunci mănâncă-le în tihnă. Mănâncă orice este disponibil. Unii oameni spun: „Dacă ai zis că alimentele neorganice sunt un lucru negativ, atunci de ce ne spui să le mâncăm în tihnă?" Cum poți să trăiești dacă nu mănânci? Dacă mănânci prea puțin, chiar poate corpul tău să obțină ce are nevoie? Și non-credincioșii spun acum că alimentele neorganice sunt mult mai puțin hrănitoare decât cele organice; deși mănânci mult, nu-ți oferă mulți nutrienți. Și acesta este un fapt. Există un alt aspect pe care nu-l cunosc

aceștia: proporția componentelor nutriționale din alimentele organice este adecvată. După ce le mănânci, acestea îți ajută corpul să producă mulți nutrienți, favorizează circulația sângelui și își îndeplinesc funcțiile inițiale în corpul tău, pentru a asigura o stare bună de sănătate. Pe de altă parte, alimentele neorganice nu au componente nutriționale, așa încât corpul tău nu le poate utiliza pentru a sintetiza nutrienții de care are nevoie. Cel mai important, alimentele neorganice sunt lipsite de forță vitală și de multe componente nutriționale; nu-ți pot asigura sănătatea. După ce le consumă zece sau douăzeci de ani, oamenii vor căpăta tot felul de boli și afecțiuni ciudate, iar unii chiar își vor pierde fertilitatea. Astfel de consecințe sunt prea grave. De aceea, unii oameni simt următoarele: „Am mâncat multă mâncare și multe legume, așa că nu ar trebui să am carențe nutriționale. De ce mă simt însă atât de slăbit?" Aceasta este deosebirea dintre alimentele organice și cele neorganice; de fapt, ai simțit-o deja. De ce ai această senzație? Pentru că alimentele neorganice nu au forță vitală. Mănânci multe, dar nu-ți aduc multe substanțe nutritive, așa că te simți slăbit din punct de vedere fizic și lipsit de vitalitate. Dar, oricum ar fi, tot trebuie să mănânci; în caz contrar, vei suferi de foame și nu vei putea să lucrezi sau să supraviețuiești. Oamenii nu trebuie să facă lucruri nesăbuite, nici să meargă la extreme. Ar trebui să abordeze totul conform cuvintelor lui Dumnezeu și să practice în conformitate cu adevărurile-principii în toate lucrurile. Asta ar trebui să le fie clar și să înțeleagă. Pe scurt, totul se reduce la modul în care oamenii ar trebui să trateze alimentele neorganice. După ce înțeleg efectele negative și impactul ulterior al alimentelor neorganice, oamenii nu ar trebui să fie constrânși de ele, nici să-și facă griji sau să se teamă, deoarece totul se află în mâinile lui Dumnezeu. Viețile oamenilor și tot ce îi privește se află în mâinile lui Dumnezeu, fiind supuse suveranității și rânduielilor Sale. Așa este? (Da.) Dacă înțelegi lucrurile în acest fel, gândurile și punctele tale

de vedere sunt corecte. Vă simțiți inimile luminate și eliberate după ce ați auzit toate acestea? (Da.) Aceasta este o chestiune din viața reală pe care oamenii ar trebui să o vadă. Dacă nu poți să vezi în profunzime această chestiune, ești prea nesăbuit. În ceea ce privește întrebarea dacă să consumi sau nu alimente neorganice, tocmai am discutat câteva principii de practică. Ar trebui să tratezi lucrurile în consecință, în funcție de mediul obiectiv și de condițiile tale reale. Pe scurt, ar trebui să privești toate lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu și, de asemenea, să acționezi conform cuvintelor Sale. Câtă vreme motivul tău este de a-ți asigura supraviețuirea și funcționarea fizică normală, astfel încât să-ți poți face datoria în mod normal, să nu te abați de la calea urmării lui Dumnezeu, să-ți îndeplinești datoria și să pornești pe calea urmăririi adevărului, atunci ceea ce faci este corect. Acesta este conținutul părtășiei noastre despre ceea ce poruncește Dumnezeu.

Am folosit două exemple pentru a avea părtășie despre aspectul celor poruncite de Dumnezeu. A fost explicat clar, în esență? (Da.) Atunci, puteți distinge între lucrurile pozitive și cele negative? Poți aplica acest aspect al adevărului pentru a evalua diversele persoane, evenimente și lucruri pe care le întâlnești? Dacă n-am fi avut părtășie despre aceste două exemple, ați fi fost capabili să aplicați acest aspect al adevărului referitor la lucrurile pozitive pe care le-am definit astăzi pentru a le evalua? (Poate că aș fi capabil să discern unele mai simple, dar n-aș putea discerne cele două exemple relativ complexe despre care a vorbit Dumnezeu.) Este bine că am avut părtășie despre asta, altfel ați fi putut rata un aliment atât de delicios cum sunt hibrizii de măr-pară, nu-i așa? (Da.) Unii oameni care sunt mai predispuși să respecte reglementările s-ar putea uita la un hibrid de măr-pară dorind să-l mănânce, dar nu îndrăznesc, crezând că ar încălca principiile poruncite de Dumnezeu și s-ar opune cuvintelor Sale dacă l-ar

mânca, așa că se abțin și nu-l mănâncă și, drept urmare, ratează atât de multe ocazii de a mânca acest aliment delicios. Totuși, în privința unor lucruri evident negative, deoarece nu au discernământ, oamenii le laudă foarte mult, le aprobă profund și le acceptă în inimile lor. În ceea ce privește alimentele neorganice, chiar gândesc: „Alimentele neorganice satisfac din plin nevoia de hrană a omenirii și, în același timp, pot ajuta la reducerea deceselor cauzate de foame. Aceasta este cu adevărat o mare contribuție pe care știința a adus-o omenirii în istoria dezvoltării umane! Acest lucru este cu adevărat săvârșit de Dumnezeu; Dumnezeu este Cel care l-a promovat.” O astfel de afirmație simplă expune un fapt. Ce fapt? Că nu înțelegi adevărul. Acest lucru este secundar; există o problemă și mai gravă aici, și anume că ai rostit cuvinte care sunt scandalos de răzvrătite și hulitoare la adresa lui Dumnezeu, iar acest lucru Îl determină să simtă dezgust și repulsie. Dacă o astfel de problemă devine atât de gravă încât te opui intențiilor lui Dumnezeu și te împotrivești și Îl hulești în mod deliberat pe Dumnezeu, atunci s-ar putea să-ți pierzi speranța de a fi mântuit, iar acest lucru îți va afecta destinația. Prin urmare, înțelegerea adevărului este foarte importantă. Dacă n-am fi folosit exemple în părtășia noastră, unii dintre voi s-ar fi putut gândi: „Alimentele neorganice sunt rezultatul cercetării științifice, iar dezvoltarea științei aduce contribuții umanității, așadar, o astfel de contribuție este cel mai probabil poruncită de Dumnezeu, este cel mai probabil orchestrată de El.” Este clar acum, după ce am avut părtășie în acest fel? Este corectă această afirmație? (Nu.) Ar trebui înțelese lucrurile în acest fel? (Nu.) Dacă o persoană spune asta, va avea probleme; aceasta este o răzvrătire scandaloasă! Nu defini în mod pripit lucrurile înainte de a înțelege în mod clar cum sunt cu adevărat și care este esența lor și nu accepta sau aprecia cu ușurință lucrurile care au fost procesate științific. În special pentru lucrurile care sunt venerate și populare în cadrul tendințelor

rele și apreciate de majoritatea oamenilor, trebuie să fii extrem de precaut – discerne-le conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului și nu le accepta în niciun caz. Unii oameni spun: „Calibrul nostru este slab. Când vedem diverse tipuri de informații răspândindu-se online, credem că este o tendință socială și că nu pot fi greșite. După ce ne uităm la ele, au un efect asupra inimilor noastre. Dacă am trăi într-un vid, n-am fi induși în eroare.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Trăiești în lumea reală, în societatea actuală și vei auzi în mod inevitabil multe voci ciudate, precum și zicale și teorii ciudate. Aceste argumente vor intra în mod inevitabil în inima ta, unde vor avea un efect, schimbându-ți gândurile. Oamenii cred că, atât timp cât trăiesc în această societate, atât timp cât trăiesc printre oameni, vor fi influențați involuntar, cu excepția cazului în care locuiesc departe, în munți și păduri sau se închid într-o cămăruță, fără să asculte, fără să se uite și fără să se gândească la aceste lucruri, caz în care inimile lor vor fi curate. Este corectă această părere? (Nu.) Evident că nu. Atunci, cum poate fi rezolvată această problemă? Trebuie să urmărești și să înțelegi adevărul. Dacă înțelegi limpede toate aspectele adevărului, atunci când vei întâlni aceste lucruri, vei ști care este esența de la baza lor. Vei fi capabil să le discerni și să le definești rapid fie ca lucruri pozitive, fie ca lucruri negative și – pe baza faptului că ai conștiință și rațiune – vei accepta rapid lucrurile pozitive și te vei împotrivi sau vei respinge, critica și condamna lucrurile negative. În acest fel, vei fi protejat și nu te vei simți neajutorat, nici nu va trebui să fii atât de îngrijorat sau de temător. De ce? Pentru că, având cuvintele lui Dumnezeu ca bază, vei avea capacitatea fundamentală de a discerne între lucrurile pozitive și cele negative, opiniile și punctele tale de vedere despre diverse lucruri pozitive și negative se vor baza pe cuvintele lui Dumnezeu și vei putea determina dacă acestea sunt lucruri pozitive sau negative; prin urmare, va fi foarte ușor să știi ce ar trebui să faci. Nu este așa? (Ba da.)

Înțelegeți conținutul despre care tocmai am avut părtășie? Dacă n-am fi avut părtășie despre el în acest fel, ați fi capabili să-l înțelegeți? (Nu.) Atunci, dacă ați mai experimenta câțiva ani, ați fi capabili să discerneți între lucrurile pozitive și cele negative? (Fără adevăr, nu putem discerne aceste lucruri; uneori chiar admirăm și susținem lucruri negative. Așadar, nu e ca și cum am deveni capabili să discernem doar fiindcă avem mai mulți ani de experiență.) Implică aceste chestiuni taine? (Nu, nu implică.) Dacă nu implică taine, de ce nu le înțeleg oamenii? Sunt acestea chestiuni exterioare? (Da.) Dacă ar fi doar chestiuni exterioare, ar trebui să fie ușor de înțeles, dar, de fapt, aceste chestiuni implică și unele adevăruri, precum și punctele de vedere ale oamenilor despre diverse lucruri. Odată ce implică puncte de vedere despre lucruri, precum și esența și natura problemelor, acea chestiune implică adevărul, iar atunci când implică adevărul, nu o puteți vedea în profunzime și deveniți confuzi. Așadar, credeți că este necesar să avem părtășie în acest fel? (Da, este.) Să sperăm că, după ce veți asculta această părtășie, nu vă veți concentra atenția asupra chestiunilor în sine și nu veți învăța să respectați reglementări, ci, prin intermediul părtășiei, veți ajunge în schimb să înțelegeți adevărul și intențiile lui Dumnezeu, să puteți discerne ce sunt lucrurile pozitive și cele negative și să faceți progrese în ceea ce privește adevărul, iar capacitatea voastră de a discerne lucrurile se va îmbunătăți. Aceasta va însemna că ați câștigat ceva. În ceea ce privește lucrurile pozitive – tot ceea ce se încadrează în sfera a ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu – sunteți acum capabili să le discerneți pe toate după ce am enumerat cele două exemple speciale de mai devreme? Sau puteți să discerneți doar lucruri de același fel și încă nu sunteți capabili să discerneți lucruri diferite de aceste două exemple? (Probabil pot discerne lucruri de același fel într-o oarecare măsură și lucruri diferite care sunt

relativ simple, dar tot nu pot să discern clar lucruri prea complexe.) Este adevărat, nu-i așa? Dacă tot nu puteți discerne, atunci ar trebui să pricepeți un principiu. Mai întâi, vedeți dacă un anumit lucru se opune funcției pe care ar trebui să o aibă, așa cum a fost creată de Dumnezeu sau semnificației existenței sale, așa cum a fost poruncită de Dumnezeu; vedeți dacă se opune acestui aspect. Dacă da, atunci este un lucru negativ. Dacă nu se opune creației de către Dumnezeu și poruncii Sale, dar nu se poate spune că forma sa de existență și valoarea existenței sale au un impact pozitiv sau unul negativ asupra oamenilor – acesta doar slujește unui scop și oferă un anumit confort în viețile oamenilor, aducând puține beneficii, dar nefăcând niciun rău, adică nu subminează și nu tulbură forma de supraviețuire și viața normală a omenirii create de Dumnezeu, nici nu atrage consecințe negative, iar existența sa nu poate fi considerată semnificativă pentru omenire și oamenii ar putea trăi la fel de bine fără el – atunci nu poate fi considerat un lucru pozitiv sau unul negativ. Nu se încadrează în această categorie; este doar un tip de lucru sau un obiect, așa că nu-l vom defini drept pozitiv sau negativ. De exemplu, o trăsură trasă de cai este un mijloc de transport. Este trasă de un cal, care este o ființă vie creată și poruncită de Dumnezeu. Trăsura trasă de cal este făcută de om, nu creată de Dumnezeu; este un instrument făcut de om folosind capacitatea de supraviețuire dăruită de Dumnezeu. Poate transporta mărfuri și oameni în diferite locuri, făcând viața și călătoriile oamenilor mai confortabile. Așadar, credeți că o trăsură trasă de cai, făcută de om, este un lucru pozitiv sau unul negativ? Consumă energie o trăsură trasă de cai? Emite gaze de eșapament și poluează aerul? (Nu.) O trăsură trasă de cai nu are efecte negative asupra vieții și supraviețuirii oamenilor și, de asemenea, le face viața puțin mai confortabilă. Totuși, dacă n-ar exista, oamenii ar putea să călătorească și pe jos, ceea ce ar fi doar puțin mai lent; nu se poate spune că nu ar putea

supraviețui fără ea. Nu este ceva esențial. Așadar, este acest lucru pozitiv sau negativ? (Din câte înțeleg, nu este un lucru negativ, dar nici unul pozitiv; pur și simplu nu se poate spune că este pozitiv sau negativ.) Este făcut de mâna omului și nu se poate spune că este pozitiv sau negativ. Să discuți dacă o trăsură trasă de cai este un lucru pozitiv sau negativ ar însemna practic să faci din țânțar armăsar, să despici firul în patru.

Unii oameni spun: „Copacii sunt creați și porunciți de Dumnezeu, iar regulile de supraviețuire și formele lor de existență vin de la Dumnezeu, deci sunt lucruri pozitive. Atunci, dacă un copac este tăiat și prelucrat pentru a obține lemn, este acesta un lucru pozitiv sau negativ?" Lemnul oferă unele facilități pentru nevoile zilnice ale omenirii, fiind folosit, de exemplu, pentru a fabrica diverse tipuri de mobilier, cum ar fi mese și scaune, și poate fi și ars pentru gătit. El este transformat dintr-o plantă într-un obiect. Este acesta un lucru pozitiv sau negativ? (Nu se poate spune că este nici pozitiv, nici negativ.) Așa este, acum înțelegi, te-ai prins. Doar lucrurile din sfera de aplicare a acestui principiu – ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu – sunt lucruri pozitive. Orice încalcă acest principiu este un lucru negativ. Să discuți dacă lucrurile din afara acestor două categorii sunt pozitive sau negative este practic ca și cum ai despica firul în patru, ca și cum ai face din țânțar armăsar, neocupându-te de lucrarea ta adecvată. De exemplu, unii oameni întreabă: „Sunt perdelele făcute de om un lucru pozitiv sau unul negativ?" Unii spun: „Depinde de sursa materialului. Dacă perdelele sunt fabricate din bumbac brut prelucrat, fără vopsire sau albire și fără să se adauge substanțe chimice, atunci sunt un lucru pozitiv. Dacă au fost vopsite, albite și imprimate sau li s-au adăugat substanțe chimice, atunci sunt un lucru negativ. Lucrurile negative sunt ceea ce ar trebui să eliminăm și să aruncăm, prin urmare nu le putem folosi. Doar în acest fel

respectăm principiile cuvintelor lui Dumnezeu și suntem oameni care iubesc lucrurile pozitive și adevărul. Așadar, criticăm tot ceea ce nu este produs din bumbac și tot ceea ce nu provine dintr-o sursă naturală.” Care sunt lucrurile care provin dintr-o sursă naturală? Bumbacul, mătasea și inul. Conform opiniei acestor indivizi, în afară de aceste câteva lucruri, oamenii nu pot purta nimic altceva – dacă vrei să eviți să încalci principiile și vrei să ajungi să poți iubi lucrurile pozitive și să le poți respinge pe cele negative, atunci trebuie să porți aceste lucruri, deoarece numai acestea sunt în formele inițiale, create de Dumnezeu. Este corectă această opinie? (Nu.) Unii oameni vor spune: „Conform acestei opinii, atunci, oricine poartă materiale textile prelucrate științific nu este o persoană care iubește lucrurile pozitive, nu este o persoană care practică adevărul, ci este una fără discernământ și fără principii, care este foarte răzvrătită și detestată de Dumnezeu, iar o astfel de persoană este terminată!” Este adecvată această afirmație? (Nu, face din țânțar armăsar.) Astfel de oameni au motive ascunse în cuvintele lor și pot chiar să-i condamne pe alții, exagerând mult lucrurile. Ce fel de oameni sunt? (Oameni care respectă reglementările și nu au înțelegere spirituală.) Sunt oameni absurzi, tipuri absurde. Exprimând aceste erezii și sofisme, ei fac din țânțar armăsar și se folosesc de subiectele respective pentru a-și exprima opiniile proprii. Au mințile pline de aceste erezii și sofisme și le pot debita la nesfârșit, dar când le ceri să aibă părtășie despre ceva legat de adevăr, nu au nimic de spus. Când le ceri să aibă părtășie despre ce sunt lucrurile pozitive, ei rostesc aceste erezii și sofisme. Nu crezi că este dezgustător? Multe obiecte nu au legătură cu lucrurile pozitive create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea Lui. Strict vorbind, ele nu încalcă principiul privind ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu, iar formele lor de existență nu provoacă efecte adverse sau

prejudicii pentru mijloacele de trai și supraviețuirea omenirii. Așadar, când vorbești, cel mai bine este să ai conștiință și rațiune și să nu faci din țânțar armăsar sau să rostești condamnări după bunul plac. Lucrurile din sfera a ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt demne de părtășia noastră, precum și de acceptarea, înțelegerea, respectarea, prețuirea și protecția noastră. În afară de acestea, pentru lucrurile care nu se încadrează în această sferă, cel mai bine este să nu facem din țânțar armăsar și să nu le tratăm ca pe niște probleme majore despre care să avem părtășie, având părtășie despre ele cu mare entuziasm și chiar cu multă seriozitate pe parcursul mai multor adunări. Acest lucru nu ar trebui făcut. Deseori, oamenilor absurzi, celor care nu au înțelegere spirituală, oamenilor răi, antihriștilor și diavolilor le place să facă aceste lucruri pentru a se da mari, pentru a le arăta altora cât de deștepți sunt. Cei lipsiți de discernământ cred că aceasta este o părtășie despre adevăr și, chiar dacă nu sunt edificați, se simt obligați să îndure și să asculte. De fapt, toate cuvintele acelor oameni sunt erezii și sofisme și nu au nicio legătură cu subiectul lucrurilor pozitive despre care vorbesc. Prin urmare, dacă auzi oameni de acest fel abordând aceste subiecte și argumente care nu au legătură cu lucrurile pozitive, poți refuza să asculți. Dacă înțelegi adevărul și ai discernământ, îi poți combate și opri. Cum îi oprești? Spui: „Ajunge, taci! Lucrurile despre care vorbești nu au legătură cu adevărul și nici cu lucrurile pozitive. Ceea ce spui sunt cuvinte diavolești și nimeni nu vrea să le audă. Nu-i tulbura pe toți cei de aici și nu te amesteca în îndeplinirea datoriei lor!” Dacă au motive ascunse în cuvintele lor, dacă exprimă condamnări după bunul plac și nu au un efect pozitiv, ar trebui să luați atitudine și să-i opriți să provoace tulburări, dându-i totodată în vileag pentru a le da tuturor posibilitatea să capete discernământ. După ce ascultă, toți vor înțelege că vorbele lor sunt erezii și sofisme fără legătură cu

adevărul, că aceștia caută nod în papură, despică firul în patru, îi induc pe oameni în eroare, rostesc cuvinte și doctrine, debitează idei pompoase și au motive ascunse, dorind să provoace necazuri, așa că ar trebui restricționați și reduși la tăcere. Să presupunem că majoritatea celor prezenți la acel moment sunt oameni dezorientați, care nu au discernământ în privința oamenilor răi și a diavolilor și nu-și dau seama că aceștia răspândesc sofisme și îi induc în eroare pe oameni. Când se adună laolaltă acești indivizi dezorientați și acei oameni răi și diavoli, se înțeleg cu toții de parcă ar fi făcuți din același material murdar. După ce aud cuvintele lui Dumnezeu, nu doar că nu acceptă adevărul, dar răspândesc și unele sofisme folosind cuvinte grandioase și vorbe pompoase, dar goale. În acest caz, poți să te ridici și să pleci în tăcere, nefiind nevoie să exprimi vreo părere. Lasă diavolii să se etaleze și să se dea în spectacol. Nu dezbate cu ei, pentru a nu-ți tulbura mintea și a nu-ți afecta îndeplinirea datoriei. De ce? Pentru că un diavol este întotdeauna un diavol; un animal este întotdeauna un animal. Nu au rațiune, nu pot discerne între bine și rău și nu știu ce este corect și ce este incorect; indiferent cum ai părtășie, le este imposibil să înțeleagă adevărul. Diavolii vor rosti mereu cuvinte și doctrine, vor striga sloganuri și vor debita vorbe pompoase, dar goale, iar cei reîncarnați din animale – oameni fără spirit – nu au deloc discernământ. Oriunde există o tulburare provocată de satane și diavoli, aceștia le vor călca pe urme și se vor amesteca în haos. Nu pot învăța să discearnă, dacă încerci să-i înveți. Doar cei care înțeleg adevărul au inteligență și înțelepciune și se vor ascunde când observă necazuri. Aceștia vor fi capabili să discearnă când văd un diavol provocând tulburări și nu se vor amesteca în haos, știind să stea departe de rău. Oriunde se dau în spectacol diavolii, oriunde se adună animalele, acel loc va avea duhoarea murdăriei și a dezordinii. Sunt făcuți din același material murdar și le face plăcere să se întrunească. Indiferent cine rostește cuvinte

absurde și abjecte, le place să asculte și chiar le repetă cu deosebită încântare. Nu este aceasta o adunare a diavolilor? Dacă ești o persoană deșteaptă, atunci când vezi o astfel de situație, ar trebui să te distanțezi rapid și să nu te amesteci cu ei. De ce nu ar trebui să te amesteci cu ei? De ce nu ar trebui să dezbați cu ei? Pentru că, indiferent cum ai părtășie despre adevăr, ei nu-l vor accepta; indiferent câte cuvinte spui, totul va fi în zadar. Cei care sunt ai Satanei și ai diavolilor nu acceptă deloc adevărul, iar cei care sunt reîncarnați din animale nu pot pricepe adevărul, prin urmare, indiferent cât de multe spui, este inutil. Citesc ei cuvintele lui Dumnezeu? Pot să priceapă cuvintele Sale? Au căutat vreodată adevărul? Nu acceptă nici măcar cuvintele pe care le rostesc Eu, așadar, îi poți combate cu puținele cuvinte care-ți trec ție prin minte? Îi pot face acestea să se răzgândească? Pot ei să accepte cuvintele tale? Prin urmare, nu face lucruri nesăbuite. Plecarea în tăcere este o alegere înțeleaptă. Dacă întrebi un diavol: „De ce nu practici adevărul? De ce minți mereu și recurgi la înșelăciune?”, diavolul te va combate cu nerușinare; va aduce argumente și va folosi raționamente distorsionate pentru a se apăra, neadmițând deloc că minte și recurge la înșelăciune. Dacă îi întrebi pe cei reîncarnați din animale de ce respectă mereu reglementările, și ei vor folosi raționamente distorsionate pentru a se apăra, spunând că practică adevărul. Când te confrunți cu acest tip de situație, ar trebui să poți vedea limpede că diavolii și cei reîncarnați din animale nu acceptă deloc adevărul, așa că ar trebui să nu mai ai părtășie cu ei și să nu mai faci lucruri nesăbuite. Indiferent câte cuvinte spui sau câte lucruri faci, nu le poți schimba natura-esență, prin urmare nicio discuție nu va fi de ajutor. Ar trebui să ai părtășie despre adevăr cu cei care pot accepta adevărul. Doar astfel de oameni acceptă cu ușurință adevărul – doar cu ei poți avea o conversație normală. În cazul diavolilor și al celor reîncarnați din animale, indiferent cât de mult ai

părtășie despre adevăr sau cât de mult lucrezi, totul este în zadar. S-ar putea să-i combați la acel moment până când rămân fără cuvinte și s-ar putea să simtă că spusele tale sunt corecte, dar după aceea se vor răzgândi și chiar vor pregăti unele cuvinte pentru a te combate și a te face să te simți rușinat. Vedeți, pot să accepte adevărul cei care sunt diavoli? (Nu.) Categoric nu. Cei care sunt diavoli și cei reîncarnați din animale nu acceptă deloc adevărul. Chiar dacă îl acceptă la un moment dat, sunt doar vorbe de complezență și își vor retracta afirmațiile după aceea. Poți, așadar, să obții vreun rezultat având părtășie despre adevăr cu ei? Vrei să-i schimbi astfel încât să aibă conștiință și rațiune și să știe că nu înțeleg adevărul și că ar trebui să accepte și să practice adevărul – această idee și acest motiv în sine sunt greșite; nu ar trebui să le ai niciodată. Înțelegi acum? (Da.)

Să revenim la subiectul lucrurilor pozitive. Sfera lucrurilor pozitive este definită ca făcând parte din categoria a ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu. Indiferent cu ce avem de-a face, ar trebui să ne întrebăm: „A fost creat de Dumnezeu? Ce legătură are cu porunca lui Dumnezeu?” Dacă nu a fost creat de Dumnezeu și nu are nicio legătură cu porunca Sa, atunci ar trebui să-l tratăm cu prudență. Nu este o prostie să urmăm în continuare tendințele lumii și să le lăudăm? Dacă ceva nu se încadrează în sfera a ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu, atunci nu poate fi numit nici lucru pozitiv, nici lucru negativ și nu are rost să discutăm despre el. Dacă discuți despre el, este oare pentru că vrei să-l accepți drept lucru pozitiv? Sau pentru că vrei să-l caracterizezi drept lucru negativ și să-l respingi? Ce beneficii are acceptarea sau respingerea lui pentru viața și pentru conduita ta personală? Este benefic pentru acceptarea adevărului de către tine? Dacă nu există niciun beneficiu, atunci nu are rost să-l tratăm drept subiect de părtășie și discuție; asta ar

însemna să fim nesăbuiți și să facem lucruri nesăbuite, nu-i așa? (Așa e.) De exemplu, trăsurile trase de cai, materialele textile, paturile și scaunele despre care tocmai am vorbit – dacă faci mereu din țânțar armăsar și vrei să discuți despre ele: „Este acesta un lucru pozitiv sau unul negativ? Ar trebui să-l acceptăm sau să-l respingem? Ar trebui să-l prețuim sau să-l disprețuim? Care este modul adecvat de a-l trata?”, aceasta este o manifestare a denaturării. Oamenii predispuși la denaturări nu pot pricepe aspectele cheie; ei depun mereu eforturi în privința formelor, doctrinelor și reglementărilor și nu înțeleg niciodată cum să depună eforturi în privința adevărului. Întrucât multe lucruri nu implică problema lucrurilor pozitive și a celor negative, nu este nevoie să avem părtășie despre ele. Aceasta pentru că, nefiind nici lucruri pozitive, nici negative, ele au un impact mic asupra intrării tale în viață și asupra căii pe care mergi în viață, așa că nu este nevoie să le cercetezi amănunțit. Folosește-le dacă poți și, dacă nu le folosești, este în regulă. Dacă există produse chimice care afectează sănătatea oamenilor, iar mirosul sau componentele chimice ale acestora le fac rău, atunci ar trebui să găsești o modalitate de a le evita și de a folosi astfel de obiecte de uz zilnic cât mai puțin posibil sau deloc. Astfel, poți elimina sau reduce efectele nocive pe care le provoacă. Ar fi imposibil să evitați complet aceste efecte nocive, dar, atât timp cât nu vă afectează viața pe moment, nu vă îmbolnăvesc pe termen scurt și nu vă afectează credința în Dumnezeu și urmarea Lui sau îndeplinirea îndatoririlor voastre și urmărirea adevărului, este suficient, pentru că așa este mediul real. Este clar acum acest principiu? (Da.)

Am avut părtășie puțin despre aspectul referitor la „ceea ce este poruncit de Dumnezeu”. Așadar, nu ar trebui să avem părtășie și despre adevărul referitor la „ceea ce se află sub suveranitatea lui Dumnezeu”? (Ba da.) Există o deosebire subtilă între „ceea ce se află sub suveranitatea lui

Dumnezeu” și „ceea ce este creat de Dumnezeu și ceea ce este poruncit de Dumnezeu”? (Da.) Ce implică suveranitatea lui Dumnezeu? Se spune adesea că Dumnezeu este suveran asupra destinelor oamenilor. Indiferent ce fel de destin au oamenii, este chestiunea destinului în sine un lucru pozitiv? (Da.) Indiferent cum este destinul unei persoane, fie că pare bun sau rău din exterior, atât timp cât vine de la Dumnezeu, este poruncit de Dumnezeu sau se află sub suveranitatea Lui, este un lucru pozitiv. Atunci, cum se poate stabili că destinele oamenilor sunt lucruri pozitive? Oamenii au tot felul de destine. La prima vedere, unii par să aibă vieți binecuvântate, în timp ce alții suferă; unii oameni prosperă toată viața, în timp ce pentru alții, lucrurile nu merg niciodată bine; unii trăiesc în bogăție, alții în sărăcie extremă; unii oameni au familii fericite și împlinite, în timp ce alții au căsnicii nefericite și copii lipsiți de sentimente filiale; unii sunt singuri toată viața, în timp ce alții se bucură să fie înconjurați de copiii și nepoții lor; unii sunt chinuiți de boli și dureri toată viața, trăind în mari suferințe, în timp ce alții sunt puternici și sănătoși, duc o viață confortabilă și liberă, murind în cele din urmă în pace, la o vârstă înaintată. Nu sunt acestea destinele diferitelor tipuri de oameni? (Ba da.) Atunci, se află destinul sub suveranitatea lui Dumnezeu? (Da, se află sub suveranitatea lui Dumnezeu.) În noțiunile lor, oamenii cred: „Întrucât destinul se află sub suveranitatea lui Dumnezeu, toate destinele oamenilor ar trebui să fie bune. De ce există atât de multe rele?” Există un fapt și mai derutant, și anume că destinele celor mai mulți oameni nu sunt așa cum și-ar dori ei. Privește – câți oameni nu suferă nicio greutate toată viața, se nasc bogați și cu statut social și sunt copleșiți de afecțiune din toate părțile? Câți astfel de oameni există? Doar cei născuți în familii de elită au un astfel de destin. Majoritatea celorlalți suferă toată viața și îndură nenumărate greutăți, dând peste obstacole la fiecare pas – lucrurile sunt extrem de dificile pentru ei și nu decurg deloc

fără probleme. Deși, în teorie, recunoști că toate destinele oamenilor se află sub suveranitatea lui Dumnezeu și că toate lucrurile aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive, tot nu înțelegi în inima ta: „Este acceptabil din punct de vedere doctrinar să se spună că este un lucru pozitiv ca aceia născuți cu privilegii incredibile să aibă destine bune. Dar pentru 80 până la 90% dintre oameni, lucrurile nu merg bine, iar ei suferă toată viața – așadar, de ce sunt lucruri pozitive și asemenea destine și de ce se află și ele sub suveranitatea lui Dumnezeu? Acest lucru pare oarecum inacceptabil. Nici din perspectiva dreptății morale, nici din cea a compasiunii, astfel de destine nu pot fi clasificate drept lucruri pozitive. Nu are sens. E posibil să fie greșită această definiție? Dacă este într-adevăr greșită, atunci partea despre destinele oamenilor ar trebui eliminată din lucrurile aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu. Dar dacă este eliminată, aceasta ar fi o negare a faptului că Dumnezeu este suveran asupra destinelor oamenilor. N-ar fi o răzvrătire scandaloasă? Dar cum ar trebui să înțelegem faptul că toate lucrurile aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive și că destinele rele sunt și ele lucruri pozitive?” Oamenii devin puțin nedumeriți. Este o întrebare dificilă pentru voi, nu-i așa? (Da, așa e.) Atunci, spuneți-Mi. Haideți să vedem cine poate explica în mod clar această chestiune. (Cred că este greșit ca oamenii să considere confruntarea cu greutățile drept un lucru rău. De fapt, destinul pe care Dumnezeu îl poruncește pentru cineva, indiferent dacă este de greutăți sau de tihnă, este cel mai benefic pentru acea persoană. Suferința, îndeosebi, are o capacitate și mai mare de a-i modela pe oameni. În plus, aceste lucruri sunt legate de reîncarnarea sufletelor oamenilor. Poate din cauza unor fapte rele din viața anterioară sau a unei datorii din viața anterioară, cineva trebuie să sufere în această viață pentru a o plăti. Toate acestea sunt supuse poruncii și rânduielii lui Dumnezeu.) Atunci, care este lucrul pozitiv de aici? Poți să explici clar?

(Nu.) Vezi, dacă cineva chiar te-ar întreba asta, n-ai putea să explici clar; te-ai împotmoli chiar aici. Dacă nu ai lua acest lucru în serios, l-ai trece pur și simplu cu vederea, dar ți-ar afecta acceptarea adevărului potrivit căruia „toate lucrurile aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive”, ți-ar afecta utilizarea acestui adevăr pentru a defini care lucruri sunt pozitive, ți-ar afecta acceptarea și recunoașterea oricărui lucru pozitiv și, de asemenea, atitudinea față de toate lucrurile din sfera a „ceea ce se află sub suveranitatea lui Dumnezeu”, atitudine care implică, desigur, dacă le accepți sau le condamni – această chestiune este foarte serioasă. Dacă nu poți vedea în profunzime chestiunea destinului, probabil o vei considera un lucru negativ și o vei caracteriza ca atare. Dar destinele oamenilor se află sub suveranitatea lui Dumnezeu și sunt poruncite de El. Dacă definești destinele oamenilor, aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu și poruncite de El, drept lucruri negative, care este natura acestei probleme? (Blasfemie împotriva lui Dumnezeu.) Aceasta este o condamnare și o hulire a lui Dumnezeu. În termeni umani, înseamnă că: „Ai comis un păcat grav, așa că mergi și mărturisește-ți imediat păcatele!” Nu vom spune mai multe despre asta.

Tocmai am avut părtășie despre faptul că „toate lucrurile aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive” și am menționat destinele oamenilor. Deși sfera acestui conținut este vastă, este și foarte specifică; se referă la viața fiecărei persoane și a întregii omeniri. Destinele oamenilor sunt de tot felul, dar destinele celor mai mulți oameni, așa cum le văd sau cum le experimentează ei înșiși, pot fi descrise printr-un singur cuvânt: nefaste. Cuvântul „nefast” înseamnă că destinul cuiva este plin de momente dificile și de frustrări; o astfel de persoană trăiește o viață deosebit de dificilă și, în majoritatea timpului, lucrurile nu decurg așa cum își dorește. Indiferent dacă cineva trăiește experiențe plăcute sau dificile, indiferent ce

vede sau ce ajunge să-și dea seama, un aspect incontestabil este că destinele tuturor se află sub suveranitatea lui Dumnezeu, chiar dacă marea majoritate a oamenilor consideră că destinele lor nu sunt așa cum își doresc. Acest lucru nu ar trebui tăgăduit niciodată. Întrucât suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor a produs o astfel de realitate dificil de acceptat de către ei, este necesar să avem părtășie despre principiile și sursa suveranității lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor și despre motivul pentru care El deține suveranitatea asupra destinelor lor – cu alte cuvinte, de ce deține Dumnezeu suveranitatea asupra destinelor oamenilor în acest fel și de ce rânduiește astfel de destine pentru ei. Mai întâi, să analizăm care este motivul pentru care Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinelor oamenilor. Oare oamenii vin pe această lume pentru a orbecăi sau pentru a-și irosi timpul? (Nici una, nici alta.) În ceea ce privește motivul lui Dumnezeu de a rândui destinele oamenilor, acesta nu este ca oamenii să vină pe lume doar pentru a se plimba puțin ca niște cadavre ambulante și atâta tot. În schimb, este ca oamenii să trăiască în trup, să experimenteze viața și să treacă prin tot felul de medii de viață, precum și prin diferite situații în diverse perioade. Vorbind despre experimentarea vieții, trupul omului are o caracteristică: dacă o persoană trăiește într-un mediu confortabil, fără să treacă prin perioade grele, dificultăți, obstacole sau eșecuri, nu-i este ușor să crească și să se maturizeze. Este ca o plantă care crește într-o seră, fără să fie expusă la vânt și la soare; viața ei este foarte fragilă, deoarece nu-i este ușor să absoarbă diverși nutrienți din natură. Odată ce este expusă la arșița soarelui și la vânt puternic, este foarte ușor să se rupă și să moară prematur, iar apoi viața ei nu poate continua. Prin urmare, în ceea ce privește natura și instinctul trupului uman, omenirea nu ar trebui să fie asemenea florilor dintr-o seră, care nu experimentează vântul și ploaia, ci ar trebui să îndure diverse obstacole, perioade dificile și

dezamăgiri din lumea umană. Într-un astfel de mediu de viață, omenirea își va folosi liberul arbitru și gândurile date de Dumnezeu și va continua să meargă înainte și să trăiască – prin toate mijloacele posibile, în mod independent, cu tenacitate și fără să se teamă de vreo dificultate. Acest lucru va stimula diversele instincte de viață și de supraviețuire ale oamenilor, iar aceștia vor putea să-și folosească instinctul de supraviețuire dat de Dumnezeu pentru a trăi independent și a înfrunta orice mediu, precum și toate persoanele, evenimentele și lucrurile din jurul lor. Pe de o parte, din perspectiva instinctului obiectiv al trupului, oamenii au nevoie de stimularea și de imboldul acestui mediu pentru a genera dorința de a supraviețui, astfel încât să poată trăi cu dârzenie. La prima vedere, pare dificil să trăiască astfel, dar sub stimularea și loviturile acestui mediu, oamenii capătă o dorință mai puternică de a supraviețui, așa că vor merge înainte și se vor maturiza treptat, se vor adapta treptat la viața cu alții și vor deveni mai puțin fragili, având în schimb perseverență, rezistență și tenacitate, fiind capabili să rămână neînfricați în fața oricăror dificultăți. Acesta este motivul inițial al lui Dumnezeu în rânduirea destinelor oamenilor; acesta este conceptul de bază al destinelor lor, care sunt concepute pe baza formei inițiale a instinctului trupului lor. Acesta este un aspect. Celălalt este că – plecând de la acest concept de bază – atunci când oamenii călătoresc prin această lume, trecând de la copilărie la senectute, pe măsură ce îmbătrânesc treptat, ei experimentează evenimente ale vieții, capătă experiență de viață și dobândesc unele principii și căi pentru a înfrunta diversele dificultăți ale vieții. În acest fel, oamenii se maturizează treptat și devin tot mai capabili să trăiască independent între cer și pământ și printre ceilalți. Nu vor fi atât de fragili și nu se vor simți descurajați sau dezamăgiți – sau chiar nu vor simți că nu există nicio speranță în viață – atunci când se confruntă cu un mic obstacol sau eșec. În schimb, după ce

experimentează diverse situații dificile, vor fi tot mai capabili să privească viața și moartea în mod corect și să-și dea seama care sunt îndatoririle pe care ar trebui să le îndeplinească în viață și de care au cea mai mare nevoie și, în acest fel, se vor simți tot mai în largul lor în viață. Pe parcursul acestui proces, oamenii se maturizează treptat; adică, ajung treptat în punctul în care nu se tem de greutăți și pericole, nu se tem de moarte și nu se tem de dificultăți. La început, la vârste fragede, oamenii plâng și nu pot dormi când aud unele cuvinte neplăcute și sfâșietoare sau când se confruntă cu o mică dificultate sau un obstacol și simt că nu există nicio speranță în viață. Treptat, ajung în punctul în care au un anumit grad de imunitate și rezistență în inimile lor atunci când aud cuvinte sfâșietoare și întâmpină dificultăți și nu mai simt că viața nu are niciun rost, nici nu se mai gândesc la moarte. Mai târziu, când aud cuvinte și mai sfâșietoare și se confruntă cu obstacole și eșecuri, le pot îndura în inimile lor fără să fie foarte afectați și simt că este foarte normal ca oamenii să experimenteze aceste lucruri în viață, nemaiavând nevoie de confortul, încurajarea sau asistența altora pentru a-și continua viața. În acest fel, nu dobândesc ei din ce în ce mai multă tărie de caracter? Oamenii au capacitatea de a supraviețui independent, precum și motivația de a supraviețui independent. Toți trebuie să treacă prin etapa tinereții și a naivității. Abia după vârsta de 40 sau de 50 de ani ajung treptat la o stare de maturitate și devin adulți. Chiar dacă cineva nu și-a întemeiat o familie, nu și-a clădit o carieră sau nu a devenit părinte, judecând după cele întâmpinate în viața sa, după cuvintele pe care le rostește și după realizările, înțelegerea și atitudinea pe care le are față de viața sa, față de faptul de a trăi, față de dificultățile pe care le înfruntă și față de lucrurile care decurg sau nu așa cum își dorește, vei descoperi că această persoană a crescut și s-a maturizat. Cărui fapt se datorează toate acestea? Se datorează diverselor dificultăți, dezamăgiri și chiar obstacole și eșecuri care apar în destinele

oamenilor, așa cum sunt poruncite de Dumnezeu. Prin urmare, din această perspectivă, nu există nicio îndoială că suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este un lucru pozitiv, iar oamenii ar trebui să accepte întru totul acest adevăr. Se poate spune aici că Dumnezeu are cu adevărat intenții minuțioase în suveranitatea Sa asupra destinelor oamenilor? (Da.) Indiferent dacă cineva crede sau nu în Dumnezeu, pe măsură ce oamenii se maturizează începând de la naștere, cei cu un calibru bun pot ajunge chiar în punctul de a înțelege că sunt supuși destinului și de a-L căuta pe Dumnezeu. Judecând pe baza acestui fapt, nu este intenția inițială a suveranității lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor un lucru pozitiv? (Ba da.) Vezi, când spun asta, dați aprobator din cap și recunoașteți cu toții că este un lucru pozitiv. De ce? Pentru că expun un fapt și am explicat clar esența acestei chestiuni, iar voi ați experimentat-o la rândul vostru, nu-i așa? (Așa e.) Omenirea a beneficiat într-adevăr de destinul aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu. Indiferent care este originea ta sau de unde vii și indiferent ce rol joci în această societate, pe scurt, atât timp cât trăiești sub suveranitatea lui Dumnezeu, ai primit beneficii de la El. Unii oameni spun: „Nu este corect. Dumnezeu trebuie să fie suveran asupra destinelor aleșilor Săi, asupra destinelor oamenilor. Dumnezeu nu este suveran asupra destinelor celor reîncarnați din diavoli sau din animale.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Orice ființă creată se află sub suveranitatea lui Dumnezeu. Atât timp cât este o ființă creată, are un destin. Tu ești o ființă creată, prin urmare ai destinul tău. Dumnezeu ți-a rânduit un destin, așa că destinul tău nu este ceva ce ai ales, nici nu este ceva ce ai creat; acesta vine din suveranitatea lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent ce rol joci, fie că ești reîncarnat dintr-un om, dintr-un animal sau dintr-un diavol, întrucât pari acum a fi un membru al rasei umane, cu siguranță ai un destin, iar destinul tău se află în mod sigur sub suveranitatea lui Dumnezeu. Pe baza acestui

aspect, nu este suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor un lucru pozitiv? (Ba da.) De ce spunem că suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este un lucru pozitiv? Pentru că Dumnezeu are intenții minuțioase în spatele destinului pe care îl rânduiește pentru orice ființă creată; totul este ca omenirea să poată trăi normal și într-un mod ordonat în această lume, cu diversele condiții înnăscute dăruite de Dumnezeu. Dumnezeu nu tratează nicio persoană în mod nedrept. După cum se spune, soarele strălucește atât peste cei buni, cât și peste cei răi. Aceasta este suveranitatea lui Dumnezeu. Altfel, de ce am spune că doar Dumnezeu este Creatorul omenirii și doar Dumnezeu este suveran peste omenire? Pentru că asta face Dumnezeu, El are această capacitate și are această esență și această autoritate. Se clarifică astfel următoarele: suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este un lucru pozitiv, iar acest fapt nu poate fi nici tăgăduit, nici pus la îndoială. Cu alte cuvinte, ținând cont de legile vieții trupești a omenirii, destinele constând în greutăți și momente dificile pe care Dumnezeu le rânduiește pentru oameni îi pot ajuta pe aceștia să se maturizeze treptat și să-și finalizeze călătoria prin această viață fără probleme. Din această perspectivă, suveranitatea lui Dumnezeu este un lucru pozitiv.

Privind un alt aspect al destinelor oamenilor, mulți duc vieți dificile, dezamăgitoare. Nu par să fi făcut nimic rău, dar se pare că sunt pedepsiți. De exemplu, unele persoane își pierd tații în tinerețe, soții la vârsta mijlocie și fiii la bătrânețe, iar familiile lor sunt destrămate de moarte. Unii au accidente, cum ar fi accidente de mașină sau de avion. Unii au dizabilități: unii sunt orbi, unii sunt surzi, iar alții și-au pierdut brațele sau picioarele. Unii sunt reduși la o sărăcie lucie din cauză că au fost înșelați, iar alții își petrec toată viața plătind datorii. Când aceste diverse nenorociri se abat asupra oamenilor, mulți spun: „Divinitatea este nedreaptă. Nu pare ceva ce

ar trebui să facă. Dacă Dumnezeu este suveran asupra destinelor oamenilor, cum a putut să-i facă atât de nefericiți? Cum a putut îngădui ca oameni nevinovați să sufere astfel de lovituri și să se confrunte cu asemenea nenorociri?" Dacă oamenii privesc lucrurile din perspectiva intenției inițiale a Creatorului în poruncirea destinelor lor, intențiile Creatorului pentru omenire sunt minuțioase, iar suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este un lucru pozitiv. Dar când în destinele oamenilor se întâmplă unele lucruri speciale, care par tragice din perspectiva conștiinței umanității, oamenii nu pot pricepe de ce suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor lor este un lucru pozitiv și nu pot să-și dea seama ce se petrece. Mulți consideră că există aspecte nedrepte în rânduiala Creatorului privind destinele oamenilor și simt că nu prea are sens să se spună că toate lucrurile aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Prin urmare, unii oameni au inventat o zicală comună: „Cei care construiesc poduri și repară drumuri ajung să orbească, pe când cei care comit multe fapte rele sunt binecuvântați cu familii numeroase." Unii spun: „Este nedrept. Construirea podurilor și repararea drumurilor constituie o acumulare de merite și sunt fapte bune. Oamenii care fac asta ar trebui să aibă familii numeroase și să fie foarte înstăriți. Cum ar putea ajunge să orbească? Este posibil ca un astfel de destin să se afle și el sub suveranitatea lui Dumnezeu și să fie tot un lucru pozitiv? Nu are sens!" Dacă oamenii nu înțeleg adevărul și nu-L cunosc pe Dumnezeu, chiar nu pot să înțeleagă sau să deslușească aceste lucruri. Non-credincioșii spun mereu: „Divinitatea prețuiește tot ce e viu." Ce înseamnă asta? Înseamnă că, dacă există un Dumnezeu, dacă există o divinitate, atunci Dumnezeu ar trebui să aibă grijă de poporul Său. Dacă El este Creatorul, ar trebui să aibă grijă de ființele Sale create și să le trateze cu blândețe; nu ar trebui să le lase să sufere aceste dureri. În opinia oamenilor, dacă omenirea ar trăi sub controlul

Satanei și al diavolilor, ar fi de înțeles să îndure aceste suferințe, dar întrucât omenirea trăiește sub stăpânirea lui Dumnezeu și sub suveranitatea Sa, nu ar trebui să le îndure. Mai ales când vine vorba de faptul că acest tip de destin se află sub suveranitatea lui Dumnezeu, oamenii sunt și mai puțin capabili să înțeleagă ce se petrece. Dacă nu înțeleg adevărul, le este foarte greu să-și dea seama că există un sens în spatele fiecărui lucru aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu și rânduit de El; oamenii nu pot pricepe unele lucruri și se blochează în aceste situații speciale. Dacă cineva are câtuși de puțin o inimă cu frică de Dumnezeu, va spune: „Dacă nu putem explica această chestiune, atunci hai să nu vorbim despre ea, n-ar trebui să o judecăm după bunul plac.” Se poate considera că are puțină rațiune. Unii oameni nu au conștiință sau rațiune, cu atât mai puțin o inimă cu frică de Dumnezeu. Ei sunt îndrăzneți și au neobrăzarea de a judeca în mod arbitrar când întâlnesc lucruri care nu decurg așa cum își doresc: „Hm! Se spune că «Divinitatea prețuiește tot ce e viu», așadar, de ce mor la vârste fragede unii oameni care par a fi destul de buni? Și au parte de o moarte violentă, lăsând în urmă o grămadă de copii. Este atât de lamentabil, atât de tragic! Și oamenii tot susțin că suveranitatea lui Dumnezeu este un lucru pozitiv. Dacă faptul că au asemenea destine tragice se află sub suveranitatea lui dumnezeu, atunci dumnezeu nu este drept!” Acești oameni Îl judecă pe Dumnezeu atât de arbitrar! Destinele oamenilor se află, fără îndoială, sub suveranitatea lui Dumnezeu. Acest lucru nu poate fi pus nicicând la îndoială sau tăgăduit vreodată. Afirmația „Destinele oamenilor se află în mâinile lui Dumnezeu” este valabilă în orice moment și este un fapt în orice moment, deoarece suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este un lucru pozitiv, care nu se va schimba niciodată. Așadar, de ce întâmpină oamenii astfel de situații tragice? Există un lucru pe care ei nu-l cunosc sau pe care îl pot înțelege în termeni doctrinari, dar nu-l pot explica în mod clar,

și anume că destinul fiecărei persoane are o cauză și un efect. Tipul tău de destin și lucrurile pe care le suferi în această viață pot fi efectele vieții tale anterioare și pot deveni, de asemenea, cauze în viața ta viitoare. Este exact cum spun non-credincioșii: „Roata se întoarce”. În viața ta anterioară, este posibil să fi semănat anumite cauze și efecte – dacă Dumnezeu rânduiește să te reîncarnezi ca om și să faci parte din rasa umană în această viață, atunci trebuie să plătești prețul pentru cauzele și efectele pe care le-ai semănat; trebuie să le compensezi. Nu este decizia ta dacă le vei compensa și dacă ar trebui să faci asta. Nicio persoană care a făcut rău nu este dispusă să accepte pedeapsa. Doar Creatorul poate să rânduiască această chestiune, are dreptul moral să o facă și, desigur, are puterea să o facă. Așadar, care este principiul Creatorului în această privință? Este acela de a răsplăti binele și de a pedepsi răul. Deși omenirea nu înțelege suveranitatea lui Dumnezeu, nu-L cunoaște pe Dumnezeu și nu pricepe fundamentele și principiile suveranității Sale, Dumnezeu a stabilit reguli și legi cerești pentru omenire și pentru toate lucrurile, deoarece are o fire dreaptă și are identitatea de Creator. Pe ce se bazează aceste reguli și legi cerești? Se bazează pe firea dreaptă a lui Dumnezeu și pe autoritatea și puterea Lui. Stabilirea acestor reguli și legi cerești se reflectă într-un fenomen din lumea umană, și anume reîncarnarea oamenilor. Procesul reîncarnării oamenilor este adesea legat direct de cauză și efect, iar această cauzalitate se reflectă și se manifestă în anumite lucruri speciale din destinele oamenilor. În plus, în procesul reîncarnării, oamenii primesc atât recompensele lui Dumnezeu, cât și pedepsele Sale. Dumnezeu îi pedepsește pe cei care fac rău; adică, îi face să se confrunte cu tot felul de nenorociri și accidente, precum și cu tot felul de pedepse pe care oamenii le consideră nemeritate și irezonabile. Unele dintre aceste pedepse sunt chiar deosebit de tragice în ochii oamenilor, dar există un context pentru care această situație tragică se abate asupra lor. Nu este

ceva ce Dumnezeu le-a impus fără motiv, ci este o pedeapsă pe care trebuie să o sufere fiindcă au comis nenumărate fapte rele. Când nu pot să vadă în profunzime toate detaliile acestei chestiuni, oamenii vorbesc prostii și se plâng de divinitate și de Dumnezeu, ceea ce este foarte stupid. Așadar, care este situația celor care se bucură de harul lui Dumnezeu? Deoarece au acumulat merite și au făcut mult bine în viața lor anterioară – multe lucruri care au adus beneficii omenirii și multe lucruri care nu le-au atras condamnarea, ci recompense conform regulilor și legilor cerești ale lui Dumnezeu – aceștia se bucură de multe binecuvântări în această viață. Să vă dau un exemplu. Să spunem că o femeie se naște într-o familie fericită – deși nu este foarte bogată, familia are mulți băieți și nicio fată, iar Dumnezeu rânduiește ca ea să se nască în această familie. Imediat după naștere, această fetiță devine lumina ochilor întregii familii – este atât de prețioasă, încât par să se teamă chiar și să respire lângă ea, de teamă să nu-i facă rău. Această fetiță este frumoasă, deșteaptă și adorabilă, iar părinții ei și toate rudele în vârstă o plac. Totul merge strună în viața ei. Indiferent ce face sau ce dificultăți întâmpină, există mereu oameni amabili care să o ajute, iar toate dificultățile ei se rezolvă cât se poate de ușor. Nu are griji și duce o viață relaxată și fericită. Este cu adevărat binecuvântată! Ce se întâmplă aici? Oare Creatorul îi favorizează pe anumiți oameni? (Nu.) Atunci, de ce se pot bucura unii de asemenea binecuvântări mărețe? În regulile și legile cerești se stipulează că un anumit tip de persoană care a făcut lucruri benefice pentru omenire ar trebui răsplătită, iar ea poate fi o astfel de persoană. După ce și-a primit răsplata de la Creator, se bucură de asemenea binecuvântări mărețe în lumea umană. Nu trebuie să-și facă niciodată griji pentru mâncare și haine; oriunde merge, există oameni amabili care să o ajute și, oriunde merge, oamenii o plac. Chiar și când are 40 sau 50 de ani și copiii ei sunt mari, părinții tot o tratează ca pe lumina

ochilor lor; ori de câte ori au ceva bun, îl păstrează pentru ea. Alții sunt invidioși când o văd bucurându-se de asemenea binecuvântări, iar unii simt că nu este drept ca ei să nu se poată bucura de asemenea binecuvântări. Dacă vrei să te bucuri și tu de un astfel de destin rânduit de Creator și să te bucuri de un astfel de noroc și de binecuvântări ca ea, atunci ar trebui să acumulezi și tu mai multe merite și să faci mai mult bine, săvârșind de asemenea mai multe dintre lucrurile stipulate de divinitate drept acumulare de merite și de fapte bune – atunci vei putea și tu să te bucuri de astfel de binecuvântări. Ce le spune oamenilor acest fenomen, acest fapt? Indiferent ce fel de destin are o persoană în lumea umană – fie că se bucură de binecuvântări sau se confruntă cu incidente, fie că întreaga sa viață este lină sau se confruntă cu multe nenorociri și calamități – acest lucru are o anumită legătură cu viața sa trecută și cea prezentă. În cele din urmă, așadar, destinul ei este legat de regulile și legile cerești stabilite de Dumnezeu. Dacă tot ce a făcut în viața ei anterioară a fost în acord cu prevederile regulilor și legilor cerești care duc la răsplată, atunci destinul ei în această viață poate fi, în opinia oamenilor, splendid, liniștit și foarte bun. Dacă ceea ce a făcut în viața ei anterioară a încălcat multe legi cerești și s-a întâmplat să corespundă prevederilor din regulile și legile cerești stabilite de Dumnezeu care duc la pedepsire, atunci destinul pe care îl rânduiește Dumnezeu pentru ea va fi, în opinia oamenilor, ca acea persoană să ducă o viață deosebit de nefericită, deplorabilă, ca și cum această viață ar însemna doar să vină și să-și plătească datoriile din trecut. Acea persoană nu se bucură niciodată de mâncare sau îmbrăcăminte bună și nimănui nu-i place sau nu-i pasă de ea. Ea simte că suferă atât de mult în această viață din cauza destinului său mizerabil. Abia după ce începe să creadă în Dumnezeu înțelege că întreaga viață a unei persoane este poruncită de Dumnezeu. Când recunoaște că Dumnezeu poruncește lucrurile, îi devine mai ușor să se

supună Lui și devine mult mai ascultătoare și nu mai luptă împotriva destinului ei. Înainte, simțea sfidare în sinea ei: „Ce lucruri rele am făcut? Am conștiința curată în această viață. N-am făcut niciodată rău nimănui. De ce am un astfel de destin? Divinitatea nu este dreaptă!” După ce acceptă lucrarea lui Dumnezeu, înțelege: „Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Dumnezeu m-a împins să vin înaintea Lui prin intermediul acestor lucruri!” O astfel de gândire este, de asemenea, corectă, iar acesta este un fapt. Dar este adevărat și că pedeapsa pe care o primesc oamenii vine din suveranitatea lui Dumnezeu. La ce se reduc toate acestea – ciclul cauzelor și efectelor, pedepsirea răului și răsplătirea binelui, precum și regulile și legile cerești? În spatele tuturor se află firea dreaptă a lui Dumnezeu; firea Lui dreaptă este suverană peste toate. Prin urmare, chiar și atunci când în destinele oamenilor apar tot felul de lucruri care nu sunt în acord cu noțiunile, gusturile sau dorințele lor, chestiunea suveranității lui Dumnezeu asupra destinelor lor rămâne un lucru pozitiv. Nu are sens? (Ba da.) Din bunătatea ta umană, când vezi oameni suferind, te gândești: „Acea persoană este atât de vrednică de milă! Nu suport să văd pe cineva suferind și nu suport să văd oameni răi agresându-i pe alții.” Unii oameni sunt mereu agresați în această viață. Care este motivul? Motivul este că în viața lor anterioară i-au agresat mereu pe alții și au făcut rău destul de multor oameni, așa că în această viață trebuie să fie ei agresați. Dacă îi agresezi mereu pe alții, rezultatul pe care-l vei avea în cele din urmă este că vei fi tu însuți agresat. Aceasta este dreptatea Creatorului. Purtându-te în acel mod, ai încălcat legile cerești, așa că ar trebui să plătești prețul și să înduri durerea și chinul pentru răul pe care l-ai săvârșit în viața anterioară. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu și nu poți scăpa de ea. Prin urmare, faptul că există tot felul de destine pentru oameni arată și mai clar că regulile și legile cerești stabilite de Dumnezeu nu pot fi schimbate de nicio persoană și

nimeni nu face excepție. Creatorul nu a avut niciodată sentimente trupești față de omenire și, desigur, esența Creatorului este lipsită de sentimente trupești. El are doar o fire dreaptă. Tot ceea ce face Dumnezeu, în limbaj omenesc, este rezonabil și drept. Așadar, cum ar trebui privit acest lucru din perspectiva adevărului? Este firea dreaptă a lui Dumnezeu – toate sunt lucruri pozitive. Oamenii ar trebui să le accepte din partea lui Dumnezeu și să nu aibă judecăți sau evaluări despre Dumnezeu care nu sunt în acord cu realitatea sau cu adevărul. Chiar dacă ești înduioșat și îi compătimești pe unii oameni dintr-o perspectivă umană, ca persoană care Îl urmează pe Dumnezeu și înțelege unele adevăruri, ar trebui să lauzi firea dreaptă a lui Dumnezeu, precum și suveranitatea Lui. Este atât de bine că Dumnezeu este suveran în acest mod! Tocmai pentru că Dumnezeu este suveran asupra destinelor oamenilor în acest mod, omenirea a reușit să supraviețuiască într-un mod ordonat până în ziua de astăzi. Dacă Satana era suveran asupra destinelor oamenilor, omenirea ar fi fost de mult în haos și i-ar fi fost imposibil să trăiască până în prezent. Uită-te cum este tărâmul diavolului; fără suveranitatea lui Dumnezeu, lumea umană ar fi la fel ca tărâmul diavolului. Ce este tărâmul diavolului? Cel mai realist exemplu este dat de luptele interne – purtate atât fățiș, cât și în secret – din conducerea autocratică a PCC, care este plină de vărsare de sânge și de intenții criminale. Acesta este tărâmul diavolului. Nu este haotică situația internă a conducerii autocratice a PCC? Oamenii dispar adesea și, chiar dacă sunt în mod clar asasinați, nimeni nu îndrăznește să anunțe acest lucru. Acesta este haosul din tărâmul diavolului și este, de asemenea, haosul lumii rele din zilele noastre.

Este cert și dincolo de orice îndoială că suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este un lucru pozitiv. Fie din perspectiva intenției inițiale a lui Dumnezeu în conceperea destinelor oamenilor, fie din

perspectiva rezultatelor destinelor produse de regulile și legile cerești stabilite de Dumnezeu, ar trebui afirmat cu o certitudine absolută că suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este un lucru pozitiv, nu unul negativ. Dacă ai noțiuni despre acest adevăr, poți căuta adevărul în cuvintele lui Dumnezeu pentru a-ți rezolva noțiunile, dar nu poți spune, pe baza noțiunilor și închipuirilor tale: „Toate destinele oamenilor de sub suveranitatea lui Dumnezeu ar trebui să fie bune și benefice lor. De ce se sfârșesc lucrurile atât de prost pentru unii oameni din cauza suveranității Sale? Aceasta nu ar trebui să fie suveranitatea lui Dumnezeu, nu-i așa?" Nu trebuie să spui niciodată așa ceva. O astfel de afirmație scandalos de răzvrătită și hulitoare nu trebuie să-ți iasă niciodată din gură. De astăzi înainte, trebuie să accepți și să afirmi adevărul că „Destinele oamenilor se află sub suveranitatea lui Dumnezeu, iar suveranitatea lui Dumnezeu este un lucru pozitiv." Nu te îndoi de asta. Indiferent cum îți contrazic noțiunile destinele pe care le vezi cu ochii tăi sau pe care le experimentezi și chiar dacă ești de părere că sunt inumane, ar trebui să crezi și să afirmi că suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinelor oamenilor este reală și este un lucru pozitiv. Acest lucru nu poate fi pus la îndoială. A fost clară părtășia despre acest adevăr? (Da.) Aceasta este o chestiune crucială în cunoașterea lui Dumnezeu și a fost rezolvată, nu-i așa? (Așa este.) Atunci să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. La revedere!

6 aprilie 2024

Cum să urmărești adevărul (19)

În ceea ce privește subiectul lucrurilor pozitive, data trecută am avut părtășie despre ce sunt lucrurile pozitive și le-am dat o definiție. Ce sunt lucrurile pozitive? (Toate lucrurile create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive.) V-ați amintit definiția lucrurilor pozitive, dar puteți pricepe exemplele care au fost date? (Le putem pricepe într-o anumită măsură.) Această definiție, acest concept de lucruri pozitive – este un adevăr? (Este un adevăr.) Ești sigur? Când citești cuvintele lui Dumnezeu, simți că această definiție este un adevăr și este corectă, dar când întâlnești ceva ce nu se aliniază la noțiunile tale, nu-l poți deslușși și nu accepți adevărul. Indiferent dacă ceva este considerat un lucru pozitiv sau unul negativ conform noțiunilor oamenilor, pe scurt, atât timp cât nu este ceva definit de Dumnezeu drept lucru pozitiv, atunci nu este un lucru pozitiv, ci unul negativ. Ești capabil să discerni lucrurile în acest mod? (Da. Dacă Dumnezeu a definit ceva drept lucru pozitiv, iar acesta nu se aliniază la noțiunile mele și nu-l pricep – dar știu că spusele lui Dumnezeu sunt cu siguranță adevărul – atunci voi învăța să mă tăgăduiesc pe mine însumi.) Dacă acest lucru îți face rău sau chiar le face rău tuturor oamenilor – conform noțiunilor lor, nu le aduce beneficii, fericire sau bucurie, ci provoacă în schimb durere și necazuri – atunci cum îl vei privi? Vei continua să-ții menții părerea că „definiția dată de Dumnezeu lucrurilor pozitive este într-adevăr corectă; oamenii nu pot face evaluări folosindu-și noțiunile, nici nu pot evalua ceva pe baza potențialelor beneficii obținute de pe urma lui”? Nu poți fi sigur de asta, nu-i așa? (Așa e.) Niciun aspect al adevărului nu are sens sau nu este valid doar la nivel de doctrină; în schimb, este o afirmație veșnic neschimbată în viața reală, în fața tuturor faptelor. Dacă nu poți fi sigur de asta, atunci, în inima ta,

conceptul tău despre adevăr este, de fapt, vag. Toate diversele aspecte ale adevărului despre care avem părtășie implică puncte de vedere despre diverse persoane, evenimente și lucruri; implică esența și circumstanțele reale ale diverselor persoane, evenimente și lucruri și, de asemenea, le dau oamenilor posibilitatea să vadă cum tratează Dumnezeu aceste persoane, evenimente și lucruri – care sunt punctele de vedere și atitudinile Sale în privința lor. Întrucât definiția lucrurilor pozitive este un adevăr, atunci aceasta implică, desigur, și circumstanțele reale și esența diverselor persoane, evenimente și lucruri din sfera acestei definiții, implicând totodată și atitudinile, perspectivele și afirmațiile lui Dumnezeu cu privire la aceste diverse lucruri. Așadar, indiferent dacă, potrivit noțiunilor lor, oamenii cred că definiția lucrurilor pozitive este corectă sau greșită și indiferent de perspectiva lor inițială asupra definiției lucrurilor pozitive în contextul culturii lor tradiționale sau al vieții lor cotidiene, pe scurt, întrucât această definiție a lucrurilor pozitive este un adevăr, atunci toate persoanele, evenimentele și lucrurile pe care le acoperă sunt lucruri pozitive, iar toate cele contrare ei sunt lucruri negative. Acest lucru este sigur și dincolo de orice îndoială. Trebuie să înțelegi clar această chestiune. Indiferent când sau în ce mediu social și indiferent ce impact are un lucru pozitiv asupra ta sau ce atitudine și perspectivă ai în privința acestuia, definiția lucrurilor pozitive și esența persoanelor, evenimentelor și lucrurilor acoperite de această definiție rămân neschimbate. Ai înțeles? (Da.)

Data trecută, am avut părtășie în principal despre câteva exemple specifice referitoare la afirmația „toate lucrurile poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive”. Nu am avut părtășie în mod detaliat despre partea potrivit căreia „toate lucrurile create de Dumnezeu sunt lucruri pozitive”. Așadar, puteți confirma că această afirmație este corectă prin intermediul părtășiei sau al adevărurilor pe care

le-ați înțeles de-a lungul anilor? Sau puteți confirma că toate lucrurile create de Dumnezeu sunt lucruri pozitive pe baza persoanelor, evenimentelor și lucrurilor pe care le-ați văzut și experimentat în viață? Puteți să pricepeți lucrurile în acest mod? Puteți să căutați adevărul în acest mod? (Putem să pricepem câteva lucruri mai simple în acest mod.) Există un principiu aici. Privind la nivel superficial, subiectele referitoare la ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu acoperă un domeniu foarte vast și sunt extrem de abstracte, dar, de fapt, sunt strâns legate de diverse persoane, evenimente și lucruri cu care oamenii intră în contact în viața reală – s-ar putea spune și că sunt profund conectate; nu sunt desprinse de realitate. Aceasta se referă la o chestiune. Când te confrunți cu numeroase persoane, evenimente și lucruri neașteptate în viața ta, nu poți determina dacă sunt lucruri pozitive sau negative. Chiar dacă înțelegi doctrina privind distincția între lucrurile pozitive și cele negative, tot nu poți determina acest lucru. Chiar dacă sunt tipuri de lucruri cuprinse în categoria lucrurilor pozitive, nu le recunoști drept lucruri pozitive în noțiunile tale, ești dezgustat de ele și le detești în sinea ta, crezând chiar că nu merită deloc să fie incluse în sfera lucrurilor pozitive, însă acestea sunt într-adevăr create de Dumnezeu, poruncite de Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu și fac parte din categoria lucrurilor pozitive. Aici intervin principiile de practică privind modul în care oamenii ar trebui să înfrunte aceste tipuri de lucruri. Cel mai simplu principiu de practică este acesta: mai întâi, trebuie să fii sigur că lucrul în cauză este acoperit de definiția lucrurilor pozitive. Deși nu pare un lucru pozitiv conform noțiunilor oamenilor, dacă este ceva din categoria lucrurilor pozitive definite de Dumnezeu, atunci, în primul rând, trebuie să fii sigur că este un lucru pozitiv și că nu există absolut nicio greșeală în această privință. Există o semnificație în crearea lui de către Dumnezeu; și

anume, ca oamenii să învețe niște lecții din el. Este necesar să fii sigur de acest lucru. Acesta este un principiu de practică. În al doilea rând, nu trebuie să fim asemenea oamenilor de știință și să studiem natura sau funcția acestui lucru sau acestui tip de chestiune ori ce rol joacă în viața umană sau în întregul lanț trofic. Este suficient doar să fim siguri că este un lucru pozitiv. Unii oameni spun: „Cum ar trebui tratat acest lucru pozitiv dacă apare deseori în viața oamenilor și interferează cu viața lor, afectându-le părerea că este pozitiv?" E ușor de gestionat. Dacă ai nevoie să-l folosești în viața ta, atunci folosește-l după cum este necesar; lasă-l să-ți fie de ajutor. Dacă nu ai nevoie să-l folosești și acesta interferează adesea cu tine sau îți tulbură oricare dintre simțurile fizice, atunci poți să-l alungi și să stai departe de el. Pur și simplu nu-l lăsa să interfereze cu tine sau să-ți provoace durere fizică. Acesta este al doilea principiu. De asemenea, trebuie să știi că, dacă provine din creația lui Dumnezeu, din porunca lui Dumnezeu sau din suveranitatea lui Dumnezeu, atunci nu ar trebui să-l consideri respingător, să-l detești sau să-l tăgăduiești. În schimb, ar trebui să-l accepți și să-l recunoști. Și mai bine este să-l gestionezi și să-l folosești într-un mod rezonabil. Acestea sunt principiile de practică, trei în total. Care sunt aceste trei principii? (Primul este că, atât timp cât ceva face parte din sfera lucrurilor pozitive definite de Dumnezeu, trebuie să fim siguri că este un lucru pozitiv. Există o semnificație în crearea lui de către Dumnezeu; și anume, ca oamenii să învețe niște lecții din el. Al doilea este că, pornind de la premisa că suntem siguri că este un lucru pozitiv, îl folosim dacă este nevoie. Dacă nu avem nevoie să-l folosim, iar acesta interferează cu viața noastră, atunci putem să-l alungăm și să stăm departe de el, nelăsându-l să interfereze cu viața noastră. Al treilea este că, dacă este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu, nu ar trebui să-l considerăm respingător sau să-l detestăm; ar trebui să-l acceptăm

și să-l recunoaștem. Și mai bine este să fim capabili să-l gestionăm și să-l folosim într-un mod rezonabil.) Sunt ușor de aplicat aceste trei principii? Nu sunt atât de ușor de aplicat, nu-i așa? (Așa e.) Dacă un țânțar îți bâzâie în ureche, îl vei alunga, gândindu-te: „Tot ce a creat Dumnezeu este bun; îl voi alunga pur și simplu și gata” – vei putea să acționezi conform acestor trei principii. Dar dacă îl alungi, iar acesta se întoarce imediat și te pișcă, te vei înfuria mai tare cu cât te gândești mai mult la asta: „Te-am lăsat să pleci, dar tu nu mă lași în pace. De data asta, sigur te voi plesni!” Este corect să-l plesnești? De fapt, nu este greșit să-l plesnești; acest lucru poate fi considerat o gestionare adecvată. Dar, în același timp, nu vei începe și să te îndoiești de faptul că țânțarii sunt lucruri pozitive? Mai ales când umflătura de la pișcătura lui îți provoacă mâncărimi tot mai puternice, până când devin de nesuportat, te vei gândi în sinea ta: „Ce rost are crearea țânțarilor de către Dumnezeu? Ar suferi oamenii asta dacă n-ar exista țânțari? Cu siguranță nu pare un lucru pozitiv!” Rațiunea ta îți va spune că este greșit să gândești așa, că un țânțar este un lucru pozitiv pentru că este o vietate mică din sfera lucrurilor pozitive create de Dumnezeu. Dar tot nu poți să înțelegi: „Nu este de folos oamenilor, așadar de ce l-a creat Dumnezeu?” Deși umflătura de la o pișcătură de țânțar nu este mare, mâncărimea este groaznică. Pentru cei cu alergii, scărpinatul poate duce la roșeață și inflamare și chiar la infecție și febră. În acest punct, vei căpăta noțiuni și-ți va fi greu să accepți: „Țânțarii nu mi se par lucruri pozitive. Dacă ar fi, cum ar putea să interfereze cu oamenii și să le provoace durere? N-ar trebui ca lucrurile pozitive să aibă efecte pozitive? Acest efect nu este pozitiv; ei joacă un rol negativ și au un efect negativ asupra oamenilor. Cum pot fi incluși țânțarii în categoria lucrurilor pozitive? Este de neconceput. Ceea ce a făcut Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile mele!” În inima ta, vei căpăta noțiuni despre faptul că țânțarii sunt lucruri pozitive. Spui cu voce tare: „În

primul rând, nu poți nega că țânțarii sunt lucruri pozitive. În al doilea, dacă nu vrei să interfereze cu tine, poți să-i alungi și să te ferești de ei. În cele din urmă, n-ar trebui să-i consideri respingători sau să-i detești, ci să-i accepți, să-i recunoști și să-i gestionezi în mod rezonabil." Deși spui asta, îți este foarte greu să aplici acest ultim principiu. Îți este destul de ușor să accepți insectele benefice. Când vine vorba de țânțari însă, ai putea să-i accepți, să-i gestionezi în mod rezonabil și să nu-i blestemi, dacă ai încerca? (Înainte de părtășia lui Dumnezeu, uneori, când eram într-o dispoziție proastă și mă pișca un țânțar, simțeam o repulsie deosebită și spuneam niște lucruri rele. În viitor, voi face tot posibilul să evit asta și să nu mai spun acele lucruri.) Nu ar trebui să-i blestemi; ar trebui să-i accepți, să-i tratezi corect și să-i gestionezi în mod rezonabil. Această parte despre gestionarea rezonabilă este foarte dificil de aplicat, nu-i așa? (Așa e.) Ar fi întrucâtva ușor să-i recunoști și să-i accepți verbal și teoretic. Dacă îți fac rău, ai putea și să te ferești de ei și să-i eviți. Dar ți-ar fi dificil să ajungi să-i accepți și să-i recunoști din inimă, să-i tratezi corect și, mai mult, să-i gestionezi într-un mod rezonabil. De ce ar fi dificil? Pentru că nu simți că îți aduc beneficii atunci când te rănesc, ci simți că îți fac rău. Adică, potrivit noțiunilor tale, lucrurile pozitive ar trebui să aibă un efect pozitiv, dar în loc să beneficiezi de pe urma țânțarilor, simți că au avut un efect negativ asupra ta. În acest punct, nu ți-ar fi ușor să nu-i consideri respingători sau detestabili, ci să-i accepți și chiar să-i gestionezi în mod rezonabil. Deși oamenii pot accepta la nivel teoretic că țânțarii sunt lucruri pozitive și, de asemenea, pot reuși cu greu să-i trateze corect, atunci când sunt deranjați de țânțari în viața reală, le este foarte greu să-i trateze conform principiilor. Pentru aceasta, este necesar ca oamenii să înțeleagă adevărul, să înțeleagă natura numeroaselor persoane, evenimente și lucruri specifice implicate în cele trei aspecte ale lucrurilor pozitive – cele care sunt „create de Dumnezeu, poruncite de

Dumnezeu sau aflate sub suveranitatea lui Dumnezeu” – precum și ce tip de roluri joacă acestea în viața și supraviețuirea umană și ce scop inițial a avut Dumnezeu când le-a creat și le-a dat un mod de viață. Acestea sunt lucrurile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă. Dacă înțeleg scopul inițial al lui Dumnezeu, direcția generală a intențiilor Sale și principiile fundamentale, atunci, poate pe lângă faptul că se feresc de unele lucruri pozitive care nu se aliniază la noțiunile lor, pot și – în grade diferite – să ajungă să le accepte, să le recunoască, să le gestioneze în mod rezonabil și să le utilizeze corect. Vom discuta treptat despre acest subiect.

Sfera acoperită de subiectul „ceea ce este creat de Dumnezeu” este foarte vastă, așa că trebuie să dăm mai întâi câteva exemple și apoi să le discutăm pas cu pas. Tocmai am vorbit despre țânțari. Putem spune cu siguranță că nimănui nu-i plac țânțarii sau că nimeni nu este dispus să trăiască cu ei; dimpotrivă, toți îi detestă și chiar își doresc să nu vadă niciodată vreunul toată viața lor. Deși problema țânțarilor nu este una majoră, ea implică un anumit tip de lucru și implică, de asemenea, înțelegerea de către oameni a naturii unui anumit tip de lucru din cadrul persoanelor, evenimentelor și lucrurilor create de Dumnezeu. Desigur, cheia este aici că aceasta implică faptul că oamenii ajung să cunoască și să înțeleagă un adevăr, implicând și principiile de practică privind modul în care oamenii tratează un anumit tip de lucru din cadrul persoanelor, evenimentelor și lucrurilor din viața lor. Prin urmare, deși țânțarul nu este o vietate mare, chestiunile pe care le implică nu sunt mici; merită ca oamenii să încerce să le înțeleagă și să le exploreze. Conținutul privind „ceea ce este creat de Dumnezeu” implică atât subiecte macroscopice, cât și microscopice. Tocmai am avut părtășie pe scurt despre o specie mică din domeniul microscopic: țânțarul. Este un tip de vietate relativ mică, pe care oamenii o pot vedea cu ochiul liber; orice este mai mic decât un țânțar nu

merită discutat. Țânțarii sunt un tip de vietate cu care oamenii pot intra deseori în contact, o vietate relativ microscopică, vizibilă cu ochiul liber. Întrucât această chestiune este la nivel microscopic, vom avea părtășie despre ea mai târziu. Așadar, despre ce ar trebui să avem părtășie mai întâi? (Despre lucruri macroscopice.) Să avem părtășie mai întâi despre lucrurile macroscopice. Sunt multe lucruri macroscopice. Cel mai apropiat de viețile oamenilor sau cu care oamenii pot intra în contact, pe care îl pot simți și vedea și care este familiar tuturor – pe lângă obiectele din mediul de viață creat de Dumnezeu pentru om – este omenirea însăși. Așadar, când vine vorba de omenire, dintre diversele persoane, evenimente și lucruri pe care le pot vedea oamenii, despre care merită să vorbim? Care merită să fie înțelese? Subiectul care merită cel mai mult să fie înțeles când vine vorba de societatea umană este așa-zisa civilizație a omenirii. Principalul subiect acoperit de această civilizație îl reprezintă diferitele culturi. Apariția diferitelor culturi izvorăște din educația din cadrul diferitelor societăți; educația din cadrul diferitelor societăți dă naștere unor culturi diferite, iar pe fondul acestor culturi diferite au apărut în diferite epoci așa-zisele civilizații ale omenirii. Aceasta este sursa și originea civilizației umane. Societatea orientală are civilizația ei și, desigur, are și așa-zisa ei cultură. Apariția acestei culturi provine din modul în care societatea orientală își educă oamenii. În mod similar, societatea occidentală are și ea așa-zisa ei civilizație. Civilizația occidentală provine, de asemenea, din cultura ei, iar apariția culturii sale provine, în mod asemănător, din educația societății occidentale. Cu alte cuvinte, educația societății occidentale din diferite epoci a dat naștere culturii occidentale și, pe un astfel de fundal cultural, civilizația occidentală a apărut, s-a format și s-a dezvoltat treptat până în zilele noastre. Fie că este vorba de cultura orientală, fie de cea occidentală, ambele și-au educat popoarele respective în acest fel, generație după

generație. De-a lungul diferitelor epoci, acestea au condiționat și au influențat continuu generație după generație și s-au răspândit de la o generație la următoarea în diferite epoci, dezvoltându-se totodată în permanență și continuând să evolueze. În acest fel, culturile și civilizațiile orientale și occidentale s-au format și au evoluat treptat, au fost recunoscute și acceptate treptat de către oameni, prinzând contur și consolidându-se treptat în societățile orientale și occidentale. Astfel s-au format culturile și civilizațiile dominante ale Orientului și Occidentului. Orientul are cultura și civilizația sa dominantă, la fel și Occidentul. Societățile orientale și occidentale au format culturi și civilizații diferite în ceea ce privește esența, forma și influența lor asupra omenirii. Atât cultura orientală, cât și cea occidentală au avut o influență de neșters, irezistibilă și de neînlocuit asupra vieții, supraviețuirii, gândurilor și punctelor de vedere ale oamenilor. Întrucât vorbim despre culturile orientale și occidentale, acestea prezintă cu siguranță deosebiri. Cultura orientală are propriile gânduri și puncte de vedere principale pe care le prețuiește, în timp ce cultura occidentală are propriile caracteristici, precum și gânduri și puncte de vedere principale pe care le prețuiește. Așadar, ce prețuiește cultura orientală? Ce ne învață în principal cultura orientală? Cei mai mulți oameni nu înțeleg pe deplin acest aspect. Unii dintre voi ar putea să fie complet nedumeriți: „De ce vorbești despre lucrurile pozitive începând din acest punct?” Numeroase lucruri macroscopice conțin în mod inerent multe componente abstracte. Deși nu înțelegeți încă acest aspect, dacă ascultați cu atenție, veți înțelege.

Să vorbim mai întâi despre cultura orientală. Ce prețuiește cultura orientală? Care este esența ei? Care este influența ei asupra oamenilor? Care sunt principalele caracteristici ale culturii orientale pe care le-ai simțit personal, le-ai văzut sau le-ai înțeles, de care ai ajuns să-ți dai seama și despre care ai ajuns să afli prin influența subtilă a expunerii îndelungate la

ea? Discuțiile despre cultură au legătură cu educația. Fie că este vorba de educația din familie, de la școală sau din societate, totul se referă la cultură; se referă la educația unei națiuni sau a unui anumit grup de oameni. Educația creează un fundal cultural – acest lucru este sigur. Știți ce fel de educație prețuiește cultura orientală? (Cultura orientală pune accent mult pe tradiție.) Așadar, care este esența tradiției? „Tradiția” este un concept. Care este conținutul specific acoperit de acest concept? Este vorba de cerințele privind modul în care ar trebui să gândești, ce ar trebui să faci și în ce direcție și spre ce scop ar trebui să-ți îndrepți conduita. Aceasta este esența specifică a educației sale. Educația pe care o prețuiește societatea orientală este educația social-morală, iar această educație social-morală are și ea un conținut specific. De exemplu, o tendință ideologică propagată adesea în societatea orientală este folosirea rațiunii pentru a-i convinge pe alții. Este aceasta una dintre ele? (Da.) Există, de asemenea, politețea înaintea forței, cedarea în fața altora din politețe și „Inima unui prim-ministru este suficient de mare pentru a naviga cu o barcă în ea”. Există și „Armonia este o comoară, toleranța este excelență” și „Compromisul va face un conflict mult mai ușor de soluționat”. Ce altceva? „Niciodată nu este prea târziu ca un gentleman să se răzbune”, „Unde există viață, există speranță”, „Un om măreț știe când să cedeze și când să se afirme” și „Ambiția unui om adevărat nu cunoaște limite”. Ce altceva? (Se pune la socoteală „Respectul filial este o virtute de prețuit mai mult decât toate celelalte”?) Și aceasta se pune la socoteală. Mai există „Ce bucurie este când vine un prieten de departe”, care se referă la ospitalitate. Ce altceva? („Aș încasa un glonț pentru un prieten” și „Ce ție nu-ți place altuia nu face”). Efectul pe care toate aceste concepte din educația orientală își propun să-l obțină este de a-i face pe oameni să prețuiască morala socială; aceste concepte îi învață pe oameni ce reguli ale etichetei ar trebui să respecte în societate și îi

determină să trateze această așa-zisă etichetă ca pe un simbol al caracterului cuiva. Educația orientală folosește aceste lucruri pentru a regla comportamentul oamenilor. Dacă o persoană vrea să-și consolideze poziția în societate, trebuie mai întâi să se asigure că dobândește admirația, stima și respectul celorlalți în toate privințele. O persoană poate fi considerată cu adevărat bună doar dacă dobândește un caracter moral care are astfel de caracteristici ale umanității. După ce primesc o asemenea educație, oamenii se folosesc de aceste idei despre așa-zisul caracter moral pentru a se constrânge, străduindu-se să îndeplinească aceste cerințe. Această educație orientală îi învață pe oameni să respecte eticheta în aparență, astfel încât să pară politicoși, manierați, cu un caracter moral nobil. Cât despre ceea ce gândesc în sinea lor, indiferent ce nevoi ale umanității, ce dorințe sau chiar ambiții și aspirații au, toate acestea ar trebui reprimate și îngropate adânc în inimile lor, pentru a nu fi expuse. Am avut anterior părtășie destul de mult despre acest aspect al educației orientale. Care este natura tuturor acestor concepte educaționale ideologice? Sunt ele în concordanță cu nevoile umanității? Sunt în concordanță cu esența umanității? (Nu.) Tocmai deoarece comportamentul trăit și dezvăluit de cei supuși acestei educații social-morale orientale este întru totul contrar esenței oamenilor și nevoilor umanității lor, acest lucru dovedește perfect un aspect: diversele idei promovate de această educație social-morală orientală sunt contrare situațiilor reale ale oamenilor și celor ce există, de fapt, în umanitatea lor. Această educație social-morală a luat naștere în societatea orientală pentru a acoperi problemele reale ale oamenilor și pentru a le îngădui să trăiască mai respectabil în societate, să pară mai nobili și mai vrednici de aprobarea altora. Astfel, trebuie spus că educația în acest tip de context este o educație bazată pe prefăcătorie. Esența sau efectul intenționat al acestei educații bazate pe prefăcătorie este de a preveni fiecare persoană să nu le arate altora

adevărata față – indiferent de caracterul și de trecutul său, ar trebui să învețe să se deghizeze și să se mascheze, așa încât să poată avea mai multă demnitate și mândrie în fața altora, să trăiască respectându-se pe sine și într-un mod care să-i aducă admirație și aprobare.

În contextul acestei educații orientale bazate pe prefăcătorie, ce au învățat orientalii? Au învățat să reprime și să îndure. Educația ideologică orientală a generat o anumită caracteristică în umanitatea orientalilor, iar consecința acestei caracteristici – fie că este privită la nivelul gândirii, fie în ceea ce privește comportamentul – este că îi învață pe oameni cum să reprime și să îndure. Mai exact, în orice epocă socială, sub orice clasă conducătoare și în orice mediu de viață, când întâlnesc tot felul de persoane, evenimente și lucruri, oamenii trebuie să învețe cum să reprime, să îndure și să nu-și dezvăluie adevăratele emoții și gânduri. Denumirea „a reprima și a îndura" este o exprimare frumoasă; de fapt, este o prefăcătorie. Și de ce se folosesc oamenii pentru această prefăcătorie? Se folosesc de diverse gânduri, puncte de vedere, tactici pentru conduita personală și filosofii pentru interacțiuni lumești extrase din educația social-morală orientală sau din cultura orientală pentru a se deghiza, astfel încât să pară la prima vedere oameni politicoși, manierați, cu un caracter moral nobil, cu integritate și demnitate, capabili să câștige stima, aprobarea și admirația altora. Aceasta este influența educației social-morale orientale asupra oamenilor; principalul său efect este că oamenii ajung să învețe să reprime și să îndure. Sintagma „să reprime și să îndure" cuprinde faptul de a-i determina pe oameni să îndure totul, să folosească rațiunea pentru a-i convinge pe alții și să fie politicoși înainte de a recurge la forță în interacțiunile cu ei, încercând să-i trateze pe alții cu o bunătate extremă. Este ca și cum ar fi deosebit de mărinimoși, având o inimă plină de bunăvoință și toleranță; aceștia se prefac că sunt deosebit de măreți și nobili, chiar privind totul de sus din

poziția superioară a moralității umane. Prin urmare, în acest context cultural oriental, viața culturală a orientalilor este practic impregnată de aceste idei și concepte. Totodată, această cultură este folosită pentru a condiționa și influența în permanență generația următoare. De exemplu, în filmele și dramele de televiziune, se promovează adesea anumite idei, una dintre ele fiind: „Marii eroi cu spirit cavaleresc își aduc contribuția pentru țara și poporul lor". Care este imaginea unui mare erou cu spirit cavaleresc în mintea oamenilor? În filmele de arte marțiale, observi că majoritatea marilor eroi cu spirit cavaleresc sunt eleganți și rafinați, purtând o pălărie de bambus și o sabie sau o spadă la șold. Sunt lipsiți de expresie și altruiști, purtând în inimă lumea, oamenii de rând și toate ființele vii și susțin dreptatea, săvârșesc fapte bune și acumulează merite în peregrinările lor. Când văd nedreptăți, își scot sabia pentru a veni în ajutor, acționând atunci când este nevoie. Aceasta este imaginea unui mare erou cu spirit cavaleresc în mintea oamenilor, fiind și valoarea pe care o au astfel de figuri în mintea lor. Motivul pentru care filmele și dramele de televiziune creează asemenea personaje este că toți orientalii au o astfel de aspirație în inimile lor față de societate și omenire. Ei tânjesc ca astfel de oameni să existe în societate sau în viață, astfel încât ei înșiși să nu mai fie nevoiți să reprime și să îndure și să nu mai fie legați și încătușați de această cultură socială. Tocmai pentru că oamenii au această nevoie, asemenea personaje continuă să fie create în anumite opere literare și artistice. Acest lucru servește nevoilor propagandei culturale, precum și nevoilor publicului. Oamenii de rând au reprimat și au îndurat în societate prea mult timp și cu prea multă durere; au nevoie de o supapă, dar nu au niciuna. Nu pot să obțină satisfacție decât în figurile eroice și în marii eroi cu spirit cavaleresc creați în aceste opere literare și artistice. Prin urmare, astfel de filme și opere de televiziune și astfel de personaje sunt acceptate și lăudate de public. Când publicul vede că faptele

drepte ale acestor mari eroi cu spirit cavaleresc din filme și din dramele de televiziune – sau faptele lor de a-și scoate sabia pentru a ajuta când văd o nedreptate – corespund perfect nevoilor sale psihologice, toți aplaudă și ovaționează, strigând: „Așa îți trebuie! Asta primești dacă faci rău! Asta primești dacă rănești oamenii!” Uralele lor reflectă durerea de a fi nevoiți să reprime și să îndure pe care orientalii o experimentează în viața lor zilnică, precum și presiunea puternică, felurită și răul imens pe care le îndură din partea societății și a clasei conducătoare. Prin urmare, astfel de producții de divertisment sunt primite cu entuziasm de oamenii de rând în inima lor, fiind aprobate și dorite de ei.

Tocmai pentru că reprimarea și îndurarea cauzate de această educație social-morală orientală i-au încătușat și i-au restricționat pe orientali în cea mai mare măsură posibilă în ceea ce privește gândirea și umanitatea lor, umanitatea și gândirea lor au fost puternic denaturate. Cum se manifestă această denaturare? Se manifestă prin faptul că toți îi urăsc pe funcționari și pe cei bogați; când văd o nedreptate, simt ură în sinea lor și o asociază imediat cu clasa conducătoare sau cu cei bogați, simțind că toată durerea lor este provocată de aceștia. Acesta este un aspect. În plus, deoarece educația social-morală orientală dă naștere în sinea oamenilor unui caracter care reprimă și îndură, gândurile orientalilor sunt legate și încătușate într-o mare măsură. Comparativ cu occidentalii, orientalilor le este greu să dobândească o gândire independentă sau eliberarea minții la nivelul gândirii; adică, nu sunt capabili să gândească și să raționeze liber, autonom și independent. Prin urmare, în mediul social din Orient, toți, de la copii la adulți, au o trăsătură servilă; le este greu să se gândească la o problemă în mod independent sau să finalizeze în mod independent o sarcină conform principiilor și planurilor. Un alt aspect este că reprimarea și îndurarea de care dau dovadă orientalii îi fac ostili față de societate, de omenire și de

fiecare strat social. Acest lucru i-a determinat, de asemenea, să dezvolte o trăsătură destul de alunecoasă în umanitatea lor, care poate fi rezumată drept un fel de mârșăvie. Întrucât această lume este atât de nedreaptă, oamenii trebuie să reziste diverselor presiuni și constrângeri din partea societății, a mediului lor de lucru și a familiilor lor, având drept rezultat faptul că nevoile normale ale umanității lor – nevoile lor emoționale și fizice normale – nu sunt tratate în mod adecvat sau corect. Astfel, toți au o atitudine frivolă, cinică sau blazată față de viața lor. Această atitudine îi face pe orientali să simtă că speranța în viață este foarte slabă; aproape că nu au nicio motivație de a trăi și nu pun suflet în nimic din ceea ce fac. În acest fel, dezvoltă o atitudine nesinceră și alunecoasă față de interacțiunile cu lumea, iar această atitudine nesinceră și alunecoasă poate fi rezumată drept „mârșăvie”. La ce se referă această „mârșăvie”? Se referă la atitudinea frivolă în tot ce face cineva. De exemplu, atitudinea unora față de îndeplinirea datoriei lor este de a proceda după bunul plac – dacă au chef să facă ceva, fac puțin; dacă nu au chef, atunci nu fac. Când lucrarea lor presupune chiar și o mică presiune, se plâng cât de grea este și vor să se odihnească. Dacă ai părtășie cu ei despre adevăr și le spui că vor întârzia lucrarea în felul acesta, ei spun: „Nu-mi pasă. Am chef să mă odihnesc acum. Vreau să mă distrez o vreme!” Nu au o atitudine serioasă și responsabilă în nimic din ceea ce fac. Fie că este vorba de lucrare, de viața de zi cu zi sau chiar de întreaga lor viață și de credința lor, sunt dezorientați, nu au o atitudine serioasă, adoptând una superficială. Oriunde merg, vor să dea buzna. Când se lovesc de un obstacol, nu-i deranjează deloc; nu suportă să fie reglementați și tânjesc să se bucure de libertate. Dacă sunt eliberați, comit fapte rele cu nechibzuință; dacă își pierd libertatea, se plâng de toți și de toate. Acesta este tipul de atitudine pe care îl au. Nu este aceasta mârșăvie? (Ba da.) Acesta este caracterul unic pe care l-au dezvoltat

orientalii în mediul social al Orientului. Unii oameni recurg, de asemenea, la reprimare și îndurare; ei pot îndura orice, făcând asta foarte mult timp. Au o rezistență și o reziliență extraordinare, pot suporta orice greutăți, pot supraviețui în orice mediu, reușesc să zâmbească în orice mediu și pot totuși să adoarmă noaptea când vine vremea pentru somn, fără să verse nicio lacrimă. De exemplu, când se produce o inundație și casele, câmpurile și animalele unor oameni sunt acoperite de ape, aceștia nu par să sufere prea mult. Se concentrează doar să adune lucruri valoroase din inundație, plănuind să facă avere. Alții îi avertizează: „Nu este sigur să-ți riști viața adunând lucruri așa!” Ei răspund: „O inundație este ocazia perfectă de a te îmbogăți. Această șansă este greu de găsit!” Alții spun: „Câmpurile noastre sunt inundate, grânele noastre au fost luate de ape, guvernul nu ne dă niciun ajutor și nimeni nu vine să ne ajute. Cum vom trăi? Viața în această lume este pur și simplu prea grea. Nici măcar nu are rost să trăim!” Dar ei spun: „Când se produce un dezastru, trebuie să te bazezi pe tine însuți. Cerurile îi vor lăsa mereu omului o cale de ieșire. O inundație este o ocazie grozavă de a te îmbogăți. Este o afacere fără capital și cu un profit enorm. Chiar dacă am pierdut niște lucruri, vom recupera altele – acest lucru va compensa bine pierderile și am putea chiar să obținem un mic profit!” Vezi, oamenii normali simt durere când se produce un dezastru și suferă pierderi, dar printre orientali există asemenea „figuri eroice” – indiferent ce dezastru se abate asupra lor, pot să se lase purtați de val și chiar să găsească ocazii de a se îmbogăți. Nu se frământă, nu sunt abătuți și, chiar dacă guvernul nu le oferă ajutor sau nu le rezolvă problemele, nu le pasă. Este ca și cum, după ce au trecut atât de mult prin dezastre, s-ar fi obișnuit pur și simplu cu ele. Nu este așa societatea chineză? Prin urmare, cu acest tip de educație din societatea chineză, operele literare și artistice de care beneficiază oamenii în timpul liber sau modurile în care se relaxează sunt îndeosebi forme de

critică de sine și de autoironie. Așa se amuză chinezii, găsind o mică ușurare pentru reprimarea din inimile lor. Dar, după aceea, în viața de zi cu zi, continuă să se prefacă, să reprime și să îndure la fel ca înainte. Indiferent cum îi tratează guvernul, oamenii de rând s-au obișnuit deja cu acest tip de tratament. Atât timp cât nu mor de foame, se simt mulțumiți; fără amenințarea unei morți iminente, nu se gândesc la răzvrătire. Oamenii de rând s-au resemnat cu lucruri precum: „Mai bine să duci o viață rea decât să mori de o moarte bună; Cerurile îi vor lăsa mereu omului o cale de ieșire. Hai să trăim pur și simplu așa! Drepturile omului? Democrație? Acestea sunt dorințe extravagante. Noi, chinezii, ne-am născut cu acest destin mizerabil. Atât timp cât putem să rămânem în viață, este de ajuns!” Nu înseamnă că sunt extrem de înceți la minte și de amorțiți? Le-a mai rămas vreo fărâmă de demnitate umană? (Nu.) Este o stare de fapt deplorabilă.

Majoritatea operelor literare și artistice create în Oriental sunt foarte diferite de cele din Occident prin ceea ce reflectă și promovează. Deși operele literare și artistice orientale reflectă unele nedreptăți sociale, aceasta nu este gândirea pe care regizorii sau scenariștii vor într-adevăr să o promoveze, iar motivul nu este cel de a satisface unele dintre nevoile publicului. Ce promovează cu adevărat în aceste opere? Tot educația social-morală orientală. Principalele sale manifestări sunt sentimentele patriotice, care susțin că oamenii ar trebui să-și iubească țara, să fie preocupați de țară și popor, să fie „oameni adevărați cu ambiții fără limite”, să-și scoată sabia pentru a sări în ajutor când văd o nedreptate și să încaseze un glonț pentru un prieten. Ce altceva promovează? „Compromisul va face un conflict mult mai ușor de soluționat” și „Niciodată nu este prea târziu ca un gentleman să se răzbune”. Umanitatea pe care o susțin este, de fapt, lipsită de conținut; sunt doar închipuirile și deducțiile oamenilor. O susțin doar pentru stabilitatea regimului clasei conducătoare, așa încât oamenii să trudească

veșnic ca niște animale de povară pentru clasa conducătoare, fără să li se permită nici cea mai mică împotrivire. Aceste idei deșarte sunt folosite pentru a-i amorți și a-i induce în eroare pe oameni, satisfăcându-le nevoia de divertisment și nevoile trecătoare ale inimilor lor. De exemplu, ce se promovează în romanele sau în filmele și dramele de televiziune cu arte marțiale? Spiritul cavaleresc, transformarea într-un mare erou și cavaler care îi jefuiește pe bogați pentru a-i ajuta pe săraci și care își scoate sabia pentru a-i ajuta pe alții. Așa-zisul mare erou cu spirit cavaleresc este întruchipat de zicala: „Marii eroi cu spirit cavaleresc își aduc contribuția pentru țara și poporul lor.” Promovarea spiritului cavaleresc îi face pe oamenii de rând nu doar să laude astfel de personaje, ci și să aspire și să urmărească să devină acest tip de persoană. Ce altceva promovează operele literare și artistice orientale? Acestea promovează eroismul: a trudi și a-și epuiza inima și mintea pentru țară, pentru națiune și pentru bunăstarea unei regiuni și a locuitorilor acesteia și a-și sacrifica tinerețea și viața pentru măreața cauză a națiunii. Pe scurt, aceste biografii și legende ale exponenților artelor marțiale produse în mediul social oriental – și, în special, cel chinezesc – fie că sunt tradiționale sau moderne, fie că sunt fictive sau bazate pe figuri și evenimente istorice reale, toate îi învață pe oameni să aspire la altruism și abnegație. Toate au această temă și acest miez educațional, urmărind să-i determine pe oameni să aibă o moralitate socială nobilă. Altruismul și abnegația înseamnă renunțarea la sine; ele susțin că sinele superior este prioritar față de sinele inferior, că țara este prioritară față de familie și doar așa poate cineva să aibă o viață bună. Acesta este genul de gândire pe care îl insuflă oamenilor. Cu alte cuvinte, te învață să nu fii egoist, să nu te gândești numai la tine, să nu faci sacrificii sau eforturi pentru propria viață, pentru propria supraviețuire sau pentru orice are legătură cu tine și nici măcar să nu lupți pentru aceste lucruri în

vreun fel. În schimb, trebuie să te sacrifici și să aduci contribuții pentru țara ta natală, pentru societate, pentru omenire și pentru măreața cauză a națiunii. Aceste învățături sunt denumite colectiv educație bazată pe prefăcătorie. Această așa-zisă educație bazată pe prefăcătorie este nerealistă și nu corespunde nevoilor umanității; pe baza privării oamenilor de nevoile umanității, de instinctele lor înnăscute și de dreptul lor elementar de a supraviețui, aceasta îi îmboldește să facă sacrificii fără rost pentru țară și națiune pentru o cauză deșartă și lipsită de sens. Această virtute a sacrificiului de sine este întru totul insuflată cu forța în umanitatea oamenilor de către societatea orientală. „Insuflată cu forța" înseamnă că nu este ceva ce ia naștere spontan din umanitate, nu este ceva inerent instinctelor înnăscute ale umanității, nu este ceva ce pot dobândi instinctele înnăscute și nu este ceva ce dorește să obțină liberul arbitru înnăscut sau voința subiectivă a cuiva. În schimb, este ceva insuflat cu forța în mintea oamenilor de clasa conducătoare sau de sociologi, inducându-i în eroare sau forțându-i să accepte astfel de obligații și responsabilități sociale, apoi educându-i sub marele stindard al așa-zisului „caracter moral nobil", lăsându-i fără puterea de a se elibera și prea speriați pentru a încerca. Asta pentru că, dacă te eliberezi de această educație sau treci peste ea, dacă nu accepți această educație, atunci ești un dușman al întregii societăți și al întregii națiuni – ești un răzvrătit odios, nu ești uman, ești excentric și va trebui să te confrunți cu izolarea în condițiile tale de viață. Prin urmare, chiar dacă oamenii sunt oarecum nemulțumiți în inimile lor, chiar dacă urăsc această societate și acest tip de educație, nu au nici puterea, nici curajul de a se elibera de ea, cu atât mai puțin curajul de a-i spune „nu". Nu pot decât să râdă forțat și să suporte – nu au nicio putere de a se împotrivi și pot doar să îndure în tăcere. Dacă nu înduri, atunci, la scară largă, societatea te va condamna, te va disprețui și respinge; iar la scară mică, familia și cei

dragi te vor disprețui și respinge, se vor îndepărta de tine, te vor izola și chiar te vor condamna drept un răzvrătit odios. Să luăm un exemplu. Când erai copil, de pildă, să spunem că părinții te-au învățat următoarele: „Când ieși din casă și vezi persoane în vârstă, trebuie să le saluți. Spune-le celor mai tineri decât noi «unchi» sau «mătușă», iar celor în vârstă, «bunic» sau «bunică». Când cineva îți dă ceva, trebuie să spui «mulțumesc». Dacă un alt copil te lovește, trebuie să înduri; ripostează doar dacă într-adevăr nu mai suporți. Trebuie să dai dovadă de cea mai mare reținere.” Și, într-o zi, ai ieșit și ai văzut pe cineva, dar pentru că erai timid, nu ai îndrăznit să-l saluți. Părinții tăi au simțit că i-ai făcut de rușine, așa că te-au disciplinat când ai ajuns acasă și, de atunci înainte, ai salutat de îndată ce ai văzut pe cineva. Ca să eviți bătăile, indiferent cât de jenat sau cât de reticent erai în sinea ta, tot trebuia să-ți înfrângi voința și să saluți oamenii. Crescând într-un astfel de mediu, nu ai avut de ales decât să înduri totul. Chiar și într-o astfel de chestiune măruntă, trebuie să te comporți așa; fie acasă, fie în societate, nu poți face nimic altceva. Dacă nu te simți în largul tău și vrei să fii încăpățânat măcar o dată, nu doar că te condamnă societatea – chiar și familia și părinții tăi îți vor face morală și te vor mustra. După ce crești, îți dai seama că salutarea oamenilor este de dragul imaginii și pentru a-ți găsi mai ușor un loc în societate. Când erai copil însă, nu puteai să pricepi asta, dar tot trebuia să te comporți așa. În caz contrar, erai disciplinat și uneori chiar certat sau bătut de părinți tăi în fața celorlalți, lucru pe care nu-l uitai niciodată întreaga viață. Prin urmare, în contextul mai larg al societății, nu poți decât să accepți această educație privind așa-zisul „caracter moral nobil”. Indiferent de consecințele acceptării ei, indiferent de modul în care îți influențează în cele din urmă umanitatea și indiferent de caracterul sau de trăsăturile umanității pe care te determină să le dezvolți – în cele din urmă, numai tu trebuie să suporți aceste consecințe.

Caracteristica umanității pe care o dezvoltă orientalii prin educația lor în societatea orientală este aceea de a reprima și a îndura. În spatele acestei reprimări și îndurări se află, de fapt, multe dintre gândurile, punctele de vedere, modurile de a se purta și diversele atitudini specifice față de tot soiul de lucruri din educația social-morală orientală. Așa este societatea orientală. În mod similar, societatea occidentală are și ea propria educație culturală dominantă, prin intermediul căreia occidentalii își dezvoltă la rândul lor propriile caracteristici ale umanității. Așadar, care este această educație culturală occidentală dominantă? Ea prețuiește în principal autonomia și independența. Aceasta diferă de situația din societatea orientală, care le cere oamenilor să se sacrifice și să-și aducă contribuția pentru țară și societate, făcând lucruri fără legătură cu viețile lor personale. Pe de altă parte, ceea ce societatea occidentală îi învață pe oameni este exact contrariul cerințelor din partea societății orientale. Societatea occidentală nu-ți cere să aduci nicio contribuție pentru societate, omenire sau măreața cauză a națiunii; miezul educației occidentale constă în a te determina să gândești pe cont propriu, să înveți să-ți gestionezi propriile probleme și să nu deranjezi alte persoane, societatea sau statul. Aceasta îți oferă dreptul la independență, spațiu de gândire independentă și spațiu personal independent, cultivându-ți capacitatea de a gândi independent și capacitatea de a te gândi la probleme și de a le rezolva în mod independent. Trebuie să-ți rezolvi propriile probleme; trebuie să fii independent, autonom și încrezător în forțele proprii. Occidentul are un fundal cultural al acestui tip de educație ideologică și, pe acest fundal cultural, occidentalii dezvoltă și anumite caracteristici ale umanității care au legătură cu miezul ideologiei lor educaționale. Orientalii au dezvoltat caracteristicile educaționale și culturale ale Orientului pe fundalul educației social-morale orientale. Având caracteristicile educaționale ale societății occidentale, occidentalii au și

esența asociată acestor caracteristici. Esența caracteristicilor educaționale ale occidentalilor este, de fapt, diferită de cea a caracteristicilor educaționale ale orientalilor. Caracteristica educațională a orientalilor este o educație bazată pe prefăcătorie, pe când cea a occidentalilor este o educație bazată pe egoism. Fiecare temă a educației occidentale îi învață pe oameni să fie independenți și autonomi, să-și examineze problemele pe toate părțile, să se ocupe și să-și gestioneze singuri treburile. Prin urmare, educația occidentală are caracteristica de a fi o educație bazată pe egoism. Această educație bazată pe egoism este complet diferită de educația orientală; are un alt tip de caracteristică. Această caracteristică îi determină pe occidentali să prioritizeze spațiul personal independent, voința, gândirea, gândurile, punctele de vedere și ideile subiective, drepturile proprii, precum și condițiile de viață, starea de spirit și emoțiile lor actuale. Nu sunt nevoiți să acorde prea multă atenție altor lucruri, nici responsabilităților sociale sau familiale. Trebuie mai întâi să-și clarifice propriile probleme, să-și gestioneze propriile emoții și să-și rezolve propriile treburi imediate, iar toate celelalte se află pe un plan secundar. Educația orientală i-a învățat pe orientali să reprime și să îndure, în timp ce educația occidentală i-a învățat pe occidentali să-și apere drepturile. În această privință, occidentalii și orientalii sunt complet diferiți. Când se confruntă cu o situație, orientalii continuă pur și simplu să o îndure. Când chiar nu mai pot îndura, își spun: „Mai bine să duci o viață rea decât să mori de o moarte bună. Trebuie să înduri ca să rămâi în viață.” Spre deosebire de reprimarea și îndurarea de care dau dovadă orientalii, occidentalii au o caracteristică diferită: datorită educației lor sociale axate pe autonomie și independență, ei au învățat să-și apere drepturile. Comparativ cu reprimarea și îndurarea specifice orientalilor, nu există, într-o anumită măsură, mai mult respect de sine și mai multă demnitate în faptul că occidentalii își apără drepturile? Cu alte

cuvinte, aceasta implică puțin mai multă inițiativă, nu-i așa? (Așa e.) Apărarea drepturilor proprii este un concept de-a dreptul fundamental; înseamnă să iei măsurile necesare pentru a proteja drepturile fundamentale ale omului, inclusiv dreptul la credință, dreptul la viață, dreptul la libertatea de exprimare și așa mai departe. Desigur, la ce se referă în principal această apărare fundamentală a drepturilor? Se referă la spațiul de gândire independentă al oamenilor, la capacitatea lor de a se gândi în mod liber și independent la chestiuni, fără a fi influențați sau controlați de vreun mediu social sau de persoanele, evenimentele și lucrurile din jur. Indiferent dacă sunt corecte sau greșite punctele de vedere care iau naștere din judecata cuiva privind chestiunile sau dacă modul său de gândire este corect, dobândirea autonomiei și a libertății este primordială. Pe scurt, occidentalii trăiesc în societăți libere, iar în contextul cultural al educației sociale occidentale, mințile lor sunt foarte active, aflându-se adesea într-o stare de libertate. Prin urmare, comparativ cu oamenii din societatea orientală, occidentalii sunt mai îndrăzneți în gândire, mai dispuși să gândească și mai abili în gândire, pe când, în majoritatea timpului, gândirea orientalilor este încătușată, stereotipică sau reprimată. În circumstanțe obișnuite, mințile occidentalilor sunt libere, active și dispuse să se gândească la probleme. Ca să ne exprimăm într-un mod nepotrivit, ei sunt mai dispuși să cugete la lucruri ciudate și neobișnuite, chiar până când se pierd în adevărate labirinturi de idei. Aceasta este o manifestare a caracteristicilor umanității pe care le dezvoltă în cadrul educației sociale occidentale, iar această manifestare a umanității este mai progresivă decât cea a orientalilor. Într-o privință, își apără dreptul la viață, iar în alta, își apără și diversele puncte de vedere care decurg din gândirea lor liberă. Drept rezultat, ideile, punctele de vedere și formele artistice prezentate în operele literare occidentale sau în viața artistică și în divertismentul occidental sunt diverse și cuprinzătoare.

În cadrul operelor întregii omeniri, operele literare și de divertisment din Occident sunt relativ libere și avangardiste, oferind oamenilor inspirație și multe beneficii. Privește – ce idei promovează unele opere literare și artistice orientale? Patriotismul, dragostea pentru familie, dragostea pentru părinți și așa mai departe. Toate aceste lucruri se găsesc în educația social-morală orientală sau fac parte din miezul culturii orientale. Întrucât cultura occidentală le-a oferit occidentalilor un spațiu de gândire liberă și autonomă, a dat naștere acestei caracteristici a umanității în sinea lor și i-a înzestrat cu acest drept de a gândi liber, occidentalii au mai multă substanță intelectuală în viața lor literară și artistică decât orientalii și, totodată, o sferă mai vastă a gândirii. Vezi, sfera gândirii orientalilor sau ideile pe care le exprimă și le promovează în viața lor literară și artistică sunt foarte limitate, mărginite și restrânse, în timp ce diversele subiecte care apar în viața literară și artistică a occidentalilor sunt destul de cuprinzătoare și lipsite de restricții guvernamentale. Unele dintre aceste subiecte sunt reflecții asupra unei anumite legi adoptate de guvern într-o anumită perioadă în ceea ce privește umanitatea oamenilor sau asupra impactului pe care aceasta îl are asupra societății sau chiar asupra vieții și familiei unui individ. Altele sunt reflecții asupra educației școlare și asupra drepturilor omului, precum și asupra altor chestiuni, precum discuțiile între oameni din toate clasele sociale – inclusiv imigranți – despre egalitatea rasială, discriminarea rasială și relațiile dintre persoane cu diferite culori ale pielii. Se poate observa de aici că sfera diverselor subiecte reflectate în operele literare și artistice occidentale este destul de vastă, la fel și cea a diverselor idei și puncte de vedere implicate. Acestea reflectă chiar și impactul social cauzat de metodele și mijloacele folosite de unele agenții de aplicare a legii în cadrul legal mai larg, precum și diversele poveri psihologice asupra publicului sau diversele efecte ulterioare asupra vieților oamenilor. Toate

acestea sunt idei și puncte de vedere prezentate în diverse opere literare și artistice occidentale. Pe de o parte, sunt gânduri promovate în contextul cultural occidental; pe de altă parte, sunt gânduri și puncte de vedere care apar deoarece oamenii sunt liberi să gândească în contextul educației culturale occidentale. Pe scurt, diversele idei pe care occidentalii le prezintă în operele lor literare și artistice, precum și gândurile, punctele de vedere, filosofiile pentru interacțiuni lumești și atitudinile occidentalilor din diferite clase sociale și din diferite industrii privind modul în care tratează tot felul de lucruri sunt complet diferite de cele ale orientalilor. Iată un exemplu simplu: în Orient, când un angajat lucrează pentru o companie, mijloacele sale de trai provin de la șeful său, așa că trebuie să facă tot ce-i spune șeful. Chiar dacă i se cere să facă treburi casnice pentru șeful lui, de exemplu, să ia copiii sau să facă cumpărături, trebuie să fie întru totul ascultător și să nu îndrăznească să refuze. Ba chiar trebuie să fie disponibil în timpul său liber. Este servitorul, subordonatul și sclavul șefului său. Așa este în Orient relația superior-subordonat dintre angajat și șef. Angajatul se poate simți inconfortabil, supărat și lipsit de chef, dar nu are de ales – poate doar să îndure. Este vorba de șeful lui, cel care îi asigură mijloacele de trai, așa că nu poate decât să fie la mila lui. În Orient, indiferent cum își exploatează un șef angajații și indiferent cât de irezonabile sunt acțiunile sale, angajații pot doar să îndure; nu au nicio modalitate de a se elibera din această situație. Unele țări orientale pot avea și ele legi ale muncii, menite să protejeze drepturile și interesele legitime ale fiecărui cetățean, dar la nivelul societății, deoarece este vorba de Orient, niciun angajat nu îndrăznește să-și dea în judecată șeful chiar dacă acesta încalcă legile muncii. Oricum ar fi privați de drepturile lor sau oricum ar fi exploatați de șeful lor, aceștia nu pot face nimic. Chiar și cu legile muncii, nu pot folosi legea pentru a-și apăra drepturile și interesele. Pot doar să accepte situația și să o lase să

continue. Occidentul, pe de altă parte, este diferit. În Occident, relația superior-subordonat dintre angajat și șef există doar la nivelul locului de muncă și în timpul programului de lucru. În afara locului de muncă, nu există nicio relație personală, emoțională între ei. Dacă șeful tău îți cere să lucrezi ore suplimentare, poți refuza. Dacă șeful tău îți cere să-i iei copiii sau să faci cumpărături, poți spune: „Nu ai niciun drept să-mi ceri să fac asta. Nu este treaba mea. N-am nicio obligație să te slujesc." Poți să refuzi. Dacă șeful tău te forțează în mod repetat să faci aceste lucruri, îl poți da în judecată, iar legile muncii din Occident vor fi aplicate; legea va răspunde în mod corespunzător. Occidentalii pot face asta și nu se tem să o facă, dar orientalii se tem. Potrivit noțiunilor orientalilor, ar trebui să faci orice îți cere superiorul tău sau o persoană cu statut sau renume, oferindu-i servicii în mod gratuit. Ba chiar trebuie să spui: „Sunt dispus să te slujesc, să-mi dau viața pentru tine și n-aș aștepta nimic în schimb. Este o onoare pentru mine să te slujesc!" Indiferent dacă îți exploatează munca sau te privează de drepturile tale ca om, ar trebui să accepți asta și să nu ceri vreo remunerație. În caz contrar, înseamnă că ești nerecunoscător și îi afectezi imaginea, făcându-te să plătești pentru asta. Pe de altă parte, occidentalii sunt diferiți. Ei au învățat să-și apere drepturile și să le exercite extrem de eficient, exploatându-le la maximum. Aceștia depun plângeri chiar și dacă președintele sau o persoană renumită nu lasă bacșiș după masă – acesta este un drept acordat lucrătorilor de legile muncii. Când se confruntă cu astfel de situații, orientalii nu îndrăznesc să se plângă. Ei se gândesc: „Este un funcționar, o persoană faimoasă. Aș putea să câștig un proces împotriva lui? Chiar dacă aș câștiga, ce aș face dacă mi-ar face viața grea în secret? Dacă l-aș da în judecată, aș avea necazuri mari și chiar aș putea să-mi pierd viața." Prin urmare, orientalii preferă să sufere o pierdere decât să îndrăznească să ceară bacșiș. Aceasta se numește „a îndura". Dar

occidentalii sunt diferiți. Ei se gândesc: „De ce ar trebui să îndur asta? Nu m-am născut să-mi trăiesc viața pentru altcineva – trăiesc pentru mine însumi. Trebuie să-mi apăr drepturile. Sunt bani pe care îi merit. Nu-mi pasă dacă ești o persoană cunoscută sau un mare mahăr, trebuie să plătești. Toți oamenii sunt egali. Cu ce drept nu lași bacșiș? Dacă nu lași bacșiș, te voi da în judecată!” Odată ce primesc bacșișul, problema este rezolvată. Acestea sunt diferitele gânduri, puncte de vedere și modalități de a trata persoanele, evenimentele și lucrurile pe care orientalii și occidentalii ajung să le aibă sub influența respectivei lor educații culturale.

Orientul și Occidentul diferă în ceea ce privește metodele de educație culturală și conținutul specific al educației respective. Aceste forme diferite de educație au produs culturi umane diferite, precum și caracteristici ale umanității diferitelor grupuri etnice. Având aceste caracteristici ale umanității, orientalii au propriile stiluri de viață, condiții de viață, moduri de gândire și atitudini privind interacțiunile lumești, în timp ce occidentalii au propriile stiluri de viață, condiții de viață, moduri și atitudini privind interacțiunile lumești. În cadrul acestor două atitudini privind interacțiunile lumești, una este de a reprima și a îndura, fiind îndeosebi rezervată, iar cealaltă pune un accent deosebit pe protejarea drepturilor oamenilor de a avea o voință și dorințe subiective. Una rezultă dintr-o educație bazată pe prefăcătorie, iar cealaltă rezultă dintr-o educație bazată pe egoism. Oricare ar fi tipul de educație care produce aceste caracteristici ale umanității – indiferent dacă este vorba de reprimare și îndurare sau de apărarea drepturilor proprii, de reținere sau de deschidere – care dintre acestea sunt lucruri pozitive? (Indiferent dacă sunt orientale sau occidentale, niciuna dintre aceste caracteristici ale umanității nu este un lucru pozitiv.) De ce spui că nu sunt lucruri pozitive? Să-ți auzim motivele concrete. Niciunul dintre voi nu poate spune de ce, nu-i așa? (Nu putem.) Oricare ar fi

chestiunea în cauză, vă temeți cu toții că alții vor fi foarte meticuloși în privința detaliilor, iar în acest caz, ești dezorientat și nu poți explica lucrurile clar. Aceasta dovedește că îți lipsește claritatea în această privință, așa că ar trebui să ai părtășie despre ea. Întrebarea pe care ți-am adresat-o constituie un subiect despre care merită să avem părtășie, nu-i așa? (Așa e.) Acest subiect se referă la „ceea ce este creat de Dumnezeu". Așadar, hai să analizăm mai întâi: ce fel de ființe sunt oamenii creați de Dumnezeu? Ceea ce creează Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Ce aspecte ale oamenilor sunt create de Dumnezeu? (Liberul arbitru și înțelepciunea pe care le-o dă Dumnezeu.) În linii mari, toate condițiile înnăscute ale unei persoane sunt date și create de Dumnezeu. Dacă folosim cuvântul „create", ar putea fi puțin abstract, deoarece toți se nasc din părinții lor, nu sunt făcuți chiar de mâinile lui Dumnezeu. Folosirea sintagmei „ceea ce este creat de Dumnezeu" este puțin generală; nu este chiar potrivită. În acest caz, este mai specific și mai obiectiv să spunem „condițiile înnăscute pe care Dumnezeu le dă oamenilor". Condițiile înnăscute pe care Dumnezeu le dă oamenilor implică subiectul referitor la „ceea ce este creat de Dumnezeu". Așadar, putem spune că toate condițiile înnăscute ale unei persoane sunt lucruri pozitive? (Da.) Înfățișarea unei persoane, capacitatea ei de a vorbi și toate simțurile și atributele sale fiziologice, precum și liberul său arbitru, facultatea de a gândi și cugeta, punctele forte și darurile sale naturale și toate regulile de supraviețuire pe care le respectă ca ființă vie – toate acestea sunt lucruri pozitive. Cu alte cuvinte, toate condițiile înnăscute pe care Dumnezeu le dă oamenilor sunt lucruri pozitive. Așadar, aceste lucruri pozitive includ diversele gânduri care apar în mintea unei persoane sau pe care persoana le acceptă din societate și din diferite epoci? (Nu.) Nimic din ceea ce oamenii dobândesc din societate sau de la omenire nu este dat de Dumnezeu, nici nu este ceva creat inițial de El. Se poate spune că, atât timp

cât ceva provine din societate sau de la omenire, nu este un lucru pozitiv. Așa am spune pentru a rezuma într-un mod general, conceptual. Și pentru a ne exprima concret? Nu sunt întrucâtva pervertite caracteristicile umanității și modurile de a gândi produse în contextul cultural al educației social-morale orientale? Se poate spune și așa: în societatea orientală, mințile oamenilor sunt încătușate și distorsionate; ele au fost corupte și influențate de anumite gânduri și puncte de vedere din societate și de la Satana. Nu înseamnă asta că mințile lor au fost prelucrate de Satana? (Ba da.) Mințile oamenilor au fost prelucrate, iar gândurile lor nu se nasc din umanitatea lor. Aceste învățături nu provin din lucruri pozitive, nici nu vin de la Dumnezeu. Întrucât nu vin de la Dumnezeu, atunci, indiferent ce gânduri, puncte de vedere și moduri de gândire produc – și indiferent ce caracteristici ale umanității produc în cele din urmă – alături de toate celelalte lucruri care iau naștere ulterior din ele, toate sunt lucruri negative, nu pozitive. Ați devenit siguri de acest lucru, nu-i așa? (Așa e.) Mințile orientalilor sunt încătușate și distorsionate, fiind și influențate de anumite gânduri și puncte de vedere orientale, așadar toate lucrurile exprimate de caracteristicile umanității lor sunt negative. Să ne uităm acum la Occident. Care este conținutul educației ideologice a occidentalilor? Are acesta vreo legătură cu adevărul? Conținutul educației occidentale și manifestările umanității la care îi învață pe oameni să aspire provin din cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Ca să Mă exprim și mai clar, dați-Mi voie să vă pun o întrebare: este această educație – principiile din spatele acestor gânduri și puncte de vedere despre abordarea vieții, a supraviețuirii și a treburilor lumești, precum și aceste metode de a aborda respectivele lucruri – în acord cu cuvintele lui Dumnezeu? Este în acord cu adevărul? (Nu.) În ce fel nu este în acord? (Este ca educația occidentală bazată pe egoism – deși respectă libertatea de gândire, îi învață pe oameni să se gândească doar la ei

înșiși, și nu la ceilalți. Acest lucru nu este în acord cu cuvintele lui Dumnezeu și cu adevărul.) Așadar, ce spun cuvintele lui Dumnezeu și adevărul? (În interacțiunile lor, oamenii nu ar trebui să țină cont doar de interesele sau sentimentele proprii; mai degrabă, ar trebui să țină cont de modul în care acțiunile lor îi pot edifica pe alții, fiind totodată în concordanță cu adevărul.) Cuvintele lui Dumnezeu îți spun că, indiferent dacă gândești în mod liber și obiectiv sau sub dominația unui anumit gând sau punct de vedere, nu ar trebui să o faci doar de dragul de a-ți apăra interesele, demnitatea și mândria – nu acesta este principiul pe baza căruia credincioșii în Dumnezeu ar trebui să se gândească la probleme. Când te gândești la probleme, ar trebui să te axezi asupra întrebării dacă abordarea ta este în acord cu adevărul, dacă aceste probleme pot fi rezolvate folosind adevărul și dacă abordarea ta este în acord cu adevărurile-principii și conduce la supunere față de Dumnezeu. Acesta este principiul pentru considerarea problemelor. Indiferent dacă interacționezi cu oamenii sau ai de-a face cu probleme privind familia ta sau alte lucruri din jurul tău, trebuie să acționezi în concordanță cu cuvintele lui Dumnezeu și cu adevărurile-principii, în loc să-ți aperi doar drepturile și interesele proprii. Acestea sunt principiile de conduită personală conform cerințelor lui Dumnezeu. Așadar, la prima vedere, comparativ cu educația culturii orientale, educația culturii occidentale acordă o importanță mai mare drepturilor omului și apărării acestora. Este superioară culturii orientale, dar asta nu înseamnă că poate înlocui adevărul. Doar pentru că este superioară culturii orientale sau pentru că respectă drepturile omului și le dă oamenilor posibilitatea de a fi independenți și liberi, nu trebuie să crezi că poate, în consecință, să înlocuiască adevărurile-principii și să fie descrisă drept ceva pozitiv. Educația culturală occidentală este pur și simplu superioară educației culturale orientale și mai aliniată la nevoile umanității, dar nu

poate fi echivalată cu adevărurile-principii, nici nu le poate înlocui. Într-o anumită măsură, aceasta doar susține și respectă nevoile umanității, precum și demnitatea oamenilor și drepturile și interesele lor. Totuși, acest respect este relevant doar din perspectiva umanității. În ceea ce privește adevărul și dreptatea, nu susține niciunul dintre aceste lucruri. Prin urmare, educația culturală occidentală este o educație bazată pe egoism. O educație bazată pe egoism înseamnă: „Toată lumea trebuie să-mi servească interesele. Trebuie să analizez bine toate lucrurile pe cont propriu înainte de a le face. Interesele mele personale, drepturile mele umane și drepturile mele individuale sunt primordiale.” Există vreo dreptate morală aici? Există vreo corectitudine? (Nu.) Dacă nu există corectitudine sau dreptate morală, cum ar putea fi în acord cu adevărurile-principii? Într-o anumită măsură, educația culturală occidentală îți respectă drepturile umane, îți dă dreptul de a te gândi la probleme și de a-ți exprima opiniile în mod liber. Astfel, poate proteja în mod fundamental demnitatea umană și drepturile omului. Așadar, într-o anumită măsură, educația occidentală corespunde mai mult nevoilor umanității. Dar poate aceasta să-i îndrume pe oameni pe calea cea dreaptă în viață? Poate să-i determine să trateze pe toată lumea și să facă toate lucrurile conform adevărurilor-principii? Nu poate. Educația occidentală poate garanta drepturile omului și dreptul fiecăruia de a-și proteja demnitatea – acest lucru este în conformitate deplină cu nevoile umanității. Totuși, comparând cu situația reală din societate, puține țări pot atinge pe deplin standardul de garantare a drepturilor omului. Realist vorbind, în societatea de astăzi, un sistem care le permite oamenilor să gândească liber și să-și exprime liber opiniile este un sistem social foarte bun. Dumnezeu le-a dat oamenilor liberul arbitru și capacitatea de a gândi independent; acesta este doar un aspect al calibrului dăruit de El. Însă Dumnezeu nu ți-a spus niciodată: „Fii egoist, fii autonom. Totul trebuie să se învârtă în jurul

intereselor tale. Interesele tale sunt primordiale. Trebuie să fii independent în toate privințele, să fii propriul tău stăpân și nu este nevoie să cauți adevărul, să întrebi care este voia cerurilor sau să ții cont de interesele altora." Dumnezeu nu a învățat niciodată pe nimeni acest lucru. De la începutul îndrumării oamenilor de către Dumnezeu în viața lor, El le-a arătat moduri specifice de a trăi și de a se purta în toate aspectele, le-a spus să urmărească adevărul, să se supună orchestrărilor și rânduielilor Sale, să fie onești, să-și îndeplinească datoria de ființe create și așa mai departe. Toate acestea sunt cele mai importante preocupări din viața cuiva. Dumnezeu a exprimat numeroase adevăruri, dar nu ți-a spus niciodată să-ți aperi drepturile, nici nu ți-a spus vreodată să gândești liber și să-ți protejezi spațiul personal independent. Dumnezeu nu a spus niciodată așa ceva. El ți-a dat doar capacitatea de a gândi independent – asta este tot. Ai această capacitate, precum și condiția înnăscută a liberului arbitru. Cu toate acestea, deși le-a dat oamenilor astfel de condiții înnăscute, Dumnezeu a stabilit și legi și porunci pentru ei și le-a furnizat diverse adevăruri, spunându-le cum să se poarte și cum să I se închine – în toate privințele, există adevăruri-principii pe care oamenii ar trebui să le respecte. Dar în toate cuvintele și îndemnurile Sale către oameni, Dumnezeu nu le-a spus niciodată să fie autonomi, să fie independenți sau să învețe să-și apere drepturile. Asemenea gânduri, puncte de vedere sau zicale și învățături nu au apărut niciodată în cuvintele lui Dumnezeu sau în adevăr. Dimpotrivă, în cuvintele în care expune firile corupte ale oamenilor, Dumnezeu le dă în vileag aroganța și egoismul. Acest egoism este o trăsătură dezvăluită de umanitatea oamenilor după ce au fost corupți de Satana. La unii oameni, se manifestă când încearcă să-și protejeze propriile interese după ce au fost corupți de Satana; la alții, este pur și simplu produsul educației din această societate. În ambele cazuri, este vorba de egoism. Indiferent cum apare, pe scurt, atât

timp cât ești egoist, aceasta este o trăsătură și o dezvăluire a umanității pe care o manifești în timp ce trăiești sub influența firilor corupte. Este clar acum? (Da.)

Diversele abilități incluse în condițiile înnăscute pe care Dumnezeu le dăruiește oamenilor sau calibrul și abilitățile pe care le au ei în mod înnăscut nu au nicio legătură cu educația occidentală sau cea orientală. Diversele abilități din cadrul condițiilor înnăscute dăruite oamenilor de Dumnezeu sunt lucruri pozitive. De ce spun că sunt lucruri pozitive? Pentru că aceste condiții înnăscute vin de la Dumnezeu. Mai exact, având aceste condiții înnăscute, o ființă umană creată poate să accepte lucrurile pozitive și să învețe de la diversele persoane, evenimente și lucruri pe care le întâlnește în viața reală, să priceapă și să înțeleagă din ele și să reflecteze asupra propriei persoane pe baza lor. Acest lucru este rânduit și pregătit pentru oameni de Dumnezeu, prin urmare este un lucru pozitiv. Fie că vorbim de educația orientală sau de cea occidentală, fie de cultura orientală sau de cea occidentală, niciuna nu are legătură cu adevărul pe care Dumnezeu îi învață pe oameni și îl oferă acestora. Ba chiar se opun adevărului și umanității cerute de Dumnezeu de la oameni. Prin urmare, nici educația orientală, nici cea occidentală nu sunt un lucru pozitiv. Indiferent dacă provin din societate, din tendințe rele sau de la vreo clasă conducătoare, nu sunt pozitive. Chiar dacă educația occidentală este puțin mai avansată și mai bună decât cea orientală, fiind capabilă să le ofere oamenilor o oarecare libertate și să satisfacă unele dintre nevoile lor, aceasta doar folosește liberul arbitru și capacitatea oamenilor de a gândi și de a-și exprima opiniile în mod liber. Cu alte cuvinte, folosește lucruri pozitive, dar gândurile pe care le promovează și obiectivele pe care își propune să le atingă nu sunt de a-i determina pe oameni să meargă pe calea cea dreaptă, nici de a-i ajuta să devină adevăratele ființe create pe care le

dorește Dumnezeu. Așadar, din această perspectivă, chiar dacă educația occidentală este superioară celei orientale sau satisface nevoile umanității, aceasta nu le-a dat posibilitatea, folosind liberul arbitru sau anumite abilități ale oamenilor, de a se supune lui Dumnezeu, de a acționa în mod adecvat ca ființe create și de a-și îndeplini datoria de ființe create. Această educație nici nu i-a adus pe oameni înaintea lui Dumnezeu și nu i-a ajutat să devină capabili să se închine Lui și să se ferească de rău. Educația orientală și cea occidentală au aceeași funcție: ambele îi determină pe oameni să se îndepărteze de Dumnezeu și de adevăr. Indiferent dacă este vorba de cultura orientală sau de cea occidentală, ambele au apărut în contextul social mai vast al controlului Satanei asupra omenirii și prin procesul de corupere a omenirii de către Satana. Astfel, indiferent dacă educația ia o formă culturală orientală sau una occidentală, toți trăiesc în această lume umană a coruperii de către Satana. În mod similar, omenirea a fost coruptă și în diferite societăți sau prin educația diferitelor forme de societate, iar rezultatul acestei coruperi este că oamenii au ajuns să aibă o umanitate care are – la niveluri și în forme diferite de cultură – firile corupte drept viață. Orientalii au firile corupte ale caracteristicilor umanității produse de cultura orientală, în vreme ce occidentalii au firile corupte ale caracteristicilor umanității produse în contextul culturii occidentale. Deși orientalii și occidentalii pot părea diferiți în ceea ce privește caracteristicile umanității lor, în ceea ce privește firile lor corupte, deoarece au fost cu toții corupți de Satana, atât orientalii, cât și occidentalii trăiesc în aceleași firi corupte și au o umanitate care are drept viață aceleași firi corupte. Astfel, orientalii au aceeași natură-esență ca occidentalii: sunt ostili față de adevăr și de Dumnezeu. Așadar, nu este nimic vrednic de laudă nici la orientali, nici la occidentali. În prezența lui Dumnezeu și a adevărului, atât cultura orientală, cât și cea occidentală sunt lucruri negative, care nu conțin nimic lăudabil.

Atât civilizația orientală, cât și cea occidentală încalcă intenția inițială a lui Dumnezeu în crearea omenirii, și anume ca omenirea să I se închine; acestea își folosesc formele respective de educație culturală pentru a-i îndepărta pe oameni, care se află în rândul ființelor create, de prezența lui Dumnezeu. În această privință, Orientul și Occidentul sunt la fel, nu-i așa? (Așa e.) Nu este nimic vrednic de laudă nici la Orient, nici la Occident. Vezi, deși și unii și alții au acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, orientalii încep imediat după ce o acceptă să găzduiască frați și surori și îi duc în mod proactiv să predice Evanghelia rudelor și prietenilor lor; au un mare zel și entuziasm pentru lucrarea de predicare a Evangheliei – pe de altă parte, occidentalii sunt diferiți. Sunt foarte precauți în legătură cu lucrarea de predicare a Evangheliei. Chiar și după ce au acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu de jumătate de an sau un an, când îi întrebi dacă au predicat Evanghelia rudelor și prietenilor lor, aceștia spun: „Părinții, rudele și prietenii mei, precum și ceilalți membri ai bisericii mele au în general propriile gânduri și opinii independente despre întoarcerea Domnului. Trebuie să mă gândesc cu mare atenție și să mă consult cu ei înainte de a vi-i putea oferi ca potențiali destinatari ai Evangheliei. Principala caracteristică a modului în care ne purtăm noi, occidentalii, este că trebuie să ne apărăm drepturile și să ne protejăm spațiul independent în cea mai mare măsură. Cum poți să le predici pur și simplu Evanghelia oamenilor, fără o analiză?” Spui: „Le predici Evanghelia pentru a putea să-L întâmpine pe Domnul, să câștige adevărurile exprimate de Dumnezeu în zilele de pe urmă și să aibă ocazia de a dobândi mântuirea și de a supraviețui dezastrelor. Aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu și este responsabilitatea pe care se cuvine să o îndeplinești.” Ei răspund: „Ei bine, tot trebuie să mă protejez pe mine mai întâi; însărcinarea dată de Dumnezeu poate aștepta. Pot prelua conducerea în această chestiune. Trebuie să gândesc în mod independent și nu pot fi

influențat de voi. Noi, occidentalii, prețuim democrația și libertatea; suntem conștienți de apărarea drepturilor noastre. Nu suntem ca voi, orientalii, cu entuziasmul vostru orb. Avem cu toții spațiul nostru personal de viață și nimeni nu-i deranjează pe ceilalți." Vezi? În astfel de momente critice se disting și se diferențiază caracteristicile umanității orientalilor și cele ale occidentalilor. Dar, în orice caz, indiferent dacă aceste caracteristici ale umanității sunt produse de educația orientală sau de cea occidentală – fie că este vorba de entuziasm, fie de indiferență – atât timp cât cineva trăiește în firile corupte ale Satanei, este un membru al omenirii corupte. Nu există aici nicio diferențiere între nobil și umil; toată lumea are nevoie de înțelegerea adevărului, de aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu, de mântuirea lui Dumnezeu și, cu atât mai mult, de judecata și mustrarea Sa.

Deși au culturi diferite și trăiesc în civilizații diferite sub stăpânirea și suveranitatea lui Dumnezeu, orientalii și occidentalii au o singură identitate înaintea Lui, și anume cea de ființe create. Egalitatea ființelor create se bazează pe faptul că Dumnezeu a creat aceleași condiții înnăscute pentru oameni. Indiferent ce diferențe culturale există între orientali și occidentali, indiferent cum diferă aceștia în ceea ce privește înfățișarea, limba sau modalitățile și modurile lor de a gândi despre probleme, atât timp cât ești înaintea lui Dumnezeu o ființă creată de El, atunci singurul lucru pozitiv pe care îl ai sunt condițiile înnăscute pe care ți le-a dat El; orice altceva este un lucru negativ. Acest lucru ar putea să vi se pară o mică generalizare, prin urmare, ca să fim mai exacți, tot ce ține de tine – cu excepția condițiilor înnăscute pe care ți le-a dat Dumnezeu – este ceva ce Dumnezeu vrea să schimbe, ceva ce ar trebui să schimbi și de care ar trebui să te lepezi prin acceptarea adevărului. Ce anume trebuie să ajungi să știi? Așa-zisa cultură a omenirii, fie ea orientală sau occidentală, constă în gânduri și puncte de vedere sau în teorii și afirmații, concepute de clasele conducătoare din

diferite perioade pentru a educa masele. Însă nici cultura orientală, nici cea occidentală nu au nicio legătură cu adevărul. Chiar dacă nu intră în conflict cu adevărul, tot nu pot fi numite un lucru pozitiv. Indiferent cât de bună este o anumită cultură, nu se poate ridica la înălțimea adevărului, cu atât mai puțin să reprezinte adevărul. Chiar dacă nu este ceea ce oamenii consideră un lucru negativ, nu poate fi clasificată în niciun caz în categoria lucrurilor pozitive. Trebuie să-ți fie clar acest lucru. Chiar dacă un curent de gândire este relativ avansat și progresiv în rândul omenirii și protejează drepturile și interesele oamenilor, precum și supraviețuirea lor, neintrând în niciun fel în conflict cu adevărul, tot nu poate fi clasificat în niciun caz în categoria lucrurilor pozitive. De ce nu? Pentru că doar lucrurile aflate în sfera a ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu și aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Așadar, de ce sunt lucrurile din această sferă clasificate în categoria lucrurilor pozitive? Pentru că implică adevărul. În ceea ce privește imaginea de ansamblu, privind de la nivelul lui Dumnezeu și din perspectiva Lui, acestea implică puterea și autoritatea lui Dumnezeu, firea Lui, principiile și intențiile inițiale din spatele creării tuturor acestor lucruri de către Dumnezeu, al poruncii și suveranității Sale asupra lor, precum și scopul pe care El dorește să îl obțină și toate efectele produse de lucrurile pozitive pe care El dorește să le susțină. Întrucât, de la nivelul lui Dumnezeu, acestea implică autoritatea, puterea și gândurile Sale, precum și legile și regulile stabilite implicate în săvârșirea tuturor acestor lucruri de către Dumnezeu și impactul lor asupra omenirii, lucrurile din această sferă sunt cu siguranță lucruri pozitive. Din perspectivă umană, fiecare lucru în parte creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu și aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu este benefic pentru oameni; toate există pentru a menține și a susține supraviețuirea și reproducerea ordonată a omenirii. Există și un alt aspect, mai specific, care se referă la gestionarea de către

Dumnezeu: aceste lucruri există pentru a le da oamenilor posibilitatea de a înțelege adevărul și de a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, de a porni în cele din urmă pe calea dobândirii mântuirii și de a deveni oameni care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău – acesta este rezultatul care trebuie obținut. Așadar, fie că sunt privite din perspectiva lui Dumnezeu sau din perspectivă umană, toate persoanele, evenimentele și lucrurile din sfera a ceea ce este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu și aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Nu există nicio îndoială în această privință. Gândiți-vă la următoarele – pot civilizația și cultura umană să se ridice la nivelul cuvintelor lui Dumnezeu și al cerințelor Sale pentru om? Cu siguranță nu pot să se ridice la nivelul lor sau să le ajungă. Conținutul educației sau culturii umane nu implică esența lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu sau legile și regulile pe care le-a stabilit El pentru omenire, cu atât mai puțin intenția Sa inițială în crearea tuturor lucrurilor. Mai mult, din perspectivă umană, acest tip de educație și cultură nu poate ajuta omenirea să-L cunoască pe Dumnezeu, Creatorul, nici nu o poate ajuta să trăiască mai bine sau să se reproducă și să trăiască într-o manieră normală și ordonată. Dimpotrivă, în mediul educațional al acestui tip de cultură și civilizație, omenirea se va îndrepta spre declin și distrugere. Există un alt aspect, mai important: fiind supusă acestei așa-zise „educații culturale” și „civilizații sociale”, omenirea nu poate înțelege din ea adevărul, semnificația faptului de a trăi sau calea de supraviețuire. De asemenea, nu poate obține prin intermediul ei o perspectivă corectă asupra vieții și nu poate porni pe calea dobândirii mântuirii, nici nu poate deveni capabilă să se închine lui Dumnezeu sau să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. În schimb, în mediul social al unei asemenea educații și civilizații culturale, omenirea devine tot mai coruptă și ticăloasă, se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu și săvârșește fapte rele fără măsură.

În cele din urmă, chiar dacă Dumnezeu n-ar distruge omenirea, aceasta tot și-ar provoca propria distrugere. Dacă s-ar guverna singură, omenirea s-ar îndrepta spre distrugere; acest lucru este inevitabil. Omenirea are un nivel de cultură atât de avansat, atât de multe cunoștințe, o civilizație atât de măreață, crezând în știință și bazându-se pe ea – așadar, de ce și-ar provoca totuși propria distrugere? Omenirea urmărește cunoașterea și venerează știința atât de mult, dar nu doar că nu a înțeles adevărul și nu a pornit pe calea credinței în Dumnezeu, urmându-L și devenind capabilă să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, ci poate chiar să-și provoace propria năruire. Ce se întâmplă aici? Ce s-a întâmplat acum cu Pământul din cauza gestionării lui de către omenire? Apa, solul și aerul întregii planete au fost poluate, mediul ecologic a fost grav afectat, iar viața întregii omeniri s-a cufundat treptat într-o situație disperată. Acesta este un fapt pe care toată lumea îl poate vedea, așadar nu este nevoie să intrăm în detalii, nu-i așa? (Așa e.) Prin urmare, indiferent dacă e vorba de cultura orientală sau de cea occidentală, indiferent ce tip de civilizație are omenirea, chiar dacă nu intră în conflict cu adevărul în niciun fel, tot nu poate fi clasificată drept un lucru pozitiv. Punctele de vedere, gândurile, teoriile, doctrinele, argumentele și comportamentele care fac parte din subiectul „culturii și civilizației umane”, orice rezultate, lucrări sau reforme realizate în cadrul acestui subiect nu sunt lucruri pozitive. Unii oameni spun: „Întrucât nu sunt lucruri pozitive, înseamnă că trebuie să le criticăm și să le clasificăm drept lucruri negative?” Nu am făcut o afirmație atât de categorică. Acestea pot să nu implice nici lucruri pozitive, nici negative, dar, în orice caz, sigur nu sunt lucruri pozitive. Cu alte cuvinte, chiar dacă aceste lucruri nu intră în conflict cu adevărul și nu încalcă principiul creației, poruncii și suveranității lui Dumnezeu – dacă nu sunt lucruri negative – tot nu sunt în niciun caz lucruri pozitive. Pe scurt, iată ce-ți spun: chiar dacă un lucru nu intră în

conflict cu adevărul, atât timp cât nu este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu, atunci nu este un lucru pozitiv. Acesta este principiul pentru a discerne dacă un lucru este pozitiv; ar trebui să diferențiezi singur lucrurile pe baza acestui principiu. Care este cel mai important aspect aici? Trebuie să-ți fie clar în inimă că, atunci când nu poți vedea limpede dacă un lucru este pozitiv sau negativ, poți mai întâi să-l lași pur și simplu deoparte și să-l ignori. Când statura ta va crește și adevărul îți va fi clar, vei fi capabil în mod firesc să-l discerni. Dar, deocamdată, trebuie să distingi clar care lucruri sunt pozitive și vin de la Dumnezeu și trebuie să le accepți și să le tratezi corect. Este ceva benefic pentru creșterea ta în viață. Există un alt aspect important: dacă un lucru este pozitiv și se încadrează în definiția lucrurilor pozitive, atunci nu trebuie în niciun caz să-l tratezi ca și cum ar fi un lucru negativ. Aceasta este o chestiune de principiu și trebuie să-ți fie clară.

Acum că am terminat de discutat despre civilizația și cultura umană, hai să vorbim în continuare despre relația dintre supraviețuirea acestei omeniri create de Dumnezeu și legile și regulile de supraviețuire create de Dumnezeu pentru toate lucrurile. Dintr-o perspectivă macroscopică, lumea creată de Dumnezeu are munți, râuri, lacuri, păduri, oceane, pământ și deșerturi, precum și soarele, luna și stelele, spațiul de pe Pământ și cosmosul, pe care oamenii nu-l pot vedea. Și ce există dintr-o perspectivă microscopică? Există molecule minuscule, molecule în aer și diverse microorganisme. Fie că privim dintr-o perspectivă macroscopică, fie dintr-una microscopică, totul implică creația lui Dumnezeu – creația de către mâinile lui Dumnezeu și prin gândurile Sale. Din perspectiva creației lui Dumnezeu, Pământul și toate ființele vii de pe acesta există pentru a menține supraviețuirea omenirii pe Pământ, iar Dumnezeu vrea să obțină ființele create pe care le dorește din rândul oamenilor de pe Pământ. Prin

urmare, legile și regulile de supraviețuire create de Dumnezeu pentru toate lucrurile sunt condiții elementare pentru supraviețuirea umană. Astfel, se poate afirma cu siguranță că sunt lucruri pozitive, nu-i așa? (Așa e.) Care sunt condițiile elementare pentru supraviețuirea umană? Apa, aerul, lumina soarelui, hrana – sunt aceste lucruri create de Dumnezeu? (Da.) Sunt lucruri pozitive? (Da.) Atunci, de ce se spune că existența acestora este un lucru pozitiv? Există un motiv pentru asta: existența acestor lucruri depinde de existența legilor și regulilor de supraviețuire pentru toate lucrurile. Ce legi și reguli de supraviețuire există pentru toate lucrurile? Cele patru anotimpuri, ziua și noaptea, vântul, înghețul, zăpada și ploaia – toate acestea sunt reguli. Ce altceva? Gândiți-vă și voi la câteva. (Există și termenii solari.) Termenii solari sunt incluși în cele patru anotimpuri. Ce altceva? Fazele lunii, fluxul și refluxul. Există și „Peștii mari mănâncă pești mici” – aceasta este o lege și o regulă de supraviețuire, nefiind un lucru negativ. Oamenii folosesc expresia „Peștii mari mănâncă pești mici” pentru a descrie natura necruțătoare a lumii umane; aceasta transformă fenomenul normal al unui lucru pozitiv într-unul negativ. Există și numeroase tipare de activitate ale ființelor vii. Gândiți-vă ce includ acestea. (Expresia „Cei puternici îi vânează pe cei slabi” poate fi considerată o lege a supraviețuirii?) Nu, aceasta este o exprimare peiorativă a oamenilor; ar trebui să fie „supraviețuirea celui mai adaptat”. (Îmi amintesc că Dumnezeu a avut odată părtășie despre faptul că toate lucrurile se fortifică reciproc, se contracarează reciproc și există împreună. Se poate pune la socoteală?) Da, se poate. Toate se fortifică reciproc, se contracarează reciproc și există împreună – acesta este un aspect foarte important. „Călugărița pândește cicada, fără să știe de grangurul din spate” este un alt exemplu, fiind oarecum legat de faptul că lucrurile se fortifică și se contracarează reciproc. (Sunt incluse și nașterea, îmbătrânirea, boala și moartea?) Da, sunt. Există

și „Ciorile își răsplătesc mamele hrănindu-le, iar mieii îngenunchează pentru a fi alăptați de mamele lor”, care se referă la un mamifer și o pasăre – acesta este un fenomen din regnul animal, este o regulă a naturii. Există, de fapt, multe legi și reguli de supraviețuire pentru toate lucrurile: schimbarea celor patru anotimpuri, apariția vântului, a înghețului, a zăpezii și a ploii, ciclul zilelor și al nopților, fazele lunii, fluxul și refluxul, fortificarea și contracararea reciprocă și coexistența tuturor lucrurilor, nașterea, îmbătrânirea, boala și moartea oamenilor și a tuturor celorlalte vietăți, precum și tiparele de activitate ale diverselor vietăți. Unele vietăți dorm ziua și sunt active noaptea, în timp ce altele sunt active ziua și dorm noaptea, ca oamenii. Unele vietăți trăiesc în grupuri, în timp ce altele sunt solitare; de exemplu, vulturii zboară în general singuri, în timp ce gâștele sălbatice zboară în stoluri și sunt animale gregare. Există și fenomenul din lumea vie al ciorilor care își răsplătesc mamele hrănindu-le și al mieilor care îngenunchează pentru a fi alăptați. Toate acestea sunt diferite tipuri de fenomene și manifestări care pot fi văzute și simțite în viața reală. Apariția tuturor acestor fenomene macroscopice și microscopice urmează legile și regulile stabilite de Dumnezeu. Începutul, existența și continuarea tuturor acestor legi și reguli au un singur scop: de a menține mediul de viață fundamental al Pământului, acest cămin al supraviețuirii omenirii. În acest mediu de viață fundamental, omenirea are Pământul drept cămin pe care să se bazeze pentru supraviețuire, permițându-i să continue să se reproducă și să trăiască. De asemenea, acesta furnizează încontinuu apa, aerul, lumina soarelui și hrana de bază de care are nevoie omenirea. Viața fizică a oamenilor, aceste ființe create de Dumnezeu, poate să existe, să se reproducă și să fie susținută continuu numai cu această aprovizionare nesfârșită, care îi oferă omenirii ocazia de a veni înaintea lui Dumnezeu și de a-I accepta mântuirea atunci când El Își săvârșește lucrarea de

gestionare, devenind ființe create pe care Dumnezeu le acceptă. Prin urmare, între toate lucrurile create de Dumnezeu, indiferent ce formă are orice ființă vie, indiferent ce legi și reguli de supraviețuire are și ce relație are cu toate celelalte lucruri, pe scurt, aceasta supraviețuiește în cadrul legilor și al regulilor create de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, fiecare ființă vie, plecând de la premisa creării sale de către Dumnezeu, respectă legile și regulile pe care le-a stabilit El, jucându-și rolul indispensabil în cadrul lor. Acesta este lanțul trofic, produs de legile și regulile stabilite de Dumnezeu pentru omenire, iar acest lanț trofic are o importanță vitală pentru omenire. Precondiția pentru existența lanțului trofic este că toate lucrurile trebuie să respecte legile și regulile stabilite de Dumnezeu. Dacă ignoră aceste legi și reguli și se dezlănțuie, consecința va fi ruperea lanțului trofic care există între toate lucrurile create de Dumnezeu. Odată ce acest lanț trofic se rupe, apa, aerul, lumina soarelui și hrana de care depinde omenirea pentru a supraviețui vor fi afectate în diverse grade, fie treptat, fie una după alta. Prin urmare, toate legile și regulile pentru toate lucrurile stabilite de Dumnezeu, precum și fiecare ființă vie creată de Dumnezeu au un impact vital asupra lanțului trofic. Dacă oricare dintre regulile de supraviețuire a tuturor lucrurilor întâmpină o problemă, aceasta va avea un efect în lanț asupra existenței și continuării lanțului trofic, așa încât apa, aerul, lumina soarelui și hrana de bază necesare omenirii vor fi compromise. Astfel, lanțul trofic este o sursă esențială și un indicator important al supraviețuirii omenirii. Ce este, mai exact, acest lanț trofic? Lanțul trofic se referă la creația lui Dumnezeu. În cadrul tuturor lucrurilor create de Dumnezeu, există lucruri tangibile, dar și unele intangibile, invizibile cu ochiul liber. Aceste lucruri tangibile includ munții, râurile, pădurile, solul, deșerturile, Polul Nord și Polul Sud, soarele, stelele și luna, precum și diverse animale și plante și așa mai departe. Lucrurile intangibile includ microorganismele,

aerul, chiar și razele ultraviolete din lumina soarelui, precum și ceea ce au cercetat oamenii – așa-zișii atomi și energia, unii dintre nutrienții invizibili din aer și din apă și așa mai departe. Toate aceste lucruri macroscopice, tangibile, alături de microorganisme și de substanțele conținute în lucruri precum lumina soarelui și aerul, pe care oamenii nu le pot vedea – toate aceste lucruri formează împreună mediul de viață esențial pentru supraviețuirea umană. Dacă apar probleme în acest mediu de viață, supraviețuirea și viitorul omenirii se vor confrunta cu provocări și vor fi amenințate. Așadar, legile și regulile pentru supraviețuirea tuturor lucrurilor sunt o condiție de bază, necesară pentru menținerea lanțului trofic, iar existența lanțului trofic constituie, la rândul său, o condiție de bază pentru supraviețuirea omenirii. Astfel, fie că este vorba de legi și reguli, fie de lanțul trofic sau de apă, aer, lumina soarelui și hrană, dacă oricare dintre acestea se confruntă cu o problemă, aceasta va afecta în mod inevitabil supraviețuirea omenirii – adică, va afecta supraviețuirea vieții fizice a acestor ființe create, omenirea. Așadar, pentru Dumnezeu, nu trebuie să existe probleme cu legile și regulile pentru supraviețuirea tuturor lucrurilor, cu lanțul trofic, apa, aerul, lumina soarelui și hrana; toate trebuie menținute, susținute și continuate într-un mod ordonat – doar așa poate continua omenirea să supraviețuiască, iar viața ei fizică poate fi susținută.

Ce problemă este implicată în supraviețuirea continuă a omenirii? În cadrul legilor și regulilor pentru supraviețuirea tuturor lucrurilor, sunt necesare aspectele mai vaste – lucruri precum ziua și noaptea și cele patru anotimpuri. În rândul acestora, practic nu există nimic ce oamenii să considere rău potrivit propriilor închipuiri. Când vine vorba de diverse lucruri vii, cum sunt copacii, florile și plantele, întrucât nu au niciun fel de impact letal asupra oamenilor, aceștia nu capătă noțiuni despre ele. Totuși, există unele lucruri otrăvitoare și dăunătoare în lanțul trofic, cum sunt

țânțarii, care au unele efecte negative asupra corpului omenesc. Aceste lucruri nu sunt pe placul oamenilor, potrivit noțiunilor lor – îndeosebi unele ființe vii extrem de veninoase, cum sunt anumiți șerpi, scorpioni și miriapode. Așadar, de ce a creat Dumnezeu aceste lucruri veninoase? Care a fost scopul Său în crearea lor? Ce rol joacă ele în lanțul trofic? Acesta este un aspect crucial. Deși, judecând după formele sau natura lor ori după unele dintre trăsăturile vitale pe care le au printre alte ființe vii, se pare că nu joacă un rol pozitiv, de ce se spune că sunt lucruri pozitive? Acest lucru trebuie explicat din perspectiva lanțului trofic. Nu studiem biologia – nu vom discuta dintr-o perspectivă științifică, ci vom privi lucrurile din perspectiva intenției lui Dumnezeu în crearea unor astfel de ființe vii. În primul rând, Dumnezeu le-a înzestrat cu o iscusință unică de a-și asigura supraviețuirea, permițându-le să-și păstreze viața în acest fel. În al doilea rând, ele joacă și un anumit rol în lanțul trofic – modalitatea lor de supraviețuire și veninul pe care îl secretă pot furniza nutrienții sau sursele de hrană necesare pentru alte ființe vii. În plus, ele oferă și condițiile necesare pentru transmiterea, reproducerea, derivarea și evoluția bacteriilor și pentru transmiterea genelor în întreaga biosferă, jucând un anumit rol în această privință. Doar prin existența acestor ființe vii poate biosfera să-și mențină echilibrul genetic și cel al diversificării bacteriene, menținând diversele tipuri de bacterii într-o stare de echilibru. Să luăm drept exemplu țânțarii și muștele. Aceste ființe mănâncă unii paraziți și transmit, de asemenea, unele bacterii. Nu vom intra în mai multe detalii; este doar acest concept simplu. Pe scurt, unele ființe vii speciale servesc unor scopuri speciale pentru omenire, jucând și un rol indispensabil în lanțul trofic. Acest rol indispensabil menține existența lanțului trofic. Toate lucrurile pot supraviețui și continua într-o manieră ordonată doar dacă acest lanț trofic există și nu este distrus. Întrucât toate lucrurile există într-o relație în care se

fortifică reciproc, se contracarează reciproc și există împreună, lanțul trofic nu trebuie întrerupt. Existența diverselor ființe vii din cadrul lanțului trofic trebuie păstrată într-o stare de echilibru, iar spațiul vital și existența lor trebuie menținute. Prin urmare, legile și regulile pentru supraviețuirea tuturor lucrurilor stabilite de Dumnezeu au o importanță vitală. Doar existența legilor și regulilor de supraviețuire create de Dumnezeu pentru toate lucrurile poate asigura continuarea lanțului trofic și poate garanta neîntreruperea acestuia. Existența, continuarea și protejarea lanțului trofic constituie o garanție fundamentală că oamenii vor putea obține apă, aer, lumina soarelui și hrană. Doar când au această garanție fundamentală pot oamenii să-și susțină viața fizică; doar atunci pot să se reproducă și să trăiască în acest cămin pământesc, într-un asemenea mediu de viață. Doar în acest fel poate omenirea să aibă un viitor și speranță.

Legile și regulile urmate de cele patru anotimpuri, ziua și noaptea, precum și vântul, înghețul, zăpada și ploaia – lucruri care există în baza legilor și regulilor create de Dumnezeu – precum și formele în care apar ele sunt, oricum am privi, lucruri pozitive create de Dumnezeu. Cât despre diversele ființe vii – indiferent de formele, modurile de supraviețuire sau de modalitățile lor de a vâna sau de a obține hrana – pe scurt, atât timp cât trăiesc în cadrul legilor și regulilor stabilite de Dumnezeu și atât timp cât sunt o parte esențială, indispensabilă, a lanțului trofic creat de Dumnezeu, sunt lucruri pozitive care vin de la El. Oamenii nu ar trebui să le judece pe baza propriilor perspective și preferințe. Cineva ar putea spune: „Așadar, sunt atunci țânțarii și muștele lucruri pozitive? Dar șerpii veninoși, miriapodele și scorpionii? Și, mai ales, broaștele râioase, care sunt atât de urâte – sunt și ele lucruri pozitive?” Care este modul corect de exprimare? Rolurile jucate de aceste specii create de Dumnezeu și legile și regulile pe care le urmează sunt toate lucruri pozitive. Și cum rămâne cu formele și

aspectul lor fizic – sunt acestea lucruri pozitive? Le-ai putea numi lucruri pozitive dacă ai fi într-adevăr nevoit, dar nu sunt lucruri negative. Cel puțin, în ceea ce privește regulile pe care le urmează, rolurile pe care le joacă aceste ființe vii și necesitatea lor în lanțul trofic, ele există ca lucruri pozitive. Nu este corect acest mod de exprimare? (Ba da.) Mai exact, deoarece astfel de ființe vii respectă legile și regulile stabilite de Dumnezeu și îndeplinesc responsabilitățile și misiunea rânduite de Dumnezeu pentru ele – deoarece își îndeplinesc misiunea, fie că este vorba de răspândirea bacteriilor, fie de menținerea echilibrului reproducător al diverselor microorganisme – privind din perspectiva rolurilor pe care le joacă și a semnificației și scopului creării lor de către Dumnezeu, existența lor în sine este un lucru pozitiv. Dacă am spune că țânțarul este un lucru pozitiv în sine, ar putea fi puțin dificil de înțeles sau de acceptat. Totuși, judecând după intenția lui Dumnezeu în crearea lui, după legile și regulile pe care le urmează și după rolul pe care îl joacă în lanțul trofic, este indispensabil – și, prin urmare, este un lucru pozitiv. Unii oameni spun: „Întrucât țânțarii sunt lucruri pozitive, înseamnă că trebuie să-i acceptăm și că nu ar trebui să-i plesnim?” Dacă un țânțar este pe cale să te piște, tot ar trebui să-l plesnești. Dacă o muscă bâzâie în jurul tău în timp ce mănânci, poți să o alungi sau să o plesnești. Asta pentru că unul sau doi țânțari ori două muște în minus nu vor cauza probleme pentru lanțul trofic, nici nu vor afecta îndeplinirea misiunii de către aceste vietăți. Dacă o astfel de vietate vrea să-și îndeplinească misiunea, ar trebui să găsească locul potrivit pentru asta. Nu este necesară în mediile de viață ale oamenilor, așa că alung-o pur și simplu și gata – coexistă în mod pașnic cu ea. Dacă nu coexistă pașnic cu tine și continuă să te deranjeze, atunci este în regulă să o alungi sau să o plesnești. Aceasta se numește gestionare rezonabilă și tratament corect. Unii oameni spun: „Țânțarii mă deranjează mereu și mă pișcă deseori. Pot să-i blestem?”

Nu este necesar. Poți pur și simplu să-i plesnești. Ai tot dreptul să-i plesnești; este complet în conformitate cu principiul privind modul în care omenirea – păzitoarea tuturor lucrurilor – ar trebui să trateze toate lucrurile. De exemplu, dacă un șarpe veninos îți intră în casă și vezi că acesta nu este locul lui, gonește-l pur și simplu în pădure. Dacă ești mușcat și otrăvit de acesta, trebuie să găsești un mod de a primi imediat tratament medical. Nu este nevoie să încerci să-l găsești pentru a te răzbuna și a-l ucide. Dacă ți-ar face din nou rău, n-ar fi și mai problematic? Așadar, nu încerca să-i plătești cu aceeași monedă; învață doar să te păzești de el. O persoană inteligentă ar fi capabilă să învețe o lecție de aici. Care sunt cele trei principii despre care tocmai am vorbit? (În primul rând, să fii sigur că este un lucru pozitiv. În al doilea rând, dacă apare lângă tine și nu vrei să-ți bați capul cu el, păstrează pur și simplu distanța – nu-l lăsa să se apropie sau să te tulbure. În al treilea rând, ai un punct de vedere corect față de el. Nu simți repulsie față de el și nu-l detesta. În schimb, acceptă-l și recunoaște-l, apoi gestionează-l în mod rezonabil.) Gestionează-l în mod rezonabil și tratează-l corect. Nu te plânge de Dumnezeu și nu considera că Dumnezeu a greșit creându-l sau că ar fi putut comite o greșeală doar pentru că acesta te-a tulburat, ți-a cauzat uneori niște probleme sau chiar te-a mușcat și te-a otrăvit – acest mod de a privi lucrurile este incorect. Este posibil să nu-l fi gestionat bine sau să fi intrat din greșeală în casa ta și să te fi tulburat. Dar dacă îl abordezi cu blândețe, spunând: „Te-ai rătăcit, aceasta nu este casa ta. Dacă nu ai rea-voință față de mine, nu-ți voi face niciun rău. Du-te oriunde ar trebui să fii”, văzând că nu ai de gând să-i faci rău, se va întoarce și va pleca singur. Îi spui: „La revedere, pe data viitoare! Întâlnirea noastră de data aceasta a fost sortită. Dacă ne este sortit să ne întâlnim din nou, te voi lăsa iarăși să pleci.” Auzind asta, se va gândi: „Oamenii sunt minunați. Chiar știu cum să ne gestioneze. Nu au deloc răutate.” Atât timp cât nu-l rănești, nici el nu te va

răni. Unele animale îi rănesc pe oameni fiindcă aceștia le rănesc mereu; îi rănesc pe oameni doar după ce capătă dușmănie față de ei, din cauza nesăbuinței și ferocității oamenilor. În mintea lor, astfel de vietăți nu simt în mod natural dușmănie sau ostilitate față de oameni. Vezi, când Noe a construit arca, niciunul dintre animale nu a rănit pe nimeni și Noe a putut chiar să interacționeze cu animalele și să le dreseze. La acea vreme, oamenii și animalele erau prietenoși unii cu alții. Mai târziu, oamenii au devenit tot mai profund corupți și de-a dreptul feroce, dorind mereu să vâneze animalele pentru carnea lor, astfel încât dușmănia dintre oameni și diverse animale a sporit. Animalele carnivore, de îndată ce simt mirosul unui om, simt că li s-a servit o masă delicioasă și vor să mănânce pe săturate. Cine a provocat asta? A fost provocat în întregime de ferocitatea absolută a omenirii. Înțelegi? (Da.)

Fie că sunt privite dintr-o perspectivă macroscopică, fie dintr-una microscopică, toate lucrurile create de Dumnezeu sunt cu siguranță lucruri pozitive. Indiferent dacă sunt privite din perspectiva intenției inițiale a lui Dumnezeu în crearea lor, a legilor și regulilor pe care le-a creat Dumnezeu pentru ele sau a scopului și efectului obținut în cele din urmă, toate există pentru omenire; toate au fost concepute și create pentru oameni, în rolul lor de păzitori ai tuturor lucrurilor. Astfel, indiferent de formele sau înfățișările tuturor lucrurilor create de Dumnezeu sau de impactul lor temporar asupra oamenilor, aceștia ar trebui să le trateze, să le gestioneze și să le înțeleagă corect și să le accepte de la Dumnezeu – este un lucru de cea mai mare importanță. În primul rând, oamenii trebuie să fie siguri că, atât timp cât ceva este creat de Dumnezeu – indiferent dacă este bun sau rău, frumos sau urât, indiferent ce fel de formă are și, cu atât mai mult, indiferent ce fel de impact temporar are asupra trupului uman – pe scurt, atât timp cât vine de la Dumnezeu și a fost creat de mâna Lui, aduce o contribuție la supraviețuirea

fundamentală a omenirii. În acest sens, oamenii ar trebui să accepte de la Dumnezeu toate lucrurile create de El și să nu aleagă în mod arbitrar sau unilateral dacă să le condamne sau să le accepte pe baza propriilor perspective și preferințe. În schimb, ar trebui să le înțeleagă din perspectiva unei ființe create, învățând să le gestioneze, să le trateze corect și – chiar mai bine – să se înțeleagă și să interacționeze cu ele în mod corect. Aceasta este responsabilitatea și obligația pe care ar trebui să o îndeplinească oamenii, stăpânii acestui pământ și păzitorii acestei lumi create de Dumnezeu. Este rolul pe care oamenii ar trebui să-l joace în rândul tuturor celorlalte vietăți, fiind și un principiu pe care ar trebui să-l respecte cel mai mult, din punctul de vedere al umanității. Dacă nu-ți plac anumite lucruri create de Dumnezeu, poți păstra distanța față de ele. Dacă îți plac, poți să interacționezi îndeaproape cu ele și să le abordezi pentru a afla despre ele și a le gestiona – sau, și mai bine, să le protejezi mediul de viață, să le tratezi cu blândețe, să le lași un spațiu vast de viață, să le protejezi și să le susții în mod adecvat dreptul de a supraviețui. De fapt, toate lucrurile sunt slabe în comparație cu oamenii. Deși Dumnezeu le-a dat tuturor lucrurilor abilități și instincte de supraviețuire, nicio altă specie în afară de oameni nu poate fabrica unelte și arme; niciuna dintre ele nu are puterea de a submina legile și regulile stabilite de Dumnezeu, nici nu ia inițiativa de a face asta. Doar oamenii au o lăcomie nesfârșită – atât în mentalitatea, cât și în cerințele lor – față de diverse tipuri de ființe vii și față de toate lucrurile. Totodată, doar oamenii desfășoară cercetări științifice, apelează la producția de substanțe chimice și fabrică diverse unelte și arme de dragul supraviețuirii sau pentru a duce o viață mai bună. Și doar oamenii pot deprinde cunoștințe academice și pot cerceta sau modifica mediile de viață ale diverselor ființe vii. Cu toate acestea, majoritatea acțiunilor oamenilor asupra supraviețuirii diverselor animale și ființe vii și asupra legilor lanțului trofic au fost distructive și

perturbatoare, nu favorabile. Așadar, luând totul în considerare, doar oamenii pot fabrica arme pentru a se ucide între ei și a-și distruge propriul mediu fundamental de viață. Doar oamenii dezvoltă industria, mai ales industria chimică, producând tot felul de substanțe dăunătoare care deteriorează și distrug Pământul pe care locuiește omenirea – acest cămin unic pentru supraviețuirea ei. Și doar oamenii înșiși au cauzat poluarea și distrugerea apei, aerului, luminii soarelui și hranei de bază, necesare pentru supraviețuirea lor. Aceasta înseamnă că oamenii sunt cei care și-au distrus propria cale către supraviețuire, nu alte ființe vii. Prin urmare, în calitate de stăpâni ai tuturor lucrurilor, modul în care oamenii creați ar trebui să-și îndeplinească în mod adecvat rolul de a gestiona toate lucrurile, inclusiv toate ființele vii, are o importanță vitală. Dacă oamenii continuă să folosească metode științifice pentru a fabrica arme sau diverse unelte ori pentru a produce substanțe chimice, acest lucru va atrage consecințe catastrofice, fie pentru ei înșiși, fie pentru alte ființe vii. Cu alte cuvinte, oamenii au distrus personal, cu propriile mâini, legile și regulile pentru supraviețuirea tuturor lucrurilor și au distrus personal și lanțul trofic. Desigur, oamenii sunt cei care au distrus personal Pământul, căminul de care depind pentru supraviețuire. Acest lucru este profund tragic. Cine trebuie învinovățit pentru toate aceste consecințe? (Oamenii.) Acestea sunt cauzate de devastarea și distrugerea de către oameni a lucrurilor pozitive create de Dumnezeu. În cele din urmă, oamenii nu pot decât să culeagă ce au semănat. Dacă, de la început, oamenii ar fi fost capabili să cunoască diversele roluri jucate de toate lucrurile create de Dumnezeu, să respecte, să prețuiască și să aibă grijă de diversele ființe vii, să respecte regulile și legile pentru supraviețuirea tuturor lucrurilor stabilite de Dumnezeu și să protejeze mediul de bază al Pământului, căminul de care depind pentru supraviețuire, atunci omenirea nu ar fi ajuns în punctul în care se află astăzi.

Așadar, referitor la subiectul potrivit căruia toate lucrurile create de Dumnezeu sunt pozitive, oamenii ar trebui să înțeleagă semnificația legilor și regulilor de supraviețuire create de Dumnezeu pentru toate lucrurile, precum și motivul pentru care trebuie să le urmeze și cum ar trebui să facă asta. Totodată, oamenii ar trebui să știe că Dumnezeu a creat toate aceste lucruri de dragul omenirii, prin urmare ar trebui să le prețuiască și să le protejeze. Dacă nu poți înțelege semnificația tuturor acestora, ar trebui măcar să le consideri lucruri pozitive, esențiale, indispensabile, de care depinde supraviețuirea ta și să le prețuiești, să le îngrijești și să le gestionezi. Ar trebui să le tratezi corect și să le protejezi în calitatea și rolul tău de stăpân. Doar așa poate omenirea să aibă un viitor și o speranță și să continue să trăiască fericită, nu-i așa? (Așa e.)

Este mult mai clar acum subiectul referitor la faptul că toate creațiile lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive? (Da.) Să confirmăm încă o dată modul corect de a trata diversele obiecte și ființe vii create de Dumnezeu. Hai, repetă cele trei principii despre care tocmai am avut părtășie. (În primul rând, atât timp cât ceva face parte din sfera lucrurilor pozitive, așa cum sunt definite de Dumnezeu, trebuie să fim siguri în inimile noastre că vine de la Dumnezeu, că este un lucru pozitiv și că există o semnificație în crearea lui de către Dumnezeu; și anume, ca oamenii să învețe niște lecții din el. În al doilea rând, fiind siguri că este un lucru pozitiv, dacă nu ne place sau nu vrem să intrăm în contact cu el, îl putem ignora. Dacă interferează cu viața noastră, putem să-l alungăm sau să stăm departe de el și, de asemenea, ar trebui să învățăm niște lecții și să ținem seama de el. În cele din urmă, dacă este creat de Dumnezeu, poruncit de Dumnezeu sau aflat sub suveranitatea lui Dumnezeu, nu ar trebui să-l considerăm respingător sau să-l detestăm, ci ar trebui mai degrabă să-l acceptăm și să-l recunoaștem cu o atitudine corectă și să-l gestionăm în mod rezonabil.) Gestionarea sa în mod

rezonabil este de o importanță vitală. Dacă oamenii nu știu cum să gestioneze toate lucrurile de pe Pământ pe care le-a creat Dumnezeu, probabil vor exista efecte negative asupra supraviețuirii lor. Dacă legile și existența lanțului trofic sunt distruse, supraviețuirea omenirii va fi în pericol. Nu se află omenirea în prezent într-un asemenea mediu de viață? (Ba da.) Omenirea a dezvoltat industria la scară largă, deversând gaze reziduale, ape uzate și substanțe toxice care au poluat râurile, lacurile și chiar pânza freatică. Nu mai există apă curată de băut; oamenii nu pot bea decât apă reciclată, procesată artificial, care, deși nu este toxică, are mult mai puțini nutrienți. Peștii din râuri, lacuri și mări au fost și ei poluați și sunt nesănătoși. Nu este ușor de găsit alimente necontaminate. Nu intră omenirea într-o situație dificilă? Nu este aceasta cauzată chiar de omenire? Nu doar apa potabilă este poluată, ci și calitatea aerului este rea; există multe substanțe nocive în aer și acum este greu să respiri aer curat, chiar dacă vrei asta – uneori oamenii trebuie chiar să poarte măști pentru a se proteja împotriva virușilor. Calitatea aerului este groaznică, oamenii nu au deloc încredere să consume tot felul de alimente, căpătând acum tot felul de boli, iar unii tineri se îmbolnăvesc și de cancer sau diabet. Cine a cauzat toate aceste consecințe? (Oamenii.) Toate au fost cauzate de oameni. Așa au gestionat căminul pământesc pe care Dumnezeu l-a creat pentru ei, chinuindu-se până când au ajuns să nu poată mânca sau bea cum trebuie, dar simțindu-se cu toate acestea foarte fericiți. Acesta este rezultatul abandonării lui Dumnezeu; nu există nicio fericire despre care să se poată vorbi. Acum singura cale de ieșire este ca oamenii să accepte mântuirea Creatorului, să urmărească adevărul și să meargă pe calea de a se teme de Dumnezeu. Doar așa poți fi mântuit, poți dobândi speranța de a trăi și poți deveni un membru al noii omeniri. Este atât de simplu; nu există altă cale. Potrivit orientalilor, civilizația occidentală este nobilă, iar occidentalii au cu

siguranță o cale de ieșire. Așa este? (Nu.) Orientalii simt că au suferit mult, au devenit plini de ură și au îndurat mult prea multe greutăți și trebuie să fie salvați de occidentali. Ei consideră mereu Occidentul ca pe un paradis, crezând că a merge în Occident înseamnă să ajungă în rai, că vor fi liberi și fericiți în Occident. Dar occidentalii nu se simt foarte fericiți. Ei spun: „Deși viețile noastre sunt puțin mai prospere decât cele din Orient, nu suntem cu mult mai fericiți.” Atât timp cât ești o persoană pe acest Pământ, un membru al rasei umane, nu ai fericire pe acest Pământ, deoarece, trăind în acest cămin pământesc, tot ce accepți vine de la Satana. Fie că este vorba de gânduri și puncte de vedere umane sau de legi ale supraviețuirii, fie că este vorba de educația orientală sau de cea occidentală, nimic nu te poate face să trăiești asemănarea unei ființe umane adevărate și niciun fel de educație socială, niciun gând sau punct de vedere nu-ți poate permite, ca ființă creată, să-ți găsești locul în lumea omului. Deoarece această omenire trăiește sub controlul Satanei și este controlată de Satana, singurul mod ca oamenii să trăiască în continuare este să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să accepte toate adevărurile care vin de la Dumnezeu, să practice conform cuvintelor Sale și să dobândească mântuirea. Doar atunci se poate întoarce cu adevărat omenirea la o lume în care legile și regulile pentru supraviețuirea tuturor lucrurilor pot funcționa liber și doar atunci poate trăi cu adevărat într-o lume cu un lanț trofic complet – doar așa poate omenirea să joace cu adevărat rolul de păzitor al tuturor lucrurilor și să îndeplinească responsabilitățile acestui rol. Nu există altă cale pe care să meargă omenirea în afară de aceasta. Este singura cale de ieșire a omenirii, singura cale care să-i poată aduce speranță și fericire. Înțelegi? (Da.) După ce înțelegi, vei avea o cale de urmat. Străduiește-te și urmărește pur și simplu în această direcție, spre acest obiectiv. Nu privi înapoi, nu renunța și nu te opri niciodată!

Să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. La revedere!

14 aprilie 2024

Cum să urmărești adevărul (26)

Recent, am avut părtășie despre Dumnezeu întrupat. Acest subiect se referă la practicarea „renunțării” din cadrul temei „Cum să urmărești adevărul” și am avut părtășie despre „renunțarea la propriile noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu” în cadrul subiectului „renunțarea la barierele dintre sine și Dumnezeu și la ostilitatea față de Dumnezeu”. Am avut părtășie de mai multe ori despre acest aspect, discutând în principal despre cum să-L tratăm pe Dumnezeu întrupat. Am împărțit acest conținut în două subiecte. Puteți să-Mi spuneți care sunt acele două subiecte? (În ceea ce-L privește pe Dumnezeu întrupat, Dumnezeu ne-a dat două principii corecte de practică: primul este să nu-L comparăm cu Dumnezeul din cer, iar al doilea este să nu-L menționăm în aceeași suflare cu omenirea coruptă.) Am avut părtășie despre unele detalii ale acestor două subiecte, referindu-ne la unele manifestări ale caracterului practic și normalității lui Dumnezeu întrupat. Aceasta a inclus părtășia despre ce principii specifice observă și respectă Dumnezeu întrupat în a trăi, a exista, a Se purta și a lucra printre oameni. Părtășia despre aceste subiecte este folosită pentru a le permite oamenilor să înțeleagă și să știe ce manifestări prezintă Dumnezeu întrupat, această persoană cu o identitate specială, în timp ce trăiește printre oameni. Am avut părtășie în principal pe tema caracterului practic și a normalității lui Dumnezeu întrupat și am avut părtășie despre multe detalii specifice. Ce efect a avut asupra voastră după ce ați ascultat-o? Aveți mai puține noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu întrupat sau ați ajuns la niște noțiuni noi? (Avem mai puține noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu întrupat.) Atunci, este părtășia despre acest subiect de ajutor pentru oameni în a-L cunoaște pe Dumnezeu întrupat? (Da, este.) E destul de bine.

Părtășia noastră despre Dumnezeu întrupat se concentrează în principal asupra dezvăluirilor și practicilor specifice privind caracterul practic și normalitatea lui Dumnezeu întrupat, pentru a le oferi oamenilor o înțelegere mai concretă a lui Dumnezeu întrupat, această persoană cu o identitate specială. Așadar, vi se pare că, pe măsură ce înțelegeți mai mult caracterul practic și normalitatea lui Dumnezeu întrupat, simțiți tot mai mult că El este doar o persoană normală, nimic remarcabil, și cu cât înțelegeți mai mult caracterul practic și normalitatea lui Dumnezeu întrupat, cu atât Îi simțiți mai puțin aura divină? Aveți astfel de gânduri? (Nu. Ascultând unele dintre exemplele pe care le-a dat Dumnezeu, care vorbeau despre unele trăiri practice și dezvăluiri ale lui Dumnezeu întrupat, simt că imaginea exterioară a lui Dumnezeu este, într-adevăr, obișnuită și normală, dar dezvăluirile umanității Sale normale le depășesc cu mult pe ale noastre, ale oamenilor, fiind lucruri pe care noi nu le putem atinge. Umanitatea normală a lui Dumnezeu nu conține firi corupte, nici aroganță sau viclenie, nici mândrie sau slăbiciune umană. Deși din afară, Dumnezeu întrupat pare obișnuit și normal, I se poate vedea măreția din smerenia Sa. Așa simt eu.) De obicei, atunci când oamenii faimoși, oamenii măreți sau personalitățile importante, de succes, din rândul omenirii se prezintă sub diverse aspecte, vorbesc ei despre normalitatea lor, despre caracterul lor practic, despre cât de obișnuiți și de simpli sunt? (Nu.) Dacă un om din rândul omenirii corupte se prezintă pentru a se face cunoscut, în niciun caz nu va descrie cât de obișnuit, simplu și normal este. Dimpotrivă, prin prezentarea și descrierile sale, el va încerca să-i facă pe oameni să simtă că este deosebit de ceilalți, extraordinar, măreț și că posedă abilități supraomenești. Dacă cineva l-ar putea percepe chiar ca pe o persoană excepțională, ar fi mai fericit. Uitați-vă cum se prezintă oamenii corupți. Mai întâi, vor descrie cât de perfecți sunt, fără niciun defect sau cusur. Se vor lăuda, de asemenea, cu cât de distins este mediul

lor familial, cât de nobil este statutul lor, ce calificări academice au și ce este remarcabil la înfățișarea lor. Chiar dacă au o aluniță pe față, trebuie să găsească o modalitate unică de a o descrie, spunând: „Uite, chiar și amplasarea acestei alunițe este neobișnuită; se spune că oamenilor cu alunițe în acest loc le este destinat să fie bogați sau nobili.” Când vine vorba de înfățișarea lor, vor proclama cu ostentație cât de unică este fiecare trăsătură a feței lor și ce interpretări pozitive există în fizionomie pentru fiecare trăsătură a feței lor, cum ar fi faptul că le este destinat să fie bogați sau nobili, sau că pot ajunge să fie cunoscuți și că, printre oameni, sunt mult mai importanți decât cei din jurul lor. Mai mult, le place în mod deosebit să-și etaleze înzestrările și punctele forte în anumite domenii, cât de extraordinare și deosebite sunt gândirea și ideile lor și să se laude cu ce realizări au avut în anumite grupuri, cum îi laudă, îi prețuiesc, îi invidiază și îi admiră personalitățile eminente sau ce contribuții mari au adus într-o anumită industrie și cât de mult îi apreciază șefii lor. Indiferent dacă ceea ce spun este adevărat sau nu, în fiecare aspect al modului în care se prezintă, încearcă să-i facă pe oameni să simtă că sunt deosebiți de ceilalți, că printre oameni sunt incomparabili, unici, fiindu-le superiori tuturor oamenilor obișnuiți. Se uită la toată lumea cu condescendență; îi văd pe toți ceilalți ca pe niște oameni de rând și ca pe niște simpli muritori, în timp ce numai ei sunt cei mai buni, mai nobili și mai neobișnuiți. Dacă îi întrebi despre calificările lor academice, îți vor spune că au absolvit o universitate de prestigiu, că au o diplomă de masterat sau un doctorat, când, în realitate, au urmat doar o universitate de rând. Ei nu vorbesc niciodată despre propriile defecte, cususuri, firi corupte, aspecte ale caracterului lor josnic sau despre lucrurile greșite pe care le-au făcut. Atât timp cât este vorba să se prezinte pentru a se face cunoscuți, vor încerca prin toate mijloacele să se etaleze, să se laude și să se promoveze, descriindu-se ca fiind foarte buni, extraordinari

și neobișnuiți. Chiar dacă se îmbolnăvesc, vor spune că este o „boală a bogaților”, care-i face pe oameni să simtă că sunt delicați, răsfățați și deosebiți de ceilalți. Indiferent de situație, în niciun caz nu-i vor lăsa pe alții să simtă faptul că sunt doar niște persoane obișnuite, de rând. În schimb, încearcă prin toate mijloacele să-i facă să-i trateze cu respect, să-i prețuiască și să-i admire. Dacă oamenii îi pot urma și le pot acorda un loc în inimile lor, se simt și mai mulțumiți de ei înșiși. Dacă le spui că sunt obișnuiți și normali, membri ai gloatei de rând, simt că și-au pierdut complet reputația și că le-ai rănit cu adevărat mândria; este aproape ca și cum i-ar ucide. De-a lungul vieții lor, ei caută să fie unici și extraordinari. Din cauza firilor lor corupte și a unor astfel de dorințe, mulți oameni își cultivă adesea o imagine exterioară pentru a părea foarte elevați, eleganți și nobili, iar comportamentul exterior pe care și-l asumă, cuvintele și acțiunile lor le dau foarte mult aerul unei personalități mărețe. În orice grup, dacă cineva le spune: „Te-am remarcat imediat în această mulțime; din privirea ta, trăsăturile feței tale și prezența ta, pot spune că nu ești o persoană obișnuită”, devin foarte fericiți. Vor exagera această chestiune la nesfârșit și, pentru tot restul vieții, vor păstra acele cuvinte pe buze, lăudându-se peste tot: „Într-o mulțime, oamenii mă pot recunoaște dintr-o privire și pot vedea că sunt un conducător, că sunt un om mult mai important decât cei din jurul meu, nu un oarecare!” Le place în mod deosebit să fie acest tip de persoană, le place în mod deosebit să se poziționeze ca niște indivizi extraordinari, neobișnuiți, care sunt deosebiți de ceilalți și chiar unici. Mulți alții acordă o atenție specială oamenilor faimoși, oamenilor măreți și celor cu statut și poziție în societate, acordând atenție oricărei știri despre ei, cuvintele și acțiunile lor și viața lor de zi cu zi. Scopul acestei atenții nu este divertismentul, ci acela de a-i imita și a-i urma. Orice mănâncă și poartă acești oameni, orice este popular în rândul lor, ei imită. Orice subiecte

discută acești oameni, discută și ei. Urmează foarte îndeaproape aceste lucruri, de teamă să nu fie excluși din întregul trend, de teamă să nu rămână în urmă și să fie disprețuiți. Ei vor doar să fie persoane remarcabile și extraordinare în mulțime și nu sunt absolut deloc dispuși să fie persoane normale, obișnuite. Unii oameni, chiar dacă au un calibru mediu, nu au puncte forte sau înzestrări și au condiții înnăscute care sunt foarte obișnuite și banale din toate punctele de vedere, tot nu sunt dispuși să fie persoane obișnuite, nu sunt dispuși să fie neînsemnați. În schimb, se prezintă ca fiind foarte elevați și eleganți sau se descriu ca fiind foarte neobișnuiți, nu niște oameni neînsemnați. Unii chiar se străduiesc să imite personalități mărețe, oameni capabili și competenți, și pe cei cu abilități deosebite. Se uită la ce fac, spun și discută acești oameni și îi imită, străduindu-se să devină personalități mărețe, extraordinare, ca ei, să nu mai fie oameni obișnuiți, oameni de rând. Prin urmare, atunci când avem părtășie despre caracterul practic și normalitatea lui Dumnezeu întrupat, unii oameni gândesc inevitabil: „Oamenii se laudă, se promovează și se mândresc cu tărie că sunt atât de deosebiți de ceilalți, atât de extraordinari și de măreți, totuși Tu Te descrii mereu ca fiind atât de normal și de practic. Nu este acest lucru puțin irațional? Nu este puțin nesăbuit? Tu Ești Hristos întrupat, cu o identitate atât de nobilă, cu o aureolă atât de mare și o coroană atât de mare pe cap. Cum poți să Te descrii ca fiind o persoană obișnuită, normală și practică? Și, de teamă că oamenii nu vor crede, chiar dai atâtea exemple pentru a dovedi cât de normal, practic și obișnuit ești. Acest lucru este în mod firesc oarecum dificil de înțeles.” Deși nu se conformează noțiunilor umane, chiar așa stau lucrurile. Exact așa sunt dezvăluirile specifice ale normalității, caracterului practic și obișnuit al lui Dumnezeu întrupat; acesta este un fapt, nu-l pot inventa. Unii oameni spun: „Nu ar trebui să menționezi măcar câteva exemple care să-i facă pe oameni să simtă că ești deosebit de ceilalți

și extraordinar și că identitatea și imaginea Ta sunt deosebit de elevate și de impunătoare?" Ei bine, îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar chiar nu există astfel de exemple. De fapt, descrierile Mele despre modurile în care Mă port și acționez în viață și la muncă sunt adevăratele dezvăluiri ale lui Dumnezeu întrupat; este pur și simplu un fapt obiectiv. Așa stau lucrurile în realitate; nu există exemple care să Mă facă să par în ochii oamenilor deosebit de ceilalți, extraordinar, măreț sau ca având o imagine elevată, impunătoare. Unii oameni spun: „Nu poți să inventezi ceva? Asta ar lăsa o impresie mai bună în inimile oamenilor și nu i-ar lăsa dezamăgiți. Te descrii ca fiind atât de normal și practic, doar o persoană obișnuită; imaginea Ta nu este deloc elevată! Cine Te va mai idolatriza și Te va mai admira? Dacă oamenii nu Te admiră sau nu Te idolatrizează, mai pot avea un loc pentru Tine în inimile lor?" Eu spun că Eu chiar nu caut acest lucru. Este absolut în regulă dacă nu Mă admiri sau nu Mă idolatrizezi; Sunt destul de împăcat cu asta. Unii oameni spun: „Dacă oamenii nu Te admiră sau nu Te idolatrizează, se mai cheamă asta a-L urma pe Dumnezeu?" Fie că Mă admiri sau Mă idolatrizezi – aceste lucruri nu sunt importante; Mie chiar nu-Mi pasă de ele. Dacă nu Mă admiri sau nu Mă idolatrizezi, dar poți cugeta cu inima ta la fiecare cuvânt pe care îl rostesc, la fiecare aspect al adevărului despre care am părtășie, să le accepți ca fiind Cuvintele lui Dumnezeu și să te porți, să acționezi și să-i privești pe oameni și lucrurile pe baza acestor cuvinte, este de ajuns – Cuvintele Mele nu vor fi fost rostite în zadar. Să zicem că nu Mă admiri sau nu Mă idolatrizezi, dar cuvintele pe care le rostesc și predicile pe care le țin te aduc înaintea lui Dumnezeu, dându-ți posibilitatea să știi cum să urmărești adevărul, dându-ți posibilitatea să știi cum să acționezi conform adevărurilor-principii atunci când te confrunți cu fiecare problemă, să înveți cum să te porți și să acționezi, să înveți cum să faci datoria unei ființe create, să știi cum să fii

loial lui Dumnezeu și cum să-ți faci datoria într-un mod care este conform standardului, să știi cum să te supui lui Dumnezeu, să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău și, în cele din urmă, dându-ți posibilitatea să-ți alungi firile corupte și să fii câștigat de Dumnezeu. Atunci, Cuvintele Mele nu vor fi fost rostite în zadar, iar scopul lor va fi fost atins. Cât despre Mine, este de ajuns dacă Mă puteți trata corect, tratându-Mă cinstit și rezonabil, conform principiilor. Cerințele Mele față de voi nu sunt mari. Am menționat anterior cele trei principii pentru interacțiunile noastre: fiți sinceri cu Hristos, respectați-L și ascultați de Cuvintele Lui. Este de ajuns dacă puteți practica în conformitate cu aceste trei principii. Nu am nevoie ca oamenii să Mă idolatrizeze, nici nu am nevoie de admirația sau de înalta considerație a oamenilor. Nu am nevoie ca oamenii să aibă o imagine a Mea în inimile lor. Nu Mă interesează aceste lucruri. Mulți oameni idolatrizează în mod deosebit personalități care au o imagine elevată, sunt diferiți de ceilalți, sunt extraordinar de capabili și remarcabili, crezând că Dumnezeu întrupat nu poate fi un Fiu al Omului, normal, practic și obișnuit. Cei care nu M-au întâlnit niciodată presupun, în mod firesc, că imaginea Mea este mai elevată decât cea a oamenilor obișnuiți, deosebit de impunătoare. În niciun caz nu trebuie să gândești așa. Nu sunt deloc impunător; sunt destul de mic de statură și scund. În viața de zi cu zi, Cuvintele și acțiunile Mele sunt deosebit de normale și practice. Toate aspectele vieții Mele cotidiene – cum Mă îmbrac, îmbrăcămintea, mâncarea, locuința și mijloacele de transport pe care le folosesc – sunt deosebit de obișnuite. Nu caut niciodată să fiu unic, nici nu caut vreodată să fiu de neegalat. Caut doar să fac lucrurile într-o manieră care respectă regulile, să Mă port conform rangului Meu, să-Mi fac bine lucrarea, să-Mi îndeplinesc lucrarea de slujire și să rostesc clar și pe larg ceea ce trebuie spus. Acestea sunt principiile Mele de a Mă purta și a acționa. Nu urmăresc, precum oamenii, să fiu deosebit, să fiu extraordinar și

măreț, nici nu caut vreodată să fiu recunoscut dintr-o privire în mulțime. Chiar dacă nu Mă recunoști în mulțime, nu voi fi deloc trist sau supărat, nici nu voi simți vreodată că Mi-am pierdut reputația și, bineînțeles, cu siguranță nu voi spune că Mă jignești.

Când vorbesc, lucrez și interacționez cu voi, fie că am părtășie despre orice aspect al adevărului, fie că am părtășie pentru a rezolva probleme în orice aspect, fie că doar stau de vorbă despre lucruri de zi cu zi sau vorbesc despre ceva anume, Mă străduiesc întotdeauna să Mă fac înțeles de voi și, indiferent despre ce lucruri vorbesc, o fac pentru a le fi de folos oamenilor. Desigur, dacă părtășia este despre probleme care implică adevărul, atunci este și mai important ca aceasta să le dea oamenilor posibilitatea să dobândească principii pentru practicarea adevărului și să găsească căi de a rezolva acele probleme. Dacă este doar o conversație despre lucruri de zi cu zi, este și mai normal, pentru că este o nevoie a umanității normale. La ce se referă această nevoie a umanității normale? Înseamnă că uneori oamenii trebuie să comunice și să împărtășească ceea ce văd și aud în viața lor de zi cu zi. A vorbi despre lucruri de zi cu zi, a sta de vorbă și a împărtăși cu ceilalți sunt toate nevoi ale conștiinței și raționalității umanității normale. Pentru Mine, a împărtăși lucruri înseamnă mai adesea a te ajuta să înțelegi mai multe despre această lume, această societate și această omenire și, de asemenea, a-ți spune cum ar trebui să privești unele dintre lucrurile care se întâmplă în această societate și în rândul acestei omeniri, cum să înțelegi tendințele rele, cum să înțelegi diverse lucruri și cum să înțelegi diverse tipuri de oameni. Chiar și atunci când am o conversație sau vorbesc despre chestiuni cotidiene, voi discuta din când în când sau pe scurt unele probleme esențiale legate de oameni, evenimente și lucruri. Așadar, indiferent de ocazie, atunci când oamenii interacționează cu Mine, ceea ce văd, aud și pricep despre Mine este faptul că nu sunt deloc extraordinar, ci

întru totul normal, practic și obișnuit. Trăind cu o astfel de înfățișare umană, Mă simt deosebit de liber și în largul Meu când trăiesc alături de oameni. Dacă tu crezi că vreo acțiune de-a mea este extraordinară și deosebită de ale celorlalți sau că vreo parte a trăsăturilor Mele faciale exterioare sau vreun alt aspect al Meu este deosebit de ale celorlalți sau mai cu seamă extraordinar, dacă gândești așa, atunci Mă voi simți foarte neliniștit și inconfortabil. Îmi displace foarte mult ca oamenii să spună astfel de lucruri și, de asemenea, îmi displace foarte mult ca oamenii să Mă privească în acest fel. În special unii oameni, când Mă întâlnesc pentru prima dată, Mă observă, scrutându-Mi privirea, trăsăturile feței, ascultând cu atenție fiecare cuvânt pe care îl folosesc și tonul vocii Mele, dorind să vadă dacă sunt atât de extraordinar și deosebit de ceilalți pe cât și-au imaginat. Eu spun că nu este nevoie de asta; nu este nevoie să Mă observi sau să Mă scrutezi. Sunt o persoană foarte obișnuită și normală. Când interacționezi cu Mine, ar trebui să fii relaxat, liber și în largul tău. Dacă observi și scrutezi mereu, cu cât vei scruta mai mult, cu atât vei obosi mai mult și cu atât vei deveni mai confuz. Dacă mă scrutezi și mă observi, voi simți din ce în ce mai multă aversiune și repulsie față de tine. Indiferent cum Mă scrutezi, dacă nu înțelegi ce spun, nu știi la ce se referă de fapt cuvintele Mele și care sunt adevărurile-principii care ar trebui înțelese aici, atunci ce rost are scrutarea ta? Scrutarea ta este și mai dezgustătoare. Odată, cineva – nu știu dacă Mă observase mult timp sau a văzut din întâmplare – a spus că a văzut o strălucire în ochii Mei aveau o pată strălucitoare și că o singură privire era de ajuns pentru a arăta că sunt Dumnezeu. Am spus: „Ce altceva ai mai văzut? Ai văzut Duhul lui Dumnezeu coborând peste Mine ca un porumbel? Ai văzut o sabie cu două tăișuri ieșind din gura Mea? Mi-ai văzut tot trupul ca un stâlp de lumină? Ai văzut un toiag de fier în mâna Mea? Spui că ai văzut o strălucire în ochii Mei, dar ceea ce spui este greșit. Biblia spune: «ochii Îi

erau ca flacăra focului». Conform înțelegerii tale, ar fi trebuit să vezi cei doi ochi ai Mei ca niște flăcări pentru a percepe ceva din aura divină a lui Dumnezeu, dar ai văzut doar o strălucire, așa că asta înseamnă că Îl denigrezi pe Dumnezeu.” Spune-Mi, nu s-a făcut de râs această persoană? Nu este aceasta o manifestare a unei staturi mici? (Ba da.) Îți spun, nu trebuie să observi sau să scrutezi aceste lucruri. Este de ajuns să asculți aceste cuvinte pe care le exprim pentru ca ele să-ți dea posibilitatea să intri în adevărul-realitate și să pornești pe calea mântuirii. Dacă insiști să observi, ce probleme vor apărea? Nu numai că nu vor exista rezultate, dar nici nu vei putea să-L cunoști pe Dumnezeu câtuși de puțin, iar noțiunile tale despre Dumnezeu vor deveni din ce în ce mai de neclintit. Dumnezeul întrupat nu este deloc înrudit cu persoana lui Dumnezeu sau cu trupul adevărat al lui Dumnezeu despre care El vorbește, sau cu chipul lui Dumnezeu prorocit în Apocalipsă, sau cu chipul lui Dumnezeu pe care omenirea l-a văzut în relatările din trecut. Așadar, indiferent cum Îl observi pe Dumnezeu întrupat, El este întotdeauna normal și practic, o persoană obișnuită; El nu-ți va arăta o latură extraordinară sau care Îl diferențiază de ceilalți. Așadar, ce vreau să spun rostind aceste cuvinte? Îți spun pur și simplu că nu ar trebui să-L observi sau să-L scrutezi pe Dumnezeu întrupat. Cu cât Îl scrutezi mai mult, cu atât mai departe va fi Dumnezeu de tine. Dacă nu-L scrutezi, ci te supui în mod pur și ești capabil să accepți adevărul, Duhul Sfânt te va lumina și te va ilumina, călăuzindu-te să înțelegi adevărul. Dacă Îl observi și Îl scrutezi mereu, Duhul Sfânt te va părăsi. Odată ce te va părăsi Duhul Sfânt, va fi ca și cum vederea ți se va întuneca pe deplin și nu vei putea distinge nimic. Nu vei înțelege cuvintele lui Dumnezeu când le vei citi; când vei fi confruntat cu o situație, nu vei putea pătrunde esența ei sau să știi ce să faci, iar când vei avea părtășie cu alții, nu vei ști de unde să începi. Te vei simți atât de stânjenit și vei fi

dezorientat chiar și când vei face cel mai simplu lucru pe care înainte îl puteai face. Atunci lucrurile nu vor merge deloc bine. Sunt acestea semne bune? (Nu.) Așadar, când apar aceste semne, trebuie să te oprești degrabă și să încetezi să-L mai observi și să-L mai scrutezi pe Dumnezeu. Și nu face acest lucru nici atunci când aceste semne nu apar. De ce nu ar trebui să o faci? Această cale nu duce nicăieri; această cale nu este cea pe care ar trebui să o urmezi. Calea pe care ar trebui să o urmezi în urmarea lui Dumnezeu este să accepți adevărul și să te supui lui Dumnezeu, nu să-L observi, să-L scrutezi sau să-L testezi pe Dumnezeu. Mai ales în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu întrupat, dacă nu L-ai văzut niciodată și nu știi cum arată, este normal să-L examinezi cu atenție când Îl întâlnești pentru prima dată. După ce L-ai examinat, îți faci o impresie despre El și poți potrivi vocea Lui cu vocea care vorbește în înregistrările predicilor: „Deci așa arată Dumnezeu întrupat, aceasta este înălțimea Lui, așa Se îmbracă. El este cu adevărat normal, practic și obișnuit – totul este adevărat, exact așa cum este descris în cuvintele lui Dumnezeu.” Acest lucru este de ajuns; ajunge. Nu te mai strădui neîncetat să scrutezi această chestiune în inima ta. Apoi, ar trebui să asculți cu atenție despre ce are părtășie Dumnezeu, să cugeți la ce aspect al adevărului se referă problema despre care are părtășie Dumnezeu, să o notezi repede, apoi să folosești inima pentru a o contempla și, după ce o înțelegi, să o pui în practică. Aceasta este calea corectă de a-L trata pe Hristos (Dumnezeu întrupat). Indiferent cum am părtășie, indiferent despre ce conținut am părtășie, când este vorba de Dumnezeu întrupat, încerc mereu să vă fac să cunoașteți caracterul practic, caracterul obișnuit și normalitatea lui Dumnezeu, mai degrabă decât să-L asociați în mintea voastră, sau să-L cunoașteți ca fiind extraordinar, măreț, unic sau deosebit de ceilalți. Fiecare chestiune despre care vorbesc, fiecare exemplu pe care îl dau, este legat de acest subiect al caracterului practic, al caracterului

obișnuit și al normalității lui Dumnezeu întrupat. În niciun caz nu voi inventa ceva pentru a te face să crezi în mod eronat că sunt deosebit de ceilalți, extraordinar sau măreț, că am purtarea unui conducător, mărinimia unui om măreț sau mintea deschisă și statura unui om măreț. Lasă-Mă să-ți spun, niciodată nu înțeleg ce înseamnă „statură" sau „minte deschisă" și nici nu cuget la acele aspecte sau nu pun suflet în ele. La ce cuget Eu? Cuget la subiectele despre care să am părtășie cu voi, care vă pot aduce în adevărul-realitate, ce subiecte vă pot îndemna, conduce, ajuta și îndruma, astfel încât să aveți voința și hotărârea de a suferi și de a plăti un preț și să fiți capabili să urmăriți adevărul, să vă faceți bine datoria și să obțineți mântuirea. Mă gândesc mereu despre ce subiecte să vorbesc și ce predici să țin, astfel încât oamenii să poată porni pe calea mântuirii, să-și îndeplinească datoria la nivelul standardului și să devină adevărate ființe create. Indiferent despre ce subiect vorbesc, Mă străduiesc mereu să vă ajut să deveniți ființe create care se ridică la nivelul standardului, să învățați să vă supuneți lui Dumnezeu și să ajungeți să aveți o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu Mă gândesc niciodată ce cuvinte să spun care să vă facă să Mă tratați cu respect sau ce lucruri să fac pentru a vă face să Mă admirați, astfel încât în inimile voastre să simțiți că sunt la fel de nepătruns ca o persoană faimoasă sau măreață; nu am niciunul dintre aceste lucruri în inima Mea. Nu m-am gândit niciodată cum ar trebui să vorbesc, la maniera Mea de a vorbi, sau cum ar trebui să Mă prezint pentru a vă face să simțiți că sunt măreț, pentru a vă face să nu Mă puteți pătrunde sau atinge și pentru a vă face să păreți foarte neînsemnați și ignoranți. Nu mă gândesc niciodată la aceste lucruri în inima Mea și nu vorbesc sau acționez niciodată pentru a-Mi proteja propriul statut, propria imagine sau identitate; Pur și simplu Îmi îndeplinesc din toată inima lucrarea de slujire.

Uneori, când sunt obosit, Mă duc unde locuiesc frații și surorile, ca să Mă plimb și să vizitez împrejurimile. Uneori, Mă plimb și pe la fermă, uitându-Mă la parcelele de legume, la porci și la oi. Când văd un pisoi, îl mângâi, îl iau în brațe și vorbesc cu el. Când văd un cățeluș drăguț, îl iau și pe el în brațe. Era o cățea care fătase peste zece pui. Era atât de fericită în fața oamenilor, de parcă ar fi câștigat vreun merit. Am lăudat-o, spunând: „Acum ești mândră de tine, nu-i așa? Uite, ai fătat atâția pui, chiar ai făcut o treabă grozavă, foarte bine, bravo!” Am mângâiat-o și am îmbrățișat-o de gât. Vizitez și adăposturile pentru câini, terenurile agricole și parcelele de legume, Mă uit peste tot; este foarte frumos. Spuneți-Mi, merg acele personaje mărețe în aceste locuri murdare, urât mirositoare și dezordonate? Nu merg. Mai ales în locuri precum adăposturile de câini și cocinile de porci, cu mirosuri neplăcute – majoritatea oamenilor nu sunt dispuși să meargă acolo. Nici Mie nu-Mi plac mirosurile urâte sau neplăcute, dar un miros ușor de la un cățeluș este tolerabil. Uneori, cățeii se freacă de Mine, Mă sărută și Mă ling pe față, iar Eu îi iau în brațe. Animalele sunt foarte simple; au încredere în stăpânii lor și nu trebuie să fie în gardă, așa că se pot juca și interacționa cu ei după pofta inimii. Atât de simple sunt viețile lor. Unii oameni spun mereu că le plac câinii, animalele mici și că le pasă de ele, dar când le ceri să ia în brațe un cățeluș, nu sunt dispuși. Ei spun: „Câinii sunt murdari și urât mirositori și chiar s-ar putea să aibă viruși!” Eu zic: „Ești atât de mofturos. Nu-ți plac animalele mici? Asta nu înseamnă că-ți plac cu adevărat.” Nu sunt astfel de oameni destul de ipocriți? (Ba da.) Ei nu se consideră oameni de rând; se cred nobili, cu statut, personaje mărețe, deci cum ar putea interacționa cu aceste animale mici pe care oamenii le consideră nesemnificative? Chiar dacă le ating cu mâinile, trebuie să se spele repede pe mâini și să și le dezinfecteze; ba chiar își schimbă hainele și, când ajung acasă, fac imediat baie. Atât de departe duc ei curățenia.

Spuneți-Mi, nu sunt ciudați astfel de oameni? Dacă nu-ți plac cu adevărat animalele mici, nu te preface. Odată ce oamenii văd că te prefaci, știu că ești prea ipocrit și nesincer, li se face greață la vederea ta și au o impresie proastă despre tine. Dacă nu-ți plac animalele, nu te preface și nu încerca sub nicio formă să te pui într-o lumină bună. Cu cât încerci mai mult să te pui într-o lumină bună, cu atât mai urât și mai josnic te vor considera oamenii. Este mult mai bine să fii sincer și autentic. Dacă nu poți fi sincer și autentic, asta dovedește că există o problemă cu umanitatea ta. În orice caz, normalitatea lui Dumnezeu întrupat și caracterul Lui practic sunt o realitate certă, iar caracterul Său obișnuit este, de asemenea, un fapt. Fiind în contact cu El, mulți oameni au văzut aceste lucruri și știu că sunt o realitate certă. Aceasta este realitatea certă pe care voi ar trebui cel mai mult să o înțelegeți și să o cunoașteți. O astfel de persoană obișnuită și normală este Dumnezeu întrupat, iar acest lucru contravine noțiunilor oamenilor. Dacă El ar acționa ca omenirea coruptă, lăudându-Se cu cât de deosebit este, indiferent dacă El a făcut ceva major sau minor, și încercând să Se distingă, asta ar putea corespunde noțiunilor oamenilor. Pe de o parte sunt diversele manifestări ale omenirii corupte iar pe de altă parte este Dumnezeul întrupat care, în ciuda faptului că exprimă atât de mult adevăr, încă arată manifestări la fel de normale ca ale unei persoane obișnuite – care dintre aceste tipuri de manifestări este un lucru pozitiv de care beneficiază oamenii? Care este un lucru negativ pe care oamenii îl disprețuiesc și îl resping? Puteți discerne acest lucru într-o oarecare măsură acum? (Da.) Atunci nu trebuie să intrăm în mai multe detalii; să continuăm cu subiectul de data trecută.

Data trecută, am avut părtășie despre un alt subiect legat de renunțarea la noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu întrupat: să nu-L punem pe Dumnezeu întrupat pe același plan cu omenirea coruptă, corect? (Da.) Pe acest subiect, am enumerat câteva manifestări specifice ale lui Dumnezeu

întrupat în modul în care Se poartă și acționează din perspectiva umanității Sale, precum și câteva manifestări ale firii-esență pe care El o are – a nu înșela, a nu se certa, a nu se lupta, a nu unelti, a nu-i denigra pe alții, a nu riposta, a nu ademeni și așa mai departe. Dintre acestea, data trecută am avut puțin părtășie despre a nu înșela, a nu se certa și a nu se lupta. Despre ce manifestare ar trebui să avem părtășie de data aceasta? (Despre a nu unelti.) A nu unelti, la fel ca a nu înșela, a nu se certa și a nu se lupta, este, de asemenea, un principiu după care Dumnezeu întrupat, această persoană obișnuită, se poartă și acționează. Desigur, acest principiu implică și umanitatea-esență și firea pe care le are. A nu unelti este, de asemenea, o manifestare specifică a firii-esențe sau un aspect al conduitei personale a lui Dumnezeu întrupat, această persoană obișnuită. Este ușor de înțeles expresia „a nu unelti”? O înțelegeți cu toții? (Da.) Înțelegerea elementară a faptului de a nu unelti este a nu complota și a nu recurge la tactici sau la scheme viclene. Adică, atunci când intru în contact cu voi și interacționez cu voi, fie la lucru, fie în viața de zi cu zi, sunt mereu sincer și autentic. Nu recurg la tactici, nu Mă implic în uneltiri viclene și nu complotez. În schimb, vorbesc sincer, spunând orice am în inima Mea și spunându-vă lucrurile așa cum sunt. Nu uneltesc împotriva voastră și nu vă înșel. Nu voi folosi cuvinte bombastice pentru a vă câștiga încrederea și apoi pentru a vă face să fiți dispuși să vă consumați, să suferiți și să plătiți un preț. M-ați văzut făcând astfel de lucruri? (Nu.) Când vă întreb, veți spune cu siguranță că nu, dar puteți da un exemplu care să ilustreze acest lucru? Dacă fiecare dintre voi poate da un exemplu, atunci acest fapt va fi dovedit în mod irefutabil și veți avea cu adevărat o oarecare înțelegere a acestui punct – a nu unelti. De exemplu, cineva spune că în lume a învățat câteva abilități și înțelege o anumită profesie. Se întâmplă ca tocmai casa lui Dumnezeu să aibă o lucrare sau o sarcină care implică această profesie pe care a învățat-o.

Vorbesc cu el, spunând: „Ai o oarecare înțelegere a acestei profesii, iar casa lui Dumnezeu tocmai se întâmplă să aibă o lucrare în acest domeniu. Poți, pe baza cunoștințelor tale profesionale și în conformitate cu regulile sau principiile din domeniul vostru, să faci bine această lucrare? Dacă ești dispus, atunci această lucrare este a ta.” Există în aceasta cuvinte de uneltire sau exploatare? Există vreun cuvânt care să ascundă un complot? (Nu.) Sunteți siguri că nu există? (Da.) Din moment ce te-ai recomandat singur și te-ai prezentat ca înțelegând această profesie și Eu am aflat despre situația ta, ți-am încredințat această lucrare. Dacă ești dispus să o faci și spui: „Accept acest lucru de la Dumnezeu; preiau această lucrare, această datorie”, adică te oferi voluntar să o faci, atunci ar trebui să o faci bine. Dacă nu ești dispus, poți să-Mi spui în față că nu vrei să faci această datorie. Te-aș forța Eu? (Nu.) Conform principiilor Mele de a-i trata pe oameni, nu te-aș forța. În niciun caz nu te voi sili, obligându-te să faci lucrurile conform voinței Mele personale. Nu te voi obliga să faci lucruri chiar dacă nu vrei și nu Mă voi purta ca și cum, pentru că am această identitate, cuvintele Mele trebuie să aibă greutate sau trebuie să fie ca ale unui împărat, definitive și imuabile. Eu îi tratez pe oameni cu toleranță; îți dau libertatea de a alege singur. Eu rânduiesc întotdeauna lucrarea pe baza nevoilor lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă există oameni cu experiență în domeniu sau care sunt cunoscători în domeniu, care sunt dispuși să facă lucrarea și o pot face mai bine, acest lucru este, cu siguranță, minunat. Dacă nimeni nu o înțelege, atunci, cu abilitățile pe care le avem, facem cât putem, în măsura în care putem. Acesta este principiul Meu. Dacă ești desemnat să faci o anumită lucrare, dar spui: „Nu vreau să o fac. Nu-mi place să fiu exploatat de oameni sau dirijat de casa lui Dumnezeu; îmi fac propriile alegeri”, atunci, în regulă, casa lui Dumnezeu nu te va folosi. A-ți face datoria este ceva ce faci de bunăvoie și cu plăcere. Numai atunci când

oamenii sunt dispuși să-și facă datoria după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu, biserica poate să le rânduiască o lucrare. Dacă nu ești dispus să-ți faci datoria, casa lui Dumnezeu nu te va obliga și cu atât mai puțin Îmi voi folosi Eu identitatea sau statutul pentru a te obliga să faci o lucrare bisericească. Aleșii lui Dumnezeu își fac datoria și realizează lucrarea doar prin înțelegerea adevărului. Dacă oamenii nu înțeleg adevărul, casa lui Dumnezeu nu îi va obliga și nu le va cere să-și facă datoria, și cu atât mai puțin îi voi face Eu pe oameni să acționeze doar conform voinței Mele. Așadar, dacă vreau să faci ceva, o voi spune direct. În niciun caz nu voi recurge la tactici, nu voi face aluzii sau nu voi folosi un limbaj voalat pentru a te face să ghicești ce vreau să spun. Nu voi face asta. Dacă ai statura și simțul poverii pentru a face o lucrare pentru casa lui Dumnezeu, te voi întreba direct: „Ești dispus să-ți asumi această lucrare?" Sau voi spune și mai direct: „Asumă-ți această lucrare." Vorbesc direct, totul într-un limbaj simplu. Atât timp cât ești om, poți înțelege. Nu e nevoie să-ți bați capul chibzuind și analizând ce înseamnă de fapt cuvintele Mele sau de ce le-am spus. Nu te voi face să-ți frământi mintea pentru a pricepe înțelesul cuvintelor Mele; îți voi spune direct. Oricare ar fi sensul literal al cuvintelor Mele, acela este. Mai mult, de ce îți cer să faci această lucrare? Pentru că ești o persoană care își face datoria în casa lui Dumnezeu și ești dispus să-ți faci datoria în casa lui Dumnezeu. Atunci, ai obligația de a-ți asuma orice lucrare din casa lui Dumnezeu care îți cere să-ți aduci contribuția. Indiferent ce lucrare sau ce sarcini îți încredințez, ți le încredințez doar pentru că te consider un credincios în Dumnezeu. Ar trebui să le accepți ca fiind responsabilitatea, obligația și datoria ta; este corect să faci așa. Fie că este vorba de a-ți încredința o lucrare sau de a-ți atribui sarcini, totul este pentru a-ți îndeplini datoria de ființă creată și, de asemenea, pentru a căuta și a dobândi adevărul în timp ce îți faci datoria. Aici nu există o relație

tranzacțională și nici nu te conving sau te înșel. Toate aceste cuvinte rostite și sarcini atribuite sunt pozitive și deschise; nu există secrete. Nu sunt implicate relații ce țin de bani, bunuri materiale sau interese și nici nu există vreo relație în care cineva să exploateze sau să fie exploatat. Nu este nicidecum un caz de a-ți folosi punctele forte, abilitățile sau cunoștințele profesionale în folosul casei lui Dumnezeu; casa lui Dumnezeu în niciun caz nu va profita. A-ți face datoria izvorăște în întregime din a fi pregătit și dornic; casa lui Dumnezeu nu obligă niciodată pe nimeni. Ceea ce tu, ca ființă creată, ar trebui să faci este să accepți această datorie. A-ți face această datorie este, de asemenea, calea pentru a experimenta lucrarea lui Dumnezeu și a dobândi mântuirea. Dacă, făcându-ți datoria, înveți să te supui lui Dumnezeu și dobândești adevărul, atunci vei fi primit acceptarea, amintirea și recunoașterea din partea lui Dumnezeu. Aceasta este recolta pe care ar trebui să o culegi din ceea ce ai dăruit. Prin urmare, ar trebui să accepți această lucrare ca pe datoria ta, fără nicio îndoială sau suspiciune. Orice vreau să faci, îți voi spune cu sinceritate. Îmi place să vorbesc direct. Nu este nevoie să te conving ca pe un copil de trei ani, cu ocolișuri și divagații și spunându-ți vorbe frumoase. Nu voi face asta. Dacă știi să cânți sau să dansezi și ai aceste condiții înnăscute, atunci, când ți se rânduiește să faci această datorie, ar trebui să o accepți. Dacă spui: „Pe baza condițiilor mele înnăscute, nu sunt chiar calificat pentru această datorie. Este în regulă dacă nu fac această datorie?” Este în regulă. Este libertatea ta; nu te voi obliga.

Indiferent ce vă spun sau ce vă cer să faceți, nu există nicio uneltire implicată. Când vorbesc cu conducătorii și lucrătorii, îi întreb: „Cum este viața bisericească în ultima vreme? Nou-veniții au început să trăiască viața bisericească – ce probleme mai au? Au fost rezolvate? Care sunt gândurile lor după ce au vizionat filme sau mărturii bazate pe experiență din casa lui

Dumnezeu?” Unii conducători și lucrători nu pot răspunde. Ei cugetă în inimile lor: „Oare încerci să mă păcălești ca să-mi dezvălui adevărata situație? Oare verifici dacă am făcut vreo lucrare concretă? Trebuie să răspund cu grijă și să nu fiu neatent! Pot vorbi despre lucrarea care a fost făcută bine, dar dacă vreo lucrare nu a fost făcută sau nu a fost făcută bine, în niciun caz nu trebuie să o menționez. De îndată ce o voi menționa, problema va ieși la iveală!” Așadar, atunci când raportează lucrarea, ei sunt mereu reticenți să spună un cuvânt în plus și se tem foarte tare să nu expună problemele. Astfel de oameni au o gândire complexă. Când îi întreb ceva, cuvintele le stau de fapt pe vârful limbii, dar nu le rostesc direct. Trebuie să cugete și să le analizeze în mintea lor: „De ce întrebi asta? Cum pot răspunde în mod corespunzător, astfel încât, pe de o parte, să nu știi situația reală și, pe de altă parte, să fii mulțumit?” De fapt, nu selectez în minte niciunul dintre cuvintele pe care le spun. Care este starea Mea când pun întrebări? Când văd pe cineva și știu de ce lucrare este responsabil, Mă gândesc imediat la ce sarcini specifice poate face, la ce probleme este predispus să întâmpine în lucrarea sa și cu ce dificultăți s-ar putea confrunta. Gândindu-Mă la acestea, îl întreb direct: „Cum este viața bisericească în ultima vreme în bisericile de care ești responsabil? Sunt potriviți toți conducătorii și diaconii bisericii? Știu frații și surorile cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu? Cei mai mulți dintre ei au devoțiune spirituală? Învață imnuri și dansuri în timpul liber? Cum progresează lucrarea de evanghelizare?” Fiecare întrebare pe care o pun este directă și sinceră, fără testare sau motive ascunse. Mă gândesc doar la lucrare și la intrarea în viață a oamenilor. Indiferent cum răspunzi, nu vei fi pus la încercare și nici nu voi folosi ceva împotriva ta; nu se pune problema să te dai de gol sau să fie folosit ceva împotriva ta. Pur și simplu încerc să aflu despre lucrare, nu mă interesez în mod deliberat de situația nimănui și

nici nu vizez pe cineva pentru a-l trata sau a-l demite. Biserica nu se angajează în lupte de clasă sau dispute între facțiuni – ea face lucrare concretă. Uneori, când văd frați și surori sau conducători și lucrători, vreau doar să stau de vorbă lejer și să spun câteva cuvinte din inimă și să vorbesc despre unele lucruri obișnuite. Uneori întreb și ce probleme mai există în lucrarea bisericii. Toate spusele mele sunt pe înțelesul tuturor, sunt cuvinte sincere. De exemplu, vă întreb: „Cum viața bisericească în ultima vreme? Pot frații și surorile să beneficieze de fiecare adunare? Poate trăirea vieții bisericești să ajute la rezolvarea problemelor concrete?" Unii oameni răspund: „Viața bisericească nu este bună în ultima vreme. Chiar dacă ne adunăm, nu avem mari foloase, iar problemele fundamentale nu pot fi rezolvate." Atunci Eu întreb: „Unde este problema?" Majoritatea oamenilor nu pot răspunde. Spuneți-Mi, există vreo capcană în întrebarea Mea? Există vreun complot în spatele ei? Nicidecum. Întreb doar pentru a afla despre lucrare și a înțelege situația, astfel încât să pot avea părtășie despre adevăr cu voi și să rezolv problemele. Indiferent cum răspundeți, nu veți fi puși la încercare. Unii oameni relativ simpli pot vorbi sincer. Ei spun: „Frații și surorile tocmai au acceptat lucrarea lui Dumnezeu și încă nu au multă experiență. Nu au ce să spună în timpul adunărilor. Dacă citesc prea multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, nu le pot înțelege și, de asemenea, li se face somn și nu le pot asimila. Nu știm cum să rezolvăm asta." Eu spun: „Asta e ușor de rezolvat. Toată lumea poate cânta mai întâi un imn, apoi poate dansa puțin, apoi poate citi câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. Cei care au înțelegere pot vorbi despre înțelegerea lor, iar cei care au experiență pot vorbi despre experiența lor. Cei care nu au înțelegere sau experiență pot, de asemenea, să-și prezinte dificultățile concrete și să îi lase pe frații și pe surorile cu experiență să-i ajute să le rezolve. Oare nu vor fi adunările rodnice în acest fel? Cei cu statură mică pot fi și ei edificați." Vezi, oare asta

nu rezolvă problema? Când stau de vorbă cu oamenii, punând uneori câteva întrebări, unii oameni cu minți complicate cugetă: „Întrebarea Ta este destul de directă. Nu știu ce vrei să spui întrebând asta. Trebuie să fiu atent la răspunsul meu!” Eu spun, greșești. Indiferent cu cine stau de vorbă sau ce întrebări pun, scopul final este întotdeauna să descopăr și să rezolv probleme, să te asist și să te îndrum și să te ajut să rezolvi problemele. În primul rând, nu este acela de a te expune și a te face de râs. În al doilea rând, nu este acela de a testa dacă spui adevărul sau dacă ești o persoană candidă. În al treilea rând, nu este acela de a te păcăli să-ți dezvălui adevărata situație. În al patrulea rând, este și mai puțin acela de a testa dacă ești competent să faci lucrarea sau dacă poți face lucrare concretă. De fapt, indiferent cum stau de vorbă cu tine, o fac doar pentru a te ajuta și a te îndruma să-ți îndeplinești datoria, să faci bine lucrarea și să rezolvi problemele. Unii oameni se gândesc prea mult la întrebările Mele simple, temându-se foarte tare că există vreun sens ascuns. Unii chiar suspectează că uneltesc împotriva lor. Eu vreau în mod clar să te ajut să rezolvi problemele, dar tu crezi în mod eronat că uneltesc împotriva ta. Oare nu Mă nedreptățești? (Ba da.) Deci, care este problema aici? Inima omului este înșelătoare! Deși oamenii pot spune cu voce tare: „Tu ești Dumnezeu, trebuie să-Ți spun adevărul și să fiu sincer cu Tine. Te urmez, cred în Tine!”, înlăuntrul lor, ei nu gândesc așa. Oricât de obișnuite și simple ar fi întrebările Mele, ele sunt adesea interpretate într-un mod exagerat de sensibil de către oameni. Prin presupunerile lor și apoi prin scrutare, ei trec prin multe ocolișuri și par să găsească răspunsul final, dar, în realitate, acesta este departe de intenția originală a cuvintelor Mele. Este în mod clar o întrebare foarte simplă, dar ei se gândesc prea mult la ea. Nu sunt astfel de oameni exagerat de sensibili? Indiferent ce întreb, inimile lor se frământă după ce aud: „De ce întrebi asta? Cum pot răspunde într-un mod care să Te

mulțumească și să nu-mi dezvăluie niciun neajuns? Ce ar trebui să spun mai întâi și ce mai apoi?" În trei sau cinci secunde, cuvintele sunt exprimate, fără nicio întârziere. Mintea lor este mai rapidă decât un computer. De ce atât de rapidă? De fapt, acest proces este deja o a doua natură pentru ei; este șiretlicul și stilul lor obișnuit în a trata oamenii și a gestiona problemele. Ei uneltesc împotriva tuturor. Așadar, oricât de simple ar fi întrebările Mele, ei le analizează în exces, crezând că am vreun motiv sau scop. Ei cugetă în inimile lor: „Dacă răspund sincer, oare nu-mi voi expune adevărata situație? Asta echivalează cu a mă vinde singur. Nu pot să Te las să afli adevărata mea situație. Deci, cum ar trebui să răspund în mod corespunzător? Cum pot să Te fac fericit și să te mulțumesc, să ai o impresie bună despre mine și să continui să mă folosești?" Uitați-vă cât de înșelători sunt acești oameni! Gândirea acestor oameni este prea complexă. Indiferent cum vorbesc cu ei, se vor îndoi și vor scruta. Pot astfel de oameni să practice adevărul? Pot fi potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu? Categoric nu. Acest lucru se datorează faptului că gândirea unor astfel de oameni este prea complexă și deloc simplă; oricine este în contact cu ei pentru o perioadă lungă de timp poate vedea asta. Oamenii se pricep deosebit de bine la uneltire, dar uneltesc Eu vreodată împotriva voastră când vorbesc și comunic cu voi? (Nu.) Fie că încerc să aflu despre starea ta personală sau despre situația lucrării tale, întotdeauna fac asta pentru a te ajuta, pentru a rezolva problemele din lucrare. Chiar dacă faci greșeli și ești emondat sau demis, nu voi unelti împotriva ta și nu te voi chinui. Odată ce problema este rezolvată, s-a terminat. Casa lui Dumnezeu nu va unelti împotriva ta și nu te va chinui și cu atât mai puțin mă voi folosi de greșelile tale, voi refuza să renunț sau voi găsi modalități de a te discredita și de a-i face pe toți să te izoleze și să te respingă, făcându-te să te simți fără speranță, astfel încât să-ți dai demisia singur. În niciun caz nu voi face acest lucru. Dacă nu ești potrivit pentru a fi

conducător sau lucrător, cel mult voi spune: „Calibrul tău este prea slab și îți lipsește înțelegerea spirituală. Nu ești potrivit pentru a fi conducător sau lucrător. Chiar dacă ai fi ales conducător sau lucrător, nu ai putea face lucrare concretă.” Casa lui Dumnezeu în niciun caz nu te va chinui și nu va unelti împotriva ta din această cauză.

Există principii pentru tipul de oameni pe care casa lui Dumnezeu îi promovează și îi folosește și pentru tipul de oameni pe care nu îi folosește, pentru oamenii pe care îi cultivă și pentru cei pe care nu îi cultivă; totul se bazează pe nevoile lucrării casei lui Dumnezeu. Indiferent cine este promovat și folosit, scopul este acela de a-l cultiva, astfel încât să-și poată face bine datoria și să știe cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și astfel încât să fie capabil să-și asume lucrarea și să acționeze în conformitate cu adevărurile-principii. Indiferent ce problemă se rezolvă, scopul este de a-i permite să înțeleagă mai mult din adevăr și să învețe cum să tragă învățăminte și să dobândească discernământ de la diverșii oameni, evenimente și lucruri pe care le întâlnesc. În acest fel, acestuia îi este mai ușor să pătrundă în adevărul-realitate, în toate aspectele. Nu este vorba de a te exploata pentru a presta un serviciu, cu atât mai puțin de a te exploata pentru a ocupa un post vacant din lipsă de persoane potrivite, doar pentru a te da afară atunci când apare cineva potrivit. Nu așa stau lucrurile. De fapt, acest lucru Îți oferă o oportunitate de a te instrui. Dacă urmărești adevărul, vei rămâne ferm; dacă nu urmărești adevărul, nu vei putea să rămâi ferm. Nu este nicidecum cazul ca, pentru că ești considerat neplăcut de casa lui Dumnezeu, aceasta să caute pârghii împotriva ta și o ocazie pentru a te elimina. Când casa lui Dumnezeu spune că te va cultiva și te va promova, te va cultiva cu adevărat. Ceea ce contează este cum năzuiești spre adevăr. Dacă nu accepți adevărul nici măcar în cea mai mică măsură, atunci casa lui Dumnezeu va renunța la tine și nu te va mai cultiva. Unii oameni, după o

perioadă de cultivare, sunt demiși pentru că au un calibru slab și nu pot face lucrare concretă. Alții, în perioada lor de cultivare, nu acceptă adevărul nici măcar în cea mai mică măsură, acționează cu încăpățânare și perturbă și tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu și sunt demiși. Iar alții nu urmăresc deloc adevărul, merg pe calea antihriștilor, lucrează mereu pentru faimă, câștig și statut și sunt demiși și eliminați. Toate aceste situații sunt gestionate în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu pentru folosirea oamenilor. Casa lui Dumnezeu va continua să îi cultive pe cei care pot accepta adevărul și năzuiesc spre el, chiar și în cazul în cazul în care comit fărădelegi, făcând unele greșeli. Dacă nu este cineva care poate accepta adevărul și nu acceptă adevărul atunci când ajunge să fie emondat, atunci ar trebui să fie demis și eliminat imediat. Unii oameni spun: „Nu e ca și cum te-ai debarasa de cineva după ce nu-ți mai este de folos? Nu înseamnă asta a-i exploata pe oameni?” Spuneți-Mi, a fost cineva vreodată demis, eliminat sau nu a mai fost cultivat de casa lui Dumnezeu pentru că nu mai avea nicio valoare de exploatat? S-a întâmplat vreodată așa ceva? (Nu.) Atunci, în ce circumstanțe casa lui Dumnezeu demite sau elimină oameni? (Casa lui Dumnezeu demite sau elimină pe cineva doar atunci când acesta nu își poate asuma lucrarea sau când provoacă perturbări și tulburări și face rău.) Nimeni nu este demis fără motiv. Unii au un calibru slab și nu pot face o lucrare reală. Unii au un anumit calibru, dar nu fac o lucrare reală și nu apără interesele casei lui Dumnezeu; nu fac lucrarea de care sunt capabili, nu sunt dispuși să se ostenească făcând lucrarea bisericii și să se preocupe de ea, nu sunt dispuși să sufere și să plătească un preț și nu sunt dispuși să ofenseze oameni. Astfel de oameni nu pot face o lucrare concretă, așa că trebuie eliminați; nu este potrivit ca ei să mai ocupe acea poziție. Nu numai că împiedică lucrarea bisericii, dar afectează și dobândirea pătrunderii în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Într-o astfel de

situație, ei trebuie să aibă conștiință de sine și să demisioneze rapid, lăsându-i pe cei care pot face o lucrare concretă să preia această lucrare. Unii oameni nu fac o lucrare concretă, dar se bucură de beneficiile statutului și chiar provoacă tulburări și perturbări. Sunt mereu îngrijorați că Cel de mai sus le va descoperi problemele și îi va demite, așa că, atunci când vine momentul să raporteze despre lucrarea lor, se prefac că pun unele întrebări pentru a căuta adevărul și par deosebit de proactivi, dorind să-i facă Celui de mai sus o impresie bună și să demonstreze că sunt oameni care caută adevărul și pot face o lucrare concretă. Cel de mai sus promovează și folosește oamenii nu pe baza faptului că pot vorbi bine, că se pricep la a pune întrebări sau că sunt ageri la minte, ci mai degrabă selectează și cultivă oamenii pe baza faptului că aceștia iubesc adevărul, urmăresc adevărul și își pot face cu devotament datoria. Există și unii oameni care nu numai că nu fac o lucrare concretă și nu apără interesele casei lui Dumnezeu, ci provoacă și perturbări și tulburări și trădează interesele casei lui Dumnezeu. Rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu stipulează clar ce nu este permis să se facă și ce ar trebui să se facă, dar ei nu implementează nici măcar un punct și chiar comit cu nechibzuință fapte rele. Au existat mulți astfel de oameni și toți au fost demiși. Indiferent de situație, atunci când îi promovează pe acești oameni, casa lui Dumnezeu face acest lucru doar pentru a-i cultiva și a-i călăuzi în adevărul-realitate, sperând că pot să facă bine lucrarea bisericii și să îndeplinească îndatoririle pe care se cuvine să le îndeplinească. Chiar dacă nu știi cum să faci o anumită lucrare, pentru că ești nesăbuit și lipsit de perspicacitate sau pentru că ai un calibru slab, atât timp cât năzuiești spre adevărurile-principii, cât ai acest simț al responsabilității, cât ești dispus să faci bine această lucrare și poți apăra lucrarea bisericii, casa lui Dumnezeu Te va continua să te cultive, chiar dacă ai făcut unele lucruri nesăbuite în trecut. Unii oameni, deși au un

calibru puțin cam slab, pot totuși să facă o lucrare simplă. Deși părtășia lor despre adevăr pentru a rezolva probleme nu poate da rezultate bune, ei pot apăra lucrarea bisericii. Indiferent despre ce aspect al adevărului se are părtășie la fiecare adunare, ei sunt capabili să-l accepte, să fie ascultători și supuși. Dacă vreo lucrare nu este făcută bine, ei pot învăța lecții din ea. Deși calibrul lor este puțin cam slab, inimile lor pot năzui spre adevăr. După ce lucrează o perioadă, fac progrese, iar rezultatele lor devin din ce în ce mai bune. În ochii Mei, astfel de oameni au speranța de a dobândi mântuirea. Majoritatea oamenilor cred că cei cu un calibru bun au șanse să dobândească mântuirea. În opinia Mea, nu este neapărat așa. Cheia este ca oamenii să urmărească adevărul, astfel încât să poată obține lucrarea Duhului Sfânt, să se elibereze de firile lor corupte și să dobândească mântuirea. Unii oameni au un calibru mediu, iar rezultatele datoriei lor sunt, de asemenea, medii, dar după ani de udare și aprovizionare din partea casei lui Dumnezeu, încep să pună suflet în adevăr și realmente ajung să înțeleagă unele adevăruri. Ei dobândesc, de asemenea, unele experiențe practice, pot deslușI unele lucruri și pot rezolva unele probleme, făcând tot mai multe progrese în lucrarea bisericească. Acest lucru este destul de bun; astfel de oameni merită cultivați. Deși este posibil să nu fii pe deplin competent pentru această lucrare, măcar Cel de mai sus are o anumită recunoaștere pentru tine în realizarea acestei lucrări. Spune-Mi, a rândui ca oamenii să facă o datorie înseamnă a-i exploata? (Nu.) Indiferent cât de multă lucrare ești capabil să faci sau care este calibrul tău, a te promova și a te folosi nu înseamnă a te exploata. Mai degrabă, intenția este de a folosi această oportunitate pentru a te lăsa să te instruiești în a face o lucrare și de a te desăvârși urmărind adevărul și muncind din greu și asumându-ți poveri grele. Pe de o parte, acest lucru te desăvârșește pe tine personal; pe de altă parte, înfăptuiește și lucrarea casei lui Dumnezeu. Tu ai pregătit fapte bune,

dar ai și făcut progrese cu privire la dobândirea intrării tale personale în viață. Cât de bun este acest lucru! Acestea sunt două rezultate bune dintr-o singură mișcare. Unii dintre cei care au fost dezvăluiți și eliminați au spus odată: „Încercați să mă exploatați pentru a presta un serviciu casei lui Dumnezeu? Nicio șansă! Nu sunt atât de prost!" Sunt chiar capabili să rostească astfel de cuvinte – cred ei cu adevărat în Dumnezeu? Înțeleg astfel de oameni adevărul? Cum să fie exploatare a rândui ca oamenii să facă o mică datorie? Dacă ești realmente cineva care înțelege adevărul, ar trebui să înțelegi intențiile Creatorului și ar trebui să îndeplinești datoria unei ființe create. Aceasta înseamnă a-ți îndeplini responsabilitatea și obligația ca om. Dacă nu ai nici măcar atâta conștiință și rațiune, ești vrednic să te numești o ființă creată? Dacă ai cu adevărat conștiință și rațiune, ar trebui să-ți tratezi datoria în mod corect. Dacă ai calibrul pentru aceasta, ar trebui să năzuiești spre adevăr. Dacă ești dispus să-ți îndeplinești îndatoririle din proprie inițiativă, casa lui Dumnezeu îți va rândui să faci o anumită lucrare, să-ți asumi o povară. Aceasta nu înseamnă că cineva uneltește împotriva ta sau te exploatează, ci că te promovează, te cultivă, te lăsă să te instruiești și te călăuzește în adevărul-realitate. Este atât de simplu. Unii oameni spun: „Sunt bătrân acum, elanul meu este insuficient și puterea mea fizică scade. Nu mai vreau să-mi asum această povară. Pot să renunț?" Eu spun că este în regulă, dar înainte de a renunța, trebuie să te gândești bine. Dacă nu o faci cu adevărat din motive fizice, ci pentru că gândurile tale personale s-au schimbat, ai unele îndoieli, ți-e teamă că vei suferi, ți-e teamă că vei obosi, ți-e teamă că, urcând mai sus, căderea va fi apoi mai grea, având mereu gândul și punctul de vedere că pe culme ești singur – atunci trebuie să fii precaut. Nu refuza această însărcinare, această datorie specială; trebuie să o iei în considerare cu atenție. Astfel de ocazii sunt puține și rare – sunt rare, nu-i așa? Poate ai insista, spunând: „Nu trebuie să mă convingi. M-am

gândit la asta mult timp și m-am hotărât deja. Nu mă poți convinge; pur și simplu nu mai vreau să îndur această oboseală. Toți ceilalți au parte de tihnă, de ce să fiu eu singurul care este atât de obosit? Îmi este hărăzit să sufăr? Nu sunt dispus să îndur o asemenea greutate! Nu sunt dispus să mă las în voia sorții! Biserica nu ar trebui să uneltească împotriva mea; nu sunt sclavul bisericii și nici nu m-am vândut bisericii!" Nu ar trebui să continui cu aceste cuvinte neplăcute; spunând mai multe vei ajunge să comiți prea multe păcate și trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru cuvintele pe care le-ai rostit și pentru alegerile pe care le-ai făcut. În primul rând, Tu crezi în Dumnezeu pentru a obține binecuvântări; nu Te-ai vândut casei lui Dumnezeu. În al doilea rând, dacă ai vrea să Te vinzi casei lui Dumnezeu, casa lui Dumnezeu tot ar trebui să ia în considerare cu atenție dacă ai această valoare, dacă ar fi util să te cumpere. Dacă tu crezi așadar că unelteşte casa lui Dumnezeu împotriva ta și vrea să te exploateze pentru a presta un serviciu, gândești greșit, deoarece standardele după care casa lui Dumnezeu examinează oamenii sunt dacă aceștia cred cu sinceritate în Dumnezeu, dacă iubesc adevărul și dacă pot să asculte de cuvintele lui Dumnezeu și să se supună Lui. Casa lui Dumnezeu selectează și cultivă oamenii pe baza acestor standarde. Dacă ai o părere atât de rea despre casa lui Dumnezeu, atunci nu ai conștiință, nici rațiune și ești complet lipsit de valoare. Pe lângă faptul că nu te va folosi pentru a-ți face datoria, casa lui Dumnezeu va trebui, de asemenea, să te elimine rapid, ca pe un neîncrezător ce ești. Dacă nu crezi cu sinceritate în Dumnezeu, ar trebui să părăsești rapid casa Lui; nu te învârti fără rost în casa lui Dumnezeu. Tu nu aparții casei lui Dumnezeu; casa lui Dumnezeu nu are nevoie de astfel de oameni. Pleacă repede.

Fie că stau de vorbă, fie că am părtășie și predic în mod formal, scopul Meu în fiecare cuvânt pe care îl rostesc, fiecare chestiune despre care

vorbesc și fiecare aspect al adevărului despre care am părtășie este să vă permit să vă cunoașteți propriile stări corupte, să vă recunoașteți defectele, deficiențele, neajunsurile și dificultățile și, cel mai important, să vă cunoașteți propriile firi corupte și dezvăluirile corupției voastre în diverse contexte și medii. Odată ce vă veți cunoaște firile corupte, vă veți înțelege mai profund pe voi înșivă, vă veți cunoaște propria măsură și veți deveni puțin mai raționali. Apoi vă veți compara cu cuvintele lui Dumnezeu și veți găsi principiile și căile de practică relevante în cuvintele lui Dumnezeu pentru a vă rezolva propriile dificultăți, fie că este vorba de rezolvarea firilor corupte pe care le dezvăluiți în viața de zi cu zi sau a deficiențelor voastre de umanitate. Treptat, vă veți elibera de aceste firi corupte și de diversele gânduri și puncte de vedere satanice pe care Dumnezeu le detestă și, prin acceptarea adevărului, veți obține adevărate schimbări în opiniile voastre despre lucruri și în viața-fire pe care o aveți. Acesta este singurul mod care este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. În toate aceste cuvinte pe care le rostesc, fie că stau de vorbă cu voi în viața de zi cu zi, fie că am părtășie și predic în mod formal, fiecare cuvânt este rostit pe baza situațiilor voastre concrete. Rostesc aceste cuvinte pentru că v-am văzut nevoile. Deși faptele pe care le enumăr pot să fi trecut printr-o prelucrare simplă, aceste exemple sunt cazuri reprezentative selectate pe baza faptelor din dezvăluirile corupției voastre și a acțiunilor voastre. Folosind aceste fapte și exemple, Eu expun firile corupte și natura-esență a omenirii, astfel încât oamenii să poată reflecta asupra lor înșiși, iar acest lucru va da rezultate bune. Prin urmare, indiferent despre ce subiect am părtășie, în primul rând, nu există capcane; în al doilea rând, nu există comploturi; și în al treilea rând, nu există teste. Totul este pentru a vă permite să înțelegeți mai bine intențiile și cerințele lui Dumnezeu, să ajungeți să priviți oamenii și lucrurile și să vă purtați și să acționați în conformitate cu adevărurile-

principii și, în cele din urmă, să veniți înaintea lui Dumnezeu și să aveți supunere și teamă față de El. Toate acestea sunt fapte. Așadar, atunci când comunic sau stau de vorbă cu voi despre unele chestiuni care apar în viața de zi cu zi sau mă angajez în schimburi și întrebări formale legate de lucrare, indiferent câți ani trec, când privești înapoi, vezi vreun complot sau vreo capcană în cuvintele Mele? (Nu.) Există vreo intenție de a vă exploata? Există vreo intenție de a vă șantaja? (Nu.) Sunteți siguri? (Siguri.) De exemplu, cineva este responsabil de creșterea animalelor la o fermă. Îl întreb în câte zile face o găină un ou, iar el cugetă: „Ce vrei să spui întrebând asta? Încerci să vezi dacă hrănesc bine găinile? Atunci, cum ar trebui să răspund în mod corespunzător? Dacă spun că fac un ou pe zi, acest lucru nu ar fi posibil în realitate; ar fi o minciună. Dacă spun că fac un ou la două sau trei zile, vei crede că nu am hrănit bine găinile și că nu le-am dat hrană nutritivă? Atunci cum ar trebui să răspund în mod corespunzător?” El continuă să cugete în inima lui și nu dă niciodată un răspuns. De fapt, Eu nu am nicio altă intenție întrebând acest lucru; vreau doar să obțin câteva informații despre cum au fost crescute găinile. Dar de îndată ce întreb, el interpretează prea mult și tot încearcă să ghicească ce vreau să spun întrebând asta. Spuneți-Mi, este dificil să te ocupi de astfel de oameni? Este măcar posibil să comunici normal atunci când ești în contact cu astfel de oameni? Devine imposibil de comunicat. Eu am un obicei: Îmi place mereu să mă plimb și să verific lucrurile. Uneori descopăr unele probleme. Dacă este o problemă de curățenie a mediului, atunci ar trebui să se facă ordine. Dacă este o problemă de personal, atunci ar trebui făcute ajustări. Dacă este o problemă legată de competențe profesionale, atunci ar trebui să ne consultăm și să învățăm. Când sunt descoperite probleme, acestea ar trebui corectate. Multe probleme au fost descoperite din neatenție și rezolvate în timpul discuțiilor de zi cu zi; unele probleme concrete au fost rezolvate cu

ușurință. Așadar, nu este nevoie ca oamenii să fie atât de tensionați atunci când intră în contact și interacționează cu Mine. Multe probleme sunt descoperite prin contactul cu oamenii și sunt rezolvate cu ușurință. A fi în contact cu oamenii și a sta de vorbă cu ei este atât de necesar; nu este vorba doar despre a înțelege situația și a descoperi probleme, ci și despre a rezolva probleme în același timp. Nu este acesta un câștig? (Ba da.) Când stau de vorbă cu oamenii, unii vorbesc sincer, în timp ce alții gândesc în moduri foarte complicate și nu îndrăznesc să vorbească sincer, întrebându-se mereu dacă am în cuvintele Mele sensuri ascunse sau dacă încerc să uneltesc împotriva cuiva. Așadar, de îndată ce îi întreb ceva, devin tensionați și încep să transpire pe frunte. Eu spun: „Nu este cald, de ce transpiri?" Ei spun: „Poate că Tu nu simți căldura, dar eu o simt! Ceea ce ai spus m-a speriat atât de tare, încât inima aproape mi-a sărit din piept. Acum îmi transpiră palmele și tălpile, inima îmi bate cu putere și nu știu ce să fac." Eu spun: „Nu trebuie să fii tensionat. Vorbesc în mod relaxat, doar stau de vorbă. Dacă există cu adevărat o problemă, o vom rezolva. Nu mă considera atât de înfricoșător, de parcă descoperirea vreunei probleme ar însemna că îți voi executa întreaga familie extinsă. Eu nu «rezolv» oameni; rezolv probleme. Rezolvarea problemelor este esențială." Ce fel de credință ar trebui să ai? Pe de o parte, Eu acționez categoric în conformitate cu principiile, în mod absolut just. Nu voi acționa pe baza emoțiilor, a voinței proprii sau în mod arbitrar: nu te voi considera neplăcut, apoi să-ți găsesc cusur, să te cicălesc sau să-ți caut defecte, iar apoi să te dau afară și să găsesc pe cineva care Îmi este pe plac pentru a face lucrarea. Pe de altă parte, Mă ocup de fiecare pe baza situației concrete și a problemei concrete; există principii. Oamenilor li se permite să facă greșeli, li se permite să fie nesăbuiți, slabi și negativi. Dar un lucru nu este permis: dacă ești problematic și perturbi și tulburi intenționat lucrarea bisericii, atunci ar

trebui să reflectezi asupra ta însuți. Dacă nu aperi interesele casei lui Dumnezeu, dacă trădezi mereu interesele casei lui Dumnezeu, atunci biserica nu are nevoie de tine pentru a-ți face datoria; casa lui Dumnezeu va trebui să găsească o persoană potrivită pentru a te înlocui. Asta înseamnă a acționa în conformitate cu principiile. Modul în care rezolv problemele, cum gestionez chestiunile, cum Mă ocup de oameni – totul se face în conformitate cu principiile. Nu trebuie să-ți faci griji că voi lua măsuri împotriva ta dacă descopăr vreo problemă la tine; depinde de ce problemă este, iar situația va fi gestionată în funcție de natura problemei. Dacă natura problemei tale nu este foarte gravă, dacă nu ai cauzat-o intenționat, ci dintr-o scăpare de moment sau din nesăbuință, atunci va fi rezolvată prin părtășie despre adevăr. Învață lecția și nu mai face aceeași greșeală. Uneori este din cauză că oamenilor le lipsesc cunoștințele și experiența și nu înțeleg anumite competențe profesionale; în acest caz, deprinde rapid competențele profesionale și nu fi leneș. Dar dacă este un lucru făcut cu bună știință și intenționat, dacă nu ești dispus să faci această datorie și chiar deteriorezi intenționat bunurile casei lui Dumnezeu, atunci acest lucru ar trebui tratat cu seriozitate. Cei care ar trebui să fie demiși vor fi demiși, iar cei care ar trebui să fie expediați vor fi expediați; nu are rost să-ți fie frică. Dacă voi aveți această credință, atunci, când Eu voi vorbi și voi gestiona diferite chestiuni cu voi, vă veți simți mult mai în largul vostru. Când vorbesc cu tine sau discut despre lucrare sau chestiuni profesionale, ar trebui să știi să te relaxezi, să știi că Dumnezeu nu va unelti împotriva nimănui și nici nu va unelti împotriva ta; poți fi liniștit. Dacă îți lipsește până și această credință, dacă nu crezi că Dumnezeu este bun și drept, atunci, când spui că tu crezi în Dumnezeu, că Îl urmezi pe Dumnezeu întrupat, că Îl urmezi pe Hristos – unde este credința ta? Cum poți reuși să fii sincer cu El? Dacă la fiecare pas te păzești de El, speculezi în legătură cu El, ești suspicios față de El și Îl

scrutezi, atunci nu ai o credință adevărată în El. Dacă nu ai încredere adevărată, nici credință adevărată în această persoană, atunci în ce măsură poți crede în cuvintele Mele? Există vreo afirmație pe care o poți crede cu adevărat, pe care o poți accepta cu adevărat? Aproape că nu există niciuna, nu-i așa? (Așa e.)

Odată, M-am dus la o biserică să văd cum stau lucrurile. Când am intrat în încăpere, i-am salutat mai întâi pe toți. Au venit niște oameni, Mi-au oferit imediat un scaun pe care să stau și apoi au spus că discută despre ceva. În timp ce vorbeau, Mi-am dat brusc seama că doar cu câteva clipe mai devreme erau patru sau cinci persoane în încăpere, dar acum mai rămăseseră doar două. M-am gândit că poate s-au întors în camerele lor să se pieptene și să se aranjeze și că vor ieși în scurt timp, dar am stat acolo destul de mult timp și nu au mai ieșit. Am înțeles atunci: nu M-au primit cu bucurie; venisem într-un moment nepotrivit. Eram un oaspete neinvitat. Sosirea Mea i-a făcut să se simtă constrânși și stingheriți. S-au gândit: „Vizita Ta are vreun scop?” Se temeau să nu cadă într-o capcană, să nu fie păcăliți, se temeau de vreun complot, așa că au refuzat să Mă întâlnească față în față și să comunice sau să interacționeze cu Mine. Nu este o exagerare, nici nu am adăugat vreo înfloritură. Nu spun o poveste – acest lucru chiar s-a întâmplat. Poate că abia când am deschis ușa și am plecat au răsuflat în cele din urmă ușurați, spunând: „În sfârșit a plecat! Of, m-a speriat de moarte!” M-am gândit în sinea Mea: chiar am un „farmec” atât de mare, încât pot speria oamenii în această măsură? Spuneți-Mi, ce problemă indică faptul că oamenii prezintă aceste manifestări? Chiar nu am văzut niciodată oameni care să creadă în Dumnezeu în acest mod. Indivizilor de acest fel le place să trăiască în colțuri întunecate; nu le place să trăiască în lumină, nici să trăiască într-un mod deschis și transparent. Spuneți-Mi, când intru în contact cu voi, vă simțiți stânjeniți și neliniștiți, nedorind să

comunicați cu Mine? Sau sunteți dispuși să intrați în contact cu Mine, dorind să dobândiți întrucâtva adevărul și nu vă deranjează chiar dacă deveniți puțin neliniștiți? Care este starea voastră de spirit? (Deși ne simțim puțin neliniștiți, este în regulă atât timp cât putem să înțelegem adevărul și să obținem un oarecare beneficiu.) Cei mai mulți oameni, după ce intră în contact cu Mine și comunică cu Mine timp de două sau trei ore, consideră că multe cuvinte din părtășia Mea sunt foarte importante, sunt lucruri pe care nu le-au mai auzit niciodată, prin urmare simt că a fost incredibil de valoros să asculte aceste cuvinte în acea zi, devenind deosebit de dispuși să-Mi asculte părtășia. Dacă ocazional stau la povești, se simt puțin dezamăgiți și sunt mulțumiți doar dacă pot să câștige ceva din cuvintele Mele. Pentru astfel de oameni, sunt dispus să am părtășie despre unele adevăruri, integrând chestiuni din viața reală, astfel încât să poată beneficia toată lumea. Când Mă văd, unii oameni se tem mereu că îi voi întreba despre anumite situații și că nu vor ști cum să răspundă și vor părea foarte neîndemânatici. Mințile unor asemenea oameni sunt prea complicate; nu sunt simple. Alții sunt dispuși să caute adevărul, împărtășind deschis orice dificultăți au, fără să se teamă că vor fi luați în râs – aceasta este abordarea corectă. Principiul comunicării și dialogului nostru este să ne deschidem inimile și să spunem tot ce ne trece prin minte, să vorbim cu sinceritate. Eu comunic și interacționez cu voi în cadrul umanității normale. Datorită identității și statutului Meu, știu mai multe decât voi, așa că, desigur, ar trebui să vorbesc mai mult. Dacă sunteți dispuși să ascultați, puteți câștiga ceva; dacă nu sunteți dispuși să ascultați, nu vă voi forța. În ceea ce privește subiectele pe care le discutăm, dacă aveți perspective, idei, experiențe, înțelegere sau cunoștințe, le puteți împărtăși și voi. Aceasta se numește interacțiune; este umanitate normală. Dacă simți că spusele Mele sunt foarte importante, atunci ar trebui să asculți cu atenție. Dacă nu poți asimila ceea

ce spun, atunci Mă voi opri din vorbit și te voi lăsa pe tine să vorbești. Dacă nu ai nimic de spus, îți voi pune întrebări și te voi îndruma. De exemplu, aș putea întreba: „Cum a fost recent viața ta bisericească? Există dificultăți în îndeplinirea datoriei tale?" Dacă ai dificultăți, ar trebui să vorbești despre ele cu sinceritate și te voi ajuta să le rezolvi. Aceasta se numește interacțiune și este ceva ce ar trebui să existe în umanitatea normală. Nu este ceva pe placul tuturor? (Ba da.) Dacă ai conștiință și rațiune, umanitatea ta va fi normală, iar conversațiile și discuțiile noastre se pot baza pe sinceritate, încredere și respect, permițându-ne să ne destăinuim și să spunem ce avem în suflet. Dacă nu ai conștiință și rațiune și nu vrei să cauți adevărul, atunci există o singură cale de practică pentru tine: de acum înainte, învață să nu scrutezi, să nu încerci să-Mi citești gândurile din cuvintele și expresiile Mele, să nu fii constrâns și să nu rostești cuvinte de încercare. Unii ar putea spune: „Nu pot să fac aceste lucruri." În acest caz, pur și simplu nu vorbi. Dacă ți se spune să păstrezi tăcerea, dar crezi că uneltesc împotriva ta și te constrâng, și acest lucru este ușor de gestionat: poți pur și simplu să pleci. Nu am pretenții de la nicio persoană pe care o întâlnesc și nu constrâng niciodată pe nimeni. Dacă o persoană Îmi găsește mereu defecte și, indiferent dacă îi vorbesc sau nu, pentru ea nu este niciodată bine, atunci nu pot decât să stau departe de o asemenea persoană și să evit contactul cu ea. Dacă unii oameni se tem mereu să intre în contact cu Mine, crezând mereu că voi unelti împotriva lor, dar vor totuși să intre în contact cu Mine pentru a dobândi puțin din adevăr, spun că nu poți dobândi adevărul cu o astfel de mentalitate; nu ești o persoană care iubește adevărul. Gândești mereu ce este mai rău despre oameni, crezând că nimeni nu este la fel de bun ca tine. Indiferent ce-ți spun, crezi mereu că sigur uneltesc împotriva ta. Nu Mă crezi și nu ai deloc încredere în Mine. În acest caz, este imposibil să trăim în armonie; cel puțin, nu suntem aliniați în ceea ce

privește umanitatea. Nu avem hobbyuri sau interese comune, nu avem obiective comune pe care să le urmărim sau la care să aspirăm. În ceea ce privește umanitatea, calea pe care mergi, fericirea, mânia, tristețea și bucuria ta, precum și preferințele și interesele tale, acestea sunt diferite de ale Mele. Tot ceea ce-ți place este negativ, în timp ce toate subiectele despre care vreau să vorbesc se referă la lucruri pozitive. Încerci mereu să Mă scrutezi. Indiferent despre ce adevăr am părtășie, te gândești mereu dacă există un complot în el, dacă uneltesc, dacă ai putea să suferi o pierdere sau să fii înșelat. Dacă te gândești mereu la aceste lucruri, ce fel de situație s-ar crea când am vorbi și am interacționa unul cu altul? (Stânjeneală.) În acea situație, Eu nu M-aș simți în largul Meu lângă tine, iar tu nu te-ai simți în largul tău lângă Mine; amândoi ne-am simți inconfortabil. Nu ar fi doar un chin reciproc să fim unul în preajma celuilalt în felul acesta? Am avea vreo bucurie? N-am avea nicio bucurie. Dacă îți place să auzi ce spun, dacă ești dispus să asculți, dacă subiectele despre care vorbesc sunt cele la care aspiri, pe care le prețuiești în inima ta, pe care le urmărești și care îți pot satisface nevoile umanității, nu ar exista aversiune sau împotrivire în inima ta, chiar dacă doar am sta în liniște. Am putea interacționa și, trăind împreună, am putea ajunge la armonie. Dar să presupunem că nu-ți place să auzi cuvintele pe care le rostesc și chiar simți aversiune și împotrivire în inima ta, deși sunt toate foarte practice și benefice pentru oameni. Chiar nu poți asimila lucrurile pozitive despre care vorbesc și cuvintele de părtășie despre adevăr pe care le rostesc pentru a rezolva probleme, în special subiectele despre rezolvarea firilor corupte și chiar simți că te spăl pe creier, te înșel, încercând să te folosesc ca să predici Evanghelia și să câștigi mai mulți oameni pentru a extinde influența casei lui Dumnezeu. În acest caz, tu ești cel care greșește. Gândești mereu într-un mod denaturat, vrei mereu să răstălmăcești faptele, să spui că negrul este alb și chiar descrii lucrurile

pozitive care sunt în acord cu adevărul drept lucruri negative, ticăloase, care nu sunt în conformitate cu tendințele sociale. Indiferent ce spun, nu crezi că este adevărul, că este un lucru pozitiv. Atunci, nu putem comunica; întrucât nu avem un limbaj comun, nu putem trăi în armonie. Nu putem mânca la aceeași masă; nu putem ajunge să fim în asentiment. Atunci, ce fel de persoană ești? Ca să fiu mai precis, nu faci parte din casa lui Dumnezeu; ești un non-credincios. Indiferent cât de adecvate sunt subiectele despre care vorbesc sau cât de adecvate sunt căile de practică și principiile de practică, le interpretezi mereu în alt fel. Le privești, le înțelegi și le interpretezi mereu printr-o lentilă ticăloasă și cu o atitudine și un punct de vedere ticălos; nu accepți căile corecte de practică și principiile de practică despre care vorbesc. Așadar, ți se pare inconfortabil să mă asculți vorbind. De ce ți se pare inconfortabil? Pentru că acestea nu sunt nevoile umanității tale. De ce ai nevoie tu? Să urmărești libertatea, să faci avere, să mănânci, să bei și să te veselești. Mottourile tale în viață sunt: „Scopul vieții este să mănânci bine și să te îmbraci elegant” și „Bucură-te cât poți”. Ce-ți place? Îți plac tendințele rele, hainele extravagante, celebritățile și oamenii faimoși, precum și caracterul extraordinar și măreț al omului. Așa stând lucrurile, nu crezi sincer în Dumnezeu, nu faci parte din casa Lui; umanitatea ta nu are nevoie de lucruri pozitive. Când interacționez cu tine, indiferent ce spun, ce fac sau cum fac, pentru cei care nu au conștiința, rațiunea sau nevoile umanității normale, totul este doar o teorie, o zicală, o metodă. Unii chiar se gândesc: „Când vorbești, intri în atâtea detalii și chiar dai exemple. Nu este doar o încercare de a-Ți sădi adânc gândurile și opiniile în inimile oamenilor? Nu este doar o încercare de a-i face pe oameni să-Ți accepte gândurile și opiniile, de a-i spăla pe creier și, în timp, de a-i amorți cu diversele Tale gânduri și opinii?” Dacă simți într-adevăr așa, dacă ești de părere că aceste cuvinte nu sunt adevărul, nu sunt

adevărata cale pe care oamenii ar trebui să o accepte și să o practice, nici principiile pe care ar trebui să le respecte, atunci poți refuza să le accepți; ai această libertate. Poți, de asemenea, să părăsești biserica. Ai dreptul de a alege singur și, de asemenea, dreptul de a refuza să accepți adevărul. Dar nu răstălmăci faptele și nu spune că negrul este alb. Adevărul este adevăr în orice moment; nu poate înceta să fie adevăr pentru că unii diavoli și unele satane îl neagă și îl condamnă, cu atât mai puțin poate înceta să fie adevăr pentru că mulți oameni nu-l plac sau nu-l pot accepta. Adevărul există pentru totdeauna; este veșnic neschimbător. Indiferent câți oameni îl pot accepta, adevărul este pentru totdeauna adevăr. Discuțiile, comunicările și interacțiunile Mele cu voi se bazează în întregime pe temelia încrederii voastre în Mine; acesta este unul dintre principiile fundamentale. Pentru a dobândi încredere, cel mai important lucru este să confirmați cu toții în inimile voastre că în niciun cuvânt pe care îl rostesc, în nicio întrebare pe care o adresez și în nicio chestiune despre care vorbesc nu există nicio uneltire, niciun complot, nicio capcană și, cu siguranță, nicio încercare a voastră. Așadar, puteți fi liniștiți – când interacționez cu voi, ar trebui să vă simțiți complet liberi și relaxați. Dacă simțiți că interacțiunile cu Mine nu sunt eliberatoare sau relaxate, că sunteți fie constrânși sau foarte stânjeniți, fie mereu precauți în inimile voastre, atunci vă spun că nu este cu adevărat problema Mea, ci a voastră. În ce constă problema voastră? Ar trebui să vă fie clare problemele pe care le aveți și gândurile pe care le aveți în sinea voastră; apoi, rezolvați problemele specifice în mod specific. Rezolvați orice probleme puteți descoperi. Dacă descoperiți multe probleme, consemnați-le și apoi rezolvați-le una câte una. Dacă nu puteți rezolva toate problemele deodată, atunci rezolvați-le pe rând, încet. Când se întâmplă aceste lucruri, ar trebui să examinezi și să reflectezi, să observi la ce te gândeai de fapt în acel moment, în privința căror chestiuni gândești așa și ce

puncte de vedere îți formezi asupra unor anumite chestiuni; apoi rezolvă-le treptat. Într-o zi, când vei renunța la aceste gânduri și puncte de vedere din inima ta, toate aceste probleme vor fi rezolvate, și când chiar vei înțelege adevărul și vei vedea valoarea adevărului, atunci vei avea încredere în Mine. Vei crede că pot trata orice persoană și orice problemă în conformitate cu adevărurile-principii și că în niciun caz nu voi unelti împotriva ta. În consecință, interacțiunile noastre pot deveni relaxate și pline de veselie, putem trăi în armonie, iar din această armonie a noastră poate apoi să ia naștere fericirea. Să avem parte de fericire, încântare, pace și veselie – nu este bine? (Ba da.)

Uneori, când intru în contact cu oamenii, îi întreb de câți ani cred în Dumnezeu. Cineva spune că doar de trei ani și se simte stânjenit. În inima sa, crede că are credință în Dumnezeu de puțin timp și că are o statură mică, așa că se simte mereu inferior, cu o treaptă mai jos atunci când se compară cu cei care cred de zece, douăzeci sau treizeci de ani. Se gândește: „Oare mă întrebi asta ca să-mi amintești că am credință de puțin timp în Dumnezeu, am o statură mică și casa lui Dumnezeu a făcut o excepție promovându-mă, și ca să mă faci să mă simt profund recunoscător casei lui Dumnezeu?” De ce îl stânjenește atât de mult o astfel de întrebare? Pentru că Îmi complică prea mult întrebarea, crezând că există un complot în cuvintele Mele și că încerc să uneltesc împotriva lui. Găsește mai multe straturi de subînțeles într-o întrebare atât de simplă. După ce spune că are credință de trei ani, simte că se află într-o situație dificilă. Nu este nemulțumit în inima lui de întrebarea Mea? De fapt, pun această întrebare fără nicio intenție anume și nu Mă aștept să te pună într-o situație dificilă. Așadar, de ce simți că ești într-o situație dificilă? Pentru că mintea ta este prea complicată. Este ceva în neregulă cu întrebarea Mea? (Nu.) O adresez pur și simplu. Dacă te-aș întreba câți parteneri romantici ai avut, ar putea fi

neadecvat, deoarece ar fi un amestec în viața ta privată. Dar întrebarea Mea este legată de credința ta în Dumnezeu – te întreb de câți ani crezi în Dumnezeu. Nu este ceva adecvat? (Ba da.) Atunci de ce nu îndrăznești să răspunzi? Aceasta nu este deloc problema Mea; este a ta. Mintea ta este prea complicată. Care este problema cu această minte complicată a ta? Nu este cumva că ai o fire ticăloasă și înșelătoare? (Ba da.) De ce te întreb de câți ani crezi în Dumnezeu? Te întreb acest lucru ca să aflu despre statura ta, ce adevăruri înțelegi, dacă ai pus o temelie, ce dificultăți ai, dacă poți îndeplini o datorie și dacă ai experimentat vreo încercare. Pe baza acestor lucruri, determin despre ce să am părtășie cu tine, ce îndemnuri să ofer și atât. Un gând atât de simplu al Meu este interpretat greșit de tine ca și cum aș avea motive ascunse, făcându-te să te simți scârbit de Mine. Spune-Mi, oare nu sunt răsplătit doar cu probleme pentru bunele Mele intenții? (Ba da.) Când te întreb de câți ani crezi în Dumnezeu, am vreo intenție să te desconsider? (Nu.) Există vreo rea-voință? Există vreo intenție de a te face să te simți stânjenit și de a te pune într-o lumină nefavorabilă? (Nu.) Indiferent dacă ai credință în Dumnezeu de câteva luni sau de unul sau doi ani, intenția Mea este doar să te ajut. Întrucât ești destul de serios în ceea ce urmărești, destul de entuziast, întrucât suferi atât de mult, plătești un asemenea preț și te lepezi de atât de multe, vreau să discut cu tine, astfel încât să poți câștiga ceva ce nu ai câștiga în mod normal. Întrebarea de câți ani crezi vine, pe de o parte, din grija față de tine, iar pe de altă parte, din prețuirea Mea pentru tine. Există vreo rea-voință aici? (Nu.) Este o întrebare atât de adecvată, dar cum a răstălmăcit-o acea persoană? „Vrei să știe toată lumea că nu cred în Dumnezeu de mult timp, că statura mea este mică și nu înțeleg niciun adevăr, că sunt mai rău decât alții, că sunt inferior și vrei să mă faci de râs.” Dacă gândești așa, mai putem să interacționăm? (Nu.) Prin urmare, ca să putem interacționa și trăi în armonie, primul lucru este să

aveți încredere în Mine, să nu vă îndoiți de Mine sau să speculați în privința Mea. Dacă nu există nicio interacțiune între noi, unde este problema? La oameni; cu alte cuvinte, oamenii au tot felul de dificultăți. Și din ce provin aceste diverse dificultăți? Provin din diversele gânduri și opinii eronate ale oamenilor. Așadar, ce gânduri și opinii eronate are individul menționat anterior? Crede că este un credincios nou în biserică deoarece crede în Dumnezeu de trei ani, iar faptul că are credință doar de puțin timp este ceva rușinos și îl face inferior, și că înțelege prea puțin din adevăr și încă nu poate împărtăși mărturii bazate pe experiențe. Astfel, se consideră un „cetățean de mâna a doua", disprețuit de alții, și i se pare jenant și umilitor să vorbească despre asta. Pe de altă parte, alții cred în Dumnezeu de zece sau douăzeci de ani, în timp ce el crede doar de trei ani și, prin urmare, își face griji că alții îi vor spune: „Ce ai făcut în toți acei ani? De ce nu ai acceptat mai devreme? Ai un trecut rușinos?" În ochii oamenilor din lume, se acordă o mare importanță calificărilor, experiențelor și trecutului, iar aceștia le folosesc pentru a clasifica oamenii în diferite ranguri. Așadar, care este punctul de vedere al acestui individ? Și el acordă o mare importanță trecutului și experiențelor oamenilor, așa că, în inima lui, trei, cinci, zece, douăzeci sau treizeci de ani de credință în Dumnezeu creează ranguri diferite. Această clasificare îl face să simtă că acei trei ani de credință ai săi sunt un lucru oarecum rușinos în biserică, de parcă ar fi un „cetățean de mâna a doua". Pentru el, acesta este un semn al rușinii, al umilinței. Consideră că numărul de ani în care cineva a crezut în Dumnezeu este foarte important și, întâmplător, el crede doar de trei ani. Dacă s-ar adăuga un zero după trei, ceea ce ar însemna treizeci de ani de credință, atunci ar simți că este ceva magnific. Ar spune: „Am fost printre primii care au acceptat lucrarea lui Dumnezeu. L-am urmat pe Dumnezeu când abia a început să Se arate și să lucreze. În toți acești ani, am predicat Evanghelia și

am adus mărturie pentru Dumnezeu pretutindeni, luptând alături de El pentru a-I construi Împărăția! Sunt un veteran în casa lui Dumnezeu, o figură fondatoare!" Ar simți că acest lucru este deosebit de magnific. Unii oameni, după ce tocmai au acceptat lucrarea lui Dumnezeu, văd că El a exprimat atât de multe adevăruri și că există atât de multe mărturii bazate pe experiențe în casa lui Dumnezeu, și simt că au început să creadă în Dumnezeu prea târziu. Dacă spun că au credință de aproximativ unu până la trei ani, le este greu să vorbească și cugetă în inimile lor: „De ce n-am crezut în toți acei ani? Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri, de ce n-am cercetat? Cine m-a împiedicat să cred în Dumnezeu? Cine mi-a cauzat o suferință atât de amară? Au fost acei pastori religioși; acei oameni sunt cu adevărat diavoli și satane care devorează sufletele oamenilor. Dacă nu pot intra în Împărăția Cerurilor, va trebui să-mi reglez conturile cu ei!" Apoi se gândesc din nou: „Of, este doar soarta mea amară; nu am acea binecuvântare." Dar apoi se gândesc: „Nu, nu este așa. Dumnezeu este atotputernic; de ce nu m-a adus înapoi pe mine, această oiță pierdută, în casa Lui mai devreme?" Așa că dau vina pe Dumnezeu. De fapt, indiferent ce cred, în primul rând, punctul lor de vedere privind credința de trei ani față de cea de treizeci de ani este greșit. Se folosesc de numărul anilor de credință pentru a-i clasifica pe oameni, crezând că o perioadă scurtă de credință îl face pe cineva inferior. După ce și-au format acest punct de vedere, când îi întreb de câți ani cred, le este rușine să vorbească. Sunt foarte jenați, foarte stânjeniți, foarte rușinați să spună „de trei ani", de parcă valoarea și rangul lor ar fi expuse instantaneu. Consideră că acest lucru este foarte important; acest punct de vedere este cel care le influențează atitudinea față de întrebarea Mea. Nu este așa? (Ba da.) Să spunem că punctul lor de vedere ar fi: „Este adevărat că am credință în Dumnezeu de trei ani și, cu doar trei ani de credință, statura mea este într-adevăr mică.

Când vine vorba de multe adevăruri, nici măcar nu pot explica doctrinele în mod clar. Întrucât Dumnezeu mă întreabă de câți ani cred, voi spune pur și simplu adevărul. Nu am de ce să-mi fie rușine. Înaintea lui Dumnezeu, totul este deschis, totul este scos la lumină. Voi răspunde la orice mă întreabă Dumnezeu.” Dacă ar gândi așa, ar fi simplu. Nu ar implica deloc identitatea, statutul, valoarea sau rangul. Nu ar fi restricționați, influențați, controlați sau manipulați de niciun gând sau punct de vedere eronat și, în final, ar fi capabili să spună cu ușurință și sinceritate: „Cred în Dumnezeu de trei ani.” Apoi aș continua cu întrebarea: „Crezi în Dumnezeu de trei ani; îți sunt clare adevărurile referitoare la viziuni?” Dacă ar fi o persoană cu o minte complicată, s-ar gândi: „Dacă spun că nu-mi sunt clare, n-ar însemna asta că nu m-am ocupat de lucrarea cuvenită în credința mea? Faptul că am credință de trei ani și încă nu-mi sunt clare adevărurile referitoare la viziuni nu înseamnă că nu am mâncat și nu am băut cu sârguință cuvintele lui Dumnezeu? Dar dacă spun că-mi sunt clare, atunci Dumnezeu nu va avea părtășie despre acest subiect și voi rata această ocazie. Dacă spun că nu-mi sunt clare, oare ar putea să aibă puțin mai multă părtășie cu mine, să adauge câte ceva în plus? Dacă spun că-mi sunt clare, nu va mai adăuga nimic pentru mine, dar poate că va avea o părere bună despre mine?” Vezi tu, iar gândește într-un mod distorsionat, nu-i așa? Nu este mintea unei astfel de persoane prea complicată? (Ba da.) Astfel de oameni sunt într-adevăr problematici. Indiferent cu cine vorbesc, ei calculează mereu cum să răspundă fără să-și piardă reputația sau fără să-și prejudicieze interesele. În plus, observă mereu atitudinile celorlalți față de ei, calculează mereu cum să-i facă pe alții să aibă o părere bună despre ei și cum să-și înalțe propriul statut. Calculează mereu aceste lucruri, prin urmare nu le este ușor să se destăinuie în părtășie și să spună ce au în sufletul lor. Când îi întreb: „În credința voastră în Dumnezeu, vă sunt clare adevărurile despre viziuni?”,

există și un alt înțeles al acestei întrebări? (Nu.) De ce pun această întrebare direct? De obicei, cei care cred de aproximativ unu până la trei ani încă au nevoie de părtășie privind adevărurile referitoare la viziuni; este ceva obișnuit. Dacă le sunt clare adevărurile despre viziuni, atunci nu este nevoie să avem părtășie despre ele și putem discuta despre alte subiecte. Dacă spun: „Încă nu-mi sunt foarte clare adevărurile referitoare la viziuni, în special adevărul despre lucrarea de judecată a lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, care este prea profund și încă nu-l înțeleg. Ai putea să ai părtășie despre acesta?", atunci vom fi găsit un subiect comun și voi avea părtășie despre el. Dacă toată lumea îl aude încă o dată, vor câștiga puțin mai mult, nu-i așa? (Așa e.) Unii oameni nu înțeleg, dar se prefac că înțeleg. De ce te prefaci? Continui să te prefaci, ceea ce sugerează că înțelegi totul și că ar fi de prisos să spun mai multe. În acest caz, Eu nu voi spune nimic, iar tu nu vei câștiga nimic. Așadar, indiferent de situație, dacă poți vorbi cu sinceritate, fără suspiciuni, fără să-Mi interpretezi prea mult cuvintele, conversațiile și comunicarea noastră pot atinge nivelul unei interacțiuni pline de viață. Putem comunica, discuta și interacționa în cadrul umanității normale, discutând despre subiecte pe care le iubim cu toții. Nu este bine? (Ba da.) În acest fel, veți câștiga ceva. Unii oameni sunt foarte calculați. Când îi întreb dacă le sunt clare adevărurile referitoare la viziuni, ei cugetă în inimile lor: „Ce intenție ai când întrebi asta? Încerci să vezi dacă sunt sigur în legătură cu adevărata cale, dacă am pus o temelie, încerci să vezi cum este calibrul meu, să-mi testezi calibrul? Atunci trebuie să spun că-mi sunt clare." Așa că spun: „În acești trei ani, am mâncat și am băut în permanență cuvintele lui Dumnezeu, am urmărit multe filme ale casei Sale, ascult adesea predici și părtășii și îmi împărtășesc adesea în timpul adunărilor propria înțelegere bazată pe experiență. Toate aceste adevăruri referitoare la viziuni îmi sunt clare." Care este scopul lor când spun asta?

Vor să-Mi lase o impresie bună, să Mă facă să simt că au un calibru foarte bun și să am o părere bună despre ei. Crezi că aș avea o părere bună despre ei doar pentru că rostesc aceste câteva cuvinte? (Nu.) Aș avea o părere bună despre cineva atât de ușor? Categoric nu; au judecat greșit această chestiune. Dacă spui că-ți sunt clare toate adevărurile referitoare la viziuni, atunci dă-Mi voie să te testez. Te voi testa în legătură cu adevărurile referitoare la viziuni pe care le citești adesea. De ce face Dumnezeu lucrarea de mustrare și judecată? Care este principalul efect pe care sunt menite să îl obțină mustrarea și judecata? În acești trei ani de credință ai tăi, ai avut vreo experiență a lucrării de mustrare și judecată? Ai experimentat mustrarea și judecata măcar o dată? Când ai experimentat mustrarea și judecata, ai priceput adevărurile-principii? Știi care au fost intențiile lui Dumnezeu? Poți împărtăși o experiență anume? Majoritatea oamenilor doar vor debita câteva doctrine, neputând împărtăși nicio înțelegere practică bazată pe experiență. Oamenilor le lipsesc prea multe lucruri, prin urmare, atunci când purtăm o conversație, există multe subiecte de discutat. Însă indiferent ce tip de subiect se discută, ai părtășie despre ceea ce știi. Dacă nu știi ceva, spune pur și simplu că nu știi. Nu gândi într-un mod denaturat. Răspunde pur și simplu la orice întrebare ți se pune. Spune ce gândești în sinea ta în acel moment. Oricare ar fi situația adevărată, doar vorbește despre ea cu sinceritate. Nu bate câmpii, nu înflori, nu spune lucruri care creează o impresie falsă doar pentru a te prezenta într-o lumină favorabilă și a te ambala frumos, nu minți și nu înșela. Toate acestea sunt lucruri pe care nu ar trebui să le faci. Așadar, indiferent ce întrebare îți pun sau despre ce tip de subiect am părtășie cu tine, spune cât știi. Dacă descopăr că nu înțelegi un anumit aspect al adevărului sau că înțelegerea ta este doctrinară ori denaturată și ai gânduri și opinii eronate, te voi corecta, îndruma și ajuta cu promptitudine, așa încât să poți înțelege acest aspect al adevărului, să ai

o înțelegere curată și o cale precisă de practică. În acest fel, părtășia noastră va fi eficientă. Așadar, principiul părtășiei despre un subiect se bazează pe vorbirea sinceră, pe părtășia și discuțiile împreună sau pe schimburile de idei despre adevăr și lucrurile pozitive, astfel încât oamenii să poată înțelege mai limpede subiectul pozitiv despre care avem părtășie, să îl înțeleagă mai exact și să aibă o cale mai clară de practică. Nu ar trebui să se clădească pe temelia suspiciunilor, uneltirilor și înșelăciunii.

Credeți că este bine să avem părtășie despre subiecte precum normalitatea și caracterul practic al lui Dumnezeu întrupat? (Este bine.) Și de ce este bine? (Credem că ne poate rezolva noțiunile și închipuirile despre Dumnezeu întrupat.) Unii oameni spun: „Ne-ai dezvăluit adevărata Ta identitate și acum știm ce fel de persoană ești. Ești prea naiv dacă spui adevărul pe față! Ai aceste manifestări de normalitate și caracter practic, dar cum poți să spui adevărul pe față? Trebuie să-i faci pe oameni să simtă că ești misterios, de nepătruns, superior și insondabil. Chiar dacă nu unelțești împotriva oamenilor, trebuie să spui că poți. Trebuie să pretinzi că stăpânești arta de a manipula oamenii și arta de a-i folosi, că știi «Cele 36 de stratageme» și că poți exploata tot felul de oameni pentru a-Ți presta un serviciu. Doar vorbind în acest fel Te vor idolatriza oamenii; nu poți spune adevărul pe față. Tocmai pentru că spui adevărul atât de direct, oare de ce simt că nu ești deloc misterios sau de nepătruns? Că nu ești asemenea lui Dumnezeu? Uită-Te la acele mari personalități din lume – cei implicați în operațiuni militare sau în politică și la monarhii din epocile trecute. Care dintre acele mari personalități, acei oameni excepționali, a spus vreodată adevărul pe față? A zis vreodată unul dintre ei că este normal, practic și obișnuit, că este doar o persoană de rând? Ei doresc cu disperare ca oamenii să creadă că sunt diferiți de ceilalți, că au fost trimiși din ceruri și că, deși au devenit acum persoane obișnuite, sunt încă misterioși și de nepătruns, și

că sunt inaccesibili oamenilor obișnuiți – doar atunci este ușor să-i conducă pe oameni!" Toți acei monarhi stăpâneau arta conducerii imperiale, iar miniștrii lor și oamenii de rând nu puteau să-și dea seama ce fel de oameni sunt. Cum spunea acea zicală? „Voința împăratului este greu de pătruns și porunca lui nu poate fi încălcată." Toți funcționarii din lumea non-credincioasă au acest tip de mentalitate; chiar și un mic șef de departament, un șef de secție sau un manager are această mentalitate. Nu vor ca oamenii să-și dea seama care este adevărata lor măsură, ce defecte are umanitatea lor, ce greșeli au comis sau ce defecte există în acțiunile lor. Odată ce le sunt descoperite slăbiciunile, fac tot posibilul să le mascheze și să le ascundă, iar dacă faptele lor rele sunt expuse și scoase la iveală, atunci își găsesc un țap ispășitor. Scopul lor când procedează astfel este de a ascunde adevărul despre situație, astfel încât oamenii să continue să-i admire și să-i idolatrizeze. Indiferent ce fac, astfel de indivizi acționează premeditat și planificat pentru a-și atinge propriile scopuri, astfel încât toată lumea să simtă că nu sunt persoane obișnuite, că pot controla situația, că ei sunt cei care trag sforile. Categoric nu le-ar permite niciodată oamenilor să afle că sunt persoane normale, practice și obișnuite. De fapt, sunt doar oameni corupți obișnuiți, cu mult mai multe uneltiri viclene decât o persoană obișnuită și se pricep la conspirații și intrigi. Cum ar putea să le permită vreodată oamenilor să afle cât de sinistră și răuvoitoare este umanitatea lor? Nu le-ar păta acest lucru imaginea? Toți oamenii corupți au acest tip de mentalitate și sunt la fel de ipocriți ca fariseii, având inimi sinistre și răuvoitoare. Deși recunosc în inimile lor că Dumnezeu poate deveni trup, cum pot crede că Dumnezeu întrupat ar fi o persoană obișnuită, normală? Ei cred în inimile lor că, dacă Dumnezeu S-ar întrupa cu adevărat, oamenii ar trebui măcar să poată vedea în trupul Său aura Sa divină și diverse semne ale identității și esenței lui Dumnezeu. De asemenea, cred cu tărie

următoarele: „Privindu-i pe toți oamenii, Dumnezeu întrupat trebuie să aibă perspectiva și atitudinea celui care privește de sus gloatele, dar eu nu văd aceste lucruri la Tine. De asemenea, spui mereu că respecți regulile în felul în care Te porți și faci lucrurile în conformitate cu poziția Ta adecvată. Nu expune acest lucru întru totul faptul că ești într-adevăr o persoană obișnuită? Nu ar fi complet distrusă imaginea nobilă, misterioasă și de nepătruns a lui Dumnezeu întrupat din inimile oamenilor?" Credeți că această distrugere este bună? (Da, este. Ne distruge noțiunile și închipuirile.) Spun aceste cuvinte tocmai pentru a vă distruge visurile, noțiunile și închipuirile, astfel încât să nu mai trăiți într-un vis, ci în realitate. Acest lucru se aliniază pe deplin la adevărurile-principii pe care vă cer să le respectați: să vă purtați într-un mod care respectă regulile, să faceți lucrurile în conformitate cu poziția voastră adecvată și să fiți persoane obișnuite, care își asumă poziția de ființe create, pentru că Eu Însumi procedez așa. Când interacționez cu voi și în viața Mea personală, nu vorbesc niciodată într-un mod lăudăros și nu folosesc vorbe goale, nici nu Mă dau în spectacol și nu Mă laud. Este ceva ce puteți vedea și simți cu toții. De asemenea, nu uneltesc niciodată împotriva nimănui, când fac lucruri nu sunt alunecos și nu lenevesc niciodată și respect regulile în felul în care Mă port. Trebuie respectat acest standard minim al conștiinței. Unii oameni recurg la uneltiri atunci când vorbesc și acționează, spunându-le celorlalți lucruri plăcute și apoi încercând prin toate mijloacele să-i facă să cadă în capcanele lor, să-i slujească și să le presteze un serviciu. Eu nu fac astfel de lucruri. Dacă vreau să Mă ajute cineva cu ceva, îi voi cere direct. Unii oameni spun: „Ai această identitate și acest statut, deci nu este suficient să rostești un cuvânt pentru a determina pe cineva să facă ceva?" Chiar dacă este doar o chestiune de a spune un cuvânt, tot trebuie să procedez respectând regulile și nu pot să-i oblig pe oameni, cu atât mai

puțin să-i forțez să facă lucruri pe care nu vor să le facă. Dacă ești dispus, atunci fă-o; dacă nu ești dispus, poți refuza. Cu toate acestea, dacă îți cer să faci ceva, voi spune mereu adevărul pe față. Categoric nu voi bate câmpii și nu voi vorbi pe ocolite ca să te păcălesc sau să te ademenesc să muști momeala, iar apoi să te determin să Mă slujești de bunăvoie și să-Mi prestezi un serviciu; apoi, după ce uneltesc împotriva ta, să te determin chiar să spui că ai făcut-o de bunăvoie și să simți că nu-ți datorez nimic. Categoric nu aș face niciodată asta. Niciuna dintre aceste practici – fie că sunt ceea ce oamenii numesc arta de a-i folosi pe alții, regulile jocului, tactici pentru a te juca cu oamenii sau strategii imperiale de a-i manipula pe alții – nu există în cazul Meu. Nu mă joc cu oamenii – alții s-ar putea să o facă, dar Eu nu voi face acest lucru, nici nu-i voi imita și nu voi învăța de la ei. Nu am citit niciodată lucruri precum „Arta războiului" sau „Cele 36 de stratageme" și categoric nu voi recurge la tertipuri și nu voi spune că negrul este alb atunci când vorbesc. Când vorbesc și acționez, unu este unu și doi este doi. Singura excepție este atunci când, din cauza unor circumstanțe speciale, s-ar putea să formulez lucrurile într-un mod înțelept, dar aceasta este doar din considerație pentru slăbiciunile și dificultățile oamenilor și pentru statura lor mică. Este pentru a-i proteja și prețui și nu există rea-voință în asta, prin urmare nici aceasta nu este o uneltire. Poate că unii oameni sunt foarte dezamăgiți, gândindu-se: „Așadar, se pare că inima și mintea Ta nu cuprind diversele uneltiri ale oamenilor faimoși și măreți ai lumii. Se pare deci că ești atât de simplu!" Nu este bine să fii atât de simplu? Faptul că nu uneltesc nu înseamnă că nu pot deslușI oamenii; nu înseamnă că nu pot deslușI substanța și esența lucrurilor; nu înseamnă că nu știu cum să Mă ocup de tot felul de oameni, evenimente și lucruri. Fără să uneltesc, pot totuși să aplic principiile pentru a Mă ocupa de tot felul de oameni, evenimente și lucruri în mod adecvat și precis, în funcție de mediu

și de context, determinându-i să-și joace în mod natural rolurile și să trăiască în conformitate cu regulile și legile lor, sub suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, în loc să folosesc tactici, să recurg la înșelăciune sau să Mă joc cu oamenii pentru a-i amăgi. Principiile conform cărora fac lucrurile, principiile conform cărora Mă ocup de diverse probleme și principiile conform cărora tratez tot felul de oameni, evenimente și lucruri au fost discutate toate în părtășiile și predicile Mele de-a lungul anilor. Când vorbesc despre aceste lucruri, nu scandez sloganuri; acestea provin din gândurile Mele și din umanitatea-esență pe care o am și, de asemenea, Îmi pun în practică gândurile și punctele de vedere pentru a Mă ocupa de tot felul de oameni, evenimente și lucruri. Așadar, când Îmi pun în practică gândurile și punctele de vedere pentru a Mă ocupa de tot felul de persoane, evenimente și lucruri sau când Mă ocup de acestea conform acestor principii, ați spune că rezultatul final este urmarea căii lui Dumnezeu sau răzvrătirea împotriva acesteia? (Urmarea căii lui Dumnezeu.) Prin urmare, oricât de normal, practic și obișnuit – și deloc misterios – aș părea oamenilor Eu, Dumnezeu întrupat, acest lucru nu va afecta absolut deloc înțelegerea voastră privind adevărul, nici nu vă voi duce pe căi greșite. Dimpotrivă, tocmai pentru că Eu Însumi am principii în modul în care Mă port și acționez, dacă puteți să urmăriți adevărul, să vă purtați și să acționați într-un mod ascultător și respectând regulile, conform principiilor despre care vorbesc, și să practicați în conformitate cu direcția și obiectivele pe care vi le indic, atunci, mai devreme sau mai târziu, veți dobândi mântuirea, veți obține supunerea față de Dumnezeu și veți deveni persoane care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Aceasta este o certitudine. A putea dobândi mântuirea – nu este acesta scopul pe care îl urmăresc cei care cred sincer în Dumnezeu? Atunci, ce altceva căutați? Cât despre faptul că sunt sau nu misterios și de nepătruns, nobil sau diferit de ceilalți ori că am sau

nu unele abilități speciale pe care nu vi le puteți imagina sau pe care nu le aveți, acest lucru nu este important. În plus, nu este important nici dacă voi credeți că sunt normal, practic și nedemn de idolatrizarea sau de admirația voastră. Ce este important? Faptul că, în mod garantat, cuvintele rostite de Mine, această persoană insignifiantă, această persoană obișnuită și normală, vă vor aduce înaintea lui Dumnezeu, permițându-vă să dobândiți mântuirea. Mai există un lucru sigur: dacă practicați și experimentați conform acestor cuvinte pe care le-am rostit, într-o zi, toate gândurile, opiniile și viețile-firi pe care le aveți se vor transforma în mod garantat și veți deveni ființe umane noi. Poți deveni un membru al noii omeniri – sunt sigur de asta. Voi sunteți siguri de asta? (Da.)

Aveți acum o nouă înțelegere a manifestărilor normalității și caracterului practic al lui Dumnezeu întrupat? (Da.) Dacă vedeți că modul în care Mă port și acționez, precum și gândurile și punctele Mele de vedere sunt toate în sfera normalității și a caracterului practic, și dacă principiile Mele de acțiune, gândurile și punctele Mele de vedere vă pot influența în orice moment și le veți accepta de bunăvoie, atunci voi spune ceva sigur: întrucât iubiți adevărul în acest fel, sunteți capabili să căutați adevărul în manifestările normale și practice ale lui Dumnezeu întrupat și, de asemenea, puteți să acceptați principiile potrivit cărora Se poartă Dumnezeu întrupat, precum și gândurile și opiniile Sale în diverse privințe, atunci ceea ce urmăriți și cursul conduitei voastre personale vor evolua în mod natural într-o direcție pozitivă. Cu alte cuvinte, pe măsură ce continuați să credeți, veți avea tot mai mult o umanitate normală, veți trăi tot mai mult o asemănare umană și vă veți apropia tot mai mult de cerințele lui Dumnezeu, dobândind în cele din urmă mântuirea. Faptul că obțineți astfel de câștiguri este direct legat de udarea și de aprovizionarea lui Dumnezeu întrupat, această persoană obișnuită, normală. Dacă puteți să acceptați și, de

asemenea, să iubiți aceste esențe și manifestări ale normalității și caracterului practic al lui Dumnezeu întrupat, precum și modul în care Se poartă El și crezurile Sale în acest sens, atunci manifestările și umanitatea voastră vor deveni din ce în ce mai bune. Ce înseamnă că vor deveni din ce în ce mai bune? A spune că vei deveni tot mai asemănător cu o persoană bună ar putea fi puțin lipsit de sens. Acest „a deveni din ce în ce mai bun" înseamnă că raționalitatea și conștiința ta se vor dezvolta într-o direcție pozitivă. Cu toate acestea, dacă disprețuiești sau ești dezgustat de normalitatea, caracterul practic și caracterul obișnuit al lui Dumnezeu întrupat sau chiar le discriminezi, nu le accepți, ești potrivnic față de ele și le batjocorești, atunci îți va fi foarte greu să accepți toate adevărurile pe care le exprimă El și îți va fi greu să înțelegi semnificația și influența practică a umanității normale pe care o are El. Dimpotrivă, vei fi chiar scârbit și vei urî toate adevărurile exprimate de Dumnezeu în umanitatea Sa normală. În acest fel, îți va fi foarte greu să trăiești asemănarea unei persoane normale și să devii cineva plăcut lui Dumnezeu, deoarece lucrurile pe care le venerezi nu sunt lucruri pozitive, ci negative. Tu venerezi celebritățile și vedetele din societate, precum și tendințele sociale și tânjești după acestea. În acest caz, calea pe care mergi este una greșită, iar în ceea ce privește direcția dezvoltării tale și a ceea ce urmărești, un lucru este sigur: nu te vei dezvolta într-o direcție pozitivă, ci într-una dăunătoare. De exemplu, Eu spun că nu uneltesc împotriva oamenilor, iar unii spun: „Dacă nu unelteşti împotriva oamenilor, cum poți face o lucrare atât de măreață? Când interacționezi și ai de-a face cu oamenii, trebuie să unelteşti. Dacă nu știi cum să unelteşti, nu poți să Te joci cu oamenii și nu vei fi la înălțimea sarcinii." Eu zic că ești terminat dacă poți spune astfel de lucruri. Gândurile și punctele tale de vedere nu sunt doar denaturate, ci, chiar mai mult, sunt ticăloase. Îți este imposibil să pornești pe calea cea dreaptă, deoarece

umanitatea ta este lipsită de elementul iubirii pentru adevăr și lucrurile pozitive. Îți este imposibil să pornești pe calea mântuirii.

Când conversez cu oameni în cadrul umanității normale, se întâmplă deseori ca discuția să nu decurgă lin. Ce vreau să spun prin faptul că nu decurge lin? Uneori, când interacționez și discut cu cineva într-un mod absolut normal, acea persoană complică excesiv lucrurile sau se gândește prea mult la ele, iar conversația pur și simplu nu poate continua. Dacă nu poate continua, ce fac? Pur și simplu nu mai interacționez cu acea persoană – găsesc pe cineva care poate interacționa cu alții, care știe cum să comunice și să discute, care are gândirea umanității normale, și apoi discut și interacționez în schimb cu acel cineva. Când intru în contact cu voi, cea mai frecventă situație pe care o observ este aceea că oamenii simt următoarele: „Identitatea și statutul Tău au o influență prea mare atunci când vorbești și comunici cu oamenii. Ești Dumnezeu întrupat, iar noi suntem ființe create. Dacă spunem ceva greșit, riscăm să adoptăm un statut egal și să ofensăm firea lui Dumnezeu. În plus, ca Dumnezeu întrupat, lucrarea Ta este de a mântui omenirea, iar Tu Îl reprezinți pe Dumnezeu Însuși, așa că responsabilitatea Ta sau lucrarea pe care o săvârșești nu poate fi decât exprimarea adevărului pentru a aborda chestiunea mântuirii umanității corupte. Ar trebui să vorbești doar despre lucrare sau despre subiecte izvorâte din divinitate. Nu poți vorbi despre viața umană normală – despre mâncare, haine, adăpost și transport sau despre felul în care este cutare sau cutare persoană. Dacă vorbești despre felul în care este, o judeci sau ai motive ascunse.” Deoarece au aceste noțiuni, oamenii Îl clasifică pe Dumnezeu întrupat ca pe o ființă non-umană. Așadar, când interacționez cu oameni cărora le lipsește gândirea normală și umanitatea normală și vorbesc puțin despre chestiuni de zi cu zi sau despre necesitățile zilnice, unii își construiesc o barieră mentală, gândindu-se: „Ce rost are să vorbim despre

asta? Nu este spiritual! În plus, nu cumva ai motive ascunse de aduci asta în discuție?" Dacă discut despre situația cuiva, unii se întreabă: „Oare îi judeci sau unelteşti împotriva oamenilor pe la spatele lor? Le-ai pregătit ceva? Ai de gând să-i promovezi sau să-i elimini? Ai de gând să-i foloseşti în continuare sau să-i demiți?" Dacă vorbesc despre problemele cuiva, unii se gândesc: „Nu-Ți place acea persoană sau eşti dezgustat de ea? A făcut ceva care să Te rănească? A spus sau a făcut ceva care să Te ofenseze?" Mai ales când se discută despre subiecte sensibile care se referă la conducători și lucrători, unii se tem și mai mult să se implice, spunând: „Vorbeşti despre acestea pentru lucrare, dar noi nu le vom discuta cu Tine. Acestea sunt subiecte sensibile. Odată ce spunem ceva inexact, ne vei da în vileag și ne vei emonda, vei vedea dezvăluirea corupțiilor noastre și vei rămâne cu o impresie proastă despre noi, ceea ce ar fi nepotrivit." Există și momente când aduc în discuție anumite subiecte, întrebându-vă, de exemplu: „Cine din familia voastră crede în Dumnezeu?" Acest subiect este unul sensibil în China continentală. Cu toate acestea, în China continentală nu este considerat un subiect sensibil să-i întrebi pe anumiți indivizi cu care ai interacționat o perioadă relativ lungă și cu care eşti destul de familiarizat – cu atât mai puțin în străinătate. Dar dacă pun această întrebare, unii oameni nici măcar nu îndrăznesc să răspundă. Se gândesc: „Încerci să sapi în trecutul meu, întrebând cine crede din familia mea?" Dacă întreb: „Câți oameni sunt în biserica voastră locală? Cine este conducătorul de biserică?", se gândesc: „O, nu! Încerci să afli despre biserică? Nu pot vorbi despre asta cu Tine. Dacă spun ceva și află conducătorul de biserică, vor fi probleme." Vezi tu, sunt precauți chiar și când vorbesc despre chestiuni bisericeşti și se tem să spună ceva. Mulți oameni nu îndrăznesc să discute subiecte legate de conducătorii de biserică și de lucrarea bisericească sau să spună liber ce este în mintea lor. Unul dintre motivele principale pentru

aceasta este teama de a expune situația bisericii și de a-i ofensa pe conducători și lucrători și, în același timp, teama de a-și dezvălui involuntar propriile gânduri și opinii și de a fi emondați sau dați în vileag. Acesta este un lucru pe care nu vor să-l vadă întâmplându-se. Așadar, când interacționez cu mulți oameni, nici măcar comunicarea obișnuită nu poate decurge lin. Când gestionez lucruri și interacționez cu non-credincioși ale căror minți și experiențe sunt complicate, odată ce termin de gestionat lucrurile, plec repede – nu pot să clădesc relații profunde sau să Mă apropii prea mult. Dar când interacționez cu frați și surori, constat că majoritatea oamenilor sunt și ei la fel: nu pot să Mă apropii prea mult sau să clădesc relații profunde. Nu este vorba că Mă consider superior și că nu sunt dispus să interacționez cu majoritatea oamenilor; mai degrabă, când încerc să-i abordez sau să intru în contact cu ei, aceștia se feresc sau Mă evită în mod subconștient. De ce Mă eviți? Dacă spui ceva greșit, nu te voi condamna și nu voi face mare caz. Dacă ești conducător sau lucrător, putem să avem părtășie despre adevăr și să discutăm despre orice aspect pe care nu-l înțelegi. Dacă ești un frate sau o soră de rând și spui într-adevăr ceva greșit sau ai gânduri și opinii eronate, atunci depinde dacă sunt dispus să vorbesc despre asta cu tine. Dacă văd că ai un calibru slab, îți lipsește capacitatea de înțelegere și nu poți să-ți dai seama de nimic, atunci nu vreau să discut cu tine și, chiar dacă am discuta, n-ar exista niciun rezultat. Totuși, dacă ai un calibru bun, ai capacitate de înțelegere și poți vedea în profunzime unele lucruri, atunci discuția cu tine poate da rezultate și nu va fi o pierdere de timp. Indiferent cu cine port o discuție relaxată sau ce probleme descopăr, în primul rând, nu voi condamna în inima Mea acea persoană, în al doilea rând, nu o voi blestema și, în al treilea rând, nu-i voi determina finalul. Ar fi nefondat să acționez așa și nu fac lucruri nesăbuite. În ceea ce privește umanitatea normală, uneori, când întâlnesc pe cineva cunoscut, vreau doar

să stau puțin de vorbă și să discut. Dacă ești dispus, voi vorbi cu tine. Dacă nu, nu te voi forța. Unii oameni se tem să discute cu Mine. Indiferent ce spun, sunt precauți față de Mine și nu-și exprimă opiniile, temându-se că vor spune ceva greșit și Îmi vor da motive să-i învinovățesc. Dacă văd că nu ești dispus să spui ce ai în suflet, Mă voi opri la momentul potrivit. Dacă ești mereu precaut față de Mine, temându-te mereu că uneltesc împotriva ta, atunci nu voi avea nicio înclinație să vorbesc cu tine. Spune-Mi, este normală această raționalitate a Mea? (Da.) Când vorbesc și comunic cu cineva, va exista mereu un fel de context. De exemplu, dacă ești responsabil de creșterea animalelor la o fermă, vom vorbi despre creșterea animalelor. Dacă ești conducător de biserică, vom discuta despre chestiuni bisericești, despre chestiuni legate de frați și surori, cum este starea actuală a fraților și surorilor sau cum este viața bisericească. Dacă ești predicator al Evangheliei, atunci vom vorbi despre lucrarea de evanghelizare. Aceasta este interacțiunea cu oamenii în cadrul umanității normale și face parte, de asemenea, din lucrarea Mea. Unele chestiuni nu implică lucrarea bisericească, dar sunt totuși chestiuni generale ale casei lui Dumnezeu. Este normal să discutăm despre aceste lucruri când ne întâlnim. Te ocupi de chestiuni și îți faci datoria în casa lui Dumnezeu, prin urmare, când ne întâlnim, ar trebui să te salut, să stau de vorbă cu tine și să văd dacă ai dificultăți. Uneori, în timpul discuțiilor obișnuite, întreb ceva precum: „Temperatura a scăzut în ultimele două nopți – a fost frig în casa voastră?” Unii nu vor să audă asta, gândindu-se: „Suntem adulți; avem nevoie să-Ți faci griji pentru noi?” Intențiile bune nu sunt apreciate, nu-i așa? Alteori, când merg la bucătărie, întreb: „Cum sunt legumele de anul acesta? Sunt suficiente? Ce legume sau alimente vă plac?” Acestea sunt lucruri foarte normale, nu-i așa? (Așa e.) Dar inimile oamenilor sunt prea complicate și, în unele cazuri, lucrurile nu decurg lin nici măcar când interacționez și

comunic cu ei într-un mod normal. De ce se întâmplă asta? Se întâmplă pentru că oamenii se tem mereu să-și expună problemele și situațiile reale. Și de ce se tem alții? Se tem de următoarele: „Dacă îmi dezvălui adevărata situație, mă vei da în vileag în predicile Tale de la adunări, folosindu-mă ca țintă.” De ce nu poți să fii o țintă? Când am părtășie despre adevărul referitor la problemele tale, acestea se rezolvă. Nu ai câștigat ceva în plus? Nu este acesta norocul tău? Este un lucru bun. Dovedește că te iau în serios și am întrucâtva considerație față de tine. Este corect? Dacă nu ți-aș acorda atenție și nu ai fi în inima Mea, și dacă aș descoperi probleme la tine, dar nu le-aș lua în seamă și nu ți-aș oferi îndrumare și părtășie, atunci ai putea să înțelegi adevărul și să-ți rezolvi problemele? Ai fi fericit în acel caz? Dacă ai fi mulțumit, gândindu-te: „Niciuna dintre problemele pe care le expune Dumnezeu nu are legătură cu mine, așadar, asta dovedește că nu am probleme” – dacă ai experimenta lucrarea lui Dumnezeu în acest fel, nu ai fi cineva care urmărește adevărul. Unii oameni, după ani de credință, nu au fost niciodată emondați, nu au slujit drept contrast nici măcar o dată, totuși se simt mândri și norocoși, crezând că sunt foarte buni, că nu au nicio problemă și că vor fi cu siguranță mântuiți. Nu este oare foarte problematic? O astfel de persoană nu poate în niciun caz să dobândească mântuirea.

Oamenii care au gândirea umanității normale, atunci când comunică și interacționează cu alții în cadrul umanității normale, vor avea simțul conștiinței și rațiunii umanității normale. Cu acest simț, ei au un standard minim și principii în modul în care îi tratează pe alții. Când vorbești și interacționezi cu oameni care se încadrează în gândirea umanității normale, pe de o parte, aceștia pot percepe că ai un simț al conștiinței umanității. Pe de altă parte, acționezi cu bună-cuviință, așa încât să nu fii dezagreabil în ochii altora. Și un alt aspect important este că, atunci când comunici și interacționezi cu alții, aceștia vor beneficia de cuvintele pe care le comunici

și vor câștiga unele lucruri de care are nevoie umanitatea. Aceasta este ceea ce numim interacțiune și comunicare cu oamenii. Ce înseamnă comunicarea? În termeni simpli, înseamnă să porți o discuție relaxată. Cei mai mulți oameni nu știu să poarte o discuție relaxată; de îndată ce vorbesc, sunt predispuși la certuri și polemici sau se laudă și le dau lecții altora pentru a-i face să asculte. Cei cu un strop de elocvență vor să le predice altora și se comportă ca profesorii lor imediat ce deschid gura. Toate aceste manifestări sunt dezvăluiri ale unor firi corupte. Oamenii cu firi corupte nu pot purta discuții relaxate cu alții în mod normal. Chiar dacă vorbesc normal o vreme, acest lucru nu poate dura. La un moment dat, vor începe să se certe, înroșindu-se la față și implicându-se total în conflict. Aceasta nu este o discuție relaxată normală. Cu siguranță, o discuție relaxată normală nu este o dezbatere despre bine și rău sau o ceartă și o ciondăneală, cu atât mai puțin o judecată sau o condamnare a oamenilor. Să definim discuția relaxată. Este schimbul și împărtășirea de informații – aceasta este ceea ce numim o discuție relaxată. Este corectă această definiție? (Este corectă.) În ce sens este corectă? Schimbul și împărtășirea de informații se bazează pe temelia conștiinței și raționalității umanității normale. Uite: cum discută și comunică oamenii care au conștiință și rațiune? Nu se ceartă și sunt capabili să se respecte reciproc, aducând beneficii celuilalt. După ce aud ce a împărtășit celălalt, dobândesc informații noi. Apoi, la rândul lor, îi transmit celeilalte persoane informațiile pe care le cunosc, astfel încât și cealaltă persoană să aibă de câștigat și, în limitele umanității sale, să dobândească experiență, perspective și cunoaștere. Împărtășirea cu cealaltă persoană a informațiilor pe care le cunosc, bazându-se pe principiile respectului față de acea persoană și ale înțelegerii armonioase pe picior de egalitate și apoi primirea informațiilor împărtășite cu ei de către cealaltă persoană – nu este acesta ajutor reciproc? Acesta se bazează pe temelia egalității, sprijinului

reciproc, armoniei și corectitudinii. Aceasta este ceea ce numim comunicare și discuție relaxată. Spune-Mi, este corectă definiția Mea? (Da.) Practicarea discuțiilor și a comunicării pe baza acestui principiu este corectă. Dacă discuțiile și comunicările sunt pline de uneltiri, certuri, lupte, intrigi, șiretlicuri, capcane și teste și dacă se dezvăluie numai firi corupte, dacă înseamnă doar reprimare reciprocă, fiecare persoană dându-se mare, concurând cu cealaltă, rivalizând pentru a vedea cine vorbește mai elevat sau spune mai multe, atunci aceasta nu este o comunicare normală. Nu este comunicare în sfera conștiinței și raționalității umanității normale. Această comunicare nu este un schimb și o împărtășire de informații, ci mai degrabă sunt lupte și polemici, atât fățișe, cât și ascunse. Nu este așa? (Așa este.)

Pentru a putea comunica fără uneltiri cu alții, trebuie să înveți să comunici în sfera conștiinței și raționalității umanității normale. Scopul comunicării este de a-i ajuta pe alții și, de asemenea, de a primi ajutor și beneficii de la ei. Aceasta este comunicarea normală și, în acest mod, poți reuși să comunici fără uneltiri. Uită-te la comunicarea și discuțiile non-credincioșilor; pot acestea să obțină efectul unei comunicări normale? (Nu.) Când oamenii corupți comunică și discută, sunt normale conținutul, motivele și tonul comunicării lor? (Nu.) Comunicarea lor seamănă pur și simplu cu luptele de cocoși sau de câini. Poate comunicarea lor să decurgă fără probleme? (Nu.) Nici măcar nu reușesc să nu uneltească împotriva altora sau să nu se certe cu ei. Pentru a decurge fără probleme, comunicarea necesită o inimă plină de iubire, dorința de ajutor reciproc și disponibilitatea de a învăța din punctele forte ale celuilalt pentru a-și compensa slăbiciunile. Când comunic și discut cu voi, nu este suficient doar ca Eu să nu uneltesc; și voi trebuie să practicați conform acestui principiu, să nu uneltiți și să nu fiți suspicioși. Dacă Eu nu uneltesc, dar voi uneltiți în mod constant, și nu doar că uneltiți voi înșivă, dar și suspectați că uneltesc Eu, atunci

comunicarea noastră nu poate decurge fără probleme și nici nu putem să avem o interacțiune adevărată, benefică sau să ne înțelegem în mod armonios. Când Mă văd venind, unii oameni găsesc repede un loc unde să se ascundă. În cazul în care chiar nu Mă pot evita, Mă salută fără tragere de inimă, dar în sinea lor nu vor să Mă întâlnească, gândindu-se: „Ce bătaie de cap! Ai venit aici ca să afli din nou despre situația noastră concretă. După aceea, vei avea din nou părtășie despre adevărurile-principii și ne vei face de râs. Ce ar trebui să facem?” Dacă nu ești dispus să te întâlnești sau să interacționezi cu Mine și te simți epuizat în sinea ta când interacționezi cu Mine, crezând mereu că încerc să uneltesc împotriva ta, atunci Mă poți evita când Mă vezi apropiindu-Mă. Dacă simți că nu uneltesc atunci când interacționezi cu Mine și că această interacțiune îți aduce destindere, bucurie, libertate și relaxare, atunci hai să ne întâlnim, să stăm de vorbă și să discutăm despre ce s-a întâmplat în ultima vreme. Dacă Mă întrebi: „Ce ai mai făcut în ultima vreme?”, îți voi răspunde sincer. Dacă te întreb: „Cum au fost lucrurile recent? Ai făcut vreun progres în viață? Ai obținut vreun câștig din îndeplinirea datoriei tale?” și poți răspunde și tu sincer, este foarte bine. Fiecare întâlnire poate decurge într-o atmosferă agreabilă. Dacă nu este corect ca oamenii să se ascundă mereu de Mine când Mă văd, este oare corect să recurgă mereu la lingușiri nesincere pentru a încerca intenționat să-Mi intre în grații? (Nu.) De ce nu este corect? (Încercarea de a intra în grațiile cuiva echivalează cu falsitatea și viclenia. Este mai bine să vorbim mai autentic și nu trebuie decât să-L tratăm pe Dumnezeu cu o mentalitate normală. În primul rând, ar trebui să fim sinceri cu El. În al doilea rând, nu ar trebui să căutăm să intrăm în grațiile lui Dumnezeu, să încercăm în mod deliberat să ne dăm bine pe lângă El sau să-L lingușim.) Pentru Mine există o singură cerință: când te văd, nu te ascunde de Mine și când nu te caut, nu Mă deranja. Fă ceea ce ar trebui să faci și fă totul normal. Nu voi afecta

îndeplinirea datoriei voastre, iar voi nu ar trebui să o afectați pe a Mea. Atât evitarea, cât și deranjarea Mea nu sunt principii pe care oamenii ar trebui să le urmeze atunci când intră în contact cu Mine și interacționează cu Mine. Așadar, care este principiul? Să comunici în sfera conștiinței și rațiunii umanității normale și să fii capabil să conversezi sincer și să spui adevărul pe față; ar trebui să răspunzi cu sinceritate la orice te întreb. De ce nu reușesc oamenii să spună adevărul pe față? De exemplu, să presupunem că te întreb: „Câți oameni ai câștigat predicând Evanghelia luna aceasta?" și nu vrei să răspunzi. Dacă văd că nu te simți în largul tău, nu voi insista. Nu vreau să pun oamenii într-o situație dificilă și nu forțez niciodată pe nimeni să vorbească. Unii oameni, indiferent ce îi întreabă ceilalți, se gândesc mereu: „Ce vor să spună prin asta?" Nu vor să răspundă direct, fiindu-le foarte frică să nu răspundă greșit și să-și creeze probleme. Dacă speculezi și unelțești mereu în acest mod, atunci nu putem comunica. Nu trebuie să scrutezi mereu sensul întrebărilor Mele și nici nu ar trebui să unelțești împotriva Mea. Dacă poți să fii simplu și să te destăinui în legătură cu ceea ce ai în suflet, atunci putem comunica unul cu celălalt. Este ușor sau nu? (Este ușor.) Este ușor de spus, dar ar putea fi puțin mai greu de pus în practică. Nu este la fel de ușor pe cât pare. De exemplu, s-ar putea să-ți fi pus odată o întrebare și tu să nu fi spus adevărul în acel moment – ai mințit. Acel contact și acea comunicare au eșuat. După ce au eșuat, ce ar trebui să faci? Străduiește-te să fii suficient de curajos încât să recunoști data viitoare când ne întâlnim: „Am mințit data trecută. De acum înainte, voi spune adevărul pe față." Atunci te voi încuraja – te voi aplauda și îți voi da un semn de aprobare: ai reușit să practici adevărul și să fii o persoană onestă. Nu-i așa că este minunat? (Așa e.)

Când vine vorba de părtășia despre subiectul de a nu unelti, indiferent câte exemple sunt date, ceea ce vi se comunică este un singur principiu.

Știți care este acest principiu? (Să nu folosim perspectiva omenirii corupte pentru a-L evalua pe Dumnezeu sau pentru a fi suspicioși față de Dumnezeu.) Așa este. Nu-L tratați pe Dumnezeu din perspectiva omenirii corupte. Așadar, ce principiu ar trebui urmat? (Să-L tratăm pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu.) Nu este în regulă să-L tratați ca pe un om? Nu este în regulă să-L tratați ca pe o persoană normală, obișnuită? Indiferent dacă-L tratezi ca pe Dumnezeu sau ca pe un om, cel mai important principiu pentru interacțiunea între persoane este să fiți sinceri unii cu alții. Când vorbesc și Mă ocup de probleme cu tine, Eu nu uneltesc împotriva ta, iar tu, la rândul tău, ar trebui să fii sincer cu Mine. Prin urmare, dacă cineva unelteşte împotriva ta, ar trebui să unelteşti şi tu împotriva lui? (Nu.) Dacă cineva unelteşte împotriva ta, ar trebui să-l tratezi tot în conformitate cu principiile. Aceasta este calea cea dreaptă. Nu este vorba doar de faptul că Eu nu uneltesc împotriva ta, ca să fii sincer cu Mine, fără uneltiri sau suspiciuni. În schimb, chiar dacă alții uneltesc împotriva ta, tot poți acționa și gestiona problemele conform adevărurilor-principii. Aceasta înseamnă să respecți principiile. Unii oameni spun: „A uneltit împotriva mea – cum să nu mă răzbun? Dacă nu-i arăt cum stă treaba și doar îl las să mă hărțuiască așa, nu voi ieși în pierdere? Sunt atât de ușor de intimidat?” Spune-Mi, are sens raționamentul lor? Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte – are sens printre oamenii din lume. Dar dacă este evaluată pe baza adevărului, această afirmație este greșită. Uneltirile cuiva împotriva ta sunt o faptă rea. Dacă te răzbuni la rândul tău, folosind aceeași metodă pentru a unelti împotriva lui, în ochii lui Dumnezeu, esența este aceeași; amândouă sunt fapte rele. Dumnezeu nu va spune că riposta ta este complet justificată și în conformitate cu principiile, nefiind o faptă rea, fiindcă acel individ a uneltit împotriva ta. Dumnezeu nu analizează de ce ai uneltit împotriva acelui individ; El analizează dacă fapta ta în sine este o uneltire, dacă este o faptă

rea și dacă tratezi această chestiune evaluând-o pe baza adevărului sau a opiniilor morale umane. Dacă acea chestiune este evaluată pe baza opiniilor morale umane, atunci zicala: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte” este considerată adecvată. Acel individ a uneltit primul împotriva ta, așa că este rezonabil să te răzbuni și să unelteşti împotriva lui folosind aceleași mijloace, iar el ar trebui să accepte astfel de consecințe. Dacă evaluăm dintr-o perspectivă umană, folosind opinii morale umane, nu este greșit. Și dacă evaluăm pe baza legii, probabil că nu este ilegal. Dar în ochii lui Dumnezeu, acest lucru este contrar adevărului. Orice este contrar adevărului este o faptă rea și este condamnată în ochii lui Dumnezeu. Chiar dacă riposta ta este legitimă, Dumnezeu nu Se va abține să te condamne doar pentru că riposta ta este rezonabilă și justificată moral. Dumnezeu va analiza modul în care îl tratezi pe acel individ după ce unelteşte împotriva ta. Dacă îl tratezi în același mod, Dumnezeu te va condamna. Dar dacă îl tratezi conform adevărurilor-principii, corect și just, așa cum te-a învățat Dumnezeu, chiar dacă oamenii pot să aibă noțiuni și să te condamne moral, iar din punct de vedere legal poți să fii condamnat, în ochii lui Dumnezeu, El spune că ai acționat în această chestiune în conformitate cu principiul și că nu este o faptă rea – El nu te va condamna. Dacă poți trata oamenii conform adevărurilor-principii înseamnă că practici adevărul. Nu ar trebui să-L tratezi pe Hristos conform noțiunilor și închipuirilor tale sau pe baza firilor tale corupte, ori să folosești intrigi și șiretlicuri împotriva Lui. Acesta ar trebui să fie și modul în care îi tratezi pe oameni. Dacă Îl poți trata corect pe Hristos, această persoană obișnuită, atunci, în același mod, îi poți trata corect și pe ceilalți. Indiferent cine este o persoană, ar trebui să adopți atitudinea corectă în modul în care o tratezi. În acest fel, principiile și metodele tale de a trata oamenii vor fi corecte. Dacă faci o greșeală în atitudinea ta față de oameni sau în gândurile și punctele tale de vedere

privind modul de a-i trata, vei reflecta prompt asupra ta conform cuvintelor lui Dumnezeu și îți vei corecta gândurile și punctele de vedere, reglându-ți totodată comportamentul constant și, treptat, gândurile și punctele tale de vedere privind tratarea oamenilor și principiile tale de conduită personală și de acțiune se vor conforma tot mai mult adevărului. Când adevărurile-principii vor deveni viața ta, firea ta coruptă va fi fost alungată și transformată, iar tu vei fi capabil să tratezi oamenii în mod corect și just și în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu uneltesc împotriva ta, crezi că este corect să nu unelteşti împotriva lor. Dar dacă uneltesc împotriva ta și te poți abține de la a unelti împotriva lor, căutând în schimb adevărul și tratându-i conform adevărurilor-principii, nu este acesta un progres? Nu este o transformare? (Ba da.) Dacă ei uneltesc împotriva ta și și tu unelteşti împotriva lor, oare nu mergi pe aceeași cale ca aceia care uneltesc împotriva ta? În acest caz, care este deosebirea dintre tine și oamenii din lume? Nu s-a produs nicio schimbare în opiniile tale despre oameni și lucruri, nici în punctele tale de vedere de la baza modului în care te porți și acționezi. Acestea nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu, nici pe adevărurile-principii, ci pe principiile oamenilor din lume: unelteşte împotriva oricui unelteşte împotriva ta – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Nu ești diferit de oamenii din lume, de non-credincioși. În cazul în care, indiferent dacă cineva unelteşte sau nu împotriva ta, tu nu unelteşti niciodată împotriva lui, ci îl tratezi în schimb conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii, atunci această atitudine și perspectivă sunt corecte; asta înseamnă să practici adevărul. În Epoca Harului, ce le-a spus Domnul Isus oamenilor? Dacă cineva te lovește peste obrazul drept, ce ar trebui să faci? [Domnul Isus a spus: „Aceluia care te lovește peste obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt” (Matei 5:39).] Unii oameni spun: „Dacă mă lovește, îl voi lovi și eu! Dacă mă lovește peste obrazul stâng, îl

voi lovi și eu peste obrazul stâng. Dacă mă lovește peste obrazul drept, îl voi lovi și eu peste obrazul drept. Acest lucru nu este condamnat nici moral, nici legal." Dumnezeu spune: „Greșit. Dacă te lovește peste obrazul stâng, întoarce-i și obrazul drept. Nu-l lovi și tu." Poți face asta? Indiferent dacă, în ochii oamenilor, cerința lui Dumnezeu este acceptabilă – poate că pentru unii oameni, aceasta este o zicală nesăbuită, o practică prostească – aceasta este cerința lui Dumnezeu de la tine. Poți face asta? Spui: „Nu pot să o fac. Dacă mă lovește peste obrazul stâng, trebuie să-l lovesc și eu, altfel mândria și demnitatea mea vor dispărea și îmi voi pierde complet reputația." Indiferent dacă această afirmație a ta are sau nu susținere în mijlocul omenirii corupte, dacă în ochii lui Dumnezeu afirmația ta este greșită, punctul tău de vedere este greșit și comportamentul tău este greșit, atunci comportamentul tău este condamnat în ochii lui Dumnezeu. Din ce motiv este condamnat? Pentru că nu ai ascultat cuvintele lui Dumnezeu, nu ai urmat calea Lui. Dumnezeu ți-a spus că, dacă cineva te lovește peste obrazul stâng, să-i întorci și obrazul drept. Ai făcut asta? Dumnezeu te întreabă doar: ai ascultat cuvintele Sale? Ai practicat conform instrucțiunilor Sale? Dacă nu ai practicat așa, atunci nu ai urmat calea lui Dumnezeu și ești o persoană care se răzvrătește împotriva Lui; nu ești o persoană care practică adevărul, nici o persoană care privește lucrurile și se poartă conform cuvintelor lui Dumnezeu. În acest caz, nu ești pe placul lui Dumnezeu, nu ești o persoană pe care o acceptă Dumnezeu și, în ochii Săi, acea palmă pe care ai întors-o este o faptă rea. Poate vei crede mereu că este pe deplin justificată, că este un mijloc necesar pentru a-ți proteja demnitatea și drepturile. Dar în ochii lui Dumnezeu, acea palmă înseamnă că nu ai urmat calea Lui și nici nu vrei acest lucru, că nu asculți cuvintele lui Dumnezeu și că, în ochii tăi, cuvintele Sale sunt doar doctrină, vorbe goale. Doar predici cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le practici niciodată.

Dumnezeu te va caracteriza drept o persoană care nu-I urmează calea. Mai poți, așadar, să obții acceptarea lui Dumnezeu? Dacă nu urmezi calea lui Dumnezeu, cuvintele Sale nu pot deveni niciodată viața ta. Oricât de mult ți-ai argumenta raționamentul față de Dumnezeu, El nu va asculta. Dumnezeu nu va spune: „Cineva te-a lovit peste obrazul stâng fără motiv și ești destul de vrednic de milă. Pentru a-ți proteja demnitatea, poți lovi și tu. După ce lovești și tu, poți să te rogi și să-ți mărturisești păcatul, iar Dumnezeu te va ierta și nu te va condamna.” Dumnezeu nu a spus asta. El a spus că, dacă cineva te lovește peste obrazul stâng, să-i întorci și obrazul drept. Dacă poți face asta, ești o persoană care-I urmează calea. Dacă nu poți, în ochii lui Dumnezeu ești o persoană care se răzvrătește împotriva Lui, o persoană care nu-I practică cuvintele, nici nu-I urmează calea, o persoană rea. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii răi? Dumnezeu spune: „Depărtați-vă de Mine! Nu vă cunosc.” Dumnezeu nu vrea astfel de oameni. Ai înțeles? (Am înțeles.) Același lucru este valabil și pentru uneltiri. Tu spui: „A uneltit împotriva mea, deci ce este greșit dacă uneltesc împotriva lui?” Faptul că unelteşti împotriva oamenilor este pur și simplu greșit. În ce sens este greșit? Este greșit pentru că uneltirea în sine este o faptă rea, nu una bună. Așadar, atunci când oamenii uneltesc împotriva altora, Dumnezeu îi condamnă. Dacă procedezi la fel, Dumnezeu te va condamna la fel. Ar trebui să acționezi într-un mod lipsit de uneltiri, într-un mod pe care Dumnezeu îl acceptă. Datoria ta este să practici conform căii și principiilor de practică pe care ți le-a spus Dumnezeu, nu să-ți susții propriul raționament sau să-ți protejezi demnitatea sau reputația personală. Reputația, statutul și demnitatea ta personală nu sunt importante. Ce este important? Important este dacă sunt aplicate cuvintele lui Dumnezeu în tine, dacă au devenit viața ta, dacă ai trăit cuvintele lui Dumnezeu și dacă acestea s-au împlinit în tine. Ai înțeles? (Am înțeles.)

Unii oameni spun: „M-a înjurat, așa că-l voi înjura și eu.” Este corect să spui asta? (Nu.) Alții spun: „Este mereu meschin cu mine, așadar de ce nu pot să fiu și eu meschin cu el? În caz contrar, nu voi părea ridicol?” Este important cum te consideră alții? (Nu.) Oamenii se agită mereu din cauza reputației, temându-se mereu că alții îi vor considera ridicoli și stupizi. De fapt, nu contează cum te consideră alții. Ce contează? Când te consideră ridicol, stupid, când își bat joc de tine, cum reacționezi? Reacționezi cu impetuozitate, cu metode și mijloace omenești sau conform principiilor pe care ți le-a spus Dumnezeu? Ai practicat conform cuvintelor Sale? Ți-ai respectat datoria? Doar pentru că oamenii râd de tine și spun că ești ridicol, faci o criză de nervi și renunți la lucrarea ta: „Mă consideri ridicol, așa că nu o voi mai face!” Nu o faci pentru ei. Dacă ai renunța la datoria ta, ce ar spune Dumnezeu? „Pentru că cineva a spus că ești ridicol, ai renunțat la datoria pe care ți-am încredințat-o Eu. Nu ai deloc loialitate!” Așa va vedea Dumnezeu lucrurile. Dacă Îl ai cu adevărat pe Dumnezeu în inima ta, dacă Îi ești cu adevărat loial, atunci, dacă cineva râde de tine și spune că ești ridicol, ar trebui să cugeți mai întâi: „Spui că sunt ridicol, spui că sunt stupid și râzi de mine pe la spatele meu. Nu mă voi certa cu tine și nu-ți voi purta pică. Sunt nesăbuit și am un calibru slab, dar Dumnezeu m-a înălțat și nu mă disprețuiește. Această datorie nu mi-a fost dată de tine, ci de Dumnezeu: este însărcinarea dată de Dumnezeu pentru mine. Nu contează dacă ai o părere bună despre mine sau nu. Nu-mi fac datoria ca să fiu văzut de tine. Este chemarea mea să-mi fac datoria. Trebuie să-mi fac bine datoria și să-I fiu loial lui Dumnezeu. Trebuie să prețuiesc această datorie și să fiu demn de înălțarea și de încrederea lui Dumnezeu în mine. Trebuie să fiu devotat datoriei mele. Nu pot să-mi abandonez datoria și să-L dezamăgesc pe Dumnezeu fiindcă mi-ai spus că sunt ridicol. Asta m-ar face cu adevărat ridicol.” Nu este o astfel de gândire în conformitate cu principiile? Nu este

aceasta o renunțare la impetuozitate? Aceasta înseamnă să nu reacționezi cu impetuozitate. Când veți putea acționa așa, vă veți fi schimbat cu adevărat și veți avea statură. Nu veți fi constrânși de oameni, evenimente sau lucruri. Indiferent de circumstanțe, vei păstra ferm cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii în minte și nu vei trata nicio chestiune cu impetuozitate, cu emoții, stări de spirit, preferințe personale, dorințe sau ambiții. Cuvintele lui Dumnezeu vor fi cele mai înalte și mai mărețe lucruri din inima ta și, când se va întâmpla ceva, vei căuta mai întâi cuvintele Sale: „Cuvintele lui Dumnezeu spun asta, așa că le voi respecta cu strictețe. Nu contează dacă alții mă consideră ridicol. Ceea ce contează este cum mă consideră Dumnezeu. Deși sunt nesăbuit și am un calibru slab, Dumnezeu mi-a încredințat totuși o datorie de făcut. De ce înălțare măreață m-am bucurat din partea lui Dumnezeu! Aceasta este o binecuvântare!” Dacă poți trata lucrurile cu care te confrunți conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei ști cum să practici în conformitate cu adevărurile-principii.

Să continuăm discuția despre faptul de a nu unelti. În viața de zi cu zi, oamenii sunt adesea ținta uneltirilor altora în diverse situații care se abat asupra lor. Unii concurează cu tine pentru faimă și câștig, alții dezbat cu tine ce este bine și ce este rău, unii chiar se ceartă cu tine din cauza unui singur cuvânt, unii te judecă și te subminează pe la spate, iar alții îți pun piedici și acționează în mod irezonabil față de tine. Când te confrunți cu uneltirile diverșilor oameni, cum le gestionezi? Trebuie să respecți cu fermitate un singur principiu: „Indiferent cum uneltesc alții împotriva mea, eu nu voi unelti împotriva lor; voi sta departe de ei! Trebuie să înțeleg care sunt intențiile lui Dumnezeu și ce lecție vrea să învăț. Trebuie să rămân ferm pe poziția mea, să practic cuvintele lui Dumnezeu și să-mi respect cu fermitate datoria. Nu va fi niciodată greșit să acționez în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu și acest lucru nu va duce niciodată la

pierderi. Indiferent cât de bună este părerea altora despre mine, aceasta nu este o cunună sau o recompensă; este o calamitate!” Respectarea unui astfel de principiu te poate împiedica să faci rău și să fii condamnat de Dumnezeu. Dacă, de-a lungul vieții tale, poți să rămâi ferm în poziția de ființă creată, să-ți îndeplinești bine datoria de ființă creată, să îndeplinești cu toată inima și cu toată mintea lucrarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu și îți dedici toate gândurile îndeplinirii datoriei tale – indiferent dacă ești atât de implicat încât neglijezi mâncarea și somnul sau dacă îți soliciți mintea – realizând bine lucrarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu și reușești să-ți faci datoria într-un mod care este conform standardului, atunci vei trăi o viață valoroasă. În această viață, nu ar trebui să căutăm să facem lucruri mărețe, să întreprindem ceva sau să creăm vreun miracol. Suntem doar oameni nesemnificativi și ar trebui să citim mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, să căutăm să înțelegem adevărul din lucrurile care se abat asupra noastră, să ne îndeplinim responsabilitățile și să facem bine ceea ce se cuvine să facem. Ar trebui să ne asigurăm că ne putem conforma adevărurilor-principii în fiecare chestiune, că datoria pe care o facem este în conformitate cu principiile cerute de rânduielile de lucru și că, atunci când examinăm cu atenție motivația, scopul și principiile fiecărui lucru pe care-l facem, toate acestea corespund cerințelor din cuvintele lui Dumnezeu și pot face față scrutării, precum și examinării de către Dumnezeu. În fiecare zi, îți îndeplinești datoria în mod normal, cu pace și bucurie, trăind mereu înaintea lui Dumnezeu. Când ai în inima ta ceva de spus lui Dumnezeu, te rogi Lui; când nu ai cuvinte cu care să te rogi, poți totuși să te apropii de Dumnezeu în inima ta și, când te rogi, primești luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu și ești mișcat de El. De asemenea, poți să-I fii loial lui Dumnezeu când îți faci datoria și să te porți într-un mod deschis și integru. Cât de minunat este acest lucru! Când îi tratezi pe oameni și interacționezi și comunici cu ei, ai

în general tot mai puține defecte și fărădelegi. Indiferent cum uneltesc alții împotriva ta, nu reacționezi cu impetuozitate. Ori de câte ori simți că nu-ți poți depăși impetuozitatea, te rogi lui Dumnezeu; când ești slab, te rogi de asemenea lui Dumnezeu. Când Duhul Sfânt te va mișca puțin, vei căpăta puterea de a o depăși și vei sări peste obstacol. De fiecare dată când te confrunți cu uneltirile, atacurile, răzbunările oamenilor și așa mai departe, este ca și cum ai trece peste un obstacol, ca și cum ai depăși o dificultate. În cele din urmă, poți depăși toate aceste uneltiri, poți depăși atacurile, răzbunările și luptele oamenilor împotriva ta, fără să reacționezi pe baza impetuozității sau a firilor corupte, ci fiind capabil să respecți principiile. Atunci ești cu adevărat un biruitor. Cât de minunat este acest lucru! Să presupunem însă că trăiești toată ziua cuprins de impetuozitate și firi corupte. Când cineva unelteşte împotriva ta sau spune ceva neplăcut, pui la suflet, ești extrem de deranjat de acest lucru, devii agitat, ochii îți scapără de furie și îți pierzi cumpătul. Sau, după ce auzi cuvinte neplăcute, simți neliniște în inimă, gura ți se umple de bășici, îți pierzi pofta de mâncare și băutură și nu poți dormi noaptea. Apoi, te îndepărtezi de Dumnezeu. Trăiești fie cuprins de impetuozitate, fie de emoții, petrecându-ți fiecare zi în suferință, fiind incapabil să mănânci și să bei în mod normal cuvintele lui Dumnezeu, să-ți faci datoria în mod normal, inima ta fiind preocupată și încurcată de aceste chestiuni despre bine și rău. Odată prins în asta, îți este foarte greu să te eliberezi, uneori nici măcar după luni întregi. Dacă este vorba de o chestiune importantă, cum ar fi căsătoria sau un proces, atunci uneltirea este și mai gravă și, odată ce te încurci în aceste lucruri, luni – sau chiar ani – se scurg pur și simplu, irosind cei mai frumoși ani din viața ta. În cele din urmă, întreaga ta viață este irosită – nu-ți vei fi făcut bine datoria și nu vei fi dobândit adevărul. Nu înseamnă asta că ești complet distrus? Dacă trăiești în permanență implicat în dispute, uneltiri, lupte și meschinării, mai

poți să-ți faci bine datoria? Nu doar că nu-ți vei face bine datoria, dar, uneltind și luptând, vei acumula și multe fapte rele. Trăind implicat în uneltiri și lupte între oameni, câte lucruri rele vei face, câte cuvinte arogante, cuvinte de răzvrătire, cuvinte care încalcă adevărul și cuvinte care se împotrivesc lui Dumnezeu vei spune? Toate acestea sunt clasificate drept cuvinte ale diavolilor. Chiar dacă unele cuvinte nu sunt rostite cu voce tare, ele sunt procesate în mintea ta; urăști, abuzezi și blestemi oamenii în inima ta. Toate aceste lucruri sunt limpezi ca lumina zilei în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu vede care sunt intențiile tale, cum plănuiești și cum practici atunci când ți se întâmplă lucruri. Trăind implicat în aceste uneltiri și lupte, nu știi niciodată să reflectezi asupra ta, să te căiești și să-ți mărturisești păcatele lui Dumnezeu, nici nu știi să cauți adevărul în aceste chestiuni, ci „te bucuri” în schimb orbește de ele. Deși ești epuizat fizic și mental, nu reflectezi niciodată asupra ta, nici nu te rogi lui Dumnezeu și nu-I accepți disciplinarea și îndrumarea, nu-I accepți cuvintele în inima ta și nu-L lași pe Dumnezeu să stăpânească. Nu ești niciodată hotărât să practici cuvintele lui Dumnezeu. Acest lucru dovedește că nu ești o persoană care crede sincer în Dumnezeu și urmărește adevărul. Cei care cred sincer în Dumnezeu și urmăresc adevărul se concentrează asupra modului în care să practice adevărul și să trăiască o asemănare umană în inimile lor, prețuind aprobarea lui Dumnezeu mai presus de toate. Aceasta le permite să se ferească de lupte și de uneltiri; inimile lor se pot apropia adesea de Dumnezeu, iar ei pot trăi înaintea Sa. Drept urmare, îndatoririle lor dau roade tot mai mari, iar ei simt că acest mod de a trăi are valoare și aduce o contribuție omenirii, așa încât au pace și bucurie adevărată în inimile lor. Deoarece pot îndeplini datoria unei ființe create, fiecare zi pe care o trăiesc are valoare și semnificație adevărată. Dar dacă trăiești implicat în diverse tipuri de lupte și uneltiri, acumulezi păcate în fiecare zi trăită. Nu doar că nu reușești să

trăiești valoarea și semnificația pe care ar trebui să le aibă o ființă umană creată, dar acumulezi și păcate pentru viitorul tău. În inima Lui, Dumnezeu te disprețuiește și te respinge tot mai mult și devine tot mai dezamăgit de tine. Dacă vede că grija și așteptările Sale pentru tine sunt pe cale să nu dea niciun rezultat, ce ar simți Dumnezeu față de tine? Dacă lucrurile pe care le faci Îl dezamăgesc tot mai mult pe Dumnezeu, Îl descurajează tot mai mult, până când, într-o zi, chiar nu te vei mai întoarce și Dumnezeu va vrea să renunțe la tine, atunci spune-Mi, ce valoare și ce sens mai au viața și credința ta în Dumnezeu? Ce speranță mai rămâne în viața ta? Doar pentru că alții uneltesc împotriva ta și te judecă, te lași prins în conflicte cu oamenii și îți amâni treburile adecvate ca să lupți pentru mândria ta și să-ți recapeți reputația și demnitatea. Uneori, doar pentru că cineva spune ceva neplăcut sau îți aruncă o anumită privire care te jignește, făcându-te să-ți pierzi reputația și rănindu-ți stima de sine, chiar ajungi să fii plin de resentimente în inima ta și te lași prins la nesfârșit în dispute cu acea persoană. Și ce se întâmplă în cele din urmă? Îți irosești tot timpul prețios cu aceste lucruri, distrugându-ți șansa de a dobândi mântuirea și neobținând niciun adevăr. Ca urmare, Dumnezeu te disprețuiește și te respinge, nu-ți mai acordă nicio atenție și ești complet distrus. Așadar, ce încerc să vă spun având părtășie despre aceste lucruri? Alegerea modului în care vă purtați, alegerea manierei în care vă purtați este foarte importantă. Trăind printre oameni, fiecare persoană se va confrunta adesea cu uneltiri, lupte, câștiguri și pierderi în interesele personale și cu diverse voci de laudă, critică, judecată și condamnare; toată lumea se va confrunta cu aceste lucruri. Și Eu am trăit în această lume până în prezent, nici Eu nu trăiesc într-un vid. Și Eu Mă confrunt cu aceste lucruri, dar inima Mea nu va unelti. Uitați-vă la Mine – cum am trăit? Aceste lucruri nu-Mi afectează câtuși de puțin viața sau lucrarea. În fiecare zi, Mă concentrez doar să-Mi fac lucrarea. În viața Mea

de până acum, nu am fost afectat de mediul extern. Identitatea și statutul Meu, valoarea Mea în ochii oamenilor – nimic din toate acestea nu a fost afectat. Nu doar atât, dar chiar Mă îngrijorez că veți crede în mod greșit că sunt foarte măreț, extraordinar și foarte diferit de ceilalți, așa că trebuie să dau câteva exemple concrete ale normalității Mele, ale caracterului Meu practic și obișnuit într-un mod mai specific, așa încât să nu Mă idolatrizați și să nu aveți închipuiri și noțiuni nerealiste despre Mine. Doar după ce spun asta, unii oameni văd că sunt doar o persoană obișnuită, normală și apoi devin indiferenți față de Mine. Nu-Mi pasă de aceste lucruri. Atât timp cât poți accepta aceste cuvinte pe care le rostesc, asta este suficient; nu am alte cerințe. Dacă ați petrece toată ziua uitându-vă la Mine, scrutându-Mă, citindu-Mi fiecare expresie, M-aș simți inconfortabil. Nu-Mi place să fiu idolatrizat sau lingușit de oameni și cu atât mai puțin Îmi place să se îmbulzească oamenii mereu în preajma Mea. Îmi place liniștea. Vezi tu, n-am trăit destul de bine în acești ani? Atunci, de ce nu încercați să trăiți la fel? Vezi dacă poți supraviețui fără să lupți pentru faimă și câștig, fără să lupți pentru statut, fără să-ți protejezi demnitatea, fără să concurezi ca vorbele tale să aibă autoritate. Vezi cum va fi viața ta dacă acționezi, trăiești, te porți, faci lucruri și îți îndeplinești datoria conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu – vezi dacă vei dobândi bucurie și dacă vei avea pace în inimă. Încearcă un alt mod de a trăi, practică în conformitate cu adevărurile-principii și ai obiective clare, și apoi vei vedea un viitor luminos în față. Dacă ții mereu evidența celor care uneltesc împotriva ta, care îți afectează statutul, care au o reputație mai bună decât tine, care te vorbesc pe la spatele tău și așa mai departe, trăind în mijlocul acestor lucruri, atunci nu există nicio cale înainte pentru tine, doar întuneric. Vei fi mereu pierdut, simțind: „Viața mea este obositoare, nu există fericire, nu am binecuvântări!” Nu te bucuri de binecuvântările pe care ți le dă Dumnezeu,

ci continui să te afunzi în iad. Spune-Mi, poți avea binecuvântări? Poți avea bucurie și pace?

Cum vi se pare părtășia despre aceste subiecte? (Bună.) În ce fel este bună? (Simțim că poate rezolva dificultățile pe care le întâmpinăm în viața reală și firile corupte pe care le dezvăluim. De asemenea, Dumnezeu ne-a arătat câteva căi specifice: cum să evităm lupta și uneltirile împotriva altora și cum să ne eliberăm de constrângerile oamenilor, evenimentelor și lucrurilor și să trăim în lumină.) Care este scopul principal al părtășiei despre aceste principii? Nu este doar de a te ajuta să scapi de o viață plină de lupte cu ceilalți; cheia este de a-ți da posibilitatea să trăiești în cadrul umanității normale și să trăiești viața umanității normale. Dacă acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, poți să dobândești supunere față de El, să transformi cuvintele și adevărul Său în viața ta, să dobândești mântuirea și să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău: poți deveni o astfel de persoană. Ai înțeles? (Da.) Nu este vorba doar de a scăpa de o viață plină de uneltiri și lupte împotriva altora; dacă ar fi doar atât, nu ai dobândi adevărul. Spune-Mi, fără să dobândești adevărul, care este scopul practicii unei persoane? Nu ar fi tot lipsită de sens? Trăind în această societate, printre oameni, vei avea mereu propriile gânduri și opinii atunci când ți se întâmplă lucruri; este imposibil să nu ai deloc gânduri sau opinii, ca și cum ai trăi într-un vid. O astfel de situație nu există. Când nimeni nu unelțește împotriva ta și nu se luptă cu tine, poți reuși să nu unelțești sau să nu lupți împotriva altora. Dar când cineva unelțește împotriva ta sau se luptă cu tine, ce faci? Se va rezolva problema dacă strigi pur și simplu sloganuri precum: „Nu mă voi lupta cu el, nu voi unelti împotriva lui”? (Nu.) Așadar, cum ar trebui rezolvată problema? Unii oameni strigă sloganuri, spunând: „Nu cumva sunt prea bătrân ca să mai uneltesc? Lucrarea lui Dumnezeu a progresat atât de mult, dar eu încă uneltesc? Ce rost are să uneltesc în

privința acelor lucruri?” Pot aceste cuvinte să rezolve problema? (Nu.) Majoritatea oamenilor, atunci când li se întâmplă ceva, tot nu pot renunța în inimile lor și continuă să uneltească și să se lupte cu alții. Așadar, cum ar trebui rezolvată această problemă? Ar trebui rezolvată prin remedierea problemelor legate de gândurile și opiniile oamenilor și a firilor lor corupte, conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. După ce primești un gând sau un punct de vedere corect, perspectiva, atitudinea și poziția ta față de astfel de chestiuni se schimbă. Sentimentele tale față de astfel de chestiuni vor fi diferite; vei simți că lupta cu ceilalți este lipsită de sens – îți irosește energia, împiedică lucrarea, provoacă disconfort interior și nu există bucurie sau pace în ea. Apoi, când citești condamnarea unor astfel de chestiuni în cuvintele lui Dumnezeu, opinia despre aceste chestiuni se va schimba complet în inima ta, starea ta emoțională va fi diferită, impulsul tău de a te lupta cu alții se va diminua, furia ta se va estompa și impetuozitatea ta va dispărea. Dacă alții se luptă cu tine, provocându-te fără încetare, nu vei fi afectat, simțind că nu este mare lucru și că nu e nevoie să te lupți cu ei. Nici măcar cei din jur n-ar suporta să privească, spunând: „Te tratează în felul acesta, cum de nu simți nimic? Ești prost?” Spui: „Pe vremuri, luam astfel de lucruri foarte în serios; aș fi simțit că se prăbușește cerul. Dacă nu le-aș fi spus cum stau lucrurile sau dacă nu mi-ar fi dat o explicație, cu siguranță n-aș fi trecut cu vederea ușor. Dar acum este diferit. Nu mai uneltesc și nu mă mai lupt cu alții, nu pentru că sunt mai în vârstă, ci pentru că am deslușit esența coruptă a oamenilor prin cuvintele lui Dumnezeu. Comportamentul lor constă în dezvăluirile și manifestările tipice ale unei persoane rele, ale unui antihrist, ale unei satane, așa cum este expus în cuvintele lui Dumnezeu. Și eu aveam aceste manifestări, dar acum, în cuvintele lui Dumnezeu, văd că o astfel de față adevărată, o astfel de fire este prea urâtă și dezgustătoare; Dumnezeu o detestă! Acum o detest și eu

și, în inima mea, nu sunt dispus să trăiesc după acea fire coruptă. Așadar, atunci când oamenii se luptă din nou cu mine, pur și simplu mă simt sătul și dezgustat de ei și nu am niciun interes sau nicio dorință de a lupta. În cuvintele lui Dumnezeu, am găsit și principiile de practică și știu cum să tratez astfel de oameni.” Ce spun cuvintele lui Dumnezeu? Pe de o parte, cuvintele Sale expun și caracterizează astfel de oameni; pe de altă parte, Dumnezeu le spune oamenilor că principiul pentru tratarea altora este să-i tratăm corect. Dacă sunt adevărați frați și adevărate surori și dezvăluie firi corupte, ar trebui să-i tratăm cu dragoste, să avem părtășie despre adevăr pentru a le rezolva fărădelegile și firile corupte, așa încât să nu se mai împotrivească lui Dumnezeu și să nu mai comită fărădelegi. Poate că problemele lor vor fi rezolvate dacă vor primi ajutor. Dacă nu acceptă ajutorul, dacă nu pot accepta adevărul, dar își pot îndeplini datoria și nu tulbură lucrarea bisericii, atunci ar trebui lăsați să rămână în biserică, făcându-și datoria. Dacă nu-și fac datoria corespunzător și se tot luptă și uneltesc împotriva altora, provocând tulburare, atunci ar trebui înlăturați conform decretelor administrative ale casei lui Dumnezeu și principiilor casei lui Dumnezeu pentru tratarea oamenilor. Nu ne-ar fi atunci inimile împăcate? Casa lui Dumnezeu are principii și căi pentru tratarea merelor stricate. Cum să discernem și să ne ocupăm de acești oameni, cum să-i tratăm pe acești oameni – există principii și căi în cuvintele lui Dumnezeu pentru toate acestea. Dacă practică potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii le vor gestiona cu ușurință și cu bucurie, nu vor simți că este o problemă dificilă, inimile lor nu vor fi deloc tulburate, iar ei le vor rezolva foarte natural. Dacă s-ar fi confruntat cu astfel de probleme acum câțiva ani, n-ar fi putut să treacă peste ele, n-ar fi știut cum să le rezolve. Dar acum, având câțiva ani de experiență de viață, această chestiune nu mai este o dificultate pentru ei; o pot rezolva. Dintr-odată, descoperă că statura lor a

crescut și că s-au schimbat cu adevărat. Cum se simt atunci majoritatea acestor oameni? „Înainte, simțeam mereu că am un calibru slab și mă răzvrăteam adesea împotriva lui Dumnezeu și mă împotriveam Lui, de parcă nu mai puteam fi mântuit. Acum, când mă ocup de această chestiune, simt că nu am dificultăți, că pot rezolva problemele și că am speranță.” Ce speranță? (Speranța de a dobândi mântuirea.) Când vezi speranța de a dobândi mântuirea, vezi lumină sau întuneric în față? (Lumină.) Astfel se împlinește acea zicală – lumina mă cheamă. Așa este? (Da.) Când statura ta poate ajunge la acest nivel, vei simți cu adevărat că practicarea adevărului nu necesită, de fapt, să strigi sloganuri; este atât de ușoară și de plină de bucurie. Atât timp cât accepți cuvintele lui Dumnezeu, atât timp cât accepți adevărurile-principii care vin de la Dumnezeu, practicarea adevărului este atât de ușoară, iar statura ta crește fără să observi. Când vei simți că statura ta a crescut, că te-ai schimbat, că anii tăi de credință în Dumnezeu au dat roade și nu au fost în zadar, dacă cineva rostește apoi cuvinte arogante, spunând: „Ce am câștigat din credința în Dumnezeu? În cei 20 de ani în care am crezut în Dumnezeu, tot ce am făcut a fost să sufăr și să depun eforturi; m-am lepădat de atât de multe și m-am consumat atât de mult, dar nu m-am bucurat de nicio binecuvântare – a fost doar epuizare nesfârșită!”, îl vei disprețui în inima ta: „Această persoană nu are conștiință și doar rostește cuvinte diavolești! Judecând după cât de jalnic arată, chiar nu a câștigat nimic – tot ce poate face este să fie irezonabil și să pună piedici, iar singurele lucruri pe care le poate spune sunt cuvinte arogante!” Ei spun mereu: „Ce am câștigat din credința în Dumnezeu?” Ce anume speri atunci să câștigi din credința în Dumnezeu? Speri să obții har și binecuvântări materiale sau să câștigi adevărul și să dobândești mântuirea? Credincioșii în Dumnezeu trebuie să aleagă una dintre aceste căi. Pe ce cale anume vei merge în credința ta în Dumnezeu: cea a urmăririi harului și a

binecuvântărilor sau cea a urmăririi adevărului? Dacă ești o persoană care urmărește adevărul și pui în practică toate adevărurile pe care le înțelegi, transformându-le în realitatea ta, atunci vei fi câștigat viața veșnică și, experimentând lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, nu vei fi crezut în zadar. Dacă te axezi doar pe a te bucura de har, dar nu câștigi adevărul și viața și te plângi de Dumnezeu, spunând: „Ce am câștigat?", aceasta dovedește că nu ești o persoană care urmărește adevărul. Indiferent de cât de mult har te bucuri, dacă nu ai câștigat o fărâmă de adevăr, atunci credința ta este prea jalnică; aceasta arată că ești o persoană oarbă. Dumnezeu exprimă acum adevărul pentru a le oferi oamenilor viață, rostind cuvinte noi în fiecare zi, atât de multe încât oamenii pot să le mănânce, să le bea și să se bucure de ele veșnic. Există prea multe adevăruri care ar trebui practicate și pătrunse; multe adevăruri nu pot fi experimentate pe deplin nici într-o viață întreagă. Cei care cred în Dumnezeu de mulți ani și urmăresc adevărul au câștigat atât de mult și într-o asemenea abundență. Dar dacă nu urmăresc adevărul, nu iubesc adevărul și nu practică adevărul, oamenii vor simți mereu că nu au câștigat nimic. Cei care se bucură de adevăr chiar se simt plini din belșug de aceste cuvinte. Acum, fie că este vorba de adevăr, fie de binecuvântări materiale, ceea ce le dăruiește Dumnezeu oamenilor este din abundență; casa lui Dumnezeu poate fi comparată cu un tărâm în care curge lapte și miere. Cuvintele lui Dumnezeu mâncate și băute în timpul adunărilor sunt atât de abundente; mărturii bazate pe experiențe, filme, imnuri, dansuri – sunt toate acolo, din abundență. Lucrurile materiale – mâncare, haine și obiecte de uz zilnic – sunt, de asemenea, din abundență. În plus, serviciul prestat de marele balaur roșu, pe care l-a pregătit Dumnezeu, acțiunile antihriștilor și ale conducătorilor falși și prezentarea zilnică a diverselor tipuri de lucruri negative în fața oamenilor le permit acestora să învețe lecții și să-și sporească discernământul. Dacă nu poți

învăța o lecție întreagă dintr-o dată, Dumnezeu va continua să-ți pregătească medii, oameni, evenimente și lucruri, înlăturându-le doar atunci când ai învățat suficient. Prin urmare, dacă poți accepta lucrarea lui Dumnezeu, dacă ești o persoană care iubește adevărul, atunci iei parte la un ospăț îmbelșugat. Câțiva ani de credință îți vor aduce un mare progres și o schimbare reală. Dumnezeu i-a păstorit, i-a udat și i-a condus personal pe aleșii Săi în acești ani. Toți cei care pot accepta adevărul pot simți că au câștigat atât de multe și că au avut parte de unele schimbări adevărate. În special, cei care își fac datoria full-time s-au schimbat și mai mult. Atunci când Îl urmezi pe Dumnezeu, poți simți că drumul devine tot mai luminos și ai credință adevărată în dobândirea mântuirii și intrarea în Împărăția Cerurilor. Dar dacă refuzi mereu să accepți adevărul și nu ești dispus să-l practici în inima ta, nu vei putea simți că ai vreo speranță de mântuire. Îi vei întreba întruna pe cei din jurul tău: „Crezi că am înțelegere spirituală?" Dacă cineva spune: „Se pare că nu ai înțelegere spirituală", te vei gândi: „S-a terminat, n-am nicio speranță!" De fapt, problema nu este că nu ai nicio speranță; este că nu urmărești adevărul. Dacă înțelegi adevărul și poți și să-l practici, vei dobândi treptat înțelegere spirituală. Odată ce ai înțelegere spirituală, vei înțelege tot mai multe adevăruri și vei putea să împărtășești unele mărturii bazate pe experiențe în fiecare aspect. Te vei simți îmbogățit și foarte împlinit în sinea ta și vei simți că ai câștigat atât de mult urmându-L pe Dumnezeu. Așa este? (Da.) Dacă cineva nu practică adevărul, nici nu-l acceptă drept viața sa, în inima lui se va simți mereu pierdut și fără țintă, lipsit de credință adevărată. Îi va întreba mereu pe cei din jur dacă are vreo speranță de a dobândi mântuirea. De asemenea, unii îi întreabă în permanență pe alții dacă au înțelegere spirituală, luând răspunsul ca pe o dovadă că au sau nu speranță. Spune-Mi, sunt nesăbuiți astfel de oameni? (Sunt nesăbuiți.) Indiferent dacă ai sau nu înțelegere spirituală, ar trebui să

năzuiești spre adevăr – și nu doar să te străduiești să-l înțelegi, ci să te străduiești și să-l practici. Odată ce poți să înțelegi și să practici adevărul, oare nu vei avea speranța de a dobândi mântuirea? Nu este așa? (Așa este.) Ar trebui să țineți cont de această chestiune.

Aici se încheie părtășia noastră de astăzi. La revedere!

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org